جګړه او سوله

دويم ټوک

لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن:
دوکتور لطیف بهاند

مسکو
۲۰۱۲

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: جګړه او سوله
لیکوال: لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن: دوکتور لطیف بهاند
ټوک: دویم
طرحه او ډیزاین: سپین سهار
خپرندوی او مالي لګښت: د میدان وردګو ولایت والي محمد حلیم فدایي
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۱ل/ ۲۰۱۲ز
د خپرونو لړ: (۳۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د ۱۸۰۲ کال پیل و چې نیکولای رستوف، په رخصتیو کې کورته راستون شو. دینیسوف چې د ورونژ د ښار او سېدونکی و، هم خپل کورته روان و، مګر رستوف هغه په دې قانع کړ چې، له ده سره څو ورځې په مسکو کې مېلمه او د دوی په کورکې پاتې شي.مسکو ته لا دوه تم ځایه پاتې وچې، دینیسوف له خپل یوملګري سره مخامخ شو او له هغه سره یې د رې بوتله شراب وڅښل.

سره له هغه چې مسکو ته نېږدې کېدل او دلارې د لوړې ژورې سره بیا به هم هغه د سورتمه پر پوست چې پر څوکۍ پرته و، وېده و او له خوبه نه راوېښېده.

رستوف، چې څومره مسکو ته نېږدې کېده، په هماغه اندازه یې نا آرامي لا پسې زیاتېده.

وروسته له هغه چې هغوی د رخصتۍ پاڼې د ښار په دروازو کې ثبت کړې، رستوف له ځان سره وویل:

- هېڅ نه رسېږو !دا ولې داسې وخت په څنډ تېرېږي؟دا څه اوږدې لارې دي، دا دوکانونه او غرفې، دا د څراغونو بې ډوله ستنې او دا کږې وږې کراچۍ !

هغه همداسې مخې ته زور واهه، ګواکې په دې توګه یې غوښتل چې د ګاډۍ تګ لا پسې چټک کړي، هغه ویل:

- دینسوفه راورسېدو !هه !وېده یئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دینیسوف ځواب نه ورکاوه.

-اوهو !دا دي،دادي دهغې ګرځني ګوښه چې زاخار به هلته خپله کراچۍ دروله، او دادی خپله زاخار،هماغه زاخار او هماغه آس ! دا هم هغه دوکانګوټی چې پتیرې به مو ترې اخېستې ! نو څه وخت به ورسېږو ؟

ګاډیوان وپوښتل:

-کورمو کوم یو دی؟

-هغه دی،ایله په ایله،هغه لوی کور،نه وینئ،که څنګه؟هغه لوی،هماغه زموږ کور دی،څنګه ته زموږ کور نه پېژنئ؟دینیسوف !وا دینیسوفه ! پاڅه،پاڅه چې راورسېدو !

دینیسوف،سر را هسک ،غاړې یې خلاصې،خو هېڅ یې ونه ویل.

دینیسوف،د ګاډیوان څنګ ته ناست،چوپړ ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

-دیمتري !ګوره !دا زموږ دکور څراغونه،نه دي؟

-رښتیا هم،هماغه دي،د پلارجان دکوټې څراغ دې هم لګېږي.

-څه فکر کوئ؟،چې لا ویده شوي نه دي،ویښ دي کنه؟

هغه چې، پر خپلو نریو او تاندو بریتونو منګولې تېرولې،وویل:

-ګوره،زما هغه واسکټ دې له یاده ونه وزي،ژر کوه،هغه راکړه.

بیا یې پر ګاډیوان ور چیغه کړه:

-تاته وایم،خوځېږه،ژر،ژر ځه !

بیا یې پر دینیسوف چې له خوبه لېونی و او سر یې نه شو هسکو لی، غږ وکړ:

-پاڅېږه !راویښېږه !واسکا !

دهغوی د کور تر دهلیزه پورې درې نور کورونه پاتې وو،هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډیوان ته وویل:

-ژر کوه ! که ژر لاړې درې روبله انعام لرې، تلوار کوه !

هغه ته داسې برېښېده چې، آسونه نه خوځېږي او ځای پر ځای ولاړ دي، خو په پای کې ګاډی ددوی دکور ددهلیز بنې خواته ورتاو شوه او رستوف، خپل سرپورې، په خپلو سترګو، ده ته آشنا د بام دڅنډې لوېدلې برخه ولیدله، خپل دهلیز او دکور پلو ته نری اوږده لاره. ګاډی لا درېدلې نه وه، چې ده ترې ګام او دکور ددهیلز خواته یې هی کړل. پرته له هغه چې چاته یې پام شي، همداسې روان و، دکور ودانۍ، هماغه شان په چوپتیا کې ډوبه وه او ددې څرګندونه یې کوله چې، دچا په تګ راتګ چور خبره نه ده. کورته په تلونکې نرۍ لاره کې هېڅوک نه لیدل کېدل. دهغه په زړه کې تېره شوه:

-پاکه پروردګاره !انشاءالله ، خیر خیریت به وي؟په رېږدونکې او نا ارامه زړه ، یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، خو سمدلاسه یې منډه کړه، کورته نرۍ لاره یې ووهله او ده ته پر آشنا زینو وروخوت. دروازې ته ودرېد ، د دروازې هماغه آشنا لاستی او هماغه آشنا قفل چې ګرافینې به تل دهغه له ککړوالي نه ګیله لرله. قفل هماغه شان په اسانۍ خلاصېده. په دالان کې دغوړو ډیوه لګېدله.

زاړه چوپړ میخائیل، پر صندوق وېده و، پراکافي، هماغه زوروړ، چوپړ چې په یوازې ځان به یې ګاډی په منګولو کې اوچتوله، په یوه کنج کې یوازې ناست او څه شي یې ګنډل. هغه راخلاصېدونکې دروازې ته وکتل او په یوه شېبه کې یې پر ویرلړلې او بې پرواخېرې، دتعجب ، لېوالتیا او ګېنۍ څپه راخوره شوه، ځوان ګراف یې وپېژاند او چیغه یې کړه:

-نه یې منو !ځوان ګراف !داڅه وایئ؟قربان دې شم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې له خوښۍ او ګبنۍ نه رپېده، د مېلمستون خواته يې منډې کړې، ګواکې د خپل عادت له مخې يې غوښتل، د مېلمه د راتګ زېرى وکړي، خو ناڅاپه تم شو، ښکارېده چې څه يې په زړه کې ور وګرځېدل، بېرته راستون شه او له ځوان ګراف نه يې غېږ تاو کړه او وې ويل:

-د خداى شکر !د خداى شکر !

رستوف، ځان د هغه له غېږې را خوشې کړ او وې وپوښتل:

-ټول رک او روغ دي؟

--د خداى شکر ! د خداى شکر دى !همدا شېبه يې ماښامنۍ وخوړه، پرېږده چې لږ دې وګورم عاليجنابه !

-ربښتيا وو ايه، خير خيريت دى؟

-د خداى رضاده، ټول رک او روغ دي.

رستوف، خپل ملګرى دينيسوف، بېخې هېر کړ، هغه غوښتل چې له زېري او خبر نه پرته کورته ننوزي. هغه خپل پوستين وارتېږه او د پښو په څوکو، خو په چټکو ګامونو د کور لوى تياره مېلمستون ته ورننوت. هر څه د پخوا په شان وو، د لوبو هماغه ميزونه، د شمعو هماغه چلچراغ، خو ځوان ګراف چا ليدلى و او هغه ددې وخت پيدا نه کړ چې بې خبره ځان د هر کليو کوټې ته ورسوي. په همدې شېبه کې يو څوک لکه د تالندې په شان، د څنګ له کوټې نه راو دانګل، د رستوف په غاړه کې يې ځان وځړاوه او څه مچې او ښکلول.

تر هغه وروسته، له دويمې، دريمې او له بلې دروازې نه هر چا رادانګل، له هغه نه يې غېږې تاوولې، اوښکې، خوښۍ او د خوښۍ چيغې او سورې. رستوف داسې سرسام شوى و، چې نه پوهېده، څوک پيتيا دى، کوم يو يې پلار او کومه ناتاشا ده. ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

همهاله، چغېدل، غرېدل او په ګډه يې ښکلاوه، خو د هغه يوځه ته ښه پام شو، چې ددې ټولو په منځ کې يې مور نه ليدله.

-نيکولای جانه !زه خو هېڅ خبر نه وم،ان اروا مې هم دتا دراتګ تصور نه شو کولای !

-ورته ګورئ !دا خو زمونږ خپل د زړه سر کوليا دی (په روسي ژبه کې نيکولای ته له نازه کوليا وايي) رښتيا څومره بدل شوی دی !

او خلکو ! ولې داسې تياره ده،لاړ شي يوه شمعه راوړي ! چای !چای راوړي !

-پرېږده چې مچو دې کړم...

-د زړه سره ! ما هم مچو کړه.

سونيا ،ناتاشا ،آناميخايلوفنا ،ويرا او مشر ګراف،ټولو له هغه نه غېږې تاوولې،چوپړان هم ټول راټول شوي وو ،ټول غرېدل او په حيرانتيا کې ډوب وو.

پيتيا دهغه په لينګيو پورې ځان ځړولی و او چيغې يې وهلې:

- ما ولې نه مچوئ؟

ناتاشې، دهغه تندی ځان خواته راخم کړ او وروسته له هغه يې چې پر هغه د مچکو باران جوړ کړ،په داسې حال کې چې هغه يې له واسکټ نه نيولی و ،له هغه نه لرې لرې شوه،خو بيا يې هم لکه ورغومی داسې ټوپونه او چيغې وهلې.

له هرې خوانه،دخوښۍ له اوښکو نه ډکو ځلېدونکو اومينه ناکو سترګو هغه ته کتل او له هر پلوه مچو غوښتونکې شونډې دده خواته په رپېدو وې.

سونيا چې دالوان په څېر تکه سره ځلېدله،دهغه لاس يې رانيولی و او په خورا لېوالتيا او مينه ناکو کتو ،دهغه کتو ته په تمه وه.سونيا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو شپاړس کلنۍ ته ور او ښتې، د ښکلا غوټۍ يې په غوړېدو وه او په تېره بيا د نيکمرغۍ او مينه ناکۍ له تلوسې، په دې شېبه کې سخته ښکلې برېښېده. پرله پسې يې هغه ته کتل، هغه ته موسېده او يوه شېبه يې هم له هغه نه بل پلو سترګې نه غړولې، خو ساه يې په ګوګل کې بنده کړې وه. هغه هم هغې ته د منښې او پېيرزوينې په غلچک ورکتل، خو دده سترګې لاتراوسه هم ديوبل چاپه تمه او کوم څوک يې لټول. مشره ګرافينه لا نه وه راغلې. په همدې شېبه کې د دروازې لا شا نه د پښو ګامونه واورېدل شول، خو دا ګامونه داسې چټک و، چې د هغې د مور ګامو ته هېڅ ورته نه وو.

خو دا د هغه مور وه، هغې ده ته نا اشنا، نوې او دده ترتګ نه وروسته ګنډل شوې جامې اغوستې وې. ټولو هغه پرېښود او ده د مور پلو ورودانګل. کله چې سره يو ځای شول، مور د هغه پر ټټر سر ولګاوه او په ساندو شوه. هغې نه شو کولای سر را اوچت کړي او يوازې يې خپل مخ د هغه پر پوځي واسکټ او پر هغه د سرو تمبل اوکتار شويو کارتوسو ورسولاوه. بې له هغه چې دچا ورته پام شي، دينيسوف، هم راننوتلی و، هلته ولاړ و، خپلې خوبولې سترګې يې سولولې او ددې ننداره يې په ننداره و. هغه ځان ګراف ته چې ده ته يې په پوښتنيز غلچ ورکتل، ورو پېژاند:

- زه واسيلي دينيسوف نومېږم او ستاسو د زوی ملګری يم.

ګراف له هغه نه غبرګ تاو کړه، پرخپل ټټر يې کېښکود، له هغه سره يې ښکل کړل او وې ويل:

- ښنه غواړم، زه تاسو پېژنم، پوهېږم، نيکولای جان په خپل ليک کې ستاسو په اړه راته ليکلي و. ناتاشې، ويرې، راشئ، دې خواته راشئ، دا هم دينيسوف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه ټول، د نيکمرغه او له حيرته ډکې څېرې، څښتن او د تورو برېتو خاوند ، دينيسوف خواته ورواوښتل او پر هغه ور ټول شول.

ناتاشا چې له خوښۍ نه يې ځان هم هېر کړی و ، چغه کړل:

- دزړه سره !دينيسوفه !قربان دې شمه !

هغه ته يې ور ودانګل، غېږ يې ترې تاو او په کلکه کلکه يې مچ کړ. دناتاشې په دې کړو ټول هک حيران شول. دينيسوف خپله هم له شرمه تک سور شو ،خو وموسېد ، دناتاشې لاس يې راونيو او ښکل يې کړ.

دينيسوف هغې کوټې ته چې دهغه لپاره يې ټاکل شوې وه ،بدرګه او درستوف کورنۍ غړي، بېرته له نيکولای نه راتاو شول.

مشره ګرافينه ،دهغه ترڅنګه ناسته وه ،دهغه لاسونه يې کلک نيولي او هره شېبه يې مچول.نور ټول ترې تاوراتاو و او دهغه هر غلچک ، هره خوځېدا او غږېدا يې په ځير سره څارل او په مينه ناکو ،ځلېدونکو او حيرانتيا يې هغه ته کتل.خويندو ،ورور او پلار هر يوه هڅه کوله چې ترټولو نږدې هغه ته کېني او دچايو يا دستمال په راوړلو کې ،سره ناندرۍ جوړې کړې.

رستوف دهغې مينې له کبله چې په ده پيرزو شوې وه ،خورا نيکمرغه و ،خو د راتګ له لومړۍ شېبې او له خپلوانو سره دکتنې خوند ،دهغه داوسنۍ خوښۍ او نيکمرغۍ په پرتله داسې پرتمين وو ،چې اوسنۍ هغه هسې بې خونده ورته برېښېدل،نوځکه دی هره شېبه ديوه نوي زېري او خوند په تمه و.

نوې را رسېدونکې بله ورځ ،سهار تر لسو بجو پورې ويده وو.

دهغوی دخوب دکوټې ترڅنګ په کوټې کې، تورې، پنډونه، خورجينې او پرانستې کڅوړې ،په ختو ککړ بوټونه او موزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

،همدا سې ګډوډ او تيت او پرک پراته وو...چوپړانو دوه لګنه تودې او سړې اوبه او پاکې جامې چمتو کړې وې.دنارينو او تنباکو بوی په کورکې خپور و.

د دينيسوف،مات او ځيږ غږ واوريدل شو:

- ګريشکا !رستوفه تاته وايم پاڅېږه !

رستوف،خپل سره ترلې بانه ومښل،د سر جړې څڼې يې له تاوده بالښته راهسکې او وې ويل:

-څه خبره ده؟ناوخته شوې ده که څنګه؟

دناتاشا غږ له ګاونډ کوټې نه واوريدل شو ، چې ويل يې:

-اها !لس بجې کېدونکې دي.

دګاونډ له کوټې نه د شغهارکوونکو کميسونو او دنجونو دشروشور او غږېدا ،غږ راته او دهغې له نيمه پرانتې دروازې نه دشنو جامو او تورو څڼو پړواک راوځلېد او ناڅاپه ببرته ورک شو.ناتاشا ،سونيا او پيتيا راغلي وو ،چې وګوري،نوي راغلي مېلمانه راپاڅېدلي او کنه؟د دروازې له شا بيا دناتاشې غږ واوريدل شو:

- نيکولای جانه !پاڅېږه !پاڅېږه نور !

- سمدلاسه !همدا اوس !

پيتيا په همدې وخت کې په ګاونډه کوټې کې،تورې ليدلې وې او له هغو نه يې يوه را اخېستې وه ،له مشر جګړه ليدلي ورور سره کتنې، دهغه په زړه کې شور او مينه راتخنولې وه ،بې له هغه چې دې ته پام وکړي چې دا نه ښايي چې پېغلې نجونې دې لغړ او بې جامو ځوانانو ته وګوري،د ناړامی يا بې پروايی له امله هغه د نويو راغليو زلميو دکوټې دروازه پرانسته او په لوړ آوازيې وويل:

- دا ستا توره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې د خلاصېدو سره سم نجونو شاته ودانګل او دینیسوف په حیرانۍ او تعجب، خپل له ویښتو نه ډک لینګي په څادر کې ومروړل او خپل ملګري ته یې وکتل، پیتیا کوټې ته ورننوت او دروازه یې ځان پسې ورپورې کړه. د دروازې له شا نه دخندا دکړسهاري غږ تر غوږه شو.

دناتاشا غږ پورته شو:

-نیکولای جانه !کمیس واغونده او راووزه !

پیتیا وپوښتل:

-دا ستا توره ده؟او بیا یې په خورا ادب تورځني او توربریتي دینیسوف ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- او که ستا سو ده؟

رستوف کمیس واغوست، په تلوار یې څپلۍ پښو او له کوټې نه ووت.ناتاشا خپلې سګګ لرونکې یوه موزه په پښو کړې او په بله لګیا وه. سونیا تر خپل ځانه تاوېدله ،غوښتل یې لمن راټوله او کېني. په همدې حال کې رستوف دهغوی کوټې ته راننوت.دواړو نوي شنه شنه، سره ورته کمیسونه اغوستي وو.اننګي یې تک سره او خورا خوښې وې.سونیا له کوټې وتښتېده او ناتاشا وروړ تر تخرګ لاندې ونیو او په خبرو خبرو یې هغه واړه مېلمستون ته بوت.

ددوی مرکه شبېه شبېه تودېده او دا مرکه هسې توده وه، چې دوی دهغو نورو زرګونو پوښتنو او ځوابونو لپاره چې یوازې دوی پورې یې اړه لرله دخبرو لپاره وخت نه شو پیدا کولای.ناتاشا په هرې هغې خبرې چې وروړ ادا کوله او یا یې خپله ویله، په کړس کړس خندل.دهغې خندا نه له دې کبله وه، چې ددوی خبرې دخندا وړ وې، بلکې له دې کبله وه چې خورا خوشحاله وه او نه یې شو کولای دخپلې خندا او موسکا مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسي.

د رستوف دهرې خبرې په اورېدو به يې ویل:

-خوراښه ده، ډېره بې سارې ده !

رستوف داسې وانګېرله، چې د خور د تودې مینې تر اغېز لاندې راغلی دی، ترهغه یو نیم کال نه وروسته چې دی له کوره وتلی دلومړي ځل لپاره، دهغه په ګوګل او پرځېرې هغه ماشوم وزمه موسکا راخورېږي، چې په دې موده کې آن یو وار هم داسې احساس کړې نه وه.

ناتاشا به ویل:

-واه !ګوره ! له تانه لوی نارینه جوړ دی، پاکه پرودګاره ! څه لویه نیکمرغي، څه لویه نیکمرغي ده چې زما ورور...هغې دهغه بریتونه ولمسول او وې ویل:

-غواړم په دې پوه شم، چې دا تاسو نارینه څنګه یاستئ؟همداسې لکه موږه ښځې که بل ډول؟

رستوف ځواب ورکړ:

-نه !نه !هو ربښتیا سونیا ولې وتښتېده؟

هو کې !

دا یوه بله لویه قصه ده ! ګوره ! ته غواړې له هغې سره وغږېږې ،کنه؟ څنګه په ته به ورسره غږېږي او که په تاسو ؟

رستوف وویل:

-ګورو به، چې څنګه پېښېږي.

-ښه به دا وي چې تاسو ورسره وغږېږي، زه به بیا وروسته درته ووایم چې ولې.

-پوه نه شوم؟دا نو څه خبره ده؟

-ښه ته چې ټینګار کوي، همدا اوس به یې درته ووایم.ته خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږې چې زه او سونیا ډېرې نږدې خورلڼې یو ، داسې خورلڼې چې هغه ته مې ددوی ددوستۍ په نښه په سکروټه لاس داغلی دی، راشه وې ګوره.

لستوڼی یې پورته کړ او له څنګلې یې لږ څه بر اوږې ته نږدې، پر خپل اوږد ، نازک او ښکلي مټ ، هغه ځای چې دنڅا د اوږده کمیس داغوستو پر وخت پټېږي، یوه سره په اور داغلې نښه ور وښوده.

-ما دا ددې لپاره سوی دی، چې هغې ته دخپلې مینې نښه ثرګنده کړم، هسې خط کش مو په اور وینو او ځان مو پرې وسوځاوه.

هغه چې دخپل ماشومتوب د سبقونو دویلو په کوټه کې پر هغې پستې اوږدې څوکۍ چې بالښت ډوله لاستیو هغه ګاڼله، ناست و ، دخپلې خور ناتاشې ناهیلیو ، خوغږېدونکو سترګو ته یې کتل، بیا دخپل ماشومتوب په ښکلې دنیاګۍ کې، دهغې کورنۍ په غېږ کې چې پرته له ده نه بل چا ته دتصور نه وه، ورډوب شو. هغه دنیاګۍ کې چې په ده کې یې دده لپاره دژوند ترټولو نه ښه خاطرات او یادونه را تازه کول. چاته دمینې دثرګندونې اوښودنې لپاره په سکروټو پر ځان دنښې ایښودل ددې لپاره هسې دماشونو او بابیزه خبره نه وه، هغه دا حال احساسولی شو او هغه ته دتعجب وړ نه وه.

خو بیا یې هم وپوښتل:

-دا خو ښه ده، تر دې وروسته څنګه کېږي؟

-څنګه؟ دا چې ما او تا هم هغه ته همداسې ګران یو. دتل لپاره ورته ګران یو. دا خو څه حماقت نه دی، چې لاس په سکروټه داغ کړې او بس !دا په دې معنې چې موږ به یو بل ته ګران یو. هغې ته یو څوک داسې تل ګران دی، لکه دا نښه چې ابدي ده، هغه ګرانښت به هم همداسې ابدي وي. زه په دې نه پوهېږم اوس او سمدلاسه به یې هېره کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو څنګه؟

-هغې ته زه او ته همداسې ګران یو ، ناتاشا ناڅاپه تکه سره شوه او وې ویل:

- پوځ ته ترتګ نه مخکې دې،هغه وعدې یادېږي؟هغه وایي چې ته هغه هېروې،خو هغه وایي چې دی به ماته دژوند ترپایه ګران وي،پرېږده چې هغه همداسې ازاد واوسي،خو ماته به ګران وي..ګوره رښتیا هم دا د پیرزوینې او رحم خبره ده،کنه؟لوی روح غواړي،همداسې نه ده؟ناتاشا خپله دا خبر بیا بیا تکرار کړه او وې ویل:

-لوی روح او خورا پیرزوینه غواړي،همداسې ده کنه؟

د هغې د وینا له ښنو نه داسې برېښېده،هغه څه چې هغه یې اوس وایي،تر دې مخکې یې په ژړا ژړا ویلي وي.رستوف په خیالونو کې ډوب شو او وې ویل:

-زه هېڅکله هغه خبره چې مې کړې،نه هېروم،سونیا داسې ښکلې ده چې ،کوم احمق به په داسې نیکمرغۍ سترګې پټوي.

ناتاشا په لوړ او له تلوسې نه په ډک آواز وویل:

- نه !نه ! ما او هغې په دې اړه د زړه خواله کړې وه،ما لا پخوا ویلي و ،چې ته به همدا خبره کوې،خو داسې نه ده،ځکه که ته دا خبره ددې لپاره کوي چې خپله ژبه او وعده پرځای کړې او یوازې دخپلې ژبې دساتنې لپاره ځان دې ته اړوې.دا خبره ددې معنې لري چې ته کوم بل چا واده کولو لپاره اړویستی یې او دا سمه خبره نه ده.

رستوف په دې پوه شو ،چې هغوی دا ټولې خبرې په ښه تکل برابرې کړې دي.سونیا پرون هم د خپلې ښکلا پر زور هغه کوډې کړې وې او نن یې هم د سترګو په رپ کې تر پرونه لا سخت دده پر زړه یرغل کړی و.هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چته شپاړلس کلنه زړه راښکوونکې پېغله وه او دا سې يې احساس کړه چې ورته ګرانه ده(په دې کې يې يوه شېبه هم شک نه لاره)رستوف په زړه کې پخوله:
- ولې همدا اوس راته ګرانه نه وي،ولې له هغې سره ژر واده ونه کړم،خو اوس،اوس خو مې ډېرې نورې خوږې شپې ورځې او لذتونه تر مخې دي،هو کې هغوی زما د رضا کولو لپاره ښه دوکه جوړه کړې ده.نه !نه !ښه به دا وي چې آزاده پاتې شم او وې ويل:
-ډېره ښه ده،په دې اړه به نو وروسته وغږېږو ،هغه زياته کړه:
-وای وای چې نه پوهېږې،چې څومره دې په ليدو خوشاله يمه.ګوره باريس ته خو به دې خيانت نه وي کړی؟
ناتاشا وخندل او په لوړه آواز يې وويل:
- دا څه اپلتې غږېږئ !نه دهغه او نه دبل کوم يوه ،دهېڅچا په خيال کې هم نه يم او نه غواړم په دې اړه وغږېږم.
-عجبه ده،دا ولې،دا په تا څه شوي دي؟
ناتاشا چې دنيکمرغۍ موسکا يې پرشونډو خوره و ،وغوړېده او وې ويل:
-په ما ؟بيا يې له هغه نه وپوښتل،تا :
-تا دوپورت (فرانسوي ناڅګر چې هغه وخت په پترزبورګ کې خورا پېژندل شوی دی) ليدلی دی؟
-نه !...
هغې زياته کړه:
-زه به هېڅ وخت مېړه ونه کړم،غواړم نڅاګره شم،خو ګوره چاته ونه وايې.
رستوف دا سې د زړه له کومې وخندل،چې دينيسوف په ګاونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه کې د هغه غږ واورېد او د رستوف په خوښۍ او نیکمرغۍ یې رخه راغله، هغې هم د خندا مخه ونه شو نیولای او وې ویل:

-خورا ښه ده، خورا !

- ښه ده ! ښه ده !نور نه غواړئ چې له باریس سره واده وکړې؟

- ناتاشا له قهره تکه شنه شوه او وې ویل:

- زه نه غواړم د چا ښځه شم، کله چې باریس وویـنم ،خپله به ورته وو ایم.

رستوف وویل:

- ښه نو دا سې؟

ناتاشا وویـل چې دا ټولې هسې ملنډې دي، هغې زیاتـه کړه او لـه ورور نه یې وپوښتل:

-ښه دا راته وو ایه، دینیسوف ښه هلک دی؟

- ډېر ښه هلک دی.

-ښه ورکه وه یې، ځه جامې دې راوغونده، چې چای وڅکوو.

...رستوف چې په کوټه کې سونیا ولیدله، تک سور شو.نه پوهېدو هغـه یې تـه څـه وو ایـي او څـه وکـړي.پـرون شـپه یـې د سـترګې مشـې او دبېلتون له درده وروسته دوه ځله سره ښکل کړي وو ،خو نـن یـې دا سـې انګېرله چې دا کار نورکېدونکی نه دی.رستوف دا سې احسا سوله چې مور او خویندې یې ټول ده تـه پـه پوښتنیز کتـو ګـوري او سـترګه پـه لار دي چې دی له سونیا سره څه کوي، هغه د سونیا لاس ښکل کړ او هغې ته یې (سوني) او(تاسو)وویل.

((دا په دې معنې چې نه دومره رسمي چې د سونیا له نامه سره د هغـه د پـلار نـوم یـاد او نـه دومـره غیـر رسمي چې هغـې تـه(تـه) وو ایـي،٠خو دهغـو سترګو دیـو بـل پـه لیـدو یـو بـل تـه (تـه)ویـل او پـه خونـد یـې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړل.سونیا په کټو کټو کې له هغه نه له دې کبله ښننه غوښته، چې دناتاشا له لارې یې هغه ته خپلې پخوانۍ خبرې او وعدې وریادې کړې او له هغه نه یې له دې کبله مننه کوله چې دا لا هماغه شان ورته ګرانه ده.رستوف بیا په کټو کې له هغې نه له دې کبله مننه کوله چې هغه یې آزاد پرېښې او هغې ته ویل، که ازاد وي او که نه وي،دا به همدا سې ورته ګرانه وي، ځکه دا امکان نه لري ،چې سونیا ده ته ګرانه نه وي.

ویرې د یوې شېبې چوپتیا نه په ګټه اخېستو ،وویل:

-دا ډېره د تعجب وړ ده، چې سونیا او نیکولای د دوو پردیو په شان یو بل د (تاسو) په نامه یادوي.

د ویرې دا خبره دهغې دنورو خبرو په شان ربښتیا او دتل په شان دټولو دخوابدۍ لامل شوې ده.نه یوازې نیکولای، سونیا او ناتاشا بلکې مشرې ګرافینې هم له سونیا سره دخپل زوی له مینې له دې کبله ویربده، چې تصوریې کاوه، کېدای دغه مینه ددې زوی له خورا سترو بریو او نیکمرغیو نه بې برخې کړي.مشره ګرافینه هم د پېغلو په څېر تکه سره شوه.رستوف د دینیسوف په لیدو هم حیرت وکړ، ځکه دینیسوف،د عسکرۍ خپلې نوې جامې اغوستې وې، عطر یې وهلي و ،په غوړو څڼو او په داسې شان او پرتم دهرکلیو کوټې ته راننوت، چې هغه ته یې دهغه دجبهې حالت وریادوه او له ښځو سره په داسې ناز او ادا ښوربده او غړېده چې رستوف هېڅکله په دغه شان دهغه دلیدو تمه نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

کله چې نیکولای رستوف له جبهې نه مسکو ته راستون شو، د هغه کورنۍ هغه ته دیوه نازولي او اتل زوی په شان هرکلي وو ایه.نیکولای د هغو د زړه سر او په دیدن یې نه مړېدل. خپلو خپلوانو هم هغه ته بې ساری درناوی او ګرانښت ثرګند اوه، اشنا یانو بیا هغه ته د یوه سواره او زړه راښکوونکي پوځي افسرپه سترګه کتل،داسې افسر چې د ښو کړو وړو خاوند او بې سارې ښه نڅا یې کوله.

د رستوف کورنۍ په مسکو کې خورا مخوره،دوستان او آشنا یان یې بې شمېره او سږکال خو د مشر ګراف پیسې او شتمنۍ څکه خورا پریمانه وو، چې یو څه جایدادونه یې ګرو کړي وو.نو له همدې کبله نیکولای جان ځان ته د ګاډۍ غوره ښه آس، د ورځې د دود سره داسې غوره کالي چې بل چا لا په مسکو کې نه درلوده او ښایسته داوږدو ټونګوموزې، اخېستې وې،شپه او ورځ یې له یارانو دوستانو سره له خوښیو نه په ډکو بنډارونو کې تېرولې.رستوف کور ته د راستنېدو نه لنډه موده وروسته،له پخواني ژوند سره د بیارږدېدو له امله د خوښۍ احساس کاوه او داسې یې انګېرله چې اوس پوره لوی سړی شوی دی .د دنیات په مضمون کې د ناکامېدو ترخه غمونه،د سورلۍ په ګاډیو کې د سپرېدو لپاره د ګاوریل نه د پور اخېستنې او په غلا غلا له سونیا سره ښکلول،اوس ټول د هغه لپاره د ماشمتوب د زمانې داسې لوبې بربښېدې چې د تېرو وختونو هېر شوي یادونه وو.هغه اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سواره پوځ داسې يو افسر چې د سورلۍ ښکلې، ځلېدونکې ځانګړې پوځي جامې، چې د ګيورګي په نامه د سپينو زرو مډال پرې تمبول شوی و، اغوستې وې او د ښار له خورا مخورو، نامتواو ماهرو سورو ښکاريانو سره د لوبو او د هغو د آسونو په پرتله يې خپل آس جوړ اوه. هغه د ښار په ځانګړې کوڅه کې له کومې ښځې سره آشنايي پيدا کړې وه او هرماښام به يې د يدن ته ورته. د ارخاروف په کورکې به يې د مازورکا نومې نڅا د نڅاګرو لارښوونه کوله. له فيلدمارشال کامنسکي سره به يې د جګړې په اړه مرکې کولې، انګريزي کلوب ته يې تګ راتګ پيدا شوی و او له يوه څلويښت کلن ډګروال سره يې چې د دينيسوف له لارې پېژندګلوي شوې وه او په (ته) يې له هغه سره خبرې کولې.

په مسکو کې يې له تولواک سره د مينې اور لړ سوړ شوی و، ځکه په دغه موده کې چې دی دلته راستون شوی و، هغه يې ليدلی نه و، خو د دې تولو خبرو سره سره هغه د تولواک او له هغه سره د خپلې لېوالتيا په اړه غږېده. کله ناکله خو به يې لا داسې هم ښودله چې دی د تولواک په اړه خپل زيات رازونه ويلی نه شي، هغه رازونه چې د ډېرو نورو لپاره د پوهېدو وړ نه دي او د تولو هغو احساساتو سره يې د زړه له کومې خواخوږي ښودله چې په مسکو کې يې هغه وخت تولواک الکساندر پاولوويچ ((ځمکني فرښته)) ګڼله.

په مسکو کې د اوسېدو او پوځ ته د بېرته ستنېدو په دغه لنډه موده کې، رستوف نه يوازې له سونيا سره نېږدې نه شو، بلکې لړ نور هم سره لرې شول.

سونيا خورا ښکلې، مهربانه او له ورايه څرګنده وه چې پر رستوف يې سخت زړه بايللی و، خو رستوف د ځوانۍ په هغه منګ و، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوان تصور کوي، دومره بوخت او په کړکېچونو کې ډوب دی، چې مینتوب ته وخت نه لري.او یا دا چې تر واده نه خپله ازادي غوره ګڼي او غواړي یوڅه نور تر سره کړي.هر کله به چې سونیا ور په زړه شوه ویل به یې:

- هه هه، داسې پېغلې ډېرې دي، نورې به هم ډېرې داسې پیدا شي، ډېرې نورې چې زه یې لانه پېژنم.ددې کار لپاره زه لا ډېر ځوان یم، وخت ډېر دی، هغه وخت چې زما دې کار ته زړه شي او مین شم ،خو اوس د مینتوب لپاره هېڅ وخت نه لرم.

له بله پلوه هغه له ښځو سره ناسته ولاړه ځانته یو ډول سپکاوی ګاڼه، که څه هم هغه دنڅاوو بنډارونو ته تګ راتګ درلوداو له ښځو سره یې ناسته ولاړه کوله، خو داسې یې ښودله چې دا کارونه د زړه له کومې او بې خونده کوي.انګریزي کلوب ته تګ راتګ، له دینیسوف سره عیاشي، په شرابو کې ډوبېدل، هغه پېژندل شوي کورته تګ راتګ ((هلته عیاشانو تګ راتګ درلود)) ،دا او دې ته ورته نور ډېر کارونه یې د یوه سواره پوځي لپاره ورځني چارې ګڼلې.

د مارچ د میاشتې په پیل کې مشر ګراف، ایلیا اندربوویچ رستوف، دهغې مېلمستیا او بنډار په چمتوالي سخت لګیا و، چې په انګریزي کلوب کې یې، د شهزاده باګراتیون په ویاړ دجوړېدو تکل کړی و.

ګراف، چې خپل اوږد کورنی کمیس اغوستی و ،په کورکې ګرځېده راګرځېده.او دانګریزي کلوب داشپزانو پېژندل شوی مشر، فئوک تیست،ته یې دمېلمستیا لپاره،دمرچ او مالګې ،زر چوبې، بادرنګو ،تازه کبانو ،دخوسي دغوښې او نورو په اړه ځانګړې سپارښتنې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف رستوف د پرانستو له پیل نه د دغه کلوب غړی او د هغه یو له مخورو سپین ږیرو نه ګڼل کېده.نو له دې کبله شهزاده باګراتیون ته درسمي مېلمستیا د تیارۍ چارې ده ته سپارل شوې وې، ځکه هغه په مېلمه پالنې او خرخ کې لوی لاس او نوم لاره او په دې برخه کې یې سیال نه درلود.د کلوب مشرانو،اشپزانو او چوپړانو په خورا پاملرنې او ورین تندي د هغه سپارښتنې اورېدې، ځکه هغوی په دې ښه پوهېدل، پرته له هغه نه به بل هېڅ څوک د داسې یوې مېلمستیا خرڅ ته چې څو زره روبله کېږي ملا ټینګه نه کړي او د بل هېڅ چا په مېلمستیا کې به د وی ته داسې ګټې ور په برخه نه شي...

ګراف،وروسته له هغه چې پخوونکو ته وړ سپارښتنې ورکړې،د مېلمستون خواته یې د ستنېدو تکل وکړ...په همدې وخت کې یې د دروازې له شا نه د ټینګو نارینه ګامونو او د بوټو د وسپنیزو ټکهارې غږ واورېد.هغه ځوان ګراف و ،هغه د تاندو ،نریو بریتو ،ښکلې او بې ساري تازه بشرې سره چې خوب یې ښه پوره او ستوماني یې لرې ښکارېده ،له ښه مسکوي طبیعت سره راننوت.

بوډا ګواکې له شرمه ډکې موسکا سره زوی ته وویل:

-آه ورورکه !څېرې یې؟چور سرسام شوی یم،که بل څوک نه یې،تا خو به لږ مرسته راسره کړې وای،تر اوسه مې لا سندرغاړي خبر کړي نه دي،سازیان شته،خو سندرغاړي؟ ما وې چې جټان راوغواړم؟ تاسو سپاره پوځیانو خو د جټانو وکوچانیو سندرو لېونی یاستئ.

زوی وموسېده او وې ویل:

- که رښتیا راباندې وایې،شهزاده باګراتیون چې کله د شون ګرابن،جګړې ته چمتوالی نیوه،دومره هلې ځلې یې نه کولې،لکه تاسو چې یې د دې مېلمستیا لپاره کوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف، په لوړ او له خوښۍ نه په ډک آواز وویل:

- ...له هغه ځایه به بیا ،راز ګولېای ځي ۳۷۳ ، اپاتکا ګاډیوان هلته بلد دی، هلته به الېوشکای نومی جنې پیدا کوي، هغه، هغه د ارلوف په مېلمستون کې چې ګډېده ، یاد یږدې؟...

نیکولای په خندا وویل:

-جتانې هم ورسره راولو ؟

-زړه دې ! ستا زړه !

په دې وخت کې، انامیخایلوفنا ، په نه اوریدونکو ګامونو ، برندې څېرې او هممهالـه مسـیحي وزمـه بشـرې، چې هېڅکلـه یـې نـه بدلوله، کوټې تـه راننوتـه... سترګې یې لـه مهربانۍ نـه وتړلې او وې وویل:

-...ګرانه ګرافه !زه به یو وار د بیېزاوخوف، کورتـه ورشـم، هغه ځـوان بېزاوخـوف راغلی، هـو !هرڅـه مـو چـې لـه بـاغچې نـه پـه کـار دي ګرافـه !همـدا اوس یـې راوړئ، زه بایـد بېزاوخـوف وګـورم، هغـه ماتـه دبـاریس لیـک رالیږلـی، دخـدای شـکردی، باریس اوس پـه سـتره قوماندانۍ کې ګمارل شوی دی...

زما له خوا بېزاوخوف ته بلنه ورکړئ، زه به د هغه نوم د مېلمنو په ډلـه کې ولیکم، خو دا راته ووایئ چې هغه یـوازې دی کـه لـه خپلې مېرمنې سره راځي؟

انامیخایلوفنا ، خپلې سترګې پورته خواتـه وغړولې او پـه څېره یـې دغم لړلې راخورې شوې، خو وې ویل:

- اه زما ګرانه !هغه خورا بدمرغه سوی دی، هغه څه چې ما اوریدلي او که ربښتیا وي، خدای دې په هېڅ چا نه راولي. کله چې موږ د هغـه پـه نیکمرغیـو کـې ډوب و ، هـېڅ چـا د دې بـدو ورځـو تصـور هـم نـه شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای.هغه هم دا د پاک زړه او سپېڅلي روح خاوند.زما خو خورا زړه پرې خوږېږي، څه مې چې له لاسه وشي، هو مره مرسته به ورسره وکړم.
دواړه مشراوځوان، رستوفانو (پلار او زوی) و پوښتل:
-ولې؟څۀ شوي دي؟...
-خلک داسې وايي، چې پېير، د غم له لاسه لېونی شوی دی.
-ښه !هر څه چې وې ،وې دي.پرېږدي چې مېلمستيا ته راشي، پر تمينه مېلمستيا به وي، طبيعت به يې ښه شي.
بله ورځ چې د مارچ دريمه نېټه وه،لا د ورځې دوه بجې نه وې چې د انګريزي کلوب دوسوه پنځوس تنه غړو او پنځوس تنو نورو مېلمنو دګران مېلمه او د اتريشي دجګړې اتل شهزاده باګراتيون د راتګ هر کلي ته سترګه په لار وو.مسکو چې تل دخپل پوځ د پرله پسې بری سره ړږدی و ،د "استرليڅ" د جګړې د خبرونو په رارسېدو سره لومړی هېڅ دا نه منله چې کېدای شي،دوی داسې ماتې خوړلې وي،ځينو خو دا خبر دروغ او بابيزه ګاڼه او نورو بيا دغه ډول حيرت وړونکې پېښې لپاره چې په خيال کې هم نه راتله، پاخه دلايل غوښتل.انګريزي کلوب، چې دمخورو او له پېښو خبرو او لېوالو ټولنيزو شخصيتونو دتګ راتګ او ټوليدو يوه ټولنه وه،د دسامبر په مياشت کې چې ددغې ماتې دخبرونو رارسېدل پيل شول،ټولو داسې ددې خبر او جګړې په اړه چوپيتيا غوره کړې وه، چې ګواکې په لوی لاس يې داسې پرېکړه کړې وې، چې هېڅوک به په دې اړه څه نه وايي.هغه مخور مرکچيان لکه:ګراف راستوپچين، سردار ولاديميرووېچ دولګاروکي، والويوف، ګراف کارکوف، سردارفيازيميسکي، چې تل به يې خبرو دنښې منځ ويشت، يا کلوب ته نه راتلل او يا هم په کورنو او وړو ځانګړو بنداړونو کې راټوليدل او د زړه خواله يې کوله او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسکویان چې د نورو له خولې یې خبرې کولې (چې ګراف، ایلیا اندرو ویچ هم له هغه ډلې نه و) دلنډ وخت لپاره بې لاربنود او لاربنوونې پاتې شول او د جګړې په اړه یې خپل خیال نه څرګند اوه. د مسکو خلکو داسې انګېرله چې داسې کوم ناوړه څه تېرېدونکي دي، چې د هغه په اړه یې تر غزېد ،چو پیتیا غوره ګڼله. خو لا څه موده تېره نه وه ،چې مخور مرکچیان بېرته سره رابرالا او په جګړې کې دماتې دلاملونو په اړه په ډاګه غږېدل او خبرې اترې یې پیل کړې.دهمدې ویناوو او مرکو نه روسانو ته دد غې ناشونې ،نه منونکې او نا اورېدل شوې پېښې دلایل څرګند او په ټول مسکو کور په کور خواره شول.لاملونه دا وو:

د اتریشیانو خیانت، پوځ ته د خوړو او کالو نه رسېدل، د پولندي پرژیبفسکي او فرانسوي لانژرون خیانت، او دکوتوزف بې استعدادي (او په ګنګوسه کې دا هم ویل کېده)د ټولواک ځواني ،بې تجربوالی او له هغه نه د ناکسو چاپیر شویو وګړو راتاوېدل او دهغو دخبرو اورېدل.خوروسي پوځ، د پوځ په اړه ټولو دا په ګډه ویل چې هغو د زړورتیا او مېړانې یو ناشونې چاره ترسره کړې ده. دروسي پوځ هر سرتېری،هر افسر او هر جنرال،هر یو ، یو اتل و ،داسې اتلان چې زړورتیا او مېړانو ته یې دمعجزې په سترګه کتل کېدل،خو ددغو اتلانو له ډلې نه، بیاد شهزاده باګراتیون نوم ځکه د اتل په نامه یادېده چې،په باتوروالي په شون ګراین کې جنګېدلی،په استرلیخ کې یې په وخت شاته تګ کړی او په یوازې ځان یې تر خپل لاس لاندې پوځ په خورا منظمه بڼه ژغورلی او یوه ټوله ورځ د دوه برابره زیات او پیاوړي دښمن سره په مېړانه جنګېدلی او خپل ځان او خپل پوځ ته یې ستر ویاړ ګټلی دی.ددې علت چې باګراتیون په مسکو کې د اتل نوم ګټلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،نه یوازې دا وچې هغه له مسکو سره څه ځانګړې اړیکې نه لارل بلکې دا هم و چې هغه یو پردی او غیر روس پوځي و...دباګراتیون دغې راز ستاینې او لمانځنې همماله د کوتوزف نه د نه رضایت او کرکې څرګندونه هم کوله..خو د روسي سرتېرو په اړه خبره دا وه چې له هغو نه باید د آرامتیا هیله وشي،ځکه باید دا کار وشي چې مېړانې ته یې د هر تاوان پېښ نه کړي.له هرې خوا نه دا استرلیځ په جګړه کې،د هغه دنویو نویو مېړنو کړو او ویاړونو کیسې مرکې اوربېدل کېدې،چا ویل هغه آن د دښمن له منګولو جنډه راوژغورله،بل به بیا ویل چې،پنځه تنه دښمنان یې وژلي،دربیم به بیا یادونه کوله چې همماله یې په توپ کې پنځه ګولۍ ځای پر ځای کړي دي او نورې نورې کیسې.د بیرګ مېړانه هم پټه پاتې نه وه ،هغه دا چې کله یې ښی لاس شنډ شوی و ،توره یې په کین هغه چلوله او همداسې وړاندې تللی و.خو د سردار بالکونسکي په اړه هېڅچا هېڅ نه ویل،یوازې دهغه هغو نږدې انډیوالانو چې دی یې له نږدې پېژانده،دا افسوس کاوه چې هغه خورا مخکې او وخته مړ شو او خپله بلاربه امېدواره ښځه یې هسې عجیب پلار ته پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د مارچ په دریمه د انګریزي کلوب په ټولو کوټو کې د مېلمنو د غړېدو او مرکو شروشور جوړ وو. د کلوب غړي او مېلمانه ښوک په پوځي جامو، چانوربښکلي کالي او چا د سرداری جامې اغوستې او ځانګړي پودر يې وهلي او سينګار کړې ښځې لکه د شاتو او انګبينو د پسرلنيو مچيو په شان له هرې خوانه ښپه ښپه په خوځېدا وو، ښوک ډله ډله ولاړ وو او ښوک هم نور ببېليدل، هسې دې خوا اخوا ګرځېدل. او يا به چېرې ناست او ښوک خوګوښې ځانته ولاړ وو. سينګار شوي او غوره جامې يې اغوستي وې..لاس په نامه چوپړان د دروازو خواته ولاړ او دې ته سترګه په لار و، چې ښوک دوی ته، د چوپړ وو ايي

.د مېلمنو زياتره برخه غمر خوړلي ،د درناوي، پراخو او په ځان ډاډمن ښېرو خاونده خلک وو، چې ښوربې منګولې، شډلې خوځېداوې او درانه درانه غړونه يې لارل. د غه ډله مېلمانه او د کلوب غړي د دود له مخې په ځانګړو ځايو او ځانګړو ډلګيو کې سره ناست وو. يو شمېر لږ او يو واريزه مېلمانه چې زياتر يې ځوانان وو او دينيسوف، رستوف او دولوخوف چې تر خلع رتبې نه وروسته يې بيا د افسری وياړ ګټلی او د سيمنوفسکي په غونډ کې ګمارل شوي و، په همدې ډله کې وو. د ځوانانو په تېره بيا د پوځي هغو له ښېرو نه دوياړ تر پردې لاندې مشرانو ته يو ډول سپکاوي ښرګند بده. هغه داسې چې ګواکې ځوان نسل تر ځانه مشرانو ته وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-درناوي او ويار مو سترګې په ليمو ،خو دا هم مه هېروي ،چې راتلونکې مو ر پورې اړه لري.

نيسيفڅکي ،چې د کلوب له پخوانيو غړو نه و ،هم دلته و. پېير ،چې دښځې د ټينګار له مخې يې ويښته ببر سينګار کړي او عينکې يې لرې کړې وې، او دورځې له دود سره يې نوې جامې اغوستې وې، په خواشينې او غملړلې څېرې، په بېلا بېلو کوټو ګرځېده.هغه د تل په شان دهغو غوړه مالانو له خوا چاپېر شوی وو ،چې دده شتمنيو او غوړه مالېو ته په تمه وو ،خو دده د خپل عادت له مخې هغو ته په سپکه سترګه کتل.

دعمر له مخې هغه دځوانانو ،خو دشتميو او اړيکو له مخې هغه دمشرانو ډلې پورې اړه لرله ،نو له همدې امله دی د دواړو ډلو تر منځ په تنګ راتنګ کې و...تر ټولو نه زيات خلک د ګراف راستوپچين، والويف يا ناريشکين ډلو ته ورټول شوي وو. ګراف راستوپچين، کيسې کولې چې څنګه اتريشيانو دتښتې په وخت کې روسان تر مخه کول او روسان دې ته اړ وو ،چې د توري په زور دتښتېدونکو په منځ کې ځانته د پر مختګ لاره پرانيزي.والويف، په خورا محرمانه ډول دا ويل چې ،اوواروف، يې له پترزبورګ نه ددې لپاره استولې وو ،چې داتريشيانو په اړه دمسکو داوسېدونکو دخيال جاج واخلي.په بله ډله کې ناريشکين، داتريش په پوځي شورا ملنډې وهلې...خو خپله سردار اندربوويچ، چې پستې څپلۍ يې په پښو وې، په خورا چټکۍ او بوختيا يې د هرکلبو او خوړو دتالارونو ترمنځ تګ راتګ کاوه او ټولو مخورو او لږو مخورو سره يې چې ده ټول په يو ډول نه ډول پېژندل، په يو ډول ستړي مشي خواره مشي او کله هم يوه لنډه مرکه کوله.او کله ناکله خو به يې خپل غلچک خپل نازولی او تاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی پسې ولېږه او د هغه په پيدا کولو سره به يې سترګې په هغه ورخښې او يو له نازه ډک سترګک به يې ور ولېږه.رستوف د کړکۍ ترڅنګ له دولو خوف سره ولاړ و ،سره له هغه چې تازه سره آشنا شوي وو ،خو سخت ورته ګران شوي و.بوډا ګراف،هغوی ته ورنېږدې شو ،د ښه راغلاست په نامه يې د دولو خوف لاس ورکېښکود او وې ويل:

- ماته ويار راوبښې،تاسو زما له دې زلمي سره پېژني،هلته يو ځای او يوځای موله هغو سره مېړانه کړې ده...اه اه ! او هغه بوډا ته چې له څنګه يې تېرېده،وويل:

-آه !وا سيلي ايګناتيچ،ګرانه ملګريه !څنګه ياستي؟...خو نور يې ددې وخت پيدا نه کړ،چې له دغه بوډا سره خپل دغه روغبړ ته پای ته ورسوي،ځکه ناڅاپه ټولو کې يو شروشور او لېوالتيا ګډه شوه،چوپړانو په ګبهۍ اخېستو بڼو را وهڅېدل او په لوړ آواز يې غبرګ غږ وکړ:

-له خيره سره راغلل !

زنګونه وشرنګېدل ،مشران او سپين ږيري،تر مخې شول او ټول مېلمانه چې لکه دغنمو د دانو په شان خواره واره و ،ته به وايې چې په پارو چېرته دلي شوي وي،له بېلابېلو کوټو نه په ستر مېلمستون کې راټول شول.

با ګراتيون چې د درناوي په ننبه او دکلوب د دود له مخې خپله توره او خولۍ، ساتونکو ته سپارلي وو ،په وره کې را ښکاره شو.هغه نه پوستين اغوستی و او نه يې دکارتوسو کتار اچولی و ،لکه هغه شان چې رستوف هغه د استرليخ تر جګړې د مخه يې ليدلی بلکې هغه نوي عسکري دريشي چې روسي،بهرني ننښانونه او دګيورګي ستوري يې پر چپ ټټر تمبولی و ، اغوستې وه.داسې برېښېده چې دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستیتا ته یې تر راتګ نه مخکې ویښته، ږیره او بریت جوړ کړي و، چې د غه کار د هغې د څېرې ښکلا پـه کوم ډول نا ښکلې کړې وه. د هغه پـه بشره کې، پـه د غـه بنـډ ار کې، لـه ګـډون نـه د سـاده خوښـۍ نښـې څرګندې وې، خو کله به چې دده د ځیرتیا او مېړانې نښې ورسره یوځای شـوې، لړ د خنـدا ور بـه وبرېښـېد. بلکیشـوف او فیـود رپیتروویچ اوواروف چې د باګراتیون ملګرتیا کوله، ددې لپاره د وره پـه مخکې لړ ځنډني شول، چې هغـه د اصلي مېلمـه پـه توګـه تـر ټولـو نـه وړانـدې او یوازې مېلمستون ته ننوزي، خو هغـه چې نـه غوښـتل ځـان تـر نـورو لـوړ وګڼي، ځان ځنډنی ځندنی او له هغو سره همګامـه کـاوه، نو ځکـه داسې برېښـېده چې ګـواکې ټول د دروازې پـه مخکې تم شوي وي. خو پـه پـای کـې بـاګراتیون دې تـه اړوت او تـر نـورو نـه مخکـې شـو. پـه خـورا کمینـۍ، کـرارۍ، داسې چې ګـواکې نـه پوهېـده خپلـو لاسـونو سـره څـه وکړي، پـه مېلمیسـتون کې وړاندې وړاندې لاړ. هغـه داسې کـرار کـرار روان و، چې ګـواکې تـه بـه وایې د جګړې پـه ډګـر کې و او د توپونـو تـر ډزو لانـدې، لکـه هغـه شـان چې پـه شـوینګراین کې د کورسـک د غونـډ پـه وړاندې، ګامونـه پورتـه کـوي... د کلـوب د مشـرۍ ډلـه د هغـه هرکلـي او درناوي تـه ودرېـدل او تـر دروازې پـورې وړانـدې راغلـل. هغـوی د د غـه شان درانه او ګران مېلمانه د درناوي پـه نښـه خپـل هرکلـی څرګنـد اوه او بې لـه هغـه چې د هغـه ځـواب تـه سـترګه پـه لاره پـاتې شي، لـه هغـه نـه تـاو راتاو شول، هغه یې لـه مړوندونو نـه راونیـو او مېلمستون تـه یې بدرګـه کـړ. ګڼـه ګـونـۍ، ګڼـه ګـونـه جـوړه کـړې وه... تـالار تـه ننوتـل خـورا ګـران و... ګـراف ایلیـا اندرېوویچ، پـه خنـدا او ټینګـار تـر ټولـو نـه پـه زیـاتې تلوسې، هرڅوک پورې وهل، لاره یې پرانستله او ویل یې:

-چاته وایم، پرېږدي، هیله کوم پرېږدي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف همداسې خلک پورې وهل، مېلمه يې له لاسه رانيولي وو، مېلمستون ته يې بدرګه کړ او دصالون پر منځنۍ لويې څوکۍ کې يې کېناوه. دکلوب لويو مشرانو او مخورو بيا دمېلمه شاوخوا ته ګڼه ګونه او اله ګوله جوړه کړه. ګراف ايليا اندرېوويچ، بيا دګڼه ګونې په منځ کې، څانته لار پرانسته او دباندې ووت. لا څو شېبې تېرې نه وې، چې دکلوب له يو مشر سره ګډ، دسپينو زرو يو قاب په لاس رانوت او قاب يې دشهزاده باګراتيون تر مخې کېښود. په دې قاب کې يو کاغذ چې په ښکلي خط يو شعر پرې ليکل شوی وو، پروت و. دا وياړنه د دغه پوځي اتل شهزاده باګراتيون په ستاينه کې ليکل شوې وه. باګراتيون د کاغذ په ليدو هک پک او شاوخوا ته يې داسې وکتل، تا به ويل چې له چا پناه او مرسته غواړي، خو په ټولو سترګو کې يې داسې هيلې لوستې چې دی خپله بايد تسليم شي او دنورو هيلو ته غاړه کېږدي. ده وليدل چې نه کېږي، دسپينو زرو قاب يې راواخېست، په تريو تندي يې ګراف ته چې دغه قاب يې راوړی و، وکتل. يو تن دغورومال په شان قاب دهغه له لاسه واخېست (کنه داسې برېښېده چې باګراتيون به هغه له ځانسره تر ماښامه ټينګ ساتي او آن د ډوډۍ په وخت کې به هم هغه ترخوا پورې نيولې ګرځوي)او له هغه نه يې هيله وکړه چې شعر ته غوږ شي. داسې وبرېښېده چې باګراتيون ګواکې وايي: ډېره ښه ده، لولم يې! په خواشينو سترګو يې کاغذ ته وکتل او په خورا پام يې دشعر لوستل پيل کړل. خو شېبه لا تېره نه وه، چې دشعر شاعر کاغذ دهغه له لاسه ورواخېست او په لوړ آوازيې دهغه لوستل پيل کړل. شهزاده باګراتيون ، هغه ته سر ښوراوه او په ځير يې هغه ته غوږ نيولی و:

پېړۍ پېړۍ دې، وياړ وی، پر الکساندر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ویاړ پر تخت ابدي وساته !
زړور لاربنود او خواخوږی، خواخوږی اوسه !
خپل هېواد کې ریفه(د ویرژل دافسانې اتل) او جګړې ته چمتو اوسه !

***

خو اې نیکمرغه بناپارته !چې په خپلو کړو وویاړې !
او ځان دې، دباګراتیون تورې او مېړانې ته ټینګ کړ....
نه داچې له روسي جنګیالو سره د سیالۍ خیال درپیدا شي.

د شعر لوستل لا پای ته رسېدلي نه و چې، دچوپړانو مشر په لوړ آواز غږ وکړ: ډوډۍ چمتو ده !له دې آواز سره هممهاله دخوړنتون دروازې بېرته او له هغه ځایه ددې ترانې غږ چې:
- اې دبری چغې لوړه شه او اې زړور هېوادواله !ویاړمن اوسې ! په مېلمستون کې انګازه جوړه کړه او ګراف ایلیا اندرېوویچ، شاعر ته چې دچرګ په شان بې وخته اذان کوي ،لا د شعر په لوستلو بوخت و ، په قهر سره وکتل او دباګراتیون په وړاندې ټیټ شو. ټول ځکه پاڅېدل چې پوه شول، تر شعر نه ډوډۍ ښه ده. باګراتیون ترټولو نه مخکې د ډوډۍ میز ته ور نېږدې شو او دمیز په سر کې د ددوو الکساندروو ، الکساندر بلکیشوف اوالکساندر ناریشکین ترمنځ ، کېناست. دې خبرې له دې کبله هم اغېز درلود ،چې دټولواک نوم هم الکساندر و. دهغه تر ناستې وروسته درې سوه تنه ټول، نامه او دریځ ته په پاملرنې سره ټول یو په بل پسې دمیز شااو خواته کېناستل، داسې چې هرڅومره مخور او دپام وړ دریځ خاوند و ،هغه ګران مېلمه ته نېږدې ځای پر ځای شول او داګران کار دهغو اوبو په څېر چې مخ ښکته روانې وې ،په هم داسې یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ ترسره شو.

ګراف ایلیا اندروویچ، خپل زوی د ډوډۍ نه مخکې شهزاده باګراتیون ته ور وپېژاند. شهزاده هم هغه وپېژاند او له سره یې هسې یو څو داسې خبرې چې هغه ورځې یې له ټولو سره کړې وې، له ده سره هم وکړې. ګراف دده له زوی سره د شهزاده باګراتیون د مرکې په وخت کې، ټولو مېلمنو ته په خورا خوښۍ او غرور کتل.

نیکولای رستوف، له خپل ملګري دینیسوف او خپل نوي اندېوال دولوخوف سره، درې واړه په ګډه، د میز د منځنۍ برخې په هغه ځای کې، کېناستل چې مخامخ یې پیېر او د هغه ترڅنګ نیسیفځکي، ناست وو. ګراف ایلیا اندرېوویچ او د هغه ملګري چې د کلوب مشران ګڼل کېدل، مخامخ باګراتیون ته کېناستل او ټولو په ګډه، هڅه کوله هغه ته، ګواکې خپله مسکوي مېلمه پالنه څرګنده کړي.

د ښې ډوډۍ او تاوده هرکلي د جوړېدو په هکله د ګراف هڅې بې ځایه نه وې پاتې... هغه د سر په خوځېدا او د سترګو په اشارو له ټولو چوپړانو سره اړیکي ساتل او تر شونډو لاندې یې هغو ته سپارښتنې کولې. هغه د هرو خوړو نوم ښه پېژانده او د هغو د خوند اندازه او د خوړلو وخت ښه ورته څرګند و، هر څه په ښه ډول روان وو. خو کله چې یې دویم خواړه مېز ته راوړل او په لیدو یې ایلیا اندرېوویچ له خوښۍ نه نور په جامو کې نه ځایېده، په همدې وخت کې و، چې د شرابو د بوتلونو د سرونو د پرانیستو پړقهاري پورته شو او چوپړانو په جامونو کې، د دغو اورنیو سرو انګبینو توېدل پیل کړل. د کبانو تر څکې نه وروسته چې سخت او د پام وړ خوند یې کړي و، ایلیا اندرووېچ د کلوب مشرانو ته ترکتنې وروسته، په کراره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دډېرو یارانو په ویاړ باید وڅکل شي ،ښه به دا وي چې پیل یې کړو.خپل جام یې منګولو ته کړ، پاڅېد ،پر مېلمستون چوپتیا خوره شوه او ټول دې ته سترګه په لار شول، چې څه ویل کېږي.

ګراف په لوړ آواز وویل:

- دټولواک امپراتور په ویاړ !او له دې خبرې سره همماله یې په سترګو کې له خوښۍ ،لېوالتیا او شوق اوښکې راشېوه شوې.په هماغه شېبه کې و چې په مېلمستون کې داسې یوې نغمې انګازې خورې کړې چې، " دبری دتالندې ... " سندره په کې غږېدله.ټول همماله پاڅېدل او همماله یې چغه کړې، چې هورا !او باګراتیون چې هماغه شان د شون ګرابن ،دجګړې په ډګر کې چغه کړې وه ،داسې هورا کړل، چې ته به وایې ستونی یې څېرې شو.د ځوان رستوف ،غږ له خورا شوق او لېوالتیا نه په دغو درې سوو ،آوازونو کې له ورایه جلا او واورېدل شو او دهغه په سترګو کې هم دخوښۍ اوښکو ځان را څرګند کړ.

هغه چغه وهلې:

- دټولواک امپراتور دروغتیا په هیله !هورا !هغه ټول جام یو غړپ کړ او خپل تش جام یې پرځمکه وویشت.خورا نورو مېلمنو ،هغه ته ورته کړه ترسره او پر سر دجامونو تراړولو نه وروسته یې ،خپل جامونه پر ځمکه وویشتل.د جامونو کړنګول او دڅکلو شروشور تر ډېرې پورې اوږده شول.کله چې شروشور پای ته ورسېد ،چوپړانو دماتو شویو جامونو ټوټې راټولې او څکوونکې هم په خورا خوښۍ او له موسکا نه په ډکوشونډو په خپلو ځایو کې کېناستل او بیا مرکې بېرته تودې شوې.ګراف ایلیا اندروویچ ،بیا پاڅېد ،دقاب څنګ ته ایښې یاددښت ته یې وکتل او خپل جام یې د روس د وروستۍ جګړې داتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دستر قوماندان ،شهزاده پیتر ایوانوویچ باګراتیون د روغتیا په ویاړ پورته کړ ،بیا یې شنې سترګې له اوښکو راډکې او بیا د درې سوه دهورا غریو په فضا کې انګازې جوړې کړې.خو دا وار د موسیقۍ او سندرغاړو آوازونو سندریزې انګازې جوړې کړې.دغو سندرغاړو د پاول ایوانوویچ کوتوزوف(دابل کوتوزوف دی) ،د کانتات په نامه سندره بلله:

دروس د پوځ مخه هېڅوک او هېڅ څه نیولی نه شي،
زمونږ مېړانه زمونږ دبري ضامن دی
که مونږ باګراتیون لرو
دهر یاغي سر دهغه تر پښو لاندې دی.

همدا چې د سندرغاړو د اواز انګازې آرامې شولې جامونه بیا پورته شول،شعارونه ورکړل شول، او تر هغه نه وروسته نور ډېر جامونه،هغه جامونه چې د ګراف رستوف په نازک زړه یې دم په دم اغېزه زیاتېده ،جامونه لا ډېر ډېر په څمکه لړېدل او شور او چغو په ګوګلونو کې نور تالانونه جوړ کړي وو. دبکلشوف، ناریشکین، اوواروف،.دلګه روکوف،آپراکسین، والویف او نورو مشرانو د روغتیا په ویاړ یو یو جام پورته او په سر واړول شول.دغه راز د کلوب دبنست اېښودونکو ،د بنداردمېلمنو او په پای کې د بندارد جوړونکي ګراف ایلیا اندرووېچ په ویاړ جامونه پورته شول.نور نو ګراف ددغه شعار خوښیو او ویاړونو ته ځان ټینګ نه شو کړای،خپل دستمال یې راوویست،خپل مخ یې پټ کړ او په ریښتیا یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

پېير، پر ميز دولوخوف او نيکولای ته مخامخ ناست و. هغه چې دتل په شان خورا ډېرخوړل او په خورا شوق يې څکل، خو هغوکسانو چې هغه يې له نېږدې نه پېژانده، دې ته پام شو چې نن يې په کړو وړو کې کوم ځانګړی بدلون راغلی دی. د ډوډۍ له پيل نه ترپايه چوپه خوله، سترګې پټې پټې، تندی تريو، شاوخوا يې کتل او سترګې به يې په يوځای ګنډلې او په سرسامه بڼه يې د پزې پر برسر د عينکو د ابښودو ځای په ګوته مښه. دهغه پر بشرې داسې پرېښاني او خواشيني خوره وه، چې ګواکې نه څه ويني او نه څه اوري او دکوم نه اورېدونکي او جړ خيال په خيالونو کې ډوب و.

دا جړخيال او عذاب ښونکي غوټه د ده د ښځې او دولوخوف ترمنځ دمينه ناکو پټو اړيکو په اړه د شهزادګۍ کنايې او هغه نالاسيک شوی ليک و، چې هماغه سهاريې ترلاسه کړی و. په هغه ليک کې په خورا بده او له ملنډو ډکه ژبه چې دهرنالاسليک شوي ليک ځانګړتيا ده راغلي و، چې دی له خپلو دې عينکو سره هېڅ نه ويني او يوازې دی دی چې ددولوخوف او دخپلې ښځې له ناوړو اړيکو نه خبر نه دی. پېير هېڅکله نه دشهزادګۍ کنايې منلې او نه په ليک کې ليکل شوي تورونه. خو سره له دې ټولو خبرو پر ميز مخامخ دولوخوف ته له ناستې او هغه ته له کتو نه، يې وېره لرله. هر وار به چې ، دهغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې بې له ارادې، دهغه له زړه راښکونکو او سپين سترګو ، سترګو سره وجنګېدې، داسې يې انګېرله چې کوم وحشتناکه او زورونکې څه يې په ګوګل کې رالمسېدل او مخ به يې بلې خواته اړاوه.بې ارادې به دخپلې ښځې تېره او له دولوخوف سره دهغې اړيکې وريادېدل او دا به يې په زړه کې ورتېره شوه چې په ليک کې ليکل شوې خبرې کېدای شي رښتيا وای او يا به يې تصور کاوه که دا خبرې دده دښځې په اړه نه وای ټولې به رښيا وې.بې ارادې به وريادېدل چې دولوخوف تر جګړې نه وروسته بيا خپله خلعه شوې رتبه ترلاسه کړې، خپل دريغ يې بيا لاس ته راوړی، پترزبورګ ته راستون شوی واو دی ورپه ياد شوی و.دهغه له پخوانۍ دوستۍ، انډيوالۍ، ګډې اشنايې نه يې ګټه اخېستې او مخامخ دده ديدن ته راغلی و.پيېر په ورين تندي دهغه هرکلی کړی و ،په خپل کورکې يې داستوګنې ځای ورکړي و او هغه ته يې پيسې ورکړې وې..دا به وريادېدل چې ځنګه په سپين سترګۍ،دولوخوف،هغه ته دهغې دښځې ښکلا ستايله او ځنګه مسکو ته د راستنېدو نه وروسته هېڅکله،هغه دهغې نه، جلا شوی نه و.

پيېر په زړه کې ويل:

-هو کې !هغه ښکلي ځوان دي،زه هغه ښه پېژنم،له همدې کبله وچې ما دهغه لاس ونيو او مرسته مې ورسره وکړه،دا دي اوس ددې په بدل کې هغه ماته رسوايي جوړوي، پرما خاندي او يو خوږغچ رانه اخلي...خو بيا هم زه دا خبرې نه منم،حق نه لرم،هغه ومنم. هغه د دولوخوف ټول هغه ناوړه کړه چې هغه يې د تربګنۍ په شپبو کې ترسره کوي وريادکړل.دابېړ پر شا يې د پولېسو د سرمامور ترل ،اوبو ته دهغه ارتېږل، يا دهغه له خوا حق او ناحق دوئل ته دهرچا بلل او يا هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمانچه د ګاډیوان د آس ویشتل، دا ټول او ټول یې وریاد کړل او په زړه کې به یې ویل:

-هغه یو ستر بې رحمه ته ورته دی، د انسان وژنه هغه ته هېڅ ارزښت نه لري. څومره چې له ده نه څوک ډار یږي، هومره دی. له هغه نه خوند اخلي. هغه به فکر کوي چې زه هم ترې ډار یږم، هو کې رښتیا هم زه له هغه وېریږم. په همدې خیالونو کې و، چې یو وحشتناک او زورونکې احساس یې په زړه کې راولمسېده. د ولو خوف، دینیسوف او رستوف، درې واړه او س پییر ته مخامخ ناست او سخت خوشاله او مست وو. رستوف د خپلو دوو اندیوالانو ترمنځ ناست و. د هغو یو تن د سواره پوځ زړور افسر او بل یې پېژندل شوی عیاش او دوکه مار و. دویم هغه به کله ناکله خپل غولوونکی، وژونکی او له ملنډو ډک غلچک، پییر ته چې په ټول بنډار کې د شډلتوب او ناآرامۍ له امله د پام وړ و، ور ولېږه. رستوف، په خورا ناخوښۍ پییر ته کتل. لومړي له دې کبله چې هغه د ده د سواره پوځیانو د نظر له مخې خورا بډای و او د یوې ښکلې ښځې مېړه او خپله هم چورښځو ته ورته و. او بل له دې کبله چې پییر سره له ټول پام او ځیرتیا، دی نه و، پېژندلی او د ستړي مشي په نښه یې، دده سر ښورولو ته ځواب نه و ویلي او هغه وخت چې د ټولواک امپراتور د روغتیا په ویاړ، جامونه پورته او ټول پاځېدل، دی په خپلو خیالو کې ډوب پاتې، نه یې جام پورته کړی و او نه خپله پاځېدلی و.

رستوف په برند او له قهره په ډک غلچک، پر هغه ورچغه کړې و:

-تاسو !تاسو ته وایم، کوڼ یې که څنګه؟د ټولواک په ویاړ یې څکي !او پییر سوړ اسویلي ویستلي و، په خورا اطاعت پاځېدلی و او خپل جام یې څکلی و، د ټولو تر ناستې وروسته یې په یو خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا رستوف ته ویلي و:

-وبښي، ما ونه پېژاندې.

خو رستوف نور نو د دا سې ښښنو اورېدو ته وخت نه لاره.چغې یې وهلې او هورا هورا یې ویل.

دولوخوف، رستوف ته وویل:

- ولې ؟ پېژندګلوي ورسره تازه کوې، نه؟

رستوف، ځواب ورکړ:

-لېونی، ساده سړی دی، پرېږده.

دینیسوف زیاته کړه:

-د ښکلو ښځو له مېړو سره باید تل په خوږه ژبه خبرې وشي.

پېیر د هغو خبرې نه اورېدې، خو په دې پوهېده چې هغوی دده په اړه غږېږي.تک سور شو او له هغو نه یې مخ واړاوه.

دولوخوف، جام پورته کړ، په خورا زغرده، خو د شونډو په کنج کې له ملنډو سره مل موسکا یې، پېیر ته وویل:

-د ښکلو ښځو په ویاړ !پیتروشا ،د ښکلو ښځو او د هغو دلونډانو په ویاړ یې څکو !

پېیر، سر ښکته واچوه، پرته له هغه چې هغه ته وګوري او یا ځواب ورکړي، خپل جام یې واخېست او کرار کرار یې له هغه نه غړپ غړپ څکل او خپل غمونه یې پرې وژل.

چوپړ چې د کوتوزف د سندرې لیکل شوی متن په مخورو مېلمنو ویشه، یوه پاڼه یې د پېیر مخې ته ځکه کېښوده، چې هغه هم د مخورو له ډلې نه ګڼل کېده.پېیر لاس وړاندې کړ چې پاڼه واخلي، خو دولوخوف، خم شو او کاغذ یې د هغه له منګولو نه راخپل او د هغه په لوستلو یې پیل وکړ.پېیر دولوخوف ته وکتل او سترګې یې برندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برندې شوې.هغې غوټې او غم چې دی یې د ډوډۍ په ټوله موده کې زوراوه، یوځل بیا دده پرزړه راخواره شول، په خپل ټول ځوربوالي پر میز ورخم شواو چغه یې کړل:

- اخیستي یې نه شي؟

نیسفیڅکي او هغه بل مېلمه چې د پېیر، ښي لاس ته ناست و، ددې چغې په اورېدو، پوه شول چې موخه یې څوک دي، په ډار او ګېنځۍ یې دولوخوف ته مخ وروا ړوه او وې ویل:

-بس مو ده، تاته وایو څه کوې؟

ددولوخوف، سترګې چې له خوښۍ نه ځلېدلې، کرکه په کې له ورایه برېښېده، په موسکا یې پېیر ته وویل:

- زه له همدې کارونو نه خوند اخلم.هغه چې ربښتیا له دې کاره خوند اخیسته زیاته یې کړه:

-نه یې ورکوم.

د پېیر چې رنګ الوتی او شونډې یې رپېدې، کاغذ یې له هغه نه په زوره واخیست ، خپله څوکۍ یې پورې وهله.له ځایه پاڅېد او وې ویل:

-تاسو یو احمق او سپک انسان یاستې...زه تاسو ته د دوئل بلنه درکوم.

دا یې وویل او له هغه نه لرې شو.په هغه شېبه کې چې پېیر دا خبره کوله، دا سې یې وانګېرله چې دده پر ښځې تورونو، چې دی یې په تېره یوه شپه ورځ کې زوراوه، نور له شک او تردید نه راوتلې او په یوې ربښینې خبره بدله شوې ده.هغه، له هغې نه کرکه کوله او د تل لپاره ترې جلا شوی و.رستوف، د دینیسوف د ټول ګواښ او مخالفت سره سره، بیاهم دامنلې وه چې په دې دوئل کې د دولوخوف شاهد شي او تر ډوډۍ نه وروسته له نیسفیڅکي سره چې د پېیر شاهدي یې منلې و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئل د شرايط په اړه خبرې پيل کړې. پيير له هغه ځايه کورته لاړ، رستوف او دينيسوف له دولوخوف سره تر ډېرې پورې په کلوب کې پاتې او د جپانو او نورو سندرغاړو د سندرو په ويلو يې بانداره تېه دوام ورکړ.

دولوخوف له رستوف سره د خداى په امانۍ په وخت کې وويل:

- ښه نو !ترسبا پورې چې په سوکولنيکي(د مسکو په شمال ختيځ کې يو ستر پارک و او اوس هم شته ،چې هلته سوکول يا بازانو لوبې کېدې) کې به سره ګورو !

رستوف له هغه نه وپوښتل:

- ښه !ارامه يې؟

دولوخوف ودرېد او وې ويل:

-زه به اوس د دوئل ټول راز تاته په دوو تورو کې رالنډ کړم.که د دوئل مخکې شپه، کښې ،مور او پلار ته دې له مينې نه ډک وصيت ليک وليکې ،که داسې يې وګڼې چې په دوئل کې وژل کېږې ،نو په رښتيا چې احمق او خوار وزار يې. خو که ټينګ تکل وکړې چې ځې او د سترګو په رپ کې خپل سيال وژنې ،هغه شان چې ماته د "کاسترمې" د ښار يوه اوسېدونکي چې د ايږ ښکار کوي ،ويلي دي ،نو هغه ده چې برى ستا دى.هغه راته ويلي و: ټولو ته څرګنده ده چې له ايږه هرڅوک ډارېږي ،څوک دي چې له ايږه نه ډارېږي ،خو کله چې دې ايږ تر مخې راشين شي نو وېره بيا خپله تښتي.نو هغه وخت دې ټول خيال دا وي چې ،هغه درنه ونه تښتي.زه هم اوس همداسې يم.ښه نو !ګرانه سبا به سره ګورو !

بله ورځ ،سهار په اتو بجو چې پيير او نيسفيڅکي د سوکولنيکي ځنګله ته راورسېدل ،دولوخوف ،رستوف او دينيسوف لا دمخه هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدلي و. پيير دا سې خيالونو پسې اخېستي و او دداسې يو چا حالت يې لاره چې ،او سنۍ پېښې پورې يې هېڅ اړه نه لرله. رنګ يې تک سپين الوتی او ګښۍ اخېستی و. دا سې بر ښېده چې تېره شپه يې تر سهاره شوګيره کړې وي. هغه د سرسام په شان شاوخوا کتل او بانه يې ته به وايي چې دلمر له ځلېدونکو شغلو سترګې پټوي سره تړل.يوازې دوه خياله دهغه په خيالو کې زنګېدل،يو دهغې دښځې ګناه، چې دتېرې شپې له شوګېرو او چرتونو نه وروسته يې نور هېڅ شک په کې نه لاره او دويم د دولوخوف، بېګناهي چې دده د نوم او عزت دساتنې هېڅ اړتيا يې نه لرله.دهغه په زړه کې په وار وار دا خبره تېره شوه:

- که زه هم دهغه پر ځای وای،همداسې به مې کړي وای لکه دده چې کړي دي.آن په دې ډاډه يم چې پرته له دې بل څه به مې نه وای کړي.نو اوس په دې نه پوهېږم،چې دا دوئل او انسان وژنه دڅه لپاره دي؟يا به زه هغه ووژنم او يا به دهغه نښه زما سر نښه کړي يابه مې په ځنګانه يا څنګله ولګېږي.يو وار خو يې په زړه کې داهم وګرځېده:

-ښه به دا وي چې له دې ځايه په منډه لاړشم،وتښتم او چېرې په پټه ځان له ټولو نه پټ کړم.خو پوره په همدې شېبه کې چې دې خيالونو يې په زړه کې توپان جوړ کړی و ، په تښتېدلي رنګ او ځانګړې آرامتيا چې په هرچا کې يې د درناوي احساس راپاراوه،وپوښتل:

- څه ته ګورو ؟هرڅه چمتو دي او کنه؟

کله چې هرڅه برابر شول،تورې ددې لپاره چې د دواړو سيالانو ترمنځ بربېد وټاکي،په واورو که ښخې اوتومانچې له ګولېو ډکې شوې، نيسفيڅکي پيير ته ورنږدې شو او په آرامه او مينه ناکه آواز يې وويل:

-ښاغليه ګرافه !که په دې ګوابنمنه شېبه کې،په ربښتيا ستره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوا ښمنه شپه کې، سپینه وینا تاته په ډاګ نه کړم، خپله هغه د نده چې تاسو زه د خپل وخت شمېرونکي لپاره ټاکلي یم او هغه مسوولیت چې د تاسو په وړاندې یې لرم هغه به مې په رښتینې ډول تر سره کړی نه وای، د ډاډ هغه ویاړ مو چې ماته رابښلی دی، هغه به رښتیا شوی نه وای، نو ځکه تاسو ته وایم: د دغه دوئل د سرته رسولو لپاره پوره دلایل نه شته او دا بې معنې او سپکه پېښه د دې ارزښت نه لري چې د هغه له کبله وینه توی شي. تاسو په دې پېښه کې هسې په قهر شوي او برحقه نه وي.

پیېر وویل:

- هو کې تاسو رښتیا وایي، دا زما له خوا خورا سادګي او حماقت و...

نیسفیځکي (د ټولو هغو کسانو په شان چې په دوئل کې ګډون کوي او د ټولو هغو کسانو په څېر چې دې ته ورته پېښو سره مخامخ کېږي، په دې باور نه لاره، چې خبره دوئل ته ورسېږي) وویل:

-ګرافه تاسو پوهېږي! تر ټولو نه د درناوي خبره به دا وي چې تر ډزو نه به ښه دا وي چې خپله تېروتنه ومني. په دې پېښه کې یوې خوا ته هم نه دي شوي. که دا سې وي، اجازه راکړي، چې ستاسو د پښېمانۍ خبر ستاسو سیال ته ورسوم، له هغه سره وغږېږم، ځکه زه ډاډه یم چې زموږ سیال به هغه ومني.

پیېر وویل:

- نه ګرانه! غږېدا د څه لپاره؟ تر لږ ځنده وروسته یې وویل:

-نور نو پروا نه لري...هر څه چمتو دي؟

هغه په یوې غیر طبیعي او خورا خوږې موسکا وویل:

-یوازې دومره راته ووایي چې ، څنګه؟ تر کوم ځایه لاړ شم او په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ډزې وکړم؟هغه تومانچه واخېسته،د تومانچې په اړه يې پو ښتنې
ځکه پيل کړې، چې تراوسه پورې يې په ژوند کې هم تومانچه لاس کې
نه وه اخېستې...

دينيسوف، چې ټاکل شوي ځای ته رسېدلی و ،لا هڅه يې کوله چې
د سيالانو ترمنځ روغه وکړي،خو دولوخوف،هغه ته وويل:

- د روغې نوم به نه راته اخلي،اصلا نه غواړم په دې اړه خبرې
وکړم.کومه بېښنه؟

د دوئل،ځای،د نښترو ديوه ځنګله په منځ کې،د هغې لارې نه اتيا
ګامه لرې، چې ګاډۍ هلته درول شوې وې،ټاکل شوی و.که څه هم ښه
واوره پرته وه،خو په دې څو وروستيو ورځو کې د هوا د تودخې له امله
ځای ځای اوبه شوې وه.سيالان څلويښت ګامه يو بل نه لرې ولاړ
وو شاهدان، نيسفيځکي او دينيسوف چې په واورو کې يې
د ګامونو ژورې نښې، پر واورو پاتې وې،د سيالانو د درېدو ترمنځ د
واټن جاج يې واخېست او خپلې تورې يې يو له بله دلسو ګامونو په
واټن لرې، په واورو کې خښې کړې.هغه تودخه چې واوره يې ويلې
کوله،هماغه شان توده وه او د هغه له امله داسې لړلې په فضا کې
راخورې وې چې د څلويښتو ګامونو په اوږدو کې د څه ليدل ګران
برېښېدل.که څه هم درې دقيقې کېدې، چې هرڅه چمتو شوي وو ،خو
سره له هغه هم چا د کار په پيلېدو کې تلوار نه کاوه.ټول چوپه خوله ولاړ
وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

دولو خوف غږ وکړ:

-ښه نو !پیل یې کړئ !

پېیر چې لا موسکا یې پرشونډو خوره وه ،وویل:

-درځه !

ګواښمن حالت و.داسې برېښېده چې په خورا سادګۍ سره د پیل شوې چارې مخه ،په هېڅ غوره تکل نیول کېدای نه شو.داسې برېښېده چې پېښه نورنو د انسانانو له ارادې نه پرته ،په خپل سر او واک پرمخ روانه او په ډاډ سره پای ته رسېږي.تر هر چا لومړی،دینیسوف،تر هغه ځایه پورې چې د تورې په ښوولو په نښه شوی و ،وړاندې ورغی او وې ویل:

- له دې کبله چې سیالانو ،روغې ته غاړه کېښنوده،ښه به دا وي چې کار پیل شي.تومانچې واخلي او د درې په اورېدو ،د سیال پلو ته خوځېدا پیل کړي.

هغه په خورا خواشینۍ شمېرنه پیل کړه :

- یو...دوه...درې او خپله ځنګ ته شو.دواړو سیالانو ،په واوره کې له ګامونو نه د جوړه شوې لارې په اوږدو کې،د لړو په تته رڼا کې،یو بل ته په کتو کې،سرو خوځېدل.هغوی تورو ته په رسېدو سره ،چې د ډزو لپاره دبرېد لپاره دنښې په توګه په واورو کې ښښې شوې وې،حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود ،پر یو بل ډزې پیل کړې.دولوخوف،بې له هغه چې تومانچه پورته کړي، په کراره مخ ته روان او په ځلېدونکو ،تکوشنو او له بې رحمۍ نه په ډکو سترګو يې د خپل سيال بشره څارله.د هغه پرشونډو لکه د تل په شان يوه موسکا ډوله څه خواره و.

پېير د درې، په اوربدو ،په چټکو ګامونو مخ ته لاړ، په واوره کې د وهلې لارې نه واوښت او هڅه يې وکړه چې په بشپړه لاره کې مخ وړاندې لاړ شي.هغه په خپل ښی لاس کې تمانچه،مخامخ د سيال خواته په نښه کړې وه ،خو داسې يوې وېرې پسې اخېستې و.تا به ویل، اوس به دده له خپلې تمانچې ډز وشي او دې به ووژني.خپل کين لاس يې، په خوار زيار شاته نيولې و ،ځکه هغه پر له پسې غوښتل چې،پر هغه د ښي لاس ساتنه وکړي.هغه په دې پوهېده چې داکار ناروا نه دی.لا شپږ ګامه په بشپړه واوره کې وړاندې نه و ،تللی،چې ښکته يې په واوره کې خپلو ګامونو او بيا يې سمدلاسه او په چټکۍ دولوخوف ته وکتل او هماغه شان يې چې ده ته ورښودلې و ،ماشه کېښکوده او ډز يې وکړ.ده چې د دغه شان يو زورور ډز هيله نه لرله، سخت وربېږد بد ،له ربړد بدا سره هممهاله يې وخندل او ځای پر ځای ودرېد.له ډز نه پورته شوي لوګي، سره له هغه چې په لړو کې هومره دليدو وړ نه و ،خو په لومړي سر کې يې، دده سترګې تتې کړې او دليدو خنډ شوی و. خو د دويم ډز غږ چې دی، ورته سترګه په لاره و ،وا نه وربېدل شو ،يو ازې او يو ازې د دولوخوف د چټکو ګامونو غږ واورېدل شو او د لړو او لوګي په منځ کې د هغه تنه څېره را ښکاره شوه.په يوه لاس يې خپل چپ څنګ نيولې و او په بل ښکته ځوړند لاس يې تومانچه کېښکوده.د هغه رنګ تښتېدلی و.رستوف، هغه ته ورمنډه کړه او هغه ته يې څه وويل.

دولوخوف،د کېښکودل شويو غاښونو له منځ نه وويل:نه...نه...پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ده رسېدلې.

هغه چې ګوډ، ګوډ کېده، د ننبې لپاره يې، تر خښه شوې تورې پورې ،څو نور کاږه واږه ګامونو واخېستل او د هغې ترڅنګه پر واوره ولوېد. خپل کين لاس يې چې پر وينو لړل شوی و، پر جامو ومښه او پر هغه يې ډډه ولګوله. د هغه رنګ الوتی، بشره يې ګونځې او رېږدېده، هغه وويل:

- هيل...

خو هغه څه چې ده يې د ويلو، هيله لرله ونه شو کولای وو ايي، خو تر ډېرې هڅې نه وروسته يې خپله پيل شوې خبره پوره کړه او وې ويل:

- هيله کوم...

پيېر چې په سختۍ يې د ساندو مخنوی کاوه، د هغه خواته ورمنډې کړې او نېږدې و، چې ددو خښو شويو تورو منځ ته ور ورسېږي، چې دولوخوف، غږ پرې وکړ:

-له تورو نه را وانه وړئ!

پيېر د هغه په موخه، پوه شو او د تورو ترڅنګ په ټاکل شوي بريد کې ودرېد. نور نو يوازې لس ګامه له يو بل نه لرې وو. دولوخوف، خپل سر په واوره کې خښ کړ او په خورا حرص يې واوره وچېچله، خو سمدلاسه يې سر بېرته راپورته کړ، خپل ځان يې لږ راجوړ، پښې يې را ټولې او کېناست. هغه هڅه کوله ځان سيالۍ ته جوړ کړي. هغه په سړې واوره کې غاښونو خښول او هغه يې زبېښله. شونډې يې رېږدېدې، خو له دې سره سره، هغه پرله پسې موسېده. د کرکې او غچ اور، هغه د بيا ځان جوړولو لپاره لمساوه. تومانچه يې لوړه کړه او د ننبه نيولو هڅه يې وکړه..

پيېر، چې د پښېمانۍ او ننواتو موسکايې پرشونډو خوره وه، مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس او پښې، او پراخ ټټري خپل سيال ته ننبه، مخامخ د هغه مخې ته ودرېد او په خورا خواشينۍ هغه ته ځير و. د ينيسوف، رستوف او نيسفيڅکي د ډزپه اورېدو ستر ګې پټې او له ډز سره همماله يې د کرکې نه يوه ډ که چغه واورېده. دا دولوخوف وچې چغه يې کړه:

-خطا لاړ !

او له دې غږ سره ناتوانه پر واورو ولوېد. پېير، چې خپله ککره يې په دواړو لاسونو کې ټينګه کړه، راستون شو او ځنګله ته يې مخه کړه. په درنه واوره کې روان و او په لوړ غږ له ځانسره بنګېده، څه يې ويل، مګر پوهېدل يې ګران و. خو کله چې نيسفيڅکي ورنېږدې شو، هغه له ځان او ټولو نه په کرکه پرله پسې ويل:

-حماقت دی، حماقت دی، دوکې او دورغ !

نيسفيڅکي، هغه ځنګله ته پرېښود او په خپله ګاډۍ کې کورته ورساوه. رستوف او دينيسوف، ټپي ښوی دولوخوف يوړ. دولوخوف، په ګاډۍ کې پروت، ستر ګې يې پټې کړې وې او هغو پوښتنو ته چې له ده نه کېدې ځواب نه وايه. خو مسکو ته په رارسېدو، ناڅاپه په سد شو، ستر ګې يې وغړولې، په سختۍ يې سر راپورته کړ او د رستوف لاس يې چې دده ترڅنګه ناست و، راونيو. بشره يې چور بدله شوې وه او دهغې پخوانۍ خوشالي او ځلا ترې ورکه شوې وه. رستوف هک حيران و، له هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه يې ؟حال دې څنګه دی؟

دولوخوف، چې خبرې يې پرې پرې کېدې، وويل:

-بد، خورا بد !خو خبره په دې کې نه ده، غواړم پوه شم، چې چېرې يو؟ اها !پوه شوم، موږ په مسکو کې يو، خو زه خير، مګر هغه مې ووژله، ومې وژله، هغه ددې زغم نه لري، هغه دا زغملي نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، له هغه نه وپوښتل:

- څوک ياده وې؟

-مور مې !ادکه مې !ملکه مې !مور مې يادوم.دا يې ويل، د رستوف لاس يې کېښکود او په ژړا يې ژړل.لږ چې نور ښه شو ،رستوف ته يې وويل، چې له مور سره يو ځای او سېږي،نو ځکه که هغه خپل زوی په مرګنی حال ووينې، هغه به يې د زغم زور و نه لري.هغه رستوف ته زاری کولې، چې مور ته يې ور شي او هغه آرامه کړي.

رستوف د هغه هيله ومنله او تر ده نه مخکې ،د هغوی کور ته ،د ده ادې ته ورغی.هلته په رسېدو په خورا حيرانی په دې پوه شو، چې د ولو خوف، د غه د مسکو نو مور داړه مار او بد ماش،له خپلې زړې مور او کوپړې خور سره او سي او تر ټولو مهربانه زوی او تر ټولو نه خوا خوږی ورور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

پېښير په دې وروستيو وختونو کې، ډېر کم له خپلې ښځې سره يوازې پاتې کېده. په مسکو او پترزبورګ کې، به تل ددوی په کورونو کې دمېلمنو ګڼه ګونه وه. تېره شپه، له دوئل نه تر راستنېدو وروسته، دتل برخلاف دخوب کوټې ته نه لاړ او دخپل کار په لوی دفتر کې، هماغه ستري کوټې ته، چې ګراف بيزاو خوف، هلته د ژوند وروستۍ شېبې تېرې او ساه يې ورکړې وه، پاتې شو.

هغه پر لوبې څوکۍ په دې هيله، ډډه ولګوله، چې وبه ده شي، هرڅه هېر کړي او هرڅه چې کېږي، کېږي دې. خو داسې نه کېده. که څه هم پرونۍ شپه يې له ډېرو چرتونو نه، ټوله بې خوبه تېره کړې وه، خونننۍ شپه تر پرونۍ هغه لا له چرتونو، خيالانو، غمونو او له عذابونو ډکه بربښېده او دی يې خوب ته نه پرېښود. دهغه په ګوګل کې دچرتونو توپان جوړ شو، هغه نه شو کولای وېده شي، ناستې هم خوند نه ورکاوه، نو ځکه پاڅېد او په چټکو ګامونو يې په کوټه کې ګرځېدل پيل کړل. کله به يې د واده په لومړۍ ورځو کې ښځه، دهغې نيم بربنډې اوږې، مستې خماري سترګې او شهوتناک غلچکونه ورياد بېدل او کله به ناڅاپه د دولوخوف، ښکلې، سپين سترګې او ملنډو ډکه بشره وريادة شوه، هغه شان کرکجن لکه په انګريزي کلوب کې او يا هغه شان رنګ الوتی، رنځېدلی او له ده مخ اړولی، لکه چې ده پر واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېدلی، لیدلی و.

هغه خپله له خپل ځانه پوښتنه کوله:

-دا مې څه وکړل؟ ما لوند وواژه، د خپلې ښځې لوند. هو کې، همدا سې، نو ولې دا سې وشو؟ ما څنګه دا کار وکړای شو؟ د زړه آواز يې ځواب ورکړ:

دا ځکه چې تا له دغې شان يوې ښځې سره واده کړی.

هغه وپوښتل: نو په دې کې زما څه ګناه ده؟

بيا يې ځواب وا ورېد:

-ستا ګناه خو داده چې تا هغه دوکه کړې ده، تا له هغې ښځې سره واده کړی دی، چې تا ته ګرانه نه وه. او بيا لکه پرون چې وې، هغه خبرې وريادې شوې، چې ده د سردار واسيلي په کور کې، بې له ارادې او په شک هغې ته کړې وې، هغه هغې ته ويلي و:

-ما ته ګرانه يې!...له ځانسره يې وويل:

-ما هم هغه وخت دا احساس کړه چې، زما دا وينا بې ځايه ده او حق مې نه لاره چې دا سې وو ايم. وګوره اوس يې پای د غه شو. هغه ته د واده لومړې ورځې وريادې دي... ډېر وخت د هغې په ښکلا ويا ړېدلی يم... کله به مې ويل چې هغه دومره ويا ړمنه او د رازمني ښکلا خاونده ده، چې زه پرې پوهېدي نه شم... خو د هغې معما حل د هغې د ښکلا په رازونو کې نه، بلکې په دې خبره کې وه، چې چا ويلي و:

-دا ښځه له پساته ډکه ده....

خو کله به چې هغه کتل، چې څنګه يې ښځه نارينه څه چې آن ښځې هم په ځان مينوي، له زړو او ځوانانو نه زړه وړي، لنډه دا چې په هېڅ څه يې سر نه خلاصېده، چې ولې دی نه شي کولای، پر هغې زړه بايلي. خپله به يې ځواب ورکړ: له پساته ډکه ده! او همدا خبره به يې څو واره تکرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او زیاته به یې کړه:

-له پخوا نه په دې پوهېدم، خو د هغې د ویلو زړه مې نه شو کولای.

او اوس هلته دولو خوف، د مرګ په حال پروت دی...

پېیر د هغو خلکو په ډله کې راځي، چې ظاهراً د بر سست عنصره برېښي، خو اصلاً هغوی نه شي کولای د راز ساتونکي پیدا کړي، چې د زړه خواله ورسره وکړي، نو ځکه هر څه په خپل زړه کې ساتي او خپل زړه خوري.

هغه له ځانسره دا هم ویل:

-ټوله ګناه د ایلن(دده ښځه)ده، خو اوس دا اعتراف چاته ګټه کوي؟ څه درد دوا کوي؟ نو دا چې داسې وه، ما ولې له هغې سره واده وکړ؟ ولې مې هغې ته وویل: راته ګرانه یې. دا دروغ و، چور دروغ. له دروغ هم لا بده، نو ځکه ګناه زما ده او د هغه ټوله غمونه باید زغمونه وزغمم...خو څه؟... رسوایي؟ بدنامي؟ ناوړه ژوند؟ خو دا ټول ننګ او شرافت هسې خبرې دي او زما نامه پورې هېڅ اړه نه لري؟

د پېیر په خیال کې دا خبره تېره شوه:

-شپاړلسم لویي یې سره اعدام کړ، ځکه د هغه مخالفین په دې ډاډه وو چې، هغه خائین او جنایتکاره دی. که د هغه د مخالفینو له انده ورته وګوري، هغه برحقه دي. خو هغو کسانو چې هغه یې سپېڅلي ګاڼه او تر هغه نه یې ځان ځار کړ، هغه هم برحقه وو. تر هغه وروسته یې، روبسپېیر، هم اعدام کړ، ځکه یې هغه وینزبېښونکي او ظالم ګاڼه. څوک برحقه وه؟ هېڅوک. ګنهګار څوک وو؟ هېڅوک. نن چې ژوندي یې، ژوند کوه. سبا به و مري، لکه هغه شان چې یو ساعت مخکې کېدای شول زه مړ شم. کله چې ستا ټول ژوند، د ابدیت په وړاندې له یوې شېبې نه زیات نه دی، نو ولې د دغې شېبې له امله دومره عذاب په ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزغمې؟

خو هماغه شېبه چې تصور يې کاوه، روح يې له دغه شان غيبتونو نه آرامه شوی دی، دهغه ښځه ايلن په خيالو کې ورزنګېده...او ده پرله پسې ويل:

-آخر ما هغې ته وويل چې راته ګرانه يې؟

وروسته له هغه يې چې دغه خبره په وار وار تکرار کړه، د موليېر دغه خبره ورياده شوله چې ويلي و:

-ځه بلا وهلی وم، چې په ډنډ کې مې ځان ور وارتېر؟او په ځان پورې خندېدل يې پيل کړل.

د شپې، هغه خپله چوپړه راوغوښته او له هغې نه يې هيله وکړه چې دهغه جامې او سفري بکس، پترزبورګ ته د تګ لپاره جوړ کړي، ځکه نور يې نو نه شو کولای له خپلې ښځې سره په يوه کور کې ژوند وکړي.نور يې نو ددې تصور نه شو کولای چې، څنګه کولای شي، بيا له هغه سره مخامخ شي.هغه پريکړه کړې وه، چې سبا به پترزبورګ ته ځي او هغې ته به داسې يو ليک پرېږدي، چې د تل لپاره له هغې سره دجدايي، خبر به په کې ليکي.

سهار چې کله چوپړه دقهوې له پطنوس سره دکار کوټې ته راننوته، پيير، پرڅوکۍ پروت او پرانستي کتاب په لاس ، وېده وشوی و.

هغه سترګې وغړولې، راويښ شو ، په وحشت يې شاوخوا وکتل، خو په دې نه پوهېده چې چېرې دی.چوپړ له هغه نه وپوښتل:

-والاحضرتې ګرافينې سپارښتنه وکړه، وګورم چې تاسو په خپله کوټه کې ياستۍ او کنه؟خو پيېرلا دځواب پريکړه نه وه کړې، چې خپله ګرافينه، کوټې ته راننوته.په سپينو زرو ، د سپين اطلس کميس يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستي و، په ساده څېر، خو ډګښو کوڅېوو او بدل شوې دوه کوڅې يې، دوه وار ترخپل ښکلي سره تاو کړې وې.بشره يې آرامه او ټولواکه وزمه وه، خویوازې دهغې پر مرمرين، خولړوتلي تندي کې يې لږ تريو والي څرګند و.په خپلې ځانګړې آرامتيا يې، هېڅ نه غوښتل د چوپړې ترمخې څه ووايي.هغې د دوئل په اړه خبر اوربدلی و او راغلی و چې دهغه په اړه وغږېږي.هغې صبر وکړ چې چوپړه قهوه کېږدي اولاړه شي.پېير په خورا کمينې،دخپلو عينکو له شانه هغې ته کتل او دهغه سوی(خرګوش) په شان چې دښکاري سپو په ډله کې راګير، غوږونه ټيټ او ددښمن د بريد په هيله په ځمکه څښېږي،هڅه کوله،خپل کتاب ولولي. خو احساس يې کړه چې دا کار،بې معني او ناشوني دي نو بېرته يې خپل غلچک هغې ته وروليږه.ايلن کېنناسته او په داسې حال کې چې له سپکاوي نه ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، هغه ته وركتل او دې ته سترګه په لاره وه چې چوپړه له کوټې نه ووزي.په خورا ترخه ژبه يې ترې وپوښتل:

-دادې څه وکړل؟ دا څه شي و؟له تاسو نه پوښتنه کوم؟

پېير وويل:

-ما...څه.زما ...

-دا دي زور راته پيدا شو !غيرتي پيدا شو،ځواب راکړئ !دا دڅه شي دوئل و؟ تاسو په دې دوئل څه ثابتول؟څه شي؟تاسو پوښتې اورئ او کنه؟ پېير پر څوکۍ کې ډډه لګولې وه،خوله يې وازه،خو ويې نه شوکولای ځواب ورکړي.

ايلن دوام ورکړ:

-ښه اوس چې تاسو ځواب نه ورکوئ،زه به يې ووايم...تاسو هرهغه څه مني،چې تاسو ته يې خلک ووايي.هغه وموسبده او په فرانسوي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-تاسو ته یې وویل چې دولوخوف، زما لونړ دی، هغې د لونړ کلمه له ملنډو نه په ډکې ځیرتیا اداکړه او زیاته یې کړه: او تاسو ومنله.ښه اوس دا ووایه چې تاسو په دې کړو څه سپېنه وي؟تاسو ته وایم، په دوئل مو څه ثابت کړل؟دا مو ثابته کړه چې تاسو یو احمق یاستۍ !دا مو ثابته کړه چې په حماقت مو ټول خبرشي !پوهېږئ ددې پایله به څه وي؟ هوکې ! دا چې زه به په ټول مسکو کې، دټولو دملنډو شم.پایله یې دا شوه چې تاسو په خورا مستۍ کې، چې له ځانه ناخبره وي، یو نارینه چې بې له کوم لامله له هغه سره رخه لري، دوئل ته وروباله.

ایلن خپل غږ دم په دم لوړاوه او دهغه تریخوالي یې زیاتاوه...له هغه نارینه سره رخه کوئ، چې له هرپلوه تر تاسو نه ښه دی.

پېیر په تریو تندي، بې له هغه چې وخوځېږي، له ځانسره بنګېده.

-تاسو ماته ویلي شي چې، ولې هغه زما لونړ ګڼۍ؟تاسو ته وایم؟ ولې؟ دا له دې کبله چې زه دهغه له خبرو او دهغه له مرکو نه خوند اخلم.که تاسو عقل لرلای، خبرو به موخوند لرلای، مابه تر هغه ستاسو مرکه او خبرې غوره ګڼلې وای.

پېیرپه ډډ ،خو ټیټ آواز وویل:

- دخدای لپاره، عذر کوم، له ماسره مه غږېږي !

ایلن وویل:

-ولې ونه غږېږم !دا زما حق دی، چې وغږېږم.په ډاګه ویلې شم ووایم، داسې ښځه به پیدا نه شي چې دتا په شان مېړه، په درلودلو سره ځانته لونړ پیدا نه کړي.هغه هم نه یولونړ ،نه دوه لونړه...هو لونړ یادوم، خو ما دا کار نه دی کړی.

پېیر، غوښتل چې څه ووایي، سترګې یې له خپل ورځني بڼې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې وې، ايلن ته يې په بې ساري، عجيب ښه وکتل. ايلن د هغه په کتو پوه نه شوه، خو پيير ډېره ولګوله او وغځېد. په دې وخت کې، په يو عجيب روحي عذاب کې ډوب و، داسې بربښېده چې يو درونند پېټي يې په ګوګل پرېوتی، هغه کښېکاږي او د هغه سا بندوي. هغه کولای شو داسې يو کار وکړي، چې له دغه عذاب نه ځان وژغوري، خو هغه کار چې ده يې کول غوښتل، هغه خورا وحشتناکه و. هغه په پرې پرې آواز وويل:

-ښه به دا وي چې سره جلا شو.

ايلن وويل:

- جلا شو؟ هر څنګه چې ستاسو خوښه وي. کېدای شي، خو يوازې هغه وخت چې په پور اندازه پيسې راکړئ. ښاغلي ما له جلا والي ډاروي!

پيير له څوکۍ نه پاڅېد او کوږ کوږ يې د هغې خواته ور ودانګل، په ټول قوت سره يې د ميز پر سر ايښې مرمري تېږه را واخېسته، هغه يې پورته کړه، يو ګام نور هم ورو ړاندې شو او چغه يې کړل:

- وژنم دې!

د ايلن پر بشرې وېره خوره شوه، په چغو چغو يې شا خواته هڅه وکړه زد پلار نښې په زوی کې راڅرګندې شوې وې. د غضب د پرتم مستي يې په ګوګل کې احساس کړه. د مرمرو تېږه يې پرځمکه وويشته، هغه ټوټه شوه، دې په خلاصه غېږ او په زوره چغه کړل:

-ورکه شه! په داسې وحشتناک او لېونۍ چغې چې په ټول کور کې ميشتو کسانو د هغې انګازه واورېدله او له وېرې ورېږدېدل. پاک پرودګار په دې پوهېږي، که ايلن سمدلاسه له کوټې نه، نه وای وتلای، پر هغې به څه راغلي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېبير، يوه اونۍ وروسته، خپلې ښځې ته داسې وثيقه ورکړه، چې دروسيې د املاکو اداري کولای شو، دغه دومره جايداد، ايلن ته ورکړي، چې دده د شتمنيو نيمايي کېده او خپله يوازې پترزبورګ ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

دوه میاشتې وتلې وې، چې د اوسترلیڅ د جګړې د ماتې او د سردار اندرې د وژنې خبر، لیسه ګورې(د اندرې د اوسېدو کلي)ته راورسېدلی و.

د ډېرو پوښتنو، ګرویزونو او څېړنو ترڅنګ، خورا ډېر لیکونه د سفارت له لارې لېږل شوي و، خو د سردار اندرې، نه مړی موندل شوی و او نه یې د اسیرانو په ډله کې نوم پیدا کېده. خو تر ټولو نه لا بده خبره دا وه چې د سردار اندرې خپلوانو هیله لرله چې کېدای شي، د جګړې د سېمې اوسېدونکو هغه له ځانسره وړی وي او سردار به یوازې، بې توانه او خوار د پردو ترمنځ هېڅ نه شي کولای او کېدای شي، په جوړېدو وي او خبر به نه شي ورکولای. هغه ورځپانې چې د لومړي ځل لپاره، بوډا سردار(د سردار اندرې پلار)په هغه کې د اوسترلیڅ د جګړې د ماتې خبر لوستلای و، په خورا لنډیز او نا څرګنده بڼه د روسي د پوځیانو د مېړانې او ځانځارۍ په اړه لیکنې کړې وې. په لیکنه کې راغلي و چې څنګه روسي پوځ تر پرتمینو جګړو وروسته شاتګ ته اړ شولو، خو شاتګ په خورا ځیرکتیا او پام سره تر سره کېده. بوډا سردار له دغو لیکنو نه داسې پایله ترلاسه کوله چې د روس پوځ مات او تالا والا شوی دی. په ورځپانو کې د اوسترلیڅ د جګړې د خبر ترخپرېدو نه یوه اونۍ وروسته، زاړه بوډا د کوتوزف نه لیک ترلاسه کړ او په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې د زوی ربښتيني حال څرګند و.

کوتوزف، په دې ليک کې ليکلي و: "ستاسو زوی، د غونډ په مخکې، د اتل په څېر، جنډه په لاس، لکه د تاسو د يوه پياوړي پلار د زوی او د هېواد د يوه ربښتيني بچي په شان په مېړانه زما د سترګو په وړاندې پرځمکه ولوېد. زه او ټول پوځ په دې خواشيني يو چې لا تر او سه پورې هم په دې نه پوهېږو چې، هغه مړ دی که ژوندی. زه په دې وياړم چې ستاسو په شان زه هم هيله مند يم چې هغه به ژوندی وي، ځکه که داسې نه وای، د هغه نوم به هم د هغو کسانو په ډله کې وای، چې مړي يې د جګړې په ډګر کې پيدا شوي او د دښمن استازو هغه ماته را استولي دي. "

بوډا سردار، دا خبر د شپې ناوخته هغه وخت ترلاسه کړ چې، د خپل کار په کوټې کې يوازې و. د هغې شپې په سهار هغه خپل ورځنۍ ګرځېدا ته لاړ، خو د تل پر خلاف چوپ و، له مليار، خپل لاسمل او معمار سره يې خبرې ونه کړې او د قهرجن طبيعت سره سره يې چا ته څه بد رد ونه ويل.

کله چې شهزادګۍ ماريا، د مهال ويش سره سم د هغه د کار کوټې ته راغله، سردار د خپل ماشين تر شا ولاړ او په خراطۍ لګيا و، خو د تل په شان يې سر را پورته نه کړ او لور ته يې ونه کتل.

ناڅاپه يې، په داسې يوه غږ چې له هرې ورځې نه يې توپير لاره، وويل:

-آه ! شهزادګۍ ماريا !هغه د خراطي ماشين پورې واهه. د ماشين چرخ، د خپلې چټکې ګرځېدا له امله چې چرخېده تر هغه وروسته، څو واره نور هم تر هغه وڅرخېده، چې په تپه ودرېد....

شهزادګۍ ماريا خپل پلار ته ورنېږدې شوه. د هغه بشرې ته يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل،ناڅاپه يې زړه ولوېد ،سترګې يې له لوېدو پاتې شوې.د پلار له خبرې نه چې خواشيني او ماته نه وه ،بلکې شيطاني نښې په کې راڅرګندې وې او هغه نادوده هڅه چې پرځان دلاس بري لپاره په کې راخوټېدله، په دې پوه شوه چې، کوم داسې نوغي،زورونکي او بد مرغه،بد مرغي چې تر هغه ورځې پورې دوی ليدلې نه وه،د يوه درانه پېټي په شان پر هغه راځوړنده او نږدې ده چې پر ککرې يې راګوزاره شي.هغه ماتم چې د هغه زغمل به د دوی زغم ونه شي زغملای او دا د هغه چا مرګ دی، چې دوی ته ګران دی، رانږدې دی.

شهزادګۍ، په خورا ګښېې او نابشکلې بڼه وويل:

- پلار جانه !د اندرې نه کوم؟خبر...خو د هغې رنځ او درد داسې نابشکلې بڼه لرله چې پلار يې د هغې داورېدو زغم ونه شو کړای او په ساندو ساندو اوله ژړا نه په ډک ستوني يې ،له هغې مخ واړاوه او وې ويل:

- ليک رارسېدلی دی !د اسيرانو په ډله کې يې نوم نه شته !د وژل شويو په ډله کې هم نه شته !دا هغه څه دي چې کوتوزوف ليکلي دي.او په خورا درانه او ډډ غږ، چې ګواکې غوښتل يې ماريا له ځانه وشړي، وويل:

-وژل يې دي !

که څه هم د شهزادګۍ رنګ هسې هم الوتی و ،مګر نه بيسده شوه او نه ولوېده.خو د دې خبرو په اورېدو يې بشره بدله او د ښکلو سترګو په ځلېدو کې يې، يو بل ډول ځلا وځلېده.داسې برېښېده چې د دې دنيا له خوښيو او غمونو نه آپلو يو ډول خوشي او روحي سپېڅلوالی په هغه کې راولمسېده او يو ژور غم يې پر زړه راخور شو.له پلار نه دايمي وېره يې هېره شوه ،هغه ته ورنږدې او د هغه لاس يې راونيو ، هغه يې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانېږدې او ترنرۍ اوږدې غاړې نه یې لاسونه ورتاو کړل او وې ویل:

-پلار جانه، ګوره چې مخ رانه وانهړوې، راځه چې ګډې ساندې وکړو او ګډې اوښکې پرې تویې کړو..

بوډا مخ واړاوه او چغه یې کړه:

-سپکو !نامردانو !پوځ موتالا کړ، ځوانانو مو ووژل، نو ولې؟لاړه شه !لاړه شه !لیزا هم خبره کړه !

شهزادګۍ چې نور یې د تګ توان نه لاره او د پلار څنګ ته، پر اوږده څوکۍ کېناسته او ښکې راوخوټېدې.وروړ یې وریاد شو چې په خورا مهربانۍ او خواخوږۍ یې له دې او له لیزا سره مخه ښه وکړه.هغه وریاد شو چې څنګه یې په ملنډو وروکي شمائل په غاړه کې واچوه.له ځانسره یې وویل:

-عقیده یې پیدا کړې وه؟له بې ایمانۍ نه پېښمانه شوی و ؟یعنې اوس هلته بله دنیا کې یې جنت په برخه شوی او هلته په ابدي نیکمرغۍ او آرامۍ کې ژوند کوئ؟

ماریا چې نور ژړل ،وپوښتل:

-پلارجانه !دا راته ووایه چې دا بده پېښه څنګه پېښه شوه؟

-ځه !ځه ! لاړه شه ! څنګه؟ په جګړه کې یې وواژه.په هغې جګړې کې چې د روس خورا ښکلي ځوانان یې په کې ووژل، په هغې جګړې کې چې دروس پرتمین ویاړونه یې په کې تالا کړل، درځه مهرباني وکړه شهزادګۍ ماریا !ورشه او لیزا ته هم ووایه، زه هم اوس درځم.

شهزادګۍ ماریا چې له پلاره راستنه شوه، کمکۍ شهزادګۍ(دهغې ورینداا او د سردار اندرې ښځه) په خپلو اوبدلو ګنډلو لګیا وه او د امېدوارو ښځو په هغه ځانګړې ملالو کتو چې دهغو د سپېڅلې روح او پاک زړه څرګندونه کوي، ماریا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل.دا ښکاره وه چې هغه یې نه لیدله او هغې د زړه له کومې د خپل روح او روان هغه ژور تل ګې ډوبه وه، چې یو له اسرارو ډک، خوږ او ښکلي بدلون په کې تېرېدونکی و.

کمکۍ شهزادګۍ خپل ګنډل او بدل یو پلو ته کېښودل،ډډه یې ولګوله او وویل:

-ماریا !ته دې لاس راکړه !

دهغې لاس یې راونیو او پر خپله ګېډه یې کېښود.خپلې ځلېدونکې سترګې یې هغې ته وګنډلې او څه ویلو ته سترګه په لارې شوه،پاسنۍ،پرنرو وېښتو ښکلې شوې شونډه یې پورته وخوځېده او دماشتومتوب د ساده نیکمرغۍ په نښه همالته پاتې شوه.

شهزادګۍ ماریا چې اوښکې یې له سترګو اورېدلې ،د هغې په وړاندې ګونډه ووهله،خپله بشره یې د هغې د جامو په ګونځو کې ومروړله.

لیزا په ځلېدونکو اوله نیکمرغۍ نه په ډکو سترګو، د مېړه خورته ځیر شوه او وې ویل:

-ګوره ! اورې !پوهېږې ماریا چې څه عجیب حال لري؟هغه به ډېر راته ګران وي.خو شهزادګۍ ماریا سر هسکولی نه شو اوژړل یې.

کمکۍ شهزاده وپوښتل:

- ماشا ،په تا څه شوي؟

شهزادګۍ ماریا خپلې اوښکې دهغې په لمن پاکې کړې او وې ویل:

-هېڅ،همداسې غمونو پسې اخېستې یم او زړه مې ډک دی...اندرې پسې خپه شوې یم.هغه ورځ سهار څو ځله راغلې وه او هڅه یې کړې وه،چې کمکۍ شهزادګۍ ته خبر ورکړي،خو هر وار ژړا هغې ته وخت نه و،ورکړې چې ،د زړه حال ووایي.کمکۍ شهزادګۍ که څه هم ځیرکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، خو د دغو او ښکو لیدو سره چې، د هغه په علت هم نه پوهېده ،لږ څه پریشانه غوندې شوه. هغې څه نه ویل، خو په خورا خواشینۍ یې د اپلو او آپلو کتل، ته به وایې چې څه شي ګوري... هغې وویل:

- له اندرې نه مو خبر راغلې؟

-نه !نه !تر او سه لا وخت دی، ته پوهېږې چې د اسې ژر خبر نه راځي، خو پلار د ېر نا ارامه دی، د هغه نا ارامي ما ،نا آرامه کوي.

- ښه نو کومه پېښنه نه ده شوې؟

شهزادګۍ ماریا ،په ډاډمنو ځلېدونکو سترګو ،مخامخ د هغې سترګو ته کتل او ویل یې:

-نه، هېڅ نه دي شوي.

هغې پریکړه کړې وه، چې په دې اړه له خپلې ورینداري سره ونه غږېږي او پلار یې هم په دې قانع کړی و، چې د دې غمجن خبر په اړه، خپلې بلاربې ناوي ته چې د ماشوم زوکړې ته یې زیاته موده نه وه پاتې څه ونه وایي. شهزادګۍ ماریا او بوډا سردار هر یو په خپل ډول، د دغه غم پېښې په زړه بار او له کمکۍ شهزادګۍ نه یې پټاوه.

بوډا سردار، نه غوښتل، هسې زړه تسل کړي. هغه په دې باور و، چې سردار اندرې وژل شوی دی. که څه هم هغه څوک، اتریش ته د هغه دلتولو پسې استولې و، چې د هغه زوی پیدا کړي، خوله دې سره سره یې ،په مسکو کې د هغه لپاره د ځلی ښښه فرمایش کړې وه او تکل یې کړی و، چې هغه په خپل باغ کې ودروي. هغه ټولو ته ویلې و، چې زوی یې وژل شوی دی... خوب او خواړه یې کم شوي و او ورځ تر ورځې یې توان کمېده. خو شهزادګۍ ماریا هیله منده وه. هغه خپل ورو ته داسې دعاوې کولې، چې ته به وایې ژوندی دي او هره شپه یې راتګ ته سترګه په لارې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د مارچ د نولسمې نېټې سهار و، چې کمکۍ شهزادګۍ د سهارنۍ ترخوړلو وروسته، شهزادګۍ ماريا ته وويل:

-ګرانې! دا سې برېښي چې سهارنۍ مې د زړه پر سر ولاړه ده او ډاربږم چې په عذاب مې نه کړي. او ددې وينا په ويلو سره، د تل په شان د هغه پاسنۍ په نرو ويښتو ښکلې شونډې شونډه له خپل عادي حالته، پورته وخوځېده او همالته پاتې شوه.

خو د هغه غملړلي خبر تررارسېدو نه وروسته، نه يوازې موسکا او خوښۍ کډه کړې وه، بلکې د کور د غړو غړېدا او کړه هم غملړلي شوي وو. د کمکۍ شهزادګۍ موسکا هم بې له هغه چې د کورنۍ د غړو په خواشينۍ پوه شي، د نور تر اغېز لاندې راغلې او دا هم غمجنه برېښېده.

شهزادګۍ ماريا په ګېډۍ او ډار سره وويل:

- د زړه سره څه درشوي؟ رنګ دې ولې داسې الوتي؟ آخ ولې داسې تکه ژيړه اوښتې يې؟

ماريا، په منډه او چټکو ګامو، ځان د ورور ناوې ته ورورساوه.

يوې چوپړې ته، چې هلته وه، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالیجنابې ! که موخوښه وي، چې مېرمن ماریا باګدانوفا (ماریا بګدانوفنا، پېژندل شوې دایي وه چې له یوې اونۍ راهیسې، ددوی کلي لیسه ګورې ته راغلې وه) پسې څوک ولېږو ؟

شهزادګۍ ماریا، دا خبره ومنله او وې ویل:

-رښتیا وایي، کېدای شي، په رښتیا ددې وخت رارسېدلی وي، چې څوک راشي.زه همدا اوس ځم.خپلې وریندارې ته یې وویل:

-زړوره اوسه !ځان ټینګ کړه !هغې لیزا مچ کړه او غوښتل یې له کوټې نه ووزي.

د کمکۍ شهزادګۍ په څېره کې،له رنګ الوتنې پرته،څه ماشوم ډوله وحشت ځرګند و او په ژړا شوه...هغې خپل واړه او ښکلي لاسونه سره مښل او ژړل یې پیل کړل.شهزادګۍ ماریا په خورا تلوار، د ماریا بګدانوفنا، پسې له کوټې ووته، د شهزادګۍ لیزا غږ یې واورېد:

-وا خدایه !وای خدایه !

دایي، ښځه چې واړه، څورب، سپین لاسونه سره مښل او د څېرې آرامي یې، مرموزه برېښېده، پرمخ ورغله.

شهزادګۍ ماریا له وحشته په ډکو سترګو ، هغې ته وکتل او وې ویل:

- ماریا بګدانوفنا!داسې برېښي چې دردونه یې پیل شوي وي.

ماریا بګدانوفنا، په خورا آرامۍ او په کراره وویل:

-ښه ده !ښه ده !د خدای شکر دی.

هغې زیاته کړه:

- شهزادګۍ تاسو پېغله نجلۍ یاستۍ، د پېغلو یې په دې کارو څه؟درځه لاړه شه !

شهزادګۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو زه پوه نه شوم، باید له مسکو ډاکټر راغلي وای، چې ولې رانغي؟

د کمکۍ شهزادګۍ او سردار اندرې په سپارښتنه، د ماشوم د زېږېدو مودې ته نېږدې باید له مسکوه، یا ډاکټر او یا دایي راغلي وای.اوس ټول، هره شېبه هغه ته سترګه په لاره وو، چې راورسېږي.

ماریا بګدانو فنا وویل:

-کوم مه د پام وړ خبره نه شته، غم مه کوي.له ډاکټره پرته هم کارونه په خیر تېرېږي او ماریا ووتله...په دې وخت کې ناڅاپه د وره دروازه له کوم غږه پرته بېرته شوه او زړه دایي پراسکوویا ساویشنا، چې د مشر سردار په سپارښتنه له ډېرې مودې راهیسې د دوی کورته د هغې راتګ بند شوی و، کوټې ته راننوته.هغې سرپه یوه درانه دستمال تړلی و، اسویلي یې ویستل او وې ویل:

-ماشا راغلم چې یوه شېبه دې ترڅنګه کېنم...دا دې د شهزادګۍ دبولې شمعونه، راوړي مې دي، چې ترشمائلو لاندې یې ولګوم.

- څومره غوره کار دې وکړ، دایي جانې !

دایي شمعونه د سپېڅلي شمائل لاندې ولګول او وې ویل:

-خدای مهربانه دی ! ګرانې !...شهزادګۍ ماریا هم خپل کتاب راواخېست او لوستل یې پیل کړل...بوډا سردار، چې په درنو ګامونو دخپل کار په کوټې کې ګرځېده، تیخون یې د خبر اخېستو لپاره، ماریاباګدانو فنا ته ورولېږه او وې ویل:

-یوازې ورته ووایه چې سردار سپارښتنه کړې، وپوښتم، حال څنګه دی؟هر څه یې چې درته وویل، ماته به یې وایې.

ماریا بګدانو فنا، په معنې داره غلچک، ریبار ته وکتل او وې ویل:

-سردار ته ووایې چې دزو کړې دردونه پیل شوي دي !تیخون راغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سردار ته يې خبر راوړ.

سردار وويل:

-ډېر ښه !هغه دروازه ځان پسې وتړله او تيخون د سردار له کوټې نه هېڅ ډول غږ وانه ورېد. تيخون، د کاږه شويو شمعونو د سمولو او د هغو د پلتو د جوړلو په پلمه کوټې ته ورغې. سردار پر اوږدې څوکۍ غځېدلی و، د هغه بشرې ته يې وکتل، سر يې وښوراوه او پرته له هغه چې څه وو ايي، هغه ته ورنږدې شو، د هغه اوږه يې مچ کړه، بې له هغه چې شمعونو ته لاس وروړي او يا څه وو ايي چې د څه لپاره راغلي و، له کوټې نه ووت. هغه څه چې د طبيعت تر ټولو نه ستر پر تمين راز دی، د پېښېدو په درشل کې و. لمرلوېد، تېرشوی و، شپه خوره شوې، انتظار او زړه سوی د هغه راز په وړاندې چې سپړېدل يې د عقل په کړۍ کې نه ځائيږي، نه يوازې ګونډه نه شو، بلکې لا يې قوت اخيست او له ټولو نه خوبونو کډه کړې وه.

***

د مارچ يوه له هغو شپو نه يوه شپه وه چې ګواکې ژمي غوښتل، بيا خپل زور څرګند او داسې وښيي چې لا تر اوسه سبری دی، په خورا قهر يې د خپلو واورو زېرمه پر نرۍ راشېندله او خپل ټول تونډ توفاني بادونه يې پر هغې راشړلي وو.

د الماني داکتر دلارې څارنې ته، اډه په اډه او لار په لاره خورا ښه سپاره ګمارل شوي او د هغه هرکلي ته څراغ په لاس وګړي ورلېږل شوي وو. دا ټول د دې لپاره و، چې هم د هغه هرکلي وشي او هم له واورو او اوبو نه د سختو ډکو ډنډونو او د واورو د برف کوچونو نه د هغه د راوتلو لار ښوونه وشي. هره شېبه د هغه د رارسېدو انتظار کېده.

شهزادګۍ ماريا ډېر وخت کېده، چې خپل کتاب لرې ايښې و او پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله ناسته وه ،دهغې ځلېدوکې سترګې، ددايي د بشرې ګونځو ته چې دهغې ټولې آن خورا وړې ،ګونځې يې دې ته ښې آشنا وې،ګنډل شوې وې...دايه ساويشنا ،دخپلو جورابو په اوبدلو لګيا وه.هغې په خوراټيټ غږ،داسې ټيټ چې خپله يې هم نه اورېد او آن دهغه خبرو په معنې چې دې ويله هم نه پوهېده ،دا کيسه کوله چې د کشينوف،په ښارکې،د ماريا دمور،مرحومې مشرې شهزادګۍ ځنګه ،تر سلو واره زياته تکرار شوې کيسه يې،بيا ويله. هغې د يوې ملداوۍ بوډۍ په مرسته، دشهزادګۍ ماريا په زوکړه کې د دايي په توګه مرسته کړې وه ،کيسه ،هغې ويل:

-دانګتر(داکتر)لاپسې څه وي؟ټول کارون دخداى په اراده کېږي.په دې وخت کې ناڅاپه،دباد يوه څپه،دکړکۍ يوه وازه پاټې شوې وړه پله ووهله(دسردار په سپارښتنه،دتوتکيو د راتګ په وخت کې به دهرې کړکۍ يوه وړه دربچه وازه پرېښودل کېده)دربچه چې سمه ترړل شوې نه وه،راخلاصه شوه، دکړکۍ داخو پرده دباد څپو پسې واخېسته او دسړو او وارو زوروره څپه پر شمعه ولګېده او مړه يې کړه.شهزادګۍ ماريا له ځايه پاځېده او هغې جورابې ګنډونکې دايي جورابې لرې او دکړکۍ خواته يې ورودانګل،دباندې خواته ورخمه شوه او هڅه يې وکړه ،پرانستې کړکيګوټې په خپل لاس بنده کړي... هغه يې کلکه نيولې وه ،ددې په ځاى چې کړکيګوټې وتړي، ،مخ يې راواړاوه او وې ويل:

-ګرانې شهزادګۍ !دباندې څو تنه سواره را روان دي،شمعې يې هم په په لاس کې دي،کېداى شي دانکټر وي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

-آه خدايه ! دلوى خداى شکر.بايد هغه ته لارښوونه وشي،هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسي ژبه هم نه پوهېږي.

شال يې پر سر واچاوه او د نويو رارسېدونکو هرکلي ته ورووتله.کله چې د خپلې کوټې د ګاونډ کوټې له څنګه تېرېده، د کړکۍ نه يې د ې ته پام شو چې ګاډۍ د لګېدلو شمعو سره، کور ته د تلونکي دهليز په مخکې ولاړه ده.هغه زينو ته ورووته.د زينې د لرګين لاسوند ، په يوه غوټه کې بليدونکې شمعه، دباد له زوره له ځانه تاوېده او ښکته څڅېده.فليپ نومي چوپړ، تر شمعې لاندې، دزينې په لومړې پټه، شمعه په لاس هک حيران ولاړ و او له زينو نه ښکته، د موزه لرونکو ګامونو غږ اورېدل کېده او يو آشنا غږ له هغه ځايه راته چې ويل يې:

-د خدای شکر دی؟نو پلار مې چېرې دی؟

د دِميان نومي چوپړ غږ چې لا په لومړي پوړ کې ولاړ و ،واورېدل شو ،چې ځواب يې ورکړ:

-ښاغلی ويده دی.

بيا دميان څه وويل او په منډه پر زينو راکوزشول،شهزادګۍ ماريا په خورا آرامه له له ځانسره وويل:

-دا خو اندرې دی !اما نه نه،دا خو ناشونې ده،د منلو وړ نه ده.او په همدې شېبه کې چې ماريا لا په خيالونو کې ډوبه وه،د اندرې دڅېرې تتوالي او بيا خپله اندرې،چې پوستين يې سپينو واورو پوښلي و ،دهغې شمعې په وړاندې،چې چوپړ فليپ شمعه په لاس کې وه،راڅرګند شو.هو کې دی په خپله و ،دی و ،خو رنګ يې تښتېدلی،خورا ډنګر،ډېر بدل شوی او سخت ګېښې اخېستې برېښېده.په زينو راوخوت او له خپلې خورنه يې غېږ چاپېيره کړه او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما لیک مو نه دی اخیستی؟ هغه، هغه ځواب ته چې هسې یې هم اوربدی نه شو ،انتظار نه شو ځکه ماریا له ډېرې ګبنې نه غړبدا ی نه شوه. هغه راستون شو او له دایې سره چې ،له هغې سره وه(دزینې په وروستې پټه کې سره مخامخ شول)په ګډه په چټکو ګامونو له زینو پورته شو ، بیا یې خور نه غبږ تاو کړه او وې ویل:

-ګرانې ماشې !څه عجیبه برخلیک دی آه !

خپل پوستین یې وارتبږه او دښحې کوټې ته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

کمکۍ شهزادګۍ چې نرۍ خولۍ یې پر سر وه،د سپینو سرو بړدو په منځ کې پر کټ پرته وه(دردونه تازه تازه کمزوري شوي وو)دانه دانه توري څنې یې،د سوځېدونکو او له خولو نه ډکو اننګو نه تاو شوې وې.شونډې ،مالګینه ښکلا او ښکلې خوله یې له هغې پاسنۍ ویښته لرونکې شونې سره ،چې توره بربښېده،دموسکا په غوټه غوړېدلې وه.سردار اندرې راننوت او مخامخ دهغه کټ په وړاندې چې دا پرې پرته وه،ودرېد. دشهزادګۍ ځلېدونکې سترګې له ماشوم وزمه وحشي غلچک او ګبنی نه ډکې ،مخامخ هغه ته ځیر پاتې شوې.دکتو سره سره ،دهغه حالت بدل نه شو.دغه کتل او مړاوی غلچک غږېده:

-تاسو ټول ماته ګران یاستۍ !ماهېڅ چاته بد نه دي کړي ،خو دغه زما زورېدل دڅه لپاره دي؟مرسته راسره وکړئ.هغه خپل مېړه لیده،خو په دې وخت کې ،دلته دهغه په راتګ نه پوهېده.سردار اندرې دهغې له کټه تاراتاو او دهغې تندی یې مچ کړ او وې ویل:

- ګرانې !(دا خبره یې هېڅکله هغې ته نه وه، کړې)خدای خواخوږی او مهربانه دی !

شهزادګۍ،په پوښتنیز،ماشوم وزمه او ګله مند غلچک هغه ته کتل.دهغې سترګو ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ماتا نه دمرستې هیله لرله، خو تاهم هېڅ ونه کړل، هېڅ !دمېړه له راتګ نه یې هېڅ تعجب ونه کړ، اصلا هغه په دې پوه نه شوه، چې هغه راغی.دهغه راتګ دهغې عذاب او دهغې آرامۍ پورې هېڅ اړه نه لرله.دردونوبیا زور واخیست،ماریا بګدانوفنا ،له سردار اندرې نه هیله وکړه، چې له کوټې نه ووزي.

داکتر کوټې ته راننوت او سردار اندرې،له کوټې نه ووت،شهزادګۍ ماریا په مخه ورغله،دې هغې ته ورنېږدې شو ،په ساندو اوبنګهاري ورسره وغږېد.دهغوی خبرې هره شېبه،بلې کوټې ته په غوږ اېښودو سره بندې بندې کېدې.

شهزادګۍ ماریا وویل:

-ګرانه وروره !درځه !ځه.

سردار اندرې خپلې ښځې ته ورغی او په ګاونډه کوټه کې ورته انتظار شو. یوه ښځه دناروغې له کوټې نه راووته او د سردار په لیدو یې څېره بدله او سخته ورخطا شوه.هغې مخ په لاسونه پټ کړ او څو دقیقې هماغسې کېناسته.دناروغې له کوټې نه د سختو ویرونکو ،چغو نارو اودمرستې د زاریو آواز راته.سردار پاڅېد ، د وره خواته ورغی او غوښتل یې هغه وازه کړي،خو دروازه چا کلکه نیولې وه او د دروازې له شا نه یې نارې وهلې:

-نه !نه ! اجازه نه شته !اندرې بیا په کوټه کې ګرځېدا پیل کړه.چغې او نارې لږ آرامه شوې.لاڅو شېبې نه وې تېرې چې ناڅاپه دغه ساندې، چغې او سورې(دا دهغې دښځې چغې نه وې، هغې ددغه شان لوړ چغو توان نه لاره)بیا خورې شوې.سردار اندرې،د وره خواته ور ودنګل، چغې ارامې شوې، خو بله ډول چغې واورېدل شوې.دا دماشوم چغې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې لومړی وویل:

-نو دا ماشوم یې ولې هلته بیولی؟دا دچا ماشوم دی؟ماشوم هلته څه کوي؟ وای،داڅه وایم،دا شاله زما ماشوم دی !

کله چې یې دغو چغو او ژړا ،ژوند ښېونکې خوښي احساس کړه،ساندو یې غاړې کېښکودې،خو ده دهغو دمخنوي هڅه وکړه.دواړه لاسونه یې په کړکۍ تکیه کړل او دماشومانو په څېر یې زار زار وژړل.دروازه راخلاصه شوه،هغه داکتر چې نری،چپنه چې ،غاړه یې نه درلوده پرغاړه وه ، بده وهلي لستوني،رنګ الوتي او ژامې یې رېږدېدې،له کوټې نه راووت.سردار اندرې،هغه ته مخ ورواړاوه،ډاکتر په خورا پرېشانۍ او پرته له هغه چې څه ووايي،په ملالو غملړو سترګو یې هغه ته وکتل او له څنګه یې تېر شو.یوې ښځې له کوټې نه رامنډه کړې،خو چې سرداراندرې یې ولید ،په یو ډول شک او تردېد ،د دروازې په خولې کې ځای پر ځای ودرېده.سردار دخپلې ښځې کوټې ته ورننوت.هغه په هماغه حالت او دبشرې په هماغه بڼه چې ده پنځه دقیقې مخکې لیدلې وه،پر کټ مړه پرته وه. سترګې یې نورې نه غړېدې، اننګونه یې رنګ الوتي اوتک سپین شوي وو. سره له هغه چې سترګې یې سره ورغلې او رنګ یې الوتی و ،خو دهغې ددغه ماشوم ډوله معصومانه ښکلې څېرې حالت،دهغې ښکلې،په تورو نازکو وېښتو ګانېل شوې شونډه ،هماغه شان چې وه،هماغه وه.دهغې مرګرژلې،ښکلې او بې روحه بشرې ویل:

-تاسو ټول ماته ګران وئ !ماهېڅ چاته بدنه و رسولې وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ما سره څه وکړل؟آخ،تاسو له ما سره څه وکړل؟

دکوټې په کونج کې،دماریا په سپینو رېږدېدونکو منګولو کې یوه سره خیز ژړل او چغې یې وهلې؟

*

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دغې پېښې دوه ساعته وروسته، سردار اندري په ارامو ګامونو د پلار د کار کوټې ته ورننوت. بوډا لا دوخته په تولو پېښو خبر و. هغه دروازې ته نېږدې نېږدې ولاړ و او د دروازې د خلاصېدو سره سم يې، خپل وچ او عمرخپلي لاسونه دزوی په غاړه کې هټکرې کړل او د ماشوم په شان يې په ساندو ساندو يې وژړل.

*

د شهزادګۍ تر مړينې درې ورځې وروسته، په کليسا کې د ځنازې مراسم پر ځای شول او سردار اندري پر زينو وروخوت او هغې صوفې ته ورپورته شو چې، د شهزادګۍ تابوت پرې ايښی و. له هغې سره يې مخه ښه وکړه. په تابوت کې د مړې څېره، که څه هم سترګې يې پټې وې، هماغه شان وه لکه پخوا ، هغې هماغه شان ويل:

- وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ما سره څه وکړل؟ آخ، تاسو له ما سره څه وکړل؟ او سردار اندري په زړه کې داسې وانګېرله چې ګواکې خورا ګنهګار دی. داسې ګناه چې نه يې جبرانولای او نه يې هېرولای شي. د هغې اوښکې وچې شوې وې او ژړل يې نه شول. بوډا هم تابوت ته ورغی او د هغې تک ژېړ لاس يې چې په کراره لوړ پر بل هغه ورپروت و ، مچ کړ، خو د هغې بشرې ورته ويل:

- اخ !څه او د څه لپاره مو له ما سره داسې وکړل !آخر ولې. او بوډا د هغې د بشرې په ليدو په خواشينۍ مخ ترې واړاوه.

*

د شهزادګۍ تر خښولو پنځه ورځې وروسته يې د هغه ماشوم سردار نيکولای اندرېوويچ، ته د تعمېد لامبو ورکړه. دايې ماشوم پر ټټر نيولی و او کشيش د هيلۍ په سرو او ژېړو بڼکو د ماشوم لاس او پښې په سپېڅلو غوړو ، غوړول....

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

مشر ګراف، ددې له امله چې ددولوخوف او بېزاوخوف په دوئل کې يې د زوى ونډه اخېستنه ټولو ته برالا نه شي، ډېرو منډو او دځينو مخورو ليدو کتو ته اړ شو، ځکه ګراف ډېر ډارېده چې په دوئل کې يې د زوى ونډه ددې سبب شي، چې هغه خلع رتبه او په يوه هسې سرتېرې بدل شي او يا لږ تر لږه جزا ونه ويني، خو دپلار ددې تصور بر خلاف د هغه دهلوځلو له امله هغه نه يوازې جزا ونه ليدله بلکې دمسکو په ستره قوماندانۍ کې، د ياور په توګه وټاکل شو. دهغه دغه نوې دنده ددې لامل شوې وه، چې هغه زياتره وخت په مسکو کې پاتې شي او په کلي کې دکورنۍ ليدلو ته ونه رسېږي.هغه له همدې امله ګرد اوړي په مسکو کې پاتې شو.د دولوخوف، تېپ هم کرار کرار روغ شو او دنارغي په موده کې رستوف هم ورسره ډېر نږدې ملګرى شو.ټېپي ځوان دناروغۍ په ټوله موده کې له خپلې مور سره، چې دلېونتوب تر بريده ورته ګران و او سېده.د دولوخوف مور، ماريا ايوانوفنا په دې موده کې له رستوف سره چې ددې له زوى سره يې خورا خواخوږي لرله، ډېره د زړه خواله کوله.

مور به يې ورته ويل:

- ګوره ګرافه !هغه خورا ساده او پاک زړى دى.هغه شان سپېڅلوالى

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاکزړتوب چې اوس، په ننني زمانه کې هېڅ د چا نه خوښېږي. اوس دغه شان ربښتیتوب د تولو لپاره لکه د سترګو داغـزي دا سې دی. تاسو خپله قضاوت وکړی او ماته وواییـ. دا د بېزا او خوف کار سم و؟ ایا یو ښه سړی دا کار کوئ؟ خو زما زوی ته هغه د زړه له کومې ګران و، آن اوس هم هېڅکله هغه ته سپکې سورې نه وایي، هېڅکله. هغه ملنډې چې دوی د پولیسو له سرمامور سره په پترزبورګ کې وکړې، ټولې ټوکې ټکالې دوی په ګډه سره وکړې، خو بېزا او خوف ته چا هېڅ ونه ویل او ټوله رسوایي او بد یې زما دزوی په برخه شول... فکر نه کوم چې ترهغه نه مېړنی او هېوادپال ځوانان دې زما په پوځ کې ډېر پیدا شي. اوس نو بیا دې دوئل ته ګوره ! ایا دا وګړي دکوم ویاړ او غرور احساس لري؟ ښه پوهېږي، چې هغه زما یوازینی زوی دی او دوی یې بیا دوئل ته وربولي، پر هغه مخامخ ډزې کوي. شکر دی، شکر دی، چې خدای پر موږ رحم وکړ. نو دا ټول د څه لپاره؟ ښه ! او بیا څوک او کوم ځوان نه دی، چې زموږ په وخت کې له کومې ښځې سره یو پټ پټونی ونه لري؟ ښه بیا هغه چې دومره رخه کوله، نو زما د زوی ګناه څه ده؟ دی چې دومره غیرتي و، لومړی به یې یو ګوابښ مابښ کړای وای، ځکه دا خبره خو نوې نه وه، یو کال راهیسې ټول پرې خبر و، خو هغه ځان ناګاره اچولې و او هېڅ یې نه ویل. ده زما زوی دوئل ته وروبله او فکر وکړ چې هغه به وډار شي، هغه دا فکر کاوه چې زما زوی دهغه پوروړی دي او دهغه پر سپکاوي به سترګې پټې کړي. ګوره دا څو سپکاوي او څه نامردي ده. هو کې ګرانه زه پوهېږم چې تاسو زما زوی ښه پېژندلی دی، هغه تاسو ته ګران دی، نو له هم دې کبله تاسو ماته د زړه له کومې ګران یاستیـ، باور وکړئ، ډېر لږ کسان دي، چې هغه درک کړای شي، دا یو بې ساری، لوړ آسماني روح دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله د ولو خوف، د خپلې ناروغۍ په موده کې، رستوف ته داسې خبرې کولې چې له هغه نه چا د هغو د وئيلو تصور هم نه کاوه، هغه ويل:

- زه پوهېږم چې ،ډېر خلک ما يوه ظالم سړی ګڼي، ګڼي دې، دا د هغو زړه، پرته له هغو چې ماته ګران دی، زه د هغو د يوه پروا هم نه لرم. هغه کسان چې راته ګران، هغه نو بيا داسې راته ګران دي، چې ځان ترې ځاروم، خو هغه چې مې دلارې خنډ شي، بيا يې نو غم خورم. زه يوه مور لرم، چې له هرڅه او هرچانه راته ګرانه ده، زه د هغې لمانځنه کوم، داسې لمانځنه چې هېڅ اندازه نه لري. دوه درې انډيوالان لرم، چې يو يې ته يې، خو له نورو سره زما د دوستۍ او انډيوالۍ اندازه، له هغو نه زما د ګټې او تاوان پورې اړه لري، مګر د غه اړيکي زيات تاوانې دي، په تېره بيا له ښځو سره. له يوه شېبې ځنډ نه وروسته يې وويل:

-هو کې ګرانه !د نارينو په منځ کې خو مې يونيم، ګران، مېړنی او ښه ياران ليدلي، خو د ښځو په منځ کې مې، مهمه نه ده چې ګرافينه وي که چوپړه، له خيانته او ځانپلورينې پرته بل څه نه دي ليدلي. تر ننه پورې هغه آسماني سپېڅلتيا او ځانښندنه چې زه يې له يوې ښځې هيله لرم، نه ده ليدلې. که د غه شان يوه ښځه پيدا کړم، خپل ژوند به مې ترې ځار کړای وای، خو د غه !...او ړېږي يې پورته واچولې او وې ويل:

-ته دا راسره ومنه، تراوسه پورې ځکه ژوند راته ګران دی، چې هيله لرم، يوه ورځ نه يوه ورځ د غه شان يوه اسماني ښاپېرۍ پيدا کړم، داسې ښاپېرۍ، چې ماته نوی روح را راوبښي او ما ولمسوي. خو غم دا دی چې ته په دې خبرو نه پوهېږې.

رستوف، چې سخت د خپل نوي انډيوال تر اغېز لاندې راغلی و، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه !نه !برعکس ډېر ښه پوهېږم.

دمني په پيل سره د رستوف کورنۍ مسکو ته راستنه شوه.دژمي پيل و چې دينيسوف مسکو ته راغي او ددوی په کور کې استوګن شو.د همدې ۱۸۰۶ کال دژمي پيل چې نيکولای رستوف په مسکو کې تېر کړ،دهغه په ټول ژوند کې، دهغه او دهغه دکورنۍ لپاره،ترټوله ښه،خوږ او خاطره زېږوونکي وخت و.دنيکولای شته والي ددې لامل و،چې خورا زيات ځوانان ددوی کره تګ راتګ ولري او دده له مور او پلار سره آشنايي پيدا کړي.وېره شل کلنه چته،ښايسته پېغله وه.شپاړلس کلنه سونيا،هغه نجلۍ،چې له خپلو ښکلاو سره لکه نوې غوټۍ غوړېدلې وه.ناتاشا چې لا دماشومتوب چمونه کول،خو د پېغلتوب مستي او خمار والی او شيطاني يې هم پيدا کړي وه.
درستوف،په کورنۍ کې،دبل هر هغه کور په څېر چې ځوما لګيني او ښکلې پېغلې ژوند په کې کوي،د ميني او ميينوتوب يو ځانګړې څپه خوره وه.هر ځوان به چې دې کورته راته او دې موسکاوو هرکلېو او هر يو په خپل ډول نيکمرغه څېرو ته به يې کتل او يا د پېغلو له هيلو ډکې غوره خبرې به يې اورېدې،له هرچا سره به يې دهغو مهرباني او په خوږه ژبه غږېدا ليدله،هريو به په زړه کې دنيکمرغه کېدو او ميينتوب ګوړې ماتولې او هغه هيلې به يې په زړه کې غوړېدلې چې د رستوف دکورنۍ دځوانانو په زړه کې لا دوخته ګل شوې وې.
دولوخوف،يو له هغو ځوانانو نه و،چې له رستوف سره يې تګ راتګ پيل کړی و او له ناتاشې پرته د کورنۍ دټولو غړو خوښ شوی و.دناتاشا نه يوازې هغه نه خوښېده،ان نېږدې و چې خپل ورور سره دهغه له لاسه شخړه وکړي.هغې به ويل چې دولوخوف يو بد زړی انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، هغې په خپلې دې خبرې نه یوازې ټینګار کاوه بلکې د دوئل په برخه کې یې پېير برحقه ګاڼه، د هغه ملاتړ یې کاوه او دولوخوف یې ګنهګار، ملامت، ناوړه او ځانښودونکي باله.

ناتاشې، په خورا ټینګار سره یې چغې وهلې:

-دا سپینه خبره ده چې هغه خورا ظالم او بد زړی سړی دی، ته خپله وګوره !په هرحال دا ستا دینیسوف زما خوښېږي.که څه هغه کله ناکله نشئه کوي، خو بیا هم زما خوښېږي.نو دا سې بربښي چې زه پوهېږم،زه نه پوهېږم چې څنګه یې درته ووایم.مګر دولوخوف مې ځکه نه خوښېږي، چې د هغه هرڅه مخکې له مخکې تکل شوي.لنډه به یې درته وایم،نه مې خوښېږي.

نیکولای خورته وویل:

-...ته پوهېږي چې دولوخوف څه سپېڅلي زړه لري،هغه باید درک شي،که ته له خپلې مور سره د دولوخوف اړیکو او کړه وګورې،بیا به پوه شي چې دغه ته پاک زړه وایي.

-زه دې په دې خبرو نه پوهېږم،خو یوازې په دې پوهېږم چې کله هغه وینم،نا آرامېږم.رښتیا ته پوهېږې چې هغه په سونیا مین شوی دی؟

-نه پوهېږم دا لاپسې څه حماقت دی؟

خو زه پوره پوهېږم،وبه ګورې.

دناتاشا اټکل رښتیا شو. هغه دولوخوف چې تل به یې له ښځو سره په کړو وړو کې ډډه کوله، پرله پسې به یې د رستوفانو کره ته راته.که څه هم هېڅ چا په دې اړه څه نه ویل خوډېر ژر څرګنده او ټول په دې پوه شول چې، د هغه تګ راتګ د سونیا لپاره دی.او سونیا چې هېڅکله دا زړه نه شو کولای چې په دې اړه څه ووایي، خو هر وار چې به یې دولوخوف لیده ،لکه پاڼه داسې به رېږدېده او تکه سره به شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، به زیاتره وخت غرمنۍ د رستوفیانو کره خوړه او هرې نندارې ته به چې هغوی تلل، دې به هم هرومرو، هلته و. د یُوګل، د کور دنڅا په بنډارونو کې، چې ترټولو غوره ځای د رستوف د کورنۍ ځوانانو درلود، دده له ګډون نه پرته، نه ترسره کېده. دهغه به ترټولو نه زیات پام سونیا ته و او داسې به یې ورته کتل، چې له دغو کتنو نه به نه یوازې دا تکه سره شوه، بلکې دهغه له دغو غلچکو نه به دناتاشې او مشرې ګرافینې رنګ هم له شرمه بدلیده.

دا ښکاره خبره وه چې دغه پیاوړی، عجیب سړی. په دغې تورسترګې ښکلې نجلۍ، چې زړه یې پر بل بایللی دی، سخت مین شوی دی.

رستوف، د سونیا او دولوخوف ترمنځ دنویو پیدا شویو اړیکو ته نه پام شوی و، خو په دې کې یې چرت نه واهه چې دا څه ډول اړیکې دي. هغه به په زړه کې ویل:

-دا نجونې، هریوه په یو چا مینې شوي دي. موخه یې همدا ناتاشا او سونیا وو. خو د دولوخوف او سونیا په لیدو به د پخوا په شان ارامه نه و، نو ځکه زیاتره وخت، په کورکې نه پاتې کېده.

د ۱۸۰۶ کال په مني کې له ناپلیون سره د جګړې آوازې بیا هر پلو خورې شوې، خو دا وار دا اوازې او خبرې له پروسږ کال نه خورازیاتې او تودې وې. ټاکل شوې وه، چې نه یوازې له هرو زرو تنو نه، لس تنه پوځ ته ولېږل شي، نه هغه به په احتیاط کې راټولېږي. هرچېرې به ناپلیون ته ښېرا کېدې او د مسکو په هرکور او کوڅه کې خو دهمدې جګړې نه پرته دبل څه په اړه خبرې نه کېدې. د رستوف په کورنۍ کې، د دغې جګړې لپاره چمتوالي یوازې له دې کبله د پام وړ و، چې د دوی نیکولای جان، په هېڅ ډول په مسکو کې نه پاتې کېده بلکې دې ته سترګه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره و، چې د دینسوف، درخصتیانو د پای ته ورسېدو او د اختر د تېرېدو نه وروسته به دوا ړه پوځ ته ستنېږي، خو پوځ ته د رستوف د غه ببېرنۍ تګ نه یوازې د هغه بندارونو ته خند نه پېښاوه بلکې هغه یې لا ورځ تر ورځې د اسې زیاتول، چې هغه خپل زیاتره وخت له کوره بهر په دغو بندارونو، نڅاوو او مېلمستیاوو کې تېراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

نیکولای، د حضرت عیسي د زوکړې د اختر په دریېمه غرمنۍ په کورکې وکړه. دا هغه څه و، چې په دې وروستیو وختو کې به ده ډېر کم کول. دا بنډار ځکه د خدای په امانۍ ننبه هم ګڼل کېده چې له ژمنۍ خلې (د کریشنۍ سارې) نه وروسته دی او نیکولای پوځ ته روان وو. په دې غرمنۍ مېلمستیا کې، د دولوخوف او دینیسوف په ګډون شلو تنو ګډون درلود.

د رستوف په کورنۍ کې، هغه شان چې د دغه نوي کال د جشن په ورځو کې، د مینې او مینتوب دنیاګۍ احساسېده، پخوا هېڅکله نه لیدل شوې او نه احساس شوې وه. دا سې برېښېده چې تا به ویل: هرڅوک کولای شي دا نیکمرغې شېبې خپلې او خپله مین شي، زړه بایلې او زړه رانښکونکی و اوسي. دا سې انګېرل کېده او د دغې کورنۍ له حالاتو داسې څرګندېده چې د نیک یوازې همدا نیکمرغي ده او هغه دا چې مین شي، نور هرڅه بابیزه او همدا نیکمرغي ده چې ټول پرې اخته دي.

که څه هم د تل په شان نیکولای رستوف دوه جوړه آسونه یې له پښو اچولې وو او په دې بریلی شوی نه و ټولو هغو ځایو ته لاړ شي چې ده ته هلته سترګه به لاره و او یا یې د ورتګ تکل کړی و، نو بیا یې هم ځان غرمنۍ نه مخکې کورته را ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته له راستنېدو سره سم يې نه يوازې د کور په مېنه ناکه دنياګۍ کې څه نا آرامي او تلوسه احساس کړه، بلکې دا يې هم ليدل چې دځينو حاضرينو خوا هم خټه، خټه او له يو بله خپه برېښي

په ځانګړي توګه دهغه پام شو، چې د سونيا، دولوخوف، دمشرې ګرافينې او لږ څه هم دناتاشې خوا بده بريښي.دا سې يې وانګيرله چې تر غرمې نه مخکې بايد د سونيا او دولوخوف ترمنځ څه تېرشوي وي.هغه د غرمنۍ دخبرو په اوږدو کې، په خورا خواخوږۍ، احتياط او خوږه ژبه هغو دواړو سره غږېده.دنوي کال د جشن په هماغه درېيمه ورځ دتل په شان دنڅا ښوونکې يُوګل، دخپلو ټولو زده کوونکو په وياړ دوډۍ کړې وه او دنڅا بنډاريې جوړ کړی و.

ناتاشا خپل ورور ته وويل:

-نيکولای جانه ! ته که د يُوګل دنڅا بنډار ته ځې، مهرباني وکړه او راشه.هغه په ځانګړي توګه ستا د راتګ هيله او دديمتري واسيلېوويچ (هماغه دينيسوف)د راتګ سپارښتنه کړې ده.

دينيسوف چې د رستوف په کورنۍ کې په ټوکو ټوکو ځان دناتاشا د نڅا چوپړ ګاڼه.وويل:

-کله چې شهزادګۍ امر وکړي، پښې څه کوي چې په سر به هم لاړ شم،آن چمتو يم، چې ((د پادو شال)) وکړم.

نيکولای وويل:

-که مې کولای شول،هرو مرو به راشم، ځکه ما بل ځای له اوخاروف سره هم ژبه کړې چې دهغوی بنډار ته به ورځم.

هغه دولوخوف ته مخ وروا ړاوه او وې وپوښتل:

-ته ځنګه؟ته هم ورځې؟ده لا خبره پای ته نه وه رسولې، چې پام شو، خبره يې بې ځايه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، په برند غلچک، هغه شان غلچک چې د کلوب په مېلمستيا کې يې پېير ته کتلي و، لومړی سونيا او بيا نيکولای ته وکتل او بيا يې په ترخه ژبه وويل:

- هو !کېدای شي لاړ شم.

د نيکولای بيا په زړه کې تېره شوه:

- هرو مرو کومه خبره تېره شوې ده.

تر غرمنۍ وروسته، چې دولوخوف بې له ځنډه پاڅېد او له کوره ووت، نيکولای په دې ډاډمن شو چې رښتيا څه پېښ شوي دي. هغه په همدې شېبه وخت پيدا کړ او ناتاشې ته يې ورغږ کړل. هغه يې وپوښتل:

-څه پېښ شوي دي؟

ناتاشا چې په منډه، هغه ته ځان ورساوه، په خورا ډاډمن آوازيې وويل:

-ماخو تل درته ويل، خو تا نه منله، ودې ليدل له سونيا نه يې د واده هيله وکړه.

که څه هم په دې ټوله موده کې نيکولای، چندان د سونيا په خيال کې نه و، خو ددې خبرې په اورېدو يې داسې وانګېرله چې ګواکې يوې غوټې يې دزړه تل ورمروړلی او دهغې غوټې د پرانستو تکل يې کړی دی. ده تصور وکړ چې دا دولوخوف، د سونيا په څېر ديوې خوارې او يتيمې پېغلې لپاره يو ښه او غوره ژنی دی. د مشرې شهزادګۍ او خورا نورو په اند، ددغه شان يوه وړانديز نه منل به، ښه کار نه وي. ددې خبر په اورېدو، دنيکولای لومړنی غبرګون پر سونيا قهرېدل و، هغه، وويل:

- خورا ښه دی ! بې ساری وړانديز دی. بايد دماشتوب وعدې او ژبې هېرې شي او دغه وړانديز ومنل شي، خو لا خپلې خبرې يې پای ته نه وې رسولې چې ناتاشا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو سونیا ،هغه ته د نه ځواب ورکړ، خورا سخت او تریخ ځواب.
ناتاشه تر یو شیبې ځنډ نه وروسته زیاته کړه:
- سونیا هغه ته وویل چې، هغې ته بل څوک ګران دی. نیکولای په زړه کې وویل:
-دا ښکاره خبره ده، چې زما سونیا بله خبره نه شوه کولای.
ناتاشې غږ کړ:
- پوهېږئ ! هرڅومره چې مورجانې ټینګار وکړ، چې دغه وړاندیز ومنې، خو سونیا په غوڅه د نه منلو ځواب ورکړ. هو کې ته خو پوهېږې، سونیا چې کله یوه خبره وکړي، هغه بیا نه بدلېږي.
نیکولای له ملامتیې نه پهډکه ژبه وویل:
-مورجانې هم ټینګار وکړ؟
ناتاشې وویل:
- هو کې !ګوره نیکولای جانه ! په قاریږي به نه او زه ډاډمنه یم چې نه قاریږي.زه ډ اډمنه یم چې له سونیا سره واده نه کوي، خو په دې نه پوهېږم چې ولې؟خو سره له دې هم غواړم په دې اړه له سونیا سره وغږېږم.
هغه لږه وموسېده او زیاته یې کړه:
- دا سونیا بیا څه نازولې نجلې ده؟
ناتاشا وروړ مچ کړ، پاڅېده او په منډه کې یې وویل:
-او دا نازولې به زه اوس درته راولېږم.
شیبه لا نه وه تېره، ډارشوي، رنګ الوتې او ملامته څېره سونیا کوټې ته راننوت.نیکولای ور وړاندې شو، دهغې لاس یې راونیو او هغه یې ښکل کړ.د پوح نه د نیکولای د راستنېدو نه وروسته دا لومړی ځل و، چې سونیا او نیکولای وخت پیدا کړي و، چې سره یوازې او دخپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينې په اړه د زړه خواله وکړي. نيکولای لومړی زړه نازړه و، خو وروسته يې په خورا زړورتيا او ډاډمن آواز وويل:

-سونيا تاسو څه کوئ؟ دا ربښتيا ده چې ته د واده لپاره د دغه شان يو ځوان وړاندېز نه منې. داسې تصور کوم چې له هغه سره به ګډ ژوند نه يوازې نيکمرغي، بلکې يوه ګټوره چاره وي. هغه خورا ښه او مېړنی ځوان دی. هغه زما ملګری دی.

سونيا د هغه خبرې پرې او په تلوار يې وويل:

-ما هغه ته د نه ځواب ورکړ. هو کې! وخته مې د نه ځواب ورکړ.

-ګوره! که دې زما له کبله ځواب ورکړی وي، زه ډارېږم چې زه خو...

سونيا بيا د هغه خبرې پرې کړې او بيا په ډار شوي، رنګ الوتي او ملامته غلچک هغه ته ځير شوه، هغې زيات کړه:

-ګوره نيکولای جانه! ما ته دا خبرې مه کوه.

-نه، نه، بايد درته ووايم. که څه هم کېدای شي زما دا خبرې، د ځانستايني او غرور نه وي، خو ښه به دا وي چې سپينه يې درته ووايم. که د واده په اړه ته د دولوخوف دغه وړانديز نه منې، زه ځان مسوول ګڼم تا ته ووايم:

-که څه هم تصور کوم چې تربل هر چا ما ته ګرانه يې، خو غواړم ووايم...

سونيا چې لکه لمبه داسې اور اخيستې و، وويل:

-بس دي، زما لپاره ستا همدا خبرې بس دي.

- نه داسې نه ده، زه لا تر اوسه پورې له زر واره زيات مين شوی يم. که څه هم هغه مينه، احساس او لېوالتيا چې له تا سره يې لرم، له بل هيڅ چا سره مې نه ده احساس کړې، خو زه لا تر اوسه د واده لپاره خورا ځوان يم. هو کې! ربښتيا له ټولو نه د پام وړ خبره خو لا دا ده چې زما مور، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا سره زما د واده خبره اصلا نه غواړي واوري.لنډه به یې درته ووایم،د هېڅ شي ژبه او عده درکولای نه شم.زه هیله لرم چې د واده په اړه...او په خورا سختۍ یې د خپل ملګري(دولوخوف) نوم یاد کړ... او وې ویل چې،ته باید د دولوخوف د وړاندیز په اړه فکر وکړې.

-ماته هېڅکله داسې خبرې مه کوه !زه اصلا هېڅ نه غواړم او نه یې هیله لرم.ته هم لکه ورور داسې راته ګران یې او تل به همداسې راته ګران واوسې.او نور نو زه هېڅ شي نه غواړم.

نیکولای بیا د هغې لاس ښکل او وې ویل:

-ته ښاپېرۍ یې،ښاپېرۍ !زه ستا د مینې وړتیا نه لرم.خو په دې ډاربږم چې تا تېر نه باسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د "یُوګل"د کورنځایز بنډارونو او په هغې کې نڅاوو ،دخوښۍ او نڅاوو له پلوه بې ساری نوم درلود.دا خبره نه یوازې هغو میندو کوله چې پېغلو یې خپلې نوې زده کړې نڅاوې په خورا ښکلې بڼه ښودلې،بلکې خپله پېغلو او زلمو هم چې له خوښۍ او ذوق نه ترلوېدو پورې نڅېدل هم یادوله.

له تنکو زلمو او پېغلو نه پرته هغو مشرانو چې دغو شان نڅاوو ته به یې خپل راتګ پرنورو منت ګاڼه،هم همداسې ګڼله او په ټولو دغو نڅایزو بنډارونو کې به یې دخوښۍ او نیکمرغۍ خورا ښې شېبې موندلې.هغه کال په همدې بنډارونو کې،څو نڅېدونکو جوړو وادونو سره کړي وو.د کورچاکوف د کورنۍ دوو شهزادګیو دهمدې نڅاوو له برکته،ریباران پیدا او واده یې کړی و.د ځوانانو دهمدې پېژند ګلوۍ هم ددغه بنډار نامه ته لا ښه نوم ورکړی و.

ددغو بنډارونو ځانګړتیا دا وه چې،هغه کوم مېلمه پال کوربه یا کوربنه نه درلوده او یوازې په خپله "یوګل"لکه یو وزري مرغه په خورا پاک زړه هر پلوالوته او هرځای ته به یې په خورا مینې ځان رساوه،دمېلمنو درناوي او مېلمه پالنه یې کوله،هغه دټولو مېلمنو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زده کړې په بدل کې پیسې اخېستې.

ددې بنډارونو بله ځانګړتیا لا دا وه، چې په هغه کې، هغو د یارلس کلنو، څلورلس کلنو پېغلو ګډون کاوه چې د لومړي ځل لپاره به یې دنڅا اوږدو کمیسونه اغوستل او د هغوی اصلي موخه نڅېدل، ښه او په خوندونو کې وخت تېرول و.

ټولې نڅېدونکې، له خورا لږ شمېر هغو نه پرته، یا خورا ښکلې وې، یا یې دا ښودله چې ښکلې دي او یا هم د ځوانۍ نشې او مستۍ نه د هغو خوځېدا او نڅاوو، هغه لا پسې ښکلې ښودلې. کله کله به د دغو پېغلو له منځه خورا ښې زده کوونکې له دوو شالونو او د ستمالونو سره ګډېدلې. د دغو ډول نڅېدونکو په منځ کې ناتاشا د خپلو ښکلو نڅاوو د ځانګړې خوځېدا له برکته، تر نورو نه په غورو کې غوره وه. خو په نننې بنډار کې له "جزاکوسز "(اسکاتلندي نڅا)او "مازروکا "(بالتیکي نڅا)نه پرته دنورو هغو اټکل نه کېده. د مازروکا نڅا په دې وروستیو وختونو کې، نوې دود شوې وه. "یوګل " د خپل دغه بنډار لپاره، د بیزاخوف د ماڼۍ یو ستر مېلمستون نیولی و. ټولو په یوه آواز ویل چې، دغه بنډار په هغه کې نڅاوې، خوښۍ او کړه وړه، ټول بې ساري وو. په هغه کې نه یوازې د ښکلو نجونو، شمېر بې شمېره وو بلکې د رستوف د کورنۍ پېغلو خو، خپل د پام وړ او لوړ ځای درلود. په هغه ماښام د رستوف د کورنۍ دواړه پېغلې خورا نیکمرغه او په بې ساري توګه خوشاله وې. سونیا په هغه شپه، د دولوخوف له خواهغې ته د واده د وړاندیز او ددې له خوا د نه منلې، له نیکولای سره د پېښو خبرو نه سخته ویاړمنه او مغروره بریښېده. هغه لا د غه بنډاره ته له راتګه د مخه په کور کې له خوښۍ نه په نڅېدو وه، چورلیده، خوځېده او خپلې چوپړې ته یې دا وخت نه ورکاوه چې څنې یې ورجوړې کړي، د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې له خوښۍ او نیکمرغۍ نه ځلېدلې.

ناتاشا هم دلو مړي ځل لپاره ،دنځا دا رنګه اوږد کمیس اغوست او د رښتنې نځا په یوه بنډار کې یې ګډون کاوه.هغه هم تر سونیا نه،نه یوازې څه کم نه و یا ړېده ،بلکې ځان یې تر هغې لا نیکمرغه باله.دواړو ،نازکه،بې ساري سپین اوږده کمیسونه چې په ګلابي چرمو او ریښکیو ګاڼل شوي وو ، اغوستي وو.

ناتاشا بنډار ته د راننوتو سره سم مینه شوه.هو کې هغه مین شوه ،خو نه په یوه ځانګړي چا ،بلکې پر ټولو.هر چاته یې چې سترګې ور اوښتې،پر هغه به یې زړه بایلود.هغې سونیا ته ورمنډې کړې او وې ویل:

-آخ چې څومره هرڅه ښکلي دي !

نیکولای او دینیسوف،دواړو ،دنځا په دغه تالار کې چکر واهه او نڅېدونکو پېغلو ته یې په خورا ځیر او مینه ناک ډول کتل،داسې چې ګواکې له خورا خواخوږۍ او مهربانۍ نه یې نه غوښتل له هغو نه غېږ تاو کړي.

دینیسوف وویل:

- چې څومره مالګینه ده !څومره ښکلې ده !

-څوک یادوئ؟

-دینیسوف په تلوار ځواب ورکړ:

-شهزادګۍ ناتاشا ،دینیسوف، هر لنډ ځنډ نه وروسته زیاته کړه:

-څه بې سارې ناڅي،څه ښکلې خوځېږي !

-دا څوک د یادې دو دي؟

-دینیسوف په چټکۍ وویل:

-خور دې،نور نو څوک دیاددې دو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رستوف له ځانسره موسکی شو.

"یوګُل "چې په ونه ټیټ او کمکی سړی و ،نیکولای ته ورنږدې شو او وې ویل:

-ګرانه !تاسو خوزما یو ترټولو غوره زده کوونکی یاست،ښه به دا وي چې لږ ونځېږئ،ګورئ !څه ښکلې دلته ښوري ،څه محشریې جوړ کړی دی.

"یوګُل " له دینیسوف نه هم چې د هغه پخواني زده کوونکی و ،دې ته ورته غوښته وکړه.

دینیسوف وویل:

نه !زما مهربانه استاده !ښه به دا وي چې زه هسې د نندارچیانو په ډله کې کېنم.ایا ستا په یاد نه دي چې د زده کړې په وخت کې زه څومره بدغونی وم؟دا سې بدغونی چې ستا له پوهې نه مې هم ګټه نه اخېسته.

"یوګُل " سمدلاسه له هغه سره د خواخوږۍ ژبه پرانسته او وې ویل:

-نه !نه !هېڅکله دا سې نه وه.که څه هم لږ بدغونی شانته وې،خو خورا با استعداده او پیاوړی زده کوونکی وې.

د سازیانو ډلې،د سازونو غوږونه تاو کړل او د "مازورکا "نغمه یې،چې په هغو ورځو کې دود شوې وه ،وغږوله.نیکولای نه شو کولای،نځا ته د "یوګُل "بلنه ونه منې.هغه سونیا هم نځېدو ته وروبلله.دینیسوف،د څو بوډیو ترڅنګ کېناست،خپله توره یې،څنګل ته کېښوده او پر هغه یې څنګل ولګوله.هغه بوډیو ته څه خندوونکې ټوکې،ټکالې پیل کړې.پښې یې دغږېدونکې سندرې د وزن او نغمې سره په ځمکه وهلې او بوډیو ته یې دټوکو ویلو سره هممهاله،په خور ځیر دځوانانو نځېدو ته کتل. "یوګُل " له ناتاشې سره،چې ده د زده کوونکو په منځ کې دخپل ویاړ او غرور نښه بلله،دنورو ټولو جوړو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې ګډېدل...دینیسوف په ناتاشې سترګې خښې کړې وې او دخپلې تورې له څوکې نه یې داسې هرڅه څارل، چې تا به ویل، اوس به چغه کړي. دهغه نه نخېدل، له دې کبله و، چې نه غواړي وناڅي، نه دا چې نخېدل یې زده نه دي. دنځېدونکو له منځه یې، پر یوچا غږ وکړ چې ده ته ورنږدې شي. هغه، هغه ته وویل:

-دا نځېدل نه دي، چې ته یې کوې، ایا دا پولندي "مازورکای "ده، چې ته یې کوئ؟هلته وګوره !شهزادګۍ ناتاشا څنګه ناڅي ،څنګه اوړي، راوړي.

نیکولای په دې خبره ښه پوهېده چې، دینیسوف، ان په پولند کې دخپل مازروکایي نڅا له امله پېژندل شوی او ښه نوم یې ګټلی دی، نوځکه ناتاشې ته ورنږدې شو او هغې ته یې وویل:

- ولاړه شه او له ځانسره دینیسوف جوړه کړه ،وګوره چې څنګه ناڅي، معجزې کوي.

کله چې وار بیا ناتاشې ته ورسېد ،پاڅېده ،ښکلي بوټونه، نازک کالي، په نرمو نرمو ګامونو یوازې له نازاو ادآ نه ډکه په داسې نخرو دتالار له یوې خوانه بلې خواته لاړه، چې تا به ویل، ځمکې ته وایي، له دې نه مننه وکړي، چې دا پرې روانه ده.دې هغه ځای ته چې دینیسوف ناست و ،ځان ورساوه.دهغې دې ته پام شو ،چې ټول مېلمانه دې ته ګوري.نیکولای لیدل، چې ناتاشا او دینیسوف په خندا خندا له یوبل سره غږېږي، خو دناتاشا دینیسوف دناتاشا بلنه ونه منله.دینیسوف دهغوی خواته ورمنډې کړل. ناتاشا وویل:

-هیله کوم، هیله کوم، واسیلي دیمتریوویچ !درځه چې ځو !درځۍ چې وناڅو !

دینیسوف، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګرانې شهزادګۍ !ما به وبښې.زه نه شم کولای،هغه نه شم کولای،ما وبښې.

نیکولای وویل:

-واسکا (په روسي کې واسیلي ته له نازه واسکا وایي)نخرې پرېږده،درځه !

دینیسوف وویل:

-داسې بریښي چې په زور یا زاریو ،په هرڅه چې وي،نن واسکا لوبو ته سره لمسوي.

ناتاشا وویل:

-ددې په بدل کې به یوه شپه تر سهاره،درته سندرې ووایم.دینیسوف پاڅېد ،خپله یې توره یې خلاصه او لرې کړه،هغه ویل:

-کوډګره ده،هرڅه چې غواړي،په مایې کوي.

دخوکیو له شا نه راتېر او دنځا مېدان ته ورګډ شو.دخپلې جوړې لاس یې ټینګ راونیو،سریې هسک کړ،خپلې دواړه پښې یې ټینګې او برابرې کړې او دنځا د پیل لپاره رارسېدونکې شېبې ته سترګه په لاره شو.

د رستوف ټیټه ونه،یو د سورلۍ اوبل دنځا په وخت کې هېڅ نه معلومېده.په دې دواړو وختونو کې هماغه شان ځوان او تاندبربښېده،لکه ده خپله چې ځان ځوان احساسا.په هغه شېبه کې چې دنځا دنغمې شرنګ ته سترګه په لاره و،په خورا پرتم یې مخ واړاوه ،په یوې خوږې موسکا یې خپلې جوړې ته وکتل ،ناڅاپه یې دپښو پرڅوکو ځمکه وډبوله او دیوه توپ په شان والوت.هغه دالوتونکې مرغه په څېر په چورلیدونکې بڼه والوت.هغه ده سره خپله نڅېدونکې پېغله جوړه،په لاربښودونکې بڼه او توان له ځانسره خوځوله.هغه نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالار په خورا چوپيتيا ،داسې چې ګواکې الوزي وواهه.هغه چورليده او داسې چورليده چې تا به ويل،څوکۍ نه ويني او مخامخ پر هغو ور الوزي.ناڅاپه به يې پښې سره جلا کړې او بيا به يې دبوټو د وسپنيزو تلونونه پرق جګ کړ او په پوندو به ودرېد.يوه شېبه به ځای پر ځای ولاړ او بيا به يې دنغمې په شرنګ سره له ځمکې نه ګرز پورته شو...ناتاشې به يوازې دتصورله مخې،دهغه دبلې خوځېدا دلورې اټکل کاوه.هغې پرته له هغه چې پوه شي،خپله خوځېدا ،دهغه له خوځېدا سره برابروله او دهغه لاربښونو او خوځېداووته به يې ځان سپاره...په پای کې هغه خپله جوړه(ناتاشا)دنڅا دپيل ځای ته برابر کړه.په خورا ناز،خو په چټکۍ يې هغه وچورلوله او پوندې يې پر ځمکه ووهلې.د بوټونه نه يې ګرز جګ کړ او دهغې په وړاندې يې ملا خمه کړه.ناتاشا په دې حيرت کې تللې وه،چې دځان په وړاندې يې شوی درناوي هېر کړی و او پرته له هغه چې پوه شي،په ځير او حيرت يې،هغه ته کتل او دهغې له موسکا نه داسې برېښېده چې ګواکې هغه پېژني،هغې وويل:

-داڅه شي و؟

که څه هم "يوګل" د دينيسوف،دا ډول نڅا ،اصيله "مازورکا "نه ګڼله،خو بيا هم ټولو نندارچيانو په خورا تلوسې او درناوي،دهغه دهنر هرکلی وکړ او هرې پېغلې هغه ته دنڅېدو بلنه ورکوله.هرې بوډۍ ته دده دنڅا او مستۍ په ليدو دځوانۍ شېبې وريادې شوې وې او دلرغوني پولند په يادونو کې ډوبې شوې وې...دينيسوف چې له ستړيا تک سور شوی و ،په دستمال يې خولې پاکولې،دناتاشا ترڅنګ کېناست او دبنډار تر پای ته رسېدو پورې له هغې نه لرې نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

رستوف تر دغې پېښې دوه ورځې وروسته هم دولوخوف، بیا په خپل کور کې ونه لید او د هغه کورته هم چې ورته، هغه یې پیدا کولی نه شو. دربیمه ورځ وه، چې د هغه یو لیک ده ته راورسېد ،د هغه په لیک کې لیکل شوي وو:

"د هغو لاملونو له امله چې خپله پوهېږې، نور ستاسو کورته نه درځم. دامې ښه وګڼله چې پوځ ته ستون شم. له همدې امله مې نن ماښام، دخدای په امانۍ په پلمه خپل نږدې دوستانو او ملګرو ته یوه مېلمستیا جوړه کړې ده .له تاسو نه هم هیله کوم چې نن ماښام به ((انګلیس کلوب)) ته راشې ".

رستوف، هغه ماښام دخپلې ټولې کورنۍ په ملتیا تیاتر ته تللی و. دتیاتر دننداړې تر پای ته رسېدو وروسته، په لسو بجو انګلیسي کلوب ته ورغی. نیکولای چې هلته ورسېد ،دچوپړانو له خوا دهغه کلوب تر ټولو غوره تالار ته، چې په بشپړه توګه د دولوخوف له خوا نیول شوی و ،بدرګه شو.

د میز تر شا د دولوخوف په ګډون، شل تنه ناست وو. د میز دواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرونو ته،دوه شمعې لګېدلې وې.یو شمېر سره زر او پیسې د دولوخوف مخې ته پرتې وې هغه د جوارۍ ،هغې جوارۍ لپاره چې کېدونکې وودبانکوالۍ دنده اخېستې وه.له سونیا نه د کوژدې دهیلې د نه منلو نه وروسته،نور،نو دولوخوف او نیکولای سره لیدلي نه و او له هغه سره د کتنې لیدنې حالت،هغه سخت زوراوه او نه پوهېده چې څنګه به وي.

نیکولای رستوف،چې تاکل شوي مېلمستون ته ورننوت، دولوخوف په خورا ساړه غلچک هغه ته وروکتل،خو داسې برېښېده چې ډېره موده کېږي ده ته سترګه په لاره وي،دولوخوف وویل:

-ډېره موده کېده چې دیدن مو نه و شوی.له راتګ نه دې مننه.دغه لوبه چې پای ته ورسوم،ایلوشکا او سندرغاړي راتلونکي دي.رستوف په تریو تندي وویل:

-څو ځلې دې کورته درغلم،پیدا مې نه کړې.

دولوخوف هېڅ ځواب ورنه کړ،خو څوشېبې وروسته یې وویل:

-کولای شي پیسې کېږدئ.له دې خبرې سره سم،رستوف ته د دولوخوف هغه عجیبې خبرې وریادې شوې،چې یو وخت یې ورته ویلي و:

-یوازې احمقان....

دولوخوف،ګواکې چې د هغه په زړه کې دا تېره شوې خبره اورېدلې وي،ومو سېد او وې ویل:

-داسې برېښي چې له ډاره ما سره لوبې کوي.

رستوف،دهغه له موسکا نه داسې پوه شو،چې د هغه طبیعت،هغې ورځې ته ورته دی چې،په انګلیس کلوب کې یې له پېییر سره شخړه رامنځ ته کړه.رستوف دا تصور هم وکړ چې د دولوخف،عجیب او وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیعت، دهغه چا حالت ته ورته دی، چې غواړي په یو عجیب غریب، په تېره بیا کړکیچنو کړو سره، له هغه نه ځان ژغوري.

دهغه هم طبیعت ختټه شو. په خیال کې په داسې یوې خبرې یا ټوکې پسې ګرځېده، چې د دولوخوف خبرې ته ځواب شي، خو هېڅ څه یې نه موندل. مګر مخکې له هغه چې رستنوف هغه ته ځواب پیدا کړي، هغه مخامخ دده سترګو ته ځیر شو او په خورا نرم او آرام آواز یې ورته وویل:

- یاد بېږي دې چې یوه ورځ د جوارۍ په اړه سره غږېدو او ویل مو چې په رښتیا هم جواري د احمقانو کار دی، ځوک یې د نیکمرغۍ په هیله جواري کوي، ښه به دا وي چې دا قمار ووهل شي او غواړم نن دا وآزمایم.

رستوف، وویل:

-دولوخوف چې د قطعې پاڼې نوې خلاصې کړې وې، هغه یې سره ووهلې او زیاته یې کړه:

- خوښه به دا وي چې ته جواري ونه کړې. ښه ښاغلو ! کېږدئ ! پیسې کېږدئ !

خپلې مخې ته پرتې پیسې یې سره راټولې کړې او دې ته چمتو شو چې د قطعو پاڼې وویشي. رستوف چې دده څنګ ته ناست و، لومړی یې د جوارۍ تکل نه لاره. دولوخوف، بیا هغه ته وکتل او وې ویل:

- ښه !نو ته جواري نه کوئ؟

یوه عجیبه غریبه تلوسه یې په زړه کې راوتوخوټېده، یوه پاڼه یې راپورته او یو څه لږ یې پیسې پرې ورکېښودې او وې ویل:

- له ځانسره مې پیسې نه دي راوړي.

- هېڅ پروا نه لرو، بې پیسو دې منو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، پنځه روبله مېدان ته واچول، هغه یې بایلودل.بیا یې پنځه روبله کېښودل، هغه یې هم بایلودل او دغه کار لس واري هم داسې تکرار شو.

دولوخوف، چې لوبې ته همداسې دوام ورکړ، لږ څه موده پس نه وروسته یې وویل:

- ښاغلو !له تاسو نه هیله کوم چې پر قطعو مو نقدي پیسې کېږدئ، کنه و یرېږم چې تېروتنه ونه شي.

دجواګرو نه یوه،وویل:

- ښه به دا وي چې پر ژبه باور وکړو ، څه دنقدو خبرې کوئ ؟

دولوخوف، ځواب ورکړ:

-باور دې پر خپل ځای وي، خو زه ویرېږم چې تېروتنه ونه شي.بیا یې مخ رستوف ته ور واړاوه او زیاته یې کړه:

- ته یې غم مه خوره !لوبه کوه ! حسابونه به، بیا وروسته کوو.

جواري روانه وه او چوپړانو پرله پسې جامونه ډکول.رستوف همداسې پرله پسې پانې بایلودې او پور یې اته سوو روبلونو ته ورسېد.

رستوف پرله پسې هره پاڼه بایلوده او پوره اته سوو روبلو ته ورسېد.هغه غوښتل چې ددغه ټول پورپه اندازه یو وار پیسې کېږدي...خو په لومړۍ شېبه کې یې بیا جام ورته ډک کړ،نو ځکه دخپل دغه تکل نه لاس په سر شو او یوازې شل روبله یې پر قطعې کېښودل.

دولوخوف چې اصلا یې رستوف ته سترګې هم نه اړولې،وویل:

- ګوره !له خپل تکل نه مه تېرېږه، کېږده، څومره چې کولای شې، کېږده.څومره چې ډېرې کېږدئ،هومره به ژر خپل پورنه پوره کړې.ته ښه وینې چې څوک یې ګټي، پیسې سمدلاسه ورکوم، خو ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کتې. ګوره !ته خو به له مانه ډاربږې نه؟

رستوف د هغه ومنله، نو هغه وه چې ویشل شوې قطعه یې راپورته او د هغې پر یوې څنډې یې ولیکل، اته سوه روبله. بیا ئې د دغه شان زیاتو پیسو دلوبې هرڅه او ټولې ځانګړتیاوې، ښې سره یادې کړې، یو ګچې تباشیر یې را واخیست او په لیکنې بڼه یې پر قطعې بیا په څرګنده بڼه ولیکل، اته سوه روبله او لوبه پیل شوه. له هغه سره یې سم ډک شوي جام پر سر واړاوه او د دولوخوف دخبرې ځواب ته یې یوه موسکا ور ولېږله... په خورا ګېنې او چټکۍ یې د دولوخوف لاسونو ته چې قطعې په ځانګړي مهارت ویشلې، کتل. وړل یا بایلل. دا وار په قطعه کې بخت د هغه لپاره خورا د پام وړ و. تېره اونۍ د یکشنبې په ورځ ګراف ایلیا اندروویچ، هغه ته دوه زره روبله ورکړي و. که څه هم هغه ده ته، دمالي ستونزو کومه یادونه نه وه کړې، خو دا وار یې داسې ښودلې وه چې د مي تر میاشتې به نورې پیسې نه ورکوي. هغه له نیکولای نه دا هیله هم کړې وه، چې دا وار د پیسو په خرڅ کې له خورا پاملرنې نه کار واخلي. نیکولای هغه ته ویلي و، چې دا دوه زره روبله هم خورا ډېرې پیسې دي او تر راتلونکي پسرلي به نور له ده نه نورې پیسې نه غواړي. اوس له هغو دوو زره نه، یوزره دوه سوه روبله پاتې و. مګر دا وار دده د قطعې بایلودل دده لپاره یو زرو اته سوه روبله تمامېدل. دې خبرې دا معني لرله، چې پر خپلې هغې وعدې هم سترګې پټې کړي چې ویلي و، تر راتلونکي پسرلي به نورې پیسې نه غواړي. په داسې حال کې چې زړه یې په ګوګل کې درزېده، د دولوخوف لاسونو ته یې کتل او زړه یې ویل: هله ژر کوه !دا د بخت پاڼه ماته راکړه. هله ژر کوه !غواړم وې ګټم، پیسې مې بېرته وګټم او کورته مخه کړم. او هلته له دینیسوف، ناتاشې او سونیا سره په کراره ماښامنۍ وخورم. هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دا هم ویلي، که دا واریې له جواریو په خیر خلاص شي، بیا به به تول ژوند کې هم قطعو ته لاس ور نه وړي....هغه ته د کورنۍ نیکمرغي تر سترګو کېده، خو هغه پرله پسې او په ګبېنۍ د دولوخوف لاسونو ته چې پاڼې یې په مهارت چورلولې، کتل...دولوخوف، بیا وویل:

- ښه نو ، ته له ما سره جوارۍ نه ډارېږې؟هغه داسې ښرګنده کړه چې ګواکې غواړي کومه خندنۍ ټوکه ووايي، نوځکه یې د قطعو پاڼې وارتېرلې، پرکټ یې ډډه ولګوله،له ملنډو ډکه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:

- هوکې ښاغلو ! په مسکو کې مې له خوره شوو آوازو نه اورېدلي دي، چې ګواکې زه په قطعو کې دوکې کوم.دا به تاسو ته په ډاګه ووایم، چې زما دوکې به په ځير سره څارېږي.رستوف وویل:

-درځه !پاڼې اړوه.

دولوخوف وویل:

- توبه دې وې، دمسکو له دې بدایانو نه دې توبه وې.

او بیا یې قطعې پورته کړې، هغه یې وچورلولې او په اړولو ،رااړولو یې پیل وکړ.د پاڼو د اړولو سره یې چغه کړل:د مسکو له دې ښځو نه دې توبه وي.

رستوف نېږدې و ، چې چغه کړي، د منګولې یې په څڼو کې ننوتلې وې.او هغه پاڼه چې دده په کار وه،لا د وختنه ښکاره شوې وې، چې ده یې د ورکولو توان درلود.

دولوخوف په تند غلچک، رستوف ته ور وکتل او وې ویل:

- اپلتې مه وایه،او لوچکي مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

یونیم ساعت وروسته، د میز تر شا، زیاترو ناستو مېلمنو نور نو د قطعو لوبو ته هو مره ځکه پام نه کاوه چې، هغوی دا لوبه د دولوخوف او نیکولای ترمنځ خپلمنځي لوبه ګڼله. ټوله لوبه په نیکولای رستوف تو ده وه. د هغه پور نور نو یوزره او شپږ سوه نه، بلکې آن شمېرنه یې د کاغذ پر مخ له څو پاڼو نه اوښتې او اندازه یې لسو زرو ته رسېدلې وه. هغه داسې تصور کاوه چې نه لس زره بلکې کېدای شي، پنځلس زره وي، خو په اصل کې خبره له شلو زرو روبلونو نه اوښتې وه. دولوخوف هم نور نه خپلو خبرو ته پام کاوه، نه لوبې ته او نه یې هم څه ویل. هغه د رستوف لاسونه ته په خورا ځیر کتل، خو د خپلو پورونو حساب یې هم نه هېراوه. رستوف پریکړه کړې وه، تر هغه پورې جواري ته دوام ورکړي، چې دده پورونه، درې څلویښت زرو روبلونو ته ورسېږي. دا شمېره یې ځکه خوښه کړې وه چې دده او سونیا د عمر کلونه، په ګډه درې څلویښت کلونه کېدل.

رستوف. سر له دواړو خوانه په منګولو کې کلک نیولی و او د هغه میز شا ته چې سر یې د ګچ له لیکلو تک سپین، د شرابو له تویېدو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغ داغ و او ګډې وډې ډېرې قطعې پرې پرتې وې،ناست و.ګډو وډو بې شمېره خيالونو سخت زوراوه...چرتونو او خيالونو پسې اخېستي و ،خو په کومه شېبه کې يې وويل:

- شپږ سوه روبله !...توس،درې شاه...نه نه،که دا وارې بايلم،بيا يې پوره کول شوني نه دي...خپل آرام ژوند مې درلود...دارامې لپاره يوازې يوه ښه قطعه په کار ده...نه پوهېږم دا لېونی له مانه څه غواړي؟کله به يې زياتې روپۍ کېښودې،خو دولوخوف به ونه منله او د پيسو اندازه به يې خپله وټاکله او نيکولای اړ و چې،هغه ته غاړه کېږدي.کله به يې لاس دعا ته پورته کړل او خدای نه به يې مرسته غوښته،هغه شان مرسته چې د جګړې په سختو شېبو کې يې د امشتيتنسکي،د پله پر سر له خدايه نه غوښتلې وه.کله به يې له ځانسره ويل:

که دا واريې وکولای شول کومه قطعه تېره کړي او دی له بايلودو وژغوري... کله به يې نورو جوارګرو ته په نانواتو ستر کو کتل،کله به يې د دولوخوف څېرې ته چې تر واورو سرې بربښېده،کتل او هڅه يې کوله هغه ولولې او پوه شي د هغه په څېره او سترګو کې څه رازونه نغښتي دي.

- هغه په زړه کې وويل:

- هغه پوهېږي چې د غه بايلود ل،ماته څومره ګرانه تمامېږي.تصور کوم،هغه زما برباد ي نه غواړي؟هغه خو زما ملګری و ،کنه؟ماته هم هغه خورا ګران دی.هغه لږ فکره وروسته وويل:

-نه،نه هغه هېڅ ملامت نه دی،هغه په دې کې څه ملامت دی،چې بخت يې ياري کوي،نو د چا ګناه ده.زه هم ملامت نه يم،هېڅ چاته مې بد په زړه کې نه شته.نه مې څوک زورولي،نه مې څوک وژلي ،نه مې چاته سپکاوی کړی دی.نو دابده بلا او بد مرغي په ما ولې راغلې ده؟دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي څه وخت پيل شوې ده؟هو کې !البته له هغې شېبې نه چې دې مېز ته په دې تمه نږدې شوم چې يو سل روبله وګټم.دخپلې مور دکلیزې په وياړ هغې ته يوه کڅوړه واخلم او کورته لاړ شم.خدايه چې څومره نيکمرغه،آزاد او خوشاله وم.هغه وخت زه په دې نه پوهېدم چې څومره نيکمرغه وم،څنګه او څه وخت هغه نيکمرغي پای ته ورسېده. او څنګه او څه وخت دغه وحشتناکه بدمرغي پيل شوه؟دغه حالت څنګه راپيل شو؟زه دهمدې مېز تر شا کېناستم،همداسې مې دقطعو پاڼې را واخېستې،هغې مې ترمخې واچولې او دې چټکو خوځېدونکو لاسونو ته په کتو شوم.دا بدلون له کومې شېبې رامنځ ته شو؟دا بدلون څه بدلون دی؟زه هماغه شان روغ،پياوړی او پر هماغه ځای ناست يم.نه،نه دا ناشونې خبره ده،هرو مرو هرڅه په خوښۍ او خير پای ته رسېږي.

سره له هغه چې دکوټې هوا هومره توده نه وه،خو هغه تک سور او په خولو کې لوند خيشت و.دهغه څېره وحشت او ډار پسې اخېستې وه،په تېره بيا دهغو هڅو له کبله چې ده د ارامۍ او ډاډمنتوب لپاره ښودلې،هغه خورا درحم وړ برېښېده.

دهغه دبايلوده اندازه،بدمرغه شمېرې،يعنې درې څلويښت زرو ته ورسېده...په هغه شېبه کې چې رستوف په يوه قطعه کې درې زره روبله وګټل او هغه يې بيا لوبې ته ورواړتېږل...دولوخوف په خورا چټکۍ په شمېرنه پيل وکړ...او وې ويل:

- نور نو ناوخته او ماښام دی،ناوخته ده،دماښامنۍ وخت دی،هغه دې جټان په خپله جټيالۍ ژبه څه سره وايي او له ډېرو سړو نه دننه رانغوتل،دا توربخن نارينه او ښځې...

رستوف،پوه شو چې نور نو هيله نه شته،خو بيا يې هم په خورا بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروايي ووېل:
- څنګه؟نوره نو لوبه نه کوئ؟
داسې برېښېده چې په لوبه کې نور نو هېڅ خوند پاتې نه و، هغه زياته کړه:
-افسوس دی، خورا افسوس دی، چې سمه لوبه نه کوي، کنه سختې ښې پانې مې ترلاسه شوي دي.
دولوخوف څه ونه ويل، مګر په زړه کې يې تېره شوه:
-هرڅه پای ته ورسېدل، اوس ددې کار يوازنۍ چاره له تندي نه ديوه ګرز جګول دي.
خو په دې شېبه کې يې په داسې غږ چې له هغه نه، دخوښۍ انګازې خورې وې، وويل:
-ښه به دا وي چې يوه بله پانه هم راکړئ...
دولوخوف وويل:
-ګرانه !تاسو زما درې څلويښت زره روبله پوروړي ياستئ.
دايې وويل، ځان يې لږ شاته کړ، پاڅېد او وې ويل:
- پوهېږئ چې سړی له دومره ځای پر ځای ناستې نه څومره ستړی کېږي.
رستوف هم وويل:
- هو کې زه هم خورا ستومانه شوي يم.
دولوخوف ددې لپاره چې خپل پور بيا ورياد کړي، په ټوکه يې وويل:
-څنګه ګرانه، منکرېږې، که پور به دې پرې کړې؟
- رستوف، له قهره تک سور شو، وايشېد، دولوخوف يې بلې کوټې ته بوت او هغه ته يې وويل:
- زه نه شم کولای، دا ټول پور يوځای او په يو وار درکړم.ښه به دا وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ماسره يې قسط کړې، چې په وار وار يې در کړم.څنګه مني يې کنه؟

دولوخوف چې مخامخ د نيکولای رستوف ستر ګو ته ځير و ،وويل:

- ګوره رستوفه !هغه متل دې اورېدلي او کنه چې وايي:څوک يې چې مينه کې ګټي، هغه يې جوارۍ کې بايلي.زه خو پوهېږم سونيا په تا مينه ده،نو قمار خو به خود بايلې.

ددې خبرې په اورېدو ،د رستوف په سر کې ګرځ شو او له ځانسره يې وويل:

- څومره وحشتناکه ده چې سړی، ځان د داسې يو دوکمار په منګولو کېويني.

نيکولای رستوف په دې ښه پوهېده چې د دغه خبر اورېدل به يې مور او پلار ته په څه بيه تمام شي، هغوی ته به څه يو لوی زورونکی ګوزار وي.هغه په دې ښه پوهېده ،چې له دې بدمرغۍ نه ژغورل به څه لويه نيکمرغي وي.هغه په دې ښه پوهېده چې ،دولوخوف،ښه پوهېږي چې څنګه دی له دغه غم او شرم نه وژغوري، خو بيا هم هغه له ده سره د موږک او پيشو لوبه روانه کړې وه.

دولوخوف،وويل:

- ستا د ترور لور...غوښتل يې ووايي چې سونيا...خو نيکولای د هغه خبره پرې کړه او چغه يې کړل:

- دا خبره د سونيا پورې اړه لري، بيا د هغې نوم ياد نه کړې.

دولوخوف وپوښتل:

- نو پيسې څه وخت راکوئ؟

رستوف ځواب ورکړ:

- سبا ته...او له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

"سباته "سبا ته يې درکوم، همدا يې ويل. ځان ډاډه ښودل او خوږه ژبه ساتل، د نيکولای لپاره ګرانه خبره نه وه، خو کورته يوازې ستنېدل، خور، ورور، مور او پلار ته کتل، هغو ته د خپلې ګناه ويل، له هغو نه تر هغې ژبې وروسته چې بيا به جواري نه کوي، د دغه بې ساري پورپرې کولو لپاره د پيسو غوښتل، خورا وحشتناکه برېښېده.

دی چې کورته ورسېد، د کورنۍ غړي لا ويده نه وو. پېغلې او زلميان له تياتر نه د راستنېدو او د ماښامنۍ ترخوړلو وروسته، له پيانو نه تاوو شوي وو. نيکولای کورته د ننوتو سره سم، په زړه کې هغه مينه او خوا خوږې احساس کړل چې سږکال ژمی د دوی د کورنۍ پر ژوند لاسبري وو؟ د غه حالت او س د سونيا نه د دولو خوف د غوښتنې، د "يُوګل "د نڅا د بنډار نه وروسته او سونيا او ناتاشې ته د پاملرنې له امله ديوه توفان نه مخکې کرارۍ ته ورته و. ناتاشا او سونيا چې تياتر ته خپلې اغوستلې شنې بخونې جامې يې لا تر او سه بدلې کړې نه وې، خپلو ښکلاوو او زړه راښکون ته په پام سره موسکا پرشونډو د پيانو ترڅنګ ولاړې وې. ويرې له شيشين سره د هرکلو په تالار کې، په سطرنج بوخت وو. مشرې ګرافينې چې د زوی او مېړه راتګ ته شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرلې ،دنوې سيالې کورنۍ له يوې بوډۍ سره چې ددوی په کورکې اوسېده ،د قطعو په پانو کې فالونه ليدل.دينيسوف،چې سترګې يې ځلېدې او ځنې يې جرې وې.د پيانو شاته ناست،يوه پښه يې شاته غځولې او لنډې ګوتې يې د پيانو دغږونکې نغمې درنګينولو لپاره خوځولې.بانه يې نيم ترلې،په خورا ټيټ ناصافه،خوډډ غږ يې،هغه شعر چې خپله ليکلي او "کوډګر "نومېده،زمزمه کاوه.هغه هڅه کوله دغه شعر ته سندره جوړه کړي:

"کوډګره وايه !
دا کومه تلوسه ده چې،
چې مادخپل سُر شوي چنګ بلو ته هڅوي
داڅه اور دی چې زما په ګوګل کې دې لګولی
اوڅه شور او مستي ده چې،
زما له منګولو وړل شوې ده "

د زړه لـه کـومې يـې سـندره بللـه او پـه تـورو ځلېـدونکو سـترګو يې،نيکمرغې او هممهاله ويرې اخېستې ناتاشې ته کتل.

ناتاشا پرله پسې چغې وهلې:

-آفرين !خورا ښه وه ! او پرته له هغه نه چې دنيکولای راتګ ته سترګه په لارې شي،دوام ورکړ:

--يو بند بل،يوازې يو بند.

نيکولای په تالار کې ناستو ،ويرې،مور او بوډۍ ته وکتل او په زړه کې يې وويل:

- دوی ټول په هماغو خپلو خيالو کې ډوب وو او ډوب دي.

ناتاشا وروور ته ورمنډه کړل او وې ويل:

-دا هم نيکولای جان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکولای وپوښتل:

- پلار مې راغلی دی؟

ناتاشا پرته له هغه چې د ورور پوښتنې ته ځواب ورکړي، وویل:

-څومره خوشاله یم چې ته راغلې، پوهېږې او کنه؟زه څومره خوشاله یم.پوهېږې !دیمیتري واسیلوویچ(دینیسوف) یوه بله ورځ هم زما په خاطر پاتې شي.

سونیا غږ وکړ:

- نه، پلار جان لا نه دی راغلی.

له هغې بلې کوټې نه د مشرې کرافینې غږ واورېدل شو چې وې ویل:

-کوکو !هو راغلې، راغلې د زړه سره، دې خواته راشه.

نیکولای مورته ورننوېدې شو ، دهغې لاس یې ښکل کړل او پټه خوله دلوبو دمیز شا ته کېناست او دمور لاس ته یې چې فال یې کوت ځیر شو.له تالار نه د خوښیو نه ډکو هغو زاریو او ننواتو غږ راته، چې دناتاشا دراضي کولو لپاره کېدې.

دینیسوف په لوړ غږ وویل:

- اوس نو ، نه کېږي، باید هرو مرو "باروکالا "نومې سندره وبولې، هیله کوم.

مشرې کرافینې له خپل زوی نه چې پټه خوله ناست و ، وپوښتل:

-څه درشوي دي؟

نیکولای په داسې حال چې نور نو له دې پوښتنو نه ستړی شوي و ، وویل:

- هېڅ، هېڅ !پلار جان به کله راشي؟

- همدا دمګړۍ به راشي.

نیکولای خورا نا آرامه و ، هغه په دې هم نه پوهېده ، چې څنګه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ځان پناه کړي. ځمکې ځای نه ورکاوه او بېرته هغه صالون ته لاړ چې هلته پیانو غږېده، خو په زړه کې یې وویل:

- دوی په خپلو خیالو کې ډوب دي او په هېڅ څه خبر نه دي چې په ما څه تېرېږي.

سونیا د پیانو شاته ناسته وه او دمانو "باروکالا "نومې نغمه یې، چې دینیسوف یې د اورېدو لېوني و، غږوله. دینیسوف په خورا لېوالتیا، په ځلېدونکو سترګو، هغې ته کتل.

نیکولای په صالون کې بنکته پورته ګرځېده او له ځانسره یې ویل:

-ددوی سندرې هم هېڅ خوند نه لري. سونیا چې د سندرې لومړې نغمه غږوله، نیکولای هماغه شان له له ځانسره غږېده:

-پاکه پروردګاره تباه شوم، بې ابرو شوم، یوازینۍ دوا مې په تندی دیوې ګولۍ ویشتل دي. دا سندرې به کوم درد دوا کړي، ښه به دا وي چې لاړ شم او سترګې پناه کړم، خو چېرته؟ چاته؟ خیر پرېږده، پرېږده، چې خپلې سندرې سره وغږوي...

سونیا چې نیکولای څاره، هغه ته ورنږدې شوه او وې وپوښتل:

-نیکولای جانه ! څه درشوي دي؟ سونیا د هماغې لومړۍ شېبې او دهغه دلومړني غلچک نه په دې پوه شوې وه، چې هغه ته څه نوغی ورپېښ شوی دی.

نیکولای له هغې مخ واړاوه. ناتاشا هم د خپلې همیشنۍ ځیرکتیا له مخې، د ورور حال احساس او دهغه له درد نه ناخبره نه وه، خو هغه اوس دداسې نیکمرغۍ په تال کې زنګېده، چې ...(لکه زیاتره ځوانان چې زنګېږي) له هغه سره یې د خواخوږۍ وخت نه لاره. دهغې احساس ورته ویل:

- نه، نه، اوس زه دلذت په داسې خیالونو کې ډوبه یم، چې نه ارزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه خوند دچاپه غم ولړم..نه نه، کېدای شي زه بـه تېروتلي يم، هغـه بـه هم ما غوندې او دما په اندازه په خوښيو او خوندونو کې ډوب وي.
هغه وويل:
- ښه سونيا !
او دتالار هغې برخې ته چې دهغه په تصور تر ټولو نـورو برخو، هلتـه د آواز او موزيک غږ ډېر نه راته.لاړ....نيکولای خپلې خور ته کتل او په زړه کې يې ويل:
- څومره خوشاله ده؟ولې نه ستومانه کېږي او ولې شرم نه لرئ؟
ناتاشا دسندرې لومړی بند ووايـه.ستوني يې ښـه صاف کړ، ګوګـل يې پرانست، وړاندې راغلـه او سترګې يې برنـدې برنـدې کـړې.پـه دې شېبه کې يې دهېڅ شي او هېڅ چا پـه اړه فکـر نـه کـاوه.لـه موسـکا نـه پـه ډکو شونډو يې داسې يوغږ پـه راوتـو شـو، چې هر چـا او هريـو کـولای شو، په دې ښه او په دې توګه، په زرګونو وارې، هغه ووايي، خو پـه هـېڅ زړه کوم اغېز ونه کړي او بيا په يو زرو لـومړی وار کې پـر انسـان داسې اغېز وکړي چې د هريوه اوښکې راشېوه کړي.
ناتاشا، پـه سږنی ژمي کې دا لومړی وار و چې دسندرو پـه ويلو پيـل کـړي و او هغـه هـم پـه ځـانګړي توګـه لـه دې کبلـه چې دهغـه آواز د دينيسوف پر زړه اور بلاوه.
دهغې آواز نور نو خپل دماشومتوب ځانګړتيا بايللې وه، خو دهغو کسانو په وينا چې په موسيقۍ او اواز پوهېدل، هغه لا تر اوسه سندرو ويلو ته جوړه نه وه.
دهغـه غـږ زړه راښـکونکی دی، خـو پيـاوړی نـه دی.ددې لپـاره چې چمتو شي، ډېر کار ته اړتيا لري.
نيکولای دهغې د آواز په اورېدو سترګې برندولې او پـه چـرت سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په زړه کې دا تکراروله.

- دا نـو څـه شـي دي؟دې زمـا خـور تـه څـه ورپـېښ شـوي دي؟دا نـن شپه،هغه څه غواړي؟خو ناڅاپـه دهغـه لپـاره ټول ژوند ددغـې سندرې ددغـو وروسـتيو کرښـو د اورېدو تلوسـې تـه پـه ګونډو شـوي و.دهغـه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې په دې درې فشارونو کې،راغبـرګ شـوی و:

- اې زما زورزنکې مينې !...يو...دوه...درې

نيکولای په زړه کې وويل:

- وای چې ژوند څومره بابيزه شی دی !

هغه درېام ورکړ:

-دا ټـول ،دا بـدمرغی،دا پيسـې،دا دولوخـوف،دا کرکـه او عزت...داټول اپلتې دي.هغه ټول رښتيا دي...خو ناتاشا ،آه ګرانې !زما ادکې !وګورو چې هغـه څنګـه دا سرُادا کـوي...او ،اداېـې کـړ،د خدای شکر دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ډېره موده کېده چې نیکولای رستوف، داسې له موسیقي او سندرو نه خوند نه و اخېستی،لکه نن. خو همدا چې ناتاشې د بارکارلوو نومې سندره پای ته ورسوله،هغه ته بیا واقعیت وریاد شول. پرته له هغه چې نیکولای څه وواییي، له تالاره ووت او په لومړي پوړ کې خپلې کوټې ته لاړ. له دې شېبې نه پنځلس دقیقې اوښتې نه وې، چې مشر ګراف په خوښیو کې ډوب او ډاډمن له کلوب نه راستون شو. نیکولای چې د هغه غږ واورېد ، هغه ته ورغي.

ایلیا اندرېوویچ له موسکا نه په ډکه شونډو ، په خورا ښه طبیعت او خوشالۍ، زوی ته وویل:

ـ نو څنګه؟ ښه ساعت مو تېر شو؟

نیکولای هڅه وکړه چې وواییي: هو کې، خو ونه یې شو کولای. نېږدې و چې وژاړي، او ساندې پیل کړي. مشر ګراف، چې خپل پیپ لګاوه، د زوی حالت ته یې هېڅ پام نه شو. نیکولای د لومړي او وروستی ځل لپاره له ځانسره وویل: بله لاره نه شته، څه وکړم؟ ناڅاپه، له هر ډول درناوي سلامتي نه پرته، په داسې ژبه، چې هغه خپله هم ځان لچک وګاڼه، داسې چې ګواکې راغلی وي او ښارته د تګ اجازه غواړي ،وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار جانه ! زه د يوه کار لپاره تاسو ته راغلی يم، نېږدې و، چې هغه هېر کړم، زما پيسې په کار دي.

پلار چې طبيعت يې خورا ښه او خوشاله و، وويل: ښه داسې ! آفرين ! مګر ما خو درته ويلي و چې پيسې کمې دي، لږ احتياط کوه، خو په هر حال اوس دې څومره په کار دي؟

رستوف چې تک سور اوښتی و، له ملنډو په ډکه موسکا يې، په داسې ښه، چې وروسته يې تر ډېرې مودې له دې امله ځان نه شو بښلی، وويل:

- ډېرې زياتې، ما په جوارۍ کې لږ څه بايللي... غواړم وو ايم چې ډېرې مې بايللي، هو کې، خورا ډېرې، غواړم وو ايم چې خورا ډېرې...درې څلوېښت زره روبله...

ګراف چغه کړه او څټ يې تر اورمېږه پورې داسې سور شو، لکه زاړه چې په کومه پېښه کې سره کېږي، نېږدې و، چې سرسام شي او ولوېږي، هغه لاپسې چغه کړل او وې ويل:

- دا څه وايې؟ چېرته او چاته دې بايلو دي؟ ته کې به کوې؟

نيکولای وويل: ژبه مې کړې ده، چې تر سبا پورې، پور پرې کړم.

مشر ګراف، د بېچارګۍ او تسليمۍ په ښښه دواړه لاسونه غبرګ پورته سره خلاص، اوږدې څوکۍ کې يې ځان وارتېره او وې ويل: ښه، ښه !

زوی په خوار بدسترګۍ او بې پروايۍ وويل:

- وياله چې هر څومره پاکه وي، کله ناکله په کې مرداري اوبه راځي، څوک دی، چې په ژوند کې يې داسې يوه نيمه تېروتنه نه وي کړې؟

خو په زړه کې يې ځان سپک، ګنهکار، داسې يو ناوړه څوک ګاڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ژوند تر پایه به ونه شي کولای، خپله د غه ګناه جبران کړي. زړه یې غوښتل د پلار په وړاندې ګونډه شي، د هغه لاسونه ښکل کړي او ښښنه ترې وغواړي. خو بیا یې هم په سپین سترګۍ او بې پروایي او آن په ترخه ژبه وویل:

- څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه تېروتنه نه وي کړې؟

ګراف ایلیا اندرېوویچ له زوی نه د دې خبرې په اورېدو، سر داسې ښکته واچاوه، چې ګواکې، څه شی لټوي، خو وې ویل:

- هوکې ! هوکې، ګرانه ده، ډېره ګرانه ده. زه وېرېږم، چې د دومره پیسو پیدا کول به خورا ګرانه وي... هوکې، څوک دی چې په ژوند کې یې داسې تېروتنه نه وي کړې. هوکې، څوک دی چې په ژوند کې یې...

بیا یې زوی ته یو ځغلند نظر وکړ او په ښکنځلو، ښکنځلو له کوټې نه ووت..... نیکولای که څه هم ځان هر ډول غندنو او سپکاوي ته چمتو کړی و، خو د پلار له خوا د دغو شان کړو هیله یې نه لرله. په داسې حال کې چې ګبنۍ پسې اخېستی و، په ساندو ساندو یې پلار پسې غږ کړ:

- پلارجانه ! پلارجانه... ما وبښه. د پلار لاسونه یې راونیول او د هغه لاسونه ښکل کړل او په ژړا شو.

***

د پلار او زوی د ناندرېو سره هم مهاله، د مور او لور ترمنځ هم تر هغو لا په ترخه ژبې ناندرۍ روانې وې. ناتاشا په خورا تلوار او ګبنۍ مور ته راغله او وې ویل:

- مورې ! مورجانې ! هغه ما ته....

ناتاشا په چغو چغو وویل:

- تا ته څه؟

- ادکې قربان دې شم، هغه ما ته د واده کولو وړاندیز وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشـرې ګرافينـې غوږونـو ، دا نـه منلـه، دا يـې نـه منلـه چـې دينيسـوف، د واده کولـو وړانـديز کـړی دی، چاتـه؟ دغـې وړې نجلـې ناتاشې ته چې تر پرونه پورې يې نانځکو سره لوبې کولې او اوس هم لا پـه زده کـړو لګيـا ده. ګرافينـه لا هيلمنده وه چې ګوا کې ناتاشې ټوکـه کړې ده، هغې وويل:

- ناتاشې، دا څه حماقت دی؟ دا خبرې پرېږده، بيا داسې ونه وايې.

ناتاشا په خواشيني بڼه ځواب ورکړ:

- حماقت؟ د څه شي حماقت؟ زه تا ته د زړه خبره کوم. زه راغلم لـه تا نه وپوښتم، چې څه ځواب ورکړم او ته وايې حماقت؟

ګرافينې اوږې پورته واچولې او وې ويل:

- باور مې نه راځي، چې ښاغلی دينيسوف دې تا تـه د واده وړانـديز کـړی وي، خو بيـا هـم کـه هغـه دا کـار کـړی وي، ورتـه ووايـه، چې هغـه احمق دی او بس.

ناتاشا په خورا زغرده ځواب ورکړ: نه، نه، هغه هېڅ احمق نه دی.

ګرافينې په خواشينۍ او له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

-ښـه، چې داسې ده، نو لـه مـا نـه څـه غـواړې؟ اوس تاسـو ټـول مـين شـوي ياسـتۍ، چې مينـه شـوې يـې، ورشـه ښـځه يـې شـه، واده ورسـره وکړه.

-نه، نه مورجانې، مينه شوې نه يم، ګمان نـه کـوم چې مينـه شـوې بـه يم.

-ډېره ښه ده، چې مينه شوې نه يې، همداسې، هغه ته ووايه.

-مورجانې! ته خواشينې شوې؟ خواشنې کېږه مه. د زړه سره ته ماتـه ووايه، په دې کې زه څه ملامته يم.

ګرافينې وموسېده او وې ويل: ښـه ده، نـو چې داسـې ده، څـه وکـړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې! که غواړې، زه به ورشم او ځواب به ورکړم.

ناتاشا د مور موسکا سره خپله موسکا مل کړه، او وې ویل:

-نه، نه، زه خپله ځواب ورکوم. یوازې ته رازده کړه، چې څه شی او څنګه ورته ووایم، تاسو ته خو خورا آسانه ده چې ځواب ورکړې. خو که تا هغه لیدلای وای، چې هغه ماته دا څنګه وویل، پوهېږم، هغه نه غوښتل ووایي، هسې د زړه زور پرې زور شو.

-په هر حال، ته باید، هغه ته د نه ځواب ووایې.

-نه، نه کېږي! ډېر مې زړه پرې خوږېږي، ډېر ښه هلک دی.

ګرافینه په دې خوا بدې وه، چې چا څنګه زړه کړی، ددې ماشومې لور ته د پېغلې په سترګه وګوري، هغې وویل:

-تا ته نه ښايي، چې څه ووایې، زه خپله یې ځواب وایم.

-نه، نه، هېڅکله! زه خپله یې ځواب ورکوم. تاسو راشی او د دروازې له شا نه غوږ ونیسی چې څه ورته وایم.

ناتاشا ددې خبرې نه وروسته منډه کړله او په تلوار د کمکې تالار نه تېره او ځان یې لوی تالار ته ورساوه. دینیسوف، هماغه شان پر څوکۍ د پیانو مخې ته ناست او خپل لاسونه یې پر مخ ایښي وو. هغه د هغې د آرامو قدمونو په اورېدو سره له ځایه پاڅېد، په چټکو ګامونو د هغې خوا ته ورغی او وې ویل:

-ناتالۍ، زما بر خلیک تاسو پورې اړه لري، ژوند مو ستاسو په لاس کې دی، ووایۍ، ووایۍ، یو څه ووایۍ.

-واسیلي دیمتروویچ! تاسو نه پوهېږئ، چې څومره خواشینی یم... نه، نه، خو تاسو دومره مهربانه یاستی، چې اندازه نه لري... باید ووایم، چې تاسو به د تل لپاره، ماته همداسې ګران واوسی.

دینیسوف د هغې پر لاسونو ورخم شو او ناتاشې یو څه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهېدونکي عجیب غږونه اورېدل، هغه ویل.

هغې، د هغه تور او کړې کړې وېښته مچ کړل. په دې وخت کې و چې د ګرافینې د کمیس غږهاري واورېدل شو، هغه په چټکۍ د دوی خواته را روانه وه. هغې له ګېنۍ نه په ډک آواز چې د دینیسوف په غوږو سخت دروند لګېده، وویل:

-واسیلي دیمتروویچ! له تاسو نه مننه، چې مونږ ته مو ویاړ راوباښه، خو غواړم ووایم، چې زمونږ لور لا خورا کوچنۍ ده، بله دا چې تاسو زما د زوی نېږدې ملګری یاست، ښه به دا وه، چې لومړی په دې اړه له ما سره غږېدلی وای، کېدای شي بیا به مو دغه راز ځواب نه وای اورېدلای.

دینیسوف چې سرښکته اچولی و، په خورا ملامته ژبه یې وویل: ګرافینې...غوښتل چې نور څه ووایي، خو په شک کې شو چې وې وایي او کنه؟

ناتاشا چې په داسې زوربېدونکې او ملامتې بڼه هغه ته په آرامۍ او کرارۍ کتلای نه شو، په چغو چغو او په لوړه په ژړا شوه.

دینیسوف چې پرې پرې غږېده، له ګېنۍ نه په ډک او رېږدېدونکي آواز یې، وویل:

-ګرافینې! زه ستاسو په وړاندې ګنهګار او ملامت یم، خو تاسو په دې پوهېږئ، چې زه ستا لور او ستاسو ټولې کورنۍ ته داسې درناوی لرم چې که دوه ژوند مې هم لرلای، ما به له... په دې وخت کې یې سترګې د مشرې ګرافینې سترګې سره برابرې شوې او پام یې شو چې د هغې مخ له ګېنۍ او قهر نه رېږدي، د هغې لاس یې راونیو، هغه یې ښکل کړ او وې ویل:

-د خدای په امان ګرافینې!.. او پرته له هغه چې ناتاشې ته وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چټکو ګامونو او تلوار له کوټې ووت.

***

رستوف، بله ورځ خپل ملګری، چې نور يې يوه ورځ هم په مسکو کې د پاتې کېدو هيله نه لرله، بدرګه کړ. د هغه د مسکو ټولو ملګرو، له هغه سره د خدای په امانۍ په وياړ له جتهو سندرغاړو جتهانو سره راټول شوي وو.

د دينيسوف هېڅ په ياد نه و، چې څنګه يې هغه په ګاډۍ کې کېنولی و او څنګه يې درې تم ځايه بدرګه کړی و.

رستوف د دينيسوف تر تګ نه وروسته، دوه اونۍ نور هم په مسکو کې دې ته ناست و، چې مشر ګراف، هغه د پور پيسې، چې پيدا کول يې څه آسانه خبره نه وه، برابرې کړي. په دې ټوله موده هېڅ کله له کور نه د باندې نه وت او زياتره وخت به يې له نجونو سره تېراوه.

سونيا تر پخوا هم له هغه سره مهربانه او خواخوږې وه. داسې بربښېده چې غواړي هغه ته څرګنده کړي، چې د جوارۍ بايلل خپله يوه قرباني ده او له دې کبله، دې ته لا ګران شوی دی. خو نيکولای، نور نو ځان د هغې د يارۍ وړ نه ګاڼه. پرته له هغه چې له خپل کوم ملګري او دوست سره وګوري يوازې د نجونو د خاطرو په کتابچې او کتابګوټي کې به يې شعرونه او سندرې ليکلې. بالاخره، وروسته له هغه چې د دولوخوف درې څلوېښت زره روبله پور يې پرې کړ، بې له هغه چې د خپل مسکو له کوم ملګري سره خدای په اماني وکړي، د نوامبر د مياشتې په وروستېو ورځو کې، خپل غونډ پسې چې پولند ته رسېدلی و، لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

دويمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پيير له خپلې مېرمنې سره تر ناندريو او شروشور نه وروسته د پيترزبورګ په لور وخوځېد. د تورژيکي په رباط کې د هغه لپاره آس پيدا نه شو او يا څوکيدار نه غوښتل چې هغه ته آس ورکړي. پيير اړ وت چې د آسونو تر رارسېدو پورې انتظار پاتې شي. هغه پرته له هغه جامې وباسي، پر هغه چرمي اوږدې څوکۍ، چې مخې ته يې ګردی ميز ايښی و، ډډه ولګوله او خپلې لويې پښې يې چې غټې تودې موزې يې پښو کړې وې، پر ميز کېښودې او په خيالو کې ډوب شو.

چوپړ وپوښتل: امر کوئ چې بکسونه مو راوړم؟ کټ چمتو کړم؟ چای راوړم؟

پيير ځکه ځواب نه وايه، چې نه يې څه اورېدل او نه يې څه ليدل. هغه لا په تېر تم ځای کې چرتي شوی و او لا تر اوسه پورې په هماغه چرت کې و. په هماغه مهم فکر کې، نو ځکه يې هغه څه ته چې د ده په شاوخوا کې تېرېدل پام نه اړاوه. هغه نه يوازې د دې لپوالتيا نه لرله چې پوه شي کله، وخته يا ناوخته به پترزبورګ ته رسېږي. له دې سره يې هم مينه نه ښودله، چې په دې رباط کې به ده ته د استراحت او وېدو کېدو ځای پيدا شي او کنه؟....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوکېدار، د هغه ښځه، د رباط مشر او يوه بوډۍ چې ګنډل شوي شيان يې خرڅول، هر يو په وار راتلل او د خپل خدمت وړاندېز يې کاوه. پېير چې هماغه شان پر څوکۍ ډډه لګولې او پښې پر ميز پرتې وې، د خپلو عينکو له شا نه هغو ته کتل او په دې نه پوهېده، چې هغوی له ده نه څه غواړي او څنګه کولای شي، د هغو ستونزو د آواری نه پرته چې د ده خيالونه پرې اخته، ژوند کوي. هغه د هغې ورځې نه وروسته چې د سکولنکي په ځنګله کې له دوئيل نه راستون شوی و، او هغه شپه يې په شوګيرو او سخت عذاب کې تېره کړې وه، پر له پسې، هماغه يو خيال زوراوه او هېڅکله يې ځان د هغه خيال له منګلو ژغورلی نه شو. همدا له عذاب نه ډک خيال اوس د دغه سفر په يوازيتوب کې، په لاپياوړتيا د ده پر خيالونو يرغل کړی و. د هر بل څه په اړه به يې چې فکر کاوه، تل به يې خيال هماغه پوښتنو ته بېرته راګرځېده، چې ده نه شو کولای، هغه ته ځواب پيدا کړي. داسې بريښېده چې د هغه په مغزو کې، هغه پېچ سرچپه شوی دی، چې د ده ټول د ژوند بهير ترې چورلېږی....

ځوکېدار راغی او په خورا کمينې يې له هغه هيله وکړه، چې عاليجناب دې يوازې دوه ساعته صبر وکړي، که آسونه راونه رسېدل، هغه وخت به بيا تاسو عاليجناب ته، د رباط ځانګړي آسونه، ستاسو خدمت ته وګمارل شي. (پخوا به په هر رباط کې، درې درې، آسونه د زېرمې په توګه د بيړني او فوق العاده چارو لپاره ولاړ وو.)

هر څه چې وشول، وشول (دا هسې خبرې وې، ټوله موخه يې دا وه، چې له دغه مسافر نه زياتې پيسې وشکوي) پېير له ځانسره بنګېده او ويل يې:

-دا ښه وه که بد، چې ما وکړل؟ زما لپاره ښه دی، خو د بل مسافر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره به سپکاوی وي، د هغه لپاره به دا حتمي وي، ځکه پرته له دې به وربې پاتې شي...ما دولو خوف په ګولۍ وویشت، ځکه مې وویشت چې تصور مې کاوه، زه هغه سپک کړی یم. او فرانسویانو شپاړلسم لویي اعدام کړ، ځکه هغه یې جنایتکاره ګاڼه او یو کال وروسته یې هغه کسان اعدام کړل، چې هغه یې اعدام کړی و، هر یو د یو څه په پلمه، دلته ګناه څه ده؟ ښه والی څه و؟ له کومو شیانو سره باید مینه وشي؟ کوم شیانو نه باید کرکه وشي؟ د څه لپاره ژوند وشي؟ زه څوک یم؟ ژوند څه شی دئ؟ مرګ څه دئ؟ او کوم قوت دی چې ددې ټولو لاربښوونه کوي؟ همداسې یې له ځانه دا پوښتنې کولې. له دغو ټولو پوښتنو نه، د یوې لپاره هم ځواب پیدا کېدای نه شو، خو یوازې یو ځواب و، هغه هم منطقي نه و او هغه ځواب هم ددې د پوښتنو ځواب نه و، ځواب دا و: په پای کې مرې، هرڅه به پای ته ورسېږي. مرې او هلته به هرڅه دربرالا شي، یا به چور پوښتنې نه کوئ. خو مرګ هم وحشتناکه دی.

تارژکې کلبوالا بوډۍ، په خپل زورونکي آواز، خپلو کالو په تېره بیا د وزې له چرمه جوړو شویو څپلکو، اخښتو ته پلورونکي، وربلل. پېیر په زړه کې وویل:

- زه په سلګونو روبله لرم او نه پوهېږم، څه پرې وکړم، خو دا بوډۍ په څېرې څېرې پوستین کې زما تر مخې ولاړه ده او په سپین سترګۍ ماته ګوري، دا پیسې د څه لپاره، د هغه په کار دی؟ ایا دا پیسې د یوه ویښته په اندازه کولای شي د هغه د نیکمرغۍ یا روحي آرامۍ سبب شي؟ ایا په دې فاني دنیا کې داسې څه شته چې ما او هغه د مرګ او ظلمت له ناوړې کړۍ نه وژغوري؟ مرګ، چې هر څه پای ته رسوي، غواړې که نه غواړې، نن یا سبا رارسېدونکی دی، په ځنډ او که ژر خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ژوند ، د ابدیت په وړاندې له یو شېبې زیات، بل څه نه دی...

د هغه چوپړ، هغه ته داسې یو کتاب ورکړ، چې پاڼې ترنیمایي پورې شکېدلې او سمې نه وې، هغه د مېرمن سوزا ،له خوا د لیکونو په بڼه یو لیکل شوی رومان و ،.دا د هغه "املي دومانسفلد "له خوا د لیکل شویو، لیکونو یو جونګ و. پېیر، د (املي دومانسفلد) په نامه د یوې ښځې د رنځونو او له تقوا نه ډکو مبارزو د داستان لوستل پیل کړل. بیا یې په زړه کې وویل:

-اوس ګوره ! دې ښځې چې د خپل مین په وړاندې دربېدلې، څه مبارزه یې کړې ده؟... دا خو ناشونې ده چې خدای دې، له خپلې ارادې نه پرته، بل څه غوښتنه د هغه روح ته ورکړې وي. زما پخوانۍ ښځه خو اصلا د دغو مبارزو سره څه اړیکي نه لرل، هغه برحقه هم وه. له یو شېبې څنډ نه وروسته یې بیا له ځان سره وویل:

-هېڅ بشر،نه څه موندلي او نه یې څه جوړکړي دي،موږ یوازې په دې پوهېدای شو پوه شو ، چې په هېڅ نه پوهېږو. او دا د انساني پوهې تر ټولو لوړه پوله ده.

هغه ته په خپل روح،ځان او له ځانه چاپېیر هرڅه، بې معنې او پوچ برېښېدل، خو پېیر له خپل چاپېریال سره په همدې کرکې کې، یو زورونکې لذت موندہ.

څوکېدار بیا کوټې ته راننوت. هغه یو بل تن مسافر هم چې د آس د نشت والی له امله، څنډېدو ته اړ شوی و ، له ځانسره راوست، هغه وویل:

-جلالتمابه ! ښښنه غواړم چې ځان ته د غړېدو اجازه ورکوم، هیله لرم لږ ځان سره راټول کړئ، چې دغه ښاغلی هم کښېني. دا یو بوډا ، لنډوني، ځیږ اډوکی مسافر و چې ژېړبخنه او ګونځنه څېره یې درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼې، سپینې، پر ځلېدونکو خړو سترګو رالوېدلی وروځې یې لرلې.
پېیر پښې له میزه راټولې کړې، پاڅېد او پر هغه کټ، چې ده ته یې سره چمتو کړی و، وغځېد. کله ناکله به یې راغلی بوډا مسافر ته وروکتل. مسافر پرته له هغه چې هغه ته پاملرنه وکړي، په تریو تندي، په داسې خوځېدا چې د ستړیا نښې ترې وربدې، د خپل چوپړ په مرسته، کالي بدلول..... بالاخره په کټ کېناست. د لمڅې موزې یې پښو وې. خپل خریلي او پراخ شقیقه لرونکی سر یې د کټ شاته، تکیه کړ. پېیر بېزاو خوف یې وڅاره. کتل یې، تند، ځیر او داسې اغېزمن و، چې پېیر یې لږ څه حیران کړ. پېیر غوښتل له هغه نه د پوښتنې په پلمه، څه ووایې، خو همدا چې غوښتل یې شونډې پرانزي او د هغه د حال پوښتنه وکړي، مسافر سترګې وتړلې او خپل ګونځ زاړه لاسونه یې (چې پر یوې ګوته یې د ککرې نګین لرونکي ګوته پر ګوتو و) په ټټر صلیب ډوله کېښودل او په کرار کرار کېناست. پېیر داسې وانګېرله، چې هغه خوب وړی دی او یا هم د کوم ژور ژور خیال په خیالونو کې ډوب شوی دی. د هغه چوپړ هم یو ژېړ مخی بوډا و. مخ یې ګونځې ګونځې او بې وېښتو او بې برېته و. هغه ږیره خریلې نه وه، هغه کوسه و. دغه چوپړ بوډا، په خورا چټکۍ میز برابر او د چاینکو او پیالو تر کېښودو وروسته یې، ابشېدونکی سماوار راوړ. همدا چې هر څه چمتو شول، مسافربوډا سترګې پرانستې، میز ته وړاندې شو، ځان ته یې یوه پیاله چای واچوه او تر هغه وروسته یې خپل کوسه چوپړ ته هم یوه پیاله ورکړه. پېیر کرار کرار ناآرامه کېده او له دغه مسافر سره یې د مرکې د پیل کېدو هیله لرله، نه یوازې هیله، بلکې هغه یې حتمي ګڼل.
زاړه چوپړ په قاب کې خپله سرچپه ایښودل شوې پیاله، چې د نه شوي قند یوه ټوټه یې هم ترڅنګه ایښې وه او لږ شاته راکش او هم مهاله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

-نور څه خو به په کار نه وي؟

مسافر ځواب ورکړ:

-نه، نور څه نه غواړم، کتاب مې راکړه.

چوپړ، هغه ته هغه کتاب، چې پېير ته مذهبي وبرېښېد ورکړ او مسافر په خورا تلوسه، د هغه په لوستو بوخت شو. پېير همداسې، هغه ته کتل. بوډا مسافر، ناڅاپه، د کتاب د لوستو په پای کې، نښه کېښوده، هغه يې وتاړه، سترګې يې سره وروستې، لاسونه يې سر ته تکيه کړل او د پخوا په شان د کټ پر تکيه ور تکيه شو. پېير لا همداسې هغه ته کتل او سترګې يې بله خوا ته نه وې اړولې، چې بوډا سترګې پرانستې او په برندو او تندو کتو يې، مخامخ د پېير سترګو ته وکتل.

پېير ګبنی واخېست او غوښتل يې چې له دغو کتونه، د ځان د ژغورنې په پلمه مخ واړوي، خو د بوډا د ځلېدونکو سترګو، ځير، هغه داسې تر اغېزې لاندې راوستی و، چې دا کار يې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

بوډا مسافر په تند او چټک غږ وويل:

-په خورا خوند به و اخلم.

که تېر وتلی نه يم، کولای شم وو ايم چې تا سو ښاغلی بېزاو خوف ياست؟

پېير بې له هغه چې ځواب ورکړي، په پوښتنيز غلچک يې د خپلو عينکو له شا نه هغه ته کتل.

بوډا مسافر خپلو خبروته دوام ورکړ:

-د تاسو په اړه مې اوربدلي دي، له حاله مو خبر يم، له هغې بد مرغۍ نه چې تاسوته درپېښه شوې ده، هم خبر يم. داسې وبرېښېده چې، د بدمرغۍ کلمې ته يې څه زور هم ورکړ. داسې وبرېښېده چې غوښتل يې وو ايي، هو کې بدمرغي، تاسو چې هر څه ورته وايي، وې وايې، خو زه پوهېږم، هر هغه څه چې په مسکو کې تاسو ته درپېښ شوي دي، يوه بدمرغي ده. هو کې ښاغليه! زه ډېر افسوس کوم، د تاسو له امله خورا خوا بدی يم او اند ېښنه څرګندوم.

پېير لږ څه سورغوندې شو، پښې يې له کټه کوزې کړې، ځان يې راجوړ کړ او په داسې حال کې چې هڅه يې کوله و موسېږي، د بوډا پلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورخم شو.

- له دې پېښې نه زما د يادولو موخه، دا نه وه چې زما لپاره هغه په زړه پورې ده، بلکې زه ددې خبرې يادولو ته خورا ډېرو نورو دلايلو هڅولی يم.

پرته له هغه چې له هغه نه سترګې وشلوی، تر شېبې څنډ نه وروسته يې په کټ کې ځان راجوړ کړ او په دې توګه يې پېير ته بلنه ورکړه چې دده خوا ته ورننېږدې شي. پېير له دغه بوډا سره، د دغه شان يوې مرکې د پېلېدو لېوالـه نـه و، خو لـه خپلې خوښې نه پرتـه پاڅېد ، هغـه تـه ورنږدې شو او تر څنګ يې کېناست.

بوډا دوام ورکړ:

-زما ګرانه ! ښاغليه ! تاسو يو بدمرغه ياست ! تاسو ځوان او زه غم خوړلی يم او هيله لرم چې د خپل توان په اندازه مرسته درسره وکړم.

پېير، چې پر شونډو يې د لاسي موسکا د خورېدو هڅه کوله وويل:

-آه، هو کې ! له تاسو نه ډېره ډېره مننه. جلالتمابه، له کوم ځايه راغلي ياست؟

د بوډا په څېره کې د خواخوږۍ کومه نښه نه برېښېده بلکې سړه او قهرېدلې وه، خو ددې سره سره يې پر پېير خورا اغېزمنه اغېزه لرله.

بوډا ناڅاپه وموسېد او موسکا يې مينه ناک او پلارنۍ وه، هغه وويل:

-زما ښاغليه ! خو که په کوم دليل نه غواړئ، له ما سره وغږېږئ، کولای شې په ډاګه او برالا يې ووايې.

پېير وويل:

- نه، دا څه وايې، هېڅکله دا سې نه ده، برعکس ستاسو له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا یې د نوي آشنا لاس ته وکتل او له نېږدې نه د هغه د ګوتې غمی ته ځیر شو. او د انساني ککرۍ هغه غمي ته چې د (فراماسونانو) نښه وه، په ځیر ځیر وکتل.

، ، د دغه کلمې معنا، رښتني یا رښتیا ویونکی سنګ شکن دی، ،

-که اجازه راکړئ، له تاسو نه یوه پوښتنه وکړم؟ تاسو د فراماسون د ډلې یاست؟

بوډا مسافر، چې په هماغه اغېزمن غلچک او برند نظر د پېیر سترګو ته کتل ځواب ورکړ:

-هو کې، زه د خپلواکو سنګ شکنانو د ډلې غړی یم او دا دئ د ځان او خپلو ورونو له خوا تاسو ته د مینې او دوستۍ لاس درغځوم.

پېیر د هغه ډاډ او باور تر منځ چې د دغه ماسون پر ده کړی و او د هغو ملنډو تر منځ چې د دود له مخې ده پر ماسونیان واهه، حیران پاتې و، چې څه وکړي، وموسېد او وې ویل:

ډاربږم چې ووایم، زه ستا له نظریاتو له پوهېدو نه خورا لرې، هو ډاربږم، غواړم ووایم، ډاربږم زما خیالات ستاسو له اعتقاداتو سره، دومره تو پیر لري چې آن د هغه په اړه خبرې کول هم راته ګران برېښي.

ماسون یعني همدا بوډا مسافر ځواب ورکړ:

-زه ستاسو د خیالاتو سره آشنایم. دغه خیالات چې ته د هغه په اړه غږېږې او تصور کوئ چې هغه ستاسو د ذهني هڅو پایله ده، د زیاترو وګړو، تفکر ته ورته دی. دغه ډول خیالات او تفکرات د یو ډول ځانستاینې، کبر، ناپوهۍ او نادانۍ پایله ده. وبښې ښاغلیه! که زه ستا له خیالاتو سره آشنا نه وای، ما به د هغه په اړه له تاسو سره مرکه نه وای پیل کړې. ستاسو دغه خیالات د خواشینۍ او د افسوس وړ او بې لارې خیالات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې نرمه موسکا يې پرشونډو خوره شوه، وويل:
-همداسې زه کولای شم ستاسو خيالات بې لارې او د خواشينۍ وړ وګڼم.
مسافر چې په خپلو پخو او مدللو خبرو، شېبه په شېبه پر پېير خپل اغېز زياتوه، وويل:
-زه هېڅکله نه شم کولای دا دعوا وکړم، چې حقيقت ته رسېدلی يم، هېڅوک په يوازې ځان نه شي کولای حقيقت ته ورسېږي. هغه معبد چې د خدای د ستاينې او لمانځنې ورتيا پيدا کوي خښته په خښته لوړېږي او ودانېږي، دغه لمانځتون، له آدامه تر دې دمه، د ډېرو انسانانو په هڅو پوړ پر پوړ لوړ شوی او لا اوس هم لوړېږي.
ماسون مسافر د دې خبرو له ويلو سره سمدلاسه سترګې وتړلې.
پېير چې هڅه يې کوله تل رښتيا ووايي، په خورا سختۍ يې وويل:
-غواړم.....ووايم چې زه په خدای ايمان نه لرم.
ماسون مسافر، چې په خورا ځير پېير ته کتل، وموسېد. موسکا يې د داسې يوه بډای موسکا ته ورته وه، چې ګواکې په ميلېونو شتمنۍ لري، خو کتل يې، ملال ملال کتل، هغه ګدا ته ورته و، چې پنځه روبله هم نه لري او که هغه ولري، د نړۍ تر ټوله نېکمرغه به وي.
هغه زياته کړه: هو کې ښاغليه ! بدمرغی همدلته ده. تاسو ايمان نه لرئ او له همدې امله نه شې کولای هغه وپېژنۍ، خدای نه پېژنۍ او د ټولو بدمرغيو علت هم همدا دی.
پېير دا ومنله او وې ويل: هوکې ! هوکې، زه بدمرغه يم، خو څه کولای شم؟
ماسون مسافر، په رېږدېدونکي، لوړ او ځيږ آواز سره وويل:
-زما ښاغليه ! ستاسو بدمرغي په همدې کې نغښتې ده، چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ایمان نه لرئ. تاسو په خدای ایمان نه لرئ، حال دا چې هغه همدلته دی، په ما کې دی، زما په خبرو کې دی، هغه په تا کې، آن ستا په هغو خبرو کې، چې کفر دي، هغه شته دی.

شېبه ځنډ شو او یو سوړ اسویلي یې وویست. له ورایه برېښېده چې غواړي خپلځان آرامتیا کړي، مګر بیا یې په کراره وویل:

-که هغه نه وای، موږ به د هغه په اړه خبرې نه کولای زما ښاغلیه!

خو کومه شېبه یې ناڅاپه غږ لوړ شو او په خورا جذبه یې په لوړ او پیاوړتیا سره وویل:

- موږ د چا او څه شي په اړه غږېږو؟ تاسو له چا انکار کوئ؟ که هغه نه وای چا کولای شو، هغه را منځ ته کړي؟ چا کولای شو، هغه ناڅرګند او په تصور کې نه ځایېدونکي موجود، څنګه د بشر په ذهن کې ځای پیدا کړی دی؟ څنګه انسان دا فرض کړې ده، ټول بشر دا فرض کړې ده، چې دغه شان نه لیدونکی او په خپلو ټولو ځانګړتیاوو کې مطلق ابدي او پای ته نه رسېدونکی قادر موجود، شته دی؟

له دې خبرې سره له خبرو پاتې او داوړدې شېبې لپاره چپ شو.

پېیر نه غوښتل او نه یې کولای شو، دغه چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون بیا ژبه پرانسته، خو دا وار یې نه پېیر، بلکې مخامخ، کوم ټکي ته کتل. په خپلو زړو او ناکرارو منګلو کې یې د کتاب پاڼې اړولې:

-هغه شته دی خو درک کول یې خورا ګران دی. که کوم انسان وای او تا یې په شته والي کې شک لرلای، کولای مې شو له لاسه یې راونیسم، هغه تا ته راولم او درو یې ښیم، مګر زه چې د خدای یو فاني عاجز بنده یم، څنګه مطلق قادر، ابدي پرتم، د رحم او مهربانۍ سرچینه، داسې یو ړانده ته ورڅرګند کړم؟ داسې یو چا ته چې ړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، یا په لوی لاس خپلې سترګې تړي، چې څه ونه ویني، درک یې نه کړي، آن خپل سپکوالی او رذالت ونه ویني او احساس یې نه کړي.

شېبه ځنډ وروسته یې په سپکاوي او ملنډو وویل:

-ته څوک یې؟ ته څه شی؟ تصور کوئ، چې که کفر وو ایې، هوښیار به ښکاره شې؟ خو تر یو هغه ماشوم نه هم بې عقله او ناپوهه یې چې په مهارت جوړ شوي ساعت سره لوبې کوي، او بیا په خورا بې اعتقادۍ وایي: د ساعت پر جوړونکي اعتقاد نه لري، هغه ماشوم ځکه دا خبرې کوي، چې ددې ساعت په قدر او په دې نه پوهېږي، چې هغه څه په کار دی. د هغه پېژندنه خورا ګرانه ده، د آدم له پیدا ښته تر نن پورې پېړۍ پېړۍ د هغه د پېژندنې په هڅه او لټه کې یو. د هدف او آرمان لاره خورا ګرانه او اوږده ده. خو په دې لاره کې تیند کونه او نیمګړتیاوې، د هغه د پرتم او زموږ د ناتوانۍ نښه ده.

پېیر د زړه له کومې، او په ځلانده سترګو د دغه مسافر بوډا خبرې ته ځیر و او پرته له هغه چې د هغه وینا پرې، یا څه ترې وپوښتي، سر تر پښو ورته غوږ و او هر هغه څه چې دغه پردي سړي ده ته ویل، په ورین تندي او د زړه له تله یې اورېدل او منل. ایا هغه، هغه منطقي دلایل، چې ددغه مسافر ماسون په خبرو کې نغښتي و، منل او یا د هغه باور، د ماشومانو باور ته ورته و چې د ماسون د ډاډمن غږ او غوره وینا نه یې سرچینه اخېسته، او د هغه په غږ کې، کله نا کله رېږدېدا دي یې سکوت ته اړاوه، یا د هغه ځلېدونکو زړو سترګو، چې په دې اعتقاد کې پخې شوې وې پر ده اغېز کاوه، یا د هغه آرامۍ او ژور ایمان و چې د بوډا زړه یې روښانه کړی و او بیا به یې خپلې ناهیلۍ او پریشانۍ ته کتل او د حیرت په څنډو کې به ډوب شو. په هر حال، هرڅه چې و، و، هغه په رښتیا هم د زړه له تله، هیله لرله د هغه بوډا په خبرو باور وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باور یې کاوه او داسې یې انګېرله چې له ژوند سره د مینې، د خوښۍ او آرامۍ احساس یې زړه ته راستنېږي.

بوډا ماسون وویل: هغه د عقل په مرسته موندی نه شو، هغه باید په روح او ژوند کې احساس کړو.

پییر چې په شک سره یې، په زړه کې د شک راویښېدل احساسول، وویل:

-نه پوهېږم..له دې یې وېره لرله نه چې، د هغه د مرکچې دلایل ضعیفه او سر نه خلاصېدونکي وي، هغه ډاربده پر هغه باور وکړي، نو ځکه یې وویل:

-نه پوهېږم، نه پوهېږم، څنګه انساني عقل نه شي کولای، پر هسې پوهې پوه شي، چې موږ پرې غږېږو.

د ماسون پرشونډو، مهربانه پلرنۍ موسکا خوره شوه او وې ویل:

-آسماني حکمت او حقیقت لکه ربنې اوبه داسې دی، چې موږ غواړو خپله تنده پرې ماته کړو، ایا موږ کولای شو، په ناولي کېړي کې دغه شان ربنې اوبه راواخلو او دهغې پر سپېڅلتوب قضاوت وکړو؟ یوازې د خپل ځان او روح د سپېڅلتوب له لارې کولای شو د دغو ربنو اوبو سپېڅلتیا ومنو.

پییر په خوښۍ سره وویل: هو کې، هو کې، همداسې ده.

-آسماني حکمت او پوهه پر هېڅ کوم عقلي بنسټ چې عقلي تحلیل لري لکه فزیک ،تاریخ او یا کیمیا ولاړ نه دی. لوړه پوهه، مطلق عقل دی او هغه یوه پوهه ده، هغه پوه علم کل دی. هغه علم چې په هغه کې د ټولې نړۍ او انسان ځای ټاکل او سپړل کېږي. ددې پوهې او علم زده کړې او منلو لپاره، انسان باید خپل زړه هر ډول ناولتیا نه سپېڅلی کړي، هغه نوی کړي او ددې کار لپاره تر پوهې نه مخکې باید ایمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولړو او د هغه د کمال هڅه وکړو. دغه ارمان ته د رسېدو لپاره، باید د خدای ځلا چې موږ یې وجدان نوموو په ځان کې ځای او ونغاړو.

پېیر د منني په ښنه سر وښوراوه او وې ویل:

-هوکې، هوکې.

-د زړه په سترګو، په خپل ځان کې ناست انسان ته وګوره او ترې نه وپوښته: ایا ته له خپل وجدانه راضي یې؟ هر څه عقل ته سپارنې چېرته رسولی یې؟ ته څوک یې؟ تاسو زما ښاغلیه! تاسو ځوان، تاسو بډای، تاسو هوښیار عاقل، تحصیل کړی... تاسو ته دا ټولې ښېګنې درکړل شوي دي، تاسو له هغو نه څه ګټه اخېستې؟ ایا له خپل ژوند نه راضي یاستی؟

پېیر تندی تریو کړ او وې ویل: نه، زه له خپله ژونده کرکه لرم.

-چې کرکه ترې لرې، بدل یې کړه، سم یې کړه، ځان سپېڅلی کړه، څومره چې ځان سپېڅلی کړی، په هماغه کچه به پر حکمت لاسبری شی. زما ښاغلیه! خپل ژوند ته لږ ځیر شه، هغه دې څنګه تېر کړی دی؟ په عیش و نوش کې، له ټولنې مو هر څه واخېستل، خو هېڅ څه مو په بدل کې ورکړي نه دي. شتمنی لاس ته درغله، له هغه مو څه ګټه واخېسته؟ خپلو، خپلو خپلوانو ته مو څه وکړل؟ د خپلو لسګونو زرو مرئیانو په اړه مو څه فکر کړی دی؟ ایا له هغو سره مو څه مالي معنوي مرسته کړې ده؟ نه! نه! د هغو له ټول توان او زیار نه مو یوازې د خپل عیش و نوش لپاره ګټه اخېسته ده. هوکې، دا هغه څه دي، چې تاسې کړي دي او بس. ایا تاسو ځان لپاره کوم کار موندلی چې خپلو خپلوانو ته خدمت وکړئ؟ نه، نه، تاسو خپل ژوند هسې په چټیاتو او اپلتو تېر کړی دی او بیا مو واده کړی دی، زما ښاغلیه! واده مو وکړ، د یوې ځوانې ښځې لارښوونه مو په غاړه واخېسته؟ له هغې سره مو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړئ؟ هغې سره مو د رښتیا د موندلو په برخه کې هیڅ ډول مرسته ونه کړه، ښاغلیه زما ! برعکس هغه مو د دروغو او بدمرغیو په سېلاب کې لاهو کړه. کوم سړي تاسو ته سپکاوی وکړ، تاسو هم د هغه د مرګ تکل وکړ، له پښو مو واچاوه او اوس تاسو وايې چې خدای نه شته او له خپل ژوند نه کرکه لرې، هوکې دلته هیڅ د حیرانتیا خبره نه شته، زما ښاغلیه !

بوډا ماسون، ګوا کې چې له اوږدو خبرو نه ستومانه شوی وي، پر څوکۍ يې تکیه وکړه او سترګې يې وتړلې. پيير د هغه برندې، زړې ګونځې، مړې ته ورته څېرې ته ځير و او پرته له هغه چې سوڼ يې له خولې ووزي، له ځانسره يې څه ویل. داسې بربښېده چې وایي:

-هوکې ! زما ژوند کرکجن، بدمرغه، بې حاصله او له ګناهونو ډک دی، خو زړه يې ونه شو کولای، د بوډا چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون په یوه خرپېدلي او ډډ ټوخي سینه صافه کړه او خپل چوپړ ته يې ورغږ کړ.

پرته له هغه چې پيير ته وګوري، وپوښتل:

-ښه ! آس څه شو؟

-یو کرايي آس پیدا شوی دی، مګر تاسو وېده کېږی نه؟

-نه، نه وېده کېږمه، درځی، بارونه وتړئ.

پيير پاڅېد، په داسې حال کې چې سر يې ټيټ اچولی و، په کوټې کې يې ګرځېدل پیل کړل، کله ناکله به يې هغه ته ورکتل او له ځانسره به يې وويل:

-دا څه کوئ؟ رښتیا ځي که څنګه؟ پرته له هغه چې خپلې خبرې پای ته ورسوي او له ماسره د مرستې کومه ژبه وکړي، غواړئ لاړ شئ، ما یوازې پرېږدئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوکې، ما رښتیا ددې شیانو په اړه فکر نه کاوه، ټول ژوند مې ټول ګناه ګناه او سپکاوی و، خو ما له دې ژوند سره نه مینه لرله او نه د هغه لېوالـه وم. مګـر دا سـړی چې رښـتیا او حقیقت تـه رسـېدلی دی، کـه غوښتل یې وای، کولای شو، ما ته هم لارښوونه وکړي.

پېیر غوښتل چې دا خبرې بوډا ماسون ته هم ووایي، خو زړه یې نه شو کولای.

بوډا مسافرله خپلو زړو او ژوند ځپلو منګلو سره، خپل کـالي ټول کـړل، د خپـل پوسـتین تڼـی یـې وتړلـې، د خپلـو ټولـو چـارو تـر سـرته رسېدونه یې وروسته یې پېیر بېزاو خوف تـه مخ وروا ړاوه او پـه خورا آرامۍ او ډاډمن آواز وویل:

-ښه زما ښاغلیه! اجازه راکړئ، وپوښتم اوس کوم پلو؟

پېیر په نه ډاډمن، ماشوم وزمه ژبه ځواب ورکړ:

-زه، زه د پترزبورګ پلو. زه له تاسو مننه کوم او په ټولو خبرو کې لـه تاسو سره موافق یم، خو تاسو فکر ونه کړی، چې زه دومره ګناهګار او نادانه یم، زه د زړه له کومې نه غواړم، هغه شان واوسم، چې تاسې یې هیله لرئ. مګـر مـا هېڅکله لـه هېڅ چـا نـه پـه دې برخـه کې مرسته او لارښوونه، لیدلې نه وه... که څه هم پـوهېږم، چې لـه هـر چـا نـه د مخـه، زه خپله پـه دې کـې ملامت یم، لـه تاسو هیلـه کـوم، مرسـته راسره وکـړئ، لارښوونه راته وکړئ، رازده یې کړئ..... نور یـې ونـه شو کـړای خبـرو تـه دوام ورکړي، ستوني یې راډک شو او مخ یې واړاوه.

بوډا ماسون ډېر ځنډ چپ و او تصور کېده، چې څه فکر کوي، خو بالاخره یې وویل:

-یـوازې خدای دی چې مرسـتندوی دی، خـو هغـه څـه چې زمـوږ د ورونو په توان کې وي، له تا نه بـه ونـه سـپمول شي زمـا ښـاغلیه! تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ ته روان یاست، دغه یاددښت به ګراف ویلارسکي ته ورکړی (یو کاغذ يې راواخیست، قات يې کړ او د هغه په څلورمه برخه کې يې څه کلمې ولیکلې) که اجازه راکړئ، تاسو ته یوه سپارښتنه او مشوره درکوم. پلازمېنې ته چې ورسېدئ، تر هر څه لومړی، د ځان پېژندنه پیل او د ځان په اړه فکر پیل کړئ. د ژوند پخواني کړه او لارې پرېږدئ.

خو همدا چې چوپړ يې کوټې ته راننوت، زیاته يې کړه:

-ښه، ښه زما ښاغلیه! سفر مو په خیر. تاسو ته د برې هیله کوم!

پېیر وروسته په رباط کې د مسافر د نوم لیکنې له دفتر نه پوه شو، چې دغه سړی، اؤسیپ الکسي یوویچ بازدایف (د نولسمې پېړۍ په پیل کې، د روسي فراماسیونانو د ډلې یو ستر غړی) نومېده. بازدایف د دغه غورځنګ دنوویکف (د روسیې د سترې ټولواکې دویمې ایکاترینې په زمانه کې ستر مبلغ) له زمانې نه د فراماسیون د ډلې غړی و. پېیر د هغه تر تګه وروسته تر ډېر يې پورې و نه شو کولای ویده شي، د آس د چمتو کېدو خیال يې هم له فکره ووت. له غمه په کوټه کې ګرځېده راګرځېده او د خپل ګناهونو نه تېر ډک ژوند په اړه يې چرتونه وهل. هغه د خپل نوي، راتلونکي او ګناهونو پاک، سپېڅلی، با تقوا او نېکمرغه ژوند تصور هم کاوه، او داسې يې ګڼله چې په خورا آسانۍ به يې پیل کړي. هغه داسې انګېرله چې، یوازې له دې کبله د ګناه غېږ ته لوېدلی، چې بې پروا و او په دې نه پوهېده، چې د پرهېزګارۍ او تقوا ژوند څومره ښکلی او سپېڅلی دی. لویه ګناه لا دا چې دی له دې غفلت او بې پروایۍ نه خبر نه و او نه پوهېده. د هغه په روح او په زړه کې د پخواني شک او تردېد، هېڅ یوه نښه هم پاتې نه وه. هغه په ټینګه ډاډ لاره چې د ورور ګلوۍ او خواخوږۍ لاره چې د یو بل نه د ملاتړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلوالي له لارې رامنځ ته کېږي، جوړېدی شي، او هغه د فراماسیون لاره او جوړښت همداسې یوه لاره او جوړښت ګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

پيير چې پترزبورګ ته ورسېد ، هېڅوک يې له خپل راتګ نه خبر نه کړل، هېڅ چېرې نه ته او خپل ټول وخت يې د فوما کمينسکي د کتاب په لوستلو چې کوم نا پېژندل شوی ورته راوړی و ، تېراوه. پيير د دغه کتاب د لوستلو په وخت کې په يو شي ښه پوهېده او هغه، هغه نا څرګند خوند او لذت و ، چې تر اوسه پورې يې د دغه کتاب له لوستلو اخيست. دغه خوند ،هغه ډاډ او پوهېدنه وه، چې کمال ته د رسېدو او د وګړو ترمنځ د خواخوږۍ او ورورګلوۍ د ميني له پيدا کېدو نه رامنځ ته کېږي. او اؤسيپ الکسيوويچ دی له دغه رازه خبر کړی و. پترزبورګ ته د راستنېدو نه يوه اونۍ وروسته، ګراف ويلارسکي، چې يو پولندي ځوان و ، او پيير له هغه سره د پترزبورګ په بنډارونو کې له لرې آشنايي لرله، د ده ديدن ته راغی. د هغه کره وړه هماغه شان د درناوي نه ډک و چې د دولو خوف د شاهدۍ په وخت کې يې ليدلی و. هغه وخت چې د دوئيل د شرايطو د ټاکنې لپاره ده ته راغلی و. وروسته له هغه چې د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او ډاډمن شو چې له پييره پرته، بل هېڅوک په کوټه کې نه شته، پيير ته يې وويل:

-جلالتمابه ګرافه ! زه د يو خورا مهم ماموريت لپاره راغلی يم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته وړاندیز لرم. زموږ د ورونو د ټولنې یو خورا لوړ غړي هیله او وړاندیز کړی دی، چې تاسو ته له ځانګړو شرایطو نه پرته، زموږ د ټولنې غړیتوب ورکړ شي. هغه له ما نه هیله کړې، چې ستاسو د پېژند ګلوۍ تضمین وکړم. زه دغه دندې ته په درناوي ګورم او هغه یوه سپېڅلې چاره ګڼم. ایا تاسو هیله لرئ، چې زموږ د خپلو اکو معمارانو د ټولنې غړیتوب ومنې؟

پېیر د دغه سړي له وچې او سړې ژبې نه، چې پخوا به د نڅا او سندرو په بنډارونو کې د خورا ښکلو ښځو په منځ کې د خوږ ژبي او خوښۍ ډکې ډهڅولو په نامه پېژندل شوی و، تعجب وکړ، خو بیا یې هم ځواب ورکړ:

-هو کې ! خوښه مې ده.

ویلارسکي، د درناوي په نښه سر ټیټ کړ او وې ویل:

-ښاغلیه ګرافه، که اجازه وي یو بله پوښتنه هم لرم. دا پوښتنه له تاسو نه، نه د یو راتلونکي ماسون، بلکې د یو صادق او رښتیني انسان په توګه کوم او هیله لرم، چې د زړه کومې او په رښتیني توګه د هغه ځواب راکړئ: ایا له خپلو پخوانیو عقایدو نه اوښتي یې او کنه؟ ایا په خدای ایمان لری؟

پېیر له لږ ځنډ او فکر نه وروسته وویل: هو کې، هو کې، په خدای ایمان لرم.

ویلارسکي وویل: چې داسې ده نور...

پېیر یې خبرې ورپرې کړې او وې ویل:

-هو کې ! په خدای ایمان لرم.

ویلارسکي وویل: چې داسې ده درځه، زما ګاډی زما او ستا تګ ته چمتو ولاړ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټوله لاره کې ویلارسکي چوپه خوله و. د پېیر د دې پوښتنو په ځواب کې چې هغه به هلته څه وکړي، څنګه ځوابونه ووایي، ویلارسکي یوازې دومره وویل چې:

-تر ده نه لا پوه او ښه ورونه به هغه وآزمایي او هغوی له تا نه د رښتیا ویلو نه پرته د بل څه هیله نه لري.

د یوې لویې ودانۍ د دروازې له تېرېدو نه وروسته، یوې تیارې برنډې ته وروختل، یو کوچنی رانه د هلېز ته ورننوتل او د کوم چوپړ له مرستې نه پرته یې خپل پوستینونه وویستل. یوې کوټې ته ننوتل او له هغې نه بلې کوټې ته لاړل. یو سړی چې عجیب او غریبې جامې یې اغوستې وې، د وره په خوله راڅرګند شو. ویلارسکي هغه ته ورنېږدې شو او په فرانسوي ژبه یې په کراره هغه ته څه وویل او بیا په یو کونج کې لږ څه لویې الماری ته نېږدې شو. د پېیر پام شو چې هلته څه جامې ځوړندې دي. ویلارسکي د الماری نه یو دستمال راواخېست، هغه یې د پېیر په سترګو ورکېښود او د دستمال دواړه سرونه یې، د هغه تر ځټه غوټه کړل. داسې چې په غوټه کې یې وېښته هم غوټه او درد احساس یې وکړ. بیا یې پېیر د ځان خوا ته ورخم کړ، د هغه مخ یې ښکل کړ، لاس ونیو او یوې خواته یې د هغه لارښوونه پیل کړه. په غوټه کې، د هغه د غوټه شویو وېښتو درد، هغه زوراوه، له درد بې تندی تریو شوی و، مګر بیا هم هوسېده او نه پوهېده، چې له کوم شي نه شرمېږي... هغه ویلارسکي پسې روان و.

ویلارسکي چې لس دولس ګامه لاړ، ودرېد او وې ویل:

-که رښتیا دې د معمارانو په ټولنه کې د غړیتوب پرېکړه کړې وي، هر کړاو چې په تا راځي، باید په مېړانه یې وزغمې. (پېیر د منلو په نښه سر وخوځاوه) کله چې مو د دروازې د ټکهارې غږ واورېد، سترګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ترل شوی دسمال لرې کړی.

ویلارسکي د پیېر لاس راونیو، هغه یې کېښکود او وې ویل:

-تاسو ته مېړانه او برې غواړم او تر دې وروسته لاړ، ووت.

پیېر چې کله یوازې پاتې شو، بیا هم موسېده. یو دوه ځله یې اوږې پورته واچولې، لاس یې دستمال ته ورووړ، ګوا کې غوښتل یې هغه له سترګو لرې کړي، خو بیا به یې لاسونه ښکته واچول. پټې سترګې چې پنځه دقیقې انتظار پاتې شو، هغه ته داسې وبرېښېد، لکه یو ساعت. د هغه لاسونه ستومانه او پښې یې درنې شوې، داسې انګېرله چې خورا ستومانه شوی دی. د هغه په زړه کې ډول ډول خیالونه په راویښېدو وو. دی په ژوند کې له راتلونکو پېښو نه په وېره کې و، خو هغه تر دې هم زیات له دې نه وېرېده، چې څوک یې له ډاره خبر شي، هغه په دې لټه کې و، چې څه ورپېښېږي او څه رازونه به ده ته وسپړل شي، خو دی له هر څه نه په دې خوشاله و چې په پای کې هغه شېبه رارسېدلې ده، چې بالاخره دی د رښتیا لارته برابرېږي او دی د زهد او تقوا هغه ژوند پیل کوي، چې له اؤسیپ الکسي یوویچ سره یې له کتنې وروسته هیله لرله. دروازه په سختۍ سره وټکول شوه. پیېر دستمال له سترګو لرې کړ او شاوخوا یې وکتل. کوټه تپه تیاره وه، یوازې په یو ځای کې یو څراغ چې د کوم سپین کپړي په منځ کې لګېدلی و. پیېر څراغ ته ورنږدې شو او وې لیدل، چې څراغ پر یوه تور میز ایښی دی. پر میز یو کتاب پروت و، دا سپېڅلی کتاب و. هغه سپین شی چې شمعه په کې بلیده د انسان ککره وه. انساني ککره، له خپلو سوریو، اډکو او له غاښو سره. د کتاب لومړنۍ کلمې یې ولوستې:

- په پیل کې کلمه وه او کلمه له خدای سره وه. پیېر چې له میزه ورتاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ،یو پرانستی لوی صندوق یې ولید ، چې یو شی په کې ایښی و ، هغه یو تابوت و ، چې اډو کې په کې پراته وو. ده له دغو لیدل شویو شیانو نه هېڅ حیرت ونه کړ. هغه هیله لرله چې نوی ژوند ، داسې نوی ژوند ، چې د هغه له پخوانی هغه نه چور بل ډول و پیل کړي. هغه د غیر عادي شیانو د لیدو په تمه و ، داسې غیرعادي، چې تر اوسه یې نه و لیدلي. د ککرې، تابوت او سپېڅلي کتاب لیدل هغه نه حیراناوه. ځان ته یې تر دې نه د عجیبو شیانو وعده ورکړې وه. هغه هڅه کوله په زړه کې د مینې او سپېڅلتیا روح راوپاروي. شاو خوا یې وکتل په زړه کې یې ویل:

-خدای، مرګ، مینه د انسانانو ورورو ګلوی. هغه هڅه کوله چې، ناڅرګند خو په زړه پورې خیالونه او تصویرونه انځور کړي. په دې وخت کې دروازه را خلاصه شوه او څوک رانتوتل. تتوالی او تیارې، هغه تیارې چې د پېبیر سترګې نور نو ورسره رږدې شوې وې، او هر څه یې لیدل، ښکاره شو چې د یوې منځنی ونې سړی رانتوت. هغه سړی له رڼا نه تیارې ته راننوتی و ، نو ځکه ځای پر ځای ودرېد. بیا په خورا احتیاط سره د میز خوا ته ورنېږدې شو او خپل ښکلي په چرمي دستکشو کې مروړلي لاسونه یې پر هغه کېښودل.

د منځنۍ ونې دغه سړي چې، سپینه چرمي چپنه یې اغوستې وه، چپنې د هغه یوه برخه تېر او د پښو یوه برخه پوښلې وه.

نوی رانتوتی سړی، د پېبیر د جامو د شغهاري خوا ته مخ ورواړاوه او وې پوښتل:

-تاسو د څه لپاره دلته راغلي یاست؟ تاسو چې د حقیقت په رڼا ایمان نه لرئ او اصلاً هغه نه وینې، ولې دلته راغلي یاست؟ له موږ نه څه غواړئ؟ حکمت، خواخوږي که رڼا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دروازه پرانستل شوه او ناپېژندل شوی سړی کوټې ته راننوت، په پيير کې يې هماغه وحشت او درناوی راپيښ کړ، چې د ماشومتوب په وخت کې يې د ګناهونو د اعتراف په وخت کې احساس کړی و... زړه او سا يې ربړېدل. هغه ويناوال (ماسونانو هغه څوک په دې نامه يادول چې د حقيقت لټوونکي يې د فراماسون د ټولنې غړيتوب ته چمتو کول) هغه ته ورننبږدې شو او هغه يې وپېژاند. هغه دده پخواني پېژند ګلوی و، هغه سمولیانینوف، نومېده. خو دې خبرې، چې نوی لټوونکی دی پېژني، لږ شانته زوراوه. نوی لټوونکی يوازې يو لټوونکی او زده کوونکی و. پيير تر ډېرې پورې ونه شو کولای، آن يوه خبره هم وکړي، نو ځکه ويانددې ته اړوت، چې خپله پوښتنه تکرار کړي:

بالاخره، پيير تر زيات زيار نه وروسته، وويل:

-هوکې، زه... غواړم بدل شم.

سمولیانینوف وويل: ډېر ښه ! او زياته يې کړه: ايا د هغه طريقې او لارې نه چې زموږ د وروګلوۍ په سپېڅلي نظام کې نغښتې ده او له تاسو سره به د ارمان په رسولو کې مرسته کوي، کوم تصور لرئ؟

پيير په لړزيدلي آواز چې په خورا سختۍ يې لازمې کلمې موندلې، ځکه ګبنۍ اخبستی و او په دې هم رږدی نه و چې وچې جملې په روسي ووايي، وويل:

-هيله لرم چې لارښوونه مې وکړي، مرسته راسره وکړئ، چې بل انسان شم.

-تاسو د فراماسوني جوړښت نه څه تصور لرئ؟

پيير چې څومره خبرې اورېدولې، د خپلو خبرو له ګډوډۍ او بې اړيکتوب نه لا شرمېده، هغه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه فراماسوني جوړښت، د انسانانو د وړوکلوی د ټینګښت ضامن ګڼم، د غه لاره له هغوی سره ښکلو ارمانو ته د رسېدو په برخه کې مرسته کوي، دا سې تصور کوم...

ویاند چې د دې وینا له اورېدو نه په ډاګه خوښ بریښېده، په تلوار وویل:

-ډېر ښه! کله مو دا هڅه کړې ده، چې خپل ارمان ته د رسېدو لپاره، له مذهب نه مرسته وغواړئ؟

-نه، ما مذهب بې لاری ګڼله او د هغه له پوهې نه مې ګټه نه اخېسته.

دا خبرې یې هومره په کراری کولې، چې وینا هغه وا نه اورېدې او وې پوښتل چې څه وایي.

پییر ځواب ورکړ:

-ما په خدای ایمان نه لاره.

ویاند له لږ ځنډ نه وروسته وویل:

-تاسو د رښتیا په لټه یاستئ، د هغې رښتیا په لټه کې یاستئ چې په ژوند کې د هغو له قوانینو نه ګټه واخلی. تاسو د تقوا او رڼا په لټه کې یاستی؟ همداسې نه دی؟

پییر دا خبره ومنله، او وې ویل: هو، هو.

ویاند په ټوخېدو سره ستونی صاف کړ او په سپین چرمو کې نغښتل شوی لاسونه یې په ټټر صلیب کړل او وې ویل:

-اوس زه دا دنده لرم چې تاسو ته د خپل وروړګلوی د نظام د اصلي هدف رازونه راوسپړم، که دغه موخه، ستاسو هدف سره نېږدې وي، تاسو به د وروری له ټولنې سره د یو ځای کېدو لپاره، له هغه نه ګټه واخلی. د هغه لومړی هدف د وروری د نظام بنسټ جوړوي او هېڅ انساني توان د هغه د ناتوانه کولو توان نه لري، دا د یو داسې ستر راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتنه ده چې له لرغوني زماني او آن د لومړني انسان نه راپاتې دی او کېدای شي وو ايو چې د بشر برخليک هغه پورې تړلی دی. موږ د دغه راز د ساتنې دنده لرو او هغه بايد راتلونکو نسلونو ته وسپارو ، خو ددې راز د ساتنې يو راز په دې کې دی، چې د زړه صفايي او ايمان له رڼا نه پرته کېدای نه شي، هر پلټونکی بايد د پرله پسې رياضت له لارې، دغه کار ته چمتو شي. هر څوک نه شي کولای په آسانۍ د دغه مقام د لاس ته راوړنې هيله وکړي. موږ دويم هدف هم لرو او هغه دا دی چې خپلو پيروانو او لټوونکو ته د هغو لاروچارو او دودونو له لارې چې موږ ته زموږ د مشرو لارښوونکو او سپېڅلو سالکانو نه راپاتې دي، د توان تر اندازې ،دوی ته مرسته ورسوو ، چې زړونه يې پاک او ذهنونه يې د ايمان په رڼا روښانه شي او په پای کې زموږ دريم هدف دا دی چې د ورونو د زړونو د سپېڅلتيا او سمې لارې ته د هغو د راوستلو له لارې د ټولې بشري ټولنې نيکمرغۍ لپاره هڅه وکړو. دا په دې معنی چې د خپلو ورونو د زړونو صفايي تقوا او ذهني رڼا ، د بېلګې په توګه د هغو مخې ته ږدو او په ټول توان سره د هغه شيطاني تورتم په وړاندې چې په نړۍ واکمن دی، دربرو. اوس به لږ د دغو ټکو په اړه فکر وکړئ، زه به بيا ستاسو ديدن ته راشم. دا يې وويل او له کوټې نه ووت.

پېير له ځانسره تکراره کړه: د هغه شيطاني تورتم په وړاندې چې پر نړۍ واکمن دی...په دې لاره کې يې، خپلې راتلونکي هلې ځلې تصور کړې.

هغه د هغو کسانو تصور کاوه، لکه دی خپله چې دوې اونۍ وړاندې و. ده تصور کاوه چې دی د هغو مخې ته ولاړ دی او دښوونکي يا ددغې لارې د وياند په شان د هغود زړه د سپېڅلتيا او ذهني رڼايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خبرې کوي. هغه د ګناهونو په سين کې لاهو او په تيارو کې د ورک لارو تصور کوي چې دی له هغوی سره د پوهولو مرسته کوي....
هغه د دغه لارې د درې اهدافو، د هغه د وروستی، يعنې د بشر د نيکمرغۍ او سمې لارې ته راوستلو په اړه، چې د ده خيالاتو ته خورا نېږدې دی، زيات فکر کاوه. د هغه ستر راز په اړه چې وياند ده ته ويلي و، ده زيات فکر نه کاوه، که څه هم د ده د لټونې احساس يې لمساوه، خو هومره جوړونکی ورته نه برېښېده. دويم هدف، رياضت او د زړه سپېڅلوالی هم د هغه پام ورا نه ړاوه، ځکه چې په هغه شېبه کې يې داسې انګېرله، چې دی، نو لارې ته سم شوی دی او هغه ټوله پخوانۍ ناولتيا يې ترې ورکه شوې دي. داسې چې پرته د ښو کارونو، د بل هېڅ کار سر ته رسولو ته چمتو نه دی.

نيم ساعت وروسته، بيا لارښود ويباند راستون شو او هغه ته يې هغه اوه اصله، چې د سليمان د معبد د درجو بڼه لرله او هر ماسون بايد هغه د زړه له کومې وپالی، وشمېرل:

لومړی کميني، فروتني او د نظام د رازونو ساتنه، دويم د مشرانو اطاعت، درېيم ښه اخلاق، څلورم انسان دوستي، پنځم مېړانه او زړورتيا، شپږم سخا، او اوم له مرګ سره لېوالتيا.

ويباند وويل: هڅه وکړئ چې د اوم فضليت په اړه لږ په ځير فکر وکړی. د مرګ په اړه په فکر کولو کې، بايد داسې پايله واخلی چې، مرګ ستاسو لپاره نه يو وحشت، بلکه د يوه مهربانه دوست په بڼه وبرېښي چې رنځېدلی او زورېدلی روح له ناولي رنځ او عذاب نه ژغوري او هغه ابدي آرامۍ او ثواب ته لوړوي.

کله چې لارښود ويباند له دغې وينا وروسته، بيا له کوټې نه ووت او پيير يې د پرېکړې او فکر لپاره له ځانسره يوازې پرېښود، هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ووېل:

-هو کې، باید همداسې وي، خو زه لا تر اوسه پورې دومره ناتوانه یم، چې له دغه ژوند سره مې، چې اوس یې کرار کرار اصل راته برالا کېږي، زړه تړلی دی. ددې سره سره، ده له هغو اوو فضیلتونه چې ده ته ویل شوي، پنځه هغه په ګوتو شمېرل او بیا بیا یې یادول. هغه داسې انګېرله سخاوت، مېړانه، ښه اخلاق او انسان دوستي، ټول، ټول په تېره بیا د اطاعت هغه، نه فضیلت بلکې نیکمرغه وه. (هغه په دې خورا ډېر خوشاله وه چې له خپلې خپلواکۍ نه، خپلواک شوی و او ځان یې د هغه چا خوښی ته سپاره چې په رښتیا سره یې واقعي حقیقت موندلی و) هغه اوم فضیلت هېر کړی و او هر څه یې چې کول، هغه وریاد بدی نه شو.

لارښود وياند، درېیم وار او دا وار هر بل وار نه ژر بېرته راستون شو او له پېير نه یې وپوښتل:

-ایا لا تر اوسه هم پر خپله ژبه او تکل ولاړ او له تاسو چې هر ډول تسلیمي غواړي، هغه به سر ته رسوئ؟

پېير ووېل:

-دې ټولو کړو ته چمتو دی.

لارښود وياند ووېل: یو بل ټکی چې باید تاسو ته ووېل شي او هغه دا دی چې زموږ په روزنیز جوړښت کې، ښودنه نه د وینا بلکې له نورو لارو هم کېږي. دا په دې معنا چې کله کله پر پلټونکی او د حقیقت په غوښتونکی په خپله حقیقت او تقوا تر وینا او خبرو زیات اغېز کوي. دا زما لاره د لرغونو روزنو په ډلې کې تر ټولو هغو زیاته اغېزمنه ده، چې د هېرو ګلیف له تورو نه ګټه اخلي. هېرو ګلیف د هغو څیزونو د ځرګندونې داسې یوه ننداریزه بڼه ده، چې د حواسو له لارې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساسېږي، په انځوریزه بڼه د څیز د کیفیت ښودنه کوي.
پیېر په خورا ښه توګه په دې پوهېده چې هېرو ګلیف څه ته وایي، خو زړه یې ونه کړ چې څه وو ایي. د سکوت سره سره ویاند ته غوږ و او له ټولو شواهدو نه یې دا احساسوله، چې اوس آزماینښت پیل کېږي.
لاړښود ویاند پیېر ته ورنږدې شو او هغه ته یې وویل:
-که مو د زړه له کومې پرېکړه کړې وي، کولای شم تا حرم ته بدرګه کړم. له تاسو هیله کوم چې د سخاوت په نښه، خپل ټول قیمتي شیان ما ته راکړئ.
پیېر چې تصور وکړ، د هغه د ټولې شتمنۍ غوښتونکی دی، وویل:
-ما خو له ځانسره څه نه دي راوړي.
- څه چې لرئ، ساعت، پیسې، ګوتې...
پیېر په چټکۍ له جېبي کڅوړې نه پیسې او بیا ساعت وروسپارل خو نه یې شو کولای په آسانۍ د واده کړۍ له خپلې خوربې ګوتې نه راوباسي. خو کله چې یې دا چارې تر سره کړې، ویاند ورته وویل:
-هیله لرم د اطاعت په نښه خپلې جامې هم وباسې.
پیېر خپل نری کوټ، واسکټ او چپه موزه راوایستل. ویاند د هغه د کمیس ګرېوان د هغه د ټټر چپې خوا ته ورخلاص کړ او د هغه د پطلون چپه پایڅه یې تر ځنګانه پورې وربډ وهله. پیېر د خپل پطلون د ښي پایڅې د بډوهلو لپاره لږ خم شو خو سړی د هغه ددې کار مخنوی وکړ او وې ویل چې دې ته اړتیا نه شته. هغه د چپې پښې یو څپلکه ورکړه، چې پښویې کړي. د هغه پرشونډو یو خپل سره ماشومانه موسکا، چې د شک او پر ځان د ملنډو نښه و، راخوره شوه. په ځوړندو لاسونو او سره خلاصو پښو د ویاند نویو سپارښتنو ته سترګه په لاره و.
ویاند وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما وروستنۍ هیله دا ده چې د خپل ربښتینتوب د اثباتولو په ننبه د خپلو نفساني هیلو نه، تا ته تر ټولو غوره یې ماته وو ایې.

پییر وویل: زما نفساني هیلې؟ زما نفساني هیلې یو دوه نه دي....

هغه نفساني هیلې چې تر ټولو نه زیات، د ربښتینتوب او حقیقت لارې ته، خنډ وي.

پییر په خاموشۍ کې، د خپلو دغو نفساني هیلو شمېرنه کوله:

-شراب؟ ډېر خوړل؟ کبر؟ راحت پالنه؟ قهر؟ بدنیتي؟ ښځې؟ هغه په خیال کې دا ټول شمېرل، تلل او پرېکړه یې کوله، چې کوم یو تر ټولو مخکې دی؟ تر څه ځنډ نه وروسته یې په خورا کرار آواز، چې په سختۍ اورېدل کېده وویل:

-ښځې

ویاند لاربنود ، د دغه ځواب تر اورېدلو ، لږ وځنډېد خو هېڅ یې ونه ویل. هغه پییر ته ورنږدې شو او هغه دستمال یې، چې پر میز پروت و ، راواخیست او بیا یې د پییر سترګې وروتړلې، او وې ویل:

-د وروستي ځل لپاره تا سو نه هیله کوم، خپل ټوله پاملرنه ځانته وروا ړوئ. خپل احساسات ایل کړئ او خپله نیکمرغی نه د شهوت په ارضا کولو ، بلکې د زړه په صفالی او تقوا کې ولټوئ. د نیکمرغی سرچېنې نه د باندې، بلکې په خپل ځان کې دي.....

پییر په هغه شېبه کې د نیکمرغۍ هغه ژوند ښنوونکې سرچېنې په خپل ځان کې احساسولې، چې د هغه روح یې رڼاوه او زړه د هغو له لېوانتیا نه ډکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

یو څو شېبې وروسته، په پيير پسې هغه تياره حرم ته يو بل څوک راغی.دا هغه پخوانی ویاند نه و ،بلکې دماسون له ډلې سره دده له پېژند ګلوی سړی،ويلارسکي و.که څه هم تياره و ،خو پيير هغه له غږه پېژندلی و. پيير د خپل د ټينګ تکل په اړه د هغه نويو پوښتنو ته ځوابونه ورکړل:

-هو کې ! هو کې، تکل مې ټينګ دی.پيير په ورين تندي چې ماشوم وزمه موسکا يې پرشونډو خوره وه، پراخ بربنډ ټټر، يو موزه په پښو او بله پښه بربنډه، ګوډ ګوډ په داسې حال کې چې ويلارسکي د هغه پر بربنډ ټټر، بربنډه توره ايښې وه، په ګډه، هغه سره لاړ.

ويلارسکي هغه له کوټې نه وويست، هغه يې له څو دهليزونو نه تېر کړ، بيا بېرته شا خواته راوګرځېدل، بيا مخامخ لاړل او په پای کې يوې برنډې ته ورسېدل. ويلارسکي وټوخېد ،د تيږو ماتولو د يو ځانګړي سوټک، څو ګوزارونه، دهغه ټوخي ته ځواب ورکړ او دهغه په وړاندې ور پرانستل شو. يو شډل ځيږ غږ (د پيير سترګې هماغه شان تړلې وې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه د نوم، ځای، دزو کړې د ځای او د اسې نورې پوښتنې و کړې. او وروسته يې بيا هماغه شان تړلې سترګې بل چېرته بو ته.
بل ځای ته د تګ په اوږدو کې، هغوی د کنايې په ژبه دوی ته د ترمخې سفر کې، سپېڅلې دوستۍ، د نړۍ د ابدي معمار او د هغې مېراني په اړه خبرې اترې وشوې چې د دغه ستونزمن او ګواښمن مزل د سرته رسولو په وخت کې ورسره مخامخ شي، وهل به يې له هغه ګران وي. د دغه سفر په لړ کې د پېير دې ته پام شو چې هغه، کله د پلټونکي، کله د زوربدونکي او کله هم د غوښتونکي په نامه نوموي. هر وار د سوټکانو او تورو د ګذارونو ډول او سندريزوالی بدليده. کله چې يې هغه کوم ځای يا کوم چا ته وروست، او دی نه پوهېده، چېرته يا چاته، دې ته يې پام شو، چې د لارښوونکي سرې ګامونه سست شول او د ده د لارښوونکو ترمنځ کوم کړکېچ او شخړه رامنځ ته شوه. هغه واوريدل، چې ځنګه د هغه لارښوونکي يوله بل سره په بنګهاري پټ پټ غږېږي. د هغو يوه تن ټينګار کاوه، چې هغه بايد له يوې قالينې تېر شي، د هغه ښۍ لاس يې راونيو او پر کوم څه شي يې کېښود. هغه ته يې سره وويل چې کين لاس، د خپل ټټر په کينه خوا کېږدئ او د هغه نظام د وفادارۍ اصول تکرار کړي، چې دی يې د غړيتوب غوښتونکی دی. بيا يې شمعې مړې او پېير يې له بوی نه پوه شو چې الکول يې سره وسوځول. هغه ته يې سره وويل، چې کمکۍ رڼا ووينې. په دې شېبه کې يې د هغه سترګې ورپرانستې، هغه تصور کاوه چې و بده دی، او پېير د الکولو د سوځېدو په تته رڼا کې، څو تنه وليدل. هغوی ټولو د هغه ويانده په څېر چپنې اغوستې وې. هغوی ټول د ده په وړاندې ولاړ او خپلې بربنډې ځلېدونکې تورې يې د ده د ټټر پلو په نښه کړې وې. د هغوی په منځ کې يو سړی چې په وينو لړلی سپين کميس يې اغوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. پيير د دغه حال په ليدلو، خپل ټټر د تورو خواته وروړاندې کړ او هڅه يې وکړه چې د تورو څوکې د ده په ټټر کې ننوزي، خو تورې دمګړۍ له هغه نه يو پلو ته شوې او هغه سره سم يې د هغه سترګې ببرته وروترلې.

هغه ته يو غږ وويل: تا اوس کمکۍ رڼا وليدله. بيا يې شمعې سره ولګولې او وې ويل: اوس بايد بشپړه رڼا وګورئ. د هغه له سترګو بيا دستمال لرې کړ او له لسو غږونو نه زياتو هم مهاله غږ وکړ:

- د نړۍ پرتم داسې تېرېدونکى دى.

پيير کرار کرار ګواکې په سد کېږي، کوتې، د هغې ديوالونو او هغه کسانو ته چې هلته وو، کتل.

په کوټه کې د ولاړ ميز تر شاو خوا، چې تور ټوکر پرې غوړېدلى و، دولس تنه ناست وو او ټولو د هغو کسانو په څېر جامې اغوستې وې چې ده څو شېبې مخکې ليدلي وو. ده، دد غو کسانو له ډلې نه ځينې د پترزبورګ په بنډارونو کې ليدلي وو. دلته د مشر پر ځاى ده ته يو نا پېژندلى ځوان ناست او يو ځانګړى صليب يې په غاړه کې ځوړند و. د هغه کېڼې خوا ته، يو ايتالوى کشيش ناست و. دا هماغه آبات و چې څو کاله مخکې پيير هغه د انا پاولوفنې په کور کې ليدلى و. دغه شان يو لوړپوړى او پېژندل شوى چارواکى او هغه سويسي سړى چې يو وخت يې د کوراګين په کور کې، د هغه د ماشومانو د ښوونکي دنده لرله. ټولو په داسې حال کې چې په سکوت کې ډوب و، په خورا درناوى يې خپل مشر ته غوږ نيولى وو. په ديوال کې يو ځلېدونکى ستورى ټومبل شوى و. د ميز يوې خوا ته، په بېلا بېلا انځورونو انځور شوې يوه قالينګوټې غوړېدلې وه او بلې خوا ته يو قربانځاى، يو سپېڅلى کتاب او پر هغه يوه انساني ککره ايښې وه. له ميز نه ګرد چاپېره، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلب شمعونو ته ورته اوو شمعونه کتار شوي و. دوو تنو پېير ته لاربښودنه وکړه چې د قربانځای خوا ته لاړ شي.

يو بل تن وويل:

- ښاغلو ! دا څه خبرې دي، پرېږدئ، هيله کوم دا خبرې پرېږدئ.

پېير پرته له هغه چې په ځمکه پرېوزي، له خپلو نبږدې ليدونکو سترګو سره، حيران حيران شا و خوا کتل، خو ناڅاپه يې په زړه کې شک پيدا شو او له ځان سره يې وويل:

- چېرې يم؟ څه کوم؟ دا پر ما ملنډې وهي که څنګه؟ وروسته به ددې چارو ياد بدل، ما ته شرم نه وي؟

خو دغه شک د سترګو په رپ کې بېرته ورک شو. له ځانه د چاپېير شويو وګړو برندو څېرو ته ځير ځير و. ټول هغه څه يې وريا د کړل، چې په دې مراسمو کې تېر شوي وو او وويل، چې په نيمه لاره کې به نه درېږي. له شک نه خورا وېرېده، نو ځکه يې د صفا او صداقت د بيا لاس ته راوړلو په هيله د لمانځتون په وړاندې په ګونډو شو او پر ځمکه يې ځان واچاوه. په رښتيا يې هم تر پخوا لا زيات د آرامۍ او خواخوږۍ احساس وکړ. وروسته له هغه چې څو شېبې همداسې په درناوی غځېدلی پاتې شو، سپارښته وشوه، چې پاڅېږي او هغه شان سپينه چرمي چپن واغوندي، لکه چې نورو اغوستې وې. هغه ته يې يو پارو او درې جوړه دستکشه ورکړل. په دې وخت کې مشر استاد، هغه ته مخ ورواړاوه او وې ويل، چې د سپينې چپنې، سپين والی او پاکي ته چې د پرهېزګارۍ او صداقت نښه ده، پوره پاملرنه ولري. بيا يې د پارو په هکله چې لاتر اوسه د هغه د دندې په اړه څه ورته ويل شوي نه و، وويل چې، دا ددې لپاره دی، چې د هغه په وسيله لومړی خپل زړه له ګناهونو او ناولتيانه پاک کړي او بيا په کمينۍ د خپلو خپلوانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو وګړو زړونه او روان پاک او رون کړي. بیا د لومړي نارینه د دستکشو په اړه ورته وویل، چې دا راز به ده ته هم داسې ناسپړلی پاتې شي، خو باید د هغه په ساتنه کې ډېره پاملرنه ولري. د دویم جوړه دستکشو په اړه چې هغه هم د نارینو و، ورته وویل شول، چې هغه د برنډې په غونډو کې په لاس کوي او د دریمې جوړې په اړه، چې ښځینه دستکش و، ورته وویل شول، چې:

- ګرانه وروره! دا دستکش هم ستا دي. دا به هغې ښځې ته ورکړې، چې تر نور ټولو هغو نه تا سوته د درناوي وړ وي. په دې ډالۍ سره باید هغې ته د خپل زړه سپېڅلوالی ثرګند کړي او هغه د معمار واده ته وهڅوي.

لږ ځنډه وروسته یې وویل:

- ګرانه وروره! خو پام کوه، چې دا دستکشونه، ناولو لاسونه په لاس نه کړي...

کله چې مشر استاد خپلې دا وروستی خبرې هغه ته اوروليې، پېير د هغه په تندي او څېره کې د خورا ژورې خواشینۍ نښې ولیدې او د هغه په لیدو دی هم لا پسې خواشینی او نېږدې و، چې ستر ګونه یې اوښکې را وبهېږي. څېره یې د ماشومانو په شان تکه سره شوه. په ګبنۍ او نا آرامۍ یې شاوخوا وکتل او یوه زورونکی چوپتیا خوره شوه.

یوه ورور، دغه چوپتیا بیا داسې ماته کړه چې پېیر یې له لاسه ونیو او یوې قالینګوټې ته یې ورنېږدې او د یوې کتابچې له مخې یې پر قالینې د انځورونو په اړه، وینا وې ورته ولوستلې. دا انځورونه د لمر، سپوږمۍ، سوټک، شاقول، پارو او دوه ټوټې تیږې، انځورونه وو. یوه تیږه شډله او بل هغه یې د مکعب په شان تراشل شوې وه. دغه راز یو پایه او درې کړکۍ او ځینې نور شیان هم هلته انځور شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پېیر ته یو ټاکلی ځای وټاکه، د برنډې ننښې یې وروښودلې، د ننوتلو (د شپې نوم) یا کود یې ورته وو ایه او بالاخره یې اجازه ورکړه چې کېني. مشر استاد د دوی د نظام د بنسټیزو اصولو او کړنلارې لوستل پیل کړل. هغه یو خورا اوږد متن و. پېیر له خوښۍ، شرم او ګنهۍ نه، په هغه څه چې لوستل کېدل، سر نه خلاصېده. هغه یوازې د کړنلارې وروستۍ خبرې سمې واورېدې او په یاد یې پاتې شوې:

مشر استاد داسې ولوستل:

- زموږ په لمانځتونو او معابدو کې د تقوا او بې لارېتوب د کچو او درجو نه پرته، بله درجه نه شته. هر چېرته او هر کله چې امتیاز رامنځ ته کېږي، هلته چې د انسانانو تر منځ د برابرۍ زړې او بنسټ ړنګېږي. د ورونو مرستې ته چې هر څوک وي، وردانګه. هر بې لارې ته، چې هر څوک دی، لارښوونه کوه، هر لوېدلي ته لاس ورکوه او هېڅکله دې په زړه کې د ورور په وړاندې کرکه مه اچوه. تل خواخوږی او مهربانه اوسه. په هر زړه کې د مینې او صفایي ډیوه بلوه. په خپلو نیکمرغیو کې دې، خپل خپلوان او ورونه شریک ګڼه او هېڅکله د دغه سپېڅلو الی خوند په رخه او کرکه مه لړه. دښمنان دې ښښه او له خواخوږۍ نه پرته، په بله وسیله له هغه نه غچ مه اخله. هر کله چې په دې توګه لوړ آسماني قوانین مراعات کړې، د لرغوني پرتم ورکې شوې ننښې به بیا پیدا کړې.

په همدې وروستیو ټکو یې خپله وینا پای ته ورسوله، پاڅېد، له پېیر نه یې غېږ تاو او هغه یې ښکل کړ.

پېیر چې سترګې یې د خوښۍ له اوښکو ډکې وې، شا وخوا ته کتل او په دې یې سر نه خلاصېده چې څنګه مبارکیو او د تکلونو بیا تازګۍ ته ځواب وو ایي، له ځان نه را چاپېر شویو کسانو کې یې، څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژند ګلوي نه لیدل، هره خوا ته به یې چې کتل، ټول نوي ورونه و او په دې کې یې، تلوسه کوله، چې له دوی سره به ګډ نوي کارونه پیل کوي.
مشر استاد د سوټک په ګوزار، له میز له ګړز جګ کړ، ټول پر خپلو ځایو کېناستل او یوه تن د کمینۍ او تواضع په اړه دعا ولوستله.
وروسته د مشر استاد په غوښتنه، د وروستۍ دندې د سرته رسولو سپارښتنه وشوه، یو لوړپوړي روحاني، چې د (صدقې د راټولولو) دنده یې لرله، پاڅېد او له یوه پلوه یې په ورونو ګرځېدل پیل کړل. پېیر غوښتل ټولې پیسې صدقه کړي، خو له دې نه وډار شو چې دا به کبر او ځانستاینه وګڼل شي، نو ځکه یې د صدقو په نامه په یوه لیک کې، هغه اندازه ولیکله چې نورو لیکلې وې.
غونډه پای ته ورسېده، خو پېیر کورته د رسېدو سره، داسې انګېرله چې له خورا اوږده سفر نه راستون شوی وي. هغه سفر چې لسګونه کاله یې دوام کړی و او د هغه په لړ کې دی داسې بدل شوی و، چې له پخواني جوړښت، نظام، ژوند او د هغو له عادتونو نه خورا لرې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

پيير، په لوژ کې تر منلو يوه ورځ وروسته په کور کې ناست و او کتاب يې لوست. هغه هڅه کوله د هغې مربعې په معنا ځان پوه کړي، چې يوه خوا يې خدای، دويمه خوا يې اخلاق، دريمه خوا يې روحاني او جسماني عالمونه او څلورمه هغه يې د هغو اړيکي و.

کله ناکله به د دغې مربعې له خياله وزګار شو، سر به يې له کتاب هسک کړ او تصور کې به يې خپل نوی ژوند نه نکلونه انځورول.

د پرون ماښام په غونډه کې يې ده ته ويلي و، چې د ده د دوئيل آوازې تر تهولوا که پورې ورسېدلی او ښه به دا وي چې يوه څه موده له پلازمينې پترزبورګ نه چېرته لاړ شي. پيير دا ښه ګڼلې وه، چې خپلو سهيلي جايدادونو ته لاړ شي او يو څو موده له خپلو بزګرانو سره ناسته ولاړه او حسابونه وکړي. هغه د خپل دغه نوی ژوند د خيالونو په خوښۍ کې ډوب و، چې ناڅاپه سردار واسيلي کوټې ته راننوت او سمدلاسه يې وويل:

- ګرانه ملګريه! دا په مسکو کې دې، څه بلا پېښه کړې ده؟ د زړه سره، دا لېوليا سره دې، څه اخ و ډب جوړ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده واسیلي چې لا ناست نه و، زیاته کړه:

- ته هسې لمسول او پارول شوی یې، ته ډېر تېر وتلی یې، زه په هر څه خبر یم، زه کولی شم په ډاګه او د زړه له کومې تا ته ووایم چې ایلن ستا په وړاندې هومره بې ګناه ده، لکه هغه شان چې حضرت مسیح، د یهودانو په وړاندې بې ګناه و.

پییر غوښتل چې ځواب ووایي، مګر سردار واسیلي، هغه خبرو ته پرې نښود:

- ته ولې، مخامخ ما ته رانغلې او د یوه دوست او ملګري په څېر دې هر څه را ته ونه ویل؟

هغه زیاته کړه:

- زه په هر څه پوهېږم او له هر څه خبر یم. پوهېږم ستا کړه، د هغه نارینه کړو ته ورته و، چې له خپل ناموس نه دفاع کوي، خو هغه خورا په تلوار و. ښه په دې اړه به قضاوت نه کوو.

هغه خپل آواز لږ ټیټ کړ او دوام یې ورکړ:

- تصور یې کولای شې، ته لږ فکر وکړه، د تا په دې کړو سره، خلک اوس د هغې او زما په اړه څه فکر کوي. خلکو خو لا څه کوې، چې دربار... هغه هلته په مسکو کې پاتې شوه او ته دلته.

هغه د پییر لاس راونیو، لږ یې ښکته کېښکود او وې ویل:

- ګرانه! دا په یاد لره، هرومرو کومه تېروتنه شوې ده، زه داسې انګېرم، چې ته هم همداسې فکر کوې او پوه شوی یې. وروره! سمدلاسه به، همدا اوس زما په مخ کې هغې ته یو لیک، لیکې.

لیک به لیکې، چې هغه دلته راشي، هر څه په روغه جوړېږي، دا بدمرغي باید پای ته ورسېږي، کنه ګوره! دا ساده او وړه پېښه به لوی جنجالونه جوړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسيلي هغه ته له معنا نه په ډک يو غلچک وکتل او زياته يې کړه:

- زه له خورا ښو خلکو نه خبر يم، چې ټولوا که امپراطوره، چې خپله يوه کونډه ده، له دې خبرې سره يې لېوالتيا پيدا کړې ده، ته خو پوهېږې، چې هغه له ايلن سره ځانګړې مينه لري.

پيير څو ځله هڅه وکړه چې څه ووايي، خو نه سردار واسيلي هغه ته د خبرو وخت نه ورکاوه او نه يې خپله له ډاره خوله پرانسې شوه، خو سره له دې يې هم تکل کړی و چې په خورا غوڅه ژبه له خسر سره خپل مخالفت څرګند او د هغه وړانديز ونه مني. په همدې شېبه کې هغه ته د خواخوږۍ، مهربانۍ او ورورګلوۍ په اړه، د ماسون د ډلې اصول وريادشول. مخ يې سور او ګونځې ګونځې شو. ګېڼې اخېستی و، همداسې پاڅېده او کېناسته، پاڅېده او کېناسته. هغه د ژوند تر ټولو په کړکېچن کړکېچ کې ځان راګير او لاس په ګريوان ليد... دغه حالت دی يو روحي اخ و ډب سره مخامخ کړی و... هغه د دغه راز تندو خبرو د اورېدو سره روږدی شوی و. هغه د سردار واسيلي له بربنډې او ترخې ژبې او په ځان باور سره هم عادت کړی و، نو ځکه يې داسې انګېرله، چې اوس هم دی ددې توان نه لري، چې د هغه په وړاندې څه ووايي، خو ده دا هم احساسوله، چې د هغه ټول برخليک او راتلونکې هغه ځواب پورې اړه لري، چې اوس يې بايد ووايي:

ايا دی هماغه شان خپل پخوانۍ لارې ته، خپل عادت شوې لارې ته دوام ورکوي او يا دغې په زړه پورې لارې ته، چې ماسونانو ورته ويلې وه، هغې لارې ته چې ده سخت ايمان پرې پيدا کړی و، هغې لارې ته چې د نوې نړۍ ور يې ورته پرانست راګرځي.

سردار واسيلي په ټوکيزه وينا هغه ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ګرانه ! ته یوازې ماته (هو) ووایه، زه به هغې ته لیک ولیکم، بیا به په دې ویاړ زه خوسکی درته حلال کړم.

خو شهزاده واسیلي لا خپله ټوکیزه خبره پای ته نه وه رسولې، چې د پېير پر څېرې د غضب داسې لړې راخورې شوې چې د هغه د پلار د څېرې د غضب یاد کاوه، بې له هغه چې خپل مرکچي ته وګوري، تر شونډو لاندې یې وویل:

- سردار، ما خو ته خپل کورته نه یې رابللی، هیله کوم چې لاړشې !

پېير پاڅېد ، هغه ته یې ورپرانست او بیا یې وویل:

- مهرباني وکړئ، څه ته ګورئ؟

هغه هم پر ځان دا باور نه درلود ، چې د غسې وکړي او له هغه وحشت، تلوار او ګبنې نه چې د سردار واسیلي په څېره کې راڅرګند شوی و ، خوشاله بربښېده.

سردار واسیلي وویل:

- څه در شوئ؟ ناروغه خو به نه یې؟

پېير چې غږ یې رېږدېده، په ګوابنمن آواز یې بیا وویل:

- مهرباني وکړئ !

شهزاده واسیلي، پرته له هغه چې د خپلو پوښتنو ځوابونه واوري، دې ته اړ کړل شوی و ، چې باید لاړ شي.

پېير یوه اونۍ وروسته، د ماسون د ډلې له خپلو نویو ملګرو سره خدای په اماني وکړه، د خیریه چارو لپاره یې ښې غټې پیسې ورکړې او خپله د خپلو جایدادونو د څارنې لپاره لاړ. د ماسون له ډلې نه د هغه نویو ورونو د کیف او ادېسې د ښارونو د ماسون له نامه هغه ته لیکونه ولیکل او په هغه کې یې پېير ته ډاډ ورکړ چې دی به لیکونه ولیکي او په نوي پیل شوی ژوند او چارو کې به له هغه سره مرسته او لارښوونه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سره له هغه چې ټولواک، د دوئيل او دوئيل کوونکو په وړاندې سخت دريغ غوره کړی و، خو نه پيير او دولوخوف او نه د هغو شاهدانو يوه هم کوم ګواښ يا تاوان ونه ليد. او پيښه په خير تېره شوه. مګر د دوئيل له کبله و، چې پيير او مېرمن يې سره جلا شول او د دغې بدنامۍ، ډنډورد ټولو خلکو په تېره بيا د اعيانو په غونډو او بنډارونو کې سختې انګازې ګډې کړې وې. پيير چې تر دې نه پخوا يو ارمونی او نا مشروع سړی ګڼل کېده، اوس يې د ټولو په تېره بيا خير غوښتونکو او غوړمالو له خوا ښه ملاتړ کېده. هغه لا تر څو موده د مخې، د روسيې تر ټولو بډای ځوان او بې ښځې مجرد زوم ګڼل کېده، د هرې کورنۍ له خوا يې هرکلی کېده، خو تر واده نه وروسته هغو ميندو چې پېغلې لونې درلودې او نور يې هيلې، په ناهيلو بدلې شوې، تر زياتې اندازې يې د هغه په وړاندې خپله بايلوده... د دوئيل په پيښه کې هم دی ملامت شمېرل کېده، هغه د يو لېوني او رخه لرونکي مېړه نوم ګټلی و او پسې ويل کېدل چې هغه د خپل پلار په څېر باڅاری او عصبي ستونزې لري. کله چې ايلن د پيير ښځه، له پترزبورګ نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د تګ نه وروسته، دې ښارته راستنه شوه، ټولو خپلوانو او آشنایانو نه یوازې په خورا خوښۍ بلکې د هغې بدمرغۍ له کبله چې پر هغې راغلې وه، په ډېر درناوی د هغې هرکلی وکړ. هرکله به چې چا د ایلن د مېړه په اړه خبرې کولې، هغې خورا مظلومه څېره غوره کوله. که څه هم هغه د خپل دې دریځ په معنا نه پوهېده، خو بیا هم د هغه د ځیرکتیا احساس خپل په خپله په هغه کې رالمسېده. ددې دغه دریځ دا راڅرګندوله، چې هغې پرېکړه کړې ده، د دغې بدمرغۍ او پېغور ټول پېټی یوازې، پرته له هغه چې چا ته ګیلې او شکایت وکړي، په خپله وزغمي. هغې داسې انګېرله، چې ددې مېړه هغه صلیب (صلیب د شهادت نښه ده، هغه شهادت د ګناهونو د ښنلو په خاطر باید وزغمل شي) و، چې خدای دې ته را لېږلی و. سردار واسیلي بیا په دې اړه لږ په ډاګه خبرې کولې. هر وار به چې د پېیر په اړه خبرې پیل شوې، ده به اوږې پورته واچولې، تندي ته به یې ګوته ونیوه او ویل به یې:

- د هغه ماغزه خراب دي، ما خو له هماغه لومړي ورځې ویل، چې لېونی دی.

انا پاولوفنا د هغه په اړه ویل:

- ما هم د همدې پېښې اټکل کاوه، زه همدا اوس هم وایم او له هماغې لومړۍ شېبې نه، تر ټولو لومړی ما دا اټکل وکړ (دې په دې زیات ټینګار کاوه، چې تر هرچا د مخه یې اټکل کړی و) ما ویل چې دا ځوان لېونی او ماغزه یې د پیړۍ په بې لارې عقایدو لړل شوي دي. ما ویل، ما لا هماغه وخت چې ټول پرې مین و. ویل؟ په یاد مو نه دي؟ هغه وخت چې نوی له بهره راغلی و او یو ماښام یې زما په یوه بنډار کې، ځان د کوم (مارات) په نامه خلکو ته وروپېژاند. (د روسي متن ۴۴۴مخ) اوس نو ورته ټینګ شئ، ګورئ! خبره چېرته ورسېده. زما لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه وخت دې واده ته خوښه نه وه او د دغه شان يو پای اټکل مې کاوه.

انا پاولوفنا د پخوا په شان په خپلو وزګارو ورځو کې، په خپل کور کې مېلمستياوې جوړولې، هغه شان پرتميني مېلمستياوې چې يوازې انا پاولوفنا د هغې د جوړولو توان درلود. په دغو شان بنډارونو کې چې لومړی په هغه کې، د او سنۍ ټولنې غوره پېيروي (کوچ) د پترزبورګ د روښان اندو ټولنو تر ټولو غوره ګېډۍ، راټوليدل. د انا پاولوفنا په بنډارونو کې په ځير د مېلمنو د ټاکنې ترځنګ، يوه ځانګړتيا دا هم و چې هر وار به په هغې کې يو ناپېژندل شوی او په زړه پورې څېره مېلمنو ته ورپېژندل کېده او بله ځانګړتيا يې لا دا وه چې هېڅ چېرې، لکه په دې بنډارونو کې، د پترزبورګ د سياسي حالاتو په هکله اټکلونو او د هغو په اړه شننې نه کېدې.

د ۱۸۰۶ کال په پای کې هم چې په اينوي او اورشتت کې د ناپليون له خوا د جرمن د پوځ د غمرلې ماتې له ټولو وړو او غټو پېښو او کيسو نه هر څوک خبر و، د جرمن د پوځ د سنګرونو د ړنګېدو کيسه هره خوا خپره وه. د روس پوځ، جرمن ته ننوتلی و او د ناپليون روس دويمه جګړه پيل شوې وه، انا پاولوفنا يوه لويه مېلمستيا او بنډار جوړ کړ. په دې مېلمستيا کې غوره اعيان او د روښان اندو له ګېډونه، زړه راښکوونکې بدمرغه ايلن چې مېړه (پېير) پرېښې وه، مورتمار، له ويانا نه نوی رارسېدلی، په زړه پورې شهزاده ايپوليت، دوه ديپلماته، ترور، هغه ځوان چې په دې بنډار کې يې د خورا غوره سړي نوم ګټلی و او په همدې نوم نومول کېده او يوې پېغله چې تازه د ښځېتوب وياړ ور په برخه شوی و، د هغې مور او څو تنه نورو چې هومره پېژند ګلوي او نوم يې نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نوې خبره چې انا پاولوفنا ، د هغې شپې په مېلمستیا کې مېلمنو ته ورپېژندله، باریس دروبتخکوی و ،چې نوی یې د کوم لوړ پوړ چارواکي، یاورتوب رتبه اخېستې وه او په دې ورو ستیو وختو کې د جرمن د پوځ په ځانګړي استازیتوب راغلی و.

سیاسي اړیکلونو او شننو دا ویل، که هرڅومره د اروپایي هېوادونو مشران او پوځیان، د ناپلیون د زورزیاتي په وړاندې، نرمي او کراري وښيي، زموږ خیال د بناپارت په وړاندې بدلیدونکی نه دی. د هغه په وړاندې زموږ په ډاګیز دریځ کې بدلون نه راځي، د جرمن پاچا او نورو ته یو ازې وایو چې:

- خپل عمل د لارې مل دی، هر څه چې کوئ، ځواب به یې ګورئ. دا ستا غوښتنه و ،هو کې ښاغلیه جورج دا اند ښنه ! (د مولیر د یوې ننداري اتل اند ښنه ده)...

کله چې نبرډې ټول مېلمانه راټول او باریس تالار ته راننوت، په همدې شېبو کې د انا پاولوفنا په ځانګړي لارښوونه، ټولې خبرې له اتریش سره زموږ په سیاسي اړیکو او له اروپا سره زموږ په اتحاد را چورلیدې.

باریس، چې د ناظرتوب، وریښمینه نوې ښکلې دریشي اغوستې وه، له پخوا نه په مېړانې، تازه، تاند سور او سپین او په ډاډ منو ګامونو تالار ته راننوت او هغه شان چې لارښوونه ورته شوې وه، بوډۍ ترور ته ورغی او تر ځانګړي درناوي نه وروسته ،له نورو سره یو ځای شو.

انا پاولوفنا خپل وچ لاس هغه ته ور اوږد او هغه ښکل کړ. بیا یې له هغه سره ځیني ناپېژندل شوي کسان، هغه ته وروپېژندل او د هر یوې، نوې پېژندونکې خبرې په اړه به یې په کراره یوه ستاینه کوله، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

- شهزاده ایپولیت کوراگین خورا مهربان ځوان، دا هم ښاغلی کروک د دنمارک شارژدافیر، چې د ژورو خیالاتو خاوند دی او دا هم ښاغلی شیتوف چې خورا دروند سړی دی.

باریس چې اوس د اناپاولوفنا، د هلو ځلو او خپلو ځیرکتیا او هڅو له امله ځانته، غوره او د درناوي وړ دنده غوره کړې او د کوم لوړ پوړي چارواکي د یاورتوب دنده یې تر لاسه کړې وه. هغه د جرمن په پوځ کې ښه منصب گڼلی او دا دي د یوې خورا درنې دندې د سر ته رسولو لپاره د ځانگړی استازی په نامه پترزبورگ ته راغلی و. هغه په المیوخ کې د نظم په اړه له نالیکل شوو قوانینو سره ښه آشنا شوی او له هغوی سره ښه لېوال شوی و. د غه نظم او انضباط، او د هغه ځانگړي کړه وړه چې کولای شول یو ساده برید گی، په خوار نامعقوله بڼه، له یوه جنراله نه، لوړ وښیي. د همدې نالیکل شویو قوانینو له مخې، په پوځ کې د لوړېدو او برې د لاس ته راوړلو لپاره نه هڅې په کار وې او نه زیات کار، نه یې میړانې ته اړتیا لیدله کېده او نه یې زړورتیا ته، یوازې څه چې په کار و، هغه له هغو کسانو سره نږدې والی او دوستي وه، چې دغه رتبې، مډالونه او نښانونه یې ښېښل. باریس هم کله کله د خپلو چټکو رتبو له اخیستو نه تعجب کاوه او هم به له دې کبله په حیرت کې و چې څنگه نور د ده له دغه راز بریالیتوبونه، نه خبرېږي. باریس د دغه نوي ژوند له کبله، له ډېرو پخوانیو دوستانو سره پخواني کړه وړه، دودونه او حتی آشنایان او وعدې هېرې کړې وې. خپله هم چور بدل شوی و. که څه هم هغه بډای نه و، خو خپله وروستۍ ټنگه یې هم په کالیو او جامو خرڅوله او هڅه کوله چې تر نور ښه او ښکلی وبرېښي. هغه له ډېرو لذتونو ځان ددې لپاره بې برخې کاوه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پترزبورګ په لارو کوڅو کې، په خورا ښو ګاډیو کې سپور او ښو نویو پوځي جامو کې وګرځي. یوازې له هغو کسانو سره د آشنایي په لټه کې و چې تر ده نه لوړ دریځ ولري او په یو څه نه، یو څه کې دی ګټه ترې واخېستی شي. پترزبورګ ده ته ډېر ګران او مسکو ته یې په سپکه کتل. د رستوف له کورنۍ او له ناتاشې سره یې خپل د تنکي ځوانی لېونۍ مینې ته په ملنډو کتل او په پوځ کې د ګډون نه وروسته هېڅکله بیا د هغو کور ته نه وه ورغلی. دا دی اوس، د اناپاولوفنا د مېلمستیا تالار ته رابلل شوی و. دې تالار ته رانوتل یې د خپلې لوړتیا یوه غوره نښه ګڼله.... خپله یې په ډېرې ځیرتیا ټول څارل. هر مېلمه ته یې جلا جلا په ځیر ځیر کتل او په دې اړه یې فکر کاوه چې له کوم یوه نه کومه ګټه اخېستی شي او په څه ډول له هغه سره ځان نېږدې کولی شي. د مېلمه پالې له لارښوونې سره سم د ښکلې ایلن تر څنګ کېناست او د بنډار عمومي خبرو ته غوږ شو.

د دنمارک شارژدافیر وویل:

- ویانا د وړاندیز شوي تړون په ټکو په ښه توګه پوهېږي. هغوی پوهېږي چې د ډېرو بریو سره سره، بیا هم دغه وړاندیز سرته رسېدای نه شي، نو ځکه هغوی د دغه تړون د اهدافو عملي کېدو ته په شک ګوري. او همدا د ویانا د کابینې نظر هم دی.

یو هوښیار او ځیرک سړي وویل:

- همدا شک او تردېد د ویاړ وړ خبره ده.

مورته مار وویل:

- د ویانا د کابینې او د اتریش د امپراطور او ټولواک خبره باید یوه ونه ګڼله شي، د اتریش ټولواک هېڅکله نه شي کولی داسې خبرې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا پاولونا په خبرو راغله او وې ویل:
-ګرانه ګرافه! اُروپ (خدای خبر چې هغې ولې اوروپا ته اُروپ ویل، تصور کېده چې هغې دا تلفظ د ژبې یو ښه والي ګاڼه، دا چې اوس له هغې سره یو فرانسوي غږېده، نو دا یې ښه وګڼله چې داسې ووایي).
-انا پاولونا هم خبره د اترېش د ټولواک د زړورتیا پلو ته ځکه ور اوړده کړه چې باریس په خبرو راولي.
باریس په خورا ځیرتیا د هغو خبرو ته غوږ نیولی و او دې ته سترګه په لاره و چې خپله هم په خپل وار سره څه ووایي، خو له دې سره سره څو ځله بریالی شوی و، چې خپلې ښکلې او زړه راښکونکې ګاونډۍ ایلن ته وګوري، هغې ښکلا سره چې ښکلې موسکا یې پرشونډو خوره وه، څو ځله یې خپل غلچک له ده سره جنګولی و.
انا پاولوفنا د جرمني په اړه د خبرو په لړ کې څو ځله په نرمه او ناپېیلې ژبه له باریس نه وغوښتل چې (ګلوګاو) د خپل سفر د پاېلو په هکله وغږېږي او د جرمن د پوځ په اړه، لکه هغه شان چې ده لیدلي و، خبرې وکړي. باریس په آرامۍ او بې تلواره، په خورا خواخوږۍ او بې هر ډول تېروتنو په فرانسوي ژبې، د جرمن د پوځ او دربار په هکله هر اړخیزې خبرې پیل او د خبرو په لړ کې یې هڅه کوله چې پېښې له خپل ځانګړې نظره پرته لکه هغه شان چې دی، په ربښتیني ډول بیان کړي. د ده دغه بیان او ژبې د څه کم ټولو وګړو پام ځان ته ور واړاوه. انا پاولوفنا داسې احساسوله چې د دې له خوا ټول رابلل شوي مېلمانه، له دغه ځوان سره له آشنایۍ خوند اخېستی او قدر یې کوي. ایلن تر ټولو نه زیات د باریس خبرو ته پام کړی و. څو ځله یې د هغه د سفر په اړه داسې پوښتنې وکړې چې ګوا کې د جرمن د پوځ د حالاتو سره لېوالتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې باريس خپلې خبرې پای ته ورسولې، ايلن له هغې موسکا سره، چې تل به يې پرشوندو خوره وه، هغه ته مخ ور واړاوه او وې ويل:

- تاسو بايد هرومرو زما ديدن ته راشئ!

د هغې له ژبې نه داسې ثرګنده وه، چې ګواکې دغه ليدنه چې باريس يې په اړتيا نه پوهېده، خورا اړينه ده. ايلن تر لږې شيبې ځنډ نه وروسته وويل:

- د سه شنبې په ورځ، د نهو لسو بجو په اوږدو کې، که دا کار وکړئ، تاسو به زما د خاطر، خاطر وياړ شي.

باريس وعده وکړه، چې د دې هيله به سر ته رسوي او هڅه يې کوله له هغې سره مرکه توده کړي، خو اناپاولوفنا په دې پلمه، چې ګواکې ترور غواړي د ځوان ناظر خبرې واوري، خپلې خوا ته وروغوښت او په دې توګه يې هغه له ايلن نه لرې کړ، هغې اناپاولوفنا د دغې بلنې په ترخ کې، په يوې ملالې او ځانګړې ادا چې له ايلن سره د خواخوږۍ نښې ترې ثرګندې وې وويل:

- ګوره تاسې خو، د هغې مېړه پېژنی؟

هغې چې ايلن ته اشاره کوله زياته کړه:

- اخ! ايلن داسې يوه بدمرغې ښکلې ښځه ده! د هغې په مخ کې د هغې د مېړه په اړه مه غږېږئ، هيله لرم چې هغه مه وريادوئ، د هغې لپاره خورا د خواشينۍ وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې باریس او انا پاولوفنا مېلمنو ته راستانه شول، سردار ایپولیت په خبرو لګیا و. هغه ځان د څوکۍ څنډې ته نږدې کړ او وې ویل:

- د پروس ټولواک ! دا یې وویل او په خندېدو شو. ټولو هغه ته مخ ورواړاوه. هغه بیا په پوښتنیزه ډول وپوښتل:

- د پروس ټولواک؟ بیا یې وخندل، بیا یې ځان د خپلې لاستي لرونکې څوکۍ منځ ته برابر او په خورا ډېره توګه آرام کېناست. انا پاولوفنا یوه شېبه د هغه خبرو ته سترګه په لاره شوه، خو ولیدل چې سردار ایپولیت د خبرو د دوام تکل نه لري، دا خبره یې راونیوه چې دا خدای ناپېژندونکی بناپارت، څنګه په پوتسدام کې د (ستر فردریک) توره غلا کړې ده، دا د ستر فردریک توره وه چې زه ...

خو ایپولیت د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- نو څه ووایم، د پروس ټولواک !

خو همدا چې د ټولو پام یې ځانته وروا ړاوه، ښښنه یې وغوښته او چپ شو. انا پاولوفنې لږ تندی تریو کړ، خو مورتېمار چې د ایپولیت ملګری و، هغه ته په قهر مخ وروا ړاوه او په غوڅه ژبه یې ورته وویل:

- پوه نه شوم، تاسو د پروس له دې ټولواک څه غواړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایپولیت بیا وخندل او خندا یې دې ته ورته وه، چې ګواکې د خپلې خندا له کبله شرمېدلی وي، خو وې ویل:

- نه! هېڅ نه غواړم، یوازې دومره مې غوښتل چې ووایم (هغه د بنډار له پیل نه دې ته سترګه په لاره و، هغه ټوکه چې په ویانا کې یې اورېدلې وه، دلته واوروي)

هغه دوام ورکړ:

- ما غوښتل یوازې دومره ووایم چې موږ هسې د پروس د ټولواک لپاره جنګېږو.

باریس... او نورو ټولو وخندل.

انا پاولوفنا...

هغه په ګوښمنه خو له ملنډو په ډکه ژبه وویل:

- له کلمو سره ستا سو لوبه، ښه پای نه لري، البته چې خورا عاقلانه دی، خو رښتیا نه دی. موږ د ښه نیت لپاره جنګېږو نه د پروس د ټولواک لپاره. او دا سردار ایپولیت خو، هسې شیطانکئ دی.

دا خبرې اترې چې دم په دم تودېدې، ټولې د سیاسي پېښو د خبرونو په شاوخوا راچورلیدې، خو کله چې خبرې د ټولواک له خوا دی او هغه ته د رتبو، نښانونو او مډالونو ورکولو پورې ورسېدې، لا تودې او تودې شوې.

هغه هوښیار او ځیرک سړی وویل:

- پروسږ کال خو، ن.ن. یوه تنباکمروړه، هغه هم په عکس انځور شوې، هغه نو سږ کال ولې هغه س.س. ونه ګټي؟

دیپلمات وویل:

- ښښنه غواړم، د ټولواک په تصویر انځور شوې تنباکمروړه، یو سوغات دی، نه رسمي امتیاز، هغه یوازې یوه ډالۍ ده، ډالۍ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ټول کورونو ته د تک لپاره چمتو شول، ایلن چې د بندار په اوږدو کې تر ټولو کمه غرېدلې وه، بیا یې مخ باریس ته وروا ړاوه او په هیله یزه خوږه ژبه یې هغه ته وریاده کړه چې د سه شنبې ورځ یې هېره نه شي. هغه چې انا پاولوفنا ته موسېده ،باریس ته وویل:

- دا خورا ضروري ده چې سره وګورو ! او اناپاولوفنا له هماغې خواشینې موسکا سره، چې هر وار د ټولواک، د هغه د پلویانو او د کورنۍ د غړو د نامه په یادېدو سره یې پر شونډو خورېده، د هغې د هیلې تائبد وکړ.

داسې برېښېده چې د پروس د پوځ په اړه د باریس په شویو خبرو کې، ایلن ناڅاپه د ځان لپاره کوم نوی ټکی موندلی دی، نو ځکه یې داسې د دیدن لېواله ده. هغې داسې څرګندوله، چې د سه شنبې په ورځ هغه ته راشي، هغه به دغه ټکی ټول ده ته څرګند کړي.

باریس چې د سه شنبې په ورځ، د ایلن پرتمین مېلمستون ته ورغي، دلته د ده د راتګ د هرومرو والي، هېڅ دلیل ورته ونه ویل شو. که څه هم نور مېلمانه هلته و ، خو ایلن له هغو سره خورا لږه غږېده. هغه یوازې د خدای په امانۍ په وخت کې، هغه هم هغه وخت چې باریس د هغې لاس ښکلاوه، له موسکا پرته په خورا برنده بڼه په بنګهاري، هغه ته وویل:

- سبا ماښام ته به راشئ، هرومرو به راځې، هرومرو !

او باریس پترزبورګ ته د دغه سفر په اوږدو کې، د ایلن بیزاو خوف له نېږدې انډیوالانو نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د جګړې اور د م په دم زیاتېده او لمن یې د روسیې پلو ته رانېږدې کېده. هر ځای او هر چېرې د بشري ټولنې دښمن، بناپارت ته د ښېرا او غږ او ربړل کېده. له کلبو او باندو نه د جګړې لپاره زلمیان راټولېدل، احتیاط زیاتېده، او ډول ډول آوازې او خبرونه له بېلا بېلو جبهو نه رارسېدې، هغه خبرونه چې زیاتره وخت به ناسم او خپل تعبیرونه لرل.

د بوډا یا مشر بالکونسکي د سردار اندرې او شهزادګۍ ماریا ژوند له ۱۸۰۵ کال راهیسې له هره پلوه چور بدل شوی و.

په ۱۸۰۶ کال کې، د روسیې د احتیاط پوځ لپاره، اته مشر قوماندانان ټاکل شوي وو، چې یو یې مشر بالکونسکي و. سره له هغه چې هغه د زړښت ناتوانیو او د خپل ګواکې وژل شوی زوی د نشت والي په موده کې، لا ژوبل شوی و، دا یې ښه ونه ګڼله چې د ټولواک له خوا ورړاندې شوی، وړاندیز ونه مني. نو له دې کبله دغې نوې دندې، هغه ته د نویو هلو ځلو او د ځان د ټینګښت نوې لارې پرانستې. خپل زیاتره وخت یې په هغو دربو ولایتو کې چې زیاتره احتیاط پوځونه په کې مېشت شوي وو، تېراوه. هلته په تګ راتګ او څارنې لګیا و. د دندو په سر ته رسولو کې یې ځېرتیا، د هغو تر خورا وړو برخو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه او ښارنه به کله خبره پرېښانې او خوا بدی ته ورسوله، نو ځکه یې کله کله خورا کمکي کارو تر خپلې ښارنې لاندې سر ته رسول. شهزادګۍ ماریا، نور له پلاره سره د ریاضي زده کړې نه کولې.... هغې خپل زیاتره وخت، د خپل وراره په روزنه تېراوه. پېغلې بوري ین هم داسې ښودله چې سخته د ماشوم لېواله ده....

د لیسه ګورې د کلیسا په قربانځای کې د ابېښودل شوي میز تر څنګ د کمکۍ شهزادګۍ (د اندرې ښځه) د قبر تر څنګ د لمانځنې یو ځای جوړ شوی و. پر قبر د یاد یوه ایتالوي مجسمه چې یوه ښاپېرۍ یې په پرانستو وزرو انځوروله او د آسمان پلو یې الوتو ته ښودله، جوړه شوې وه. د دغې ښاپېرۍ پاسنی شونډه لږ پورته تللې وه، او داسې ګڼله کېدای شوه، چې اوس به یې شونډې په یوې موسکا خورې شي. سردار اندرې او خور یې چې یوه ورځ دلته په ګډه له لمانځنون نه راوتل، دا ومنله چې د دغه ښاپېرۍ څېره خورا د خدای بښلي کمکۍ شهزادګۍ څېرې ته ورته ده. او له ټولو نه د تعجب وړ خو لا دا و چې هغه ناپېژندل شوی مجسمه جوړونکی، هغه حالت چې په دغه ښاپېرۍ کې انځور کړی و، سردار اندرې ته د خدای بښلي کمکۍ شهزادګۍ هغه ګله منديې خبرې وریادولې چې ویلې و:

- ګوره !له ما سره مو څه وکړل؟

خو سردار اندرې، خپل دغه احساس خور ته ونه وایه.

د سردار اندرې د راستنېدو له موده نه وروسته، پلار د هغه میراث وربېل کړ او د باګوچاروواجایدادونه (ځمکې او باغونه) چې د لیسه ګورې په ۴۰ (وروسته) کې پراته و، ده ته ورکړل. سردار اندرې له دې کبله چې د لیسه ګورې له چاپېریال نه یې ښه خاطرات نه لرل، د پلار سخت طبیعت یې هم هر وخت زغملی نه شو، لږ آرام او بې غم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اړتيا لرله، له دغه وخت نه يې ګټه واخېسته او په جايداد ونو کې يې ځانته يو کور جوړ او خپل زياتره وخت يې هم هلته تېراوه.

سردار اندرې، د اوسترليځ تر جګړې وروسته پرېکړه کړې وه، چې هېڅکله به پوځ ته نه ورستنېږي، خو کله چې جګړه پيل شوه، په پوځ کې د مخامخ خدمت نه د مخنوي لپاره، له پلار سره يې د احتياطو د راټولولو په چارو کې دنده واخېسته. داسې برېښېده چې پلار او زوی **۱۸۰۵** کال تر جګړې وروسته، په جګړه کې خپلې ونډې بدلې کړې وې.

په دې پوځي بهير کې مشر بالکونسکي، د چټکۍ او فعالې ونډې په اخېستو، بيا په ځان کې خپل پوځي احساسات راويښ کړي و او هيله يې لرله چې جګړه په خورا ښه ډول تر سره شي او پای يې نه هېرېدونکی او برياليۍ وي. برعکس سردار اندرې چې په جګړې کې يې ګډون نه درلود، که څه هم د زړه په تل کې له دې کبله پښېماني ښودله خو د جګړې پای يې بد مرغي ګڼله.

د ۱۸۰۷ کال د فبروري په شپږويشتمه چې کله مشر سردار په خپله مشرۍ د سرتېرو د راټولولو لپاره يوې سيمې ته د څارنې لپاره تللی و، کشر سردار د تل په شان په ليسه ګورې کې پاتې شوی و.

څلور ورځې کېده، چې کمکی نيکولای ناروغ و. هغه ګاډی چې مشر سردار يې ښارته بېولی وو کشر سردار ته له يو شمېر اسنادو او ليکونو سره، بېرته راستنه شوه. هغه چوپړ چې ليکونه يې سردار ته راوړي و، همدا چې سردار اندرې يې خپله کوټه کې پيدا نه کړ، د شهزادګۍ ماريا کوټې ته ورغی، هلته هم نه و. هغه ته يې سره وويل چې هغه د ماشوم په کوټه کې دی. سردار پر يوه وړه څوکۍ ناست و، په رېږدېدونکو لاسونو او برندو وروځو يې، درمل، څاڅکې څاڅکې له يوه بوتل نه په يوه پيالې کې چې تر نيمايي له اوبو ډکه وه، تويول. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو نجلۍ چې د ماشوم د دايي مرستندويه وه، د ننه راغله او وې ويل:

- جلالتمابه ! وبښئ ! پتروشا ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې په تريو تندی او ترخه ژبه وويل:

- څه خبره ده؟

له بې احتياطۍ نه يې لاس وښوريده او له اندازې نه زيات درمل په گيلاس کې تويې شول. هغه گيلاس پر ځمکه واړاوه او بيا يې او به راوغوښتې او نجلۍ نورې راوړې...

دوې شپې کېدې، چې سردار اندرې او خورېې د ماشوم د ناروغتيا له امله ويده شوي نه وو. هغوی د ماشوم د کټ ترڅنگ چې سره تبه يې لرله، په ويښه ناست وو. له دې کبله چې هغوی پر خپل کورنۍ ډاکتر ډاډمن نه وو، له ښار نه يې بل ډاکتر راغوښتی و او دا دوه شپې او ورځې يې، د هغه د ډاکتر د رارسېدو په هيله، هر ډول دارو درمل په ماشوم آزمايل. بې خوبۍ لېوني کړي وو، طبيعتونه يې وران او يو بل ته يې بد رد هم ويل...

چوپړه نجلۍ بيا راغله او وې ويل:

- پتروشا دی، د پلار له خوا دې څه ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې.. له يوه لنډ شرو شور نه وروسته د پلار نه راغلي ليکونه واخېستل او بېرته د ناروغ ماشوم کوټې ته راستون شو او وې پوښتل:

- ښه، نو څنگه دی؟

شهزادگۍ ماريا يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- هماغسې چې و، هماغسې دی، مگر ته او خدای چې لږ صبر وکړه، کارل ايوانوويچ تل وايي، خوب تر بل هر درمل ښه درمل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ماشوم ته ورنږدې شو، لاس يې پر تندي ورکېښود، ماشوم له تبې اور اخېستی و، هغه وويل:

- ورځه ورکه شه له خپل کارل ايوانوويچ سره دې رنګ ورک که.

هغه بيا ګيلاس او په هغه کې اچول شوي څاڅکي او اوبه راواخېستل او ماشوم ته نږدې شو.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- اندرې مه کوه!

خو اندرې چې تندی تريو او سترګې برندې کړې، له قهره په ډکې خوځېدا يې خورته وکتل او ګيلاس په لاس پر ماشوم ورخم شو، او وې ويل:

- زه غواړم چې دغه درمل هغه ته ورکړل شي، خو هيله کوم، چې دا کار ته وکړې.

شهزادګۍ ماريا اوږې پورته واچولې، خو وروسته يې د هغه خبره ومنله، ګيلاس يې واخېست، دايه يې ته ورغږ کړ او ماشوم ته يې د درملو په ورکولو پيل وکړ. ماشوم راويښ شو، چغه يې کړې او په ګډوډ آواز يې ژړل پيل کړل. سردار اندرې، سترګې برندې او وروځې وويستې، سر يې په لاسونو کې ټينګ کړ، له کوټې ووت او په ګاونډه کوټه کې يې ځان پر اوږده څوکۍ واچاوه. ليکونه يې په لاس کې و، هغه يې په ګبنۍ او وران طبيعت پرانستل او په لوستلو يې لګيا شو. مشر او بوډا سردار پر شنه کاغذ په ځيږو او لويو کرښو او په ځينو برخو کې په انځوريزه بڼه ليکلي و:

"همدا يوه شېبه مخکې مې له ډاګی نه يو ښه خبر تر لاسه کړ، هيله لرم چې هسې تشه آوازه نه وي. که دروغ نه وي، د ايلو ښار ته نږدې، بينيګسن په پوره توګه د بناپارت يو خونه لاندې کړې او بری يې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه کړی دی. په پترزبورګ کې ټول ښادي او خوښي کوي او پوځ ته بې شمېره نښانونه او مډالونه لېږل شوي دي، که څه هم دا بری لږ څه پردی او د جرمنیانو دی، خو بیا هم دمبارکۍ وړ دی.

په دې مې سر نه خلاصېږي، چې دا خاندریوکف، چې د کورچووا ، د پوځ مشري کوي، ولې داسې تېروتنې کوي. هغه احتیاط پوځونه خواړه او کالي چې باید ده رالېږلي وای، تر اوسه پورې رارسېدلي نه دي. سمدلاسه به هلته ورشي، او ورته ووایه که تر یوې بلې اونۍ پورې هغه په بشپړه توګه راونه رسېږي، د هغه سر به پرې کړم. په جرمني کې د ایلو د جګړې په اړه مې د پتنکا (شهزاده بګراتیون) نه لیک تر لاسه کړ، هغه په خپله په دې جګړه کې ګډون لاره. ټولې خبرې رښتیا دي. که غیر مسوول کسان په چارو کې لاسوهنه ونه کړي، آن یو پردی هم کولای شي، بناپارت مات او ایل کړي. ویل کېږي چې لښکر یې مات او په تېښته تښتېدلی دی. ګوره په یاد دې وي، چې سمدلاسه به (کورچووا) ته ورځې، او هغه څه به سر ته رسوې چې درته ومې ویل "

سردار اندرې سوړ اسویلی وویست او بل لیک یې پرانست. دا لیک دوه مخیزه لیک د (بېلیبین) و. په تور مېده خط لیکل شوی و. هغه یې ونه لوست او بېرته یې وتاړه. بېرته یې د پلار لیک راواخیست، هغه یې ولوست. د پلار لیک په دې کرښو پای ته رسېدلی و:

"سمدلاسه به کورچووا ته ورځې او هغه څه به سر ته رسوې، چې درته ویلي مې و. "

هغه په خیالو کې ډوب شو او وې ویل:

- نه ! ما به وبښې پلاره ! اوس نه ورځم، تر هغه نه ورځم چې ماشوم روغ شوی نه وي. په همدې خیالو کې ډوب و چې د هغې کوټې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ماشوم په کې پروت و ، ورغی، کوټې ته یې ورو کتل، شهزادګۍ ماریا هماغه شان د کټ ترڅنګ ولاړه وه او ماشوم یې په کراره ځنګاوه.

سردار اندرې د پلار د لیک د کرښو د رایادولو د هڅو په لړ کې له ځانسره ویل:

" یو بل زورونکی خبر دې هم لیکلی و ، هغه څه و ؟ هو کې، پر بناپارت د بری خبر و. هو کې دا خبر هغه وخت راځي، چې زه په پوځ کې نه یم، هو کې سرنوشت تل پر ما ملنډې وهي، ښه ده، ښه ده، ودې وهي ! " تر دې خبرې وروسته یې د بېلیبین لیک چې په فرانسوي ژبې لیکل شوی و را واخېست او د هغه په لوستلو یې پیل وکړ. لیک یې لوسته، خو د هغه په نیمایي یې سر نه خلاصېده او نه پوهېده، چې څه لیکل شوي دي، خو هغه یې د دې لپاره لوسته، چې له هغو خیالونو نه ځان وژغوري چې د ده خیالونه یې ولکه کړي و او دی یې زوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

بېلېبېـن اوس پـه سـترې قومانـدانۍ کـې د سياسـي اسـتازي دنـده لرلـه، کـه څـه هـم لېـک يـې د ټوکـو، متلونـو او ځېنـو اصـطلاحاتو پـه کارونې په فرانسوي ژبې لیکلی و، په هغه کې يې د جګړې بهېر انځور کړی و، خو د هغه ټولـه ليکنـه پـر خپلـو کـړو مېړنـۍ گـوت نيـوکې او ملنډې وې. داسې گوت نيوکې او ملنډې چې د روسانو ځانگړتيا ده. هغه ليکلي و چې د ديپلوماسۍ له راز ساتنې نه خورا پـه تنگ دی. او اوس ځکه ډېر خوشاله دی چې کولای شي، د خپـل زړه خبرې، د سردار په څېر يو رښتيني اوربدونکی تـه اوروي، ځکه پـه دې ډول سره، د زړه هغه غوټې آوارېږي، چې د جگړې له سختو شېبو نه دده په زړه کې پاتې شوي او په جړو غوټو بدلې شوې دي.

دا لیک زوړ او د پـروس د ايلـو د جگـړې د پېښـېدو نـه پخوا ليکـل شوی و.

هغه ليکلي و:

"گرانـه سـرداره ! پـوهېږې، چـې د اوسـترليڅ پـه جگـړه کـې د نـه هېربدونکو بريو نه وروسته، نور هېڅکله دا سترې قومانـدانۍ نـه، نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کېږم، نور نو له جګړې سره رږدی شوی یم او په دې حال ډېر خوشاله یم. هغه څه مې چې په دې وروستیو درې میاشتو کې لیدلي، د نه منلو وړ دي. زه یې له اوفو(؟) نه راپیل کوم. هغه شان چې تاسو ته څرګنده ده د بشر ستر دښمن، په پروسیانو یرغل کوي، پروسان زموږ وفادار ملګري دي، چې په تېرو درې کالونو کې یې یوازې درې واره موږ دوکه کړي یو. موږ د هغو ملاتړ کوو، خو داسې ښکاري چې د بشري دښمن ښاغلی اصلاً زموږ د غو کړو ته کومه وړه پاملرنه هم نه کوي او په خورا وحشتناکه بڼه پر هغو تالان جوړوي. داسې تالان چې حتی هغوی ته د پیل شوي پریټ د پای ته رسېدلو وخت نه ورکوي. داسې پرې ورتوېږي چې هغو تالا والا کېږي او دوی مخامخ د پوتسدام په ماڼۍ کې دربار جوړوي.

د پروس ټولواک بناپارت ته داسې لیکي:

" د زړه له کومې هیله لرم چې زما په ماڼۍ کې تاسو ټولواک ته تر ټولو نه په ښه ډول تود هرکلی وویل وشي. په دې اړه مې د توان په اندازه په بې پایه لېوالتیا لازمې سپارښتنې، سپارلي دي، هیله لرم چې په دې برخه کې بریالی واوسم."

پروسي جنرالان، د فرانسویانو په وړاندې درناوی او غوره مالي، خپل ویاړ ګڼي او د لومړی ګواښ په اورېدو د هغو په غږ وسله اچوي.

د پروس د "ګلوګا" د قطعي قوماندان، چې لس زره پوځ یې تر قوماندې لاندې دی، د پروس له ټولواک نه پوښتي، که د تسلیمۍ غږ واوري، څه وکړي؟..... دا خبرې ټولې رښتیا دي.

لنډه دا چې موږ هیله لرله، دښمن به زموږ د مېړانې په لیدو، لاره ورکه کړي، شا ته به لاړ شي، خو اوس له موږ هغه سره په جګړه اخته شوي یو. هغه هم داسې جګړه چې زموږ له پولو وتلې جګړه ده. داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه چې د پروس د ټولواک په ملتيا او د هغه لپاره جګړه ده. ټولې څلور سمې شوي دي، يوازې يوه هغه پاتې ده، هغه هم د ستر قوماندان ټاکنه ده. داسې ويل کېږي، که د اوسترولېڅه په جګړه کې زموږ ستر قوماندان ځوان نه واى، داسې ماتې به مو نه واى خوړلى. دا دى اوس مشر يې له اتيا نه د پورته عمر جنرالانو ته ورکول کېږي. د پروزوروفسکي او کامنسکي ترمنځ، دويم هغه غوره ګڼل کېږي.....

د مياشتې په څلورمه د پترزبورګ نه لومړنۍ پوسته رارسېږي. ډاګۍ ټول صندوقونه د مارشال کوټې ته راوړي. د پوځونو ستر قوماندان هيله لرله چې ټولې چارې د ده تر څارنې لاندې تر سره شي. ما هم وربولې چې زموږ په نامه د ليکونو په پيدا کولو کې مرسته ورسره وکړم. مارشال هر څه خپله څاري، سترګې يې هغه ليکونو پسې ګرځي چې د ده په نامه ليکل شوي وي، خو هر څومره لټونه او پلټنه کوو، د ده په نامه کوم ليک پيدا کولاى نه شو. مارشال ته تشويش پيدا کېږي، خپله د ليکونو په پلټنې پيل کوي، خو کله چې د (ت)نومی ګراف په نامه د ټولواک ليکونهويني، له قهره لېونی کېږي. ټولو ته په ښکنځلو پيل کوي. د هغو ليکونو سرونه پرانيزي چې د نورو په نامه ليکل شوي دي، هغه لولې...ښه داسې...دوی له ما سره دوکې کوي... په ما باور نه لري... پر ما پسې جاسوسان اچوي...ډېر ښه... بلا ورپسې او د جنرال بنيګسين په نامه خپل نه هېرېدونکی فرمان ليکي:

"زه ټپي شوی يم، ښو رېدلی نه شم، دا په دې معنا چې د قوماندانۍ چارې هم سر ته رسولی نه شم. تاسو تر خپل واک لاندې پوځ له ماتې سره مخامخ کړئ، هغه مو پولتوسک ته ورستون کړی دی، چې نه دفاعي چتر لري، نه اعاشه او نه هم وسلې. بايد د ژغورنې لارې ولټول شي، تاسو خپله هم پرون ګراف بوکسګيفدين ته ويل چې بايد د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولو ، پلو ته د شاتګ په خیال کې واوسو ، ښه به دا وي چې د دغه تکل عملي کول همدا نن پیل کړئ "

او ټولواک ته لیکي:

"د اوږدې جګړې په موده کې پر آس د زیاتې سورلی له امله مې کوناټي خوږین شوي دي او نورو څو روغتیایي ستونزو ، چور هر څه راشنډ کړي دي او پر آس زما سپرېدل خورا ګران دی او د دغه شان یو پرتمین پوځ د قوماندانۍ خنډ ګرځي ، نو له دې کبله قوماندانۍ یې یو پخوانی او مشر جنرال بوکسګیفدین ته ورپرېښې ، خپل ټول ناظران او ځانګړی ګارد یې د هغه چوپړ ته ورکړی دی او هغه ته یې سپارښتنه کړې ده که د خوړولو له لړوالي سره مخامخ شي ، د پروس خاورې ته مخکې لاړ شي ، دا خبره مې ځکه درته یاده کړه چې ، د هغو خواړه د یوې ورځې لپاره پاتې دي. د ځینو غونډونو قوماندانانو لکه جنرال (اوسترمان) او (سېډرمویخکي) خبر ورکړی دی چې د هغو آن د یوې ورځې لپاره هم خواړه نه بس کېږي. د بزګرو په سپما ځایو کې هم هېڅ پاتې نه دي. دغه راز غواړم د ټولواک دریځ ته وړاندیز وکړم او ووایم که په همدې ډول پنځلس ورځې نور هم زموږ پوځونه په لارو کې پاتې شي ، تر پسرلي پورې به یو سر تېری هم موږ ته را پاتې نه شي.

هغه عمر خوړلی بوډا چې تاسو هغه ته د نورو د برخلیک د ټاکلو ستر او ویاړمن کار سپارلی و ، ددې چارو د سر ته رسولو توان نه لري ، ښه به دا وي چې هغه لرې او خپل کلي ته ورستون شي. زه خپله به په دې روغتون کې د معظم ټولواک ښېښې ته سترګې په لاره شم ، چې د پوځي قوماندانۍ پر ځای یو نوم ورکی منشي توب راته وسپاري. له پوځ او قوماندانۍ نه به زما لرې کېدل هېڅ کوم غبرګون ونه لري....زما په شان په روسیه کې په زرګونو نور قوماندانان ژوند کوي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی فیلډ مارشال له ټولو اک نه خوا بدی کېږي، خو جزا موږ ته راکویو دا یې منطقي کار دی....

سردار اندري، لومړی دې لیک سره چندان لېوالتیا نه لرله، خو وروسته یې بې له هغه چې خپله غوښتنې وي، هغه سره مینه پیدا شوه. (که څه هم په دې پوهېده چې د بېلیبین له خوا پر ټولو لیکل شویو خبرو باور نه دی په کار.) کله چې د لیک دې برخې ته راورسېد. هغه یې په منګلو کې کېښکود، لرې یې واچوه. د هغه قهر او خوابدی له هغه څه نه چې لوستلي یې و نه و، بلکې له هغو ستاینو نه و (چې اوس په دې لیک کې راغلي دي او ده پورې یې هېڅ اړه نه لرله) سترګې یې وتړلې، لاس یې داسې پر تندي تېر کړ، چې ګواکې غواړي، هغه څه له ذهن نه وباسې چې لوستلي یې و. هغو غږونو ته یې غوږونه تېره کړل، چې د زوی له کوټې یې راتلل. ناڅاپه یې داسې وانګېرله چې یو نه پوهېدونکی غږ د دروازې له شا نه اوري، ګبنهې او ویرې پسې واخېست، داسې یې وانګېرله چې د لیک د لوستو په موده کې یې په زوی څه بده بلا نه وي راغلې. په کرار کرار د ماشوم د کوټې شا ته ورغی او هغه یې پرانسته.

کله چې کوټې ته ورننوت، مینځه ته یې پام شو، چې په تلوار سره یې کوم څه تر شا پټ کړل او هم یې ولیدل چې نور نو شهزادګۍ ماریا د ماشوم سر پورې ولاړه نه ده.

د شهزادګۍ له ناهیلو نه ډک غږ یې، د دروازې له شا واورېد چې ویل یې:

- ګرانه !...

ددې غږ په اورېدو سره، لکه هغه شان چې له یوې زورونکې او درنې شوګیرې نه وروسته پېښېږي، یو نامعلوم وحشت او نا آرامۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې اخېستی و.

د هغه په خيال کې راوګرځېدل، چې ماشوم يې مړ شوی دی. هر هغه څه چې ده ليدل او اورېدل، دا ډار يې واقعيت ته نېږدې کاوه.

په زړه کې يې وويل:

- هر څه پای ته رسېدلي دي.

په تندي يې سړې خولې راماتې شوې. په خورا پرېشانۍ د ماشوم کټ ته نېږدې شو او په دې ډاډه و چې اوس به کټ خالي وګوري او هر هغه څه چې مينځې تر شا پټ کړي، هغه به د ده د زوی مړی وي. کټ ته پرته پرده يې لرې کړه، يو شېبه يې په سترګو تياره راوغوړېده او د هېڅ شي تو پير او پېژندنه يې نه شو کولای خو په پای کې يې ماشوم وليد. ماشوم سره اننګۍ او خلاصې پښې د کټ په پای کې وېده او سر يې له سرو يږدې نه لوېدلی و، شونډې يې د کوم شي د زبېښېدو په لړ کې ښورېدې او په ښه توګه يې ساه وېستله.

سردار اندرې د خپل ماشوم په ليدو داسې خوشاله شوی و، چې ګواکې په رښتيا يې خپله کومه ورکه بيا موندلې ده. پرهغه ور خم شو او هغه شان چې خور يې ورښودلي و، په خپلو شونډو يې د هغه تبه وکتله. د ماشوم نازک تندی لوند و. لاس يې پر تندی ورکېښود. داسې خولې يې کړې وې چې آن څڼې يې لمدې شوې وې. نه يوازې مړ شوی نه و، بلکې په ډاګه څرګند و چې د هغه تبه هم ماته او د رغېدو نښې په کې ښکاره وې. سردار غوښتل دغه کمکی او ناتوانه مرغه، راپورته کړي، په لاسونو کې يې واخلي او پر ټټر يې کېښکاږي، مګر زړه نا زړه شو او دغه کار يې ونه کړ... سردار اندرې هماغه شان سر پرې خم کړی و او د هغه د ساه ايستلو آواز ته غوږ نيولی و... چې شهزادګۍ ماريا په خورا آرامو او کرارو ګامونو رانېږدې شوه، پرده يې پورته او سر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته اچولی و. سردار اندري بې له هغه چې وګوري، د سیوري نه یې هغه وپېژانده او لاس یې هغې ته وروغځاوه، خو ر یې د هغه لاس کېښکود.

سردار اندري وویل:

- خولې یې کړي دي!

- راغلې وم، چې تا ته همدا خبر در ورسوم.

ماشوم په خوب کې وربړ دېد، وموسېد او تندی یې پر بالښت ومښه.

سردار اندري تر سترګو لاندې خپلې خور ته وکتل، ځلېدونکې سترګې یې د پردې د تتې رڼا لاندې د ښادۍ له اوښکو ډکې او له پخوا نه لا ځلېدونکې برېښېدې. شهزادګۍ ماریا ځان دخپل ورور خوا وروځښاوه او هغه یې ښکل کړ. د کټ په پردې کې لږ بنده غوندې شوه. یو بل ته یې سره وویل، دا دې څه وکړل؟ ګوتې یې وښورولې او د یو څو شېبو لپاره د پردې د تتې رڼایي لاندې پاتې شول. داسې برېښېده چې نشي کولای، د خپلې دغې درې کسیزه دنیاګۍ نه چې دغه پردې له نورې دنیا نه جلا کول، زړه وشکوي. سردار اندري چې څنې یې د پردې په سخونو کې بندې شوې وې، تر خور نه د مخه یې له هغه ځانه لرې کړ. یو سوړ اسویلی ووېست او وې ویل:

- اوس دا یوازینی څوک دی، چې راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پېبير د ماسونانو د وروړګلوۍ په ټولنه کې تر غړيتوبه وروسته، له هغې نوې کړنلارې سره چې د خپلو جايدادونو د چارو په اداره کې د اصلاحاتو لپاره جوړه کړې وه، د کيف ښارته چې د ده زياترې ځمکې او باغونه هلته وو، لاړ. همدا چې کيف ته ورسېد، د خپلو چارو ټول مشران يې خپل دفتر ته راوغوښتل او هغوی ته يې وويل چې ډېر ژر به داسې پرېکړه وشي، چې له مرئيتوب نه د بزګرو د بشپړې ژغورنې لاره پرانزي او تر هغه پورې چې دغه پرېکړې وشي، بايد هغوی درنو او له کړاونه ډکو کارونو ته اړ نه کړل شي، ماشومان او ښځې بيګار ته و نه لېږل شي. له بزګرو مرئيو سره بايد مرسته وشي، که هغوی نه کومه تېروتنه کېږي، بايد د نصيحت له لارې راسم شي، هغوی بايد تر وهلو ټکولو لاندې رانه شي، هر لوی جايداد بايد خپل روغتون، ښوونځی او يتيم تون ولري. او د بزګرو مرئيانو ځيني مشران (چې ځيني په هغو کې چور نالوستي و) ددې خبرو په اورېدو په حيرت کې شول او داسې يې وانګېرله چې د هغوی بادار د دوی په غلا او دوکې خبر او له دوی نه خوابدی شوی دی، له ځينو مرئيو او بزګرو نه، چې لومړی حيرت لرې شو، د خپل بادار په دغو غير معمولي خبرو کې، څه په زړه پورې ټکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کړل، خو دغه خبرې یې چې د لومړي ځل لپاره اورېدلې وې، ټوکې وګڼلې. بلې ډلې، په خورا سادګۍ د بادار له خبرو خوند اخیست او په پای کې یوه ډله چې په هغو کې د چارو مشران هم وو، د هغو له خبرو نه دا پایله تر لاسه کړه چې څنګه له خپل بادار سره جوړ شي او هماغه شان خپل مشري ته دوام ورکړي.

د دغو مشرانو له ډلې نه، تر ټولو مشر هغه،د پییر ټولې خبرې ښې خوښې شوې، ځان یې د هغه ملګری، هم اندې او هم لارې وباله، خو داېې وویل چې د دغو بنسټیزه بدلونونو تر څنګ باید د جایدادونو بد حالت ته هم پاملرنه وشي.

د ګراف بېزا وخوف جایدادونه، خورا بې پایه و. له هغه وخته چې پییر هغه تر لاسه کړي و او لکه څنګه چې ویل کېدل، د هغو کلنی عاید پنځه سوه زره روبله ته رسېده، خو ده تر هغو کلو نه چې له خپل نامشروغ پلار نه په کال کې لس زره روبله تر لاسه کول، اوس ځان خوار ګاڼه. ده خپل کلنی حاصل او بودجه داسې حسابوله: اتیا زره روبله په شاوخوا کې یې ښار ته مالیه ورکوله، د مسکو، د مسکو په څنډو او په هغو کې د مېشتو شهزادګانو خرڅ دد برش زره روبله په شاو خوا کې، څه کم پنځلس زره روبله یې د تقاعد صندوق ته او په همدې اندازه یې له خیریه موسسو سره مرسته کوله، د ګرافینې(ایلن-د هغه ښځه) خرڅ هم تر یو سلو پنځوس زره روبله کېده، په تېرو دوو کلونو کې یې تر لسو زرو روبلونو پورې یې کلیسا ته وربښلي و... نېږدې سل زره روبله نور معلوم نه و چې په څه خرڅېږي او دا پته نه لګېده، چې هر کال څه پورونه هم اخلي. دغه راز هر کال به د بزګرو یا مرئیو کوم مشر د اورونو د لګېدو، د درومندونو د سوځېدو، د وچکالېو له امله د فصلونو د خرابۍ، د ودانیو د جوړونې او بیا جوړونې او نور خرڅونو حسابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رالېږل. نو له دې کبله تر هر څه دمخه باید د هغه چارې رسمي کړې وای، چې له هر څه نه یې لږ له هغه سره لېوالتیا ښودله او هغه د خپلو جایدادونو د چارو اداره وه.

پیېر هره ورځ د ده د جایدادونو د ادارې د چارو د مشرانو له مشر سره، دغه چارې څېړلې، خو ده داسې انګېرله، چې هېڅ پایله نه لري... له یوه خوا به دغه مشر له خورا ورو ستونزو نه لوی غر جوړ کړ او له بله پلوه به یې په دې قانع کړ چې باید پورونه پرې شي. هغه به نوې لارې جوړولې چې څنګه مرئیان په کار بوخت شي، خو پیېر به دا نه منله او غوښتل یې چې ژر تر ژره مرئیان آزاد کړي. خو د چارو مشر له شورا سره د تړون له مخې، د پورونو د پرې کولو لاملونه وړاندې کول او د مرئیو د سملاسي آزادۍ خنډ کېده. که څه هم دغه چارواکي په ډاګه دا خبره نه کوله، چې د مرئیو آزادای ناشونې ده...

پیېر د کیف په لوی ښار کې بې شمېره آشنایان پیدا کړل او نا آشنایانو هم له هغه چا سره چې د دغه ولایت تر ټولو بډای اود ستر و جایدادونو خاوند و، او اوس دلته راغلي و، د آشنا کېدو لارې چارې لټولې. د ګناه ویرې، د ده د ژوند تر ټولو نه کمزوری ټکی، هغه ټکی چې ده، د ماسونیانو په ټولنه کې ،ژبه کړې وه چې نور به هسې نه کوي، هم خورا زوراوه. هغه به شپې ،ورځې ،اونۍ او میاشتې په همدې چرتونو او د ګناه د ویرې په خیالونو کې تېرول. هغه دنوي ژوند ،د پیل کېدو پر ځای چې ده خپلو نویو ملګرو ته د هغه د پیل وعده ورکړې وه، په هماغه پخواني عیش و نوش، خو یوازې په بله بڼه ژوند تېراوه. هغه د دغو عیشونو او بنډارونو د زیاتوالي له امله، ددې وخت نه شو پیدا کولی چې د نوي ژوند په اړه فکر وکړي.

پیېر د هر ماسون لپاره، د درې اصلي دندونه چې پر ده واجب شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، يوه هم سر ته نه رسوله. په هغو کې لومړنۍ هغه يې، په ورځنۍ ژوند کې د غوره اخلاقو لرل و. او له ټولو اوو اصولو نه چې هر ماسون يې بايد ولري، دوه خو چور نه لرل. يو ښه معاشرت او بل له مرګ سره مينه...

د ۱۸۰۷ کال په پسرلي کې، هغه ببرته پترزبورګ ته د ستنېدو تکل وکړ. هغه په پام کې لرل چې د ستنېدو په لاره کې، خپل ټول جايدادونه په خپله وګوري او په خپله د هغو سپارښتنو جاج واخلي، چې ده د بزګرو او مرئيانو د ژوند د ښه والي په اړه سپارلې وې.

(مرئيو) بزګرو اود اداري چارو د مشرانو مشر، د ځوان ګراف دغه سپارښتني د لېونتوب نښې ګڼلې او داسې يې ګڼله چې دغه خبرې نه د ده، نه د رعيت او نه د بادار لپاره، يوه لپاره هم ګټه نه لري. د مرئيو د آزارولو چاره يې هم باخاريتوب باله خو په ټولو جايدادونو کې يې، د روغتونونو، ښوونځيو او د بې وزلو او بې کورو لپاره سترې ستړې ودانۍ جوړې او د لوی بادار د راتګ په وياړ جشنونه ترتيب شول. د ده د سپارښتني له مخې بايد دا جشنونه، پرتمين او لوی نه وي، ځکه هغه پوهېده، چې د پېير دغه راز پرتم نه خوښېږي. بلکه هڅه وشي، چې هغه مذهبي پڼه ولري، شمايل په کې ډېر وي او د هغه تر مخه وښورول شي او د هغه دهرکلی مراسم د ډوډۍ او مالګې په وړاندې تر سره شي، ځکه همدا شيان د پېير ډېر خوښېدل او اغېز يې پرې کاوه.

د سهيل آرام پسرلی، په هغه کې چټکه ګرځېدا په ويانايي ګاډۍ کې هلته دا خوا هغه خوا چکر، پر پېير سختې اغېزې کړې وې. هغه سيمې او جادېدادونه چې ده لا نه وې کتلې، يو له بل نه لاپسې ښکلي کېدل. خلک هم ظاهراً خورا هوسا او د هغو کړو او خير نه چې له دوی سره شوي وې، خورا منت باره وو. کله کله به دی له هغه درانه درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هرکلي نه چې ده ته کېده، خپله شرمېده، خو بیا یې هم د زړه په تل کې، د هغه د خوښۍ او غرور احساس راوېښاوه. د ده د جاید ادونو په یوه کلي کې، کلېوالو د روسي د ټولواکانو، پتر او پاول سپېڅلي شمایل د ده هرکلي ته راوړل، او اجازه یې غوښته چې د ده (سن پېیر) د نامه په ویاړ او له خلکو سره د ده د مینې او ددوستۍ د نښې په توګه، د کلیسا په یو کنج کې، په خپل خرڅ د لمانځنې یو ځای جوړ کړي. په یو بل کلي کې، هغه ښځې چې هغوی یې له درانه کار نه معاف کړې وې واړه شود روي (د غېږې ماشوم)ماشومان یې لرل، او ده هغوی له درانه کار نه معاف کړې وې په دې ویاړ او د ده د لمانځنې لپاره د ده مخې ته په هرکلي وتلې وې. یو بل ځای یو صلیب په لاس کشیش ولاړ او غوښتل یې د هغو ماشومانو په استازیتوب ده ته هرکلی ووایي، چې د پېیر له برکته یې لیک لوست پیل کړی و. پېیر په خپلو سترګو لیدل، چې هر چېرې د یوې نقشې له مخې، د روغتونونو، ښوونځیو او کورونو لپاره یا ودانۍ جوړې شوې او یا د جوړېدو په حال کې دي، چې ډېر ژر د پرانستلو لپاره چمتو کېږي. هر چېرې د مرئیانو او بزګرانو د ډلو د مشرانو د حسابونو نه داسې څرګندېدل کېده چې د بادارانو له خوا د بېګارۍ کچه لږ شوې ده او په شنو جامو کې یې د خلکو هغه استازي منل، چې د بېګارۍ د کمېدو له امله ده ته د مننې د څرګندولو لپاره راروان وو.

خو پېیر په دې نه پوهېده، په هغه کلي کې چې د ده مخې ته یې د ډوډۍ او مالګې په راوړلو او د پتر او پاول، د شمایلو په راوړلو هرکلی وایي، آن لا د پتر په وخت کې جوړ او د سوداګرۍ ښه بازار و او دېړ ایو کلیوالو او بزګرو له خوا جوړ شوی کلی و. د هغه په دې سر نه خلاصېده، چې د لمانځنې هغه ځای لا کلونه کلونه پخوا د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګرو په خرخ جوړ شوي و او هغه څوک چې د ده هرکلي ته راوستل شوي و، هماغه بډای بزګر وو، حال دا چې په سلو کې نوي کلېوالو یوه هم، د یوې ټنګې توان نه لاره. دی په دې نه پوهېده چې هغه میندې چې تې پورې ماشومان لري، او د ده په سپارښتنه ډاګونو ته بېګارۍ ته نه لېږل کېږي، په خپلو جونګړو کې سختو شاقه کاروته ګمارل شوي دي، هغه په دې نه پوهېده چې له ماشومانو سره صلیب په لاس کشیش له کلېوالونه څه سرسایې او اسقاتونه غواړي او دا ماشومان چې د ښوونځیو دزده کوونکو په نامه ورسره هلته راغلي په زور هغو له مور او پلار نه راوستل شوي دي،د مور او پلار ماشومانو پسې سترګې له اوښکو ډکې پاتې شوي دي. دی په دې نه پوهېده چې د دغو ماشومانو مورو پلار بیا خپلو کورونو ته د ماشومانو د ستنېدو لپاره څه غټې غټې پیسې ورکړې دي. هغه له دې نه خبر نه و چې د ده شاوخوا کې له نقشو سره سم دا لوړې د تېرو ماڼۍ او ودانۍ د هغو مرئیانو په متو جوړې شوې دي، چې په زور بېګاري کارونو ته ګمارل شوي او له پخوا نه اوس پر هغوی زورزیاتي زیات شوی دی. په دې توګه د بېګارۍ..... پېیر، خپلو جایدادونو ته د سفر او د هغو تر څارنې نه وروسته خورا خوشاله او پترزبورګ نه د سفر په پیل کې یې، په ګوګل کې یې هغه انسان دوستانه لېوالتیا چې راالمسېدلې وه، لاپسې دی خوشاله او انساني ورورګلوۍ ته یې لمسولی و، هغه خپل ماسوني لارښود ورور (هغه مشر استاد په دې نامه یادوه) ته، په دې اړه لیکنه کړې وه.

پېیر له ځانسره ویل:

ـ د خیر ددې کارونو سرته رسول، څه آسانه کار دی، څومره کمې هلې ځلې غواړي، موږ څومره لږ د خپلو ورونو سره د مرستې تکل کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که څه هم شرمېده، خو له هغو خواخوږی او درناوی نه چې ده ته کېده، خورا خوشالیده. همدې شکرونو او منتونو هغه ته وریادول چې تر دې نه زیات هم ده کولی شول، دغو ساده او پاک زړو وګړو ته مرسته وکړي.....

که څه هم پېير په پرله پسې د مرئیانو د آزادۍ ټینګار کاوه او د مرئیانو او بزګرانو مشر هغه ته وعده ورکوله، چې څه توان لري د هغه د ښه نیت په سرته رسولو کې به یې په کار اچوي،خو په دې هم ښه پوه شوی و چې بادار هېڅکله په دې پوه نه شي چې آیا ده په رښتیا دځنګلونو د خرڅولو ،دجایدادونو د څارنې او د سیمه ایزې شورا د پورونو د پرې کولو لپاره دده سپارښتنې سرته رسولې دي او کنه؟آن هغه مشر په هم پوهېده چې بادار به یې هېڅکله په دې پوه او خبر نه شي چې نوې یې جوړې شوې ودانۍ همداسې تشې ولاړې دي او مریيان به دپخوا په شان،بادارانو ته جزیه ورکوي او هرڅه چې ورکولای شي ورکوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پییر چې د روسیې جنوب ته تر سفره وروسته په خوراخوښۍ راستنېده، خپله پخوانۍ هیله یې تر سره او د یوه زاړه انډیوال، اندرې بالکونسکي پوښتنې او دیدن ته چې دوه کاله یې نه و لیدلی، ورغی.

باګوچاروو، چېرې چې اندرې اوسېده، داسې یوه ډاګیزه سیمه وه، چې هومره سترګې نه پرې خوږېدې، دا یوه آواره کرنیزه ځمکه وه او ځای ځای نوې د نښتر او څېړې ونې په کې ایښودل شوې وې.

په وروستي تمځای کې په دې خبر شو چې سردار اندرې نه د لیسه ګورې په سیمه بلکې په خپل نوي ځای باګوچاررو کې استوګن شوی دی.

د سردار کلا د دغه کلي په وروستۍ برخه کې پرته وه. کلا خپلو دواړو خواوو ته لارې درلودې، هلته یو نوی نهر چې اوس له اوبو ډک و، کېندل شوی و. د دغه نهر په شا و خوا کې شنیلي لا لوی شوي نه وو...

کلا یو داسې انګړ ته ورته وه چې لا تر اوسه پورې یې دروازه نه لرله، هغه پورې اړونده ودانۍ، تبېلې، حمامونه او خپله د سردار لپاره له تېږو جوړه شوې ودانۍ، لا بشپړ شوي نه وو،... خو هرڅه د یوه نظم څرګندونه کوله... د سردار زاړه چوپړ انتون، له ګراف بېزاوف سره له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډۍ نه په راښکته کېدو کې مرسته وکړه، او هغه ته يې وويل چې سردار په کور کې دی.هغه يې د ورې او پاکې دروازې پلو بدرګه کړ...د دروازې له شا يو شډل او قهرجن آواز واورېدل شو:

- څه خبره ده؟

انتون ځواب ورکړ:

-صاحبه مېلمه دی.

-هيله کوم،يوه شېبه ،زه اوس در وروزم.

دروازه خلاصه شوه او سردار د پېير مخې ته ودرېد.له هغه نه يې غبېږ تاو کړه او وې ويل:

_ په ليدو دې ډېر خوشاله شوم، هېڅ د منلو وړ نه دی.

پېير هېڅ نه ويل او په حيرت هغه ته ځيرو ، له هغو بدلونونو په تعجب کې و چې په اندرې کې يې ليدل. خبرې يې ډېرې خوږې، مينه ناکې او پر شونډو يې موسکا لوبه کوله. خو دې خبرو سره سره يې سترګې لوبدلې او مړو ته ورته وې. د ټولو څرګندو هڅو سره يې، نه شو کولای سترګو ته ځلاه راستنه کړي. که څه هم سردار اندرې لږ ډنګر شوی، رنګ يې الوتی او څېره يې پخو نارينو ته ورته شوې وه، خو د هغه د سترګو دمنډو ، پر تندي ګونځې او په خبرو کې ډېر فکر، د پېير د حيرت سبب شوی وو. د هغه له همدې ځانګړتيا سره د بلدتيا او له هغو سره تر رږدی کېدو پورې، پېير له هغه نه ځان پردی احساساوه. زياتره وخت د دوو دوستانو تر منځ تر ډېر ځنډ نه وروسته په کتنه کې، مرکه په آسانۍ سره نه خوږه کېږي. له همدې کبله، هغه موضوعات چې د ډېرو خبرو اترو غوښتنه يې کوله، يوازې په پوښتنو او ځوابونو کې پای ته رسېدل. خو کرار کرار او په پای کې، خبرې او مرکې، هغو موضوعاتو ته راوګرځېدې چې تر اوسه پورې دوی پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې غرېدل: تېر يادونه او راتلونکي وړانديزونه، د پېير سفرونه، د هغه کارونه، جګړه او نور نور... پېير کرار کرار داسې احساسوله، چې اندرې ته د هيلو او نيکمرغيو ښودنه، پر عقايدو ايمان او سپېڅلتيا، هغه ته هېڅ زړه راښکون نه لري. هغه له دې نه ډېر شرمېده، چې خپلې ماسوني عقايد، چې ده نوي پيدا کړي و او د خپل وروستي سفر په وخت کې يې د هغه لپاره نوي ښه پيدا کړې وې، خپل دوست ته بيان کړي. هغه له دې ډاره چې خپل دوست ته ساده ونه برېښي، د دغو عقايدو له ويلو او سپړلو نه يې ډډه وکړه، خو له دې سره سره يوې تلوسې دې ته لمسوه، چې ژر تر ژره خپل دوست ته دا څرګند او ثابته کړي چې په ده کې يو ژور او د پام وړ بدلون راغلی او له هغه څه نه چې په پترزبورګ کې و، ډېر ښه شوی دی. هغه وويل:

ـ نه شم کولای او نه پوهېږم، ټول هغه څه تاسو ته څرګند کړم، چې پر ما او په ما کې راغلي دي. دومره بدل شوی يم، چې زه خپله ځان نه پېژنم.

سردار اندرې وويل:

ـ هو کې، ډېر، ډېر بدل شوي يو، له پخوا نه ډېر بدل شوي يو.

پېير وپوښتل:

ـ ښه، نو تاسو، تاسو څه وړانديزونه لرئ؟

سردار چې پېغور ډوله يې د هغه پوښتنه تکراروله، وويل:

ـ وړانديزونه؟...

داسې يې وښودله چې ګوا کې د دې خبرې له اورېدو نه حيران شوی دی، بيا يې وويل:

ـ هو کې، دا ده ګورئ، هر څه وينې، نوې ودانۍ مې پيل کړئ او غواړم کال ته بالکل همدلته راکډه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې پر څېره يې د اندرې سره تر وروستي کتنې وروسته د کلونو د ګذارونو نښې له ورايه څرګندې وې، په ځير ځير هغه ته کتل، خو وروسته يې وويل:

ـ نه، ما پوښتل... سردار اندرې...

خو سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه، ولې زما په اړه خبرې، ښه به دا وي چې د ځان په اړه وغږېږې، د خپل سفر په اړه او د خپلو جايدادونو په اړه.

پېير د هغو چارو په اړه چې ده په خپلو جايدادونو کې تر سره کړي، خبرې وکړې. خو هڅه يې کوله، هغه ونډه پټه کړي چې د اصلاحاتو په سر ته رسولو کې ده تر سره کړې ده. سردار اندرې څو ځله، هغه څه مخکې له مخکې پېير ته وويل، چې هغه يې د ويلو هڅه کوله. داسې برېښېده چې سردار اندرې ته دا خبرې نوې والى نه لري، نو له دې کبله هغه نه يوازې هغه په ځير او پام نه اورېدو، بلکې داسې يې ښودله چې په دې کارونو دى شرمېږي هم.

پېير نه يوازې نا آرامه شو، بلکې له خپل انډيواله سره خبرې اترې ورته ګرانې وبرېښېدې. هغه چور چوپ شو. سردار اندرې هم چې له ورايه، نا آرامه برېښېده دغه شان دزړه خوالې خوند نه ورکاوه، اړ وو وويل:

ـ هوکې د زړه سره، ته پوهېږې چې دلته زما ژوند، لکه په ډاګونو کې پاتې شوى پوځي ته پاتېږي، هسې راغلى وم، چې دا ځاى وګورم، نن ماښام بېرته روان يم، هوکې بېرته خپلې خور ته ور روان يم، غواړم، چې له هغې سره ستا پېژند ګلوى وکړم.

هغه چې هڅه کوله خپل دوست چې، اوس د دوى تر منځ د ګډ خيال کومه نښه پاتې نه ده، خوشاله او په خبرو بوخت وساتي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ له غرمې نه وروسته به د هغې دیدن ته ورشو، اوس غواړې چې زما د ځمکو ننداري ته ووزو؟

هغوی د باندې ووتل او تر غرمې پورې دا خوا، ها خوا وګرځېدل، که څه هم هغو د پخوانیو ګډ آشنایانو یادونه او نویو سیاسي خبرونو په اړه خبرې اترې کولې، خو د دوو نا آشنا کسانو په شان بریښېدل. سردار اندرې یوازې هغه وخت لږ راژوندی کېده او خبرې یې له زړه بریښېدې چې کله به یې د خپلو نویو جوړېدونکو ودانیو او یا باغونو او ځمکې په اړه غږېده، خو هلته هم چې کله د یوې ودانۍ د سرطاق لاندې ورسېد، ناڅاپه خپلې خبرې پرې او وې ویل:

ــ که ربنتیا ووایم، کومه په زړه پورې خبره نه شته، راځه چې ځو، غرمنی تیاره ده او ډوډۍ وخورو.

د ډوډۍ په ترڅ کې، د پېیر د واده خبره هم رایاده شوه. سردار اندرې وویل:

ــ ما چې کله ددې په هکله واورېده، سخت تعجب مې وکړ.

پېیر تک سور شو. هر وار چې د ده د واده خبرې کېږې، د هغه رنګ تک سور ګرځي، هغه په چټکۍ وویل:

ــ کېدای شي کومه ورځ درته ووایم، چې دا پېښه څنګه وه، خو اوس دومره درته وایم چې هرڅه پای ته رسېدلي، د تل لپاره پای ته رسېدلي دي.

سردار اندرې وویل:

ــ د تل لپاره، د تل لپاره هېڅکله څه پای ته نه رسېږي.

پېیر وویل:

ــ مګر تاسو واورېدل چې دا خبره څنګه پای ته ورسېدله، تاسو زما د دوئیل خبره اورېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو کې، اورېدلي مې ده، ستا خبره دوئيل ته هم ورسېده.
پېير ځواب ورکړ:
ـ هغه يو څه چې له خدايه شکر پرې کوم، دا دی چې ما دا سړی ونه واژه.
سردار اندرې وويل:
ـ ولې؟ دا نو څه خبره ده؟ د يوه خراړي سپي وژنه، ډېر ښه کار دی.
ـ نه، نه د انسان وژل نه ښه کار دی او نه د حق خبره...
سردار اندرې تکرار کړه:
ـ ولې د حق خبره نه ده. انسانان دا حق نه لري چې د حق او ناحق په اړه وغږېږي، هغوی تل ددې په اړه چې څه حق او څه ناحق دي، تر هر څه زيات تېر وتلي او لا به تېروزي.
پېير چې نور په خورا لېوالتيا خبرې کولې، له سردار اندرې سره په دې کتنه کې، د لومړي ځل لپاره خبرې خوند ورکاوه، په مينې او خواخوږۍ يې مرکې ته دوام ورکاوه او غوښتل يې هغه څه ووايي چې دی يې دې حال ته راوستی دی، هغه وويل:
ـ چا تا ته ويلي، چې څه شی نورو ته د شر سبب کېږي؟
پېير وويل:
ـ شر؟ شر؟ موږ ټول پر دې پوهېږو چې زما لپاره شر څه دی؟ او څه شی شرارت ګڼو؟
ـ هو کې، پوهېږو، خو زه هغه څه چې د ځان لپاره ښه نه ګڼم، بل ته يې هم نه غواړم.
سردار اندرې ته خبرو لا خوند ورکاوه او له ورايه ښکارېده، چې غواړي دې خبرو ته له نوي نظره وروګوري، هغه چې په فرانسوي ژبه غږېده، دوام ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه په ژوند کې، یوازې بد مرغۍ پېژنم، یو د وجدان ناآرامۍ او بله ناروغي... او نېکمرغي هغه وخت راځي، چې له دغه دوو دردونو نه لرې و اوسو. انساني مخلوق باید له دغو دوو بلاو نه ځان وژغوري او د ځان لپاره ژوند وکړي. هوکې، زما لپاره د ژوند ټول حکمت او معنا او س همدا دی.

پېیر زیاته کړه:

ـ له نورو سره مینه او سربښندنه بیا چېرې دی؟ نه، زه نه شم کولای له تاسې سره هم انده و اوسم. ځان له شر ددې لپاره ژغورل چې وجدان مو ناآرامه نه شي! نه، نه، دا څه وایې د ژوند لپاره دا پوره نه دی. ما هم همداسې ژوند کاوه، ما هم پرته له ځانه د بل چا په اړه فکر نه کاوه، همدې کار ژوند را برباد کړ. او یوازې او س، چې زه د نورو لپاره ژوند کوم یا لږ ترلږه هڅه کوم (پېیر خپله کمینی وښودله) چې د نورو لپاره ژوند وکړم، ایله په ایله چې زه د ژوند پر نېکمرغیو پوه شوم. نه له زه تا سره دا نه منم، او خپله هم هغه څه چې وایې، داسې فکر نه کوې.

سردار اندرې پرته له هغه چې څه وو ایي، هغه ته کتل او له ملنډو ډکه موسکایې پرشونډو خوره وه، خو لږ وروسته یې وویل:

ـ ښه ده، اوس به دې زما له خور سره پېژند گلوی وشي او وبه گورې چې هغه هم همدا ستا خبرې کوي، تاسې ښه سره جوړېږئ.

بیا لږ ځنډنی شو او تر لږ ځنډه او چوپتیا نه وروسته یې وویل:

ـ ښایي د ځان په هکله ته برحقه واوسې، مگر هر څوک د ځان لپاره په خپل ډول ژوند کوي. تا د ځان لپاره ژوند کاوه او وایې چې نېږدې و، د تباهۍ پای ته ورولوېږم، تاسو وایې چې نېکمرغي مو هغه وخت وموندله، چې د نورو لپاره مو ژوند پیل کړ، مگر زما کار چور برعکس و. زما د ژوند موخه د ویاړ گټل و، ولې نه پوهېږم، ویاړ څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه له نورو سره مينه کول، د هغو لپاره خدمت، د هغو لپاره د دې لپاره چوپړ کول چې د هغو مينه، خواخوږي او ستاينه تر لاسه شي. هو کې، ما د نورو لپاره ژوند کاوه او خپل ژوند مې لکه هغه شان چې ته وايې نبړدې نه، چې په پوره او غوڅه توګه تباه کړ، خو له هغې شېبې نه مې چې د ځان لپاره ژوند پيل کړ، لږ آرامه شوی يمه.

پېير په خورا تنده او ترخه ژبه، وپوښتل:

ـ څنګه يوازې د ځان لپاره ژوند وشي؟ زوی، خور او پلار؟

سردار اندرې وويل:

ـ هغه ټول زه يم، هغوی له ځانه لرې نه ګڼم، خو نور، هغه کسان چې ته او شهزادګۍ ماريا يې همنوعان (همنوعان) ګڼئ، د ټولو بد مرغيو او شر اصلي سرچينې دي، نور هماغه ستا د کيف بزګران او مرئيان دي، چې ته هغو ته د چوپړ او خير غوښتونکی يې.

هغه له ملنډو نه په ډک او زورونکي غلچک پېير ته کتل او هغه يې ناندريو ته رابله.

پېير چې دم په دم يې ژبه تودېده، وويل:

ـ ټوکې خو به نه کوئ؟ څنګه کولې شې، خير ته زما تکل... که څه هم په نيمګړې بڼه شوی، خو بيا هم يو څه شوی دی... نو څنګه کولای شي دغه کار، تا سو شر او بې لارتوب وګڼي؟ کله چې دغو بد مرغيو، زموږ دغو بزګرو مرئيو، دغه ما او ستا غوندې وګړو ته چې پيدا کېږي، لوېږي او مري، له ځينو مناسکو ناپوهېدونکو دعاو او ښېراونه پرته له خدايه بله هېڅ ډول پېژندنه نه لري، کله چې ايمان يوازې هغوی ته د ابدي ژوند او د خير و شر د مکافاتو او جزا ښېه ده، نو څنګه، نو څنګه موږ له هغوی سره د شر او خير په اړه خبرې کولای شو؟ خلک له ناروغيو مري او هېڅوک د هغو په خيال کې هم نه دي، حال دا چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو مرسته کول ځو مره آسانه خبره ده. ګوره زه اوس هغو ته داکتران ګمارم، روغتونونه جوړوم او بوډاګانو ته يې کورونه ودانوم. تاسو څنګه کولی شې دې ته بې لاري او بد کار وواياست؟...

پيير دوام ورکړ:

ـ ايا دا په ډاګه برالا مرسته نه ده چې خپلو مرئيو بزګرو، د هغو ښځو، ماشومانو، پلارو ميندو ته چې شپه او ورځ په چوپړونو او خواريو کې ډوب دي، لږ څه هوسايي او آرامي برابروم؟ هغه برند برند کتل او پرېکړې پرېکړې خبرې يې کولې....

که څه هم هغه شان چې ښايي نه به وي، خو دغه کارونه مې کړې دي.. دا لاره مې غوره کړې ده، تاسو نه يوازې نه شی کولای ما قانع کړئ چې زما کړه ښه نه دي، بلکې ما په دې هم قانع کولای نه شی چې تاسو هم داسې فکر نه کوئ.

او تر لږ ځنډ نه وروسته يې وويل:

ـ تر ټولو نه لا غوره داده، چې دا دی زه پوهېږم او په دې ډاډه يم، هغه خوند چې خلکو ته له خپل دغه چوپړ نه اخلم، د ژوند يوازنی نيکمرغي ده.

سردار اندرې وويل:

ـ که خبره بل ډول وو ايو، هر څه به بل ډول ځرګند شي. زه کور جوړوم، باغونه بږدم او ته روغتونونه پرانيزې، دا دواړه کولای شو ښه وخت تېرونه وګڼو، خو د خير او شر ځېړل زموږ کار نه دی، دا به بل چاته، هغه چا ته پرېږدو چې پرې پوهېږي.

او بيا يې زياته کړه:

ـ خو ته غواړې نور يې هم وشاربې، مهرباني! دا ګز او دا مېدان!

له ميزه پاځېدل او د کوټې وتلي ځای ته چې د برنډې ښه يې لرله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووتل او هلته کېناستل.

سردار اندرې وویل:

ـ ښه تا غوښتل چې دا نور هم وشاربو. او په خپلو ګوتو یې شمېرنه پیل کړه او وې ویل:

ـ وایې ښوونځی او روزنه او داسې نور، یعنې غواړې دغه سړی.... او هغه،هغه بزګر مرئي ته چې د دوی له څنګه تېرېده او د درناوي په نښه یې خوله پورته کړه، اشاره وکړ،ته غواړې ،هغه،د هغه له څاروي وزمه ژوند نه وژغورې. د هغه په ژوند کې روحاني ا و اخلاقي احساس راوتخنوې، خو ما ته داسې بریښي چې د هغه یوازنۍ نېکمرغي او خوښي، د هغه په همدې حیواني ژوند کې ده او ته غواړې هغه له دې نېکمرغي او خوښۍ نه بې برخې کړې. زه د هغه پر دې نیکمرغۍ رخه کوم او تا تکل کړی دی، پرته له هغه چې هغه ته، زما غوندې نه پوهه، نه زما احساس او نه زما امکانات ورکړې، هغه نه ما غوندې سړی جوړ کړې. بله دا چې ته وایې غواړې هغه د زیار له درانه پېټي وژغورې، خو زما په اند ، هغه جسمي کار ته داسې اړتیا لري، د هغه د ژوند لپاره داسې اړتیا دی لکه ما او تا چې فکري او روحاني هڅو ته اړتیا لرو. ته نه شې کولای خپل ذهن له فکري هڅو وژغورې. زه د شپې په درې بجو وېده کېږم، خو بیا مې هم چرتونه او خیالونه خوب ته نه پرېږدي. اړخ په اړخ اوړم او تر سپېدو پورې ویښ پاتېږم، ځکه فکرونه کوم او نه شم کولای فکر ونه کړم. هغه شان چې هغه نه شي کولای کلبه (یویه) ونه کړي، کرنه ریببه ونه کړي او خولې تویې نه کړي. که هغه کار ونه کړي، ځي ساقي خانې ته شراب څکي، یا هم له وزګارۍ نه ناروغه کېږي (آدم بیکار یا غر شود یا بیمار) هغه شان چې زه نه شم کولی، درانه جسمي کارونه وکړم او که یې وکړم، اونۍ وروسته به مړ شم. دغه شان هغه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو سايي نه شي زغملی، ځکه هغه له اوزګاری نه ځورېږي او مري او دربېم دا چې... دربېم تا څه وويل...؟

سردار خپله دربېمه ګوته تاو کړه او وې ويل:

ـ اخ روغتون، دارو درمل. هغه سړی سکته کړئ، هغه مري او ته هغه ته وينه ورکوې او له مرګه يې ژغورې. هو کې ته يې ژغورې او هغه لس کاله نور ژوندی پاتې کېږي. هغه به ژوندی وي، خو معيوب، بېچاره او د ټولو په اوږو پېټی، خو د هغه لپاره تر ټولو ساده او ښه لاره دا ده چې ومري، پرېږده چې ومري، که هغه ومري، نور پيدا کېږي، هغه هم خورا بې شمېره. که ته له دې کبله چې يو مرئي بزګر دې مري او ته يې له کاره بې برخې کېږې، ستا په موخه به يوه شوی وای، ځکه زه بزګر د کار يوه سرچېنه ګڼم، خو ته، نه ته، ته د يوه همزاتي په بڼه، له هغه سره مينه کوې او غواړې چې د هغه غم وخوړل شي او پالنه يې وشي. ګوره هغه ستا دغه شان مينې او پالنې ته اړتيا نه لري. هو کې، بله خبره دا ده، چې لا تر اوسه پورې تا ليدلي چې طب کوم وخت يا کوم چېرې د چا علاج کړی وي؟ څه تش او بابيزه خيالونه! هو !که ووايې چې روغتون جوړوې، هلته داکتران ګمارې چې ناروغان ژر ووژني، دا به درسره ومنم. هغه چې دا خبرې په خورا کرکجنې ژبه وکړې، وروځې يې برندې کړې او له هغه نه يې مخ واړاوه...

پېير وويل:

ـ اخ څومره وحشتناکه، څومره وحشتناکه دی، زه په دې نه پوهېږم څنګه انسان کولای شي،له دغه شان خيالو سره ژوند وکړي. ما هم دغه حال درلود ، همدا څو مودې د مخه په دې حال وم، لرې نه، دا څو موده د مخه په مسکو کې، سفر ته روان وم. زه په دغه شان حالتو کې داسې خوارېږم، داسې له ځانه ورکېږم، چې نور ژوند را ته ژوند نه برېښي، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه په تېره بیا له خپل ځانه مې خوا شنه کېږي. هغه وخت دی، چې نه ډوډۍ خورم، نه ځان مینځم او نه... او ته څنګه؟

سردار اندري وویل:

ـ ولې انسان ځان پرې نه مینځي؟ دا سمه نه ده. برعکس باید هڅه وشي چې خپل ژوند لا پسې خوږ کړو. زه ژوند کوم په دې کې زه هېڅ ګنهګار نه یم. باید هر څنګه چې کېږي، کوم ډول نه کوم ډول پرته له هغه چې د نورو د زورېدا او خواشینۍ سبب شو، تر مرګه پورې خپل ژوند لا پسې ښه کړو.

ـ زه نه پوهېږم ته له دې خیالو سره، څنګه ژوند سره لېوالتیا لرې؟ چې دا سې ده، ولې نه غواړې یو ځای کرار نه کېنې؟ کرار بې له خوځېدا او کار نه... دا هلې ځلې د څه لپاره؟

ـ زه خو له خدایه غواړم، چې په کرار کېنم، خو ژوند مې په کراره نه پرېږدي، مهرباني وکړئ وګورئ له یوې خوا د اعیانو جرګې ما ته ویاړ رابښلی او زه یې خپل مشر ټاکلی یم، چې ما هغه ویاړ منلی نه دی، هغو په هېڅ ډول په دې نه پوهېدل، هغه څه او ځانګړتیاوې چې د دې مشرۍ لپاره په کار دي، هغه په ما کې نه شته، دغه ځانګړتیاوې، یو ډول له دوکو او پلمو نه ډکې هلې ځلې او کړه وړه دي. له بلې خوا دغه ودانۍ دي، چې باید جوړې شي، ځکه زه هم خپلې یوې څنډې ته اړتیا لرم چې په کې آرام ژوند وکړم او بیا دغه د احتیاطي سرتېرو د راټولولو خبره.

ـ ولې دې په پوځ کې خدمت پرېښود؟

سردار اندري په خورا غمجنه ژبه وویل:

ـ د اوسترلیخ تر جګړې وروسته نه، نه تاسو خوار مهربانه یاستۍ! تر هغې جګړې نه وروسته مې له ځانسره ژبه کړې ده چې نور به د روس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوځ کې فعال خدمت نه کوم، آن که بناپارت سملینسک ته راورسېږي او لیسه ګوری (د ده پلارنی کلی) هم تر ګوابښ لاندې راولي، یوه شېبه به بیا هم پوځ ته لاړ نه شم.

سردار اندرې چې د ځان د آرامی هڅه کوله، خپلو خبروته یې دوام ورکړ:

ـ هوکې، او د داوطلبانو او احتیاطو په اړه، پلار مې د درېیمې سیمې ستر قوماندان ټاکل شوی دی، له هغه سره مرسته یوازنۍ لاره ده، چې پوځ ته یې زما د تګ مخنوی هم کړی دی، هوکې زه باید له هغه سره واوسم.

ـ ښه، دا خبره دا معنا لري، چې په پوځ کې خدمت کوئ؟

ـ هوکې خدمت کوم. او تر دې نه وروسته لږ چوپ پاتې شو.

ـ ښه ده، ښه ده، نو ولې خدمت کوئ؟

ـ ولې خدمت کوم؟ زما پلار د خپلې پېړۍ یو له غورو نه غوره شخصیت دی، که څه هم هغه اوس زړېږي، نه غواړم ووایم چې ظالم دی، مګر د خورا تېنګ طبیعت خاوند دی، په هر څه بېرولاړ سړی دی. هغه د خپل پخواني عادت له مخې، له بې واکه واک سره ړږدی شوی دی او اوس د نوکیانو او احتیاطو د راټولولو لپاره، ټولواک دغه شان واک هغه ته ورسپارلی دی. همدا دوې اونۍ پخوا که یو دوه ساعته ځنډلی وای او نه وای ورسېدلای، د (یوخونوف) په سیمه کې به یې یو منشي ځړولی وای.

سردار اندرې تر دې خبرې وروسته وموسېد او دوام یې ورکړ:

ـ همدا علت دی چې په پوځ کې خدمت کوم، ځکه له ما نه پرته، بل هېڅوک پر هغه اغېز نه لري. هوکې زه یوازنی څوک یم چې د هغه د هغو چارو مخنوی کوم، چې سر ته رسول یې وروسته بیا د عذاب سبب نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ښه، ښه، خپله په هر څه پوهېږې !
سردار اندرې دوام ورکړ:
ــ خو، نه هغه شان چې ته پرې پوهېږې. زه هېڅکله هغه بد مرغی منشي ته کوم خیر او زړه سوی نه غواړم. هغه منشي ته چې د سرتېرو موزې یې پټې کړې وې، آن زه به خورا خوشاله وای، که هغه مې ځړول شوی لیدلای وای، خو زما په خپل پلار زړه سوځي، یعنې پر خپل ځان مې زړه سوځي.
د سردار اندرې خبرې لا پسې تودېدې، لکه چې هغه غوښتل، پیېر ته دا په ډاګه کړي، چې د هغه په کړو کې، د انسان دوستۍ هېڅ نښه نه ګوري، سترګې یې د تب نیولو ناروغانو په شان ځلېدلې. هغه خپلې خبرې لا پسې اوږدې کړې:
ــ ته غواړې چې مرئیان او بزګران آزاد کړې، دا خورا ښه خبره ده، خو نه ستا لپاره. زه داسې تصورکوم چې تا به هېڅکله خپل بزګران وهلي نه وي او نه به دې سایبریا ته فرار کړي وي، خو هغو ته هم هېڅ پروا نه لري، چې یا وزورېږي، وهل ټکول وخوري او یا سایبرې ته وشړل شي. هغوی به په سایبریا کې هم خپل دغه بد مرغه ژوند ته دوام ورکړي، له وهلو ټکولو نه پیدا شوي ټپونه به یې روغ شي او بیا به د پخوا په شان نېکمرغه شي. د مرئیو آزادي د هغو کسانو لپاره ښه ده، چې روح یې تباه کېږي، هغه کسان چې له خپلو ظلمونو نه پښېمانه کېږي او پښېماني یې یو پر بل کوټ او پر دوی بېرته دروند پېټی جوړوي او زړه نه یې تیږه جوړېږي. بیا پر خپل رعیت، چې ګناه یې کړې وي یا یې نه وي کړې، ظلمونه کوي، هغه لا زوروي. زما په دغو زړه خوږېږي، زه له دې کبله غواړم چې مرئیان آزاد شي، تا ګوا کې نه وي لیدلی، خو ما ډېر لیدلي دي چې څنګه د سپېڅلي زړه خلک د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان بې پايه واک د دودونو په لمن کې روزل شوي او د وخت پـه اوږدو کې په ژر خواشيني کېدونکو ، سخت زړو او لويو ستمګرو بدلېږي. کـه څه هم هغوی پر خپلو دغو نيمګړتياوو پـوهېږي، خو نـه شي کـولای، د هغه مخنوی وکړي او ورځ تر ورځې بد مرغه او بد مرغه کېږي.

سردار اندرې په داسې مبالغې او شوق خبرې کولې چې پېير نـابېره او بې له فکره تصور کاوه چې د اندرې د دغو خبرو او خيـالاتو سرچينه د هغه پلار دی، هغه سردار اندرې ته هېڅ ځواب ور نه کړ.

ـ هو کې، په څه شي، او په چا بايد زړه خوږ او وسوځي، پـه انسـاني کرامت، د وجدان په آرامۍ، پـه صداقت او ايمـان، نـه د هغـو وګړو پـر ملاو او تندي چې څو مره يې ووهې، څومره يې سرونه وخرې (پـه روسيـه کې سايبريا ته د شړېدونکو سر پرې خريل کېـده) بيـا هـم هغـه شـان چې دي، هغه شان پاتېږي.

پېير وويل: نه، زر واري نه ! زه يې هېڅکله نه درسره منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ماښـام و چـې سـردار انـدرې او پېيـر پـه ګـاډۍ کـې کېنا سـتل او د سردار کلي لیسه ګوري ته لاړل. سردار چې کله نا کله پېير ته کتـل او پـه څه ويلو به يې چوپيتيا ماتوله، هڅه کوله څرګنده کړي چې طبيعـت يـې خورا ښه دی.

هغه خپلې ځمکې، کرکیله هغه ته ښودل او د هغـو اصـلاحاتو پـه اړه يې هغه ته معلومات ورکول، چې ده تر سره کړي وو.

پېير خواشینی بريښېده، چو په خوله و، د هغه پوښتنو ته يې هم لنډه لنډه ځوابونه ورکول او داسې ښکارېده، چې په خپلو خيـالونو کـې ډوب دی. پېير په دې فکر کې و چې سردار اندرې بد مرغی دی، هغه بې لارې شوی دی، هغه نه د رښتيا نور ورک شوی دی، نـو ځکـه يـې خپلـه دنـده ګڼله، چې له هغه سره مرسته وکړي، چې زړه ته يـې صـفايي لاره وکـړي، لاس يې ونيسي او د ظلمت له کندې نه يې راپورته کړي، خو همـدا چـې له ځانسره به يې خبره راجوړه کړه چې څه ووايي او څنګه يـې پيـل کـړي، مخکې لـه مخکـې يـې دا احساسوله چې سـردار انـدرې بـه د هغـه ټولـه پوهـه او حکمـت پـه يـوه خبـره بـابيزه وګڼـي. هغـه ډارېـده، هغـه لـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډارېده، چې ده ته تر ټولو د درناوي وړ سپېڅلي اندونه او خيالونه د ملنډو وړ نه شي. هغه ناڅاپه سرښکته واچاوه او لکه مست سخوندر غوندې يې ځان يرغل ته چمتو کړ:

ـ نه، نه! آخر راته ووايه ته ولې فکر کوې چې.... ولې داسې فکر کوې؟ ته بايد داسې فکر و نه کړې.

سردار اندرې په حيرانتيا وويل:

ـ څه فکر؟ د څه په اړه فکر؟

ـ د ژوند په اړه د انسان د دريځ په اړه، دا شونې نه ده. ما هم تاسو غوندې فکر کاوه، ولې پوه شوې څه شي وژغورلم؟ فراماسوني روزنې، نه، نه، خاندې به نه. فراماسوني جوړښت، د هغه څه برخلاف چې ما هم فکر کاوه يوه مذهبي ډله او هسې تش په نامه کړه وړه او مناسک نه دي، بلکې د انساني ارمان تر ټولو غوره، ابدي، خورا ښه او يوازنی سپېڅلی ارمان دی.

هغه اندرې ته هغه شان چې خپله پوهېده، د فراماسوني جوړښت په شننه پيل وکړ. هغه ويل، فراماسوني جوړښت هماغه د حضرت عيسی ښوونې دي، چې د دولت او مذهب له منګلو ژغورل شوی دی، هغه د برابرۍ، ورورګلوۍ او مينې جوړښت. يوازې زموږ د ورورګلوۍ سپېڅلی جوړښت دی، چې د ژوند په رښتني جاج پوه شوی دی، له دې نه پرته چې هر څه دي، خوب او خيال دی. پيېر دوام ورکړ: زما ګرانه دوسته، ستا سر بايد خلاص شي، چې د فراماسوني له ټولنې پرته، هر څه دوکه او دروغ دي او زه هم ستا اند ته درناوی کوم او منم چې زموږ په ټولنه کې د يو نېک زړی او سپېڅلی انسان، يوازينۍ لاره دا ده، چې يوازې ژوند وکړي او د نورو د لارې خنډ نه شي. خو همدا چې زموږ لاره ومنې، د ورونو کړۍ ته رانتوتې، ځان نه تېر او لارښود نه دې منلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو یو استازو ته وسپارله، ځان به بیا زما په شان د داسې یو نالیدونکی ځنځیر یوه کړۍ وګڼې چې یو سر یې دلته او بل یې آسمانه نه را پیل کېږي.

سردار اندرې څه نه ویل، مخامخ یې کتل او د پېیر خبرو ته غوږ وه که یو نیم وخت به د ګاډۍ د اربو د شروشور له کبله د هغه خبرې سمې وانهورېدې، بیا به یې پوښتنه ترې وکړه. پېیر د اندرې په سترګو کې د ځانګړې ځلا ، له ځلېدو ، په پټه خوله د هغه له غوږنیولو او پام کولو نه ښه پوهېده چې اندرې به د ده خبرې نه پرې کوي او پر ده به ملنډې نه وهي.

داسې یو سیند ته ورسېدل، چې مست شوی او څپې څپې اوښته. دوی دې ته اړ و چې، له ګاډۍ کوز او په بېړۍ کې سپاره شي. دوی ګاډۍ او آسونه هم په بېړۍ کې سپاره او خپله هم هلته وروختل.

سردار اندرې د بېړۍ پر کتاره څنګل ولګوله، پټه خوله یې د اوبو هغو ځلېدونکو څپو ، چې د سپېده داغ تر سرو شعلو لاندې ځلېدلې کتل.

پېیر وپوښتل: ښه تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟ ولې چوپ شوې؟

سردار اندرې وویل:

ـ څه فکر کوم؟ د تا خبرې ټولې سمې دي، خو ته وایې: راځه زموږ د وروګلوۍ د ټولنې غړیتوب ومنه، موږ به تا ته، د ژوند موخه، د بشر رسالت او پر نړۍ لاسبرې قوانین وسپړو ، هوکې ! موږ څوک یو ؟ ای خلکو څنګه تاسو پر هر څه پوهېږئ؟ څنګه یوازې زه نه شم کولی هغه څه ووینم، چې تاسو یې وینئ؟ تاسو پر نړۍ د رښتیا او حقیقت واکمنی وینی، زه هغه لیدی نه شم.

پېیر دلته، د هغه خبرو کې ورننوت او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ايا ته په بلې دنيا ايمان لرئ؟

خو پيير د ځواب ورکولو وخت ورنه کړ او د پوښتنې دغه ډول تکرار يې ځکه د انکار نښه وګڼله، چې د اندرې د ملحد والي عقايد ورته ځرګند و.

ـ تاسو وايي چې پر نړۍ د رښتيا او حقيقت واکمني نه وينې، ما هم هغه نه ليده او تر هغه پورې چې د خپل ژوند پای ته د هر څه د پای په سترګه وګورو، نه، نه شو کولای هغه ووينو. نه شو کولای حقيقت په دې نړۍ، پر دغې ځمکې (شاو خوا کروندو ته يې وکتل) پيدا کړو. په دې نړۍ کې له دروغو او له شره پرته بل څه نه شته، خو په کيهان او ټوله هستۍ کې حقيقت او رښتيا واکمن دی. او موږ اوس د دې نړۍ بچې او که د هستۍ ابديت ته ځير شو، د دې وجود ابدي بچيان يو. ايا زه په خپل روح کې دا نه احساسوم چې د دغې سترې، بې پايه جذبه لرونکې هماهنګې هستۍ يوه برخه يم؟ ايا دا نه احساسوم چې د خدای يا مطلق قوت يا بل هر نوم چې ورکوې، ور يې کړه، د دې بې پايه خلقت د بې شمېره مخلوقاتو، په منځ کې يو کوچنی ذره يم، يو داسې کړۍ يم، چې له ټيټو مخلوقاتو نه د لوړتيا په لور درومي. که دغه پلې، که دغه د پيدا ايښت د لوړتيا او ټيټيا کچې، چې له نبات نه انسان ته رسېږي، په ښه توګه او په خير وګورم، څنګه کولای شم، داسې وانګېرم چې کله دغه لوړتيا ما ته را ورسېږي، پای ته ورسېږي او له ما نه پورته لوړ، ډېر لوړ ته ادامه پيدا نه کړي؟ زه داسې انګېرم، چې نه يوازې زه له مينځه نه ځم، ځکه په دې دنيا کې هېڅ شی له مينځه نه ځي، بلکې تل به و مه، هماغه شان چې په پيل کې هم وم. زه داسې انګېرم چې له ما نه پرته پر ما ارواحې ژوند کوي او حقيقت دا دی، چې په دنيا کې حقيقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ځواب ورکړ:

ـ هو کې دا (د جرمن د اتلسمې پېړۍ د متفکر) جان هردر خبرې دي. خو زما د زړه سره، دا خبرې ما نه قانع کوي، ژوند او مرګ قانع کوي. ددې په پایله کې وینم چې ستا زړه ته ګران، پر یوې ابدي او همیشنو اړیکو له تا سره پیوند او یو ځای شوی دی، زه د هغه په وړاندې ګنهګار یم او هیله لرم چې یوه ورځ نه یوه ورځ وکولای شم پر هغه د خپلو ستمونو پور پرې کړم (په دې شېبه کې د سردار اندرې آواز ورږدېد او مخ یې واړاوه) ناڅاپه ستا زړه دغه ګران زړه په عذاب اخته کېږي او په خورا کړاو، خواریو او دردونو کې ستا له څنګه ځي... ولې، ولې؟ هېڅ امکان نه لري، د دغه ولې؟ لپاره ځواب نه وي... زه ایمان لرم، چې ځواب شته او همدا خبره ده، چې ما قانع کوي، او همدا دی چې زه یې قانع کړی یم.

پییر وویل:

ـ نو ښه ده، ښه ده، ایا دا هماغه څه نه دي چې زه یې وایم؟

ـ نه، زه وایم هغه څه چې ما د ابدي ژوند پر شته والي قانع کوي، دلیل نه دی، هغه بل څه دی، ګوره کله چې ته په ژوند کې له یو چا سره اوږه په اوږه، لاس په لاس روان یې، ناڅاپه هغه در نه ورکېږي، ستا زړه ته ګران په یو ناڅرګند ځای کې درنه ورکېږي او ته د دغه پاڼ پر غاړه پاتې کېږې، هغه ته ګورې او ما د دغه زورونکي پاڼ تل ته ورکتلي...

ـ ښه پایله څه ده؟ ته پوهېږې چې دغه شان ځای شته، هلته څوک شته، ابدي ژوند همالته دی، خدای همالته دی.

سردار اندرې ځواب نه ورکاوه، ګاډی او آسونه لا د مخه، د رود آغاړه لېږدول شوي وو، آسونو بیا ګاډیو پورې تړل شوي وو، لمر تر نیمایي پورې د افق په څنډو کې ډوب شوی و او د ماښامنیو سړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرام د رود پر څنډو د ځنګل خالي جوړې کړې وې، خو پیېر او اندرې لا هماغه شان د چوپړانو، جوالیانو او ګاډیوانانو د تعجب نه ډکو سترګو په وړاندې ولاړ وو او غږېدل. پیېر وویل:

ـ که خدای شته، ابدي ژوند هم شته، نو حقیقت او خیر هم شته. او د انسان تر ټولو ستره نېکمرغي هم هغو ته د رسېدو په هڅو کې ده. باید ژوند وشي، باید مینه وشي او باید ایمان ولرل شي. موږ باید په دې ایمان ولرو چې موږ یوازې نن په دې یوه لوېشته کې خاورې ژوند نه کوو، بلکې له پیل نه تر ابده پورې به هلته (آسمان ته یې اشاره وکړه) ژوندي یو.

سردار اندرې هماغه شان چې ځنګل یې د بېړۍ پر کټارې اېښی او ولاړ و، د پیېر خبرو ته یې غوږ نیولی و او د لمر لوېدو سرو شعلو نه، په شنه مست سیند کې د لګېدلي اور د سرو شعلو ننداره یې کوله. پیېر چُپ شو، هر څه هر چېرې آرامه وو. بېړۍ لا د وختـه ساحل ته رسېدلې وه، یوازې د څپو سندریز نرم غږ و نه چې اورېدل کېدل. سردار اندرې داسې انګېرله، چې د څپو دغه آوازونه، پیېر ته په خوږه ژبه وایي چې: همدا رښتیا دي، باور پرې وکړه. سردار اندرې زګیروی وکړ او په ځلېدونکي، مهربان او ماشوم وزمه غلچک یې د پیېر څېرې ته چې د خپل اندېوال له ښه والي نه له شرمه تک سور شوی و، کتل او وې ویل:

ـ هو کې! ای کاشکې رښتیا همداسې وای. اوس درځه چې ځو، ښه به دا وي چې لاړ شو او کېنو. د بېړۍ نه د وتلو په وخت کې پیېر آسمان ته چې اشاره یې ورته کوله، وکتل او د اوسترلیخ تر جګړې نه وروسته دا لومړی ځل و چې هغه لوړ هسک ابدي ولاړ آسمان ولید، هغه آسمان چې کله ده د جګړې په ډګر کې د لوېدو په حال کې په خپل سر لیدلی و. په هغه کې ناڅاپه یو تت شوی هېر شوی څه د خوښۍ او ځوانۍ څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هر څه نه ده ته گران و ، راوتخنېدل. البته په سردار اندرې کې دغه احساس ورځنی ژوند ته تر را ستنېدو وروسته، له مينځه ولاړ، خو دا ورته په ډاگه شوه چې هغه پټ احساس، چې د سپخنکي په شان د ده په ځان کې نغښتی و د ده زړه يې د څرگندولو توان نه لري.له پېير سره تر کتنې وروسته، د سردار اندرې د ژوند نوی پړاو چې ظاهراً يې له پخواني هغه نه توپير نه درلود ، خو په زړه کې يې د بدلون سبب شوی و ، پيل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

کله چې د سردار اندرې او پيير ګاډۍ په ليسه ګوري کې، د سترې ماښې مخې ته ورسېده، هوا تياره شوې وه. هغوى هلته درسېدو سره، سردار اندرې چېموسکا يې پر شونډو خوره و، د پيير پام د هغو چوپړانو لپوالتيا او هلوځلو ته ورواړاوه، چې هلته يې جوړ کړي وو. په ملا کړو پې بوډۍ، چې کوم پېټۍ يې په شا کړې و، او يو لنډ ونى تورځنى سړى چې تورې جامې اغوستې وې، د ګاډۍ په ليدلو ځانونه پناه کړل او له دروازې نه ووتل. دوو نورو ښځو هم هغوى پسې منډه کړل. دغو څلور تنو په وحشتناکو غلچکو ګاډۍ ته کتل او په ګبښۍ او ډار د ودانۍ د شا له خوا وتښتېدل.

سردار اندرې وويل:

ـ دا خدايي خدمتګاران (هغه خوار مسيحيان، چې د مسيح د ليدو په هيله به هره خوا ګرځېدل او روزګار يې په ګدايي تېراوه) دي چې ماريا مرسته ورسره کوي. هغوى پر مونږ زما د پلار ګمان وکړ. دا يوازنى کار دى، چې ماريا د هغو په برخه کې د پلار خبره نه مني او اطاعت يې نه کوي. پلار وايي چې دغه خدايي خدمتګاران کورته مه پرېږدئ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماريا د هغو هر کلي کوئ.

پيير وپوښتل:

ـ دا د خداى بندګان لا څوک دي؟ او څه کوي؟

سردار اندرې وخت پيدا نه کړ، چې پيير ته ځواب ورکړي، چوپړان د هغو هرکلي ته رامنډې کړې او ده له هغو نه وپوښتل، چې مشر سردار چېرې دی او څه وخت رارسېږي؟

چوپړانو هغه ته وويل چې مشر سردار لا له ښاره راغلی نه دی او ډېر ژر به راورسېږي.

سردار اندرې، پيير خپلې کوټې ته چې د پلار په کور کې يې جوړه کړې بدرګه کړ او خپله د خپل ماشوم کوټې ته ورغی.

له لږ ځنډ نه وروسته راستون شو او وې ويل:

ـ راځه چې خور ته مې ورشو، ما لا هغه نه ده ليدلې، هغه چېرې پټه شوې او له خپلو خدايي خدمتګارانو سره اخته ده. زموږ په ليدو به وشرمېږي، خير پروا نه لري، حق لري، ته به هم له دې خدايي خدمتګارانو سره آشنا شې، خورا د ليدو وړ دي، دا ومنه، خورا .

پيير وپوښتل:

ـ دا خدايي خدمتګاران، دا څه معنیٰ لري؟

ـ اوس به يې خپله ووينې.

شهزادګۍ ماريا د هغو په ليدو رښتيا ګبڼې واخېسته، ورخطا شوه او مخ يې تک سور شو، هغه تتې شمعې چې په کوټه کې، تر شمايلو لاندې لګېدې انسان ته يو ډول روحي آرامي وربښله. شهزادګۍ د چاى د ميز تر شا پر څوکۍ کې ناسته وه او يو اوږد پزی، اوږد ځنې زلمی، چې د راهبانو جامې يې اغوستې وې، د هغې تر څنګ ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره او زړه بوږنوونکې ده چې ماشوم وزمه شېره يې، هغې ته خوږه او مهربانه بڼه ورکړې وه، په لاس لرونکي څوکۍ کې د هغوی تر څنګه ناسته وه.

شهزادګۍ ماریا لکه د هغې چرګې په شان چې د خپلو چورګړو د ساتنې لپاره ولاړه وي، د خپلو خدايي خدمتګارانو نه ملاتړ کاوه او د ملامتۍ په نرمه ژبه يې وويل:

ـ اندرې ولې مو مخکې خبر نه کړو، چې راځې؟

او پيير ته يې چې د هغې لاس يې ښکلول، وويل:

ـ مهرباني مو وکړه چې راغلی. ستاسو له ليدو ډېره خوشاله شوم!

شهزادګۍ ماریا له ماشومتوب نه، پيير پېژانده او اوس، له اندرې سره د هغه ملګرتوب، له ښځې سره د هغه د جلاوالی جنجال او له ټولو نه غوره د هغه ساده او مهربانې څېرې، د هغې خواخوږۍ لا پارولې وه. په ښکلو او زړه راښکونکو سترګو يې هغه ته کتل او داسې برېښېده چې هغه ته وايي:

ـ تاسو ماته ډېر ګران ياستې، خو ګوره، زه هيله کوم چې زما په دوستانو به ملنډې نه وهې. تر لومړنۍ پېژندنې وروسته ټول سره کېناستل. سردار اندرې، خندا پرشونډو، ځوان خدايي خدمتګار ته اشاره وکړه او وې ويل:

ـ آه، ايوانوشکا هم راغلی دی! سترې مشې!

شهزادګۍ ماريا له ننواتو نه په ډکه خوله وويل:

ـ اندرې!

سردار اندرې، پيير ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

ـ دا ايوانوشکا ښځه ده.

شهزادګۍ بيا په هماغه غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اندره، ستا دې په خدای قسم وي!

داسې بریښېده چې په خدايي خدمتګارانو د سردار اندرې ملنډې او له هغو نه د شهزادګۍ ماریا ملاتړ د هغوی ترمنځ ورځنۍ خبره، خو پخواني ریښې لري.

سردار اندرې وویل:

ـ ګرانې خورې، ولې دې خوا بدېږي، برعکس ته باید ما نه مننه وکړې چې پېیر ته ستا او ددې ځوان خپل منځي اړیکې داسې برالا کوم...

زړه بوډۍ چې په څوکۍ کې ناسته وه.... سردار اندرې له هغې نه وپوښتل:

ـ ښه له کومې راغلې، وايې چې کیف ته تللې وې؟

بوډۍ چې ډېره غږېدله، وویل:

ـ هوکې پلارجانه! هوکې هلته تللې وم، سپېڅلو غوښتې وم، دعیسیٰ د زوکړې شپه مې نصیب شوه، د آسماني راز د لیده په شپه هلته وم. او اوس کولېازین ته تللې وم او داشېبه له هغه ځایه راغلم....

ـ اوس ایوانوشکا هم درسره ځي؟

.... په کالیازین کې مې خپله، یوه ستره معجزه ولیدله، یوه لویه معجزه.

سردار اندرې وپوښتل:

ـ ښه څه دې ولیدل؟ یو بل سپېڅلی مومیایي شوی مو پیدا کړې که څنګه؟

شهزادګۍ ماریا وویل:

ـ اندرې! بس کړه! هغې بوډۍ ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ پلاګي یوشکا، پربږده، مه ورسره غږېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه ولې ادکی، ولې یې ونه وایم؟ ډېر ښه ځوان دی، زما خوښېږي، مهربانه دی، هغه د خدای په نامه مرسته کوي، هغه دا وار هم لس روبله راکړل، زما ښه په یاد دي! په کیف کې وم، هلته کیربوشا ، پوهېږئ د خدای له ښو خدایي خدمتګارانو نه دی، شپه او ورځ لوځې پښې ګرځي، لنډه به یې درته وایم چې کیربوشا ، راته وویل:

ـ دلته څه لالهانده یې؟ دا ستا ځای نه دی، لاړشه کولیازین ته، هلته شمایل معجزې کوي. خدای ته سپېڅلی، د حضرت مریم سپېڅلی شمایل. دا خبره مې چې واورېده، د هغه ځای له خدایي خدمتګارانو سره مې مخه وکړه او لاړم...

ټول پټه خوله ناست وو او یوازې د غه بوډۍ خورا موزونه غږېده او کله کله به یې سا هم بندېدله...

ـ هو کې راغلم پلارکه، ټولو خلکو همدا ویل، چې معجزه شوې، یوه لویه معجزه، د حضرت مریم له سپېڅلي شمایل نه د تبرک څاڅکي راڅڅېږي.

شهزادګۍ ماریا چې سره شوې وه، وویل:

ـ ښه ده، ښه ده، نورې به یې بیا وروسته ووایې.

پېیر وویل:

ـ اجازه راکړئ له هغې نه یوه پوښتنه وکړم، تا په خپله ولیده؟

ـ څه وایې پلاره! خپله مې دا ویاړ په برخه شو، د حضرت مریم له سپېڅلي شمایل له څېرې نه د خدای نور ورېده او له شونډو یې څاڅکي څڅېدل...

پېیر چې د بوډۍ خبرو ته په ځیر غوږ نیولی و، په خورا سادګۍ وویل:

ـ هو کې، وګورئ، دا لویه دوکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاګي یو شکا چې سترګو یې د ننواتو غوښتنه کوله، شهزادګۍ ماریا ته مخ ورواړاوه او په وحشت یې وویل:

ـ توبه، توبه، دا ته څه وایې پلار جانه ! داسې مه وایه !

پېیر بیا تکرار کړه:

ـ دا د خلکو دوکه کول دي.

بوډۍ خدایي خدمتګارې چې په تېزا او تندي صلیب کېښو وې ویل:

ـ لوی پروردګاره، حضرت مسیح، توبه وباسه داسې مه وایه پلاره ! یو جنرال هم چې د زړه سترګې یې ړندې وې، ایمان یې نه لاره، همداسې ویلي و "د کلیسا پاپان دوکې کوي او خلک غولوي "خو دا خبره یې لا پای ته رسولې نه وه، چې په دواړو سترګو ړوند شو، بیا یې ایمان راوړ، زه به دې د سترګو رڼا یې ببرته در وبښم، جنرال په زاریو زاریو ویل، ما ورولۍ، د شمایلو پښو ته ورولۍ، ما ورولۍ ! دا یوه ریښتني کیسه ده، زما په مخکې تېره شوې او په خپلو سترګو مې لیدلې ده، ما په خپلو سترګو ولیدل چې ړوند جنرال یې شمایل ته وروست، هغه ورو ړاندې شو او د شمایل پښو ته ورولوېد او وې ویل: سترګې مې رڼا کړه، تول هغه څه چې څار (پاچا) رابښلي ستا له نامه به یې څار کړم، ما په خپلو سترګو ولیدل، و مې لیدل پلاره، چې د هغه جنرال ستوری یې په شمایل کې کېناوه، څه به دې سر درخوږوم، لنډه به یې درته وایم، د هغه جنرال سترګې رڼې شوې. او بیا یې پېیر ته مخ ورواړاوه، په نصیحت وزمه ژبه یې هغه ته وویل: ګناه ده، پلار جانه ګناه، داسې مه وایه، د خدای له قهره وډار شه !

پېیر وپوښتل:

ـ دا دې ونه ویل: چې دا ستوری څنګه په شمایل کې کېناست؟

سردار اندرې چې له خندا نه شین و، وویل:

ـ سپېڅلې حضرت مریم ته یې جنرالي ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپـه د پلاګـی یوشـکا رنـګ والـوت، لاسـونه يې آسـمان تـه لـوړ کړل، بيا يې رنګ تک سور شو او وې ويل:

ـ پلاره ! زمـا پـلاره ! توبـه وباسـه، ګنـاه ده، داسې مـه وايـه، تـه خو ماشوم لرې. او بيا يې چې په ټټر او تندي صليب وېست، وويل:

ـ پلاره !دا څه کفر و چې و دې ويـل؟ خدای دې تـا وبښـي. يـا خدايـه !د هغه ګناهونه وبښه !بيا يې شهزادګی ماريا ته مخ وروا ړاوه او وې ويل:

ـ ادکې دا خبرې لاپسې څه معنیٰ لري؟ هغه پاڅېده، نېږدې وه، چې لـه سـترګويې اوښـکې راتـويې شـي، د خپلـې کڅـوړې پـه ټولولـو پيـل وکړ، له ورايه ښکارېده چې هم په حيرت کې ده او هم يې افسوس کاوه، چې چا ، څه وويل او له دې نه ډېره شرمېده، چې څنګـه پـه هغـه کـور چې دا صدقه راټولوي، هلته داسې کفر ويل کېږي.

شهزادګی ماريا وويل:

ـ تاسو هم له څه نه خوند اخلی، تاسو ته چا ويلي و چې ما ته راشی؟

پېير وويل:

ـ نه ادکی ! پلاګی یوشکا ! ته مه خوابدې کېږه، ما ټوکه کړه، هغـه شهزادګی ماريا ته مخ وروا ړاوه او وې ويل:

ـ هيله کوم دا ومنئ، چې ما رښتيا د هغې د خوابدې کېدو تکـل نـه لاره، هغه چې هڅه کوله، پر خپلو ګنـاهونو لمـن وغـوړوي، موسېده او زياته يې کړه:

ـ هسې يو خبره وه، په دې کې مو هېڅ کوم ځانګړی هدف نه درلود.

پلاګـی یوشـکا پـه شـک او ترديـد کـې ودرېده،خود پـېير څـېرې د رښـتني پښـېماني ځرګنـدونې کـولې او سـردار انـدرې خـو پـه مهربانـه ځيرتيا هغې ته داسې کتل، چې کرار کراره ببرته آرامه شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

بوډۍ خدايي خدمتګاره آرامه شوه او بيا په خبرو راغله.تر ډېرو پورې يې د (امفي لوخي)نومي کشيش ستاينې کولې.هغې ويل چې هغه کشيش دومره سپېڅلی او پاک زړی دی چې د رغوي نه يې د خوشبويۍ بوی راته.هغه په دې غږېده چې د کيف ښارته د وروستي سفر په اوږدو کې يې له يوې کشيشې سره پېژندګلوي وشوه او هغې دې ته د هغو ځمځو د دروازې کلی ورکړه چې هلته د موميايي شوو راهبانو مړي ايښي دي.هغې يادونه وکړه چې هغې په ځمځه کې له نورو خدايي خدمتګارانو سره دوه شپې ورځې تېرې کړې دي او دې هلته له ځانسره وچه ډوډۍ هم وړې وه.دې ويل چې کله به د يوه شهيد قبر ته کېناسته،کله به يې بل ته دعا کوله،کله به يې له يوه نه دعا غوښته او کله به بل ته ورغله....مور جاني نه پوهېږې څه خاموشي،څه سپېڅلتيا ،په زړه کې دې داسې روښانايي راخورېږي،چې د بهر د روښانۍ ليدل نه غواړي.

پېير،په خورا ځير او غوځ ټينګار هغې ته غوږ نيولی و.سردار اندرې له کوټې نه ووت او شهزادګۍ ماريا يې خپلو خدايه خدمتګارانو ته پرېښوده چې خپل چای وڅکي،خو هغې پېير د هرکلېو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته بدرګه کړ او هغه یې وویل:
-تاسو ډېر مهربانه یاستې !
-اخ !ما رښتیا نه غوښتل د هغې سپکاوي وکړو ،زه د غه احساسات احساسوم او د هغو درناوي کوم.
شهزادګۍ هېڅ ونه ویل،هغه ته یې وکتل،یوه ملالـه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:
-زه تاسو له ډېر پخوا نه پېژنم او د ورور په شان راته ګران یاستئ.
ددې خبرې سره سم یې ،ناڅاپه،پرته له هغه نه چې پېیر دې ته د مینې او ځواب څرګندولو حق ورکړي،وې ویل:
-څنګه؟اندرې څنګه و ؟ دهغه روغتیا ما ډېر زوروي،ژمی یې روغتیا ښه وه،خو پسرلی یې زخمونه تازه شول ،روغتیا یې ژوبله شوه او داکتر سپارښتنه وکړه چې باید لاړ شی او دخپلې روغتیا غم وخوري.روحي حالت یې هم ما زوروي.موږ ښځې خپل ټول غمونه په ژړا او ننواتو سره وو ،خو هغه هرڅه په زړه کې ساتي او غم زیاتوي.نن یې طبیعت ښه دی،ځکه ته راغلي یې.ډېر کم داسې پېښېږي چې داسې خوښ وي.کاشکې ته وکولای شې هغه قانع کړې،چې بهر ته لاړ شي.هغه ډېرې خوځېدا ته اړتیا لري.دلته دا آرام ژوند دی له ژونده باسي.دنورو خو دې ته پام نه شته،ولې زه خو یې وینم.د شپې لس بجې وې چې چوپړان د مشر سردار د ګاډۍ د آسونو دزنګونو په شرنګهاري سره چې لـه لـرې رانبـږدې کېدل، د دروازې د زینو خواتـه ورمنـدې کړې.سردار اندرې او پېیر هم په ګډه دهغه هرکلي ته وروړدانګل.د بوډا سردار د ګاډۍ نه دراښکته کېدو په حال کې ،په پېیر سترګې ولګېدې او وې ویل:
--دا څوک دی؟خو همدا چې نا آشنا ځوان یې ځای ته راوست او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژاند ، وې ویل:

-اوهو !څومره ښه ډېر خوشاله یم چې وینم دې، راشه مچ مې کړه.

دبوډا سردار طبیعت خورا جوړ او پر پېیر ډېر مهربانه و.

تر ماښامنۍ مخکې چې کله سردار اندرې د پلار دفتر ته راستون شي، پلار یې له پېیر سره په توده مرکه کې بوخت ولید. پېیر غوښتل زوړ بوډا په دې قانع کړي چې داسې وخت را رسېدونکی دی چې جګړه د انسانانو له منځه ورکه شي، خو بوډا سردار په ملنډو ملنډو دې خبرې پورې خندل، هغه وویل:

ـ د انسانانو له مراندونه، وینې راوباسئ او هلته نوې وینې په کې وبهوئ، هغه وخت کېدای شي جګړه پای ته ورسوي. دا ټول ښځینه خیالونه دي، خو سره له دې هم هغه پېیر پر کینې اوږې وواهه او خپل میز ته ورنېږدې شو، سردار اندرې چې هیله یې نه لرله، د پلار او انډیوال مرکې ته ورګډ شي، ځان یې په هغو کاغذو بوخت وساته چې پلار یې له ځانسره له ښاره راوړي و، بوډا سردار هغه ته ورنېږدې شو او له هغه سره یې، د هغه د ورځنیو کارونو په اړه خبرې پیل کړې:

ـ سردار رستوف د اعیانو د ټولنې مشر لا د هغو وګړو نیمایي هم نه دی، برابر کړی، چې باید راټول کړی یې وای. هغه ښارته راغلی او زه او زه یې مېلمستیا ته رابللی یم..... بیا پېیر په اوږه واهه او زوی ته یې وویل:

ـښه وروره ! ستا دا انډیوال ښه سړی دی، زما خوښېږي !

..... بوډا د کوټې نه د وتلو په وخت کې غږ کړ:

ـ زما له هغې ساده لېونۍ لور سره مینه کوه او له هغې سره مهربانه اوسه !

پېیر لیسه ګورې، ته په دې سفر کې له سردار اندرې سره د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينې په ټينګښت او پرتم پوه شو. له سردار اندرې سره د پيير د دوستۍ پرتم، نه په خپله د اندرې په دوستۍ، بلکې د هغه له خپلوانو سره په دوستۍ کې ځرګندېده. که څه هم پيير نه ظالم او زړه سختی مشر سردار پېژانده او نه يې آرامې او مهربانې شهزادګۍ ماريا سره آشنايي لرله، خو داسې يې انګېرله چې له دواړو سره له کلونو کلونو پېژندګلوي او دوستي لري. هغه د ټولو په زړه کې ځان مونډلی و. شهزادګۍ ماريا نه يوازې له دې کبله چې د هغې له خدايي خدمتګارانو سره پيير لېوالتيا ښودلې وه، هغه په مينه ناکو سترګو کتل، بلکې د مشر سردار په وينا آن د هغه ماشوم لمسی سردار نيکولای هم هغه ته موسېده او غېږې ته يې ورته.

ميخاييل ايوانوويچ او پېغله بوري ين هم هغه وخت چې پيير او شهزادګۍ ماريا به سره غږېدل، دوی ته کتل او له مينې نه به يې موسکا پرشونډو خورېدله.

مشر سردار ماښامنۍ ته راغی، پر ميز کېناست او ټولو ته ځرګنده شوه چې دغه کار يې د پيير لپاره کړی دی. بوډا په ليسه ګوري کې د پيير د دوه ورځنۍ مېلمستيا په وخت کې خورا ښه او مهربانه و. له هغه سره به يې مينه کوله او ورته ويل به يې چې ديدن ته يې راشئ.

کله چې پيير لاړ او د کورنۍ غړي بېرته راټول شول، لکه هغه شان چې په هره کورنۍ کې د نوي مېلمانه د تګ نه وروسته دود دی، ټول د هغه په اړه خبرې کوي، دوی ټولو هم دا کار کاوه، خو له ستاينونه پرته، بل هېڅ نه اورېدل کېدل او دا هغه څه دي چې ډېر کم پېښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

رستوف چې دا وار له رخصتيو راستون شو، دلومړي ځل لپاره يې داسې يې احساس کړه، چې د هغه اړيکي له دينيسوف او په ځانګړې توګه له غونډ سره څومره ټينګې او ژورې دي.

کله چې غونډ ته نږدې کېده، د هغه په زړه کې داسې احساس څپې وهلې، لکه هغه احساس چې د مسکو د پاورسکايا په کوڅې کې يې، خپل کور ته د نږدې کېدو په وخت کې احساسوله. هغه چې کله د خپل غونډ سپاره پوځ سور څنې ديمينتوف وليد، هغه يې سمدلاسه وپېژاند او سره بخوټو آسونو د څرځاى ديوال يې تر سترګو شو، کله چې يې لاورشکا په چغو چغو هرکلي ته راودانګل: ګراف راورسېد! دينيسوف له خوبه راپاڅېد، په داسې حال کې چې څڼې يې جړې وې، له خپلې ځالې يې رامنډې کړې، له رستوف نه يې غېږ راتاو کړ او د غونډ افسران ترې راتا و شول. د رستوف په ګوګل کې هماغه احساس څپې وهلې لکه چې کور ته د ستنېدو په وخت کې يې مور او پلار او خويندو له ده غېږې تاوولې، دى يې کېښکوده، له خوشالۍ نه ګېڼې واخېست، ژړا ورغله او ژبه يې ګونګه ګونګه شوه. غونډ هغه ته د خپل کور په شان و، هماغه شان په زړه پورې او ګران و، لکه د مور او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور.

رستوف د غونډ له قوماندان سره تر کتنې وروسته، په خپل هماغه د سورو پوځونو په ډله کې وګمارل شو..... تر څو پیرو او دندو تر سرته رسولو وروسته یې، بیا له کار سره مینه پیدا شوه، د آزاد کورنی ژوند آزادي یې هېرې او بېرته یې ځان د پوځي ژوند د نظم او ټینګو کړو په کړېو کې برابر کړ. خو دلته یې هم هماغه د کورنی تود ژوند مینه، محبت، خواخوږی چې د مورو پلار او خویندو نه لیدل، احساسول. دلته نور د ټولنې د ګډو او غیر پوځي ژوند آزادي نه وه، چې په کې هرې خوا ته لاس واچوي او تېروتنې ترې وشي، نور نو سونیا نه وه چې له هغه سره د رازونو یا نه رازونو یا د زړه دغوټې خلاصولو ته اړ شي. نور نو دا امکانات نه و چې دې خواته، هغې خواته لاړ شي، نور نو په یوه شپه و ورځ کې ۲۴ ساعت نه و، چې هر ساعت یې په ډول ډول لوبو تېر کړي، نور نو د خلکو هغه بې شمېرې ډلې نه وې، چې دی په پېژندنه کې حیران وي، نه وو، نور یې له پلار سره د مالي ستونزو خبرې نه وې او نور نو دولوخوف ته په قمار کې د پیسو بایلېدل نه وریاد بدل، دلته په غونډ کې هر څه څرګند او ساده و. ټوله دنیا او د هغه هر څه په دوو نابرابرو برخو وېشل کېدل: یو د پاولوګراد غونډ، چې هغه خپل ګانه او نوره ټوله دنیا. او هغه له دې دویمه برخې سره هېڅ اړیکي او کار، نه لاره. په غونډ کې هر څه څرګند و، هر څوک پوهېدل، څوک بریدګی او څوک جګړن دی، څوک پاک زړی او څوک بد زړی او له ټولو نه مهمه دا ده چې څوک ستا ملګری دی. دوکانداران به باور کاوه، هر څه یې په پور ورکول او په هرو دربوو میاشتو کې یې یو وار پورونه ټولول، هېڅ اړتیا نه وه، چې پلمې وکړي او دروغ ووایي، یوازې دا باید په پام کې نیول شوي وای چې د پاولوګراد په غونډو کې داسې څه نه وای تر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي چې بد ګڼل کېدل او هر کله چې تا کوم کار ته ګماري باید هغه په غوره توګه تر سره کړې او د هغه امر له مخې چې تا ته درکړ شوی دی، هغه بشپړ کړې.

رستوف چې کله بیا د غونډ په ځانګړو حالاتو کې ژوند پیل کړ، هغه مسافر ته ورته و، چې له اوږده مزله وروسته یې کولای شول، وغځېږي او ښه استراحت وکړي. د پوځ دا ژوند د رستوف لپاره ځکه په زړه پورې و چې دولوخوف ته د پیسو د بایلودلو (د مورو پلار د خواخوږۍ سره سره یې نه شو کولای د دغه ګناه له کبله ځان وبښي) نه وروسته یې پرېکړه کړې وه چې تر پخوا نه به داسې زیات خدمت کوي، داسې هڅه او زیار به باسي، چې د ګناهونو پور پرې کړي، لنډه دا چې پیاوړی وتلی افسر، خوږ ملګری او په یوه خبره کې، یو ځانګړی سړی و اوسي. هغه څوک چې په ولسي ژوند کې ګران او په پوځي کې خورا آسانه خبره ده.

رستوف د قمار، تر بایلودو وروسته پرېکړه کړې وه، چې د پنځو کلونو په اوږدو کې د پلار پور ورپرې کړي. پلار یې په کال کې لس زره روبله ورته رالېږل او تکل یې کړی و چې تر دوه زرو نه زیات روبله خرڅ نه کړي او په پاتې یې هغوی د پلار پور ادا کړي.

زموږ پوځ تر شاتګ او په پولتوسک او ایلا پروس کې تر یرغلونو او بېلابېلو جګړو نه وروسته، بارتن شتاین ته نېږدې راټول شوي و. ټول د ښار (ټولواک) راتګ او د نوي جګړې پیل ته سترګه په لاره وو.

د پاولوګراد غونډ چې د ۱۸۰۵ کال په جګړه کې ګډون درلود، ځانته د خوړو او کالو په راټولو لګیا و، نو ځکه یې ونه شو کولای د پولتوسک او ایلا پروس په لومړنیو نښتو کې ګډون وکړي، خو د دویمې جګړې په نیمایي کې یې ځان جګړه ځپلي پوځ ته ورساوه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاتف له پوځ سره يو ځای شول. د پلاتوف ډله له پوځ نه جلا جنګېدل. د پاولوګراد پوځ څو ځله، له دښمن سره په نښتو کې ګډون کړی و، اسيران يې نيولي وو او آن يو وار يې د مارشال او دينو ګاډی هم غنيمت کړې وه. دغه غونډ د اپرېل په مياشت کې څو اونۍ يو لړې او کنډواله شوي کلي ته نږدې، ديره شوي، همالته ځای په ځای ولاړ او هېڅ و نه خوځېد.

که څه هم د واورو د ويليدو او د اوبو د بهېدو فصل و، هره خوا ختې وې او کله به د سړو څپو راخوره شوه، سيندونه په څپو راغلي وو، لارې بندې وې. په ورځو ورځو به آسونه له خوځېدا پاتې شول، نه آسونو ته وابښه او نه وګړو ته خواړه رسېدل. دا چې ګاډی او کراچۍ خوځېدای نه شوې، خلک پلي، کلو او باندو ته تلل او هلته به له خلکو نه په تشو کلېو کې، کچالو يا نورو خوړو پسې ګرځېدل، خو د خوړو څه شی يې پيدا کولای نه شو.

هر څه چې و ،کلېوالو خوړلي او تښتېدلي وو، هغه شمېر چې پاتې وو، سخت خوار، مظلوم او څه خواړه او کالي يې نه درلودل، چې له هغو نه يې څوک واخلي يا يې غلا کړي. آن سخت زړو سرتېرو هم ددې پر ځای چې له هغو نه څه واخلي، خپله يې که څه درلودل، هغو ته يې ورکول......

دوې اونۍ کېدې چې آسونو هم د کورونو د کوټو د چتو له سواروته پرته، نور کوم وابښه خوړلي نه و. خورا ډنګر او ژوبل شوي وو..... خو سره له دې هم افسرانو او سرتېرو پوځي ژوند ته دوام ورکاوه، د سورو غونډ پوځيانو، که څه هم رنګ الوتي، پړسېدلي او جامې يې ټوټه ټوټه وې، مګر بيا هم هر سهار په کتار کې درېدل او هم به بيګارۍ ته تلل، آسونه يې خره کول، وسلې يې پاکولې، آسونو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چټونو نه سوارې راویستې، د خوړو په تمه د نغریو شاو خوا ګرځېدل، وریې پاخېدل او دلوریې او خوړو په اړه به یې ټوکې کولې او اپلتې به یې غږولې.......

رستوف د پخوا په شان له دینیسوف سره په یوه کوټه کې او سېده او تر رخصتیو نه یې وروسته، ملګرتوب لا ټینګ او خوږ شوی و. دینیسوف هېڅکله د خپل انډیوال رستوف د کورنۍ د غړو په هکله نه غږېده، خو رستوف دا سې احساسوله، چې د ناتاشا ناکامه مینه، د دوی په دوستۍ کې بې اغېزه نه ده. دینیسوف چې تر رستوف لوړه رتبه درلوده، هڅه یې کوله، چې هغه سختو چارو او ګوابنمنو سپارښتونو ته ونه ګماري. د هغه پالنه او ساتنه یې کوله او تر هرو عملیاتو وروسته به یې د هغه پوښتنه کوله، چې تاوان ور رسېدلی نه وي. رستوف په یو کلي کې د خپلو دندو د سرته رسولو په وخت کې، یو پولنډۍ بوډا ، چې یوه کمکۍ لور یې ورسره وه، ولیده، چې بربنډ او وږي دي، او نه پوهېږي چې چېرې وتښتي، رستوف هغه له ځانسره قطعې ته راوستل، هغو ته یې په خپله کوټه کې ځای ورکړ، هغوی یې تر هغه وخته پورې وساتل چې بوډا روغ شو.

د رستوف یوه ملګري دښځو په اړه د خبرو اترو په لړ کې،هغه ته ویل چې هغه ناڅوانه ملګری دی،ځکه دی،خپل دوستان له هغې یوې لنډۍ ښځې سره چې دده کورته راغلې ده،نه اشنا کوي.رستوف ته دغې ټوکې خوند ورنه کړ او سخت خفه شو.هغه افسر ښه وښکنځاه چې دغه ټوکه یې ورسره کړې وه،خو دینیسوف کرار کرار هغه آرامه او دلاسا کړ او دهغوی تر منځ یې ددوئیل مخه ونیوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

د اپرېل په میاشته کې، د ټولواک د راتګ خبر، پوځ بیا راژوندی او زړور کړ. رستوف ونه کولای شو په هغه برید کې د ګډون حق پیدا کړي، چې په بارتن شتاین کې کېدونکی و، ځکه د پاولوګراد غونډ د پوځ په لومړیو کرښو او له بارتن شتاین نه لرې پروت و.

غونډ په یو لرې ډاګ کې ځای پر ځای شوی و. دینیسوف او رستوف په هغه مورچل کې، چې سرتېرو د خمڅې په ډول وبستلی او په پاڼو، ښاخونو او شنو یې پټ پوښلی و، پناه اخېستې وه. د دغه مورچل چې د هغه وخت د دود سره جوړ شوی و، یو متر سور، یونیم متر ژوروالی او درې نیم متره اوږد والی درلوده. د دغه مورچل یوه خوا، د وتلو لپاره لکه زینې داسې جوړې شوې وې، همدا خمڅه د پوځیانو کوټه هم وه. د خمڅې په بل سر کې سورو پوځیانو، څولګي په دېوال کې وهلي، پر سر یې یوه تخته وراېښې او له هغه نه یې د میز کار اخېست. د ځنګ په دوو دیوالونو کې یې، د یو متر په اندازه بیا نور ځایونه وهلي وو او له هغو نه یې د کټ کار اخېست. د مورچل د لوړوالي کچه له هغه اندازې سره برابره چې دی هلته ولاړ و. سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس نه لګېده. د دینیسوف کوټې (هغه سرتېرو ته ګران هم و) یوه بله ښکلا هم درلوده او هغه دا چې له چته یو داسې دړه چې په هغې کې د ښیښې ټوټې ټومبل شوې وې، راځوړنده وه. کله به چې هوا ډېره سړه شوه، سرتېرو به لږ سکروټې د او سپنو په تختو کېښودې... د دینیسوف او رستوف مورچل به ښه تود ، او د سرتېرو او پوځیانو ګڼه ګونه به هلته جوړه وه.....

د اپریل د میاشتې یوه ورځ چې رستوف د سهار په اتو بجو له پیرې او سختې بې خوبۍ نه وروسته، خپل مورچل ته راغی، سپارښتنه یې وکړه چې اور راوړل شي. له اورښته لوند شوی خپل کمیس یې ووېست، دعا یې وکړه، چای یې وڅکه او ځان یې تود کړ... خپل کالي او کپړې یې ټول او په یوه کمیس کې په خپل کټ کې وغځېد. لاسونه یې تر سر لاندې کېښودل، په خیالو کې ډوب شو او د هغې رتبې د اخېستو په چرت کې لاړ، چې د خپلې وروستۍ دندې د بریالي سر ته رسېدو له امله یې په هماغه ورځ د حکم د اخېستو وړاندیز شوی و. هغه دینیسوف ته چې معلومه نه وه، چېرته تللی و، سترګې په لاره و. ده غوښتل چې په ګډه سره کیني او د زړه خواله سره وکړي. په دې وخت کې د دینیسوف چغې چې له قهره ډکه معلومېدې، وا اورېدل شوې. رستوف پاڅېد، د مورچل د هېنداري نه یې د باندې وکتل، ګوري چې ډلګی مشر توپچنکو دی.

دینیسوف پرله پسې چغې وهلې، ما خو تا ته خپله امر کړی و، چې څوک دغه د ماشکین ریښې ونه خوري. ما خپله ولیدل چې لازارچوک ریښې له ډاګه راوړې. ډلګی مشر ځواب ورکړ:

ـ ښاغلیه ! ما ټولو ته ستا امر وو ایه، سپارښتنه مې ورته وکړه، خو د هغو غوږونه کله خبره اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بېرته خپل کټ ته راستون شو او په خورا ډاډ يې له ځان سره وويل:

ــ پر بېړه چې خپلې چغې سورې وکړي، ما خپل کارونه په ښه توګه تر سره کړي دي، زه غوارم وېده شم، ترخوبه بل ښه شی په دنيا کې نه شته.

خو د ډلګی مشر له غرېه پرته، دد ينيسوف د نوکر، هماغه چالاک او اوروزمی لاروشکا غږ هم واورېدل شو. هغه پر ډوډۍ باروکرا چيو او غوايانو په اړه خبرې کولې اوويل يې چې خوړو پسې ګرځېدو، ده هغه ليدلي دي. بيا د دينيسوف د چغو غږ واورېدل شو چې ويل يې:

ــ دويمې ډلې ته ووايئ چې چمتو شي.

رستوف په زړه کې وويل:

ــ دا چېرې ځي.

دينيسوف پنځه دقيقې وروسته څمڅې ته راننوت او په خټو ککړو بوټو سره کټ ته وروخوت، په خورا قهر يې خپل پيپ څښاوه او خپل شيان يې په کڅوړه کې اچول. هغه خپله توره او متروکه تر ملا کړل او د وتلو د وره خوا ته د خوځېدو په لړ کې يې، د رستوف ددې پوښتنې په ځواب کې چې چېرې ځې، په خواشينی ځواب ورکړ، کار لرم.

دينيسوف د څمڅې د دروازې نه د وتلو په شېبه کې وويل:

ــ لوی خدای او ستر تولواک به مې ساتنه کوي.

رستوف له څمڅې نه باندې په خټو کې د څو آسونو د خوځېدا ګامونه واورېدل، خو ځان يې آن دومره هم په عذاب نه کړ چې وګوري، چېرې ځئ؟ په هماغه ګوښه کې چې غځېدلی و، کرار کرار لږ تود او خوب يووړ. لمر په غړغړو و چې راويښ شو او له څمڅې نه راووت. دينيسوف لا راستون شوی نه و. آسمان شين و. د ګاونډې څمڅې څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته، دوو افسرانو او يو بريدګي په پستې نمجنې ځمکې کې، چې ختېجنه وه، په خورا خوښۍ د سافيکا د لوبې د پيل په هيله، ميړوي تکول. رستوف هم له هغو سره يو ځای شو. د دوی پيل شوې لوبه لا نيمايي ته رسېدلې نه وه، چې خپل پلو ته را روانو کراچيو ته يې پام شو. يو پنځلس شپاړس سواره، چې آسونه يې خورا ډنګر وو، کراچيو پسې را روان وو. کراچۍ د سپرو په لاربښوونه، د آسونو د توېلې خوا ته ورنېږدې شول، سواره ترې را تاو او لويه ګڼه ګوڼه يې جوړه کړه.

رستوف وويل:

- ښه وګوره، دينيسوف هسې ځان له ډاګه ويشته، دا دي هم خواړه !

افسرانو وويل:

- همداسې چې وايي، اوس به سرتېري مزې کوي.

د سرتېرو نه لږ واټن وروسته، د پلېو پوځونه دوه افسره چې پر آسونو سواره وو، او له رستوف سره يې چغ جګ و، راروان و. رستوف د هغو مخې ته ورغی.

ډنګر، لنډوني افسر، چې له ورايه يې له ژبې نه قهر ورېده، ويل:

- زه تاسو ته خبر درکوم.

دينيسوف وويل:

- لاس مو خلاص، ما خو وويل، چې ببرته يې نه ورکوم.

- ګوره تورن صاحب ! مسوولیت به يې ستا په غاړه وي، تاسو په خپلو تالان ګډ کړي دي، دا خو غلا ده، دوه ورځې کېږي، زموږ سرتېرو يوه مړۍ ډوډۍ هم نه ده خوړلې.

دينيسوف ځواب ورکړ:

- زما سرتېري دوه اونۍ کېږي چې وږي ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي افسر په لوړ آواز بيا وويل:

- دا سو چه غلا ده، تالان دي. تاسو يې مسوول ياستئ.

دينيسوف ناڅاپه لکه اور چې اخيستي و، چغه کړل:

- څنګه، پرېږدئ مې کنه؟ ځواب يې زه وايم نه تاسې. ګورئ، مخکې له هغه چې خبره بې آبۍ ته ورسېږي، ما نه لاس واخلي او کنه... شاګرز، تاسو ته وايم مخ واړوئ.

لنډه وني افسر، پرته له هغه چې يا شاګرز او يا وخوځېږي، په لوړ آواز يې وويل:

- ډېر ښه، ډېر ښه، هم غلا کوئ او هم...

دينيسوف د خپل آس مخه، د دغه افسر خوا ته ورواړوله او چغه يې کړل:

- ځه ورکېږه ! کنه اوس به هغه څه درباندې وکړم چې مې کوه پوښتنه.

افسر هم په ګوا ښمنه ژبه وويل:

- ډېره ښه ده، اوس به ګورو.

هغه د خپل آس مخ راواړوه، په خپل ربړېدونکي زين ناست، په يرغه ځغاسته لرې شو.

دينيسوف ورپسې چغې کړل:

- د سپي په شان غاپي، لکه خراړي سپي.

دا د پلي پوځ يو افسر ته د سواره پوځ تر ټولو بدې ښکنځلې او پر هغه ملنډې وې.

دينيسوف تر دې سپکو نه وروسته، په بنګېدو بنګېدو، د رستوف خوا ته راغي او وې ويل:

- په زور مو ترې واخيستل، غلا مو کړل، دهغود خوړو کاروان مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې کړ. څه وکړم، وګړي مې له لوږې مري، بل ډول خو ونه شوه.
هغه څه چې د سواره پوځ، پوځیانو ته ترلاسه شوي و، د پاولګراد د قطعې يو غونډ ته ور روان و، خو دينيسوف چې د لاوروشکا نه د هغه له راتګ او ساتونکو د نه درلودلو نه خبر شوي و، له خپلو ساتونکو سره پرهغه يرغل او تالان کړي و. هغه خپلو سرتېرو ته پوره وچه ډوډۍ ورکړه او آن نورو سورو ته يې هم ست وکړ.
بله ورځ، د غونډ قوماندان دينيسوف ځان ته وروغوښت، خپلې منګولې يې پرانيستې او سترګو ته يې ونيولې:
- زه دا پېښه داسې ګڼم، ګواکې پرهغه سترګې پټوم، ګواکې هېڅ مې نه ده ليدلي او نه مې اورېدلي او تا په غلا نه تورنوم او دوسيه نه درته جوړوم، خو تا ته مشوره درکوم چې په خپله سترې قوماندانۍ ته لاړ شې، او دغه شخړه په کراره آواره کړې او که شونې وه، کوم سند لاسليک کړې، چې څومره خواړه دې ترلاسه کړي دي او کنه د پلي غونډ له عرض سره به مخامخ او خبره به خدا ازده چېرته ورسېږي.
دينيسوف د غونډ له قوماندان سره ترکتنې وروسته، مخامخ سترې قوماندانۍ ته لاړ او د زړه له کومې يې تکل وکړ چې د غونډ د قوماندان خبره ترسره کړي. هغه چې کله د شپې خپلې خمڅې ته راستون شو، داسې و چې رستوف هېڅکله خپل ملګري دغه شان ليدلي نه و. هغه نه غوښتل وغږېږي او له خواشينۍ نه سرسام و. کله چې به رستوف هغه نه وپوښتل چې څه شوي دي. هغه به شونډو لاندې ښکنځلې او ګواښمن څه به يې ويل، چې په پوره توګه نه د پوهېدو وړ و او نه دا څرګنده وه، چې چاته يې وايي.
رستوف چې د دينيسوف ددې حال په ليدو ويرې اخېستي و، هغه ته يې د کالېو د بدلولو او يو ګيلاس اوبو د څکلو ست وکړ او يو تن يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ډاکتر پسې ولېږه.

- غواړي ما د غلا په تور محکمه کړي. ورکه وه يې، يو بل ګيلاس اوبه راکړه، پرېږده چې محکمه مې کړي. زه به تل د دغو دوه مخو په وړاندې جنګېږم، دا خبره خپله ټولو اک ته هم کوم، هوکې، راکړه، راکړه يو بل ګيلاس يخې اوبه هم راکړه.

پوځي ډاکتر چې راغي وې ويل:

- هرومرو يې بايد وينه واخېستل شي. او يو شيشه توره وينه يې د دينيسوف له ويښتن لاس نه واخيسته او په همدې وخت کې مته هغه وکولې شو، د هغه څه په هکله خبرې وکړي، چې په ده تېر شوي و:

- کله چې سترې قوماندانۍ ته ورسېدم، ومې پوښتل، ښه رئيس مو چيرې دی؟

وې ويل:

- ايا کولای شي لږ صبر وکړئ؟ ما وويل:

- بايد لاړ شم، خپلې دندې ته بايد ستون شم، تر دې ځايه پورې مې ديرش (ورست) لاره وهلې، که ورته وواېې چې د صبر کولو وخت نه لرم، ښه به دا وي چې ما ومنئ. تر دې خبرې وروسته و چې د داړمارو غلو مشر راښکاره او ما ته يې په نصيحت پيل وکړ:

- دا کار چې تا کړی دی، غلا ده! زه چې ورننوتم، ومې ويل:

-غلا، دا غلا نه ده چې يو افسر خواړه ددې لپاره اخلي چې خپل وږي سرتېري ماړه کړي، غلا هغه ده چې د سرتېرو خواړه د خپل جيب د ډکولو لپاره واخلي، هغه وويل:

- ښه! چې داسې ده، لاړ شه او د جرګې مشر ته ورشه او هلته به هغه يو پاڼه درکړي، ته هغه واخله او لاسليک يې کړه، چې ستا دغه دوسيه پای ته ورسېږي. بيا زه د جرګې مشر ته ورغلم. څه فکر کوئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز شا ته څوک ناست و؟ نه، نه پوهېږئ؟ تصور وکړه، فکر کوئ، څوک موږ له لوږې ژغوري؟ دینیسوف چې دا خبره وکړه، له قهره یې په هماغه ټپي لاس میز ته داسې ګوزار ورکړ، چې د هغه پر سر ولاړه پیاله ورغړېده او خپله میز نېږدې و، چې واوړي. پوهېږې څوک و، تلیاتین و، تلیاتین. هغه ته مې وویل:

- دا ته یې چې موږ دې، له لوږې د مرګ پولو ته رسولي یو؟ یو څپېړه، بله څپېړه، خدای دې بده ورځ نه درښيي، وربوز مې ورسم کړ، که رښتیا درته ووایم زړه مې پرې یخ شو. ښه وهل مې ورکړل. دینیسوف همداسې رمبارې وهلې او سپین غاښونه یې تر تورو ببرو بریتو لاندې، له کرکې ځلېدل:

- که رانه ژغورلای یې نه وای، وژلي به مې و.

رستوف ورته وویل:

- دا رمبارې د څه لپاره؟ آرامه شه! بیا دې وینه را وایشېده، راځه چې د لاس د ټپ پلستر دې بدل کړو.

د هغه د لاس پلستر موبدل کړ، کټ ته یې سره بدرګه کړ او ویده شو. بله ورځ وروسته، هغه په ښه طبیعت او خوښۍ له خوبه راپاڅېد. د هماغه ورځې په ماسپښین د غونډ یاور په خورا قهر او غوڅه بڼه د رستوف او دینیسوف څمځې ته راغي او په خورا خواشینۍ یې د غونډ د قوماندان له خوا، جګړن دینیسوف ته یوه پاڼه چې د پرونۍ پېښې په اړه پوښتنې په کې راغلې وې، ورکړه. یاور وویل چې، خبره ډېره کړکیچنه برېښي. هغه وویل چې یو پوځي محکمه جوړه شوې ده، ځکه په پوځ کې او سنۍ بې پروایي او د خلکو او کلیوالو د شتمنیو تالان زیات شو او د دینیسوف جزا به هم لږ ترلږه خلع رتبه وي.

خبره د خبرلوڅو او شیطانانو له خوا داسې ښودل شوې ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې جګړن دينيسوف له پوځي کاروان نه د خوړو تر تالان او غلا نه وروسته، بې له هغه چې چا غوښتې وي، په بدمستۍ او نشه کې، تللی د اعاشې چارواکي يې غل نومولی، بد رد يې ورته ويلي او ښه يې وهلی دی. له هغه ځايه يې چې سره ويستلي... بيا نورو سره...

دينيسوف د دغو ټولو خبرو او ملنډو په اورېدو خندل او ملنډې يې پرې وهلې، خو رستوف چې دينيسوف ښه پېژانده، په دې ښه پوهېده. سره له هغه چې دينيسوف ګواکې نه ډارېږي، مګر له محکمې نه ډېر ډارېږي. د محکمې له پريکړو او ددې پېښې له راتلونکو بدناميو وېرېده.

هر ورځ به جلبونه پسې را روان و او محکمې ته به يې غوښت، خو په پای کې دې ته اړ شو چې د مې د مياشتې په لومړۍ نېټې د پوځي سورو د ډلې مشري، خپل مرستيال ته وسپاري او خپله د ستر قوماندانۍ د مستنطق د مشر دفتر ته ورشي او د خپلو ناوړو کړو په هکله پوښتنو ته ځوابونه ووايي. يوه ورځ د مخه پلاتونوف له ددو قزاقانو او له دوو سپرو سره د ځينو کشفياتو لپاره وتلی وو.

دينيسوف د تل په شان تر ټولو نه مخکې روان و او هلته يې بيا ښه زړورتيا او مېړانه ښودلې وه، خو د يوه فرانسوي وشتونکي د ټوپک يوه مرمۍ د هغه ورون لږ شان ټپي کړ. کېدای شي که بل وخت وای، دينيسوف به هېڅکله په داسې نرم ټپ له غونډ نه روغتون ته د تګ تکل نه وای کړي، مګر اوس يې دغه ټپ پلمه کړ او د قوماندانۍ مستنطق ته يې د ورتګ پر ځای، روغتون ته مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د جون په میاشت کې چې د فرېدلند جګړه پیل شوه، د پاولګراد غونډ په هغې کې ګډون نه درلود او تر دې جګړې نه وروسته د اوربند ترون لاسلیک شو. رستوف، چې د دینیسوف بېلتون زوراوه د هغه د تګ نه تر اوسه پورې یې له هغه نه هېڅ پته نه لرله.د هغه د دوسیې او روغتیا له کبله هم خورا پرېښانه و. له دغه اوربند نه په ګټې اخیستو یې، اجازه واخېسته چې روغتون ته لاړ شي او د دینیسوف دیدن وکړي.

روغتون د پروس په یوه داسې واړه کلي کې پروت و، چې یو وار روسانو او یو وار هم فرانسویانو هغه تالان او کنډواله کړی و. اوړي و، ډاګونه تک شنه او زړه راښکوونکي وو، خو د کلي د کورونو رنګ بامونه، وران دیوالونه، ناولې کوڅې، بربنډ او وږي او سېډونکي، تبپي، ناروغه یا نشه سرتېري چې هر پلو لالهانده ګرځېدل، هغه څه وو، چې دلیدو خورا بنه منظر یې جوړ کړی و.

د روغتون ودانۍ له تېرو نه جوړه شوې وه. د هغه د انګړ دیوالونه لا یو څه پاتې وو، که په ځینو کړکیو کې لا ښیښې پاتې وې، خو د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکاټونه هم دړې وړې او الوتي وو. ناروغ، ټپي، رنګ الوتي، د چا لاس، د چا پښه یا بل ځای ترلي، څوک لمر ته ناست او څوک په باغچه کې ګرځېده.

رستوف همدا چې د روغتون انګړ ته ورننوت، په روغتون کې دکوم شي د وروستوالي بوي، هغه سرسامه کړ. په زینو کې یو روسي ډاکتر چې سیګار یې په خوله کې و، په مخه ورغی. داکتر پسې یو روسي روغتیاپال هم روان و.

داکتر وویل:

- ځان خو څېرولی نه شم، چې ټولو ته ورسېږم، ماښام قضا دماکار الکسویچ کوټې ته راشئ، زه به همالته واوسم.

روغتیاپال چې کوم بل څه له هغه پوښتلي و، ځواب ورکړ:

- هرڅنګه چې ستا خوښه وي، پروا نه لري!

د داکتر په دې شېبه کې، په زینو راختېدونکي رستوف ته پام شو او هغه نه یې وپوښتل:

- ښاغلیه! دلته څه کوئ؟ دلته ولې راغلي یاست؟ د دښمن له مرمۍ نه مو ځان ژغورلي، راغلي یاست چې په تیفوس اخته شي؟ دا د جذام روغتون دی.

رستوف وپوښتل:

- ولې د جذام روغتون؟

داکتر په داسې یوه ژبه، چې ګواکې له خپلو خبرو خوند اخلي، وویل:

- تیفوس، ګرانه، تیفوس! هېڅوک له دې ځایه ژوندي نه وزي. یوازې دوه تنه یو، چې دلته ورته ټینګ یو زه او یو دغه ماکایف (خپل روغتیاپال ته یې اشاره کوله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ پنځه تنه نور داکتران مړه شول..له پروسي داکترانو نه مو مرسته وغوښته، خو هغوی دزموږ غوندې دټلوالو(متحدانو) د ليدو زغمل نه لري.

رستوف وويل:

- د سواره پوځ د جګړن دينيسوف ديدن ته چې ستاسو په روغتون کې پروت دي، راغلي يم.

- نه يې پېژنم، هېڅ خبر نه يم پلاره ! ته خپله فکر وکړه، زه يو تن يم، درې روغتونه او څلورسوه ناروغان. د خدای شکر دي چې پروسي مهرباني مېرمنې موږ ته د ټپونو د تړلو ټوکر، قهوه او کوم کيلو کبان راليږلي، کنه نفس به مو لا وخته ختلي وای. وې خندل او بيا: څلورسوه ناروغان او نور هم راروان دي.

روغتياپال ته يې مخ واړاوه؛ تا ته وايم څلورسوه کنه؟

د روغتياپال له څېره نه له ورايه د هغه نه زغم څرګند و او هيله يې لرله، چې دغه د برغږېدونکي داکتر ژر تر ژره لاړ شي، چې دي خپلو کارو پسې لاړ شي.

رستوف وويل:

- جګړن دينيسوف د مولنين په ځنډو کې ټپي شوی و.

داکتر په خورا بې پروايي له روغتياپال نه وپوښتل:

- ښکاری مړ شوي به وي. څنګه داسې نه ده ماکايفه؟

خو روغتياپال د داکتر خبره ونه منله.

داکتر وويل:

- جګه ونه او سرې څڼې يې نه وې؟

رستوف د دينيسوف د څېرې ځانګړتياوې انځور کړې.

داکتر وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هوکې، هوکې ! يو تن له همدې ننبنو سره و، هوکې، خو بايد مړ شوى وي. په هرحال، بيا دې هم څېړنه وشي. موږ سره، نوم ليک شته دي، ماکايف، هغه نوم ليک خوله تا سره دى؟

روغتياپال وويل:

- هغه له ماکارالکسويچ سره دى. بيا يې مخ رستوف ته وروا ړاوه او وې ويل:

- مهرباني وکړئ، د افسرانو کوټې ته لاړ شئ، هلته به يې خپله وګورئ.

داکتر وويل:

- اخ، پلاره ! که زما منې، مه ورځه، ډاربږم، چې خپله دلته پاتې نه شي.

خو رستوف، له داکتر سره مخه ښه وکړه او له روغتياپال نه يې د لارښوونې غوښتنه وکړه.

داکتر د لاندنيو زينو نه راچغه کړل:

- ګوره، چې بيا ونه وايې، چې چا راته ونه ويل.

رستوف او روغتياپال، دهلېز ته ننوتل. په دې دهلېز کې د روغتون بوي دومره قوي او بد و، چې رستوف اړ وت پزه کلکه او ددې لپاره چې ځان وړاندې تګ ته لا ښه چمتو کړي، ودرېد. د ښي پلو دروازه خلاصه شوه او له هغې نه يو ډنګر، ژېړ رنګى، تخرګ لاندې لکړې، لوڅې پښې په يوه نري کميس کې ځوک راووت. دروازې ته يې ډډه ولګوله. په ځلېدونکو سترګو سره يې په حيرت حيرت تېرېدونکو ته کتل. رستوف د ننه کوټې ته وروکتل او وې ليدل چې ناروغان او ټپيان په کوټه کې، ځوک پر سواره او ځوک پرخپلو کوټونو پراته دي.

هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څوک دي؟

روغتياپال ځواب ورکړ:

- دا سرتېري دي. هغه زياته کړه: څه کولای شو، هغه دا خبره داسې وکړه، چې تا به ويل ښبنه غواړي.

رستوف وپوښتل:

- کولای شم، کوټې ته ورننوزم او وې ګورم؟

روغتياپال وويل:

- څوک ګوري؟ دا خبره روغتياپال ځکه وکړه، چې هيله يې نه لرله، چې رستوف د ناروغانو کوټې ته ورننوزي. هغه ناولې بوي چې رستوف د دهليز په اوږدو کې ورسره روږدي شوي و، دم په دم زياتېده او دلته بالکل لکه د ډېرزو په شان و. انسان داسې احساسوله چې ددې بوي سرچينې همدلته دي. کوټه خورا اوږده او رڼا وه او دلمر رڼا د کړکيو نه راخورې وې. ناروغان او ټپيان د دواړو ديوالونو بېخ ته داسې پرځمکې وېده وو، چې د دواړو کتارونو په منځ کې يوه نرۍ لاره پاتې وه.

د ناروغانو زياتره هغهٌ بېسده وو يا داسې په عذاب وو چې نوي راغلي يا تېرېدونکو کسانو ته يې پام نه شو کولای. خو په سد هغه يې پاښېدل، له خپلو ژېړو، وچو ککرو سره چې له پوټکي پرته بل څه يې پر اډوکو پاتې نه و، سرونه راپورته کړل. ټولو په يو احساس، داسې يو احساس چې د مرستې د غوښتنې هيله او پر روغو رخه يې ښرګندوله، رستوف ته ځير شول. رستوف د کوټې منځ ته ورننوت او نورو هغو دوو کوټو ته چې دروازې يې دې لويې کوټې ته راوتلې وې، وروکتل. هغو کوټو هم له دې کوټې نه څه توپير نه درلود. رستوف ودرېد او په پټه خوله يې خپل شاوخوا وڅارل. هغه په هېڅ ډول د دغه منظر د ليدو تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرله. د هغه تر پښو وړاندې، همداسې پر برېنډه ځمکه، د کوټې د منځ په نرۍ لاره کې يو ناروغ پروت و او لاره يې بنده کړې وه. ښېره يې قزاقانو ته پاتې کېده، ځنې يې هم د قزاقانو په شان جوړې شوې وې. د هغه لاس او پښې داسې خلاص لوېدلي و چې لاره يې بنده کړې وه، مخ يې سور بخون رنګ درلود او سترګې يې داسې لوېدلې وې، چې له سپينوالي نه پرته بل څه نه په کې ښکارېدل. د برېنډو پښو او لاسونو مراندې يې پړسېدلې او لکه رشمه له هغو تاوېدلې ښکارېدې. سر يې پر ځمکې ډباوه او په جړا او نه پوهېدونکي آواز يې څه ويل، او خپلې خبرې يې بيا بيا تکرارولې. رستوف هغه ته غوږ ونيو او د هغه په خبرې يې ځان پوه کړ:

-اوبه، اوبه، اوبه غواړم.

رستوف ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کوم څوک پيدا کړي، چې دغه ناروغ خپل ځای ته ورسوي او هغه ته اوبه ورکړي. له روغتياپال نه يې وپوښتل:

- ددې خلکو پالنه او څارنه څوک کوئ؟ روغتياپال يې چېرې دي؟

په دې وخت کې له ګاونډۍ کوټې نه يو سرتېري چې په لوژستيک کې يې خدمت کاوه، راووت. تيارسي شو، يو ګام رستوف ته ورووړاندې شو، په لوړ آواز يې وويل:

- ښاغليه ! روغتيا مو غواړم.

داسې برېښېده چې هغه پر رستوف د روغتون د مشر ګمان کړی و.

رستوف، هغه ته قزاق سرتېري وروښود او ورې ويل:

- هغه راجګ کړه او اوبه ورکړه.

سرتېري په لا خوند، لېوالتيا او شوق سترګې وغړولې، لاپسې شخ شو او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اطاعت کېږي ښاغلیه ! مګر له خپله ځایه و نه ښورېد.

رستوف له ځانسره وویل:

-خبر دی، پروانه لري، هېڅ کولې نه شم، هغه غوښتل ووزي، خو له ښځ خوا نه يې د غلچک درونند بار پر زړه احساس کړ، چې پر ده لا زیاتېده، مخ يې وروا ړاوه. هلته یو بوډا سرتېري پرخپل کوټ ناست او په ځیرځیر یې ده ته کتل. څېره يې پر اډوکو نښتي ژېړ رنګه پوټکي ته ورته وه. سپینه ببره لویه ږیره یې وه. د بوډا ګاونډ ناست سرتېري، د هغه په غوږ کې څه وویل او رستوف ته یې اشاره وکړه. رستوف پوه شو چې بوډا څه هیله لري. رستوف ورنږدې شو. وې لیدل چې یوه پښه يې کږه او بله هغه يې له ځنګانه نه پاس پرې شوې ده...

بوډا سرتېري چې لاندې ژامه يې رېږدېده، وویل:

- نه پوهېږم چې څو مره درته ووایو، ښاغلیه ! ګورئ، آن نن سهار يې نفس ختلی، آخر موږ هم انسانان یو، سپیان خو نه یو...

روغتیاپال په تلوار وویل:

- سمدلاسه يې رالېږم، سمدلاسه، چې یو يې سئ... مهرباني وکړئ، درځه چې ځو.

رستوف هم په تلوار وویل:

- درځه، درځه چې ځو...

سر يې ښکته واچوه، ځان يې راټول کړ، غوښتل يې ورک شي، ورو کې شي او د چا پام ورونه وړي. هغه د دغې کوټې په دواړو خواوکې د پرتو کتارو ناروغانو ملامتو او رخې نه ډکو غلچکونو په بدرګه کې له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

روغتیا پال، رســـتوف، تر د هلېزه لـــه تېرېدو وروســـته، هغو درې ورخلاص کوټو ته بدرګه کړ، چې د افسرانو برخه ګڼل کېده. په دې کوټو کې کټونه هم پراته وو. په دغو کټونو کې، ناروغ او ټپي افسران ناست یا پراته وو. د هغو ځینو چې د روغتون کالي یې اغوستي و، په کوټو کې ګرځېده راګرځېده. هغه لومړني څوک چې رستوف، د افسرانو په کوټه کې ولید، یو ډنګر او لنډ ونی سړی و، چې یو لاس یې نه درلود، خولۍ یې پر سر وه، د ناروغانو کالي اغوستي، د شونډو په کونج کې یو کوچني پیپ نیولی و او د کوټې تر مخې یې قدم واهه. رستوف هغه ته ښه ځیر شو او هڅه یې کوله وریه یاد کړي چې هغه یې چېرې لیدلی دی.

لنډ ونی سړي وویل:

- ګوره چې خدای مو چېرې دیدن نصیب کړ. توشین، توشین ! ! یاد بېږي دې کنه؟ تاسو مو پر آس سپاره کړئ او شون ګرابن ته ورسولئ، ګوره ! ماته ګوره، ما نه یې یو څه پرې کړل.

په موسکا یې د خپل کمیس تش لستوني ته اشاره وکړه. همدا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شو رستوف څوک لټوي، وې ويل:
- تاسو واسيلي ديميترويچ دينيسوف پسې ګرځئ، کنه؟ هغه له ما سره په کوټه کې دی، دلته دی، مهرباني وکړئ، دې خواته راشئ!
او هغه يې، بلې هغې کوټې ته چې د څو افسرانو د خندا غږ ترې راته، بدرګه کړ.
رستوف چې د مړو د سيمې د ډډزوبوي يې لا په پزه کې پاتې و، د سرتېرو د کوټې په دواړو خواو کې د پرتو کتارو ناروغانو ملامت او له رخې نه ډک غلچکونه او ده ته د ځوانو سرتېرو وراوښتي حيرانې سترګې يې له سترګونه، نه لرې کېدې، په زړه کې يې وويل:
- خندا څه کوي، زه حيران يم چې دلته څنګه کولای شي، ژوندي پاتې شي.
که څه هم د ورځې دولس بجې وې، خو دينيسوف څادر پر مخ غوړولې و او پروت و. په غونډ کې د خپلې قوماندانۍ د وخت په شان يې په هماغه پخواني غږ، چې رستوف ورسره روږدي و، چغه کړل:
-آه رستوفه! راغلې! سلام- سلام!
خو رستوف په خورا خواشينۍ پام شو چې د ده د دغې لېوالتيا او خوښۍ شاته يو غمرلي نوي درد چې په څېره او آواز کې يې هم څرګند و نغښتي دي.
که څه هم ټپ يې خورا لږ و، خو د شپږو اونيو په تېرېدو، بيا هم ښه شوي نه و. څېره يې د نورو ټولو ناروغانو په څېر پړسېدلې او رنګ يې الوتي و. خو رستوف د هغه له دې حال نه حيران نه شو، د هغه حيرت له دې نه و چې ګوري دينيسوف د ده په ليدو خوشاله نه دي او موسکا يې هم د زړه له کومې نه وه. نه يې د غونډ په اړه څه پوښتل او نه يې د پوځي عملياتو يادونه کوله، او کله به چې رستوف په دې اړه څه وويل، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ورته غوږ نه نیو... داسې بریښېده چې دینیسوف هڅه کوله، خپل پخواني ژوند هېر کړي او له پوځي مستنطقینو سره د ده د شخړې نه پرته یې، له بل هېڅ شي سره مینه نه ښودله. کله چې رستوف له هغه نه، د ده د دوسیې په اړه وپوښتل، سمدلاسه یې هغه پاڼې چې د څېړنیزې جرګه ګۍ نه ده ته رارسېدلې وې، ... د بالښت لاندې راوویستې، په خورا لېوالتیا یې د هغه په لوستلو پیل وکړ او پر هغو ټکو یې ډېر ټینګار کاوه چې ده خپلو دښمنانو ته خپل غوره ځوابونه ګڼل، د دینیسوف ملګري چې له رستوفه شاوخوا چاپېر شوي وو، همدا چې د لیک لوستل پیل شول، کرار کرار ووتل. رستوف د هغو له کتو او خوځېدا نه پوه شو چې هغو ټولو دا داستان په وار وار اورېدلی او نور د هغه د اورېدو حوصله او زغم نه لري. یوازې دوه تنه، یو ځوان افسر چې په غمرلې څېرې د دینیسوف د کټ تر څنګ پر خپل ناټول شوي کټ کې ناست وا او پیپ یې څښاوه او بل لنډه ونې لاس پرې شوي، توشین چې هغه ته یې غوږ نیولی او د نه په نښه یې سر ورته ښوراوه... لومړي افسر د لوستلو په منځ کې ورودانګل او رستوف ته یې وویل:

- زما په اند ښه به دا وي، چې له ټولو اک نه ښښنه وغواړئ. ما اورېدلي چې په دې ورځو کې خورا لویې جایزې او سوغاتونه بښي. د هغه غوښتنه به هم ومنل شي.

دینیسوف په داسې یو غږ چې غوښتل یې هغه پخوانی لېوالتیا او تودوالي وروبښي، خو د ده د هڅو سره پرته له قهره بل څه نه په کې اورېدل کېدل، وویل:

- زه له ټولواک نه ښښنه وغواړم؟ څه ګناه مې کړې ده؟ که زه غل وای، هغه بله خبره ده، بیا به مې د ښښنې غوښتنه کړې وای، خو اوس ما ددې لپاره محکمې ته کشکاږي چې د غلو مخه مې نیولې ده. ښه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده چې محاکمه مې کړي، زه له هېڅ چا نه، نه وېرېږم، په وياړ سره مې د ټولواک چوپړ کړی دی، د وطن په لاره کې مې سربښندلي او غلا مې نه ده کړې. غواړي ما خلع رتبه کړي... واورئ! زه سپينه او په ډاګه هغه ته ليکم، ګوره ما ورته ليکلي دي: که ما د دولت شتمني تالان کړې يي...

توشين وويل:

- خورا ښه ليکل شوي دي... خو واسيلي ديمترويچ !اوس خبره په دې کې نه ده، هغه هم رستوف ته مخ اړولی و: دلته غرور ګټه نه لري، سرتېري بايد تابع وي او واسيلي ديمترويچ داسې نه غواړي. ګوره وکيل يې هم ورته وويل چې د دوسيې مزه يې نه شته.

دينيسوف وويل:

- پرېږده چې نه وي، خرابه دې وي.

توشين دوام ورکړ:

- هغه غوښتنليک چې وکيل درته ليکلي، هغه لاسليک کړه او وې لېږه...

دينيسوف ځواب ورکړ:

- ګوره يو وار مې درته وويل، چې زه د ننواتو او عذر سړی نه يم...

کله چې تر يو ساعته وروسته د دينيسوف غمجنو زهرلړو پاڼو لوستل پای ته ورسېدل، رستوف هېڅ ونه ويل او نوره ټوله ورځ يې په خورا خواشينۍ او خواشيني طبيعت د دينيسوف د روغتون د انډيوالانو په منځ کې د هغو د نقلونو او خبرو په اورېدو چې ببرته پرې راټول شوي وو، تېره او خپله په خورا خواشينۍ تر ماښامه پورې چپه خوله پاتې و. ماښام ناوخته پاڅېد چې وخوځېږي، هغه له دينيسوف نه وپوښتل، چې کوم پيغام يا سپارښتنې لري او کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دینیسوف افسرانو ته وکتل او وې ویل:

- صبر وکړه ! خپل بالښت لاندې کاغذونه یې راوویستل او د هغې کړکۍ خوا ته چې هلته مشوانی ایښې وه، ورننوتل شو، چې څه شي ولیکي. وروسته له کړکۍ نه راالرې شو، مخ یې رستوف ته وروا ړاوه، یو لوی لیک یې هغه ته ورکړ او وې ویل:

- دا سې بریښي چې هغه بر حقه دی، د خپل ځت عیب لیدل ګرانه خبره ده.

لیک هماغه د ښښنې غوښتنه وه، چې د مدافع وکیل له خوا لیکل شوی و. د دینیسوف په دې لیک کې پرته له هغه چې د پوځیانو د غلاوو کومه یادونه شوي وي، یوازې او یوازې په لنډه توګه له ټولو اک نه د ښښنې غوښتنه شوې وه.

- دا به ورکړې او...

پرته له هغه چې خپله خبره پای ته ورسوي، یوه تصنعي او زورونکي موسکا یې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

رستوف غونډ ته د راستنېدو سره سم، د دینیسوف د دعوا په اړه د غونډ قوماندان ته ګزارش ورکړ او ټولواک ته د خپل انډیوال له خوا لـه لیکل شوي لیک سره د تیلزیت پلو وخوځېد.

د فرانسـې او روس ټولواکـان د جـون پـه دیارلسـمه تیلزیـت تـه ورسېدل. باریس دروبتڅکوي له هغه مخورنه چې ده یې په چوپړ کې و، هیله وکړه چې د ټولـواک د ساتونکو پـه ډلـه کې دي هم تیلزیت ته ولېږل شي، هغه وویل:

- هیله لرم دغـه ستر انسـان ووینم. لـه ستر انسـان نـه د هغـه موخـه، ناپلیون و، چې تر هغه پورې ټولو ناپلیون «بوناپارت» باله.

جنرال وموسېد او وې ویل:

- ستا موخه بوناپارت دي؟

باریس په پوښتنیزه بڼه خپل جنرال ته وکتل او سمدلاسه پـه دې پوه شو چې دا یو ډول ګوابښمنه ټوکه وه، ده ځواب ورکړ:

- ښـاغلیه سـردار، زمـا موخـه ټولـواک نـاپلیون دي. جنـرال چـې موسکا یې پرشونډو خوره وه، باریس په اوږه وټپاوه او وې ویل:

- ته به خورا لوړو رتبو ته ورسې او هغه یې له ځان سره بوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د هغو لږ شمېر کسانو په ډله کې و، چې د نیمان پر رود د ټولواکانو د کتنې په ورځ هلته وو. هغه، هغه ستره بېړۍ چې د دواړو هېوادونو په ځانګړو نښانونو ګاڼل شوې وه، ولیده. هغه ناپلیون ولید چې د رود له هغې غاړې نه راګوري او ټولواک الکساندر چې په اندېښمنه څېره د ساحل ددې غاړې په مېلمستون کې، د هغه راتګ ته سترګې په لاره دي. وې لیدل چې دواړه ټولواکان جالۍ ته وختل، هغه ولیدل چې بېړۍ ته الکساندر نه مخکې ختلې ناپلیون، څنګه ددوی د ټولواک هر کلي ته وررروان شو، د هغه لاس یې کېښکود، دواړه پر هغه څادر چې ددوی د کتنې لپاره ټاکل شوي و، ګامونه کېښودل او له سترګو پناه شول. له هغه وخته چې باریس د واک دغو لوړو کړیو ته تګ راتګ پیل کړي و، ځان دې سره روږدي کړي و، چې خپل د سترګو لیدلي حال ته په ځیر وګوري او هغه ټول له ځانسره ولیکي. د تیلزیت د کتنې په اوږدو کې یې د ناپلیون د چوپړانو نومونه پوښتل، د هغو د جامو په اړه یې څېړنې کولې او هغه خبرې چې هغو کولې، ټولې ده خپل ذهن ته سپارلې. کله چې ټولواکان په بېړۍ کې ټاکلي سایوان لاندې کېناستل، ده خپل ساعت کې وخت په نښه کړ او کله چې روس ټولواک الکساندر له هغه نه راووت، بیا یې خپل ساعت ته وکتل. دغه کتنه یو ساعت او درې پنځوس دقیقې اوږده شوې وه. دغه پېښه یې هم هغه شپه د نورو هغو پېښو په ډله کې چې تاریخي پېښې شمېرل کېږي، ولیکله. دا چې له ټولواک سره د مل کسانو شمېر زیات نه و، د تیلزیت په کتنه کې له ټولواکانو سره ملګرتیا د هغو کسانو لپاره چې د واک د لوړو پوړو لېوال و، خورا اهمیت لاره او باریس هم دا سې انګېرله چې له کتنې وروسته د ده دریځ هم ښه ټینګ شوي دي. نه یوازې ټولو هغه پېژانده، بلکې په ځیر یې هغه ته کتل، د هغه کړو وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې پام کاوه او په هرځای او هره پېښه کې خلک د هغه شته والي سره عادت شوي وو. دوه ځله يې ټولواک ته د پېغامونو د وړاندې کولو یار په برخه شوي و، دا په دې معنا چې پاچا يې له نېږدې پېژانده او د ټولواک نېږدې کسانو د پخوا په شان باريس نه يوازې پردي نه ګاڼه، له هغه چا ځان نه لرې کاوه، بلکې د هغه نشته والي به د تعجب وړ و.

باريس يو بل لاسمل سره چې په ختېځ پولنډي و او ژيلنسکي نوميده په يوه کوټه کې اوسېده. هغه په پاريس کې روزل شوي او لوی شوي، خورا بډای، فرانسويان ورته ګران او د تيلزيت د کتنې په ټوله موده کې څه کم هره ورځ د فرانسې د ګارد د سترې قوماندانۍ ځيني مشران او د ګارد افسران د سهارني او غرمني لپاره د ده په کوټې کې راټوليدل.

د جون څلورويشتمه وه چې د باريس د کوټې انډيوال سردار ژيلنسکي خپلو فرانسوي آشنايانو ته د ماښامنۍ مېلمستيا جوړه کړې وه. په دې مېلمستيا کې وياړمنو مېلمنو د بناپارت يو لاسمل، د ګارد څو تنه افسرانو او د فرانسې د پخوانيو اعيانو نه، يو زلمي چې د ناپليون په دربار کې غلام بچه و، ګډون درلوده.

د همدې ورځ په ماښام، رستوف د ماښام په تياره کې، ددې لپاره چې څوک يې ونه پېژني، ملکي جامې واغوستې، تيلزيت ته راغي او د ژيلنسکي او باريس کورته ورغي.

د رستوف او د غه راز د هغه د ټول پوځ په ذهن کې چې دی ترې راغلي و... لا هغه بدلون راغلي نه و چې د پوځ د مشرۍ او باريس په ذهن کې راغلي او ناپليون او فرانسويان يې د دښمن له کچې په دوستانو بدل کړي وو. د پوځيانو په ګوګل کې د ناپليون او فرانسويانو په وړاندې هماغې پخوانۍ کرکې، وحشت، بې اعتمادۍ او سپکاوي ځپې وهلې. ډېره لږ موده پخوا رستوف د پلاتوف د ډلې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قزاق افسر سره په خبرو اترو کې ویلي و ، که ناپلیون اسیر شي ،له هغه سره باید نه د یوه ټولواک ، بلکې د یوه جاني په توګه کړه وشي. همدا ځو موده د مخه یې چې کله په لاره کې یوتن ټیپي فرانسوي ډګروال سره کتنه شوې وه ، هغه ته یې ویلي و ، چې دا ناشونې ده ، چې د روسیې د قانوني ټولواک او ډارمارجاني ناپلیون ترمنځ د سولې تړون لاسلیک شي ، له همدې کبله و چې کله یې د باریس په کور کې فرانسوي افسران ، په هماغه جامو کې چې د عادت له مخې یې د جبهې په هغه بل اړخ کې لیدلي وو ، ولیدل ، حیران او سرسامه شو . همدا چې د کور د وره تر مخې یې یو فرانسوي افسر ترسترګو شو د کرکې او غچ اخیستو ، هغه احساس چې تل به د دښمن په لیدو د ده په ګوګل کې په ځپو کېدو ، بیا د ده په زړه کې راولمسېده . هغه د وره په خوله کې ودرېد او په روسي ژبه یې و پوښتل:

- دروبتخکوي همدلته ژوند کوي؟

باریس له دهلیز نه د پردې غږ په اورېدو ، ورووت ، په رستوف یې سترګې ولګېدې ، هک پک شو ، رنګ یې والوت ، ژر یې ځان راټینګ کړ ، وموسېد ، هغه ته ورنږدې شو او وې ویل:

- آه ، دا ته یې ، له لیدو دې خورا خوشاله شوم ، خورا...

خو رستوف چې د باریس لومړني حالت ته پام شوی و ، وویل:

- زه وینم ، چې په ښه شېبه کې نه یم راغلی ، که خپل واک مې وای نه راتلم ، خو زه یو کار لرم.

باریس ځواب ورکړ:

- نه ، زما تعجب یوازې ددې لپاره دی ، چې د غونډ چارې دې څنګه او چا ته پرېښې.

د بلې کوټې نه ورته راغږ شو ، ده مخ ورواړاوه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوه شېبه، زه مو په چوپړ کې یم.

رستوف بیا وویل:

- زه وینم، چې ډېر بې وخته راغلی یم.

د باریس له څېرې نه د خوابدۍ او خواشینۍ نښې کډه شوې، داسې برېښېده چې هغه په زړه کې پریکړه کړې ده، چې څه وکړي، په خورا مینې یې د هغه دواړه لاسونه راونیول او ګاونډ کوټې ته بدرګه کړ. په آرامۍ، خو خورا ځیر سره یې رستوف ته کتل...

باریس وویل: .... دا دې تل خپل کور دي.

هغه یې، هغې کوټې ته بدرګه کړ، چې هلته د ډوډۍ میز تول شوی و. هغه یې نورو مېلمنو ته وروپېژاند او وې ویل چې د هغه کالېو ته به پام نه کوئ، هغه د سوارپوځونو افسر او دوه پخواني ملګري دي، بیا یې نور ده ته وروپېژندل. ګراف ژیلیسنکي، ګراف ن.ن. جګړن س.س. رستوف په تریو تندي فرانسویانو ته ځیر و او پرته له هغه چې څه ووایي، په ناخوښۍ یې هغو ته سربښوراوه. دا له ورایه ښکارېده چې ژیلیسنکي خپل بنډارته د دغه نومي روس له راتګ نه هېڅ خوشاله نه و او له هغه سره یې خبرې نه کولې. داسې برېښېده چې باریس د خپل انډیوال د راتګ نه د نورو خوابدۍ ته پام نه وي او په هماغه ورین تندي او ملالو کتو یې چې در ستوف هرکلي کړي و، هماغسې یې هڅه کوله بنډار تود وساتي. یو تن فرانسوي مېلمانه، په فرانسوي معمول نزاکت سره رستوف ته چې پرله پسې چوپه خوله ناست، مخ ورواړاوه او ورته وې ویل، داسې ښکاري چې د ټولواک دیدن ته به راغلي وي.

رستوف په لنډه ځواب ورکړ:

- نه، یو کار لرم.

رستوف، د باریس په تندي او څېرې کې د ناخوښۍ نښو ته په پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کېدو سره، د ټولو نورو هغو وګړو په څېرو، چې د ناخوښۍ او نارضايتۍ په وخت کې انګېري چې هر ومرو به ټول ده ته ګوري او دي به د خپل بنداړ د خوښۍ خندا بولي. په رښتيا هم د هغه شته والی ټولو ته ځکه مزاحمت کاوه، چې ده په ټينګار سره تکل کړی و، په هغو خبرو او مرکو کې ګډون ونه کړي، چې د ده تر راتګ نه وروسته بيا پيل شوې. د ټولو سترګو او غلچکونو دا پوښتنې کولې، دغه سړی دلته زموږ په منځ کې څه کوي؟ په پای کې دی خپله پاڅېد او باريس ته ورنږدې شو او وې ويل:

- زه شرمېږم، دلته ټولو ته مزاحم يم. درځه چې د يو کار په اړه درسره غږېږم.

باريس ځواب ورکړ: دا څه وايې، له څه شي شرم، ته سترې شوي يې، درځه چې زما کوټې ته لاړ شو، هلته کرار وغځېږه او دمه وکړه.

- رښتيا چې دا ښه خبره ده.

دوی هغې وړې کوټې ته چې باريس په کې ويده کېده لاړل. رستوف لا ناست نه و، چې په ګېنۍ او تلوار يې داسې چې ګواکې، باريس څه لويه ګناه کړې وي، هغه ته د دينيسوف په اړه خبرې پيل کړې، هغه وپوښتل:

- ايا کولی شئ يا غواړئ د خپل جنرال له لارې، د دينيسوف د ښښنې غوښتنليک ټولواک ته ورسوي. رستوف همدا چې له باريس سره يوازې پاتې شو، دې خبرې ته يې پام شو چې سترګې يې د خپل انډيوال سترګو ته له کتنو نه تښتي. باريس چې پښه په پښه اړولې وه او په داسې حال کې چې په کين لاس يې د ښي لاس ګوتې مښلې، کله شا او خوا و کله به يې په پردې کتو رستوف ته کتل او د هغه خبرو ته يې هغه شان غوږ نيولې و لکه يو جنرال چې د خپلې قطعې د کوم ګمارل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي افسر خبرتيا ته غوږ وي. رستوف به چې هر وار د باريس دغه پردې پردې کتو ته پام شو، ځان به يې خورانا آرامه انګاره او سر به يې ښکته اچاوه.

بالاخره باريس وويل:

- ما داسې اورېدلي چې ټولواک په دغه شان پېښو کې خورا غوڅ او پرېکړې يې خورا سختې دي، هو زه داسې انګېرم ښه به دا وي چې خبره تر ټولواکه ونه رسي او له خپل قوماندان نه هيله وکړئ چې... خو په کلي توګه زه فکر...

رستوف پرته له هغه چې د باريس سترګو ته وګوري په لوړ چغن آواز يې وويل:

- دانګ پېبيلي راته وايه چې ته نه غواړې مرسته وکړې.

باريس وموسېد: نه برعکس، زما چې هره مرسته له لاسه کېږي هغه کوم خو فکر کوم...

په دې شېبه کې د ژيليسنکي آواز چې باريس ته يې غږ کاوه واورېدل شو.

رستوف وويل: درځه، درځه چې غواړې دې.

ماښامنۍ ته يې د هغه بلنه ونه منله او په هماغه وړه کوټه کې يوازې پاتې شو. تر ډېرې مودې پورې په کوټه کې ښکته پورته ګرځېده او له ګاونډې کوټې نه يې په فرانسوي ژبې د راتلونکو غږېدا او خندا آواز ته يې غوږ نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

رستوف په هغه ورځ تيلزيت ته راغلی و چې له بلې هرې ورځې نه د دينيسوف د ننواتو لپاره لږه ګټوره وه. هغه چې رسمي دريشي نه درلوده او د خپل قوماندانی د اجازې نه پرته تيلزيت ته راغلي و، خپله يې نه شو کولای د ټولواک د امنيت او ساتنې جنرال ته ورشي او باريس آن که غوښتي هم وای څه يې نه شو کولای، ځکه د جون په اوويشتمه نېټه نه يوازې د روغې د تړون لومړنی پريکړې لاسليک کېدې، بلکې ټولواکانو نښانونه هم بدلول. الکساندر ويارمن لژيون دونور، نومی او ناپليون دلومړي اندرې، نومی نښانونه تر لاسه کړل. په همدې ورځ پرې ابراژنسکي، نوي قوماندان ته چې د يو کنډک قوماندان و، د فرانسوي ګارد له خوا ډوډۍ شوې وه. دواړو ټولواکانو بايد په دې مېلمستيا کې هم ګډون کړی وای.

رستوف ته دومره ګرانه وه او داسې له باريس نه خوابدی شوی و، چې له ماښامنۍ نه وروسته باريس د هغه ديدن ته ورغې. داسې يې وښوده چې ګواکې ويده دي. او سهار هم ددې لپاره چې باريس ونه ويني، د وختنه له کوره ووت. جمپر يې په ځان او يوه ګرده خولۍ يې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، همداسې لالهانده په ښار کې سرګردانه ګرځېده، د فرانسویانو او کالبوته یې کتل او د هغو واټونو او ودانیو ننداره یې کوله چې د روسیې او فرانسې ټولواکان په کې مېشت شوي وو. د ښار په ډګر کې د غرمنۍ لپاره میزونه کتار شوي وو. د واټونو په دیوالونو لوی لوی ټوکرونه او د دواړو هېوادونو بیرغونه ځړول شوي او په ځینو ځایو کې پر هغو د(ا) او(ن) توري چې د الکساندر او ناپلیون نښه وه انځور شوي وو. د کور په کړکیو ځوړند بیرغونه هم په همدې تورو ګاڼل شوي وو.

نیکولای رستوف له ځانسره ویل: دا خبره ثرګنده ده چې نه باریس له ما سره مرسته کوي او نه زه غوړې ورسره کولې شم. اوس هر څه په ډاګه شوي دي، زموږ ترمنځ هر څه پای ته رسېدلي دي. خو یوه خبره ثرګنده ده، زه به تر هر هغه وخته له دې ځایه لاړ نه شم چې دینیسوف ته مې یو څه نه وي کړي، په تېره بیا تر هغه چې د هغه لیک ټولواک ته ونه رسوم. له دې ځایه چېرته نه ځم. ټولواک؟ خو ټولواک خو همدلته دي! او ښوا که د هغې ودانۍ پلو ته ورو خوځېد، چې ټولواک هلته استوګن و.

د ودانۍ مخې ته د سوار پوځ پوځیان ولاړ وو. او چوپړانو د ټولواک د خوځېدا لپاره چمتووالي کاوه، داسې بریښېده چې ټولواک به اوس راووزي. رستوف له ځانسره وویل: هره شېبه دا خبره شونې ده چې زه هغه ووینم، کاشکې مې کولای شوای، دا لیک مخامخ هغه ته وسپارم او هرڅه په خپله ژبه ورته ووایم... دا هم کېدای شي چې ما له دې کبله چې غیر پوځي جامې لرم، بندي کړي. نه، داسې به نه کوي. هغه خپله پوهېږي چې ثوک برحقه دي هغه په هر څه ښه پوهېږي. ایا تر هغه بل ثوک مهربانه او ستر وي؟ او بیا هم په دې ګناه چې زه ولې دلته راغلي یم، نو څه پروا کوي؟ په همدې خیالونو کې ډوب و، یو افسر ته پام شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یو ازې پورته پر زینو خېژي. له ځانسره یې وویل:
- ګوره ! ټول وررو ان دي ! نو زه ولې ډار بېږم ! زه ورځم او خپله دا لیک ټولواک ته ورکوم. که کومه پېښه وشوه، دا ګناه د دروبتڅکوي ده چې زه یې دې کار ته هڅولې یم، بیا یې هغه جیب ته چې لیک په کې پروت و لاس ورننیست او ناڅاپه په داسې یوې منډې چې خپله یې هم تصور نه کاوه، مخامخ هغې ودانۍ ته ورننوت چې ټولواک په کې میشت و.
په دې هیله چې هره شېبه ګوندې ټولواک ووینې، په زړه کې ویل:
- نه، نه دا وار نو وخت له لاسه نه ورکوم. همدې خیالونو یې وینې په زړه کې لاپسې تودولې او بیا به یې له ځانسره وویل: د هغه په وړاندې ګونډه کېږم، زارۍ ورته کوم، هغه به ما له ځمکې راپورته کړي زما خبرو ته به ترپایه غوږ ونیسي او مننه به رانه وکړي. هغه، هغې خبرې چې ګواکې ټولواک به هغه اوري په وار وار سره په خیال کې تکرارولې:
- زما نیکمرغي په دې کې ده چې یو د خیر کار تر سره کړای شم. زما ټوله لېوالتیا او هیله د ظلم او ناروا پای ته رسول دي. هغه د هغو خلکو له ځنګه چې د ټولواک د ودانۍ پر زینو ولاړ و او په حیرت سره یې ده ته کتل، تېر شو.
زینې د ودانۍ د مخنۍ دروازې نه مخامخ لوړو پوړو ته ختلې وې...
چا له هغه نه وپوښتل:
نیکولای په رېږدېدلي آواز ځواب ورکړ:
- لیک باید ټولواک ته ورسوم، یوه عرضپاڼه ده.
- عرضپاڼه، لاړشئ، نوکریوال ته یې وسپارئ، مهرباني وکړئ، دې خواته !
هغه ته یې، لاندنۍ دروازه وروښوده ! خو وبه یې نه منئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف د دغه بې پروا ځواب له اورېدو نه په حيرت کې و... خو يو چوپړ، د نوکريوال دروازه ورته پرانسته او دې کوټې ته ورننوت.

يو لنډ وني ديرش، دوه ديرش کلن سړي چې د سورو پوځيانو سپين پتلون يې په ځان، ساق دارې پراخې موزې يې په پښو او سپين کميس يې اغوستي و، داسې بربښېده چې نوی يې په ځان کړي وي، د کوټې په منځ کې ولاړ و... هغه په ګاونډۍ کوټې کې له يو چا سره خبرې کولې.

هغه ويل: هم ښکلې اندام لري او هم خورا مالګينې دی. د رستوف په ليدو يې خبرې پرې، وروځې برندې او وې ويل:

- څه مو ويل؟ عرضپاڼه !

د ګاونډ کوټې سړي هم وويل: تاسو ته وايي څه خبره ده؟

هغه سړی چې په دې کې کوټه کې ولاړ و او خپل ملاوستی يې تاړه وويل: يو بله عرضپاڼه !

-ورته ووايئ چې وروسته راشه، اوس راوزي، بايد لاړ شم.

- وروسته، سباته دې راشي اوس ناوخته شوې ده.

رستوف وګرځېد غوښتل يې چې لاړ شي. هماغه سړي چې پرتوګانښ تاړه هغه ودراوه او ترې وې پوښتل: غرضپاڼه د چا ده؟ تاسو خپله څوک ياستي؟

رستوف ځواب ورکړ: د جګړن دينيسوف.

- تاسو خپله څوک ياستئ؟ افسر ياستئ؟

- ګراف رستوف، افسر يم بريدمن.

نوکريوال سړي، هغه دريشي چې چوپړ ورته چمتو کړې وه، په ځان کړه او وې ويل:

- څه زړورتيا ! ليک بايد د خپلې قطعې له لارې راولېږې، خپله هم له دې ځايه ژر لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بیا د ودانۍ د مخې دهلیز ته ورغي او وې لیدل چې خوراګڼ شمېر افسران او جنرالان چې د پریټ جامې یې اغوستې وې، پر زینو ولاړ وو. دی باید د هماغو له مخې تېر شوی وای.

هغه په دې خیالونو کې چې هره شېبه به دی سره وپېژني، وبه یې نیسي او د ټولواک په وړاندې به چې هره شېبه کېدای شي راووزي، ډېر وشرمېږي.. په خپلې زړورتیا یې لعنت وواېه. د خپلو کړو په بې احتیاطۍ او بې تدبیرۍ پوه او پښیمانه شو، سر یې ښکته واچاوه له کوټې نه راووت او په پرتم کې د ولاړو او ښکلو جامو اغوستو درباریانو او چوپړانو په منځ کې یې لاره پرانسته چې یوه آشنا غږ، هغه په نامه ونوموه او یو لاس یې پر اوږه ولګېد:

هغه آشنا غږ وویل: تاسو پلاره ! دلته په دې جامو کې څه کوئ؟

د غږ څښتن د سورو پوځونو یو جنرال و، چې یو وخت د رستوف قوماندان و. هغه په دې جګړه کې ښه زړورتیا او سرښندنه ښودلې نو ځکه هغه ټولواک ښه پاللي او نازولې و.

رستوف چې له ویرې ربړېده، د خپل برحق والي هڅه یې پیل کړه، خو همدا چې د جنرال خوږه له ټوکو ډکه ژبه او مینه ناکه څېره یې ولیده، د هغه څنګ ته لا ورنېږدې شو او په هماغه ربړېدلي غږ یې دینسوف ته د ورپېښې نقل، ټول نقل ورته وکړ او له هغه نه یې هیله وکړه د دینیسوف لپاره چې جنرال ته هم ګران و، مینځګړتوب وکړي. جنرال په خورا ځیر او مینې د رستوف خبرې واورېدې، سر یې وښوراوه او وې ویل:

- افسوس، افسوس، په تا دې آفرین وي، راکړه لیک راکړه.

همدا چې رستوف لیک هغه ته وسپاره او خپل اندېوال ته د ورپېښې شوې پېښې کیسه یې ورته وویله، پر زینو د راښکته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدونکو د تندو ګامونو او د بوټونو د شرنګهارو انګازه واورېدل شوه، جنرال وخوځېد او هغې خوا ته لاړ، د ټولواک د بدرګې او ساتنې ډله له زينې راښوه شوه او آسونو ته يې ځان ورساوه...

نيکولای د ساتونکو له خوا د ده د پېژندنې ګوانښ چور هېر کړ او له نورو څو تنو سيمه ايزو وګړو سره زينو ته لا ورنبږدې شو. تر دوو کالو وروسته يې بيا هغه څېره چې د لمانځنې پورې ورته ګرانه، هماغه څېره هماغه کتل، له خواخوږۍ او پرتم نه ډک هماغه کړه، بيا و پېژندله او د ټولواک په وړاندې يې هماغه پخواني مينه، په هماغه قوت بيا راوپارېده او د ده په ګوګل کې يې لمبې بلې کړې...

د ټولواک بدرګه او ساتونکي چې لږ مخې ته شول، رستوف وليدل، چې جنرال په خورا خوښۍ خورا ډېرې شېبې له ټولواک سره وغږېد. ټولواک د خبرو تر اورېدو هغه ته لنډ ځواب ورکړ. څو ګامه يې واخيستل، چې خپل آس ته ورنبږدې شي. بيا د تولواک د بدرګې او ساتنې ډلې او هغه وګړي چې د هغه هرکلي او کتنې ته راټول شوي و، د تولواک پلو ته ورنبږدې شول. ټولواک د خپل آس تر څنګ ودرېد، لاس يې پر زين کېښود، په لوړ او څرګند غږ يې چې ټول يې واوري، د سواره پوځ جنرال ته، هماغه ته چې د رستوف عرضپاڼه يې ټولواک ته وروړاندې کړې وه، وويل:

- جنراله، نه شم کولای! ځکه يې نه شم کولای چې قانون تر مانه لوړ او قوي دی!

دا يې وويل او پښه يې رکاب ته ورلوړه کړه. جنرال د درناوي په نښه سرښکته وخوځاوه او ټولواک پر آس کېناست، وخوځېد، آس په چټکۍ په کوڅه کې هه کړل او له دوی نه لرې شو. رستوف چې له حيرت ځان هېر کړی و، بېوا که يې له نورو پرګنو سره ټولواک پسې منډه کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

ټولواک هغه ډګر ته ورغي چې يو بل ته مخامخ دوه کنډکه ولاړ وو، ښۍ خوا ته يې د پري ابراژنسکي کنډک او کيڼې خوا ته د فرانسوي ګارد کنډک چې د خرس د پوست خولۍ يې پر سر وې، ولاړ وو. کله چې ټولواک د کنډک هغې خوا ته چې د قراول او احترام ډله ولاړه وه، نږدې شو، مخامخ خوا ته هم د فرانسوي پوځ يو ډله چې مشر يې ناپليون و او رستوف وپېژاند، راورسېده. له ورايه بربښېده چې د هغه ډلې مشر په رښتيا هم ناپليون نه، پرته بل څوک نه دي. ناپليون چې پر عربي آس سپور و، وړه خولۍ پر سر، د اندرې د نښان نرۍ پټاره يې له اوږو تاو شوې... يرغه روان و. همدا چې ټولواک الکساندر ته نږدې شو، خولۍ يې له سره پورته کړه، د رستوف سورو (سپرو) پېژندونکو سترګو نه شو کولای دې ته پام نه شي، چې هغه پر آس ټينګ ناست نه دي. له دواړو کنډکونو نه د «هورا» او «ژوندي دې وي ټولواک!» نارې لوړې شوې. ناپليون الکساندر ته څه وويل، دواړه له آسونه راښکته شول او يو بل يې له لاسه سره ونيول. د ناپليون څېره چې د هغه پر شونډو له ريا نه خورې شوې موسکا بې خونده کړې وه، خوره شوه. الکساندر په خورا مهربانه او خوږه ژبه له هغه سره خبرې کولې.

رستوف هغو ته سترګې ګنډلې وې او د فرانسوي ژاندارمو د آسونو د ترپښو کولو لاندې، سره سره، چې پر ګنې يې پورې وهلې، له يوه ټولواک نه هم سترګې بل پلو نه اړولې. هغه څه چې د رستوف لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ د انتظار وړ نه و، دا و چې ګواکې ټولواک الکساندر، له بناپارت سره خپل ځان سیال ګڼي او د بناپارت کړه وړه هم خورا آزاده و، دا سې چې له ټولواک سره یې دغه شان آزادي، یوه ورځنۍ خبره ګڼله او د روس ټولواک یې له ځان سره برابر او سیال ګاڼه. الکساندر او ناپلیون چې د ساتونکو او پالونکو لوېې ډلې بدرګه کول، د پرې ابراژنسکي کنډک خوا ته، چې ښي پلو کې ولاړ و او هلته خلکو هم ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، مخامخ ورغلل. د خلکو د ګڼې ګوڼې څپه، ناڅاپه دا سې دواړو ټولواکانو ته رانږدې شوه چې په لومړي کرښې کې ولاړ رستوف ګبنۍ واخیست او وډار شو، چې څوک یې ونه پېژني. یو تند خو ټینګ غږ چې هر توري یې په خورا متانت وایه وویل:

- اعلیحضرتا! ویاړ راوبښئ اجازه راکړئ چې ستاسو تر ټولو زړورو سرتېرو ته د «لژیون دونور» نښان ورو بښم.

دا د ټیټ وني بناپارت غږ و، چې له ښکته یې سر را پورته کړي، د الکساندر سترګو ته یې مخامخ کتل او غږېده. الکساندر هغه ته څه ویل، په خورا ځیر یې غوږ نیولې و، سر یې وښوراوه او خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه.

ناپلیون زیاته کړه:

- هغه چا ته چې تر ټولو نه یې په دې جګړه کې ځان نه زړورتیا ښودلې ده.

ناپلیون چې هر توري او سیلاب جلا جلا ادا کول په ډاډ یې روسي نه خوځېدونکو پوځیانو ته، چې په چوپه خوله او په وتلو ټترونو خپل ټولواک ته ځیر و، کتل. رستوف خورا ناآرامه و.

الکساندر په چټکۍ د کنډک د قوماندان شهزاده کزلوفسکي پلو څو ګامونه واخیستل او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعلیحضرتا ! اجازه راکوئ په دې اړه د کنډک له قوماندان نه وپوښتم؟

ناپلیون په دې شېبه کې، له خپلو وړو منګلو نه د دستکش د ویستلو هڅه وکړه، هغه یې څیرې کړل، لرې یې وارتېړل. یو تن ساتونکي په تلوار او چټکۍ راوړاندې او دستکش یې راپورته کړ.

ټولواک الکساندر، مخ کزلوفسکي ته ورواړاوه او په روسي ژبه یې (هغه له ناپلیون سره په فرانسوي ژبه غږېده) وپوښتل:

- چا ته ورکړ شي؟

- هر هغه چا ته چې تاسو اعلیحضرت امر وکړئ.

د ټولواک تندي تریو شو او وې ویل:

- دا څه وایئ، هغه ته یو څوک باید وروپېژنو.

د کزلوفسکي غلچک د سرتېرو کرښو ته ورشېوه او څیر شو. په دې لړ کې یې سترګې په رستوف هم ولګېدې.

رستوف په زړه کې وویل:

- څه وایئ؟ پر ما ګوته ږدي که څنګه؟

ډګروال وروځې برندې کړې او غږ یې وکړ:

- لازاروف !

او لازاروف په چټکۍ د سرتېرو د ولاړو کرښو نه یو ګام وړاندې راووت. لازاروف حیران پاتې و او نه پوهېده چېرته او چا ته ورشي. هغه ته نېږدې سرتېرو په کراره ورته وویل:

-چېرې ته په منډه راووتې؟ ځای پر ځای ودرېږه !

لازاروف ودرېد او په حیران یې ترسترګو لاندې، ډګروال ته کتل. د هغه څېره او حالت هغو سرتېرو ته ورته و چې تل د پوځ مخې ته د راوتلو غږ پرې کېږي، هغه له ویرې رېږدېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپليون خپل اورمېږلړ شاته تاو کړ او کوچني ښکلي ثورب ښکلي لاس يې داسې چې ګواکې څه شي راواخلي، لړ شاته وغځاوه. د هغه ياورانو چې سمدلاسه د هغه د تکل او غوښتنې تصور کړی و، سمدلاسه غوړ په غوړ شول، څه شي يې لاس په لاس کړل او پاڅ، هماغه ځوان چې پرون شپه رستوف د باريس په کور کې ليدلی و، رامنډه کړې او د درناوي له مخې د ناپليون پر غځول شوي لاس ورټيټ شو او بې له هغه چې کومه شېبه هغه تم کړي، د هغه په منګل کې يې پر سرې پټاره ګانډل شوی نښان ورکېښود. ناپليون بې له هغه چې چاته وګوري، دوه ګوتې يې ومروړلې او نښان يې د ګوتو په منځ کې کېښوت. ناپليون د لازاروف خواته، چې په پرله پسې يې د خپل ټولواک خواته کتل او نېږدې و چې د سترګو ګاتې يې د باندې راووزي، ورانډې لاړ، مخ يې واړاوه او ټولواک الکساندر ته يې وکتل. هغه په دې توګه غوښتل ووايي چې دا کار د ده د متحد لپاره کوي. سپين ښکلي نازک لاس چې نښان په کې و د لازاروف ټټر ته ورورانډې شو. داسې برېښېده چې ناپليون تصور کوي، نښان خو څه کوې چې د سرتېري پر ټټر آن د هغه بې نښانه لاسونه لګېدل، هم يو ستر وياړ دی، داسې وياړ چې د عمر تر پايه هغه د نړۍ له ټولو نورو خلکو نه وياړمنه، نيکمرغه او د پام وړ کوي. ناپليون د صليب نښان د لازاروف په ټټر کېښود، هغه ګواکې پوهېده چې صليب پر ټټر ټومبل کېږي نه، بلکې ابښودل کېږي، ګواکې نښان په خپل سر ټومبل کېږي او رښتيا هم صليب د هغه له ټټر نه، نه وښوريد او نه ولوېد، ځکه چې روسي او فرانسوي دنده پېژندونکي لاسونه په يوه شېبه کې صليب ته راوړاندې شول، هغه يې ونيو او د دريشۍ پر ټټر يې وروټمبه. لازاروف، لنډ وني سړي ته چې سپين لاسونه يې لرل او د ده ټټر ته يې نېږدې کړي وو، په برند غلچک وکتل او همداسې غوړ غوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد. بیا یې نیغ د الکساندر سترګو ته د اسې وکتل، چې ګواکې وپوښتي، نور څه وکړي؟ همدلته پاتې شي او یا کوم بل څه وکړي؟ خو هغه ته نور هېڅ هېڅ سپارښتنه ونه کړه او تر ډېره وخته همداسې ځای پر ځای ناخوځېدونکي پاتې شو.

ټولواکان په خپلو آسونو سواره او لاړل. د پري ابراژنسکي د کنډک پوځیانو کتارونو مات، د فرانسوي ګارد له هغو سره ګډوډ شول او هغو میزونو ته کېناستل چې هغو ته چمتو شوي وو.

لازاروف د میز سر ته کېناست، هر چا له هغه نه غېږې تاوولې، مچاویې او مبارکي یې ورته ویلې. روسي او فرانسوي پوځیانو او سرتېرو یې لاسونه کېښکودل. د خلکو او پوځیانو ډلې په دې هیله ورنېږدې کېدې، چې ګوندې د هغه دیدن یې نصیب شي.

د روسي او فرانسوي خبرو او خنداوو انګازې د میز شاوخوا او وړاندې په ډګر کې خورې وې.

دوه روسي افسران چې مخونه یې تک سره اوښتي و، په خورا خوښۍ او نیکمرغۍ د رستوف له څنګه تېر شول، یوه وویل:

- وروړکه! څه خواړه، څه د سپینو زرو قابونه او څه خواړه... هو! لازاروف دې ولید؟

- ومې لید.

- ویل کېږي، چې سبا ته به د پري ابراژنسکي کنډک ډوډۍ ورکوي.

- نه، لازاروف څه نیکمرغه سړی دی!

- تر مرګه پورې د میاشتې یو زرو دوسوه فرانکه تقاعدي.

د پري ابراژنسکي د کنډک یوه سرتېري چې د پوست فرانسوي خولۍ یې په سر کړې وه، چغه کړل:

- هلکانو، دغې ته خولۍ وایي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بې سارې، بې سارې، ښکلې ده !

د ګارد یو افسر خپل ملګري ته وویل:

- د شپې نوم دې وا ورېد ؟ پرون نه، هغه بله ورځ: ناپلیون، فرانسه، زړورتیا ! پرون: الکساندر، روسیه، پرتم !...

باریس هم خپل ملګري ژیلنسکي دغې مېلمستیا ته راوستي و. د راستنېدو په وخت کې هغوی رستوف ولید چې د یوه کور د ودانۍ اړخ ته ولاړ دي، باریس پر هغه غږ وکړ:

- رستوف ! سلام، وبښئ چې لید نه مو ونه شوه.

د رستوف څېره خوابدې او ناآرامه برېښېده، نو ځکه یې له هغه نه وپوښتل:

- څه خبرې دي؟

رستوف ځواب ورکړ:

- هېڅ، هېڅ خبرې هم نه شته.

- ما ته به راشئ؟

- هرومرو.

رستوف تر ډېرې مودې پورې همالته ولاړو او د دغې مېلمستیا ننداره یې کوله. ګډوډ خیالونو آزاراوه او د هېڅ شي په اړه یې تر پایه پورې فکر نه شو کولای. کله به روغتون وریاد شو، کله به په هغه روغتون کې بې لاسو او پښو ناروغان، د هغو ټپونه، د هغو له ټپونو نه تلونک زه وې، د هغوی ډډوزې، د هغو بوي یې په پزه کې احساساوه، داسې احساساوه چې آن مخ یې دې خواته، هغې خواته اړاوه چې وګوري، بوي له کومه راځي. کله به یې ددې ځانغښتونکي ناپلیون او دهغه ودواړو سپینو ښکلیو لاسونو په اړه فکر کاوه، هغه ناپلیون چې اوس د ده لپاره ټولواک شوی، الکساندر ته ګران او د درناوي وړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. نو اوس چې ناپليون الکساندر ته ګران شوی و ، خو دا مرګ ژوبله، دا پرې شوي لاس او پښې، ټپيان او مړي د څه لپاره؟... د پري ابراژنسکي د کنډک د خوړو بوی، د هغه اشتها وپاروله او خپله لوږه ورياده شوله. له تګ نه مخکې يې بايد څه خوړلي وای. هغه رستورانت (هوتل) ته چې سهار يې په نښه کړې و ، ورغی. په هوتل کې ډېره ګڼه ګوڼه وه. د هغو افسرانو شمېر چې د ده په شان په ولسي جامو کې راغلي وو ، خورا زيات و ، داسې زيات چې آن ډوډۍ هم نه ورسېده. له ده سره د يو ميز خواته د ده د غونډ دوه نور افسران، چې د سولې له تړون نه ناراضه وو ، هم ناست و. دا څرګنده خبره وه چې ټولې خبرې اترې، د همدې تړون په اړه وې. دغه افسران چې د رستوف انډيوالان و ، د پوځ د زياترو افسرانو په څېر د سولې د دغه تړون نه، چې د فريدلنډ تر ښتې وروسته لاسليک شوي و ، ناراضه وو. ټولو ويل که جګړې ته دوام ورکړل شوي وای، ناپليون ځکه ماته خوړله، چې نوريې نه خپل پوځ ته خواړه رسولې شول او نه يې خپلو ټوپونو ته مهمات. نيکولای هېڅ نه ويل، ډوډۍ يې خوړله او يو دوه بوتله شراب يې وڅکل. د ګوګل بې پايلې غوغا او شور آزاراوه، له دې نه زورېده چې دغه خيالات په ده لاسبري نه شي، ځان يې له دغه چرتونو نه هېڅ ژغورلي نه شو. ناڅاپه يې د يو افسر په ځواب کې چې ويل يې و ، د فرانسويانو د ليدو زغم نه لري، په لوړ او له شوره په ډک آواز چې د ټولو لپاره عجيبه او بې ځايه برېښېده، په قهرجن بڼه چغه کړل:

- تاسو څنګه کولای شي دا قضاوت وکړئ چې کوم کار به غوره وای؟ تاسو څنګه کولای شي د ټولواک د کړو قضاوت وکړئ؟ چا موږ او تاسو ته دا حق راکړي دي چې په دې اړه وغږېږو؟ موږ نه د هغه په تکل او نه د هغه په کړو پوهېدای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تن افسر چې د رستوف دا خبرې يې د هغه د نشې له مستۍ نه پرته بل څه نه ګڼله، ځان نه دا سې دفاع وکړه:

- څه وايئ، ما د ټولواک په اړه يوه خبره هم نه ده کړې.

خو رستوف پرته له هغه چې د هغه خبروته غوږ شي، دوام ورکړ:

- موږ خو څه ډيپلماتان نه يو ، ساده سرتېري يو او بس. که موږ ته سپارښتنه وشي، چې ومرئ، مرو او که جزا راکړي، دا معنا به لري چې ګنهکاره يو. دا زموږ کار نه دي، چې د ټولواک پر کړو قضاوت وکړو که اعليحضرت دا ښه وګڼي چې بناپارت د ټولواک په نامه وپېژني او له هغه سره د اتحاد تړون لاسليکوي، دا به غوره ګڼي، چې دا کار وکړي او که موږ وغواړو د هر څه په اړه قضاوت او خبرې وکړو هېڅ غوره او سپېڅلي شي به پاتې نه شي. که همدا سې دوام ورکړو سبا به د خدای او د هغه له قدرتونو نه هم منکر يو او هېڅ به پاتې نه وي.

رستوف چې دا خبره وکړه، له ميزه يې ګرز جګ کړ. هغه ته يې خبرې خورا غوره او په ځای بريښېدې، حال دا چې نورو ټولو هغه ډېر بې ځايه ګڼلې، هغه خپلې خبرې دا سې راټول کړې او وې ويل:

- موږ يو ازې او يو ازې بايد خپلې دندې تر سره کړو ، وجنګېږو او نور هېڅ فکر ونه کړو. هوکې همدا او بس.

د افسرانو له ډلې نه يو تن چې نه غوښتل خبرې نا ندريو ته ورسېږي.وويل:

-او ويې څکو؟

او نيکولای، خبرو ته ورګډ شو:

-او وې څکو.

هغه چغه کړل: آه، ته !

- يو بل بوتل !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

درېيمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

په ۱۸۰۸ کال کې، ټولواک الکساندر له ناپليون سره د نويو خبرو لپاره (ايرفورت) ته لاړ. د پترزبورګ په لوړو ټولنيزو کړيو کې، د دغه کتنې د پرتم په اړه ډېرې خبرې اترې روانې وې.

په ۱۸۰۹ کال کې د نړۍ د دغو دوو واکمنو (دا هغه نوم و چې الکساندر او ناپليون ته ورکړ شوی و.) دوستي دومره خوږه شوه چې کله بناپارت د اتريش په وړاندې جګړه پيل کړه، روس له خپل پخواني دښمن (بناپارت) سره د خواخوږۍ په نښه، د خپل پخواني ملګري اتريش په وړاندې ودرېد، خپل پوځونه يې د اتريش خاورې ته ولېږل او خبره لا هلته ورسېده، چې د پترزبورګ په غوره کړيو کې د الکساندر له کومې خور سره، د ناپليون د واده آوازې هم خپرې شوې. خو بهرني سياست ته د پوره پام تر څنګ د روسي د ټولنې پام زياتره هغو بدلونو ته او بيا جوړونو ته وراوښتی و، چې په هغه پېر کې د دولت په ټولو اداري چارو کې پيل شوي وو. ژوند، د خلکو د ژوند ريښتيني بهير، له خپلو ټولو ځانګړتياوو: روغتيا، ناروغيو، کار، منډوترړو، استراحت، له خپلو په زړه پورې خيالونو، علم، پوهې، شاعرۍ، سندرو او موسيقۍ، مينې، کرکې، دوستۍ، دښمنۍ، لېوالتيا او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترېیا سره، له بناپارت سره د سیاسي نښتو والي او یا په ټولنه کې د اصلاحاتو او بدلونونو نه، لرې لرې، او په خپل بهیر کې روان و.

سردار اندرې د دغو دوو کلو په اوږدو کې، خپل لرې کلیوالي ژوند ته په یوازې ځان دوام ورکړ. او په دغه موده کې چې پییر په خپلو جایدادونو کې پیل شوي تکلونه یو هم تر سره نه شو کړای (ځکه هغه پرله پسې له یوه کار بل ته لاس اچاوه) هغه بې له شروشور او ډنډورو نه هرڅه په خورا لږه خواري، ترسره کړل.

هغه په چارو کې د خورا پام او ځیرکتیا توان لاره، هغه توان چې پییر له هغه بې برخې و. اندرې د همدغه نعمت له برکته په خورا کمو هلوځلو هرڅه ترسره کول.

د هغه په یوه کرونده کې درې سوه مریبیان، په خپلواکو بزګرانو بدل شوي وو. او دا په روسیه کې د مریبیانو د آزادۍ د غورځنګ لومړنۍ بېلګه ګڼل کېده. په بله کرونده کې د اجباري کار او باج ځای، د ځمکې خاوند ته د کلني حاصل د ورکولو په بهیر بدل شوی و. دده په (باګوچاروواو) نومي جایدادونو کې د مزد په بدله کې یوه روغتیاپاله (نرس) ګمارل شوې وه او د کلي کشیش د حق په بدل کې د پرګنو او اعیانو د ماشومانو روزنه پیل کړې وه.

سردار اندرې د خپل ورځني ژوند تر نیمایي وخت په خپله کلبوالـه مینه (لیسه ګوره کې) له خپل پلار او کمکي زوی سره چې مینځو یې ساتنه کوله تېراوه او نیمایي وخت یې په باګوچاروواګې، په هغه ځای کې چې مشر سردار، هغه د ده د کلي په نامه یادوه، تېراوه. که څه هم هغه پییر ته داسې ښودلې وه، چې نور د بهرنیو پېښو خیال نه ساتي، خو بیا یې هم نه یوازې ټولې پېښې له نېږدې نه څارلې، بلکې ډېر کتابونه یې تر لاسه کول او هروار به چې څوک له پترزبورګ نه دده یا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پلار دیدن ته راتلل، دا به یې احساسوله چې د بهرنۍ نړۍ او روسیې په اړه د هغو معلومات تر ده نه چې په کلي کې ګوښه ځان دیره شوي دي، خورا زیات دي.

سردار اندرې د کرنې، مالداري، عمومي خیرېنو او خپلو نورو ډول ډول هلو ځلو ترڅنګ په دوو وروستیو جګړو کې زموږ د پوځ د ناکامیو په کره کتنه او د پوځي اصلاحاتو لپاره زموږ د پوځ په کړنلارې کې د اصلاحاتو د راوستو لپاره د یوې نوې کړنلارې په جوړولو هم لګیا و.

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال په پسرلي کې، د ریزان په ښار کې د هغو جایدادونو دیدن ته ورغی، چې د زوی په نامه یې و. د پسرلي تر لومړني تاوده لمر لاندې، په خپله ګاډۍ کې ناست و، پر ډاګونو کې د لومړنیو شنلیو، د چنارونو د لومړنیو پاڼو د غوټو او په شنه آسمان کې د پسرلنیو لومړنیو کنډک کنډک وریځو په ننداره بوخت روان و. د هېڅ شي په اړه یې فکر نه کاوه. په خورا بې غمۍ او خوښۍ یې شا وخوا کتل... د چنارونو ځنګل چې د واټ دواړو خوا وته پروت و، ورسېد. په دې ځنګل کې هوا ځکه لږه شان توده وه، چې هلته باد نه لګېده. له ځایه ناخوځېدونکو چنارونو د شنو غوټیو او نریو پاڼو جامې اغوستې وې. تر پروسږنیو پرتو پاڼو لاندې د ډول ډول شنلیو او ګلانو غوټو سر راپورته کړی و. د صبر ابدي شنو خورو ځانګو په خپله غمجنه بڼه یو نیم ځای د ژمي یادونه راتازه کول، د آسونو شنهارې په ځنګله کې انګازې کولې، له ورایه ښکارېدل، چې هغوی سخت خولې شوي دي.

د سردار بوډا چوپړ، ګاډیوان ته څه وویل او هغه هم د منلو په نښه سر وښوراوه، خو داسې برېښېدل چې د ګاډیوان یوازې سرښورل، بوډا نه قانع کوي، نو ځکه یې مخ واړاوه او په خورا درناوي او موسکا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ارباب ته وويل:
- جلالتمابه، څه ښکلې هوا ده !
- څه دې وويل؟
- هوا يادوم، ښاغليه !
د سردار اندرې په زړه کې تېره شوه، دا څه وايي؟ خو وروسته پوه او له ځانسره يې وويل: هو کې، پسرلي دي، رښتيا هم پسرلي دي. شاوخوا يې وکتل، رښتيا هم څومره ژر هر څه شنه شوي دي. هم چنارونه، هم وحشي ګيلاس، ... خو د څېړۍ لا درک نه شته، هو کې يوازې څېړۍ ! او څېړۍ د واټ پر غاړه، غاړې هسکې کړې وې. کېداى شي، د هغو د هر يوې عمر، لس ځله تر چنارونو نه زيات و، تر هغو چنارونو نه چې ځنګل ترې ډک وو. د هغو سور هم لس وارې او لوړوالي يې دوه واره تر چنارونو نه زيات وو. دواړو خواته پروت، له پخوا نه ماتې شوې څانګې، چاودې چاودې پوستکي، زاړه زخمونه له خپلو هرې خواته غځېدلو څانګو سره، يو قهرجن او بدرنګه چاته پاتې کېده، چې د ښکلو چنارونو په منځ کې ولاړ و، هغې پورې يې خندل او ملنډې يې پورې وهلې. يوازې هغه و چې د پسرلي د ښکلا له دوکو دوکه کېده، نه يې د پسرلي د ليدو هيله لرله او نه يې د لمر. داسې برېښېده چې وايي:
- پسرلي، مينه او نيکمرغي ! هېڅ ددې بې معنا احمقانه تکرارې دوکې نه، نه ستومانه کېږي، هماغه کيسه، هماغه دوکه او هر کال همدا غولوونکې خبرې، کوم پسرلي؟ کوم لمر؟ وګورئ، وچه شوې، مړه شوې څېړۍ، چې د تل په شان هماغه چې ده، ده، هېڅ بدلون نه لري. هغه له ځانسره وايي: ماته ګورئ، چې زما خپلې ماتې ګوډې څانګې چې زما له هر ځايه، سر، څنګ او بل هر ځاه سر راوهي، غوړېږي او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره چې وغوړېږي، پر ما اغېز نه کوي. نه ستاسو په ایمان او نه ستاسو په دوکو، په هېڅ شي باور نه لرم.

سردار اندرې له ځنګله نه د تېرېدو په وخت په وار وار بېرته وکتل، هغې څېرۍ ته، هغې څېرۍ ته یې ور وکتل. داسې یې ور کتل چې ګواکې له هغه نه څه شي غواړي. تر څېرۍ لاندې ګلان او شنیلي غوړېدلي وو او دغه غمجنه ونه په نه خوځېدونکي او بدرنګه بڼه د هغو په منځ کې ولاړه وه.

سردار اندرې له ځانسره وویل:

-هو کې ! هغه حق لري. دغه څېرۍ په زرګونو وارې حق لري. پرېږدۍ نور ځوانان، بیا بیا په دغه دوکې مین شي. خو موږ ژوند پېژنو. که څه هم زموږ ژوند پای ته نږدې دی، خو بیا هم پوهېږم د دغې ونې په لیدو کوم نوی او تازه ،خو غمجن خیال ذهن ته ورغی. دغه خیال د غم سره سره دده زړه ته تسل ورکاوه، د دغه سفر په اوږدو کې ټول ژوند بیا بیا وریاد کړ، خو بیا بیا هماغه یوه خبره وه، ناهیلي او مایوسي، داسې پایله چې باید هېڅ نوی شی پیل نه کړي. هغه باید خپل عمر له کړکیچ او بدیو لرې تېر او هېڅ هیله په په زړه کې ونه پالي.

دلته هم کم دي ۵۱۲روسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

سردار اندرې د ريزان په ښار کې د خپل زوی د جايدادونو د چارو د سرته رسولو لپاره، دې ته اړ و چې د دغې سيمې د مشرانو له جرګه ګـۍ سره وګورې. د دغې جرګه ګۍ مشر، سردار اليااندرېوويچ رستوف و.
د مې مياشتې نيمايي و چې سردار اندرې د هغه ديدن ته ورغی.
د پسرلي تودخه راغلې وه. ځنګلونو ټولو شنې جامې اغوستې وې، دوړې الوتې او تودخه خوره وه، نو ځکه د اوبو له څنګه په تېرېدو سره، هر څوک لمبېدو ته لمسېدل.
سردار اندرې په خواشينۍ او د خيالونو په څپو کې ډوب، په دې اړه چې د خپلو چارو د سرته رسولو پـه اړه، د سيمه ايز جرګـه ګـۍ لـه مشـره څـه غـواړي، د ګراف رستوف د کليـوالي بـاغ لـه لارې پـه خپلـه ګاډۍ کې، د هغه کورته چې اترادنيا نومېده، نېږدې کېده. هغه لـه ښـۍ خوا، د ونو له شا نه، د ښځو لـه خوښـۍ نـه ډک آوازونـه واورېدل او يـو ډلـه نجـونې پـه منـډه منـډه د هغـه د ګـاډۍ لـه مخـې تېـرې شـوې. د دغـو نجونو په ډله کې تر ټولو نه د مخه، ګاډۍ ته نېږدې، يـو غـنم رنګـه نـرۍ تورسترګې نجلۍ وه چې ژيړ بخن ځالۍ کميس يې اغوستی و، سپين دستمال يې داسې په سر تړلی وا و چې کوڅۍ يې د هغه لاندې راوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. نجلۍ په لوړ آواز څه ویل، خو د پردې سړي په لیدو یې هغه ته ونه کتل، وې خندل او په منډه بیرته راستنه شوه.

د سردار اندرې زړه ناڅاپه خوږ او ناآرامه شو. هوا ښه وه، لمر ځلېده او هر څه یې په شاوخوا کې خوښ بریښېدل او دغه په ملا نرۍ او لوړه ښکلې نجلۍ چې هغه نه پېژانده او آن په دې خیال کې هم نه وه چې هغه و پېژني. هغه له خپل بخت نه راضي، له خپل پوچ او خوښ ژوند خوشاله او نیکمرغه وه. سردار اندرې په زړه کې وویل:

- دا ولې او له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه هغه فکر کوي؟ هرومرو هغه نه په پوځي کړنلارې او نه هم د ریزان د جایدادونو په اړه خپل خیالونه بوختـه وي. د هغه په زړه کې به څه ګرځي؟ کومو شیانو هغه داسې خوشاله کړې ده؟

ګراف ایلیا اندرېویچ په ۱۸۰۹ کال کې هم لا د پخوا په شان، په اترادنیا کې خپل روزګار تېراوه. د سیمه ټولو مخورو ته یې ډوډۍ کوله، کورته یې وربلل، هغوی ته به یې بندارونه جوړول، کله به ښکار ته سره تلل، ننداري او یا کنسرتونه به یې جوړول. هغه د سردار اندرې په لیدلو د بل هر بل نوي مېلمه د لیدو په شان د زړه له کومې خوشاله او هغه یې په زوره د شپې هم وساته. اندرې ټوله ورځ په خورا خواشینۍ له خپل بوډا کوربه او څنډنیو پاتې شویو مېلمنو سره چې د چا د کلیزې لمانځنې ته سترګه په لاره وو، د ایلیا اندرېویچ په کور کې تېره کړه. کله ناکله به یې زړه راښکوونکې ناتاشې ته چې تل یې خندا پرشونډو خوره وه او معلومه نه وه، چې په څه تل خاندې او ولې له خوښۍ نه ایشي، وروکتل او پرله پسې یې په زړه کې ویل:

- دا له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه فکر کوي؟

د شپې چې هغه په نوي ځای کې یوازې پاتې شو، تر ډېره پورې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه شو کولای چې وبده شي. هغه کتاب لوست، شمعه یې مړه کړه، پریوت، خو خوب ورنغي او بیا یې شمعه ولګوله.

د کوټې کړکۍ چې له د ننه نه تړلې وې او هوا یې ډېره توده وه. طبیعت یې په دې ډېر خراب و چې دغه احمق بوډا (هغه ګراف رستوف په دې نامه یاداوه) هغه په دې قانع کړي و چې د ده د چارو د سرته رسولو لپاره، باید څه لیکونه له ښاره راوړي، ځان یې په دې ملامتوه، چې ولې یې د هغه خبره منلې وه او د ده په کور کې پاتې شوي و.

پاڅېد، د کړکۍ خواته ورغي، چې هغه پرانزي... د سردار کوټه په منځني پوړ کې وه. دهغه د کوټې د پاسه، په کوټه کې هم څوک و چې د ده په شان خوب نه ورته. ښځینه غږونه له پاسینۍ کوټې اوربدل کېدل.

هغه ښځینه غږ، چې سمدلاسه سردار اندرې وپېژاند، وې ویل:

- یوازې یو وار بیا !

بل غږ ځواب ورکړ: خو، آخر ته څه وخت غواړې وبده شې؟

- هېڅکله نه غواړم وبده شم، نه شم کولای، ولې وبده شم؟ راځه یوازې یو وار بیا، یوازې یو وار !

او دواړه د یوې سندرې په ویلو پیل وکړ.

- وای چې څومره ښکلې ده ! ښکلې ده ! درځه نو وبده شه ! هر څه بس دي...

هغه لومړنی غږ چې کړکۍ ته نږدې کېده، ویل یې: ته وبده شه، ماته خوب نه راځي. داسې ښکارېده چې هغې له کړکۍ نه ښکته ځان ځړولې وي، ځکه آن د هغې د کمیس شغهاري او دهغې د سا غږ له ورایه اوربدل کېدل. چوپه چوپتیا هره خوا خوره او هر څه لکه سپوږمۍ او پر ځمکې د هغې د شغلو درنا په شان ځای پر ځای چوپ ولاړ وو. سردار اندرې هم له خپل ځایه ځکه له ډاره نه ښورېده چې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شتوالي نه تول ناخبره، خبر نه شي.

لومړي غږ په داسې یو آواز چې ته به وایې له سترګو یې اوښکې ځاځي وویل:

- سونیا، سونیا! ته څنګه کولای شې ویده شې! راځه وګوره! وګوره ته به وایې طبیعت کوږ و ولکه کړي دي! څومره ښکلي دي! وه نجلۍ راویښه شه! ګوره داسې ښکلې شپه، هېڅکله، هېڅ‌چا، هېڅ‌چېر ته نه ده لیدلې!

سونیا په خورا ناهیلۍ ځواب ورکړ:

- نه!

- ته راشه وګوره، څه سپوږمۍ ده، د هرچا زړه پرې مینېږي. هیله کوم راشه! زما د زړه سره!! پاځېږه! دلته راشه! زړه راته وایي... چې والوزم...

- څه کوې... اوس به ولوېږې!

ددوی ترمنځ د پورې وهلو او د سونیا قهرجن غږ اورېدل کېده، چې ویل یې:

- ته نه ګورې، شپه له نیمایي نه هم اوښتې، یوه بجه کېدونکې ده.

- وای وای چې ته تل دا خوندونه بې مزه کوې! ښه ده، درځه، درځه.

غږونه بیا چوپ شول، خو سردار اندري پوهېده چې هغه همالته ناسته ده، ځکه کله کله به د هغې کالبو شغهار او کله هم د هغې د ژورې سا اېستلو غږ راته.

هغې ناڅاپه چغې کړې:

-وای خدایه! دا څه حال دي؟ خو چاره څه ده؟ هېڅ کولای نه شم، خوب، خوب، چې نه کېږي ویده به شم او د کړکۍ د تړلو غږ یې تر غوږه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې چې کله د هغې غږ او رېده له ځانسره يې ويل:

- هغه خو اصلاً په دې خيال کې هم نه ده چې زه دلته يم. دا ځرګنده نه وه چې ولې سردار دا هيله لرله او ويرېده هم چې د ځان په اړه څه واوري، بيا يې له ځانسره وويل:

-بيا هغه ده ! فکر کوم چې په لوی لاس دا کار کوي !

او ناڅاپه يې په ګوګل کې د ځوانۍ د شېبو داسې له خونده ډک، خو نه پوهېدونکي خيالونه او هيلې راوپارېدې چې له هغه نه يې د ژوند لاره ورکوله. داسې خيالونه او هيلې چې هغه هم وانګېرله چې خپله هم نه شو کولای پر هغه پوه شي او همداسې خوب يوووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

بله ورځ چې سردار اندرې راوېښ شو ، پرته له هغه چې د ښځو راوتو ته سترګه په لاره شي، يوازې له ګراف سره يې مخه ښه وکړه او د خپل کور پلو وخوځېد.

د جون د مياشتې پيل و. سردار اندرې کورته د ستنېدو په لار بيا د چنارونو له هغه ځنګله نه تېر شو چې پرې راغلی و. په ځنګله کې بيا د ښېرې هغې زړې، سره تاوراتاو شوې، ځانګ ماتې ونې د هغه پام ځانته ورواړاوه، داسې برېښېده چې يادونه د ده په زړه لوبې کوي.

د آسونو د غاړو د زنګونو شرنګهارې، تر يو نيم مياشتې پخوا لا آرامه انګازه کوله. په ځنګل کې پاڼې لا لويې، ګڼې او سيورې يې لا زيات شوي وو. په ځنګله کې دا خوا هاخوا د ځوانو ښېرېو خورو ځانګو ددې ځای ښکلا ته نه يوازې څه تاوان نه رساوه، بلکې د شاوخوا لا ښکلول او ښايسته کولو يې پوره کول...

که څه هم، په يو نيم ځای کې تالندې او برېښنا ځان غړومبېدو او ځلېدو ته چمتو کاوه، خو له يو کنډک وريځو نه پرته نورو ځان ځنګله پورې ونه شو رارسولې، نو ځکه يوازې د يو نرې باران څو څاڅکو پر دوړو او پاڼو نرې لمدبل جوړ کړ. د ځنګله پر کينې خوا سيورې او تياره خواره وو او ښې خوا يې لمده، د لمر شغلو لاندې ځلېدونکې او نرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وږمه پرې چلېدله. پر طبیعت د ګلو باران جوړ شوی او د بلبلو د سندرو انګازې کله لږې او کله هم نېږدې قیامت جوړ اوه.

سردار اندرې په زړه کې وویل: هغه د ښځې ونې، هغه عمر وهلې ونې چې له ما سره یې د زړه خواله کوله، په همدې ځنګله کې ولاړه وه او بیا یې له ځانه وپوښتل:

- نو چېرې ده؟ او د هغه د موندلو په هیله یې د ځنګله چپې خوا ته سترګې ورتاو کړې او پرته له هغه چې پوه شي، په هماغې ښځې چې په لټه کې یې و او پیدا کولای یې نه شوه، پرته له هغه چې خپله پوه شي، پر هغه مین شوی و. عمر خوړلې ښځې چور بدله شوې وه. هغې بوډۍ د تکو شنو زرغونو پاڼو تازه او تاندې جامې اغوستې وې، ونه یې لوړه شوې وه، د لمر لوېد په سرو شغلو کې له مستۍ نه کږه وږه خو نرمه نرمه خوځېده. په هغه کې نه د ماتو تاوراتاو وچو څانګو نښې لیدل کېدې، نه د هغه په ځان کې زاړه ټپونه، نه د هغه ګډې وډې اندېښنې او نه د هغې ابدي غمجنه څېره، یو هم نه ښکارېدل. دې ټولو نه شنو زرغونو تاندو پاڼو داسې غبرګ تاو کړې وه چې آن نښه یې هم نه لیدل کېده... دا هېڅ د منلو نه وه چې دغه بوډۍ دې، د داسې ځوانېدو توان ولري. سردار اندرې په زړه کې وویل:

- دا زما پخوانۍ ملګرې، هماغه عمر خوړلې ښځې ده. او ناڅاپه یې بې له کومې پېښې پسرلنۍ خوښي او تاندوالی، په ګوګل کې راوخوټېد. ناڅاپه یې د ژوند ترټولو سترو یادو په ګوګل کې سر راهسک کړ. هماغه اوسترلیخ (د جګړې ډګر)، د هغه هسک او بې پایه آسمان یې بیا ولید او د خپلې مېرمنې بې روحه او ننواتو په حال کې څېره یې ور په یاد شوه. له سیند نه په پورې کېدونکې جالې ولاړ پېیر، په توره شپې او تپه تیاره کې پرنالیدلې ښکلې نجلۍ مینه، هغه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د هغې سپوږمۍ او دا ټولې او ټول بیا په یادونو کې ورژوندي شول او ناآرامه یې کړ.

سردار اندري چې تا به ویل ناڅاپه بیا ډاډمن شوی وي، له ځانسره یې وویل:

- ژوند په یو دیرش کلنۍ کې پای ته نه دی رسېدلی. یوازې دا کفایت نه کوي چې زه پوه شم چې ډېر توان مې په متهو او روح کې نغښتي دي، ټول باید په دې پوه شي، هم پییر باید په دې پوه شي او هم ،هغه پېغلوټه چې غوښتل یې آسمان ته والوزي. زما ژوند باید یوازې زما لپاره نه وي، باید د هغو ژوند زما له ژوند سره تړلی وي. موږ باید ګډ ژوند وکړو. سردار اندري چې له دغه سفره راستون شو، دا پریکړه یې وکړه چې سږ کال مني باید پترزبورګ ته لاړ شي او ددې پریکړې لپاره یې بېلا بېل لاملونه غوټه کول. خورا ډېر عاقلانه او منطقي دلایل یې د پترزبورګ د سفر او آن په دولت کې د یوې چارې د منلو لپاره پیدا کولای شول. نور نو آن په دې نه پوهېده چې څنګه یې تر اوسه پورې دا توان لاره چې د ژوند له ورځنیو چارو ځان ګوښه وساتي. هماغه شان چې لا میاشت پخوا په دې نه پوهېده چې څنګه به دي وکولای شي، کوم وخت له خپل کلیوالي ژوند نه لرې لاړ شي. نور نو دا ورته په ډاګه شوې وه، که له ورځني ژوند نه ګټه وانخلي، هغه به هسې د سیند پر غاړه کرلی ګل وي، د هغه آن په دې سر نه خلاصېده چې تر دې نه مخکې څنګه ده یو شمېر نامعقوله سست دلایل چې ګواکې د ژوند تجربو ورښودلي وو، منلي وو. هغه دلایل چې ویل یې په ژوند کې د بري خوند او د مینې نیکمرغي بابېزه خبرې دي. اوس عقل هغه ته بل څه ویل:

-په کلي کې ناسته ورته غم لړلې شوې وه، نور یې نو پخوانیو کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړو سره لېوالتیا او مینه نه ښوده او زیاتره وخت به په خپله کوټه کې یوازې ناسته و. هغه پاڅېد، هینداري ته ودرېد او تر ډېرې پورې یې خپل ځېرې ته کتل. بیا یې مخ واړاوه او په هینداره کې یې د خدای ښنلې لیزا (میرمن یې) تصویر ته چې په یوناني ډول یې خپلې کوځې تر سر تاو کړې وې او موسکا پرشونډو وه. او له زرین چوکاټ نه یې ده ته سترګې نیولې وې، وکتل. هغې نور نو خپل خاوند ته هغه پخوانۍ ترخې خبرې نه کولې، هغې په سادګۍ، خواخوږۍ او خورا مهربانۍ ده ته کتل. سردار اندرې لاسونه شاته کړي کړي وو او تر ډېرې پورې په کوټه ګرځېده راګرځېده. کله به یې تندي تریو او وروځې برندې کړې، کله به موسکا پرشونډو خپل نامعقول او نه بیانېدونکي خیالونه، لکه د جنایت رازونه، ورياد شول، کله به هغه اندیښنې او تصورونه چې پېیر او دده له ویاړونو سره اړوند وو، یا کړکۍ ته ولاړه نجلۍ، هغه عمرخوړلې د ځېرۍ ونه، یا ښځینه ښکلا او مینه چې د هغه ژوند یې چوربدل کړی و، وریاد پدل او وریاد پدل. که څوک به په دغو شپېو کې چې دي په دغو خیالونو کې ډوب و، کوټې ته ورننوتلي وای، هغه به په ځانګړي توګه وچ او غوڅ و او د هغه د ترخه منطق له اورېدو سره به مخامخ کېده.

کله به په دغه شان شپېو کې شهزادګۍ ماریا، د هغه کوټې ته ورننوتله او ویل به یې:

- ګرانه! نن نه شو کولای، نیکولای جان (د اندرې زوی) د باندې وباسو، هوا خورا سړه ده.

سردار اندرې به په ترخه ژبه خپلې خور ته ځواب ورکاوه:

-که هوا توده وای، هغه به په یو کمیس کې وتلي وای، خو اوس چې هوا سړه ده، تودې جامې وروا غوندئ، تودې جامې د همدې لپاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سړو کې واغوستل شي، نه د اوړي لپاره. همدا تاوده کالي، همدا ساړه، نه دا چې کله ماشوم تازه او تاندې هوا ته اړتیا لري په کور کې وساتل شي. په خورا منطقي دلایلو یې هر چا ته ځواب وایه. ګواکې هڅه یې کوله یو چا ته د هغه پټو، ناښکاره او غیر منطقي اندېښنو د ګناه له امله چې د ده په خیالونو کې روانې وې، جزا ورکړي. شهزادګۍ ماریا به په دغه شان شېبو کې له ځانسره ویل:

- دا فکري هڅې نارینه څومره وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال د اګست په میاشت کې پترزبورګ ته ورسېد. دا د ځوان سپیرانسکي د ویاړونو زمانه او د هغه له خوا د وړاندې شویو بدلونونو د چټکو سرته رسېدو وخت و. همدا د اګست په میاشت کې و چې ټولواک له ګاډۍ نه ولوېد او پښه یې خوږ شوه. دی درې اونۍ د پتروګراف په ښارګوټۍ (د پترزبورګ څنډې) کې پاتې شو او هره ورځ به یې بې ناغې له سپیرانسکي سره کتل. د زړه خواله به یې سره کوله او له هغه نه پرته بل هېڅوک یې نه منل. په همدې وخت کې نه یوازې هغه دوه پېژندل شوي فرمانونه (چې د خلکو له کرکې سره مخامخ شول) چې د درباري رتبو د له منځه تلل او د مامورینو د روزلو لپاره مسلکي ښوونځیو ته آزموینې یې حتمي کولې، راووتل، بلکې یو زیات شمېر نور قوانین چې د روسیې د قضایي، اداري او مالي جوړښت د ټولو برخو، د وزیرانو له شورا نه نیولې، تر سیمه ایزو جرګو پورې د بدلونونو او اصلاحاتو غوښتنه یې کوله، راووتل.

ټولواک الکساندر هغه لیبرال خیالونه چې هغهٔ واک ته رسېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې د هغو د سرتېرو رسولو تکل کړی و، د خپلو مشاورینو (چارتوریژسکي، نووسیلڅووف، کوچوبامي او ستروګانوف، چې ده په ټوکه د ملي ژغورنې جرګه ګۍ بلله) په مرسته، سرتېرو رسول.

اوس د ټولو دندې دووتنو ته سپارل شوې وې، سپرانسکي د ټولو ملکي او آرکچییوف د پوځي چارو مشري کوله. سردار اندرې چې د ټولواک یاور ټاکل شوی و، پترزبورګ ته د رسېدو سره سم دربار ته لاړ.

ټولواک دوه واره هغه لیدلی و، خو نه یې هغه ته پاملرنه کړې وه او نه یې کومه خبره ورسره کړې. سردار اندرې له هغه نه پخوا هم داسې انګېرله چې ټولواک له هغه سره د خبرو اترو لېوال نه دی او د هغه خبره او شتوالي په ټولواک کې د بېزارۍ احساس رالمسوي. ده ته د ټولواک ننني سوړ او له ده نه تښتېدونکي غلچک د همدغې انګېرنې تایېد و. درباریانو سردار اندرې ته داسې ښودله چې ټولواک له هغه نه په دې خوابدی و چې بالکونسکي له ۱۸۰۵ کال راهیسې پوځ پرېښی و.

سردار اندرې له ځانسره ویل:

- زه خپله په دې پوهېدم، چې د یو چا خوښېدل او ناخوښېدل څومره زموږ له واک وتلې خبره ده، خو دا باید ددې لامل نه وي، چې زما له خوا د پوځ د سمون لپاره جوړه شوې کړنلاره، په خپله هغه ته وړاندې نه کړم. دغه کړنلاره به خپله، یو ښه دفاعیه وي. د خپلې کړنلارې په اړه یې له یو بوډا فیلډ مارشال سره چې د ده د پلار ملګری و، د مشورې غوښتنه وکړه. فیلډ مارشال هغه ته وخت وټاکه او په خورا ورین تندي یې د سردار هرکلي وکړ او دا وعده یې هم ورکړه چې د هغه په اړه به ټولواک ته خبر ورکړي. څو ورځې وروسته سردار اندرې ته خبر ورکړ شو چې دي باید د دفاع وزیر ګراف اراکچییوف ته ورشي.

سردار اندرې په ټاکل شوې ورځ د سهار په نهو بجو د دفاع د وزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتر ته ورغي. هغه خپله له اراکچییوف سره پېژند ګلوی نه درلوده او هېڅکله یې هغه نه و لیدلي، خو هغه څه چې د هغه په اړه پرې پوهېده، په ده کې د هغه په وړاندې ځانګړي درناوي نه راپاروه.

سردار اندرې د ګراف اراکچییوف د انتظار په کوټه کې د نورو څو تنو مخورو غیرمخورو کسانو ترڅنګ چې د هغه د کتو هیله یې لرله، ناست او له ځانسره یې ویل:

-دا د دفاع وزیر او د ټولواک د ډاډ وړ دي، هغه یو ناپېیلي او له چا سره ځانګړي اړیکي نه لري، زما لیکنه او یادښتونه هغه ته سپارل شوي دي او هغه یوازیني څوک دی چې د هغه په اړه به پریکړه وکړي.

سردار اندرې د خپل خدمت په وخت کې چې زیاتره هغه یې لا په یاد وو، د خورا ډېرو لویو لوړپوړو چارواکو د منني او انتظار کوټې لیدلې وې او دهغو له ډولا ډول او بېلابېلو ځانګړتیاوو سره آشنا و، خود ګراف اراکچییوف د انتظار کوټې یوه ځانګړې، ځانګړتیا لرله. د هغو غیرمخورو وګړو په څېره کې چې د وزیر د لیدو په تمه ناست وو، یو ډول د شرم او تابعیت نښې خورې وې او د مخورو او پېژندل شویو کسانو په څېره کې چې له هغه سره یې د کتنې هیله لرله د ناهیلې او ګبنې حالت چې تر یو ډول سپین سترګۍ او بې پروایي لاندې د پټولو هڅه یې کوله لیدل کېده. کولای شو ووایو چې دوی په خپل دغه حالت او پر هغه چا چې دوی یې دکتو هیله لرله، ملنډې وهي. ځینې په خیالو کې ډوب په کوټه کې ښکته پورته ګرځېدل او ځینو نور خپل منځو کې بنګېدل او خندېدل. سردار اندرې د هغو د خبرو اترو په لړ کې د سلاوا! اندریوویچو(د دفاع وزیر بشپړ الکسي اندریوویچ آرکچییوف و) او یاره غم به دې وخوره، اصطلاحات چې د اراکچییوف په اړه څو واره وویل شول، واورېدل. یو جنرال چې خورا مهم بریښېده ګواکې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ډېر انتظار سپکاوي ګاڼه، پښه په پښه اړولې وه او له ملنډو ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه،خو بيا هم هر وار به چې د وزير د کوټې ور راخلاص شو، د ټولو پر څېرو به يو احساس، چې ډار و، راخورېده.

سردار اندرې د دويم ځل لپاره د هغه ياور ته وريادکړه چې د ده نوم ګراف ته وريادکړي، خو ياور هغه ته په سپکاوي وکتل او وې ويل، يادونې ته اړتيا نه شته، وار به دې راشي. وروسته له هغه چې ياور څو تنه د وزير دفتر ته بدرګه او بېرته راوويستل، د سردار اندرې يوه افسر ته پام شو چې د سپکاوي او ډار نښه يې له څېرې څرګندې وې، هغه وحشتناکې دروازې ته ورپرېښودل شو. له وزير سره د دغه افسر کتنه خورا اوږده شوه، خو ناڅاپه د دروازې له شا نه د سپکاوي له قهره ډک لوړ غږ واورېدل شو. هغه افسر چې رنګ يې الوتي، شونډې او غومبورې يې رېږدېدل، له کوټې راووت، سر يې په دواړو لاسو کلک نيولې و، په چټکۍ او بې له هغه چې چاته وګوري،د انتظار له کوټې نه تېر شو.

تر هغه نه وروسته، سردار اندرې دروازې ته بدرګه او ياور په بنګهاري هغه ته وويل:

-ښۍ خوا ، کړکۍ ته نږدې.

سردار اندرې د کار يوې ساده کوټې ته چې د پرتم نښې يې نه لرله، خو ښه منظمه وه، ورننوت. د ميز تر شا د څلويښتو کالو په منګ يو سړي چې وتلې ټټر، اوږده ککرۍ، لنډې ځنې او له ګونځو ډک تندي لاره، وليد. سره ورته وروځو لاندې يې،خړې شنې رنګې سترګې ستومانۍ او ناپوهېدونکې برېښېدې. پزه يې سره، ډېره اوږده او پر شونډو راشېوه شوې وه. اراکچييوف سردار ته مخ راواړاوه او پرته له هغه چې ده ته وګوري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه مو غوښتل؟

سردار اندرې په کراری ځواب ورکړ: هیله کوم جلالتمابه! زه څه غوښتنه نه لرم.

د اراکچییوف سترګې هغه ته ورواوښتې:

-مهرباني وکړئ کېنئ، سردار بالکونسکي!

سردار زیاته کړه:

- زه څه هیله نه لرم، اعلیحضرت مهرباني کړې ده او زما وړاندیزونه یې تاسو عالیجناب ته رالېږلي دي.

اراکچییوف د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

-ما ته خورا ګرانه ده، اجازه راکړئ، ما ستاسو وړاندیز ولوست...

یوازې او یوازې د هغه د لومړۍ خبرې نه د مینې انګازه واوربدل شوه، پرته له هغه چې سردار ته وګوري، مخ یې شا و خوا ته اړاوه، رااړاوه او شببه په شببه یې خبرو د چغو او سپکاوي بڼه پیدا کوله:

- دنوي پوځي قانون وړاندیز کوئ؟ قوانین ډېر دي، نوي څه کوئ؟ چې د هغو زړو د سرته رسولو ځوک نه شته. نن سبا ټول قوانین لیکي، ګرانه! قانون لیکنه آسانه خبره ده، خو د هغه سرته رسول خورا ګران کار دی.

سردار اندرې، په خورا درناوي وویل:

-جلالتمابه! زه د ټولواک په سپارښتنه ستاسو لیدنې ته راغلی یم، تاسو زما د وړاندیز په اړه کومه لارښوونه او سپارښتنه لرئ؟

اراکچییوف، پاڅېد ،د میز نه یې پاڼې راواخېستې، سردار اندرې ته یې ورکړې او وې ویل:

- مهرباني وکړئ، ما د هغه په اړه خپل نظر ولیکه او هغه مې ځانګړې جرګه ګۍ ته سپارلی دی، زه ستاسو وړاندیز نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاڼې په منځنۍ برخه کې، په پنسل، داسې کرښې چې له تېروتنو نه ډکې او آن د ټکو او نښو د پر ځای اېښودو پاملرنه هم په کې شوې نه و، داسې ليکل شوي و:

- بې بنسټه، ګډه وډه او د منلو وړ نه ده، ځکه چې د فرانسوي پوځ د قانون له مخې اخېستل شوې او زموږ د پوځ د کړنلارې هېڅ څه په کې ليدل کېږي نه.

سردار اندرې وپوښتل:

- کومې جرګه ګۍ ته ورلېږل شوې ده؟

- د پوځي اصولو جرګه ګۍ ته، او زما له خوا په هغه جرګه ګۍ کې ستا د افتخاري غړيتوب سپارښتنه هم ليکل شوې ده.

سردار اندرې ځواب ورکړ: - زه کوم شکايت نه لرم.

اراکچيېوف تکرار کړه:

-هو کې افتخاري غړي، هغه هم بې شکايته! ښه راغلاست.

هغه اندرې ته سروښوراوه او چغه يې کړه:

-آها، تا ته وايم، بل تن ته ورغږ کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سردار اندرې په جرګه ګۍ کې د خپل غړيتوب د منلو خبرتيا ته د انتظار په موده کې له پخوانيو آشنايانو ، په تېره بيا له هغو کسانو سره چې کېداى شو ،له ده سره په راتلونکې کې خواخوږي وکړي، آشنايانې تازه کولې. هغه اوس په پترزبورګ کې، هماغه احساس، احساساوه چې د جګړې د پيل په درشل کې يې احساساوه ، هغه احساس چې په ده کې يې، په راتلونکي کې،لوړ پلو ته ناآرامه لېوالتيا راپاروله او د ميليونو انسانانو برخليک پورې يې اړه پيدا کوله.

هغه،د عمرخوړلو له قهره،د ناخبرو له لېوالتيانه،د بې له ټينګاره، د خبروکسانو له احتياط او پاملرنې او د ټولو له ګبنې او ناآرامۍ نه، د بې شمېره جرګه ګيو چې ورځ تر ورځ د هغو له شته والي او نويو جوړېدو نه خبرېده ،داسې احساسوله، چې اوس يعنې ۱۸۰۹ کال کې، دلته په پترزبورګ کې د کومې لويې کورنۍ جګړې د پيل لپاره چې ستر قوماندان يې سپيرانسکي و ، چمتووالى روان دى. سپيرانسکي يو مرموز سړي و چې ده نه پيژاند ، خو ده ته يو نابغه برېښېده...

سردار اندرې اوس په داسې يو منل شوي لوړ، ښه او د پام وړ دريځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و، چې د پترزبورګ لوړو اعیانو او بلې هرې ډلې په ورین تندي او پرانستې غېږې د هغه هرکلي کاوه. د بیا جوړونې ګوند ځکه د هغه منلو ته خوښي ښودله چې هغه یې نه یوازې د کتاب او مطالعې د یوه لېوال او ښه ذهن لرونکي په نامه پېژانده، بلکې د خپلو مرییانو او بزګرو د آزادۍ له امله یې د یوه لیبرال شخص نوم ګټلی و. د عمر خوړلو او ناراضیانو ډلې ته، هغه د خپل پلار د غوره دریځ له امله د درناوي وړ و او دغې ډلې هیله لرله چې د نویو اصلاحاتو په وړاندې د دوی د سیالي لپاره، د هغه ملاتړ ترلاسه کړي. د ښځو ډلې هغه په بې ساري خوښۍ ځکه مانه، چې هغه ته یې د یو ښه بډای او داسې یو زوم په سترګه کتل، چې په جګړې کې د وژنې (یو وار آوازه خپره شوه چې دی په جګړه کې وژل شوی دی) او د ځوانې ښځې زورونکې مرګ یې د هغه د شخص نه یو شاعرانه کړۍ تاو کړې وه. ددې ترڅنګ هغه چا چې دی له نېږدې او پخوا نه پېژانده، ټول په یوه آواز په دې ډاډمن وو، چې هغه په دې پنځو وروستیو کلو کې د ښه والي پلو خورا بدل شوی دی. طبیعت یې نرم شوی او خېره یې لا مېړنۍ شوې ده. د ځان ښودنې، کبر او پر نورو ملنډې یې په کړو وړو او خبرو کې له منځه تللي... د ده له کار سره یې مینه او لېوالتیا زیاته او زیات شمېر خلک یې د لیدو هیلمند شوي دي.

د دفاع له وزیر ګراف اراکچییوف سره د کتنې نه یوه ورځ وروسته مازدیګر هغه د ګراف کوچوبیه کره ورغی او له «سلاوا اندربوویچ» (کوچوبیه هم وزیر په دې نامه یادوه...) سره یې د خپلې کتنې نقل ورته وکړ.

ګراف کوچوبیه هغه ته وویل:

- ګرانه! آن په دې پېښه کې هم، تاسو د میخایئل میخایئلوویچ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډون نه پرته، هېڅ څه کولای نه شي. د زړه سره ! دا سړي هر کاره دي، خیر، هغه ژبه کړې ده، چې نن مانښام دلته راشي.

سردار اندري وپوښتل:

- نو دا د جګړې کړنلاره د سپیرانسکي پورې څه اړه لري؟

کوچوبیه وموسېد او سر یې وښوراوه. هغه چې د بالکونسکي سادګۍ حیران کړي و، داسې زیاته کړه:

- څو ورځې د مخه مو له هغه سره د تـا پـه اړه خبرې کولې او د تا له خوا د مریيانو د آزادۍ خبره هم یاده شوه.

یو بوډا چې د ټولواکې ایکاترینې د زمانې لـه لوړپوړو چـارواکو نه و، سردار ته مخ وروا ړاوه او په سپکاوي یې له نه هغه وپوښتل:

- ښه سرداره ! دا ته وې چې خپل مریيان دې آزاد کړل؟

سردار پـه دې هیله چې بوډا لا پسې خوابدی او پـه قهرنـه کړي او خپل دغه دریځ چې مریيان یې پرېښي کمزوري وښیي، ځواب ورکړ:

- ځمکې خورا لږې او حاصل یې کم و.

بوډا کوچوبیه ته وکتل او وې پوښتل:

- ډاربږي چې د اوښتون له قافلې نه شاته پاتې نـه شئ ! او ترلږ ځنډه نه وروسته یې وویل:

- زما پـه یوه خبره هېڅ سر نـه خلاصېږي، مریيان خو دې پرېښودل اوس بـه کرکیلـه څـوک کـوئ؟ قـانون جـوړول خوآسـانه کـار دی، خـود هېواد د چارو اداره خورا ګرانـه ده، پـه هر حال زه لـه تاسو نـه پوښتنه کومه ګرافه ! که ټول آزموینه ورکړي، څوک به د شورا مشر وي، څـوک به د ادارو مشران وئ؟

کوچوبیه، پښه په پښه واړوله، ټولو ناستو کسانو تـه یې وکتـل او ځواب یې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه فکر کوم، هغه کسان چې په آزموینې کې بریالي شي.
- ښه، د ساري په توګه له ماسره پریا چنیکوف کار کوي، ویاړمن سړی دی، په سرو زرو ارزي، هغه له شپیتو اوښتي، ایا هغه لاړ شي، آزموینه تېره کړئ؟
- هو کې، دا ستونزمنه خبره ده، ځکه د روزنې دودول زما په هېوا د کې ګرانه چاره وه، خو،...

ګراف کوچوبیه خپله خبره پای ته ونه رسوله. له خپله ځایه پاڅېد ، د سردار اندري لاس یې ونیو او د هغه لوړ ونې، نیم طاس سري، ژیړځېي، پراخ تندي او برند وروځې سړي مخ ته چې ددوی خوا ته روان و ،ورغي... هغه د ځلوېښت کالو بربښېده، شین بخون جمپر یې اغوستي، دصلیب نښان یې په غاړه او یو ستوري یې د ټټر په چپه خوا ځمبولې و. دا سړي هماغه سپیرانسکي و. سردار اندرې د سترګو په رپ کې هغه وپېژاند او ژوند ته د ګوا ښمنو شېبه په شان یې څه په زړه کې رالمسېدل. خو دی په دې نه پوهېده چې د ده په زړه کې دغه رالمسېدونکي او وېښېدونکي احساس، له رخې و ، که له انتظاره او یا د هغه درناوي له امله چې دغه سړي په چا کې راوېښاوه. د سپیرانسکي څېرې ځانګړې بڼه لرله، چې د لیدو په لومړي شېبه کې پېژندل کېده. سردار اندرې په هغو ټولو بنداړونو او غونډو کې، چې ده هلته تګ راتګ لاره، څوک په دې اندازه آرامه او ډاډمن نه و لیدلي...

هغه هېڅ چېرې، د هېڅ چا داسې اغېزمن کتل او هم مهاله هغه مهرباني چې د هغه له نیم پرانستو او لږ ولمدو سترګو نه وربده، هغه دغه راز ژوره، خو صادقه موسکا چې کومه ځانګړې معنا یې هم نه لرله، هېڅ چیرې نه وه لیدلې. هغه دغه شان خوږ، صاف او آرام غږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا دا سې ښکلې تانده ښېره، په ځانګړي توګه لاسونه، لږ سوړور، خورا پاسته، تاوده او سپین لاسونه، هېڅ کله نه و لیدلي... سپیرانسکي څوک و؟ هغه د بهرنیو چارو وزیر، د ټولواک ویاند، د هغه د لارې مل، چې له ده سره ایرفورت ته تللي و او څو ځله یې هلته له ناپلیون سره لیدلي او له هغه سره یې خبرې کړې وې.

سپیرانسکي د هغه څه برخلاف چې په لویو غونډو او بنډارونو کې کېږي، نه یوازې هر چاته جلا جلا نه کتل، بلکې په خبرو کې یې هم تلوار نه کاوه. په خورا آرامۍ او ډاډ یې خبرې کولې، په دې ډاډمن و چې ده ته ټول غوږ غوږ دي او ده به هم یوازې هغه چاته کتل، چې ورسره غږېده.

سردار اندرې په ځانګړي توګه د سپیرانسکي هرې خبرې او هرې خوځېدا ته ځیر ځیر و...

سپیرانسکي، کوچوبیه، ته وویل:

-له دې امله خواشیني څرګندوي چې ناوخته راغلی دی. هغه وویل چې په دربار کې ځنډېدلی دی، خو دا یې ونه ویل چې له ټولواک سره بوخت و، خو په ځان ښودنه کې د کمینۍ کچه د سردار اندرې نه پټه پاتې نه شوه. کله چې کوربانه سردار اندرې هغه ته وروپېژانده، سپیرانسکي په کراره خپلې سترګې د هغه ښېرې ته ورځیر کړې، یوه شېبه یې په خندا خندا هغه ته وکتل او بیا یې وویل:

- تاسو سره له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله شوم، ما د ټولو نورو په شان ستا په اړه ډېر اورېدلي دي.

کوچوبیه، په لنډه توګه د آراکچییوف له خوا د بالکونسکي د منلو په اړه وغږېد. ددې خبرې په اورېدو د سپیرانسکي پرشونډو موسکا خپره شوه، هغه چې په کراره او آرامه غږېده، هر څپه او کلمه یې جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلا ادا کول:

- ښاغلي مګنیخکي د پوځي قوانینو د څانګې مشر زما نېږدې ملګري دي، که تاسو هیله لرئ زه کولې شم له هغه سره ستاسو پېژند ګلوی وکړم او د هرې جملې په پای کې یې لږ څنډ کاوه...

ډېر ژر د سپیرانسکي شاوخوا ته یوه ډله جوړه شوه او هغه بوډا چې د خپل مامور پریانیچنیکوف د برخلیک په غم کې و، هم له هغه نه پوښتنه وکړه. سردار اندرې هېڅ نه غږېده او په خبرو اترو کې یې ګډون ونه کړ. یوازې د سپیرانسکي او د هغه د غږېدا او خوځېدا څارنه یې کوله او هغه چا ته یې چې لا څو شېبې د مخه د ده لپاره د دیني علوم د طالب نه زیات څوک نه و، او اوس یې د ده په انډ د روسیې ټول برخلیک د هغه په سپینو او پستو لاسونه کې لید، په ځیر کتل. بوډا ته د ځوابونه په لړ کې د سپیرانسکي بې ساري او له آرامي نه ډک ځوابونه سردار اندرې حیران کړي و. داسې برېښېده چې هغه خپلې خبرې له خورا لوړو څوکو هغه ته رالېږي، خو همدا چې بوډا خپل غږ له اندازې زیات اوچت کړ، سپیرانسکي وموسېد او وې ویل:

- دی ځان ته حق نه ورکوي، چې د ټولواک د ښو یا بدو په اړه قضاوت وکړي.

سپیرانسکي وروسته له هغه چې یوه موده، له مېلمنو سره پاتې شو، پاڅېد، د سردار اندرې پلو ورغي، هغه نه یې هیله وکړه چې د تالار کوزې خوا ته لاړ شي. دا څرګنده ده، چې هغه غوښتل له بالکونسکي سره د زړه خواله وکړي.

په یوې نرمې موسکا چې د ملنډو نښې په کې لیدل کېدې، وویل:

- دغې تودې مرکې او خبرې اترې چې دغه درانه بوډا له ما سره پیل کړې، له تاسو سره خبرو ته پرې نښود م...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيرانسکي زياته کړه:

- زه ډېره موده کېږي چې تاسو پېژنم، لومړي خو ستاسو له خوا د کليوالو مريیانو پرېښودل او آزادول، يوه غوره او بېلګيزه چاره وه او کاشکې نورو ځمکوالو هم ستا په شان کار کړي وای. دويم دا چې تاسو د ياورانو له ډلې نه هغه څوک ياستئ، چې د درباري امتيازاتو او درجو د لغو د فرمان سپکاوي مو نه دی کړئ، هغه مو بد نه دی ګڼلی او له هغه نه خوابدي نه ياستئ.

سردار اندرې وويل:

- هو کې پلار مې نه غوښتل چې زه له خپل دې حق نه ګټه واخلم او له ټيټو پوړو او رتبو نه کار پيل کړم.

- ستاسو پلار د زرينې پيړۍ سړي دي. داسې ښکاري چې هغه داوسنۍ زمانې ترو ګړو د لوړو خيالاتو خاوند دي، نو ځکه د طبعي عدالت دغه جوړښت نه مني.

سردار اندرې چې هڅه يې کوله، د سپيرانسکي د خبرو د اغېز په وړاندې چې پر ده هم اغېز کوي، ودرېږي، وويل:

- خو زما په اند ، دغه نيوکې بې بنسټه هم نه دي.

سردار اندرې چې نه غوښتل په هر څه او د هر شي په اړه د هغه ټولې خبرې و مني، تکل لاره چې له هغه سره ناندرۍ پيل کړي...

هغه غوښتل چې د دغه پېژندل شوي شخصيت خبرې په ځير واوري، د هغه کړه وړه وڅاري، چې هغه ښه وپېژني. دغه کار د هغه ذهن او خيال سخت بوخت کړي و.

سپيرانسکي په آرامي وويل:

- بې بنسټه نه دي؟ کېدای شي، بنسټ يې د ښاغلو شهرت پالنه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او تر یوه ځایه ملي ګڼي.

سپیرانسکي سترګې ښکته واچولې او وې ویل:

- ستا مو خه څه ده؟

سردار اندرې وویل:

- زه ښایي د مونتیسکوي مینه وال یم، د هغه دا اند ته چې درناوي او سپېڅلتیا د پاچاهۍ بنسټ ګڼي، بې له هرڅه منم. زما په اند د اعیانو او درباریانو ځینې امتیازونه او حقوق د همدې جوړښت ځینې بنسټونه جوړوي.

که څه هم د سپیرانسکي له سپینې څېرې نه موسکا کډه وکړه، خو هغه لا په زړه پورې شوه، داسې ښکارېده چې د سردار اندرې ځینې خبرو یې پام اړولی دی. هغه په فرانسوي ژبه د هغه پوښتنو ته ځواب ویل پیل کړل، که څه هم څرګنده وه چې هغه له روسي ژبې نه په دې ژبه کې په ستونزو خبرې کوي، ولې بیا هم هماغه شان آرامه غږېده، هغه وویل:

- که له دې اړخه خبرې ته ځیر شو... هغه په دې اند و چې ویاړ او درناوي یو چا ته د امتیاز په ورکولو، نه شي ساتل کېدای. او د هغه دلایل ساده، روښانه او لنډ وو.

ټینګ، ویاړمن او پرتمین جوړښتونه چې د سیالۍ او پېژندنې سرچینې دي، باید د ستر ټولواک ناپلیون د "لژیون دونور" په شان د پرمختګ د اصلونو نه یو اصل وي، نه د کومې طبقې یا دربار امتیاز.

سردار اندرې وویل:

- په دې کې هېڅ شک نه شته، خو له دې نه هم سترګې پټولای نه شو چې درباري امتیازات هدف ته په رسېدو کې ښه اغېزمن وو. درباریان ټول هڅه کوي چې د خپل امتیاز وړتیا ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیرانسکي وویل:

- خو تاسو په خپله له دې امتیاز نه لاس په سر شوي یاستئ.

هغه په یوې موسکا دا څرګنده کړه، چې غواړي هغه خبرې چې سیال یې په کې د ناآرامي احساس کوي، په مینه ناکه ژبه پای ته ورسوي، وې ویل:

- هیله کوم ما ته ویاړ راوبښئ او د چهارشنبې په ورځ، زما کره مهرباني راوکړئ. په هغه ورځ به ما له ګنیځکي سره هم خبرې وکړو، زه هغه سره غږېدلي یم او هیله لرم چې د هغه خبرې به تاسو ته په زړه پورې وي. ددې ترڅنګ به مې دا ویاړ هم په برخه شي چې له تاسو سره پوره او د زړه له کومې د زړه خواله وکړم. هغه سترګې وترلې،د درناوي په نښه یې سر وښوراوه او په فرانسوي ښه یې بې له هغه چې مخه ښه وکړي او یا د چا پام ځانته ورواړوي، له تالاره ووت

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سردار اندرې په پترزبورګ کې د خپلې استوګنې په لومړيو ورځو کې داسې انګېرله چې د پلازمينې وړې او ناڅرګندې چارې، د هغه د خيالاتو هغې سپېڅلتيا ته تاوان رسوي چې ده د باندې په ساده ژوند کې ترلاسه کړې دي.

ماښام به چې کورته راستون شو، په ټاکلو وختونو کې به يې څلور پنځه کتنې ليدنې د خپل يادداښت په کتابچه کې په نښه کړې. هغه نه کار کاوه او نه يې د څه شي په اړه فکر کاوه، ځکه هغه آن د فکر کولو لپاره هم وخت نه لاره... خو به بيا يې هم خبرې ښې او پر ځای کولې.

کله به يې په خواشنۍ دې ته پام شو، چې يوه ځانګړې موضوع يې په څو مجلسونو کې طرحه کړې او پرې غږېدلی دی...

سپيرانسکي د چهارشنبې په ورځ په خپل کور کې له هغه سره کېناست او د اوږدې مودې پورې يې، له هغه سره يوه په يو د زړه خواله وکړه. دغې کتنې هم لکه د لومړې کتنې په شان چې کوچوبيه د کور په خبر پر بالکونسکي ډېره اغېزه وکړه.

هغه کسان چې د سردار اندرې تر نظره سپک او بې اندېښنې ورتلل، خورا زيات او بې شمېره وو، نو ځکه يې هڅه کوله، هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال ارمان په هر چا کې پیدا کړي چې دی یې د سرته رسولو لپوال و ،نو ځکه یې په ډېرې آسانۍ وکولی شو ، چې سپیرانسکي د پوره او هوښیار انسان د بېلګې په نامه ومني.

که سپیرانسکي د هماغه ټولنیزې ډلې وای چې سردار اندرې و ، که هغه د هماغه ډول روزنې او اخلاقي دودونو خاوند وای، لکه دی، نو کېدای شو چې بالکونسکي ژر تـرژره د هغـه د انسـاني نـاتوانیو او ټـولنیز شخصـیت کمـزورو ټکـو تـه پـام شـوی وای. خـو اوس د سپیرانسکي حیرت پارونکی عجیب منطقي تفکر په ده کې هغـه تـه خورا ژور درناوی راپاراوه، په تېره بیا له دې کبله چې هغـه د ده په دې ډول خیالاتو او تفکر پوره پوهېدای نه شو. کېدای شي، سپیرانسکي له دې امله چې د سردار اندرې د استعداد او توان درناوی یې کاوه او یا له دې کبله چې ویې کولای شو ، د هغـه د دوستۍ ویاړ وګټي، یـوازې سره کیني او د زړه خواله وکړي. سپیرانسکي پـه پـوهې او فضـیلت، پیاوړي تفکر او خپل له تعصب نه آزادو خیالاتو سره هڅه کوله، هغه دځان خواته راوکاږي.. دا په دې معنیٰ چې په پټه خوله یې ځان او هغه، یـوازیني کسان ګڼل چې کولای یې شول، د نورو نـاتواني او حماقت وغنـدي او د یـو بـل د ژورو اندېښـنو او هوښـیاري درنـاوي وکـړي. سپیرانسکي لـه سـردار انـدرې سره د چهارشنبې پـه ماښـامنۍ اوږدې کتنې کې په وار وار سره د "زموږ" پـه کلمې ټینګار کاوه، د ساري پـه توګه هغه ویل:

ـ خلـک زمـوږ ټـولـو هغـو کـړو وړو تـه ګـوري چـې لـه ورځنـی دود دستور او حالاتو نه لوړ او یا ښکته وي...

یا به یې په موسکا ویل:

ـ ولـې مـوږ غـواړو ، داسې لاره ولټوو چې لېوان ماړه وي او رمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړه وي... یا دا چې: هغوی نه شي کولای په موږ پوه شي... دغه ټولې خبرې په داسې یوې ژبې کېدې چې، ښودنه یې کوله:

ـ موږ پوهېږو چې هغوی څوک او موږ څوک یو...

له سپیرانسکي سره دغو اوږدو خبرو اترو یوه پایله لرله او هغه دا، دده هغه احساس یې لا پسې پیاوړی او ژور کړ، چې تر لومړي کتنې نه وروسته د سردار اندرې په زړه کې پیدا شوی و. سردار اندرې ته دا ځرګنده شوه چې هغه یو منطقي، خورا هوښیار او په اندېښنو او تفکر کې ډېر سختګیر دی، په پرله پسې زیار او هلوځلو واک ته رسېدلی و او خپل دغه واک یې له روسیې نه د چوپړ نه ځاروه.

سپیرانسکي، د سردار اندرې په اند، هماغه څوک و چې ده غوښتل دی خپله دهغه په شان واوسي. هغه څوک چې د ژوند ټول اړخونه یې په خورا هوښیارۍ سپړلي او پرته له عقله، بل څه نه مني .هغه هر څه د عقل په تله تلل. خورا پېچلې خبرې یې په داسې آسانۍ او سادګۍ سپړلې چې سردار اندرې نابېره د هغه هره خبره، منله او ملګرتیا یې کوله. هغه که په کومه خبره نیوکې کولې، دا یوازې ددې لپاره و چې د خپلې ذهني خپلواکۍ درناوی وکړي او په ټولو برخو کې د سپیرانسکي تر اغېز لاندې رانه شي. د هغه هر څه سم، ښکلي او د پام وړ و، خو هغه څۀ چې سردار اندرې یې خواشیناوه، نه یوازې د سپیرانسکي ساړه هینداریز کتل و، چې د هغه زړه نه یې د خبرېدو لار بدلوله، بلکې د هغه سپین او ښکلي لاسونه و چې سردار اندرې بې ارادې هغو ته پرله پسې کتل، هغه شان چې ساده خلک د واک لرونکو خلکو لاسونه ته ګوري. همدا هینداریز کتل او سپین ښکلي لاسونه هغه څۀ و چې سردار اندرې یې عصبي کاوه. هغه څه چې په سپیرانسکي کې د سردار اندرې د تعجب او حیرانتیا وړ و، هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې خلکو ته په بې ساری توګه د هغـه پـه سـپکاوي کـتـل، بلکې هغـه لارې چارې او بېلابېل دلایل وو، چې د خپل نظر د عملي کولو لپاره یې له هغه نه کار اخیسته...

سردار اندرې له سپیرانسکي سره د خپلې پېژند ګلوۍ پـه لومړنیو وختونو کې هماغـه شان د هغـه لېوال و، لکه هغه لېوالتیا چې ده یو وخت له بناپارت سره ښودله... هماغـه لومړۍ شپه چې بالکونسکي د سپیرانسـکي کورتـه ورغـی او خبـرې د پـوځي مقرراتـو جرګـه ګـۍ تـه ورسېدې، سپیرانسکي په ملنډو سردار اندرې تـه وویـل چې یو سلو پنځوس کاله د دغه جرګه ګۍ له عمره تېرېږي، پـه میلیونـو روبلـه خرڅ پرې شوي دي، خو د روزنکاف له پرتله ایز قوانینو پرته، بل هېڅ کار پـه دې برخه کې شوی نه دی. هغه زیاته کړه:

- دولت، په میلیونو روبله خرڅ کـړي دي، خو پرتـه لـه همدې نـه بـل هېڅ څه ترسره شوي نه دي. مور غواړو، مشـرانو جرګې تـه نوي واکونـه وسپارو، خو ددې لپاره قانون نه لرو، نو له همدې امله دا بـه ستاسـو پـه شان خلکو لپاره لویه ګناه وي، چې د دولت له خدمت نه لرې دي.

سردار اندرې وویل:

ـ ددې کـار لپـاره، حقـوقي زده کـړې پـه کـار دي او زه لـه هغـو نـه بـې برخې یم.

ـ نو څه غواړئ؟ هېڅ څوک یې نه لـري. دا یـو کـوډې وهلـي کـړۍ ده، چې باید ځان ترې وژغورو.

****

یوه اونۍ وروسته و چې سردار اندرې د پوځي قوانینو د جرګـه ګـۍ غړی شو او هغه څه چې ده یې په تمه نه و، هغه دا و چې، هغـه تـه د دغـې جرګه ګۍ د یو ډلې مشري هم وسپارل شوه. هغه د سپیرانسکي پـه هیلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غوښتنه د مدني قوانينو دلومړۍ برخې د جوړولو مسووليت چې کار پې روان، په غاړه واخيست. هغه د ناپليون او جوسي نين پر بنسټ، د فردي قوانينو په جوړولو پيل وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

پيير، پـه ۱۸۰۸ کـال کې، چـې څـه کـم دوه کالـه پخـوا لـه خپلـو جايدادونو نه تر سفر وروسته راستون شو، بې له هغه چې دی يې هيله ولري، د ده د ارادې نه پرته د پترزبورګ د فراماسونانو د ټولنې مشر شو، هغه خوړنتونونه پرانستل، نوي نوي غړي خپلې ټولنې تـه رابلل او د ددغې ټولنې، دبېلابېلو ډلو د يـووالي لپاره يې هلې ځلې کولې. د پخوانيـو اسـنادو اصـلي نسـخې يـې راټولـولې، پـه خپلـې پـانګې لمانځتونونه جوړول او د امکان تر اندازې پورې يې د خپلې ډلې د هغو کسانو پر ځای، چې نه يې شو کولای د خپل غړيتوب پيسې ورکړي، لـه خپله جېبه پيسې ورکولې. هغـه پـه پترزبورګ کـې د بې وزلـو لپـاره د جوړې شوې خونې ټول خرڅ يوازې له خپلې پانګې ورکاوه.

دې سره همهاله، د هغه ژوند لکه د پخوا په شان په خپـل ډول روان و. عياشي، عيش و نوش. د هغه ښـه خـوا ړه، پريمانـه څکـل خوښـېدل او سره له هغه چې له نامحرمه ښځو سره يې معاشرت ګناه او غير اخلاقـي چـاره ګڼلـه، مګـر تـل بـه يـې د خپلـو مجـردو دوسـتانو د عياشـي پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنداړونو کې ګډون کاوه.

هغه د خپلو ټولو چارو او په ورځني ژوند کې د مشرۍ د درلودلو سره سره، کرارکرار دا احساسوله چې د فراماسونۍ هغه بنسټ چې دی پرې ولاړ دی، د ده د هلوځلو سره سره نه یوازې ټینګېده نه، بلکې ورځ تر ورځې یې د ړنګېدو احساس کېده.

خو سره له هغه چې ده دا احساسوله چې د هغه تر پښو لاندې دغه ولاړه ځمکه چې دی پرې ولاړ دی ښویږي، مګر هغه خپل اړیکي په خورا درناوي لا هغه سره پیاوړي کول.

له هغه وخته چې دی د فراماسون د ټولنې غړی شوی و، د هغه چا حالت یې درلود، چې په خورا باور پر یوې ناولې جبې (ختهو) روان وي او کله چې یې یوه پښه په کې ډوبه شي، د خپل توان د آزمایلو لپاره بل ګام هم اخلي، وړاندې درومي، او لا پسې په کې ډوبېږي او سره له هغه چې اوس د هغه دواړه پښې ترځنګنو پورې په دغه ناولو ختهو کې ننښتې وې، خو بیا هم ده په ډېرې ناهیلۍ خپل تګ ته دوام ورکاوه.

یوسف الکسوویچ په پترزبورګ کې نه و. هغه په دې وروستیو وختونو کې د پترزبورګ د فراماسون د یوې ډلې مشري پرېښې وه او زیاتره وخت یې په مسکو کې تېراوه. د دغې ډلې مشران هغه کسان وو چې پېیر په ورځني ژوند کې هغه پېژندل او نه یې شو کولای هغو ته د شهزاده ب. یا د ایوان واسیلوویچ پر ځای معمار ورونه، ووایي. که څه هم هغوی ټول ده د تنبلو او بې وزګارو خلکو په توګه پېژندل، خو هغوی به د فراماسون د ټولنې ځانګړې جامې اغوستې، د دغې ډلې نښانونه او نورې نښې چې په زیاتي خوارۍ یې ګټلي و سره ځړول او په غاړه کې یې صلیبونه اچول. زیاتره وخت به چې اعانه راټولیده، د پېیر به دې ته پام شو، چې د دوی د یولس کسیزه ډلې (لژ) څو تنه غړي چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنۍ کې تر ده خوار نه وو، په ګډه متې شل د پرش روبله ورکولې او کله کله خو به يې يوازې د هغو د ورکولو وعده ورکوله او بس. د دغو کړوړو په ليدو به هغه ته هغه ماسوني قسم وريادشو چې هر ماسون يې دې ته ګماره چې خپله ټوله شتمنۍ تر خپلو نېږدې کسانو ځار کړي. د همدې خبرو لمسون به کله ناکله په ده کې د شک او ترديد زړي رازرغونول، خو هغه هڅه کوله په هغو سترګې پټې کړي.
د دغې ډلې ټول ورونه چې ده پېژندل، هغه يې په څلور ډلو ويشل:
لومړنۍ يې هغه ډله وه چې نه يې د لومړنيو ډلو (لوژ) چارې تر سره کولې، نه يې د خواخوږۍ په چارو کې ګډون کاوه، بلکې يوازې په روحاني رازونو کې ډوب و او د خدای د درې ګونو نومونو او د نړۍ د جوړښت د لومړنيو درې ګونو شيانو، چقمق، جيوه او مالګې په مسايلو او... لګيا وو.
پېير د ورونو د دغو ډلو ډېر درناوی کاوه او د عمر خوړو زياتره ورونه يې چې يوسف الکسوويچ هم د هغو يو تن و، د همدې ډلې شمېرل. هغه د هغو په دغو عقايدو کې ځان ځکه شريک نه ګاڼه، د ماسوني د جوړښت له عرفاني اصولو سره يې لېوالتيا نه درلوده.
ځان او ځان ته ورته ورونه يې ځکه د دويمې ډلې غړي ګڼل چې دوی لا په ماسوني جوړښت کې، هغه لار چې د عقل له تلې سره برابره وي، نه وه پيدا کړې او هيله يې لرله چې دغه ارمان به يې ترسره شي.
دريېمه ډله هغه ورونه و چې د ماسوني جوړښت په مراسمو او د هغو پر بنکلو او پرتمينو تشريفاتو يې زړه تړلی و، خو د هغه د روان او روح پروا يې نه ساتله. دغه ډله چې د شمېر له پلوه تر نورو زياته وه، پېير، ويلارسکي او آن د لوژ (يا لومړنۍ ټولنې) مشر استاد هم د دغې ډلې غړي ګڼل. او په پای کې څلورمه ډله هغه ورونه وو، چې زياتره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان و چې نوي یې دغه لاره غوره کړې وه. د پییر په اند دغه ورونه د خپلې ټولنې په یوه اصل هم ایمان نه لاره، جذبه یې نه لرله او یوازې په دې هیله د دغې ټولنې غړي شوي وو، چې په دې ټولنې کې له ځوانو بډایو غړیو سره چې شمېر یې لږ هم نه و، آشنا او د هغو نه مرستې ترلاسه کړي. پییر کرار کرار په دې لاره او عقیدو کې، له خپلو هلو ځلو نه پښېماني او ناخوښي ښکاره کوله. کله به یې آن دغه لاره چې په روسیه کې ورسره آشنا شوي و، چور بې معنیٰ او دوکې نه ډک ګڼله. که څه هم پییر دا تصور نه شو کولای، چې د دغه جوړښت په اړه شکمن شي خو دا فکر یې کاوه چې، د روس ماسوني غورځنګ بې لارې او له خپلو لومړنیو سرچینو نه، نه لرې شوی دی، نو له دې کبله د کال په وروستیو ورځو کې بهرته لاړ، چې خپل روحي هڅې د لوړ عالم د راز سپړلو ته وګماري.

***

د ۱۸۰۹ کال په اوړي کې پییر بېرته پترزبورګ ته راستون شو. زموږ ماسونان، له خپلو بهرنیو هملارو د لیکونو له لارې نه دا سې خبر شوي وو، چې پییر بیزا او خوف په بهر کې د دغه جوړښت د خورا لوړپوړو غړو او مشرانو باور او خوا خوږي ترلاسه کړې، له لوړو رازونو نه خبر شوی او کېدای شي، په دې نظام کې غوره پوړ وته ورسېږي، نو له دې کبله هغه به له خورا ستړولاس ته راوړلو سره د دغه جوړښت د لا پرمختګ او غوړتیا لپاره روسیې ته راستون شي.

د راستنېدو سره سم، د پترزبورګ ماسونان هغه ته ورغلل، ټولو هغه ته د مرستې او لارښوونې هیله ښکاره کوله، خو داسې یې انګېرله چې هغه کوم راز له دوی نه پټوي او د کوم نوي کار په تکل کې دی.

پرېکړه وشوه چې د دویمې کچې د یوه (لومړنۍ کړۍ) لوژ پرتمینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه جوړه شي. پېير وعده کړې وه چې په دې پرتمينې غونډه کې به د دغې ورور ګلوۍ د ټولنې د لوړو مشرانو يو پيام د پترزبورګ ورونو ته اوروي. د ورو ګلوۍ د ټولنې ټول غړي راغلي وو. پېير تر ځانګړو تشريفاتو وروسته پاڅېد او خپلې خبرې يې پيل کړې.

هغه چې خپله ليکل شوې وينا په لاس کې وه، رنګ يې تک سور اوښتی و او ژبه يې لړ اوښته ،وويل:

ـ ګرانو ورونو !

آرامه او له رازه په ډک لوژ کې، د سپېڅلو مناسکو سر ته رسول، پوره کار نه دی، بايد کار وکړو... کار. موږ ټول ويده شوي يو، بايد راويښ او کار وکړو. هغه خپله کتابچه راواخېسته او په لوستلو يې پيل وکړ:

ـ د ريښتيني حقيقت د خوربدو او د پوهې د رڼا د بري لپاره، بايد انسانان له ناولتيا پاک او دهغو د روح د بهېر قوانين د زمانې د روح له غوښتنو سره برابر او هر پلو خواره کړو، د ځوانانو د روزنې او پالنې لار ښوونه وکړو، د پوهې او د ژور حکمت له خاوندانو سره اړيکې لاپسې ټينګ، په مېړانې او غوره اند ېښنې سره د جهالت الحاد او خرافاتو په وړاندې ودرېږو او خپل هغه دوستان، چې د واک په خلکو کې د خواخوږۍ وړ او وفادار دي، سره يو کړو.

دغه هدف ته د رسېدو لپاره بايد خواخوږي او مهربانه وواسو، په سستۍ او بدبينۍ لاس بري شو. بايد هڅه وکړو چې ښه خلک او پرهيزګاران خپل حق په همدې دنيا کې تر لاسه کړي. خو سياسي ډلې، موږ له دغې روښانه او ځلېدونکې لارې نه بې لارې کوي. نو په دغه حالاتو کې بايد څه وکړو؟ ايا د انقلاب لپاره کار وشي او د زور کلي په زوروران شي؟... نه، موږ به په دې لاره لاړ نه شو، دا زموږ لاره نه ده. هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اصلاحات چې د زور له لارې ترسره شي، هغه د درناوي وړ نه دي، ځکه تر هغه پورې چې انسانان خپله اصلاح شوي نه وي، هېڅ توان نه شي کولای د اهریمن د ناولتیاو او بدیو د مخې خنډ شي، نو ځکه عقل زور زیاتی ته اړتیا نه لري.

د غوره نظام بنسټ باید پر هغه څه ودرېږي چې په هغه کې انسانان ارادتمند، سپېڅل اندي او عقاید یې د یووالي له مینې ډک وي. دوی باید په دې ګروهمن وي چې هرځای یې باید په خپل قوت سره د دوکو او جهالت جرړې ویستل شي او پرځای د هنر او پوهې رڼا وځلېږي. رښتیني خلک د سپکو او بد زړو له منګلو وژغورل شي او د ورونو ټولنې ته راوستل شي. یوازې دغه وخت کېدای شي، زموږ ټولنه او جوړښت خپل هغه لازم توان ترلاسه کړي، چې د فساد او ناولتیا لاسونه په خورا کراری لنډ کړي.. لنډه دا چې داسې یو پیاوړي او له هر پلو واکمن نظام رامنځ ته شي، چې د واک لمن یې پر ټوله نړۍ خوره شي، پرته له هغه چې د مدني اړیکو مزې وشلېږي، حکومتونه باید خپلې ورځینۍ چارې تر سره او له هر ډول اغېزونه خپلواک وي. دغه حکومتونه باید عالي هدف ته یعنې پر تیارو او ناولتیاو بري، کې زموږ د هلوځلو خنډ نه شي. مسیحیت هم له دغه ارمان پرته بل هدف نه لاره، خپله مسیح هم د پوهې او نیکۍ زده کړې کولې. هغه موږ خلکو ته دا لاربښود له چې عاقل او مهربانه واوسۍ او د خپلې نیکمرغۍ لپاره د پرهیزګارانو او هغو کړو او ویناوې خپل ورځنۍ کړنلاره کړو.

هغه وخت چې دنیا د ناپوهي په سمندر کې لاهو وه، دژغورنې لپاره یې دا تشې ویناوې بس وې، د رښتیا لاره نوې وه او همدا نوي والي، هغې ته قوت ورکاوه. خو نن موږ قوي او پیاوړو وسایلو ته اړتیا لرو. نن د احساساتو په سیند کې لاهو او برمته شوي انسان باید د پوهې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وګاڼل شي. اوس د شوقونو او هیلو مخه نیوي نه شو، هغو ته باید سپېڅلو ارمانو ته د رسېدو پلو لاربنود نه وشي. دغه راز هر انسان باید وکولای شي د یاغي شهوت مخه ونیسي او د اخلاقو په اډانه کې هغه مهار کړای شي... که موږ په هر هېواد کې څو دغه شان سپېڅلي هېوادوال ولرو، او بیا د هغو هر یو په خپله دوتنه نور وروزي، دا چاره همداسې مخکې لاړه شي او دغه وګړي بیا خپل منځ کې ښه اړیکي او یووالي ولري، هغه وخت به زموږ د ورورګلوۍ د ټولنې د بري لپاره هر څه برابر ېږي او اوس هم د بشر د نیکمرغۍ لپاره په پټه ډېر کارونه شوي دي.

دغې ویناوې په دې غونډه کې نه یوازې ښه اغېز لاره، بلکې سخت غبرګونونه او شروشور یې هم جوړ کړ. زیاتره ورونو د پېیر په دې وینا کې د نویو اشراقیانو (پر زړه د معرفت د نور ځلېدل، د زړه تزکیه او سپېڅلوالي) د ګواښمنو خیالونو ښې نښانې پیدا کړې او د هغې هرکلي یې ونه کړ. پېیر دې کار هک حیران کړی و، تر ټولو نه مشر استاد د هغه په وړاندې ودرېد او پېیر د خپلو خیالو په شننه کې دم په دم تودېده. ډېر وخت کېده چې غونډې داسې له نانډریو او شوره ډکې نه وې. غونډه په ډلو وویشل شوه، یوې ډلې پېیر اشراقي ګاڼه او بلې د هغې پلوي کوله. په دې غونډه کې و چې پېیر د لومړي ځل لپاره د انسان د ذهن هر اړخیزتوب نه په حیرت کې شو او په دې پوه شو چې هېڅ ډول حقیقت د دووتنو په ذهن یو ډول اغېز نه کوي. آن د هغې ډلې ځینو غړو چې د ده پلوي یې کوله، هر یو په خپل ډول او د خپلو هیلو سره برابر د خبرو شننه کوله، داسې شننه چې په خپله د پېیر لپاره هم د منلو وړ نه وه...

د غونډې په پای کې، مشر استاد له ملنډو نه په ډکه ژبه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیزاُو خوف نیوکې وکړې او وې ویل چې د هغه په وینا کې نه پوهېږې سره د میني او لېوالتیا، بلکې مشرۍ ته د رسېدو مینه زیاته څرګنده وه. پېیر هغه ته ځواب ونه وایه، خو په لنډه توګه یې وپوښتل، چې ایا د ده وړاندیز به ومنل شي کنه؟ هغه ته یې سره وویل: نه، نه منل کېږي. همدا چې د نه ځواب یې واورید، بې له هغه چې د دود سره سم تشریفاتو ته سترګې په لاره شي، له لوژ نه ووت او کورته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

پییر بیا په هغو غمونو کې ډوب شو چې دي ډېر ترې ډاربده. هغه په لوژ کې تر وینا لا دري ورځې وروسته هم په کټ کې پروت و، له کوره د باندې نه وت او هلته یې هېڅوک نه منل او نه یې له چا سره کتل.

په همدې وخت کې و چې له خپلې ښځې نه یې یو لیک ورته راورسېد او هغې په لیک کې زارۍ کړې وې، چې یو وار ورسره وګوري، هغې په لیک کې لیکلي و، چې ده .ډېره پسې خفه شوې ده او هیله لري، چې خپل ټول ژوند تر ده نه ځار کړي.

هغې د لیک په پای کې لیکلي و چې اوس په بهر کې ده او ډېر ژر به پترزبورګ ته راستنه شي.

د لیک تر رارسېدو وروسته، د پییر لپاره خورا د حیرانتیا وړ خبره دا وه چې د ورورګلوۍ د ټولنې نه یو تن، چې پییر یې چندان درناوي نه کاوه، د ده کورته راغي او په خپلو خبرو اترو کې یې خبره کورني ژوند او د مېړه ښځې اړیکو ته ورسوله او وې ویل چې د ښځې په وړاندې د پییر غوره شوي دریځ له عدالته لرې او د ورورګلوۍ د ټولنې د یو اصل سره چې پښېمانه ګنهکار باید وبښل شي، مخالفت لري.

په همدې وخت کې د هغه خواښې، د سردار واسیلي مېرمنې یو څوک پییر ته راولېږه او له ده نه یې هیله کړې وه، آن که یو څو دقیقې هم وي، د هغې دیدن ته ورشي، ځکه هغه غواړي د یوې خورا مهمې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه ده له سره وغږېږي.

پېير په دې پوه شو چې د ده په وړاندې کومه دوکه روانه او غواړي چې دی له ښځې سره پخلا کړي، خو په هغه حالت کې چې دی اوس و، هغه د دغه شان دوکې هېڅ پروا نه لرله، او آن بده هم پرې ونه لګېده. د هغه لپاره په ژوند کې هېڅ شي زيات اهميت نه لاره، هغه خواشيني چې پر ده لاس برې وه او دی يې زوراوه، نه د خپلې آزادي او نه خپلې ښځې ته د سپکاوي او جزا ورکولو لېواله و. له ځانسره يې ويل:

-نه څوک حق داره دي او نه څوک ګنهکاره! نو ځکه زما ښځه هم بايد ګنهکاره ونه شمېرل شي!

خو د پخلاينې لپاره يې د خپلې ښځې وړانديز هم ځکه ونه مانه، چې پر ده د غم پروت درانه پېټي، له ده نه د هرې پرېکړې، توان اخيستي و. که ښځه يې ده ته راغلې وای، ده نو اوس هغه بيرته نه شړله. ايا په هغه حالت کې چې اوس پېير ژوند کاوه، له ښځې سره ژوند او يا له هغې سره نه ژوند، د ده لپاره کوم اهميت لاره؟ هغه پرته له هغې چې خپلې ښځې يا خواښې ته د هو يا نه ځواب ووايي، څو ورځې وروسته يوه شپه ناوخته د سفر پېټي وتړل او د مسکو پلو ته ځکه لاړ چې هلته يې له يوسف الکسيوويچ سره د ليدو هيله لرله. هغه د ياددښتونو په خپله کتابچه کې ليکلي و:

مسکو –د نوامبر ۱۷ مه

همدا اوس د خير خواه او نيک انديښن له کوره راغلم او هغه څه مې چې د هغه له کتنې احساس کړي، ليکم:

يوسف الکسيوويچ په خورا بې وزلۍ کې ژوند کوي او دا درې کاله کېږي چې په ناروغۍ اخته دي، خو په دې ټوله موده کې د هغه ګيله يا شکايت چا اورېدلي نه دي. له سهار تر نيمو شپو پورې، پرته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې څو شپې ډوډۍ وخوري، نور ټول وخت پر له پسې علمي کارونه کوي. زما يې ډېر تود هرکلي وکړ او د خپل خوب په کټ يې کېنولم، ما د ختيځ او د بيت المقدس د مېړنو او باتورانو په نښه ويادوه او ده هم په داسې حال کې چې ماته همداسې اشاره کوله، له مينې نه په ډکه خندا له ما نه وپوښتل:

-په پروس او اسکاتلند کې دې د ورورګلوۍ د ټولنو نه څه زده او څه حقايق دې تر لاسه کړل؟

ټولې خبرې مې هغه شان چې کولای شوې، ورته وکړې او هغه څه مې چې د سنت پترزبورګ غونډې ته اورولې و، ورته وويل. د پترزبورګ په غونډه کې د بې ساري تاوده هرکلي او د هغه سيالۍ نه چې بيا په دې غونډه کې د ګډونکوونکو او بيا د هغو او زما ترمنځ پيدا شوه، خبر کړ. يوسف الکسيوويچ ددې خبرې تر اورېدو وروسته، ښه په خيالونو او فکر کې ډوب او چوپ شو، بيا يې ددې ټولو په هکله د خپل اند په شننه پيل وکړ او راته وې ويل: ما ته په يوه شېبه کې زما لارې تېروختونه او راتلونکې تګ لاره څرګنده شوه. هغه زه په خپلې دې پوښتنې چې ايا زه د دغې ټولنې په درې ګونو اهدافو پوهېږم؟ حيران کړم. هغه دا درې ګونه ټکي راته وويل: - لومړي، په رازونو خبرتيا او د هغو ساتنه. –دويم، د رازونو د درک لپاره د ضمير، نفس او تهذيب سپېڅلتيا. او درېيم، په دغه لاره کې د رښتينو هلوځلو له لارې د انسانانو د زړونو او روان پاکول. بيا يې وپوښتل چې په دغو درې ټکو کې کوم يو تر نورو غوره دې؟ او خپله يې ځواب ورکړ: البته چې د ضمير سپېڅلتيا او له ناولتيا او نه د هغه لرې ساتل. يوازې په همدې لاره کې موږ کولای شو چې له هر شرط او بند نه د تل لپاره آزاده واوسو. خو ددې ترڅنګ دغه هدف ته رسېدل، ډېر هلوځلو ته اړتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، کله هم د کبر او غرور له امله دي، چې شیطان موږ بې لارې کوي او هدف ته د رسېدو نه مو مخنوي کوي. یا کله چې لومړي پړاو د راز پیژندنې ته رسېږو د ضمیر او روان د ناولتیا له امله هغه ته د رسېدو توان نه لرو، یا کله چې د بشر پالنې اولاربښوونې هڅه کوو، خپله د ناولتیا او فساد بېلګه ګرځوو. هغه اشراقیون چې ته د هغو په اړه غږېږې، هغه لا د اړیکو نه آزاد نه دي او د کبر بوټي دي.

له همدې کبله یې زما پر وینا نیوکې وکړې او زما ټول کړه وړه یې وغندل. ما د هغه ټولې خبرې د زړه له کومې ومنلې، خو کله چې خبره زما کورنۍ ژوند ته راورسېده، وې ویل:

-دیو ما سون، تر ټولو نه غوره دنده لکه هغه شان ما درته وویل، په ځان کار کول او کمال ته رسېدل دي. خو موږ تل داسې تصور کوو، چې له ستونزو تېښته، موږ دې هدف ته رسوي، حال دا چې ګرانه! یوازې د ژوند په کړکېچن اخ و ډب کې دي چې موږ کولای شو دغو درې اصلي موخو ته ورسېږو:

۱ -ځان پېژندنه، انسان یوازې له نورو سره د پرتلې له لارې ځان وپېژني.

۲ -کمال ته رسېدل، چې یوازې د ریاضت له لارې ترلاسه کېږي.

۳ -فضیلت ته رسېدل چې له مرګ سره د مینې له لارې ورو ورسېږو.

یوازې د ژونده لوړه ژوره او د هغې بې ثباتي کولې شي د هغې بې ګټې والي موږ ته څرګند کړي. له مرګ سره لېوالتیا او مینه د بل ژوند هیله زموږ په زړه کې راټوخنوي. د یوسف الکسیوویچ د غه خبرې ځکه په زړه پورې وې چې هغه د خپلې ناروغۍ او سختو دردونو سره سره، هېڅکله له ژوند نه بېزاره شوی نه و، که څه هم زړه او روح یې سپېڅلي دي خو نه یوازې ځان لا د مرګ وړ نه ګڼي، بلکې هغه ورته ګران دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ د نوامبر ۲۳ مه

بیا له خپلې ښځې سره اوسم. خوابښې مې په ژړا راغله او وې ویل، چې ایلن دلته راغلې او په دې یې ټینګار کاوه چې هغه له بېګناه ده، هغه ده سره تر جدایی نه وروسته بدمرغه ده او داسې نورې نورې خبرې. زه په دې ښه پوهېدم که یوازې له هغې سره کتنه ومنم، په ځان کې نو بیا د هغې د نورو هیلو د نه منلو توان نه وینم. د همدې شکونو په ځپو کې لاهو وم او نه پوهېدم له چا سره مشوره وکړم، له چا نه مرسته وغواړم، که خیرخواه مشر مې دلته وای، هرومرو به یې راته ویلي وای چې څه وکړم. ځان باچا، زړه مې وزیر کړ، سره وغرېدو او د یوسف الکسیوویچ لیک مې راواخیست، هغه مې بیا ولوست، له هغه سره مې خپله د زړه خواله رایاده کړه، له دې ټولو نه مې وروسته پرېکړه وکړه، چې د یوه اړتیا وړ چا سره، هغه هم له هغه چا سره چې له ما سره داسې ژور اړیکي لري، مرسته وکړم، زه باید د خپلو ګناهونو پېټې خپله یوسم. خو که زه هغه ښنم دا زما فضیلت ته زما درناوي دي او له هغې سره زما یوځای کېدل یوازې روحاني موخه ولري. دا پرېکړه مې وکړه او د هغه په اړه مې یوسف الکسیوویچ ته ولیکل. ښځې ته مې وویل چې هیله لرم، ټولې زړې او پخوانۍ خبرې هېرې کړي. هر هغه تېروتنه مې چې د هغې په وړاندې کړې، هغه وبښي، هغه د ځان په وړاندې ګنهکار نه ګڼم چې د ښښنې خبره رامنځ ته شي. کله چې مې دا خبرې وکړې، داسې مې انګېرله، یو دروند پېټی مې له اوږو کوز شوی دی. پربېږدئ هېڅکله په دې پوه نه شي، چې د هغې بیا لیدنه پرما څومره سخته تمامه شوې ده.

د لوی کور په دویم پوړ کې مېشت شوي یم او د ژوند د بیا نویوالي نه ځان بې پایه نیکمرغه ګڼم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د تل په شان، په هغه وخت کې هم لوړې او د اعیانو ټولنې په لویو مېلمستیاوو او بندارونو کې سره راټولېدل. دغو مېلمستیاوو او بندارونو هر یو خپله ځانګړتیا لرله. د دغو ډلو نه تر ټولو غوره، د ناپلیون فرانسوي ټولنه وه چې د ګراف روما یانځوف او کولین کیورت له خوا جوړه شوې وه. ایلن چې خپل مېړه پیېر سره پخلا او په پترزبورګ کې مېشته شوې وه، په همدې کړۍ کې یو غوره ځای غوره کړی و. د فرانسې د سفارت ځینو غړو او ډېر نورې پېژندل شوي څېرې چې په پوهې او نیکي کې یې نوم لاره او ددې لارې لارویان ګڼل کېدل، د هغه په کور کې راټولېدل.

ایلن د دارفورت په ښار کې، د دواړو ټولواکو د کتنې په وخت کې، په هماغه ښار کې وه، هغې د ناپلیون له پلویانو او د اروپا له پېژندل شویو او اغېزمنو ټولنیزو شخصیتونو سره پېژند ګلوي او ځانګړې دوستي پیدا کړې او ښه نوم یې ګټلي و. په خپله ناپلیون هم هغه په تیاتر کې لیدلي و، د هغې پوښتنه یې کړې وه او د هغې ښکلا یې ستایلې وه. ایلن د ښکلې او د ښو جامو اغوستونکې ښځې د نوم په ګټنې، پیېر حیران نه کړ، ځکه ایلن د کلونو ګوزارونه له پخوا لا ښکلې کړې وه، خو هغه دې ته حیران و چې هغې په دې دو کلونو کې د «زړه رابښکونکې» نوم ګټلي و. زړه رابښکونکې ښځه ځېرکتیا یې له ښکلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمه نه وه، پېژندل شوي شهزاده ديليګن، هغې ته په اتو مخونو کې يو مينه ناک ليک ليکلی و. ښلېښين هڅه کوله، ښکلې جملې او خبرې ددې لپاره راټولې او وساتي، چې بيا د لومړي ځل لپاره له مېرمن بيزاوخوف سره د کتنې په وخت کې ورواوروي. د ګرافينې بيزاوخوفې مېلمستيا ته لاره موندل، د وياړ او پېژندنې غوره نښه ګڼل کېده. ځوانانو به د ايلن مېلمستيا ته د ورتګ نه مخکې ددې لپاره کتابونه لوستل، چې بيا د هغه په مېلمستون کې د خبرو توان ولري. د سفارتونو ديپلماتانو او آن ځينو سفيرانو به هغې ته ديپلوماتي رازونه ويل. ايلن په ځينو برخو او چارو کې په خپله په يوه واک بدله شوې وه. پيير چې د خپلې ښځې پر پوهنيزې نيمګړتيا ښه پوهېده، کله به يې په حيرت او آن وحشت او ويرې په هغو غرمنيو يا ماښامنيو کې ګډون کاوه چې په هغو کې به د سياست، شعر يا فلسفې په اړه خبرې اترې کېدې. په دې مېلمستياوو کې د پيير احساس، د هغه شعبده باز احساس ته پاتې کېده چې هره شېبه يې ويره لرله چې راز يې ښرګند نه شي... خو د هغې ځيرکې زړه راښکونکې شهرت دومره په خلکو اغېز کړي و، که هغې خورا بې معنا خبرې هم کړي وای، ټولو په خورا لېوالتيا هغې ته غوږ نيو او په خبرو يې مين وو...

پيير پوره هغه شان مېړه و چې د غه شان مېلمستياوو او بنډارونو ښايسته کوونکې ښځې هغه ته اړتيا لري. پريښانه، ګېڼې، اخېستلي، عصبي او سخي مېړه چې له هيچا سره يې کار نه لاره، نه يوازې دا چې په مېلمستيا کې يې څه شروشور او خنډ نه جوړاوه، بلکې د خپلې ښځې برخلاف عادتو له مخې يې د هغې لوړتيا ته لاګټه رسوله... که څه هم د تواضع او کمينې له کبله د ټولو ددرناوي وړ و، خو د خپلې ښځې محفلونو ته دا سې ورننوت، لکه تياتر ته چې ننوزي. له ټولو سره آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، ټولو ته په یو ډول او په یوه اندازه موسېده او د ټولو په وړاندې یې په یوه اندازه بې پروا و. کله به چې کومې خبرې ورته په زړه پورې وې، پرته له هغه چې د محفل غړو ، آن د سفارتونو دیپلماتانو ته پام وکړي، خپل عقاید یې په داسې یوې ژبې او ناپوهېدونکې بڼه، چې ګواکې په خوله کې یې یو غاښ هم نه شته، او د هغه محفل له روان بهیر سره یې هېڅ اړخ نه لګاوه او آن بې ځایه برېښېدل، بیانول. خو د پترزبورګ د مېرمنې عقاید او ویناوې د وګړو په ذهن او خیال کې ځانګړې ځای وموند، داسې ځای چې هر چا یې هر نازوړ.

د نورو ډېرو ځوانانو په منځ کې چې د ایلن تر راستنېدو وروسته، هره ورځ د هغه کورته راتلل، یو هم باریس دروبڅکوي و. باریس د دوی په کور کې تر ټولو نه نېږدې سړي ګڼل کېده...

هغې له باریس سره لکه ماشوم سره خواخوږي کوله، که څه هم باریس ته د هغې موسکا ، ټولو نورو ته د هغې د موسېدو په شان وه ،خود دغې موسکا لیدنې په پيير کې، رخه راپاروله.

باریس پيير ته خورا ځانګړی درناوي کاوه خو د هغه د دغه درناوي لاندې یو ناڅرګند غم پروت و. همدې ځانګړې درناوي پيير زوراوه. د هغه سپکاوي له امله چې درې کاله مخکې د هغې د ښځې له خوا ده ته شوي و، ده هڅه کوله چې بیا هغه ترې کار تکرار نه شي، نو ځکه یې په بېلابېل ډول هڅه کوله چې ځان له دغه شان سپکاوي نه لرې وساتي، لومړي دا چې نور یې ځان د هغې مېړه نه ګاڼه، دویم دا چې ځان ته یې اجازه نه ورکوله، پرهغې بدګمانه شي. ده به له ځانسره ویل: نه هغې اوس د پوهې، ادب پالنې لاره غوره کړې او د تل لپاره یې د شوقونو او عاشقۍ لاره پرېښې ده. ده به تل دا ویل شوي خبرې چې څرګنده نه وه، له کومې راپیدا شوي، له ځانسره تکرارولې. خو ددې سره سره عجبه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې د خپلې ښځې د هرکليو په کوټه کې د باريس تګ راتګ چې دايمي ښه يې پيدا کړې وه، دې ډېر زوراوه او له هغه نه يې د ډېرو کړو توان اخېستی و.

په زړه کې به يې ويل: پوهېږم ولې مې له دغه ځوانه بد راځي، حال دا چې پخوا مې هغه له اندازې زيات خوښېده.

مېلمنو پېير ته، د ښه مېلمه پال، پوه د يوې پېژندل شوي ښکلې ښځې درلودونکي خورا ساده او خندا وړ مېړه په سترګه کتل... هغه هېڅوک نه خوابدي کول، مهربانه او سر به يې ګرېوان کې ښکته و، خو په دې ټوله موده کې د هغه په ګوګل او روح کې يو پېچلي او ګران کړکيچ ددې لپاره روان و، چې د ده لپاره يې ډېر رازونه سپړل، ډېر بې رخي او شکونه يې په کې راتخنول او ډېرې خوښۍ يې ورته غوړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پيير د ورځني ژوند د ياددښتونو ليکلو ته دوام ورکاوه او دا هم هغه څه دي، چې هغه په خپلې کتابچې کې ليکلي و:

د نوامبر څلورويشتمه:

د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدم، يو څه وخت مې سپېڅلي کتاب ولوست، بيا دفتر ته لاړم (پيير د يوسف الکسيوويچ په سپارښتنه د ورور ګلوۍ په جرګه کې، د يوې څانګې مشري منلې وه) غرمه کورته راستون شوم او يوازې مې غرمنۍ وکړه (مېرمنې مې ډېر مېلمانه لرل، خو يو يې هم زما په زړه نه و) خواړه او څکل مې په اندازه وکړل او بيا مې له يوه کتاب نه ديو ورور لپاره ځينې مبالب راواخېستل. ماښام د ګرافينې (خپلې مېرمنې) کوټې ته ورغلم او د ښاغلي ب په اړه مې له خندا ډکه يوه کيسه ورته وکړه، خو هغه وخت مې په دې سر خلاص شو، چې دغه کيسه مې بايد دلته نه وای کړې، چې ټولو له خندا نه بډوډې کلک کړي وو. په خورا آرام او نيکمرغه روح ويده کېږم، لويه خدايه مرسته راسره وکړه، چې ستا له سمې لارې نه بې لارې نه شم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-خدایه دا توان راکړې، چې پر خپل غضب او ناآرامۍ لاسبري شم.
۲-په پرهېزګارۍ له شهوت او هوس نه ځان وساتم.
۳-له دنیایي شر او شور او کړکیچونو نه آزاد شم، خو:
الف- نه د دولتي خدمت نه د پټېدو له لارې،
ب- نه د کورنۍ له ستونزو نه د غاړه غړونې له لارې،
ج- نه له دوستانو سره د اړیکو د شلولو له لارې،
د- نه د اقتصادي چارو نه د ځان خلاصول له لارې.
د نوامبر ۲۷ مه نېټه:

له خوبه ناوخته راویښ شوم، تر ډېره وخته پورې په کټ کې اوښتم را اوښتم او ځان مې تنبلۍ ته سپارلي و. لویه خدایه مرسته راسره وکړه، توان راکړه چې ستا په غوره لاره لاړ شم. یو وخت مې د زړه له حضور او د خیال له آرامۍ نه پرته، چې باید همداسې وای، سپېڅلي کتاب ولوست. ورور، اوسوف راغي او د نړۍ د جنجالونو په اړه مو خبرې وکړې. د ټولواک د نویو طرحو په اړه راته وغږېد، غوښتل مې چې د هغو غندنه پیل کړم چې د خپل مشر استاد هغه خبرې رایادې شوې چې ویل یې: یو رښتني ماسون چې کله چوپړ ته ګمارل کېږي، باید په کړووړو کې زیارمن او په هغو چارو کې چې ده ته بلنه نه ده ورکړ شوې، بې له غږېدا یوازې په ننداریزه بڼه ګډون وکړي. خپله خوله هم کلا ده هم بلا. بیا ورونو هر یو ګ. و. او و. زما لیدو ته راغلل او د یوه نوي ورور په جذبولو خبرې وشوې. هغوی ماته د دغه ورور د منلو په غونډه کې د ویاند دنده راوسپارله. په دې چاره کې د ناتوانۍ احساس کوم او په ځان کې د دغه کار وړتیا نه وینم. بیا د اوه ۷ ستونو او د سلیمان د لمانځتون د اوو ۷ پوړونو خبره رایاده او د هغو په اړه خبرې وشوې: ۷ ګونه پوهې، ۷ فضایل، ۷ ګناهونه او د سپېڅلي روح د ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ښښنو) خبرې وشوې. ورور خورا خوږه او تـوده ويـنا وکـړه. د نـوي ورور غړيتوب هماغه ماښام پای ته ورسېد. د لوژ نوي پرتمين سينګار د دغو مراسمو په بريالي رسېدو کې خورا اغېزمن و. نوی ورور باريس دروبځکوي و. لوژ ته د هغه راتګ زما په وړاندېز او د هغه ويـاند هـم زه په خپله وم. په ټوله هغه موده کې چې له هغه سره په تيارې کوټې کې وم، يو عجيب و غريب احساس مې پر زړه راخور و او له هغه سره سخت لاس و ګرېوان وم. د هغه پـه وړانـدې مـې زړه کـې د کرکـې يـو تـوفـان رالـوتي و او مـا هڅـه کولـه هغـه مهـار کـړم، نـو لـه دې کبلـه مـا د زړه لـه کـومې هڅـه کولـه چـې هغـه د تيـارو او بـدلارې لـه منګلـو وژغـورم او د رښتيا او حقيقت لارې تـه يـې لارښـوونه وکـړم. خوبيـا هـم د هغـه پـه اړه نـورو فکرونـو لـه مـا نـه ځـان نـه لـرې کـاوه. مـا تصـور کـاوه چـې زمـوږ د ورور ګلوی ټولنې تـه د هغـه راتـګ موخـه، دا وه چـې هغـه ځـان د لـوژ لـه غوره وګړو سره آشنا او له هغو سره نږدې پېژند ګلوی پيدا کړي. که څه هم هغه څو ځله له مـا پوښـتنه کـړې وه چـې ايـا ښـاغلي ن. و. س زمـوږ د ټولنې غـړی دی او کنـه (البتـه مـا اجـازه نـه لـرلـه هغـه تـه دغـه معلومـات ورکـړم) دغه راز تر هغه اندازې چې ما د هغه کړه وړه ليدلي و، دا خـورا لـرې برېښـېده چـې هغـه دې زمـوږ ورور ګلوی ټولنې تـه د زړه لـه کـومې درناوي ولري، ځکه هغه په بې ساري توګه د دنيـايي ښـېګڼو پـورې زړه تړلـي و او دې تـه يـې وخـت او اراده نـه وه پـاتې چـې پـه خپـل معنـوي ښېګڼو کار وکړي. که څه هم ما د هغه د صدق د نشتوالي لپاره د پـام وړ کوم دليل نه درلود، مګر بيا هم ما ته رښتيني نه برېښېد او په ټولـه هغـه مـوده کـې چـې پـه تيـاره معبـد کـې لـه هغـه سـره يـوازې وم، داسـې مـې انګېرله چې له ملنډو نه په ډکې موسکا زما خبرې اوري، نـو ځکـه مـې زړه غوښتل، هغه نرۍ څوکۍ توره چې په لاس کې مې وه او د ده پـر ټټـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ابښې وه، په رښتيا د هغه په ګوګل کې ورننباسم. وينا مې دا توان نه لاره چې خپل شک او ګمان په رښتيا د لوژ ورونو او مشر استاد ته څرګند کړم. د نړۍ ستر معمار مرسته راسره وکړه چې د دروغو په کړووړو کې، د حقيقت او ايمان سپېڅلي لاره پيدا کړم.

تر دې وروسته يې په کتابچه کې درې مخونه سپين او ناليکلي پرېښي و او بيا يې دوام ورکړی و:

و ،نومی، نوي ورور د اوږدو خبرو اترو په لړ کې لاربښودنه راته وکړه چې د آنوي ورور سره خپلې اړيکي وساتم. ډېرې داسې خبرې راته څرګندې شوې، چې ما يې ورتيا نه لرله-آدوناى-د نړۍ د هستوونکي نوم دي او الويم د ټولو چاروچلوونکي. هغه دريېم نوم چې په خوله نه ويل کېږي، هغه د کل معنا لري. له (و) نوي ورور سره خبرې او د زړه خواله مې نه يوازې زړه ته قوت او روح ته ځلا ، بلکې د فضيلت په لاره کې لا پياوړي کوي. د هغه ترخنګ مې، زړه او روان کې شک نه پاتېږي، ماته د رسمي سپکو ټولنيزې پوهې او زموږ د ښوونځي د سپېڅلې او هر اړخيزې پوهې تر منځ توپير ښه څرګند دي. بشري او ددې دنيا علوم هر څه د درک کولو لپاره څېړي او تجزيه کوي. هر څه تباه کوي، چې زده يې کړې خو زموږ د نظام سپېڅلي پوهه يووالي او وحدت ورزده کوي، هرڅه په ټولنيزه توګه پېژندونکي دي...

درې ګړنې بنسټ: يعنې د هرڅه بنسټ: ګړګړ، جيوه او مالګه.

د ګوګړ طبيعت غوړين او اورين دی.له مالګې سره د هغه ګډېدل د خپل اورين کيفت له امله په هغه کې لوږه او تنده هڅوي او د هغه برکته جيوه ځانته راګاږي او له ځانسره يې ساتي.او ددغه درې واړه يو والی ټول اجسام رامنځ ته کوي.جيوه اوبلنه ده

د دسمبر دريېمه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوخته له خوبه راپاڅېدم، سپېڅلی کتاب مې ولوست، خو بې احساسه وم. بیا له کوټې نه تالار ته لاړم، هلته مې قدم وواهه. ومې غوښتل فکر وکړم، خو خیالو مې یوه پېښه چې څلورکاله پخوا تېره شوې وه، په پرله پسې توګه زما د سترګو په وړاندې راښودله. ښاغلي دولوخوف، تر هغه دوئیله وروسته یوه ورځ په مسکو کې زه ولیدم او وې ویل، هیله لري چې د ښځې تر سفره وروسته دې اوس زړه پوره، په کرار شوی وي. ما هغه وخت هغه ته هېڅ ځواب ورنه کړ، خو اوس مې د هغې لیدنې ټولې خبرې او حالت را یاد کړل او په زړه کې مې په خورا ناولېو کلمو او زورونکو وینا وو، هغه ته خپله کرکه څرګنده کړه، یوازې هغه وخت مې د دغو خیالونو لمن پرېښوده چې ځان مې د غضب په شعلو کې ولید، خو په خپلو دې کړو هومره پښېمانه نه وم. بیا باریس دروبڅکوي راغی او ډول ډول کیسې یې پیل کړې، زه چې د هغه د راتګ له لومړي شېبې نه د زړه له کومې خوښ نه وم، د هغه د هرې خبرې په وړاندې ودرېدم، هغه ټینګار وکړ او زه په قهر شوم او آن چې سپکې سپورې مې هم ورته وویلې. هغه چوپه خوله او زه هغه وخت آرام شوم، چې نور نو ناوخته شوې وه. لویه خدایه ! زه هېڅ نه شم کولې، په آرامه له هغه سره وغږېږم. آن د هغه د لیدو توان هم نه لرم، دا ټول زما د ځانستاینې پایله ده. زه ځان تر هغه نه لوړ او غوره ګڼم او همدا کار ما خورا سپکوي، ځکه هغه زما سپکې سپورې زغمي او هغو ته ځواب نه وايي. خدایه ! ما ته دا توان راکړه چې د هغه په وړاندې خپل سپکاوي ته مې پام شي او داسې مې کړه وړه جوړ کړم، چې د هغه په ګټه وي. تر غرمې وروسته ویده شوم او هغه شېبه چې ویده کېدم، یو څرګند غږ مې واورېد، چې په کین غوږ کې مې وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن ستا ورځ ده.

خوب مې لیده، چې په تیارو کې روان یم او ناڅاپه یو ډله سپي رانه تاوېږي، خو زه بې له ویرې وړاندې تلم. ناڅاپه یو کوچني سپي د کینې پښې له ښنګري ونیولم او نه یې پرېښودم، ما هغه په سوکونو واهه او همدا چې د هغه له داړو مې خپله پښه وژغورله یو بل سپي چې تر لومړني نه هغه لوی و، پر ما تېر راو دانګل. له دې نه مې هم ځان وژغوره، خو دریېیم هغه چې تر دویم هغه نه، هم غټ و، داړې یې راته جینګې کړې. هغه مې په لاسونو کې راپورته کړ، هرڅومره مې چې هغه رالوړاوه، په هماغه اندازه هغه لوېده او درنېده. په همدې وخت آنوي ورور راورسېد. له لاسه یې ونیولم او له ځانسره یې بوتلم. هغه یوې ودانۍ ته ورو ستم، چې د ننوتلو لپاره باید له یوه نري دړې نه تېر شوي وای، ما پر هغې پښه کېښوده او هغه لاړ، دړه ماته او ولوېده. ما چې متې دیوال ته لاسونه ورسېدل، پر هغه مې د ختلو هڅه وکړه. تر ډېرو هلو ځلو نه وروسته دومره پر دېوال وروختم، چې پښې مې ددېوال یوې خواته او نورځان مې د هغې بلې خواته ځوړند و. بیا مې مخ واړاوه او آ، نوي ورور مې ولید چې ددېوال پر سر ولاړ او ماته ښکلې لاره، ښایسته باغ او یوه پرتمینه ودانۍ راښیي. له خوبه راویښ شوم. ای لویه پروردګاره! د طبیعت ستر معماره! مرسته راسره وکړه چې د شهوت او نفس دغه سپي چې له ما نه راتاو دي، په تېره بیا د هغه وروستیني چې د ټولو پخوانیو قوت یې هم په ځان کې راټول کړي دي، له ځانه لرې کړم او مرسته راسره وکړه، چې د خواخوږۍ هغه معبد ته چې انځور یې په خوب کې راڅرګند شو، لاره پیدا کړم.

د دسامبر ۷ مه نېټه:

خوب مې لیده، چې یوسف الکسیوویچ زما کورته راغلی، زه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله او غواړم تود هرکلي يې وکړم. داسې راته ښکاره شوه، چې زه له پردو خلکو سره په خبرو اترو لګيا يم او فکر مې شو چې دا کار پرهغه چندان ښه ونه لګېږي. هيله مې لرله، چې هغه ته ورننږدې او غبر ترې تاو کړم، خو همدا چې ورننږدې شوم، ومې ليدل چې څېره يې بدله او ځوانه شوه، هغه ما ته په کرار کرار زموږ د ټولنې د پوهنې څه وويل، خو هغه دومره په کرار دا خبرې کولې، چې ما نه شو کولای هغه په ښه توګه واورم. بيا ګواکې ټول له کوټې ووتل او له وتو سره سم يوه عجيبه پېښه وشوه، موږ په غولي ناست وو که پراته وو. هغه څه ويل او ما غوښتل هغه ته خپل احساسات څرګند کړم. بې له هغه چې د هغه خبروته غوږ ونيسم خپل زړه ته مې سرور شبوه او په خيال کې د خپل روان او هغه الهي رحمت په کتنه بوخت شوم چې خدای ما ته را په برخه کړی و. اوښکې مې په سترګو کې راماتې شوې او زه ځکه خوشاله شوم چې د هغه زما دې حالت ته پام شو. خو هغه خپلې خبرې پرې کړې او په قهر قهر يې ما ته وکتل، پاڅېد، زه وشرمېدم او ومې پوښتل، ايا دا ستا خبرې زما لپاره دي؟ بې له هغه چې هغه زما ځواب راکړي، څېره يې مهربانه شوه، بيا ناڅاپه زما د خوب کوټې ته چې يو لوی دوه کسيزه کټ په کې و، ورسېدو. هغه د کټ پر يوه څنډه وغځېد، زه له شوقه لېونی وم، هيله مې لرله چې له هغه سره مهربانه او سم، د هغه ترڅنګ وېده شم، داسې بربښېده چې له ما نه پوښتي: رښتيا راته ووايه ستا لويه نيمګړتيا څه ده؟ ايا خپله تر ټولو لويه نيمګړتيا پېژنې؟ فکر کوم پرې پوهېږې! زه دې پوښتنې خورا ناآرامه کړم او ځواب مې ورکړ چې زما تر ټولو لوی عيب تنبلي ده. هغه زما خبره ونه منله، سر يې وښوراوه، زه لاپسې ناآرامه شوم او ځواب مې ورکړ: زه ستا په لارښوونه له خپلې ښځې سره ژوند کوم، خو اړيکي مو د ښځې او مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي. هغه را ته وویل چې باید خپله ښځه له خپلې مینې او خواخوږۍ نه بې برخې نه کړې. هغه د خبرو په لړ کې داسې راته وویل چې زه باید په دې خبره پوه شوم چې دا د ده هغه دنده ده، چې باید تر سره شي. ما ځواب ورکړ: چې زه په خپلو کړو شرمېږم او له دې خبرې سره هر څه تري تم شول، زه راویښ شوم او د سپېڅلي کتاب دا څو ټکي را یاد شول:

- هغه په ژوند کې وا او رڼا د انسان ژوند و، رڼا په تیارو کې ځلېدله، خو تیارو هغه ونه موندو (انجیل، لومړي کتاب، څلورمه او پنځمه برخه) د یوسف الکسیوویچ ځوانه شوې څېره ځلېدلې وه. په هماغه ورځ د هغه یو لیک را ورسېد. په لیک کې د کورني ژوند او په هغه کې د مېړه او ښځې د اړیکو ښه شننه او ما ته د هغو د سر ته رسولو سپارښتنه شوې وه.

د دسامبر نهم:

یو زورونکی خوب مې لیده او په رپېدونکي زړه راویښ شوم. خوب مې لیده چې ګواکې په مسکو کې یم. زه په واړه تالار کې ناست یم او یوسف الکسیوویچ د هرکلیو له تالاره را روان دي، داسې مې انګېرل چې هغه بیا راژوندي شوي او زه یې هرکلي ته ور روان یم. د هغه مخ او لاسونه مې ښکل کړل. هغه را ته ویل: پام دې شو چې اوس زما څېره بدله شوې ده؟ ما هغه همداسې په غېږ کې نیولې و او د هغه څېرې ته مې کتل، داسې مې انګېرل، چې څېره یې تانده او ځوانه شوې ده، خو ویښته یې تللي او د ځان نورِ غړي یې هم بل ډول شوي دي، ګواکې هغه ته مې وویل: که ناڅاپه مې هم چېرې لیدلای وای، تاسو به مې پېژندلي وای. او په همدې شېبه کې په زړه کې وایې: ایا ما رښتیا ویلي؟ خو مې لیدل چې ناڅاپه هغه لکه مړي داسې ولوېد. بیا کرار کرار را په سد شو او له ما سره زما د کار لوېې کوټې ته راغي. هغه یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی کتاب چې پاڼه یې د الکساندري نوي کاغذ دي ګوا کې ما هغه ته وویل:

-دا کتاب ما لیکلي!

هغه د سر په ښورولو زما دا خبره مني او زه کتاب پرانیزم. پر ټولو پاڼو یې ښکلي انځورونه، انځور شوي وو او داسې برېښېده چې دغه انځورونه د مینې او مین د وصال د حال انځورونه دي. داسې برېښېده چې د کتاب پر پاڼو د داسې یوې ښکلې پېغلې تصویرونه انځور شوي دي، چې ځلېدونکي رنې جامې یې اغوستې، ځان یې هم روڼ و، هغه د وریځو پلو په الوتو وه. داسې مې انګېرله چې دغه پېغله د غزلو غزله ده، داسې مې انګېرله چې زه دغه انځورونو ته په کتو سره، په ګناهونو کې ډوبېږم، خو نه شم کولای له هغو نه سترګې بل پلو وغړوم. لویه خدایه له ما سره مرسته وکړه، که زه دي په خپل حال پرېښې یم، دا به ستا خوښه وي، زه هغه ته غاړه ږدم او ورته تسلیم یم، خو که دا زما د بې لاري پایله وي، ما ته لارښوونه وکړه او دا رازده کړه چې څه او څنګه وکړم. که ما یوازې پرېږدې، زه به د فساد په څپو کې ډوب او تباه به شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

دهغو کلونو په اوږدو کې چې رستوف کورنۍ په کلي کې اوسېده، دهغو مالي حالت ښه نه شو. سره له هغه چې نیکولای رستوف په خپله ژبه ودرېد او د یوې نوم ورکې سیمې په یو لرې کنډک کې خپل پوځي خدمت ته دوام ورکړ. کورنۍ پیسې نه لرلې. د ژوند بهیر په کلي کې(اترادنیا) په تېره بیا دمیتکا له خوا د چارو اداره داسې وه، چې کال پر کال د کورنۍ پورونه زیاتېدل او د دغو پورو د زیاتېدو مخنوي هم ناشوني و. زاړه ګراف ته د ژغورنې لاره دا وه چې په دولت کې کار وکړي، نو ځکه پترزبورګ ته راستون شو، چې ځان ته کار پیدا کړي، هغه ویل ددې لپاره چې لونې یې د وروستي ځل لپاره خوشاله شي.

پترزبورګ ته د رستوف د کورنۍ د راستنېدو نه لږه موده وروسته بیرګ له ورېرې نه د واده غوښتنه وکړه او هغه سمدلاسه ومنل شوه. سره له هغه چې د رستوف کورنۍ په مسکو کې پرته له هغه چې پوه شي یا په دې اړه فکر وکړي چې کومې ډلې پورې اړه لري، خو په پترزبورګ کې د هغوی ټولنیز دریځ ناڅرګند و. په پترزبورګ کې، هغوی آن د هغو کسانو لپاره چې دوی په مسکو کې بې له هر ډول پوښتنې په ورین تندي خپلو مېلمستیا ته منل، دوی کلیوال او د خپلې تګ راتګ سیال

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بلل. د رستوف کورنۍ په پترزبورګ کې هم لکه د مسکو په شان مېلمه پاله ژوند لاره، هر ماښام به یې ډولاډول خلک په کور کې مېلمانه وو: د مسکو د اترادنیا د کلي ګاونډیان، پخواني خان او اوسني خوار له خپلو لوڼو سره، مېرمن پېیرو سکایا، پېیر بیزاو خوف او د پست د اداري زوی چې په پترزبورګ کې مامور و. باریس او پېیر چې زاړه ګراف، هغه په لاره کې لیدلي وو، او په زور یې کورته راوستي وو، ډېر ژر د رستوف د کورنۍ دایمي او ځانګړي مېلمانه شول. خو بیرګ له سهاره تر بېګا پورې، لکه هغه شان چې د نویو زومانو ځانګړتیا وي، په دې کور کې و. هغه به له ګرافینې او وېرې نه تاوېده راتاوېده، او له هغو نه به یوه شېبه هم نه لرې کېده...

ځلور کاله مخکې په ختېځ آلماني بیرګ، د مسکو په یو تیاتر کې خپل یو آلماني ملګري سره مخامخ شوي و ،خو بیرګ په هماغه کتنه کې هغه ته وېره رستوف ورښودلې وه او په آلماني یې هغه ته ویلي و:

-هغه وینې، هغه به زما ښځه وي.

او له هماغه وخت یې پرېکړه وکوله، چې هغې پسې ریباران ولېږي او هغې سره واده وکړي. دوی په پترزبورګ کې د رستوف د کورنۍ او خپل دریځ په پام کې نیولو، ځانته وویل: د دې وخت رارسېدلي دي چې هغه وغواړي.

د بیرګ ریباران د رستوف کورنۍ ځکه حیران کړي و چې هغوی ویل چې څنګه یو نوم ورکي لیفلاندي (په لیتویا کې یوه سیمه ده) ځانته دا حق ورکوي، د ګرافینې رستوفې نه د واده غوښتنه وکړي. خو د بیرګ سادګۍ او پاک زړه توب د رستوف کورنۍ په دې قانع کړه چې وواییې، که دي خپله له وېرې سره خپل واده غوره ګڼي او پر خپلې غوښتنې ډاډمن دي، دي حق لري چې دا واده وکړي او دا واده به یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره واده وي...

له کوژدې نه یوه میاشت تېره وه او یوه اونۍ واده ته پاتې وه، خو د رستوف کورنۍ د ولور له ستونزې سره مخامخ و. (په روسیه کې، په تېره بیا پخوا هره کورنۍ په واده کې خپلې لور ته زښت زیات شیان او پیسې ورکولې)... ځو ورځې واده ته پاتې وې چې یوه ورځ بیرګ سهار وختي د خپل خسر زاړه ګراف کوټې ته راغی، په داسې حال کې چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، له هغه نه یې وپوښتل:

-د وېرې جهېز به څومره وي؟

ګراف ددې پوښتنې نه سرسام شوي و، خو بیا یې هم ځان ورک نه کړ او وې ویل:

-سودا مه وهه، تا به خوشاله کړو...

مګر بیرګ هماغې موسکا پرشونډو دوام ورکړ: که په ډاګه پوه نه شي، څومره روپې ترلاسه کوي او یو څه یې مخکې له مخکې وانخلي، کېدای شي له واده کولو تېر شي...

ګراف چې نه غوښتل ډېر وغړېږي، وویل: اتیا زره روبله به وي...

بیرګ هماغه موسکا پرشونډو، د ګراف اوږې ښکل کړې او وې ویل:

-تاسو نه ډېره مننه کوم،

خو دد بړش زره روبله پرته نه شي کولای نوي ژوند پیل کړي. بیا یې زیاته کړه:

-ښاغلیه ګرافه! لږ ترلږه شل زره روبله اوس او شپېته زره بیا وروسته.

ګراف په چټکه او جورجر وویل: ښه ده، ښه ده شل زره اوس درکوم، او اتیا زره بیا وروسته درته برابروم. راشه راشه مچ مې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

۱۸۰۹ کال او ناتاشا د شپاړلسو کلونو وه. دا هماغه کال و چې څلور کاله مخکې ناتاشې له باریس سره د لومړني مچې نه وروسته، د ګوتو په څوکو هغه د رارسېدو شېبې شمېرلې وې. له هغه مچې نه وروسته دې هېڅکله باریس نه و لیدلی. هر وار به چې د مور یا سونیا په مخکې د باریس په اړه خبره یاده شوه، هغې به په ډاګه داسې، چې ګواکې هر څه پای ته رسېدلي دي، ویل چې هر څه چې پخوا شوي، شوي دي، هغه ټولې د ماشومتوب خبرې وې، هغه په یادولو نه ارزي او ټولې هېرې شوي دي. خو د زړه په تل کې دغې وعده او ژبې چې دې له باریس سره کړې، دا مهمه نه وه چې ټوکه وه که رښتیا، دا ډېره زوروله.

باریس چې ۱۸۰۵ کال کې له مسکو نه پوځ ته لاړ، د هغه اړیکي د رستوف له کورنۍ سره شلیدلي و، هغه څو وار مسکو ته راغلي وو او آن د اترادینا سېمې نه نېږدې، چې د ناتاشا کورنۍ په کې اوسېدله، تېر شوي و، خو یو وار هم د هغو کورته نه و ورننوتلی.

ناتاشا به کله تصور کاوه چې کېدای شي باریس نه غواړي، هغه وویني او ددې دغه خیال به لا هغو غمجنو خبرو پسې قوي کړ، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کور مشرانو به باریس پسې کولې.

ناتاشې به د دغو خبرو تر اورېدو وروسته ویل:

- زموږ په زمانه کې څوک نه پخواني ملګري یادوي او نه یې غم خوري.

اناميخايلوفنا هم په دې وروستيو وختو کې د رستوف دوی کره، ډېر کمه راتله، ځان يې ډېره غوره ګاڼه او هر وار به يې د خدای شکر کاوه او په ډېره غوره ژبه به يې، د خپل زوی د ښېګڼو او په پوځ کې د غوره ځای د موندلو په اړه خبرې کولې. خو د دې ټولو خبرو سره سره، کله چې د رستوف کورنۍ په سن پترزبورګ کې مېشت شوه، باریس د هغو دیدن ته ورغی.

د هغو کورته د ده ورتګ بې له ګبنۍ او پرېښانۍ نه و. د ناتاشې یادونه د باریس لپاره تر ټولو غوره شاعرانه یادونه وه. خو سره له هغه هم هغه ټینګه پرېکړه کړې وه، چې هغې او د هغې خپلو خپلوانو ته په ډاګه دا ووايي، چې د ماشومتوب د وختونو وعدې نه د ده او نه د ناتاشې لپاره کومه د پور خبره نه ده. هغه په ټولنه کې ځانته غوره دريځ موندلي و او له ګراف بېزاوخوف سره یط د پېژند ګلوۍ له برکته، د اعيانو په منځ کې هم نوم ګټلي او د لويو چارواکو سره يې اړيکې پيدا کړې و... نو له دې کبله يې ښه راتلونکي يې تر مخې، په ښو خيالونو کې ډوب او داسې يې په زړه کې ريبل او کرل چې د پترزبورګ له يوې بډايې پېغلې سره واده وکړي. او دا خيالونه په آسانۍ کېدای شول عملي شي. کله چې باريس د رستوف د کور د هرکليو کوټې ته ورننوت، ناتاشه خپلې کوټې کې وه. ناتاشه د هغه د راتګ د خبر په اورېدو تکه سره شوه، يوه ساده خوږه موسکا يې پرشونډو خوره او څه کم په منډه د هرکلو کوټې ته ورغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باريس هغه څلور کاله مخکې ليدلې ناتاشه چې لنډه کميس يې اغوستى، تور يې سترګې يې د کړۍ کړۍ جړو کوڅو لاندې ځلېدې، د ده ته آشنا ماشوم، د له ناهيلۍ ساده موسکا به يې پرشونډو خوره وه، په خيالو کې تصوروله، خو کله چې اوس هغه د هرکلو کوټې ته رانوته، د هغو ځانګړتياوو نه هېڅ پاتې نه و، باريس د هغې د دغې بلې ناتاشې په ليدو له حيرته ګېنډۍ واخېست او څېره يې بل ډول شوه... د باريس دغې ګېنډۍ او د څېرې بدلون ناتاشا لا پسې خوشاله کړه. ناتاشې وپوښتل:

- څنګه؟ د خپل ماشومتوب د اور تو ته نه پېژنې.

باريس د هغې لاس ښکل کړ او وې ويل: په هغې کې راغلي بدلون، دي حيران کړي، څه ښکلا! څومره ښکلې شوې يې.

د ناتاشې ځلېدونکو سترګو ځواب ورکړ: تا څه غوښتل؟ هغه وپوښتل:

- پلار مې، پلار مې زوړ شوي که څنګه؟

ناتاشا پرته له هغه چې د باريس او خپلې مور په خبرو کې ورګډه شي، په پټه خوله د خپل ماشومتوب نامزد (چنغول) ته داسې ځير وه، چې تا به ويل غواړي، هغه غواړي د هغه ټولې ځانګړتياوې جلا جلا وپېژني. باريس د هغې د دغې پرله پسې يرغليز خو مينه ناک غلچک ټول اغېز احساساوه او کله ناکله به ده هم، هغې ته وروکتل.

د باريس دريشي، د بوټو وسپينيزې پوندې، نکتايي او څنې ټول او ټول د ورځې له وروستي دود سره برابر او د پام وړ و. ناتاشا په يوه غلچک دا ټول وليدل. باريس په يو څنګ پر لاس لرونکي څوکۍ د مشرې ګرافينې خواته ناست، په ښي لاس يې د کين لاس د خورا پاک دستکش کونځې آوارولې او په ښکلو او خورا پام په يو بل ابښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو يو شونډو يې د پترزبورګ د پېژندل شويو بډايانو د ورځنيو ژوند، چارو او بنديزونو په اړه خبرې کولې.

ناتاشا داسې احساس کړه چې ځينې دا خبرې کېدای شي رښتيا نه وي.

هغه د دغې کتنې ترپايه پورې پټه خوله ناسته وه او تر سترګو لاندې يې هغه ته کتل. باريس د هغې دغه کتل احساسول او شېبه په شېبه ناآرامه کېده. ده هم پرله پسې هغې ته ورکتل او په وينا کې بې دمه کېدل يې لاپسې زياتېده. له لسو دقيقو نه زيات کېنناست، پاڅېد او مخه ښه يې وکړه... باريس په همدې لومړني کتنه کې په دې پوه شو چې ناتاشا د پخوا په شان زړه راښکونکې ده، خو دي بايد د دغې کوډګرې ښکلا دوکه نه شي، ځکه له هغې سره واده، چې اوس يوه بې وزله نجلۍ وه، د ځان د راتلونکې برباد ول و. هغه د پخوانيو اړيکو پر بنسټ واده کول يو ناسپېڅلي کار وګاڼه، نو پرېکړه يې وکړه چې له ناتاشې سره ونه ګوري. خو د دې ټولو خبرو سره سره ځو ورځې وروسته، دی بيا د هغو کورته ورغی او دغه راتګ څو واره تکرار شو. هغه به د شپې تر ناوخته د هغو کره پاتې کېده. له ځانسره به يې ويل چې بايد له ناتاشې سره جلا وګوري، خپل اړيکي يې هغې سره څرګند کړي، ځکه دی خپله هم بې وزلی و او ناتاشا به دغه شان خوار ته څوک ورنه کړي. هغه په دې نه بريالي کېده، چې دغه کتنه وکړي، ځکه په دې شرمېده چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي. ورځ تر ورځې دغو خيالونو ده ته کړکيچنه ښه پيدا کوله. مشرې ګرافينې او سونيا بيا تصورکاوه چې ناتاشا د پخوا په شان پر باريس مينه او هغه شعرونه چې د باريس خوښېږي، هغه ورته وايي، خپله کتابچه ورښيي او له هغه نه غواړي يو څه د ښې په ښه په کې وليکي. هغې هغه ته وخت نه ورکاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانيو وختونو را ياد کړي او داسې يې ښودله چې او سني وختونه تر هر بل وخته خوندور ، ښه او ښکلي دي. باريس هره ورځ تکل کاوه چې هغه ته څه ووايي، خو د هغې په ليدو به دومره په خيالونو او کې ډوب شو او ګڼهی به وا خپست، چې هر څه به يې له ياده وتل او پرته له هغه چې څه ووايي، ببرته به لاړ. خپله به هم نه پوهېده چې څه غواړي، څه کوي او په پای کې به چېرې درومي. سره له هغه چې هره ورځ د مېرمن ببزاوخوف (ايلن) له پلوه ده ته ګيله ډوله ياددښتونه رارسېدل، خو دي د هغې کور ته نور نه ورته او خپله ټوله ورځ به يې د رستوف په کور کې تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

یوه ورځ ماښام، کله چې مشرۍ ګرافینه په زګیروزګیرو، اسویلو اسویلو، خولۍ پر سر، د خوب په کالیو کې، یو منګل سپین ویښته د هغې له خولۍ نه راوتلي، په سجده پرته په دعا او خدای ته په زاریو لګیا وه، د کوټې د دروازې غږ شو، ناتاشا دې په ورته د خوب جامې په ځان، بې جورابو، پستې څپلکې په پښو، په کاغذ کې کړې کړې ځنې مروړلې، راننوته. ګرافینې مخ وروا ړاوه، تندي یې تریو، او خپله وروستۍ دعا یې پای ته ورسوله: ایا دا کټ به زما تابوت وي؟ خو د هغه د دعا خلوص او ښه نیت ګډوډ شو. ناتاشا چې په تلوار او ګړنۍ خپله مور په دعا اخته ولیدله، ناڅاپه له منډو پاتې شوه، کېناسته، ګونډې یې ووهلې، ګواکې د خپلې ملامتۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. همدا چې پوه شوه چې موریې لا په دعا اخته ده، د پښو په څوکو څوکو کټ ته نېږدې شوه، خپلې ښکلې پښې یې یو پر بل وسولولې او خپلې آرامې څپلکې یې له پښو راوویستې او هماغه کټ ته یې چې مور یې ډاربده، تابوت یې نه وي، ورودانګل. دغه د بیرګ تلتک یو لوړ کټ و چې د زانو د نالیو (ښو) نه یوه جوړه شوې پریړه بړستن او پنځه دانې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بېلابېلو اندازو سرو بېړدې پرې پراته و. ناتاشې ورو دا نګل، بړستن لاندې ننوته، دد پوال خوا ته وروغړېده، ځان يې ښه پر ځاى کړ، پښې يې راټولې، ځنګنونه يې ټټر پلو راټول کړل او لغتې يې وهلې، لـه خندا تکه شنه وه، سر يې کله له بړستنې لاندې ننوېسته، کله راويسته او مور ته به يې ورکتل. ګرافينې د دعا تر پاى ته رسېدو وروسته، په تريو تندي او ځير ځير کتو د کټ خوا ته ورغله، خو همدا چې وې ليدل چې ناتاشې سر تر بړستن لاندې پټ کړي دي، د هغې پر شونډو د خواخوږۍ نرمه موسکا خوره شوه او وې ويل:

- نو دلته د څه لپاره راغلې يې؟

ناتاشا وويل:

- مورې، اجازه ده، چې وغړېږم، آ؟

لاسونه يې د مور له غاړې تاو کړل، په غاړه يې هغه مچ کړه او وې ويل:

- يوه هم په غاړه، دا يو هم بله. او بيا نور يې...

مور د سرو بېړدو ترمنځ کېناسته او وې ويل:

- ښه نن به څه راته ووايې؟

شپه به په تمه شوه چې ناتاشه واورې راواوړي، ځان تربړستنې لاندې برابر، لاسونه له هغې نه را د باندې او ځان خبروته جوړ کړي. له مور سره د ناتاشا دغه ماخوستنۍ کتنې چې له کلوب نه د پلار تر راستنېدو پورې يط دوام کاوه، د مور او لور تر ټولو نه غوره او زړه خوښوونکي کتنې وې.

- نن شپه بيا څه راته وايې، زه غواړم تا ته ووايم...

ناتاشې خولې ته لاس ونيو او په ترخه ژبې يې وويل:

- د باريس په هکله... پوهېږم... زه هم د همدې لپاره راغلې يم. مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه، زه پوهېږم. نه، نه وو ایه، وو ایه.

هغې د مور له خولې نه لاس راښکته کړ:

- مورجانې وو ایه، هغه خورا مهربانه دی، کنه؟

- ناتاشا ! ته شپاړلس کلنه یې، زه چې ستا په منګ وم، واده مې کړی و. ته وایې باریس مهربان دی؟ هو، هغه ډېر مهربانه دی، ما ته هم لکه زوی داسې ګران دي، مګر ته څه غواړئ؟ ته څه فکر کوئ؟ تا هغه چور سرسام کړی دی، زه خو یې وینم...

ګرافینې چې دا وویل، خپلې لور ته یې وکتل. ناتاشا لکه نرې، بې خوځېدا، اوږده غځېدلې وه او سترګې یې مخامخ، له سره رنګه لرګي نه جوړ هغه ابوالهول(   ) ته ګنډلې وې، چې د کټ پر یوې څنډې تراشل شوی و. هغې داسې کتل، چې ګرافینه د هغې د مخ یوازې یو پلو لیدای شو. د هغې څېره داسې په خیالوکې ډوبه او داسې په چرت کې وه، چې ګرافینې یې حیرانه کړې وه. ناتاشا د مور خبروته غوږ غوږ او فکر یې کاوه:

- ښه، نور نو بیا څه؟

- تا هغه سرسام کړی دی، ولې؟ ته له هغه څه غواړئ؟ ته خو خپله پوهېږئ، چې ښځه کېدای یې نه شې.

ناتاشا پرته له هغه چې وخوځېږي، وې ویل:

- ولې نه شم کېدای؟

- له دې کبله چې هغه ډېر ځوان دی، له دې کبله چې هغه بې وزلی دی، له دې کبله چې هغه زموږ خپلوان دی او له دې کبله چې هغه تا ته ګران نه دی.

- ته څه پوهېږئ، چې را ته ګران نه دی؟

- زه پوهېږم، دا ښه کار نه دي، د زړه سرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:

- که زه وغواړم...

ګرافينې وويل:

- پرېږده، پرېږده اپلتې مه غروه.

- که زه وغواړم...

- ناتاشا زه رښتيا وايم او ته...

ناتاشا پرېښوده چې مور يې خبره پای ته ورسوي، د ګرافينې لوی لاس يې ځان خواته رانبږدې او مچ يې کړ. بيا يې د هغې د لاس رغوي او بيا شا واړاوه، راواړاوه او د هغې د ګوتو بندونه يې مچول. بيا يې د هغې د ګوتو منځ، بيا له سره د ګوتو بندونه او په کرار کرار يې له هرې مچې سره مياشتې شمېرلې:

- جنوري، فبروري، مارچ، اپريل، مې...

د مچو، مچو په منځ کې مورته ځير شوه، هغې ته يې وکتل او وې ويل:

- مورجانې، وغږېږئ، ولې چوپه شوې؟ تاسو ويل چې...

هغې مورته چې په خورا مينه ناک او مهربانۍ لورته ځير او له ډېرې خواخوږۍ نه يې هرڅه هېر کړي و، په حيرانۍ کتل.

- ګوره، ګرانې! ستا دغه نازونه، ښه پای نه لري، ټول خو ستاسو د ماشومتوب نه خبر نه دي، کله چې خلک ستاسو دغه شان نږديوالي ويني، ښايي هغو نورو ځوانانو ته زښته بد وبريښي چې زموږ کورته ځي راځي، خو له ټولو نه لا بده خبره دا ده چې ته هغه هسې بې ځايه زوروې. کېدای شي، هغه ځانته کومه بډايه نجلۍ پيدا کړې وي او اوس هغه ستا نازونو سرسام او لېونی کړی دی.

- لېونی کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما د ترور يو زوی درلود ، زه دې له هغه سره پرتله کوم...
- زه هغه پېژنم- کيريل ايوانوويچ يادوې ! نو هغه خو زوړ دی...
- هغه تل زوړ نه و ! زه غواړم، له باريس سره وغږېږم او لـه هغـه هيلـه وکړم چې هغه نور داسې زيات زموږ کورته را نه شي...
- ولې؟ که زړه يې کېږي، ولې را نه شي؟
- ځکه زه پوهېږم، چې دغه چارې ښه پای نه لري.
- ته څه وايې؟ ته څه پوهېږې، چې ښه پـای نـه لـري، تاسو بـه څـه نـه وايئ، دا څه خبرې دي !

د ناتاشـا خبـرې او دغږېـدا ژبـه، دهغـه چـا ژبـې تـه پـاتې کېـده، چـې ګواکې له هغې هغه څه اخېستل کېږي، چې دده دې خپل دي، هغې وويل:

- ښه، واده نه ورسره کوم، خو پرېږده کـه خوښـېږي يـې، راځـي دي، څومره چې راځي، راځي دې. دا يې وويل، وموسېده، مورتـه يـې وکتـل، او بيا يې وويل: واده نه ورسره کوم، هسې که راځي.
- پوه نه شوم، هسې يې څنګه وي؟ ګرانې !
- همداسې، نو څه پروا لري که واده ورسره ونه کړم.
- همداسې، همداسې، دا همداسې يې لا څه معنا لري.

مشرې ګرافينې دا خبرې څو وار تکرار کړې، ناڅاپـه پـه خنـدا شـوه، خو خندا يې که څه هم ټوله له خواخوږۍ نه ډکه وه، مګـر بيـا هـم رپېـدلـه. ناتاشې چغه کړل: بس کړه، کوم ځای يې د خندا وړ دي؟ ګـوره وګـوره، ټول کټ رېږدي ! څومره ته ماته ورته يې، ما غوندې د خپلـې خنـدا مخـه نيولی نه شې...صبر وکړه...د مور دواړه لاسـونه يـې راونيـول، د يـوه لاس يوه وړه ګوته يې ښکل کړه او وې ويل:

- جون...

او بيا يې د مور د نورو ګوتو پـه شمېرلـو د مياشـتو د نومونـو يـادولـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دوام ورکړ: جولای، اګست او د بل لاس، ګوتې. هغې خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- ګوره موريې هغه ډېر مېين دی؟ هغه ډېر مهربان، ډېر مهربان دی، خو هغه زما هېڅ نه خوښېږي، هغه د خوړنتون د ساعت په څېر نري دی... تا ته وايم، دې ته دې پام شوی دی؟ نری، خړ رنګی، خو روښانه دی...

ګرافينې وويل:

- دا څه اپلتې غږوې؟

ناتاشې دوام ورکړ:

- رښتيا ته نه پوهېږې، که نيکولای جان وای هرومرو پوهېده... لکه د بېزاو خوف په څېر خواشينی او غمجن دی، هغه خوار زار بريښي...

ګرافينې په موسېدو موسېدو وويل:

- او ته هغه ته نازونه کوې.

- نه، هغه فراماسوني دی. هغه خورا ښه سړی دی...

د ګراف غږ د دروازې له شانه واورېدل شو، چې وې ويل:

- ګرانې ګرافينې! ته لا ويده شوې نه يې؟ ناتاشې له کټه ودانګل، خپلې څپلکې يې واخيستې، لوڅې پښې منډې کړې او خپلې کوټې ته لاړه. هغه تر ډېرو پورې ويښه پاتې شوه. هغه په دې حيرت کې وه، چې ولې څوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي.

سونيا او د هغې له سره تاو شويو کوڅيو ته يې وکتل، چې لکه د پيشو په شان په خپلو څنګلو کې ډوبه ويده وه او وې ويل: سونيا! نه، هغه چېرې په دې خبرو پوهېږي! هغه په نيکولای جان مينه شوې او له دې مينې پرته د بل څه په خيال کې نه ده. مور خو بالکل نه پوهېږي، زه هم عجيبه هوښياره او ځيرکه نجلۍ يم! هغه ځان ته غږېدا پيل کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خیالونو کې یې خپلې خبرې د یوه هوښیار او آن خورا هوښیار سړي له خولې کولې او ویل یې:

- چې څه بې ساري او زړه راښکونکې ده (ځان یې ښوده) څومره ځیرکه او مالګینه ده. ډېره مهربانه، په بې ساري ډول هوښیاره، ښه لامبي، په آس ښه سورلۍ کوي او څه غږلري! کولای شو ووایو، کوډګر او حیرت ښونکي غږلري! د کروبیني (ایتالوی موزیکانت) د اوپرا څو کرښې یې چې ډېرې خوښېدې رایادې او تکرار کړې، بیا یې کټ ته ورودانګل او له دې کبله یې پرځان وخندل، چې فکر کاوه سمدلاسه به ویده شي. وې خندل او دونیاشا ته یې ورغږ کړ چې شمعه مړه کړي. دونیاشا له کوټې وتلې نه وه، چې ناتاشا بیا بلې دنیا، د خوب دنیا ته، لانیکمرغې دنیا ته، چې هر څه په کې داسې آسانه او لاس ته راوړونکي و، لکه دا رښتینې دنیا، ته لاړه، نه یوازې تر دې نه غوره، بلکې چور بل ډول وه.

بله ورځ مشرې ګرافینې باریس را وغوښت، له هغه سره یې خبرې وکړې او له هغه ورځې نه وروسته بیا هغه د رستوفیانو کورته رانغې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د دسامبر ۳۱ او د ۱۸۱۰ کال د نوي کال شپه وه او په همدې ویاړ د دویمې کاترینې د یوه غوره مخور په کور کې د نڅا یو بنډار جوړ و. ټاکل شوې وه، چې ټولواک او بهرني دیپلوماتان هم په دې بنډار کې ګډون وکړي.

ددې سرې کور، د نوا د ساحل پر غاړه په انګریزي واټ کې بې شمېره څراغونو پرتمین کړی و. د دغه کور د دهلیزونو مخه په سرو څراغونه رڼا شوې او هلته پولیس ولاړ و. نه یوازې پولیس، بلکې د هغو مشران او په لسګونه افسران هم څارنې ته ګمارل شوي وو. سینګار شوې او نوې جامې اغوستې ښځې او نارینه، له ګاډیو او کراچیو راښکته کېدل او په چټکۍ وړاندې تلل.

هر وار به چې کومه نوې ګاډۍ راورسېده، خلکو به پر هغه یرغل وروړ او خولۍ به یې وویستلې (روسان د درناوي په نښه خولۍ له سره جګه وي). یو چا وپوښتل:

-ټولواک دی؟

ځواب به یې واورېدل شو: نه وزیر... شهزاده... نه سفیر دی. ولې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولۍ ښکې يې نه وينۍ؟

د خلکو له منځه يو تن داسې و چې تر ټولو نورو يې ښکلي کالي اغوستي و، او ظاهراً داسې برېښېده چې دی ټول پېژني او د دې زمانې ټول مخور يې په نامه يادول.

د نڅا دغه بنډار ته رابلل شويو مېلمنو له څلورو نه درې برخې هغه رارسېدلي و، خو د رستوف کورنۍ چې دې مېلمستيا ته رابلل شوې وه، لا په ډېر تلوار د کالو په اغوستو لګيا وو...

ماريا ايګناتي يونا پرونسکايا، د ګراف رستوف د کورنۍ پخواني دوسته، چې ژېړ بخوني څېره او ډنګره ونه يې درلوده، په پخواني دربار کې د مينځيتوب دنده لرله، تکل لاره له دوی سره دغې مېلمستيا ته لاړه شي، د پترزبورګ د مخورو په دغې بنډار کې د هغوی لارښود واوسي، ځکه دوی د پترزبورګ په ښار کې کليوال بلل کېدل.

د ماخوستن په لسو بجو، د رستوف کورنۍ بايد تافريچسکي باغ ته نږدې، د هغې مخورې مينځې کورته ورشي، خو پنځه دقيقې لسو ته پاتې وې، مګر د رستوف لونو لا خپله جامې نه وې اغوستې.

دا لومړي ځل و چې ناتاشا په خپل ژوند کې د نڅا يوې داسې مېلمستيا ته تلله. هغه په هغې ورځ د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدلې وه، او ټوله ورځ يې دغې مېلمستيا ته د چمتووالي په ګبنۍ او تلوار په تبه تېره کړې وه. دغه ټولې هلې ځلې ددې لپاره وې، چې هغوی ټول، مور، سونيا او دا خورا ښکلي کالي واغوندي. سونيا او مور، هرڅه د ناتاشا خوښې ته پرېښې وې. ګرافينې بايد د مخمل کميس اغوستی وای او ناتاشا او سونيا به ګلابي رنګه وريښمين کميسونه چې پر ملا يې د ګلو غوټې او پر سر يې اطلس پروت و، واغوندي. ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه، چې دوی خپلې ځنې په يوناني دود سينګار کړي.

ټولې غوره چارې تر سره شوې وې، پښې، لاسونه، غاړې او غوږونه ټول او ټول په خورا ځير، هغه شان چې نڅا ته د تګ لپاره وي، مينځل شوې او عطر و پودر وهلي شوي و. وريښمينې جورابې او په اطلسو کې مروړل شوي بوټونه په پښو شوي وو. د ځنو پوره سينګار نږدې شوي وو، سونيا او ګرافينې، جامې هم اغوستې وې، خو ناتاشا چې د ټولو غم يې خوړ خپلې چارې لا پوره کړې نه وې، هغه لا د هينداري مخې ته ناسته وه... سونيا چې جامې اغوستې وې د کوټې په منځ کې ولاړه وه...

د ګرافينې غږ پورته شو:

- څه وخت به چمتو شئ، لس بجې کېدونکي دي.

- سمدلاسه سمدلاسه مورې، تاسو چمتو ياستئ؟

- يوازې په خولۍ کې څو ستنې وهم.

ناتاشې چغه کړه: صبر وکړئ، تاسو نه پرې پوهېږئ، صبر وکړئ زه به درشم.

- لس بجې شوې.

او د ناتاشا د ځنو ترسينګارولو وروسته، د جامو اغوستل پيل کړل، سر يې لا د کميس نه وتلی نه و، چې پلار يې ور راپرانست، خو له هغې چغه شوه:

-پلاره يوه شېبه، يوه شېبه! او سونيا دروازه بېرته پورې کړه...

ناتاشا څو ګامه شا ته لاړه، له لويې ديوالي هينداري نه لږ لرې شوه، ځان ته يې وکتل...

په دې وخت کې پلار په کرارو ګامونو راننوت. خولۍ په سر او بخملي ډوله کميس يې اغوستي و. هغه چغه کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-گورئ ! زما ښکلا وګورئ ! تر تا سو ټولو نه ښکلې ښکاري ! هغه غوښتل چې له هغې نه غبرګه تاو کړي، خو هغې له هغه ځان وژغوره چې جامې يې ګونځې نه شي...

بالاخره لس بجې او پنځلس دقيقې وې، چې په ګاډۍ کې سپاره شول او د تاوريچسکي د کلي پلو وخوځېدل. هغه زړه بوډۍ، پخواني درباري مينځه پيرونسکايا چمتو دوی ته سترګه په لار وه. هغې د خپل زړښت له نابښکليتوب سره سره بيا هم، دې بندهار ته هماغه شان چمتووالي کاوه، لکه د رستوف د پېغلو په شان. خو توپير يې په دې کې و چې نه په ګبنهۍ (د رستوف لوڼې په تلوار عادت وې) هغې هم خپلې ډنګر غړي مينځلي، عطر او پودر يې وهلي... او نور.

د رستوف د کورنۍ ټولو غړو د هغې د ذوق او عطرو پوډرو ستاينه وکړه او له دې ډاره چې ځنډ نه شي، اوربلونه او کالي يې خراب نه شي، د شپې په يوولسو بجو ګاډۍ ته وختل او د مېلمستيا پلو وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

ناتاشا د هغې ورځې له سهاره آن يو شېبه هم نه وه اوزګاره شوې چې د هغه څه په اړه فکر وکړي چې دې ته سترګې په لاره و.
په هغې سړې او لمدې هوا ، په هغې ټکان خوړونکي ګاډۍ کې، په يوې تيارې ګوښه کې هغې، هغه څه په خيال کې تصورول، چې په دغه ځلېدونکي تالار کې، د لومړي ځل لپاره د نڅا په دغه بنډار کې، دې ته سترګه په لاره و. هغې په خيال کې موسيقي اورېده، نڅاوې او د خلکو له خوا پر ټولواک د ګلو باران ليده. د پترزبورګ ښکلي او زړه راښکوونکي ځوانان، هوکې هر هغه چې خيال ته ورتلل په کوډګره ښه ښکلي او ددې لپاره نه منونکي وو. کله چې د مېلمستيا تالار ته پر سرو قالينو فرش شوې لاره، ووهله دهليز ته ورسېده، دروازې ته ورننوته، خپل نرى كوټ يې وويست او له سونيا سره په ګډه د مور په وړاندې د ګلو په منځ کې پر پرتو رڼا شويو زينوو پورته لاړه، لږ څه يې زړه ته ورولوېده، چې څه به ګوري او څه به کېږي. په همدې شېبه کې پوه شوه چې د نڅا په محفل کې بايد څنګه واوسي، نو له همدې کبله يې خپل کړه وړه ځکه شاهانه وزمه کړل چې تصور يې کاوه يوه اصيله پېغله په دغو شان محافلو کې بايد همداسې وي. هغې داسې احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه چې په سترګو یې یوه نرۍ توره پرده راخوره ده، هرڅه یې ترمخې تت شوي و، زړه یې په بې ساري توګه رپېده... له ډېرې ګڼې ګڼې نېږدې وه، چې سرسامه او بېسده شي. د زړه له کومې او په ټول توان یې هڅه کوله، چې خپل دغه حالت له نورو پټ وساتي او دا خورا ښه حالت او کړه وړه چې دې ته ښه برېښېده. ددوی ترمخې او ترشا نورو مېلمنو هم د مېلمستیا نوې جامې اغوستې وې او ددوی په شان په کراره سره بنګېدل او مخې ته روان وو. هغه هینداري چې د زینو څنګ ته کتارو کې لګېدلې وې، د سپینو، شنو او ګلابي کالېو مېرمنې او پېغلې او د هغو په بربنډه غاړو او مړوندونو کې پراته غمي، مرغلرې او نورې ګاڼې لا پسې څرګندې ښودلې.

ناتاشا هینداروته کتل او د هغو هنداروپه زړه کې یې د راخورېدونکو تصویرونو په منځ کې نه شو کولای، د نورو ښځو په منځ کې خپل تصویر پیدا کړي. ټول د رڼا او ځلا په یوه ځلېدونکي کاروان کې سره ګډوډ شوي وو. همدا چې تالار ته ننوتل د مېلمنو د غږېدا، ګامونو، سلامونو او سترې مشئ یو ډول ګڼه ګوڼې او بنګهارې، د هغې سرورګرځاوه او د تالار د څراغونو خورا زورورې ځلېدا د هغې سترګې ورتتې کړې. کوربه او د هغه مېرمن، چې له نیم ساعت راهیسې د تالار په وره کې هرکلي ته ولاړ و، ټولو رارسېدونکو مېلمنو ته یې دغه څو ټکي په یو ډول هر مېلمه ته جلا جلا ویل چې «هرکله، ستاسو په لیدو خوشاله یو» دوی او میرمن پیرونسکایا ته یې هم دغه شان هرکلی وو ایه. دوو پېغلو چې سپینې جامې یې اغوستې وې او خپلې توري څڼې یې په سرو ګلانو سینګار کړې وې، د خپلو ځنګنو په لږ خمېدو سره درناوي وکړ. خو د کوربنې سترګې د هغې له ارادې پرته د ناتاشا ښکلا ته ورواوښتې. هغې ته یې کتل او پر یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسمي موسکا يې چې هر مېلمه ته يې وربښله، لږ ځانګړتيا ورزياته کړه او ناتاشا ته يې وروبښله، کېداى شي ناتاشا ته ددې موسکا په ليدو د خپل پېغلتوب لومړنى نه هېرېدونکې ورځې او د هغه وختونو د نڅاګانو لومړنى بنډار وريادشوي وي. د کوربنې سترګې هم هغه ځارله او له خپل خاوند نه يې وپوښتل: کومه يوه يې لور ده. او د خپلو ګوتو سرونه يې ښکل کړل او وې ويل: څومره زړه راښکوونکې ده.

د تالار دروازې ته نږدې په لويه ګڼه ګوڼه کې خلک سره ولاړ او د ټولواک راتګ ته يې سترګې څارلې. ګرافينه په لومړي کتار کې ودرېده. ناتاشا د څو تنو غږونه چې ددې په لټه کې و، اورېدل او د هغو غلچکونه يې ځان پلو احساسول. هغه په دې پوه شوه چې ددې پسې لټونکي او دې ته پام، د هغو کسانو دي، چې دا يې خوښه شوې او دغه حالت دا لږه آرامه کړه، له ځانسره يې وويل: زياتره مور ته ورته دي، له مور نه بدتره هم شته.

پيرونسکايا په محفل کې يو مخور، ګرافينې ته وروپېژاند. هغې، هغه سړي ته چې کړې کړې ګڼ سپين وېښته يې لرل، اشاره وکړه او وې ويل: هغه د هالند سفير دي. بيا يې ايلن ته چې تالار ته راننوته، هغې ته وروښوده او وې ويل:

- دا هم د پترزبورګ ټولواکه ده، مېرمن بيزاوخوف!

- څومره ښکلې ده، په مالګينتوب کې تر ماريا انتونوفنا (د لومړي الکساندر معشوقه) کمه نه ده. ګوره، ښه ورته ګوره، چې زاړه او ځوانان څنګه ترې چورلېږي. هم ښکلې ده او هم هوښيار... خلک وايي چې شهزاده... پرې مين دي. دې نوروته وګوره! سره له هغه چې ښکلې نه دي، خو بيا هم خلک پرې ورټول دي. يوه ښځه چې له خپلې ناښکلې لور سره راروانه وه، وروښودله او وې ويل: يو خورا بډاى يې غواړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریباران یې ورلېږلي دي. هغه وینې، هغه دوی یې غواړي... پیرونسکایا د ګارد یو ښکلي افسر ته چې د دوی له څنګه تېرېده او په جګه غاړه یې د ښځو د سر له پاسه کوم ځای ته کتل، اشاره وکړه او وې ویل:

- دا اناتولي کوراګین دي، د ګرافینې بیزاوخوا ورور. ډېر ښکلي دي، همداسې نه دي؟ داسې ګونګوسې دي چې غواړي، همدا بډایه پېغله ورته وغواړي، خو ستاسو دا خپلوان دروبتځکوي هم، د هغې نجلۍ شاوخوا چورلېږي. داسې ویل کېږي، چې د هغه نجلۍ شتمني له څو میلیونو اوړي.

بیا یې د ګرافینې، هغې پوښتنې ته چې هغه څوک دي، وویل:

- دا د فرانسې سفیر دي. وګوري! هغه ځان د ټولو اک ښې لاس ګڼي، خو باید اعتراف وکړو دا فرانسویان هم خورا خواږه خلک دي، خورا مهربانه، په دې بنډارونو کې تر دوی نه خوږ ژبې پیدا کولای نه شي. آها! زموږ ماریا انتونوفنا ته ګوره! تر ټولو ښکلې! د جامو سادګۍ ته دې پام کړي، خورا ساده او ښکلي.

پیرونسکایا بیزاوخوف ته اشاره وکړه او وې ویل: دې بل ته بیا ګوره! عینکي، - دا څه کوي، د خپلې ښځې تر څنګ یې تصور کړې، د ملنډو یو ټوټه، یوه نانداری او یوه ټوکه.

پېیر غټ، شډل، درانه کاږه واږه ګامونه، هر پلو ته کتل، خلک یې دې خوا هغې خوا پورې وهل، په داسې سادګۍ او بې پروایي مخې ته روان و، ته به وایې چې د بازار په ګڼه ګوڼه کې ګرځي راګرځي. د خلکو په منځ کې یې څوک لټول. ناتاشا په خوښۍ د پېیر د پیرونسکایا په وینا، د بنډارونو د ملنډو موضوع، څېرې ته کتل. هغه په دې پوهېده چې پېیر دوی په تېره بیا دا لټوي. پېیر هغې ته وعده ورکړې وه، چې دغې نڅا ته به راشي او دی به هغې ته ښه نڅاګر وروپېژني خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيزا او خوف تر دوى پورې لا نه ورسېدلي، چې د يو نه لوړ، خورا ښکلي، تورځني، په پوځي دريشي کې د ولاړ ځوان ترڅنګ ودرېد، دغه ځوان د کړکۍ تر خوا د يوه لوړ تورځني او خورا بل ښکلي ځوان تر څنګ چې سپينه دريشي او ټټر يې له نښانو نو او مډالونو نه ډک و، ولاړ او خبرې سره يې کولې. ناتاشا د سترګو په رپ کې دغه د منځني ونې سپين جامې ځوان وپېژانده. هغه سردار بالکونسکي و. هغه دې ته ډېر ښکلي، ځوان او تاند وبريښېد.

پيرونسکايا وويل: ښه داسې ده، تاسو هغه پېژنئ؟ زه يې ليدل هم زغملى نه شم. اوس خو ټول پسې لېوني شوي دي. هغه داسې کبرجن او ځانستايونکي دي، چې مه کوه پوښتنه. خپل پلار ته شوي. ځان يې سپرانسکي ته نږدې کړي اوس غواړي کومې طرحې جوړې کړي. له ښځو سره يې کړه وړه وګوره! هغه ښځه غواړي ده سره وغږېږي او دې مخ ترې اړوي. ته ګوره، هغه ته يې اشاره وکړه، که له ما سره يې داسې کړي واى ما به ورښودلي و، چې يو من څو پتېرې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ناڅاپه ټول وخوځېدل او شرو شور ګډ شو، ګڼه ګوڼه جوړه شوه، ټول مخې ته وخوځېدل او په دوو ډلو وویشل شول. لاره جوړه شوه او سازیانو، سازونو ته ګوتې وروړې، موسیقي وغږېده، ټولواک مخکې، کوربه او کوربنه د مېلمنو د دووکتارونو د هرکلو په منځ کې تالار ته راننوتل. ټولواک چټک چټک ګامونه اخېستل، ښي او کین خوا ته یې لاسونه ښورول، داسې برېښېدل چې هڅه کوي له ګڼو خلکو سره د ددغې کتنې له پیل نه ځان وژغوري. ارکستر هغه پولندي طرز وغږاوه چې په هغو ورځو کې د خپلې ښکلې سندرې له پلوه دود شوي و. ددې سندرې شعر داسې و:

- (الکساندر، الیزابت موږ ستاسو مینان یو) ټولواک د هرکلیو کوټې ته لاړ او خلک دروازې کې پاتې شول. څو تنه په تلوار او ګړندي چې رنګونه یې الوتي وو، تالار ته راننوتل، خو بېرته ستانه شول. کله چې ټولواک او د هغه کوربنې په غږېدا غږېدا کې بیرته په دروازې کې راښکاره شول، د خلکو ګڼه ګوڼه کوټې ته شاته لاړه، خو یو تن ځوان چې وارخطا ښکارېده، د ښځو خواته داسې ورنږدې شو، هغه یې پورې وهلې او له هغو نه یې هیله وکړه چې شاته لاړې شي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک بیا دې خواته، هغې خواته شول، لاره یې جوړه کړه، د ټولواک موسکا پرشونډو وه، کوربنه یې له لاسه راونیولې او د هرکلو کوټې نه تالار ته راووتل. هغو پسې کوربه او مناراشکینا روان وو، بیا سفیران، وزیران، هغه بېلابېل جنرالان چې پیروسکایا یې په وار سره نومونه یادول روان وو. له نیمايي نه زیاتو ښځو چې د نڅا لپاره جوړې لرلې، یا د نڅا په کتارونو کې ودرېدې او یا دهغو کتار ته وخوځېدې. ناتاشا داسې انګېرله چې دا د مور او سونیا په څېر د هغو څو تنو ښځو په ډله کې ده، چې نڅا ته نه دي بلل شوي، د دېوال ته نبږدې یوازې ولاړه وو... هغې نه ټولواک ته کتل او نه هغو مخورو ته چې پیروسکایا هغوی ته نومول او ښودل. هغې یوازې یو خیال لاره او هغه دا وه چې ایا دا به څوک نڅا ته وروبولي او کنه؟ ایا په رښتیا ددې نارینو له ډلې به د هېڅچا ما ته پام نه يي؟ ایا په رښتیا به زه د لومړیو جوړو په منځ کې ونه نخبږم؟ ایا هېڅوک به ما ته رانبږدې نه شي؟ داسې بریښي چې ما دوی نه ویني، که دوی ما ته وګوري، په زړه کې به وایي: نه، دا هغه نه ده. نه، دا ناشونې خبره ده، مګر دا څنګه کېدونکي دي. خو هغوی په دې نه پوهېږي چې زه څومره هیله لرم ونخبږم؟ هغوی باید پوه وي، چې زه څومره ښکلې ګډېږم او له ما سره ګډېدل، څه خوند لري او څه پارونکي دي.

د پولندۍ نغمې اوږدې او دوامدار غږېدا، د ناتاشې په غوږونو کې څه غمجنې انګازې کولې. هغې غوښتل وژاړي، پیروسکایا هغوی نه لرې شوې وه، ګراف هم د تالار بلې اړخ ته تللی و، ګرافینه، سونیا او ناتاشا د پردیو خلکو په دې ګڼه ګوڼه کې داسې یوازې پاتې وو، لکه څوک چې په ځنګله کې پاتېږي، نه د چا ورته پام و نه یې څوک لېواله و، سردار له یوې ښکلې سره په نڅا نڅا ددوی له څنګه تېر شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې برېښېده چې هغه دوی پېژندلي نه و. اناتول په موسکا موسکا د خپلې نڅا جوړې په غوږ کې څه ویل او د ناتاشې څېرې ته یې داسې وروکتل، لکه څوک چې وچ د بوال ته ګوري. باریس دوه واره ددوی له څنګه تېر شو او هر وار یې مخ ترې واړاوه، بیرګ او میرمن یې چې نه نڅېدل، ددوی څنګ ته راغلل...

په پای کې ټولواک په نڅا کې د خپلې درېیمې جوړې تر څنګ ودرېد (هغه درې تنو سره نڅېدلي و) د موسیقي انګازې ودرېدې. یاور په خورا تلوار او ګبنۍ د رستوف د کورنۍ د غړو خوا ته نږدې شو، که څه هم هغوی دیوال ته ولاړ وو، خو له هغو هیله وشوه چې لاره پرېږدي. هغوی چې دیوال ته ولاړ وو د شاتګ امکان یې نه و... سردار اندرې د ډګروالۍ په خپلې سپینې دریشۍ کې، په خورا لېوالتیا او خوښۍ په لومړي کرښې کې، هغوی ته نږدې ولاړ و. بارون فیګروف، له هغه سره د دولت د عالي شورا د لومړي غونډې په اړه چې یوه ورځ وروسته جوړېدونکې وه، غږېده... سردار اندرې هغو جوړو ته چې د ټولواک په مخکې له ګډېدو نه شرمېدلي او هغو مېرمنو ته چې په دې بنډار کې یې د زړه له کومې د نڅېدو هیله لرله، کتل.

پېیر سردار اندرې ته ورنږدې شو، د هغه څنګل یې راونیوه او وې ویل:

- تاسو خو تل نڅېږي، راشه زما دا رستووه، ښکلې نازولې رستووه نڅا ته راوبوله!

بالکونسکي وویل:

- چېرې ده؟

هغه خپل ملګري بارون ته چې د دولتي عالي شورا په اړه وسره غږېد، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښښنه غواړم، دا خبرې به کوم بل ځای او وخت وکړو. د نڅا په محفل کې باید یوازې وناڅو.

هغه مخکې شو او هغې خوا ته چې پېير وروښو دله وخوځېد. لږ وړاندې لاړ او د ناتاشا ناهيلې او ستومانه ملالـه سترګې د سردار اندرې له سترګو سره ولګېدې. سردار اندرې هغه وپېژانده او د هغه له احساساتونه داسې پوه شو، چې هغه په نڅا کې نوې ده او د کړکۍ شاته د هغې خبرې وریادې شوې. په خورا خوښۍ ګرافينې ته ورنږدې شو.

ګرافينه تکه سره شوه او وې ويل:

- اجازه راکړې خپلې لور سره تاسو آشنا کړم.

سردار اندرې په ادبي درناوي سره، چې د هغه په اړه د پيرونسکايا له خبرو نه چور تو پير درلود، وويل:

- که ګرافينې(ناتاشا) هېره کړې نه وي، زه لا پخوا د هغې د آشنا ويار لرم. هغه ناتاشې ته ورنږدې شو، لاس یې راونیو، پرته له هغه چې هغې ته د نڅا د بلنو خبره وریاده کړي، د هغې له ملا نه یې لاس تاو کړ. هغه ته یې دا وار د نڅا وړاندیز وکړ. د ناتاشا ستومانه سترګې او خبره چې د ناهيلۍ او مينه ناکۍ لپوالتيا لپاره یې په يوه اندازه، چمتو والي لاره، ناڅاپه په یوې ماشوم وزمه موسکا او خوښۍ وغوړېدې او د منني او درناوي ځلا پرې خوره شوه. داسې بربښېده چې ګواکې دا ويرېدل شوې او نيکمرغي نجلۍ په يوې موسکا سره، چې تر شاېي، د اوښکو باران وربدو ته چمتو و، غواړي وو ايي: زه لا پخوا دې بلنې ته سترګې په لاره وم.

ناتاشا او اندرې د نڅا دويمه جوړه وه، چې د نڅا کړۍ ته رانننوتل. سرداراندرې د خپلې زمانې یو له ښکلو نڅاګرو نه و. ناتاشا هم خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نښېده. ورې پښې يې د نڅا په ښکلو اطلسي بوټونو کې پټې، خو په چټکۍ او ددې له ارادې نه خپلواکه خوځېدلې او څېره يې له مستۍ او د برې له خونده ځلېدله. د هغې لوڅه غاړه او ډنګر لاسونه زړه راښکوونکي و، د هغې اوږې د ايلن د اوږو په پرتله خورا ډنګرې، ټټر يې لنډ او مړوندونه يې هم وچ و، خو په زرګونه ښويېدونکي غلچکونه، د ايلن پر ښکلو اندامونو لکه ناولې داغونه لګېدل، حال دا چې ناتاشا لکه د يوې معصومې او ساده نجلۍ په شان وه چې د لومړي ځل لپاره بربنډه شوې وه. که پر هغې دا منل شوي نه وای، هغه به هرومرو له شرمه اوبه شوې وای.

سردار اندرې له نڅا نه ښه خوند اخيست، هغه نه يوازې هيله لرله، ژر ترژره له هغو سياسي وچو خبرونه چې خلکو به له هغه نه د هغو په اړه پوښتنې کولې ځان وژغورې، بلکې دا يې هم غوښتل چې د ټولو اک په شاوخوا د غه راټوله شوې غم لړلې کړۍ ماته او له هغه نه ووزي. نو د همدې کبله يې تکل وکړ وناڅي، او ناتاشه يې ددې ګډېدا لپاره خپله جوړه وټاکله. هغه يې ځکه وټاکله چې پيير ورته وويل او هم له دې کبله چې تر ټولو ښکلې ښځه وه، چې هلته ليدل کېده. همدا چې د نڅا لپاره يې د هغې له نرۍ او چټکې خوځېدونکې ملا نه لاسونه کړۍ کړل، د هغې خوځېدا او چورليدل يې ځان ته خورا نېږدې احساس کړل. د هغې له صداقت نه ډکه موسکا يې د خپلو سترګو په وړاندې خورا نېږدې وليدله او د دغې نجلۍ د ښکلا مستي يې په ځان کې احساس کړه. کله چې يې تر نڅا وروسته، هغه خپل ځای ته بدرګه کړه، سا يې وويسته، ځای پر ځای ودرېد، د نڅاګرو په ننداره شو، او د زړه په تل کې يې د داسې يوه تاند، شور او مستې روح راوتوخنېد، چې ځان يې ځوان او تاند احساس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

تـر سردار انـدرې نـه وروسـتـه باريس ناتاشې تـه ورغـي او هغـه يې ګډېدا ته وبلله، بيا هماغه ياور چې د نڅا بنډار يې پيل کړي و او بيـا نورو نورو زلميانو له ناتاشې نه د نڅېدو غوښتنه وکړه. ناتاشا کـه څـه هم هغه شپه، پـه خورا شور، لېوالتيا او تکې سرې شوې ځېرې، يـوه شيبه هم له نڅېدو ونه درېده، خو بيا يې هم خپل ځيني هغه لېوال چې له دې سره يې د نڅېدو هيله لرله، سونيا تـه د ګډېدو لپاره ورلېږل. د هغې هېڅ شي ته پام نه و او نه يې ليدل چې څه ځيزونه د نورو پـام ځانتـه وراړوي. نه يې وازې يې دې ته پام نه شو چې ټولواک ډېر وخت د فرانسې له سفير سره وغږېد او يا يې پـه څه ميـنـې لـه پلانـي مېرمنـې سره د زړه خواله وکړه، يا دا چې کوم شهزاده لـه چا سره څه کړي او څه يې ويلي دي، يا دا چې ايلن څنګه د ټولو په منځ له ورايه ځلېدلـه او يـا يې لـه چا سره ځانګړې خواخوږي لرله. بلکې هغې آن خپله ټولواک هم نـه ليـده او يوازې په مېلمستيا کې د شور، خندا او غږېدو لـه زيـاتوالي نـه پـه دې پوه شوه چې ټولواک تللی دی. سردار اندرې لـه ناتاشې سره کوتيلوف نـومې مستـه نڅـا چې تـر ډوډۍ نـه مخکې شـوې وه، بيـا وکـړه. هغـه د آترادنيا (په مسکو کې هغه کلي چې ناتشا پـه کې اوسېده) د باغ پـه لاره کې، له ناتاشې سره خپل لومړي ديدن هغـې تـه وريـاده کـړه او دا يـې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد کړ چې ځنګه ناتاشا ته هغه شپه چې سپوږمۍ خپله رڼا خوره کړې وه، خوب نه ورته او سردار اندرې بې له هغه چې تکل ولري، په بې خبرۍ کې د هغې خبرې اورېدلې وې. ناتاشا چې له هغه نه دا خبرې واورېدې تکه سره شوه، هڅه یې وکړه له هغه ببښنه وغواړي. هغې وویل، د هغو احساساتو په اړه چې هغې، هغه شپه خبرې کړې او سردار اندرې ورېدلې دي، ځیني د شرم خبرې هم وې.

سردار اندرې د ټولو هغو کسانو په شان چې د اعیانو په کورنیو کې لوی شوي وي، دا ښه ګڼله په محافلو کې له هغو کسانو سره خبرې اترې ونه کړي، چې په ټولنه کې د کومې بدنامې په تور تورن شوي وي او ناتاشا په تعجب سره د خپلو خوښیو، تېروتنو او په فرانسوي ژبه کې د خپلو نیمګړتیا له امله همدا سې وه. سردار اندرې په خپلو خبرو او کړو وړو کې له هغې سره خورا خواخوږي او مهربانه و. د هغې ترځنګ ناست و او له هغې سره یې د خورا ساده ساده او بې ارزښته ځیزونو او کسانو په اړه خبرې کولې. سردار اندرې د هغې د سترګو له ځلېدونکو شغلو، د موسکا له انګازونه چې له ویلو شویو خبرو سره یې هېڅ اړه نه لرله، او د هغې د زړه له تل نه د راپارېدونکو خوښیو نه خوند اخېست. هر وار یې به چې چا ناتاشا نڅا ته بلله او هغه به په موسکا موسکا پاځېدله، د تالار په منځ کې به چورلیده، سردار اندرې به د هغې نورو پټو اداګانو ته پام کېده او هغه به یې د زړه له تله ستایل.

یو وار چې ناتاشا یوه نڅا پای ته ورسوله او په سا ایستلو سا ایستلو ببرته خپل ځای ته راستنه شوه، یو بل ځوان هغه ته د نڅا بلنه ورکړه. هغه سخته ستومانه شوې وه او له ژورو سا ایستلو نه یې داسې څرګندېده، چې نه غواړي دغه بلنه ومني. خو ناڅاپه یې پرشونډو بیا موسکا خوره شوه او په خندا خندا یې بیا لاسونه د هغه ځوان پر اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکېښودل او سردار اندرې ته د يوې خوږې موسکا تر لېږلو وروسته، په چورليدو چورليدو لرې شوه. اندرې ته د هغې موسکا ويل:

- زه به په دې خورا خوشاله وای، چې کرار، ستا تر څنګ ناسته وای، زه ډېره ستومانه شوې يم، نو تاسو خپله ګورئ چې څوک مې نه پرېږدي، که څه هم زه په دې خوشاله يم، ځکه ټول راته ګران دي، تاسو او زه دواړه په دې خبره ښه پوهېږو. کله چې له دغه ځوان سره د غه نڅا پای ته ورسېده. او ځوان هغه پرېښوده، ناتاشا په منډه د تالار له دې خوا نه هغه بلې خوا ته ورمنډې کړلې، چې يو دوه ښځې د نڅا لپاره خوښې کړي.

سردار اندرې همداسې هغې ته کتل او په يوه ډول چې ده خپله يې تمه نه لرله، په زړه کې وويل:

- که هغه لومړي خپلې دغې خپلوانې پېغلې او بيا هغه مېرمنې ته ورشي، ناتاشا به زما ښځه شي.

خو ناتاشا تر هر چا لومړي، د سونيا پلو ورغله.

سردار اندرې په زړه کې وويل:

- کله کله څه تش خيالونه هم د انسان ذهن ته راځي.

خو کله چې ناتاشا د ده ترڅنګه تېرېده او د خپل ټټر پر سر ايښې ګلان يې جوړول، اندرې له ځانسره وويل:

- خو يوه خبره څرګنده ده او هغه دا چې دا نجلۍ دومره خوږه، نازولې او دومره له نورو نجونو نه توپير لري، چې د يوې مياشتې په اوږدو کې به هرومرو واده وکړي، داسې پېغلې دلته نه پيدا کېږي.

د نڅاوو په پای کې، بوډا ګراف په خپل شنه باراني کوټ کې، د نڅاګرو خوا ته راغی. سردار اندرې ته يې بلنه ورکړه چې له ده سره کورته لاړ شي او له لور نه يې وپوښتل، چې ايا د دې وخت خنګه تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي. ناتاشا لومړي ځواب ورنه کړ، یوازې یوه موسکا یې وکړه او موسکا داسې وه چې ګواکې په ملنډو وایي: څنګه کولای شي داسې یوه پوښتنه وکړي؟ خو بیا یې هم وویل:

- داسې ښه او په خوښۍ تېره شوه، چې په ژوند کې مې نه وه لیدلې.

د سردار اندرې ته پام شو چې څنګه د ناتاشا ډنګر لاسونه د دې لپاره پورته شول چې پلار ته یې کړې کړي، خو ناڅاپه او ژر هغه بېرته ښکته ولوېد. ناتاشا په ژوند کې ځان داسې نیکمرغه احساس کړی نه و. هغه د نیکمرغۍ او بري هغو څوکو ته رسېدلې وه چې انسان په پوره توګه مهربانه او ښه کېږي او آن دا چې د بدۍ، بدمرغۍ او غم شته والي هېروي.

پییر په دغه مېلمستیا کې د لومړي ځل لپاره د ټولنې په لوړو او اعیانو کړیو کې د خپلې ښځې خورا ښه او لوړ دریځ، ځان ته سپکاوي وګاڼه، نو ځکه خورا غمجن او پرېښانه ښکارېده. د هغه د تندي ګونځې لا ژورې بریښېدې، د کړکۍ تر څنګ ولاړ و او د خپلو عینکو له شا نه مخامخ چیرته ځیر و، خو هېڅوک یې نه لیدل.

ناتاشا چې د خوړنتون پلو روانه وه، د هغه له څنګه تېره شوه. د پییر پرېښانۍ او خواشینۍ، هغه حیرانه کړه، د هغه تر مخې ودرېده، غوښتل له هغه سره د خپلې نیکمرغۍ او خوښۍ په شریکولو له هغه سره مرسته وکړي، هغې وویل: څومره ښه و ګرافه! تاسو ته وایم همداسې نه وه؟

پییر بې له ارادې نه وموسېد او داسې بریښېده چې هغه نه پوهېږي، هغه ته څوک څه وایي، خو بیا یې هم وویل:

- هو کې، ډېر خوشاله یم.

ناتاشا په زړه کې وویل: څنګه امکان لري، هغوی ناراضه واوسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تېره بیا د بیزاو خوف په څېر یو ښه سړي ! ټول هغه کسان چې د غه بندار ته راغلي وو ، ناتاشا ته ټول په یو شان ښه، مهربانه، یو بل ته ګران خلک برېښېدل او د هغو نه یو هم نه شي کولای یو بل خپه کړي، نو له دې کبله دوی ټول باید نیمکرغه واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

بله ورځ سردار اندرې د پرونۍ شپې د نڅا مېلمستیا وریاده کړه، خو دغو یادونو زیات وخت دوام پیدا نه کړ، هغه وویل: هو کې، د نڅا خورا پرتمین بزم و،... هو کې، او نور... رستوفه هم خورا مهربانه او خوږه وه. هغه کومه ځانګړې ځانګړتیا لري. کوم غیر پترزبورګ ځانګړتیا، هغه ځانګړتیا چې دې ته له نورو نه توپیر ورکوي. دا هغه څه و، چې ده د پرونۍ شپې د محفل په اړه له ځانسره وویل. هغه خپله سهارنۍ وخوړله او په کار یې پیل وکړ.

هغه د پرون شپې د شوګیرو او بې خوبیو له امله کار ته زړه نه کېده، ورځ یې ښه نه وه، سردار هېڅ څه نه شو کولای، هغه خپل ځان او خپل کړه خپله غندل، په همدې وخت کې واورېد، چې څوک راغلل، خوشاله شو.

ده ته راغلي څوک، بیڅکي نومېده، هغه په بېلابېلو جرګه ګیو کې غړیتوب درلود او د پترزبورګ په ټولو محافلو کې یې تګ راتګ کاوه. هغه د نویو نظریاتو غوښتونکي و او د سپرانسکي له لېونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلویانو نه و، په نه ستومانه کېدونکي ډول یې د پلازمینې خبرونه هر پلو خپرول او یو له هغو کسانو نه و چې د خبرو په څېر یې خپل عقاید هم بدلول...

هغه په تلوار سره سردار اندرې ته راغی او سمدلاسه یې په خبرو پیل وکړ. هغه ویل چې، د ټولواک په مشرۍ د عالي شورا د جرګې له اجندا نه چې همدا نن سهار جوړه شوې ده، ژو شپبه مخکې خبر شو او د هغه په اړه یې په خورا ګېڼې سردار اندرې ته خبرې پیل کړې. د ټولواک وینا په بې ساري توګه ښه وه. دغه وینا یوه له هغو دریو وینا نه وه، چې یوازې او یوازې مشروطه غوښتونکي ټولواک یې کوي. ټولواک په ډاګه وویل:

- ولسي او مشرانو جرګې د دولتي اصل دوه ستنې دي. هغه وویل: دولت باید پر ټینګو اصولو ولاړ وي نه د چا په ځانګړې خوښې او پریکړې. ټولواک وویل: د دولت مالي چارو کې باید ژور بدلون راشي او ټول حسابونه باید برالا او په ډاګه وي. بیځکي دا ټولې خبرې وکړې، په ځینو یې ټینګار کاوه، خپلې سترګې به یې په ځانګړې معنا لرونکې بڼه کېښکودلې، بیځکي خپلې خبرې راټولې کړې او د پایلې په توګه یې وویل:

- نننۍ پېښه د یوه نوي پړاو پیل دی. زموږ په تاریخ کې د یو زرین پړاو.

سردار اندرې د ټولواک د عالي جرګې خبر، چې خورا په بې صبرۍ ورته سترګه په لاره و، او هغه یې خورا با اهمیته پېښه ګڼله، په خورا سړه مینه واورېد او له دې نه یې حیرت کاوه چې اوس دغه پېښه سر ته رسېدلې ده، دغې پېښې نه یوازې په ده یې کوم اغېز ونه کړ بلکې هغه ته ډېره بې اغېزه او یوه کوچنۍ پېښه وبرېښېده. هغه چې په آرامۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ملنډو په ډک خیال، د بیخکي له احساساتو نه ډکې خبرونه اوربدل، یو تر ټولو ساده فکر یې ذهن کې وګرځېد: په ما او په بیخکي پورې څه اړه لري، په موږ پورې څه اړه لري، چې ټولواک په عالي شورا کې څه ویلي دي؟ ایا دا ټولې خبرې ما ته کومه نیکمرغي را په برخه کوي؟

همدې ساده قضاوت په یوه شېبه کې له اصلاحاتو د سردار اندرې هغه پخوانۍ لېوالتیا له مینځه یوړه. دي او څونور په ګوته شمار کسان، هغه ورځ د غرمنۍ لپاره د سپرانسکي په کور کې مېلمانه وو. کوربانه، هغه ته د بلنې په وخت کې ویلي و:

- ځانګړې مېلمستیا ته بلل شوي دي.

د سردار اندرې لپاره دغې مېلمستیا تر او سه پورې ځکه خورا اهمیت لاره، چې هغې ته هغه کسان راتلل چې ده له هغو سره ځانګړې لېوالتیا لرله... مګر اوس یې زړه نه غوښت چې هلته ورشي.

سردار اندرې د غرمنۍ لپاره په ټاکل شوي ساعت، د تاوریچسکي باغ ته نږدې د سپرانسکي کورته ورننوت. نور مېلمانه چې د سپرانسکي نږدې او خواخوږي ملګري وو ،تر ده مخکې او پوره په پنځو بجو رارسېدلي وو. د دغه هومره نه لوی کور، خوړنتون او د پخلنتون پاکۍ او سپېڅلتوب پام ځانته وراړاوه او د کوربانه د راهبانه ژوند نښې یې څرګندولې.

د سپرانسکي له اوږد مخې (پلار ته ورته) لور او د هغه له یوې چوپړې نه پرته نورې ښځې په دې مېلمستیا کې نه وې. مېلمانه څوک وو؟ ژوروه، ماګینتخکي او ستولیپین. سردار اندرې لا په ګاونډه کوټه کې و چې لوبغاړو ته د ورته انګازې خندا غږ یې تر غوږه شو.دغه خندا د هغو لوبغاړو خندا ته ورته و، چې په ننداړو کې خاندي. د یو چا غږ چې د سپرانسکي غږ ته ورته و، خندل او د خندا انګازیو یې په کوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خورې وې، تر دې نه مخکې سردار اندرې کله د سپرانسکي د خندا غږ نه و اورېدلی. د دغه ستر چارواکي د خندا شور پر ده سخت اغېز وکړ.

سردار اندرې خوړنتون ته ورننوت. ټول حاضر کسان د دوو کړکیو تر منځ د یوه میز پر شاوخوا چې ځکه (تر ډوډۍ نه مخکې خواړه) پر ایښي و ولاړ وو... ماګنیڅکي میخایل میخایلوویچ کومه ټوکه ویلې... سپرانسکي چې همداسې خندل، د سردار اندرې په لیدو، خپل نرم او سپین لاس وراوږد کړ، د هغه لاس یې کېښکود او وې ویل:

- ستاسو له لیدو نه خورا خوشاله یم!

سپرانسکي مخ ماګنیڅکي ته وروااړاوه، د هغه خبرې یې پرې کړې او وې ویل:

- وبښئ، یوه شېبه هیله کوم...

هغه سردار اندرې ته وویل:

- نن مو پرېکړه کړې، چې یوازې خوند به اخلو او د کار په اړه به هېڅ نه غږېږو. او بیا یې نکل کوونکي ته مخ وروااړاوه او خپلې خندا ته یې دوام ورکړ.

سردار اندرې په تعجب او خواشینۍ د سپرانسکي خندا اورېده او د هغه خندېدونکي څېرې ته ځیر و. هغه ته داسې برېښېده چې دا سړی نه سپرانسکي، بلکې بل څوک دی. هغه په زړه پورې له رازه ډک پخواني خیال چې سردار اندرې په خپل ذهن کې د سپرانسکي نه انځور کړی و، یو ناڅاپه د هغه لپاره بربنډ، ساده او نه د پاملرنې شو.

د میز شاوخوا یو شېبه هم څوک نه آرامېدل. داسې برېښېده چې هغوی ټوکې ټکالې راټولې کړې وې. لا ماګنیڅکي خپله ټوکه پای ته رسولې نه وه، چې بل چا غوښتل تر هغې نه لا خندني څه ووايي، دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکه که د دولت په اړه نه وه، خو په دولتي چارواکو يې ملنډې وهلې...
داسې برېښېده چې سپرانسکي د يو سختې کړاو نه ډکې ورځې نه وروسته غوښتل له انډيوالانو سره استراحت وکړي. د هغه انډيوالان د هغه په دې هيله پوهېدل او خپله يې هم غوښتل چې يوه شېبه وخاندي، خو د دوی ټوکې اندرې ته هسې د خندا وړ نه ښکارېدې، هېڅ خوند يې نه ورکاوه. د سپرانسکي نري غږ هم د هغه په غوږو ښه نه لګېده او په دې هېڅ نه پوهېده چې د هغه د پرله پسې بې خونده، انګازو ولې پر ده، بې خونده اغېز کاوه. اندرې ته خندا نه ورتله او له دې نه وېرېده چې د ده دغه حالت پر نورو دروند تمام شي، خو ښه وه، د هېڅ چا د ده دغه حال ته پام نه و او ټولو ته داسې برېښېده چې ټول خوشاله دي. سردار اندرې څو ځله هڅه وکړه، خبرو ته ورګډ شي خو هر وار يې هڅه بې ګټه پاتې کېده...

تر ډوډۍ وروسته د سپرانسکي لور او د هغه مينځه پاڅېدل، سپرانسکي خپل سپين لاس د لور پر سر تېر کړ، هغه يې ښکل کړه، آن دغه کړه هم سردار اندرې ته غير طبيعي وبرېښېدل...

سپرانسکي د شراب بوتل وتاړه... ماګنيڅکي سمدلاسه له ځايه پاڅېد او د شعر لوستلو ته يې چمتووالي ونيو. هغه د پترزبورګ د ځينو مخورو په اړه په فرانسوي ژبه له ملنډو ډک شعرونه ولوستل، څو ځله شعرونو ته لاسونه وپړکول شول. د اشعار تر لوستلو وروسته اندرې، سپرانسکي ته راغي، چې له هغه سره مخه ښه وکړي.

سپرانسکي وپوښتل:

- چېرې دومره وخته؟

- چا ته مې په مېلمستيا کې د ګډون وعده ورکړې ده...

دواړه چوپ شول. سردار اندرې دغو هيندارو ته ورته سترګو ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل هغو کې ناشونې و ، ځير و. هسې ملنډې ورته و بريښېدل، چې هغه چارې دې ښه پايله ولري، چې ده د هغه په مرسته پيل کړې دي. هغه دې ته حيران و چې څنګه ده هغو چارو ته په درنه سترګې کتل چې سپرانسکي سرته رسولې. د هغه له حيا نه د ډکې او خوښۍ نه د لرې خندا غږ، تر هغې نه وروسته چې دي د هغه له کوره راووت ده په غوږو کې انګازې کولې.

سردار اندرې کورته د راستنېدو سره تکل وکړ، په پترزبورګ کې خپل څلور مياشتې ژوند ته په نوي ډول وګوري. هغه خپلې ټولې هلې ځلې وريادې کړې، د ده له خوا د پوځي کړنلارې وړانديز وريادشو، دا وريادشول، چې د ده کړنلاره له دې کبله منل شوې وه او ټولواک ته وړاندې شوې وه چې بله هغه خورا بده وه. د جرګه ګۍ غونډې، په هغو کې د بيرګ ګډون او په هغه کې پر پوځي کړنلارې خبرې اترې وريادې شوې. هغه ته هغه درانه کارونه وريادشول، چې ده د نورو لوايحو په جوړولو کې زغملي و. ده په دې لاره کې د لرغوني روم او فرانسې له قوانينو نه زيات مواد روسي ته ژباړلي و. ده چې ددې ټولو چارو په اړه فکر وکړ، وشرمېد. بيايې د خپلو جايدادونو سيمه بوګاچاروواپه ژوندې ښه سترګو ته ودرېده، په کلي او ريزان کې يې خپلې هلې ځلې وريادې شوې. خپل رعيت، بزګران او د هغو مشر درون او دې ته هک حيران و چې څنګه يې داسې ډېره موده کولای شول، په داسې بې ګټې او بې پايلې کارونو بوخت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

سردار اندرې بله ورځ، د ځو نورو هغو کسانو او له هغه ډلې نه د رستوف کورنۍ دیدن ته ورغی، چې د نڅا د وروستي بنډار په وخت کې یې له ډېرې مودې وروسته ورسره لیدلي او وعدې ورسره کړې وه. ددې تر څنګ ده د ادب له مخې غوښتل د ګراف رستوف دیدن ته ورشي او دا هیله یې هم لرله، د هغې له شور ډکې او له نورو نه توپیر لرونکې نجلۍ کور هم وګوري، چې ده ته له لیدو نه ښې خاطرې پاتې وې.

ناتاشا یو له هغو کسانو نه وه، چې له هر چا نه د مخه ده ته هرکلي ته راووته. هغې شین بخون کورني کمیس اغوستي و، هغه په دې کمیس کې سردار اندرې ته د نڅا تر هغه محفل نه هم لا ښایسته او ښکلې وبرېښېده. د کورني ټولو غړو سردار ته د یوه پخواني، خواخوږي او نږدې دوست په توګه په خورا ورین تندي هرکلي وو ایه... په پترزبورګ کې د مشر ګراف مېلمنه پالنې پر بالکونسکي داسې اغېز کړی و، چې هغه نه شو کولی غرمنۍ ته د هغه بلنه ونه مني. بالکونسکي په زړه کې ویل: هوکې، ځه مهربانه او ویاړمن خلک دي، خو دا ښکاره خبره ده چې دوی د یوه ویښته په اندازه هم له هغې خزانې نه خبر نه دي، چې ناتاشا ددوی لوراو د ناتاشا ښکلا یې لري، خو دغه ساده خلک د دغې نازولې ښکلې ژوند ښنونکې او شاعرانه نجلۍ د مخ ته راتګ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه بڼ و.

سردار اندرې په ناتاشا کې، يو بې ساري، نا آشنا ، له خوښيو او مستيو ډکه دنيا موندلې وه، هغه پر دې دنيا چې د اترادينا په باغ کې د هغې تر ليدو او په هغه شپه کې د کړکۍ تر شا له اورېدو نه يې، د ده زړه تخنولی و...

تر غرمنۍ نه وروسته ناتاشا د اندرې د هيلې له مخې، د پيانو شاته کېناسته او سندرې يې ويلې. سردار اندرې د کړکۍ تر څنګ له نورو ښځو سره ولاړ و، خو غوږ يې ټول د هغې آواز ته و. د خبرو په منځ کې يې ناڅاپه چوپ شو، ناڅاپه يې غاړه غړۍ او غم ونيو، خو ژړا يې وچه شوه. ناتاشا سندرې ويلې او دي ورته ځير و او کوم تت ارمان او هيله يې په زړه کې راتوخنېدله. هغه خوشاله، خو د غم په منګلو کې اسير و. ددې لپاره يې هيڅ پلمه نه لرله چې وژاړي، خو هغه ژړېدو ته چمتو و. ولې وژاړئ؟ د څه لپاره؟ د پخوانۍ مينې لپاره؟ د کمکۍ شهزادګۍ لپاره؟ د خپلو ځپلو شويو غمونو لپاره؟ د راتلونکو ارمانو لپاره؟ هو کې او نه ! د دغه غم، د دغه اوښکنيز غم عمده علت، همدا ويرونکي او ناڅاپي او ده ته لا څرګند تضاد و. د يوه ستر او لا د ده په زړه کې د پټ ستر شي او د يوه خوار او جسماني شی چې دی او دغه نجلۍ وه، ده تصور کاوه چې دغه تضاد د ناتاشا د آواز په اورېدو سره د ده زړه هم ناکراره و او هم بې آرامه و.

همدا چې ناتاشا سندره پای ته ورسوله، هغه سردار اندرې ته ورغله او هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه زما آواز مو خوښېږئ؟

دې چې دا پوښتنه وکړه، وشرمېده، ځکه له پوښتنې وروسته پوه شوې وه، چې دا پوښتنه يې بايد نه وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وموسېد ، هغې ته يې وکتل او وې ويل: د هغې آواز د بل هر څه په شان چې دا يې کوي، د هغه خوښېږي.

سردار اندرې ماخوستن ناوخته د رستوف له کوره لاړ. هغه د عادت له مخې لاړ پريوت، نو ډېر ژر پوه شو چې خوب يې له سترګو تښتېدلی او وېده کېدای نه شي. هغه شمعه ولګوله، په کټ کې کېناست، کله به کېناست او کله به بيا پريوت، خو بې خوبۍ زوراوه. د هغه روح داسې ښاد او د خوښۍ او نيکمرغۍ داسې احساس يې په ګوګل کې غوړېده چې، ګواکې د تړلو شويو کړکيو کوټې نه د خدای بې پايه آسمان ته الوتلی وي. هغه دا تصور هم نه کاوه، چې په رستوفې مين شوی دی. هغه د هغې په اړه فکر نه کاوه، خو يوازې يې په خيالونو کې تصوروله او داسې انګېرله چې ټول ژوند يې د رڼا پلو د رومې. هغه په زړه کې وويل: زه له څه ډارېږمه؟ دا زما په زړه کې دا غوغا د څه ده؟ ولې په دې تنګو تړو ديوالو کې لاس و پښې وهم؟ حال دا چې ژوند له خپلو ټولو خوښيو سره زما په وړاندې پرانستې دی. او له ډېرو وختونو وروسته هغه د لومړي ځل لپاره د راتلونکي نيکمرغه ژوند تکلونه تازه کول. دا يې خيال ته ورغلل چې د زوی په اړه غوځ فکر وکړي، هغه ته روزونکي پيدا کړي، له دولتي چارو ګوښه شي، بهر ته لاړ شي او د انګلستان، سويس او ايتاليا هېوادونه وګوري، له ځانسره يې ويل:

بايد تر هغه له خپلې آزادۍ نه ګټه واخلم، چې په ما کې د ځوانۍ او پياوړتيا احساس راخوټېږي. اندرې رښتيا ويل:

د نيکمرغي والي لپاره بايد د نيکمرغي په امکاناتو ايمان راوړو او ما اوس دا ايمان پيدا کړي دی. پرېږدئ، مړي، خپل مړي خښ کړي او تر هغه چې موږ ژوندي يو بايد په نيکمرغۍ کې ژوند وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

یو ورځ سهار د ګروال آدولف بیرګ، چې پېیر د مسکو او پترزبورګ د نورو مخورو په شان ښه پېژاند په پاکې او نوې دریشۍ کې په داسې حال کې چې څڼې یې ښې غوړې کړې او د تولواک الکساندر پاولوویچ په شان یې ږمنځ کړې وې، د هغه دیدن ته راغی، هغه په خندا وویل:

- همداسې ګرافینې ته، ستاسو مېرمنې ته ورغلی وم، خو دا چې زما هیله د هغې له خوا ونه منل شوه، خورا خواشیني یم. اوس هیله لرم چې تاسو ګراف مې نیکمرغه کړی.

- څه امر کوئ ډګروال صاحب! زه ستاسو په چوپړ کې یم.

بیرګ وویل:

- تاسو پوهېږئ، زه اوس په پوره توګه په خپل نوي کور کې مېشت شوی یم، ...

هغه داسې انګېرله چې د غه خبر هر و مرو اوربدونکي خوشالوی...

- ما هیله لرله چې خپلو او د خپلې مېرمنې نږدې دوستانو ته داسې یوه وړه مېلمستیا جوړه کړم (ددې خبرې سره هممهاله یې خوړه موسکا پرشونډو خپره شوه). ما غوښتل چې ګرافینې او تاسو نه هیله وکړم، چې موږ ته ویاړ راوبښئ او د یوې پیالې چای او... ماښامنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره زمونږ کره راشئ !

يوازې ايلينا واسيلوفنا وه چې له نوم ورکي بيرګ سره يې اړيکي درلودل ځانته سپکاوي ګڼه او دايې کولې شو ، د هغه بلنې ته نه وه ايي. بيرګ ډېره سپينه دا په ډاګه کړه چې ولې غواړي د مخورو په رابللو سره يوه وړه مېلمستيا جوړه کړي، او ولې به دا مېلمستيا د ده لپاره د خوښۍ وړ وي. ده دا هم وويل چې ولې نه غواړي پر جواريو او نورو ناوړو لوبو پيسې خرڅې کړي، خو د ښو او مخورو مېلمنو لپاره د خرڅ لپاره چمتو دي. ده په دې خبره دومره ټينګار وکړ چې پيېر دې ته اړ و چې د هغه دا هيله ومني. بيرګ وويل:

- ښاغليه ګرافه ! هيله کوم چې ناوخته نه کړئ، که اجازه وي، غواړم ووايم چې مهرباني وکړئ لس کم اته بجې تشريف راوړئ... زما قوماندان جنرال هم راځي، هغه له ما سره ډېر مهربانه دی. ښاغليه ګرافه ! ماښامنۍ به کوو او تاسو به ما منت داره کړئ.

پيېر د خپل عادت برخلاف چې تل به مېلمستياو ته ناوخته راته، هغه ورځ د لس کم اتو پرځای پاو کم اته بجې د بيرګ کورته راغي.

بيرګ او ميرمن يې چې څه توان لاره او شونې و... ټول د مېلمنو نه د هرکلي لپاره چمتو کړي وو.

بيرګ او ښځه يې په خپله پاکې او روښانه کوټه کې چې په ښه ډول مجسمې، الماري، څوکۍ او ميزونه په کې ايښودل شوي وې ناست وو. بيرګ نوي پوځي دريشي چې په تنېو سينګار شوې وه، اغوستې، د ښځې تر څنګ ناست او هغې ته ويل: کولې شي او بايد هم د مخورو او تر ځانه لوړو خلکو سره تل بايد پېژند ګلوی پيدا کړې، ځکه يوازې دغه وخت دي، چې آشنايي ګټه او خوند لري، هغه خپلې ښځې ورې ته ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته کولای شئ، دا یا هغه شي واخلې، یا له دې او هغه نه هیله وکړې، چې څه وکړې، خو ګوره ! ګوره چې ما خپلې لومړۍ رتبې ځنګه ګټلې دي. تر اوسه مې څنګه ژوند کړی دی، (بیرګ خپل عمر نه په کلونه بلکې د رتبو، نښانونه او مډالونه په شمېر، شمېره) زما همزولې او ملګري لا هېڅ ځای نه دي رسېدلي او زه که ځای خالي شي، د غونډ قوماندان به شم، او په ځان ویاړم چې ستا مېړه یم (پاځېد او د وېرې لاس یې ښکل کړ، خو هغې ته تر رسېدو نه مخکې یې د قالینې څنډه چې ګونځه شوې وه، سمه او آواره کړه) زه څنګه دې ځای ته ورسېدم؟ تر هغه نه مخکې له دې کبله چې ما کولای شول، ځانته ښه آشنایان او ملګري خوښ کړم، او د دې تر څنګ باید انسان مهربانه او ځیرک واوسي.

بیرګ وموسېد او پر خپلې خوارې ښځې یې د لوړتیا د انګېرنې د احساس په درک، چوپ شو. هر څه چې دي دا زما مهربانه ښځه په رښتیا هم خورا کمزورې او ناتوانه ده، داسې ناتوانه چې هغه څه نه شي کولای، د نارینه هغه لوړتیا احساس کړي، چې د هغه د نارینتوب نښې دي. ښځې یې (وېرې) هم تصور کاوه چې دا ته مېړه په هر څه کې غوره او پوه دي او د دې مېړه یې د ټولو نورو نارینو په شان د ژوند له رازونو بې خبره دي...

بیرګ ناڅاپه پاځېد، په احتیاط یې ځکه له خپلې مېرمنې نه غېږ تاو کړه چې د هغې هغه ټکري چې په خورا جګه بیه یې هغې ته اخیستې و، ګونځې نه کړي او د شونډو په منځ کې مچ کړه.

بیرګ چې خدازده پام یې چېرته و، ښځې ته وویل:

- یوې خبرې ته باید پام وکړو چې ژر مو ماشوم پیدا نه شي.

وېرې ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، زه هم سمدلاسه د ماشوم لېواله نه یم. باید خلکو ته خدمت وکړو.

بیرګ چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، د هغې جالۍ ډوله ټکري ته یې اشاره وکړه او وې ویل:

- شهزادګۍ یوسپووا ، هم همدغه شان فکر کوي.

په دې شېبه کې یې خبر ورکړ چې ګراف بېزاوخوف راورسېد. دواړو مېړه او ښځې هر یو داسې تصور کاوه چې د ده یا ددې په هیله بیزاوخوف ددوی کورته بلنه منلې، د هر یوه پرشونډو پرځان د باور او ډاډ موسکا خوره شوه.

د بیرګ په زړه کې تېره شوه: وګوره ! د ښو ملګرو پیدا کول، څه لوی نعمت دي.

وېرې وویل:

- ګوره له تا نه هیله کوم، کله چې له مېلمنو سره غږېږم، چې خبرو ته به مې نه رالوېږې، ځکه زه خپله پوهېږم چې له چا سره، چېرته، څنګه وغږېږم.

بیرګ وموسېد او وې ویل:

- دا ته څه وایې؟ کله کله نارینه په خپل منځ کې خپلې خبرې لري.

پییر یې په کور کې نوي جوړ شوي مېلمستون ته بدرګه کړ. د کوټې نظم او سینګار داسې جوړ شوي و، چې په هغه کې د ناستې د ځای پیدا کول ګرانه خبره وه. دا د حیرانتیا خبره نه وه چې خپله بیرګ هلته د اېښودل شویو میزونو او څوکیو دښورولو او د جوړ شوي نظم د ورانولو وړاندیز وکړ، خو له دې چې خپله یې د دغه نظم د ورانولو زړه نه شو کولې، مېلمه ته یې واک ورکړ. پییر د ځان لپاره د یوې څوکۍ په رانېږدې کولو ، د کوټې نظم مات کړ. کوربنو دواړو هڅه کوله، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تود هرکلي وکړي، نو ځکه بې له هغه چې پوه شي دوا ړه يو ځای غړېدل. وېرې له زيات فکر نه وروسته پرېکړه کړې وه، چې له پېير سره بايد د فرانسې د سفارت په اړه خبرې وشي، نو ځکه يې سمدلاسه له هغه سره په دې اړه خبرې پيل کړې، خو بيرګ د هغې برخلاف بيا فکر کاوه چې خبرې بيا د نارينوو د چارو په اړه وي، نو ځکه د خپلې ښځې خبروته ورولوېد ، د هغې خبرې يې پرې کړې او د اتريش د جګړې کيسه يې پيل او بې له هغه چې دې خبرې ته يې پام شي، له ټولنيزو خبرو نه ځانګړو ته راغي او د هغو وړاندېزونو په اړه، چې په دې جګړه کې د ده د ګډون لپاره، ده ته شوي و ، غړېدا پيل کړه. بيا يې خپلې خبرې اوږدې کړې او وې ويل، چې ده ولې دغه وړاندېزونه ونه منل. سره له هغه چې له مېلمه سره مرکه ډېره بې خونده او وېرې ددې په خبرو کې د خپل مېړه د ورولوېدو نه خوابدې برېښېده. د مېلمنو له ډلې نه پرته له پېير نه بل ځوک راغلي نه و ، مګر بيا هم دواړو ډاډه و چې مېلمستيا ښه پيل شوې ده...

ډېر ژر د بيرګ پخواني ملګري باريس هم راورسېد خو له وېرې او بيرګ سره يې کړه وړه لږ ساړه برېښېدل. تر باريس نه وروسته يو مېرمن او يو ډګروال راغلل، بيا يو جنرال، بيا د رستوف د کورنۍ غړي راورسېدل او نور نو بيشکه مېلمستيا ، نورو ښو مېلمستياو ته ورته شوه.

بيرګ او وېرې د مېلمنو د خوښۍ او لېوالتيا ، د هغو د ګډوډو خبرو اترو ، سترې مشې خواره مشې، په مېلمستون کې د ښکلو جامو د شغهاري له ليدو او اورېدو نه وروسته نه شو کولای، خپله خوښۍ پټه کړي. هر څه، د نورو مېلمستياو په شان و. په تېره بيا جنرال چې کوربانه يې د کور د ښه جوړولو له امله ستايل او بيرګ به يې پرله پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوږه کېښکود. او بيا يې خپله د باستون د لوبې لپاره هرڅه برابر او هغه يې پيل کړه. جنرال د ګراف ايليا اندريووېچ تر څنګ کېناست، ځکه هغه يې تر ځان نه وروسته، تر نورو غوره مېلمه او د درناوي وړ ګاڼه. زاړه د زړو او ځوانان د ځوانانو ترڅنګ کېناستل. کوربنه د چای د ميز ترڅنګ چې يو د سپينو زرو په يوه توکرۍ کې هماغه شان پتري په کې ايښې وې، لکه د پانين په مېلمستيا کې چې وې، ناسته وه. لنډه دا چې هر څه، له هره پلوه نورو مېلمستياو ته ورته وو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير د مېلمنو په منځ کې د يوه درانه او ويارمن مېلمه په شان بايد د گراف ايليا اندرېوويچ، جنرال او ډگروال تر څنگ کېناستلي واى. پيير د باستون د ميز تر شا، داسې کېناست چې مخامخ ناتاشې ته برابر شو. دي د هغه عجب بدلون نه، چې د نڅا د بنډار نه وروسته په هغې کې ليدل کېده په حيرت کې و. هغه چوپه خوله او نه يوازې هغه شان ښکلې نه وه، لکه د نڅا د شپې په شان، بلکې څه بدرنگه هم برېښېده. پيير تر سترگو لاندې هغې ته ور وکتل او له ځانسره يې وويل: په هغې څه شوي دي؟ ناتاشا د چاى د ميز شا ته د خپلې خور ترڅنگ، په ډېرې بې پروايئ، بې له هغه چې ورته وگوري، ناسته وه، باريس پوښتنو ته ځوابونه ويل. پيير د قطعو څو پاڼې بدلې او پنځه نورې يې راواخيستې، د ده دا کار د هغه د سيال خوښۍ لا زياته کړه، په دې شېبه کې د نويو رارسېدونکو گامونو او سترې مشي غږ واورېدل شو، سر يې پورته کړ، بيا يې ناتاشاته وکتل او په لا حيرانۍ يې ځان نه وپوښتل: په دې نجلۍ څه شوي دي؟

سردار اندرې يې وليده، چې د ناتاشا مخې ته ولاړ دي. په ځانگړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پامرلنې او مهربانۍ هغې ته څه وايي. هغې چې څېره يې ګلابي رنګ اخېستي و ، سر يې ورپورته او هڅه يې کوله خپله ستړې سا آرامه کړي، هغه ته وروکتل، د هغه په ګوګل کې لګېدلي لمبې څو شېبې مخکې آرامې شوې وې، بيا يې شغلې او اور په څېره کې لګيدلي وو. ټوله بدله شوې وه او بيا يې د څو مخکې شېبو ناښکلې څېرې، هماغه د نڅا د شپې ښکلا خپله کړې وه. سردار اندرې پيير ته ورغی او پيير د خپل ملګري په څېره کې د ځوانۍ هغه تاندې او هيله مندې نښې وليدې. پيير د لوبې په اوږدو کې څو واره ځای بدل کړ ، کله به يې ناتاشې ته مخ شو ، کله به يې څنګ او کله به يې هغې ته شا شوه ، او د شپو لوبو په اوږدو کې يې هېڅکله له هغې نه سترګې ونه شلولې.

يوې ناڅرګندې خوښۍ چې د رخې او ګېڼې له تريخ احساس سره مل و ، دی زوراوه او تصور يې کاوه چې د هغوی (ناتاشا –اندرې) ترمنځ څه تېرېدونکي دي. همدې احساس دي اړ کړي و چې لوبه چور هېره کړي.

تر شپېږ واره لوبې نه وروسته جنرال پاڅېد او وې ويل:

- په دې ډول لوبه ناشونې ده او د هغه د پاڅېدو سره پيير هم وزګار شو. يو پلو ته ناتاشا له سونيا او باريس سره غږېده ، وېره چې نرۍ موسکا يې پرشونډو خوره وه ، له سردار اندرې سره د څه په اړه غږېدل، پيير خپل ملګري ته ورنېږدې شو ، له يوې پوښتنې نه وروسته پوه شو چې خبرې پټې نه دي ، د هغه تر څنګ کېناست.

وېرې چې خپلې خور ته د سردار اندرې ځانګړې پاملرنې ته پام شوي و ، له لږ فکر نه وروسته دا ښه ګڼلې وه چې په مېلمستيا کې، په رښتينې مېلمستيا کې، هرومرو بايد ، په شاعرانه او عاطفي ژبه د مېلمنو پټو احساساتو ته لاره ولټول شي، نو ځکه يې په ټوليز او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا د خپلې خور پر عواطفو او خیالاتو خبرې وکړې. دا یې هم ښه ګڼلې وه چې باید د اندرې په څېر له ځیرکو او پوه مېلمنو سره په خورا ځیرتیا او د دیپلوماتي هنر په ژبه خبرې وشي.

پېیر چې کله هغو ته ورننېږدې شو، پام یې شو چې وېره د خپلو خبرو له خونده په خوندونو کې ډوبه او سردار اندرې لږ شانته ناآرامه بریښي (دی خورا کم له دغه شان حالت سره مخامخېده) وېرې، چې نرۍ موسکا یې پر شونډو خوره وه، وویل:

- ښاغلیه سردار تاسو چې داسې ځېرک او له ورا د خلکو په خصلت پوهېږئ، د ناتالیا (ناتاشا) په اړه څه فکر کوئ؟ ایا هغه کولای شي، د نورو ښځو په شان خپل اړیکي دایمي وساتل شي؟ (د نور ښځو نه یې موخه ځان و) ایا کولای شي هغه یو وار مینه شي او د تل لپاره، خپل مین ته وفا وکړي؟ زه همدغه وفا رښتینې مینه ګڼم، تاسو څه فکر کوي، ښاغلیه سرداره؟

سردار اندرې له ملنډو نه په ډکې موسکا، چې غوښتل یې خپه ناآرامي تر هغې لاندې پټه کړي، وویل:

- ستا له خور سره، زما پېژند ګلوی دومره نه ده، چې د دغه شان نازکو رازونو د سپړنې توان ولرم... ددې تر څنګ زه په دې اند یم چې څومره مو ښځې کمې خوښېږي په هماغه کچه دوی زیاته وفا کوي.

او پېیر ته یې چې دده خواته را روان و، وروکتل.

وېرې دوام ورکړ:

- هو کې سرداره! تاسو رښتیا وایئ، زموږ په زمانه کې نجونې دومره آزادې او د ځوانانو له خوا هغوی ته پام دوی هومره سرسامو ي، چې رښتیا او حقیقت ترې نه هېرېږي (وېرې هم د نورو لنډ اندو په شان، په ټولیز ډول خوښېدل «زموږ په زمانه کې» له نامه نه وغږېږي. دغه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي تصور کوي چې د خپلې زمانې په ټولو ځانګړتیاو ښه پوه او دا ورته څرګنده شوې ده، چې د خلکو کړه وړه له پخوا نه بدل شوي دي) باید ووایم چې نتالیا د خپل شاو خوا ځوانانو د هڅو په وړاندې ډېره مات غاړې او آرامه ده.

سردار اندرې دا چې دویم وار خبر د نتالیا یاده شوه، ناآرامه شو او غوښتل یې پاڅېږي، خو وېرې چې خوږه موسکا یې پر شونډو را تازه کړه، دوام ورکړ:

- تصور کوم بلې هېڅ ښځې ته ځوانان دومره پاملرنه نه کوي، لکه هغې ته یې چې کوي، خو تر دې وروستیو وختونو پورې د هغې څوک د زړه له کومې خوښ شوي نه و.

وېرې مخ پېیر ته وروا ړاوه او زیاته یې کړه:

- آن زما ګران خپلوان باریس، ښاغلیه ګرافه! (پېیر) تاسو خو باریس ښه پېژنئ، باریس یادوم، خبره دې زموږ تر منځ وي، دوی (د مینې په دنیا کې) خورا وړاندې لاړل. دغه د مینې په دنیا کې دوړاندې تګ خبره وه، دمینې کنایه وه، چې په هغه زمانه کې خورا دود وه.

سردار اندرې تندی تریو او چوپ شو.

وېرې هغه ته وویل:

- تاسو خو له باریس سره دوست یاست که څنګه؟

- هوکې، زه هغه پېژنم.

- هغه به هرومرو له ناتاشې سره د خپل د ماشومتوب د مینې خبرې درته کړې وي.

سردار اندرې ناڅاپه تک سور واوښت او وې پوښتل:

- عجبه ده، د ماشومتوب مینه؟

- هوکې، کله نا کله د خپلوانو ترمنځ کډ کار، ملګرتیا او خواخوږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوا ښمنه مینه بدلېږي.
سردار اندرې وويل:
- هوکې هوکې، بېشکه چې همداسې وي !
هغه ناڅاپه په خبرو راغي او له پيېر سره يې ټوکې پيل او وې ويل چې هغه بايد په مسکو کې د خپل ماما، کاکا له پنځوس کلنو ميشتو لوڼو سره له احتياط کار واخلي. د همدې ټوکنيزو خبرو په منځ کې پاڅېد، پيېر يې له لاسه ونيو او يوې خوا ته يې له ځانسره بوته.
پيېر چې د خپل ملګري تازتوب لا په خبرو راتګ او د پاڅېدو په وخت کې يې ناتاشا ته د هغه خوږو کتو ته پام شوی و، په تعجب هغه ته وکتل او وې پوښتل:
- نو څه پېښ شوي دي؟
سردار اندرې وويل:
- زه بايد... زه بايد له تاسره وغږېږم. زموږ د ښځينو دستکشو په اړه (موخه يې هغه دستکش و، چې ماسونانو، نويو ورغلو کسانو ته ورکول او يو له هغو نه بايد خپلې د خوښې ښځې ته ورکړل شوي وای.) زه بايد... نه، نه، بيا به وروسته درسره وغږېږم. سردار اندرې چې سترګې يې له حيرانوونکې ځلا نه ډکې، خو دې ډېر آرام و، د ناتاشا خوا ته ورنږدې شو او د هغې ترڅنګ کېناست. پيېر ليدل چې څنګه سردار اندرې له ناتاشې نه څه وپوښتل او هغې په قهر سره ځواب ورکړ، خو په دې وخت کې بيرګ پيېر ته ورغي او له هغه نه يې هيله وکړه چې د هسپانيا د شخړې په اړه د جنرال او ډګروال ترمنځ په روانو خبرو کې ګډون وکړي. بيرګ نيکمرغه او راضي برېښېده، د خوښې موسکا د هغه پرشونډو خوره وه. مېلمستيا خورا ښه، چور همداغه شان و، لکه د نورو مېلمستياو په شان. د ښځو خوږې خبرې، د باستون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبې میز، قطعې او په قطعو کې د جنرال د آواز جگېدل، آن سماوار، ډوډۍ، پتاسې او شریني ټول، ښه او ښه وو. یوازې یو څه په دې مېلمستیا کې کم و، هغه څه چې په ټولو مېلمستیاو کې ده لیدلي و او دلته نه و، هغه دا و چې د کومې مهمې شخړې یا موضوع په اړه د نارینو ترمنځ په جگ آواز خبرې اترې او شخړې وې، هغه هم جنرال پیل او ده هم پېیر هغو ته ورگډه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

سردار اندري بله ورځ د رستوف کور ته ورغي. هغه ګراف ایلیا اندریووېچ بللي و. هغه ټوله ورځ هلته تېره کړه.

د کورنۍ ټول غړي په دې پوهېدل، چې سردار اندرې د چا لپاره ددوی کره راغلي، هغه هم دا نه پټوله او د ورځو په اوږدو کې یې هڅه کوله چې له ناتاشې سره واوسي. ناتاشا نه یوازې په زړه کې وېربده، بلکې له نیکمرغۍ نه هم خوشاله وه او د کورنۍ ټول غړي یوه بختور زیري ته سترګه په لاره وو.

کله به چې سردار اندرې له ناتاشې سره خبرې کولې، مشرې ګرافینې به هغه ته په خورا ځیر غمجن او له خیالونو نه په ډک تصور کتل، خو کله به چې سردار اندرې هغې ته وروکتل، هغې به له چا سره هسې تشې خبرې پیل کړې. سونیا نه غوښتل هغه دواړه یوازې پرېږدي، نو ځکه به تل له هغو سره وه او له بله پلوه له دې کبله پرېښانه وه چې د هغوی د خبرو خنډ او د خلکو د خندا نه شي. کله به چې ناتاشه له هغه سره یوازې او سترګو په سترګو شوه، له انتظاره به تکه سپینه او ورخطا شوله. هغه د سردار اندرې کمینې او حیا حیرانه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې داسې انګېرله چې سردار اندرې غواړي څه ورته ووايي، خو څه، دا نه پوهېده او هغه نه شو کولای هغه ووايي.

کله چې ماښام سردار اندرې لاړ، ګرافینه ناتاشې ته ورغله او په پټه يې له هغې نه وپوښتل:

- نو څه وشول؟

ناتاشې وويل:

- مورجانې ! تا ته قسم درکوم چې اوس مې هېڅ مه پوښته.

سره له هغه هم هغه شپه تر ډېره پورې کله ناآرامه او کله هم په وېره کې وه، سترګې يې په يو ځای کې ګنډلې وې او د مور کټ ته به يې کتل او د سردار اندرې په اړه مورته وغږېده. هغې وويل چې اندرې دا ډېره وستايله، هغه به کله ويل چې بهر ته سفر کوي او له دې نه يې پوښتل چې سږ کال اوړي به دا چېرې ځي او کله خو يې د باريس په هکله دې نه پوښتنې کړي دي. هغې ويل:

-خو پوهېږئ، دغه شان... دغه شان يو حالت سره هېڅکله مخامخ شوې نه ده، کله چې له هغه سره يم وېرېږم، دا څه ولې، دا څه معنې لري؟ دا ددې نښه ده چې دا هرڅه رښتيا دي؟ ها؟ مورجانې !وېده شوئ؟

موريې ځواب ورکړ:

- نه، ويښه يم، زه هم وېرېږم، ځه وېده شه.

- چېرې لاړ شم؟ هرڅنګه چې وي، خوب نه راځي؟ خوب يعنې څه؟ خوب لا څه لېونتوب دي؟

په زړه کې راويښ شوي احساس حيرانه کړه او د دغه احساس له ډاره يې زياته کړه:

- مورجانې ! زما ادکې ! تر اوسه پورې هېڅکله داسې شوې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تصور یې هم نه شم کولای، چې ولې دا سې شوم، همدا سې ده، مورې!

ناتاشې ته دا سې بریښېده چې هماغه لومړی وار یې چې په اترادینا کې، سردار اندرې لیدلی دی، زړه یې پرې بایللی دی. هغه ګواکې دغې ناځاپې او عجیبې نیکمرغۍ ویروله، هغه نیکمرغي چې ددې د هغه په لومړي وار لیدلو په برخه شوې، خپله یې خوښه کړې وه، د هغه په وړاندې بې احساسه نه ده، دا سې بریښي چې دا به تقدیر وي، چې هغه دې هم هغه وخت پترزبورګ ته راشي، چې موږ هم دلته یو او بیا د نڅا په هغې مېلمستیا کې سره مخامخ شو. دا ټول د تقدیر کار دی. دا په ډاګه د تقدیر کار دی چې ټول دا سې سره برابر شول، چې په دې نڅا کې له دې سره برابر شو. د هغه د لومړي وار په لیدو مې دا سې احساس کړه، چې دا کتنه کومه ځانګړې کتنه ده.

مور د خیالو په څپو کې ډوبه او لور نه یې وپوښتل چې سردار اندرې نور څه ورته وویل؟ څه یې ورته ولوستل او کوم شعرونه یې د خاطرو په کتابچه کې ورته ولیکل؟

ناتاشې ناځاپه وپوښتل:

- دا خو به د شرم ځای نه وي، چې هغه کونډ دی؟

- دا څه د لېونتوب خبرې کوې؟ د خدای شکر وکړه، د نکاح بختونه په آسمانو کې تړل کېږي.

ناتاشې چې د خوښۍ اوښکې یې پر لیمو راشېوه وې، ګېډۍ اخیستې وه، له مور نه یې غېږ تاو او چیغه کړل:

- زما ګرانې مورې! څنګه راته ګرانه یې، ها نه پوهېږې چې څومره نیکمرغه یم.

په همدې وخت کې سردار اندرې له پییر سره ناست و او له هغه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر ناتاشې د خپلې لېونې مينې او د واده کولو کيسې کولې.

په همدې ورځ ګرافينې ايلينا واسيلوفنا (د پيير ښځه) يوه لويه مېلمستيا جوړه کړې وه، دې مېلمستيا ته د فرانسې سفير، يو بهرنى شهزاده چې هرکله به ددوی کور ته راتلل او يو شمېر نور ډېر مخور او پېژندل شوي مېلمانه، نارينه او ښځې راغلي وو. پيير هم دلته و، په سالون کې ښکته پورته ګرځېد او ځانته خورا پام، پريښانۍ او سرسام والي يې ټول حيران کړي وو.

پيير د نڅا د هغې وروستۍ مېلمستيا نه وروسته داسې احساس کړی و چې بيا يې د ملالتوب او پريښانۍ شپې او ورځې را رواني او بې ګټې او په ناهيلۍ د هغه په وړاندې ټينګار کوي. پيير بې له هغه چې پوه شي په دې ورځو کې په يو ځانګړي ياور بدل شوی و او د دغې ځانګړتيا د پيدا کولو له پيله نه يې د سپکاوي يو دروند پيټی پر اوږو ورلوېدلی او د ځينو وګړو د غرور ناولې خيالونه يې، خيال ورګډ وړ کړی و. له دې سره همهاله د خپل ملګري سردار اندرې او ناتاشې، چې د خپل کوچنۍ خور په شان يې نازوله، ترمنځ د نويو پيدا شوو عاطفي اړيکو او په دې برخه کې د ده او د ده د ملګري د حالت توپير دی ډېر زوراوه او د پريشانۍ سبب يې کېده. هغه په هماغه اندازه چې د خپلې ښځې په اړه فکر کولو نه کرکه لرله، په هماغه کچه يې نه غوښتل د سردار اندرې او ناتاشې ترمنځ د پيدا شوې عاطفې او خواخوږۍ په اړه فکر وکړي. هغه ته بيا ددې دنيا هرڅه تر نظر بابيزه ورغلل. د هغه په خيال کې بيا دا پوښتنه راژوندۍ شوه: ولې؟ ولې ده شپه او ورځ په ماسوني کتابونو او کړو تېرول، چې اوس بيا شيطاني روح پر ده زورور کېږي. شپه دولس بجو ته رسېدلې وه، چې له مېلمستيا نه ووت، پاڅېد او خپلې کوټې ته چې د کور په دويم پوړ کې و ورغې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه تیاره او د سګرټو له لوګو نه ډکه وه. دي د خپل میز تر شا کېناست، په لیکلو یې پیل وکړ، د سکاتلندي ماسونانو د قلمي نسخو نه یې څه رالیکل چې یو څوک کوټې ته راننوتل. هغه سردار اندرې و. پییر د یوه سرسام او خواشینۍ چا په څېر وویل:

- هو، دا تاسو یاست!

هغه د یو نا امېد او ستومانه په شان چې د ژوند له بدمرغیو یې د ژغورنې لپاره کارته لاس وراچولې و، خپلې کتابچې ته د اشارې په ترڅ کې وویل:

- دا دی کار کوم.

سردار اندرې د خوښۍ او شور نه په ډکې خوځېدا، د هغو کسانو په څېر چې ژوند ته په نوې بڼه ګوري د پییر په وړاندې ودرېد او پرته له هغه چې د هغه پریښانۍ او خټه طبیعت ته یې پام شي، په خورا غرور او نیکمرغۍ ومو سېد او وې ویل:

- ښه د زړه سره! ما پرون شپه غوښتل تا ته ووایم، خو ومې نه ویل، نن شپه هم د همدې لپاره راغلی یم، زه ژوند کې داسې نه وم شوي، مین شوي یم، مین، ګرانه!

پییر ناڅاپه ژور اسویلی وویست او خپل څورب ځان یې پر اوږده څوکۍ واچوه او وې ویل:

- پر ناتاشې رستوفې، مین شوی یې، ها؟

- هو کې، هو کې، نور پر چا؟ هېڅ کله به مې باور نه وای کړي، خو دغه احساس پر ما خورا لاس بري دي. پرون شپه زور بېدلم، په عذاب وم، خو دغه عذاب زه په دنیا کې پر هېڅ شي نه بدلوم. ما مخکې له دې ژوند درلود. اوس پوه شوم چې ژوند څه شي دي، خو بې له هغې نه هم ژوند نه شم کولای. خو ایا دا شونې ده، چې زه هم هغې ته ګران واوسم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغې لپاره زوړ يم... ولې سرسام يې؟ ولې نه غږېږې؟
- زه، زه، زه به څه درته ووايم.
پيير ناڅاپه پاڅېد او په کوټه کې يې په ګرځېدا شو:
- ما تل فکر کاوه... ما تل فکر کاوه چې دا نجلۍ يوه خزانه ده، دا يوه بې سارې نجلۍ ده... مهربانه ملګريه! زه له تاسو هيله کوم، ډېر ځان هوښيار مه کوه، شک ته لاره مه ورکوه، واده وکړه، واده وکړه واده وکړه، زه درته وايم، تر تا نه به بل نيکمرغه سړي په دنيا کې نه وي.
- او هغه؟
- هغې ته هم ګران يې.
سردار اندرې وموسېد، د پيير ستر ګو ته يې وکتل او وې ويل:
- اپلتې مه وايه.
پيير په خواشينۍ چيغه کړل:
- زه پوهېږم، ورته ګران يې.
سردار اندرې پيير له لاسه راونيو، هغه يې ودراوه او وې ويل:
- غوږ شه، زما له زړه نه خبر يې کنه؟ زه بايد يو چا ته زړه تش کړم او هر څه ورته ووايم.
پيير وويل:
- ښه، غږېږه، زه ډېر خوشاله کېږم، چې خبرې دې واورم.
په رښتيا هم د هغه څېره بدله شوه، د تندي ګونځې يې وغوړېدې او په خورا پام يې د خپل ملګري خبرو ته غوږ شو. داسې برېښېده چې سردار اندرې هم چور بدل شوی وي... پيير يوازينی ځوک و، چې ده کولای شول، هغه ته د خپل زړه راز وغوړوي... هغه ويل:
- که يو چا راته ويلي وای چې داسې به په يوه نجلۍ مين کېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې به مې نه وای منلې، زما دغه او سنې احساس، له هغه څه سره چې پخوا مې په زړه کې درلود هېڅ ورته نه دي. ټوله دنیا ما ته په دوو برخو ویشل شوې ده: یوه د نیکمرغۍ، هیلو او رڼا او بله هغه چې دا هلته نه شته، ویر او تیاره ده.

پېیر د هغه خبرې پسې تکرار کړې:

- هو کې، هو کې ویر او تیاره. په دې ډېر ښه پوهېږم.

- په دې کې زه هېڅ ملامت نه یم، چې رڼا را ته ګرانه ده، زه ډېر نیکمرغه یم، ته په دې پوهېږې؟ زه په دې پوهېږم چې زما په دې حالت ته خوشاله یې.

پېیر د خپل ملګري خبرې ومنلې او وې ویل:

- هو کې، هو کې همداسې ده. په ملالو او غمجنو سترګو یې هغه ته وکتل، په هغه کچه چې د سردار اندرې برخلیک ورته نیکمرغه په هماغه کچه یې خپل هغه ورته ویرجن او بدمرغه برېښېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

د واده لپاره د پلار خوښه هرومرو وه، نو له دې کبله سردار اندرې بله ورځ پلار ته لاړ. پلار په ظاهره، په کراره خو په ګوګل کې یې په یو اخ و ډب د زوی دغه خبر واورېد.
هغه نه شو کولای دا درک کړي، چې څنګه په هغه وخت کې چې د ده لپاره ژوند پای ته رسېدلی، یو څوک وغواړي هغه بدل او څه نوي په کې ورزیات کړي. بوډا له ځانسره ویل: ښه به دا و چې پرېښي یې وای چې ژوند مې هسې پای ته رسولې وای، چې زه یې غواړم، تر هغه وروسته یې بیا هر څه چې سره کول، کول دې. خپل زوی سره یې له هغې دیپلوماسۍ نه کار واخیست چې په خورا مهمو چارو کې یې کار ترې اخیست. هغه په خورا کراره ژبه له هغه سره په دې اړه خبرې پیل کړې:
- لومړی خو واوره، د قامي اعتبار، کورني شتمنۍ او پوهې له پلوه غوره نه برېښي، دویم دا چې نور تا ته نه ځواني او روغتیا پاتې ده (بوډا په دې خبره ډېر ټینګار کاوه) حال دا چې پېغله خورا تنکۍ ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربیم په خپل زوی دې زړه نه خوږېږي، چې څنګه یې د اسې یوې پېغلوتې ته وسپارې، او څلورم دا چې (بوډا له ملنډو نه په یو ډک غلچک زوی ته وکتل) په پای کې درته وایم، که دا کار یو کال وځنډوې ښه به وي، بهرته لاړ شه، د روغتیا غم دې وخوره، هماغه شان چې هیله لري، سردار نیکولای ته یو آلماني روزونکي پیدا کړه او بیا هغه څه چې ته یې مینه، شوق، سیالي یا پریښانی ګڼې، هر څه یې چې نوموې، هغه تر سره او ښځه وکړه. دا زمونږ وروستۍ خبره ده، پوه شوې کنه؟ وروستۍ.

سردار خپلې خبرې په داسې یوې ژبې پای ته ورسولې، چې ځرګندېده هېڅ څه نه شي کولای، د ده دریځ بدل کړي.

سردار اندرې په ځرګنده پوه و چې بوډا هیله لرله، چې نه د اندرې او نه په راتلونکي یوه کال کې د هغه احساساتو، زغم نه لري او یا به د یو کال په لړ کې خپله بوډا له دنیا نه سترګې پټې کړي، نو ځکه یې د پلار خبرو ته غاړه کېښوده، دا په دې معنا چې ریباري به وکړي، خو واده به یو کال وروسته کوي.

سردار اندرې د رستوف کره د خپل وروستي تګ نه درې اونۍ وروسته، پترزبورګ ته راستون شو.

ناتاشه له مور سره تر زړه خوالۍ نه یوه ورځ وروسته، له سهاره تر ماښامه پورې بالکونسکي ته سترګې په لارې وه، خو هغه رانغی. دویمه او دریمه ورځ یې په کاته کاته سترګې په خاته شوې. پیېر هم ددوی دیدن ته رانغي او ناتاشا نه شو کولای په دې پوه شي، چې ولې هغه ددې دیدن ته نه راځي.

درې اونۍ په همدې ډول تېرې شوې، هغې هېڅ چېرې د تګ تکل نه لاره او لکه د سیورې په شان سرګردانه او خواشینه کوټه په کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېده. ماښامي به يې له ټولو په پټه ژړل او آن له مور سره به يې هم نه کتل. هغه به قهرېده او خوابدې، ته به يې هسې پلمې لټولې، هغې ته داسې برېښېده چې ټول د هغې په ناهيلۍ خبر دي، پر هغې ملنډې وهي او يا يې هم زړه پرې سوځي. ګواکې د هغه د زړه وير کم دی چې د بدمرغۍ پېټی هم پرې وربار شو.

يوه ورځ مورته راغله، غوښتل يې مورته څه ووايي، خو ناڅاپه په ژړا شوه، د هغې اوښکې د هغه ماشوم اوښکو ته ورته وې، چې خپله هم نه پوهېږي په څه رټل شوي دي. ګرافينې ناتاشا تسل او آرامه کړه، ناتاشا لومړي خپلې مورته غوږ غوږ وه، خو ناڅاپه يې د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- مورې، تا ته وايم مورې بس کړه ! بس کړه ! زه د هغه په اړه فکر نه کوم او نه غواړم فکر وکړم. يو څو وخته دلته راته، راته اوس نه راځي، نه دې راځي... نو څه؟

غږ يې وربږدېد او نږدې و ، چې بيا يې اوښکې راتوې شي، خو ځان يې ټينګ کړ او په کراره يې دوام ورکړ:

- زه اصلا نه غواړم مېړه وکړم، له هغه نه ډارېږم، اوس، اوس دا دي هر څه هېر او خپله چور آرامه شوم.

هغې له مور سره تر دغو خبرو نه يو ورځ وروسته، خپل هماغه زوړ کميس واغوست، چې هر سهار به يې په اغوستو د خوښۍ په څپو کې ډوبېده. هغې بيا خپل همانه پخواني ژوند پيل کړ. د چای تر څکلو وروسته هغه تالار ته چې غږ به ښې انګازې په کې کولې، لاړه او هلته يې د سولفژ (د موسيقۍ يوه آله) تمرين پيل کړ. کله چې د موسيقۍ لومړنی درس پای ته ورسېد ، د تالار په مينځ کې ودرېده او د يوې سندرې يو بيت يې چې تر ټولو نه زيات يې خوښېده، تکرار کړ... بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې هغه پخوانۍ هیلې او تلوسې راوخوټېدې او له ځانسره یې وویل:

- ولې دومره زیات په دې اړه فکر وکړم، هسې هم هر څه ښه دي. تر دې خبرې نه وروسته یې په تالار کې قدم وهل پیل کړل.. کله چې دهینداري تر مخې تېره شوه، ځان ته یې وکتل، خپله څېره یې ولیدله او وې ویل:

- هو، آها دا زه یم! څومره ښکلې، ډېره ښکلې، زه هېڅ چا ته اړتیا نه لرم.

کومې مینځې غوښتل تالار ته راننوزي، چې څه شي جوړ کړي، خو هغې لاره ورنه کړه، بېرته یې دروازه ورپسې پورې کړ او دې خپله قدم وهلو ته دوام ورکړ. هغه ورځ په خورا ښه او ددې په پخوانۍ خوشال حالت پیل شوې وه، هر څه خپل ځان نیو، بیا یې ځیني نارینه په خیال ګرځېدل چې پر دې مین دي، ددې په ښکلا کې ډوب او په ستاینو یې لګیا دي:

- دا څه ښکلا ده، دا ناتاشا ده؟ ښکلې، ښه آواز، ځوانه، هغه د هیچا خنډ نه دي، چا ته آزار نه رسوي، خو یوه هیله لري، هغه په کراره پرېږدئ. که هر څومره هغه خلکو په کراره پرېښې وای، خو دا شونې نه وه، چې هغه په کراره پاتې شي او په دې خبره اوس هغه خپله هم پوهېده.

په دې خیالونو کې وه، چې د تالار یوه دروازه راخلاصه شوه او چا غږ وکړ:

- په کور کې یئ؟

او له دې غږ سره د چا د پښو غږ واورېدل شو. ناتاشا په هینداره کې خپلې څېرې ته وکتل، هلته یې څوک ونه لیدل. د ګاونډې کوټې نه د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړ راته، خو بالاخره يې په هينداره کې خپله څېره چې رنګ يې تک سپين الوتی و، وليد. دا د هغه غړ و. ناتاشا ډاډمنه وه، چې دا هغه دی. که څه هم د هغه غړ يې د ترلو دروازو له شا اورېده، خو بيا هم پوهېده چې دا دی دی. په تلوار او الوتي رنګ د هرکلو کوټې ته ورغله او وې ويل:

- مورجانې! بالکونسکي راغي! ډارېږم. زه د دغه حال زغم نه لرم، نور نه غواړم وکړېږم خو څه وکړم؟

ګرافينې لا ځواب نه و ورکړی، چې سردار اندرې په ګېنډۍ او برنډو سترګو راننوت، خو همدا چې ناتاشا يې وليده، سترګې يې وځلېدې او آرامه شو. د ګرافينې او ناتاشې لاسونه يې ښکل کړل او کټ ته نږدې کېناست.

ګرافينې وويل:

- ډېره موده کېده چې موږ مو له خپلې کتنې...

خو سردار اندرې هغې ته د چټک ځواب او هغه څه له امله چې هغې ته يې غوښتل وواېي، د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- يوه موده څکه ستاسو له چوپړ نه بې برخې شوم، چې د پلار ديدن ته ورغلی وم. بايد له پلار سره د يوې خورا ځانګړې خبرې په اړه غږېدلی وای.

هغه په منډه ناتاشا ته وروکتل او وې ويل:

- پرون شپه بېرته راستون شوم. د يوې لنډې شېبې نه وروسته يې وويل:

- آغلې ګرافينې، زه بايد له تاسو سره وغږېږم.

ګرافينې سترګې په ځمکه خښې کړې، سوړ اسويلی يې وويست او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مهرباني وکړئ، تا سوته مې غوږ دی.

ناتاشا په دې ښه پوهېده، چې هغوی باید یو ازې پرېږدئ، خو نه یې شو کولای له خپل ځایه وښوري، کوم درد یې ستوني کېښکود، رڼو رڼو او سپین سترګي یې سردار اندرې ته کتل.

په زړه کې یې ویل:

- همدا اوس، همدا شېبه، دا ناشونې خبره ده!

سردار اندرې بیا هغې ته وروکتل او ناتاشا د هغه له همدې ځیر کتو نه پوه شوه، چې تېروتلې نه ده، هو کې، همدا اوس، په همدې شېبه کې، ددې برخلیک ټاکل کېږي.

ګرافینې تا به وای چې زګېروي کوي، وویل:

- ناتاشا، ځه ته لاړه شه! بیا وروسته به درغږ کړو.

ناتاشا په ویرېدلو او زاریونه ډکو سترګو سردار اندرې او مور ته وکتل او ووتله. سردار اندرې وویل:

- آغلې ګرافینې، زه راغلی یم، چې ستا لور وغواړم.

ګرافینې له قهره تکه سره شوه، هېڅ یې ونه ویل او وروسته په خورا نرم او آرام آواز وویل:

- ستا سو وړاندیز...

سردار اندرې پټه خوله بې له هغه چې څه ووایي د هغې سترګو ته کتل. ګرافینې وویل:

- ستا سو وړاندیز... (لږه ورخطا شوه) ... زمونږ لپاره د خوښۍ ځای دی... زه ستاسو ریباري او وړاندیز منم... ډېره خوشاله یم. مېړه مې هم... هیله لرم... خو بیا هم هر څه خپله ناتاشې پورې اړه لري.

سردار اندرې وویل:

- کله چې مې ستا خوښه واورېده، بیا به له هغې سره وغږېږم، ایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له ما سره دا منئ؟

گرافيني وويل:

- هو،

او خپل لاس يې هغه ته وروړاندې کړ. اندرې د هغې پر لاس ورخم شو، گرافيني له پرديتوب سره په مينه ناک احساس په مينې د هغه تندي مچ کړ. هغه هم هيله لرله چې سردار اندرې د زوی په شان ورته گران وي او هم هغه يو پردي سړي گڼه. له هغه نه يې ويره په زړه کې پيدا کېده. گرافيني زياته کړه:

- زه ډاډه يم چې خاوند به مې هم ستاسو ربياري ومني، خو ستاسو پلار...

- ما له هغه سره په دې اړه خبرې وکړې، هغه هم ومنله، خو يوه خبره يې وکړه چې واده به يو کال وروسته کېږي او دا هغه خبره وه چې غوښتل مې تاسو ته هغه ووايم.

- دا رښتيا خبره ده چې ناتاشا خورا ځوانه ده، خو دومره ځنډ، يو کال خو خورا ډېر وخت دی...

سردار اندرې يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- بله هيڅ چاره نه شته.

گرافيني وويل:

- اوس به هغه تاسو ته راولېږم او خپله له کوټې نه ووته.

کله چې لور پسې ورروانه وه، له ځانسره يې ويل:

- لويه خدايه پر موږ رحم وکړه!

سونيا وويل چې ناتاشا د خوب په کوټه کې ده. هغه رنگ الوتي په خپل کټ کې ناسته، په ساړه غلچک يې شمايلو ته کتل، پر ټټر او تندي يې صليب ويست او په چټک بنگهاري يې څه ويل. د مور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدو يې له کټه راودانګل او هغې ته يې ورمنده کړل:

- مورجانې، څه وشول، وايه څه وشول؟

مور په داسې يوه ژبه چې ناتاشا ته خورا بې خونده وبرېښېده وويل:

- ورشه، هغه ته ورشه، هغه دې ريباري کوي.

او په داسې يو آواز چې په هغه کې د غم او ملامتي نښې ښکارېدې وې، په داسې حال چې لور يې په تلوار دې نه لرې کېده ورپسې غږ وکړ:

-ورځه، ورځه،

او يو سوړ اسويلي يې وويست.

ناتاشا بې له هغه چې پوه شي، د هرکليو کوټې ته رسېدلې وه، هغه يې چې وليد ودرېده، له ځانسره يې وويل:

- ايا دا پردی سړی اوس زما د پاره څوک دی؟ او سمدلاسه يې ځواب ورکړ، هو کې، اوس دغه تن په دې نړۍ کې ما ته تر هر چا ګران دی؟

شهزاده اندرې هغې ته ورنږدې شو، سترګې يې ښکته واچولې او وې ويل:

- هماغه شېبه چې مې وليدلې په تا مين شوم، ايا کولې شم هيلمند واوسم؟

ناتاشې ته يې وکتل او د هغې د څېرې غوڅې حيرانۍ دي حيران کړ. د هغه څېرې ده ته ويل: دا پوښتنې بيا نو د څه لپاره؟ ولې پر هغه څه شک لرې، چې پرې ډاډمن وې؟ ولې هغه خبرې وکړو چې کلمات نه شي کولای هغه څه بيان کړي چې احساسوو يې؟

ناتاشا هغه ته ورنږدې شوه، ورته ودرېده، سردار اندرې د هغې لاس ونيو او مچ يې کړ.

- ايا زه تاسو ته ګران يم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، هو کې

د هغې په آواز کې د خوابدي نښې ښکاره شوې. ژور سوړ اسويلي يې وويست، بيا يې اسويلي وويست، بيا بيا او اسويلې په سلګيو بدل شول.

- ولې ژاړې، څه در شوي دي؟

هغې د اوښکو او ژړا په منځ کې په موسېدو موسېدو ځواب ورکړ:

- اخ ! چې څومره نيکمرغه يم !

هغه ته ورکره او يوه شېبه په خيال کې داسې ډوبه شوه چې ګواکې له ځانه پوښتي: ايا دا امکان لري؟ او هغه يې ښکل کړ.

سردار اندرې د هغې لاس نيولی و. د هغې سترګو ته يې کتل، خو په خپل ګوګل کې يې له هغې سره د څو شېبو مخکې مينه احساس نه کړه. د هغه په زړه ناڅاپه څه شي راپرزېدلي و، نور نو هغه پخوانۍ اوله رازه ډکه شاعرانه پرتمينه لېوالتيا نه وه، د هغې ځای د هغې له ښځينه ماشوم وزمه ناتواني سره رحم نيولې و، د هغې دوفا او باور په وړاندې ډار، ګران خو خوښۍ سره هغه پور، چې دي يې د ابد لپاره هغې سره يو ځای کاوه، که څه هم اوسني احساس د پخواني هغه په شان روڼ او شاعرانه نه و، خو پياوړی او تر پخوا زغرد و.

سردار چې لا هماغه شان د هغې سترګو ته کتل، هغې ته وويل:

- ايا مورجانې درته وويل چې تر يو کال پورې دا کار ناشونی دی؟

ناتاشا په زړه کې وويل:

- ايا دا په رښتيا زه يم؟ ايا په رښتيا هماغه ماشومه نجلکۍ (ټولو ماته دغه شان ويلي) ايا په رښتيا زه له همدې شېبې نه د دغه پردي خو د ګرانښت وړ، مهربان، هوښيار او آن زما پلار ته د درناوي وړ سړي ښځه يم؟ ايا دا رښتيا ده؟ ايا دا رښتيا ده، چې هر څه ته بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده ګي ونه کتل شي، زه نور غټه او د خپلو هرو کړو وړو او خبرو درناوي او مسؤولیت لرم؟ هو، رښتیا همدا اوس یې له ما نه څه وپوښتل؟

خپله یې ځواب ورکړ: نه! خو هغه په دې نه پوهېده، چې هغه څه پوښتلي و.

سردار اندرې وویل:

- ما وبښه، تاسو خورا ځوانه یئ، ما خو په ژوند کې ډېر څه لیدلي او آزمایلي، زه پر تا ویرېږم. تاسو لا ځان هم نه پېژنئ.

ناتاشا په ځیر او خورا پام هغه ته غوږ و او هڅه یې کوله د هغه په خبرو یې سرخلاص شي، خو نه کېدل.

سردار اندرې اوږده کړه:

- که څه هم دغه یو کال، چې ما له نیکمرغۍ نه لرې کوي، پر ما خورا ګران تمامېږي، په دغه موده کې به تاسو د ځان د آزمایلو وخت ولرئ. زما هیله له تاسو نه دا ده چې یو کال وروسته ما د نیکمرغۍ په ځپو کې ډوب کړئ، خو تاسو په خپلو کړو کې آزاده یاستئ. زموږ کوژده به له ټولو پټه وي، که دا احساس مو وکړ، چې زه درته ګران نه یم یا مو کوم بل نارینه...

د سردار اندرې دا خبرې چې په یو ډول غیر طبیعي بڼه کېدلې، ناتاشا ورپرې کړې:

- تاسو ولې دا خبرې کوئ؟ تاسو پوهېږئ له هماغې ورځې نه، چې تاسو د لومړي ځل لپاره اترادینا ته راغلئ، زه پر تاسو مینه شوم.

هغې دا خبره داسې غوڅه او ډاډمنه کوله، چې په رښتیا والي یې پوره ډاډمنه وه.

- او د یو کال په اوږدو کې به تاسو لا خپل ځان وپېژني...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په پای کې په دې پوه شوه چې واده یو کال ځنډېږي، نو ځکه یې ناڅاپه وویل:

- یو کال! پوره یو کال!

سردار اندرې هغې ته د واده د یو کال ځنډولو د علتونو په ویلو پیل وکړ، خو ناتاشې هغه نه اورېدل.

هغې وپوښتل:

- بله چاره نه شته؟

سردار اندرې ځواب ورنه کړ، خو د دغې پرېکړې د نه بدلون نښې یې له ورایه په څېره کې څرګندې وې.

ناتاشا ناڅاپه په سلګیو شوه او وې ویل:

- دا وحشتناکه ده! نه، نه وحشتناکه، وحشتناکه ده! یو کال انتظار ما وژني، دا ناشونې او وحشتناکه ده.

هغې د خپل کوژدنې څېرې ته وکتل او په هغه کې یې د رنځ او شک نښې ولیدلې.

ناڅاپه یې اوښکې ودرېدې او وې ویل:

- نه، نه زه هر و مرو دا ټول زغمم، زه په بې سارې ډول نیکمرغه یم.

د ناتاشې مور او پلار کوټې ته راننوتل، ناوې او زوم ته یې مبارکي وویله.

له همدې ورځې نه، سردار اندرې د زوم په نامه د رستوف کورنۍ ته تګ راتګ پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۴

د سردار اندرې په ټینګار، د ده او ناتاشې د بولې (نامزدي) خبر نه چا ته وویل شو او نه یې کوژده وشوه، هغه ویل:
- دا چې د واده ځنډول د ده په خوښه و، نو د هغه ټول درونده پېټې هم باید د ده پر اوږو وي. هغه ویل چې دی به ټول عمر پر خپله خبره ولاړ وي، خو نه غواړي ناتاشا په کوم بند کې ایساره کړي، ښه به دا وي چې هغه خپل واک ولري. که ناتاشا آن د شپږو میاشتو په اوږدو کې هم داسې احساس وکړي، چې کوژدني یې ورته ګران نه دی، کولای شي، له هر څه لاس په سر شي. خو دا ښکاره خبره ده چې نه د ناتاشې مور او پلار او نه خپله هغې د دغو خبرو لېواله وو، خو سردار اندرې خپله خبره ټینګه کړې وه. هغه به هره ورځ د رستوف دوی کره راته، خو له ناتاشې سره د هغه کړه وړه، د زوم په شان نه و. هغه به، هغې ته (تاسو) ویل او یوازې به یې د هغې لاس ښکلول. تر ریباری او بولې (نامزدۍ) نه وروسته د هغو اړیکې، خورا ساده او مینه ناک شول. داسې برېښېده چې تر دې وخته پورې دوی یو بل نه پېژندل او د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خوښېدل چې تر بولې نه خپل مخکې اړیکې ورياد کړي، هغه وخت ورياد کړي چې هېڅوک نه و دوی ځنګه د يو بل ستر ګو ته کتل. او اوس دا دي چور بدل شوي دي. پخوا ددوی کره وړه خورا لاسي او غير طبيعي و او اوس ربښتيني او زړه له کومې دي. له سردار اندرې سره خبرې اترې او ناسته ولاړه په لومړيو وختو کې له ستونزو سره ځکه مل و چې هغه ټولو د بلې کچې او دنيا سړي ګاڼه او ناتاشا تر ډېرو پورې هڅه کوله هغه د خپلې کورنيو له غړو سره روږدي کړي... شپې او ورځې همداسې تېرېدې. سردار اندرې ټولو سره له نبږدې آشنا شو. هغه کولای شول د ناتاشې له پلار سره د جايدادونو او کرنې په اړه او د هغې له مور او خپله له دې سره د جامو او سينګار په اړه خبرې اترې وکړي.

له سونيا سره يې د ګنډولو اوبدلو او د خاطراتو د کتابچې په اړه خبرې کولې. کله به بيا د رستوف د کورنۍ غړو بيا په خپل منځ کې په دې اړه خبرې کولې، چې دا تقدير ځنګه دا ټول رامنځ ته کړل، په دې اړه چې ځنګه سردار اندرې لومړي ددوی کلي اترادنيا ته راغي او بيا دوی پترزبورګ ته لاړل او د هغه ګډ احساس په اړه چې تر لومړۍ کتنې نه د ناتاشا او سردار اندرې ترمنځ پيدا او ددوی د مينځې ورته پام شوی و... دا ټول، دوی د تقدير خبره ګڼله...

د کوژدنيو ترمنځ شاعرانه چوپتيا چې تل پر دوو کوژدنيو ولاړه وي، پر دوی هم لاسبره وه. زياتره وخت به دوی ځنګ ترځنګ ناست وو، خو چوپه خوله به وو. کله به ټول پاڅېدل، لاړل به او دوی به يې يوازې پرېښودل خو دوی به همداسې چوپ وو. ډېره کمه داسې پيښېده چې د خپلې راتلونکې په اړه وغږېږي. سردار اندرې ته راتلونکي وحشتناکه برېښېده او وجدان ورته ناآرامه و. ناتاشا د هغه په دغه او دهغه په نورو احساساتو چې دې درک کول، پوهېده خو يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وار ناتاشې له سردار اندرې نه د هغه د زوی نيکولای په اړه وپوښتل.
سردار اندرې تک سور شو، داسې تک سور چې اوس زيات ره وخت کېږي، هو دا هغه څه دي چې د ناتاشې په ځانګړي توګه خوښېږي، هغه وويل چې د ده زوی به له دوی نه جلا ژوند کوي.

ناتاشا په ويرې وپوښتل:

- ولې؟

- زه نه شم کولای هغه له نيکه نه جلا کړم، ځکه چې...

هرکله به چې سردار اندرې غږېده (او څومره ښکلي غږېده) ناتاشا به په ډېر ويار هغه ته غوږ نيو او هر کله به چې ناتاشا شونډې پرانستې، په خوښۍ او ويرې به يې ليدل چې هغه په ځير ځير دې ته ګوري، حيرانه به پاتې شوه او ويل به يې: هغه په ما کې څه لټوي؟ هغه په خپلو غلچکو کې ما نه څه غواړي؟ او که هغه څه چې دی لټوي او غواړي، په ما کې يې پيدا نه کړي، بيا به څه وکړم؟ کله به له خوښۍ نه ډک لېونتوب، چې ددې د طبيعت خپله ځانګړتيا وه، پر دې لاسبری او هغه وخت به سر تر پايه غوږ او سترګې شوه، چې د هغه خندا واوري او وګوري. هغه کله ناکله خندل، خو کله چې يې خندل، د هغه خندا د زړه له کومې او خورا لوړه وه او هر وار به ددې خندا نه وروسته، ناتاشې هغه ته ځان خورا نږدې ګاڼه. که د راسېدونکي بېلتون خيال دا نه ډارولای، ناتاشا به چور نيکمرغه او له دې نيکمرغۍ نه مسته لېونۍ وای. سردار اندرې له پترزبورګه ترخوځېدو نه يوه شپه مخکې، پيير هم له ځانسره د رستوف دوی کورته، چې د هغه د نڅا له بنډار نه وروسته دلته نه و راغلي، راوست. پيير سرسامه او پرېښانه برېښېده او له مشرې ګرافينې سره يې د زړه خواله کوله. ناتاشا چې سونيا سره د شطرنج ميز ته ناست وو، اندرې يې هم خپلې خواته وروبوله. اندرې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو خواته ورغي او وې پوښتل:

- تاسو له ډېرې مودې راهيسې بيزاو خوف، پېژنئ، هغه مو خوښېږئ؟

- هو، زموږ خوښېږي، ډېر ښه ځوان دی، ډېر ښه طبيعت لري...

سردار اندرې وويل:

- پوهېږئ، ما خپل راز هغه ته ويلی دی. زه هغه له ماشومتوب نه پېژنم. هغه ډېر پاک زړی ځوان دی او ناڅاپه يې لږ په زغرده وويل:

- ناتالي (ناتاشا) تاسو نه هيله کوم... ګوره! زه روان يم، څم بيا به خدا زده څه پېښېږي، تاسو کېدای شي... ښه! پوهېږم چې په دې اړه څه ونه وايم... خو يوازې يوه... هيله کوم، هر هغه چې پېښېږي او زه دلته نه وم...

- څه کېدای شي پېښ شي؟

سردار اندرې دوام ورکړ:

- هر غم چې و، ګوره پېغلې سونيا، له تاسو نه هم هيله کوم، هره پېښه چې وه، يوازې پر هغه اعتماد وکړئ او مرسته ترې وغواړئ. هغه سرسام او د خندا سړی دی، خو تر هغه نه رښتينی او پاک زړی بل څوک نه شته.

نه مور، نه پلار کولای شي دا تصور وکړي، نه سونيا او نه خپله سردار اندرې چې له کوژدني نه د ناتاشا بېلتون به، د هغې پر ژوند څه اغېزې ولري... ناتاشا په تکه سرې خېرې، له شور او هيلو په ډک زړه، خو په حيرانو سترګو په کور کې سرګردانه ګرځېده او په خورا ورو او د نه پام وړ کارونو لګيا شوه. داسې برېښېده چې نه پوهېږي چې قسمت څه ورسره کوي او آن هغه وخت چې سردار اندرې د خدای په امانۍ په نښه د هغې لاس ښکل کړل، اوښکې يې تويې نه شوې او يوازې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وويل:

- مه ځئ ! هغې دا مه ځئ په داسې يوه ژبه ادا کړل چې سردار اندرې يې دې فکر ته ولمساوه، چې ښه به دا نه وي، چې په رښتيا له دغه سفره سر په لاس شي، او له دې سره پاتې شي. د اندرې په غوږو کې تر ډېرې مودې دغه آواز انګازې کولې، کله چې سردار اندرې مخه ښه وکړه او لاړ، که څه هم بيا يې هم ونه ژړل، خو د څو ورځو لپاره به په کوټه کې يوازې وه او هېڅ څه يې له لاسه نه کېدل. هغې څه خواشينی هم نه کوله، يوازې کله کله به يې له ځانسره وويل:

- ولې او د څه لپاره لاړ؟

خو د سردار اندرې تر تګه دوې اونۍ وروسته، د ټولو د انتظار برخلاف، يو وار له خپلو خيالونو او دردونو نه آزاده شوه، کره وړه يې د پخوا په شان شول، خو د هغې په ګوګل او زړه کې، د هغو ماشومانو په څېر چې له يوې ځنډنۍ ناروغۍ نه روغ شوي وي، هر څه بدل شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵

مشر سردار نیکولای اندریوویچ، د زوی د تګ نه وروسته، لا ناروغ، عصبي او تند مزاجه شوی و. د هغه د ناخرګنده قهرونه ټول درونډ پېټي د شهزادګۍ ماریا پر اوږو وربار و. داسې برېښېده چې پلار هڅه کوله د لور په ژوند کې هغه ټکي او ځایونه پیدا کړي، چې دي وکولای شي د هغو په کېښکوده، هغه لا پسې په عذاب کړي. ماریا په ژوند کې له هر څه زیات له دوو څېزونو سره چې د دې د خوښۍ سرچینې وې، زیاته مینه لرله: یو یې وړوکی نیکولای او بل مذهب و. او دا دواړه هغه پلمې وې چې پلار به په آسانۍ د هغو له کبله ښکنځله او ملنډې به یې پرې وهلې. هره خبره به چې وه، پلار به یې د زړو پېغلو له خوا د ناولو دودونو، شګونو، ټوټکو او د ماشومانو د بې ځایه او بې پایه نازولو پلو وروا ړوله او ویل به یې:

- ته غواړې په دې نازونو سره هغه (نیکولای جان) د ځان غوندې د یوې زړې بوډۍ په توګه وروزې. پوهېږې نه. نه سردار اندرې زوی غواړي، نه یوه زړه او له واده نه پاتې لور.

یا به یې د شهزادګۍ ماریا تر مخې له پېغلې بوري ین نه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د روسانو دغه کشيشانو ته بې پايه او بې ځايه درناوی، دغه د شمايلو او شمعو لګولو يې خوښېږي کنه؟ او په دې توګه به يې په خپلې لور ملنډې وهلې.

تل به يې خپله لور په ترخو ترخو خبرو زوروله. د هغه زړه به يې ورماتاوه، خو لور به دغه ټول په خورا آسانۍ بښل او د پلار درناوي به يې کاوه. هغې هېڅکله پلار ګنهکار نه ګاڼه. خو ايا دا شونې وه، چې له ټولو دغو آزارونو او قهرونو سره سره چې پلار به يې پر دې کول، هغه ورته ګران نه وي، ايا پلار يې پر دې عذاب او ظلم روا ګڼل او عدالت يې نه درلود.

خو اصلاً د عدالت معنا څه ده؟

شهزادګۍ ماريا هېڅکله د هغه عدالت په هکله چې د کبر ښې ولري، فکر نه و کړی. د انساني ټولنې ټول پېچلي او جړ قوانين، د هغې لپاره په يوه څرګنده او روښانه قانون کې مرورل شوي وو، او هغه د عشق او له ځانه د انکار قانون و او دا قانون يو چا موږ ته راښږدلی و. هغه چا چې د انسانانو په لاره کې زورېدلی او له همدې مينې نه يې ژوند ځار کړی و. (حضرت مسيح). چې داسې وه نو شهزادګۍ ماريا، څوک وه چې د نورو د عدل او ضلم په اړه فکر وکړي؟ د هغې يوازنۍ دنده دا وه چې وزورېږي او نور ورته ګران واوسي او دا هغه څه و چې دې کول.

سردار اندرې په ژمي کې خپل کلي، ليسه ګوري ته راغي. هغه مهربانه، خوشاله او ښه طبعه لرله. شهزادګۍ ماريا ډېره موده کېده چې خپل ورور يې داسې نه و ليدلی. هغې داسې انګېرله چې ورورته يې څه ورپېښ شوي دي. خو سردار اندرې د خپلې مينې په اړه خورته هېڅ ونه ويل. له خپل تګ نه مخکې يې له پلار سره څه ناندرۍ درلودې او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ماريا دې ته پام شو، چې په خواشينۍ سره بېل شول.

شهزادګۍ ماريا د ورور تر تګ نه وروسته خپلې يوې خورلنډې ژولیه کاراګينا ته چې د ټولو نورو نجونو په شان يې له د سردار اندرې سره د واده هيله لرله، يو ليک وليکه. ژولیه کاراګينا چې ورور يې له ترکانو سره په جنګ کې وژل شوی و، ماتم درلود.

ګرانې او مهربانې خورلنډې ژولیه!

دا يوه څرګنده خبره ده، چې زموږ ټولو برخليک له زغمه پرته بل څه نه دی، ستا وير هومره دروند دي، چې زه خو يې د زغم تصور هم نه شم کولای، خو يوازينی زغم به دا وي چې هغه د لوی خدای اراده وبولو، چې د هغې له مخې ستاسو او ستاسو د ګرانې مور د آزماينې تکل لري.

ګرانې خورلنډې! مذهب او يوازې مذهب دی چې کولای شي موږ ته، نه به وايم چې تسل، بلکې له ناهيلو نه ژغوري. يوازې مذهب دی.هو کې يوازې مذهب کولای شي هغه شخړې چې له ايمانه پرته، دانساني پوهې له ماحول بهر دي، موږ ته راڅرګندې کړي... هغه لومړنی مرګ چې ما ليدلی، زه خپله د هغه شاهده وم او هېڅکله به هغه هېر نه کړم. زما د ورور د نازولې ښځې مرګ و. هغه مرګ پر ما يې سخته اغېزه پرېښې ده. هغه شان چې تاسو هغه برخليک حيران کړي ياستئ، چې ولې يې ستا ورور ستاسو له څنګه يووړ، زه هم دې ته حيران وم چې ولې يې ليزا، هغه ښکلې ښاپېرۍ، چې نه يوازې يې چا ته تاوان نه رسېده، بلکې له ښېګڼو پرته بله اند ښنه يې په خيالو کې نه ګرځېده، بايد مړه شي. خو په هر حال زما ګرانې! دا دي له هغې ورځې نه چې زما ورينداره مړه شوې پنځه کاله تېرشول او زه په خپل خوار عقل په خورا ښه توګه دا درک کوم چې هغه بايد مړه شوې وای. او دغه مرګ څنګه د خدای د بې پايه مهربانۍ او ټولو ارادو شاهد و، که څه هم موږ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمت په پوره موخه نه پوهېږو، خو داسې تصور کوم چې دا ټول له بندګانو سره د هغه د بې پايه مينې پرته بل څه نه دي. زه زياتره داسې فکر کوم چې هغه يوه داسې ښاپېرۍ او نازولې معصومه وه چې د مورولۍ د درانه پېټي او د هغو د درنو دندو د سرته رسولو زغم يې نه درلود. هغې که د مېرمنتوب او ښځيتوب سپېڅلې دندې په ښه توګه ترسره کولې، کېدای شي د مورولۍ د درانه زغم، زغم به يې نه درلودای... ګرانې خورلنډې! دغه خبرې ځکه تا ته ليکم چې، په انجيل کې هغه نغښتل شوی راز چې زما د پاره د ژوند د بهېر بنسټ جوړوي، تا ته درولېږم. د هغه له ارادې پرته، د هېڅ خوځېدونکي يو وېښته هم نه ښوري او له موږ سره د هغه بې پايه مينه ده چې د هغه غوښتنې تاکي، نو ځکه هر هغه چې پر موږ راځي زموږ په ګټه او زموږ د نيکمرغۍ لپاره دي. (په هرحال يې شکر) تاسو له ما نه پوښتلي و چې په راتلونکي ژمي کې به مسکو ته راشم او کنه؟ که څه هم ستا د ديدن سخته لېواله يم، ولې تصور نه کوم او هيله هم نه لرم چې مسکو ته دې راشم. زما دا خبره به تاسو حيرانه کړي، که وو ايم چې زما د نه راتګ علت بناپارت دی. تاسو هرومرو خبر ياست چې زما د پلار روغتيا ورځ تر ورځې مخ په ژوبلېدو ده. هغه نه شي کولای د سيالېو دښمني او برې وزغمي. هغه ژر ژر په قهرېږي. د هغه زياتره نازغمي او قهر له سياسته دي. هغه دا نه شي کولای وزغمي چې بناپارت دې، د اروپا له ټولو اکانو په تېره بيا زموږ له ټولواک د سترې کاترينې له کړوسي سره لکه د ښځې په شان کړه وړه وکړي... زما د پلار لپاره د دغه شان کړووړو زغمل خورا ګران دي... تصور کوم هغه زياتره د خپلو سياسي عقايدو او له دې کبله چې د هېڅ سياسي سيالۍ زغم نه لري او خپل نظر د نورو نظرياتو ته د کومې پاملرنې نه پرته وړاندې کوي، اټکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم چې د سختو او زورونکو ناندریو لمسون به شي. نو له دې کبله مسکو ته له تګ سره هومره لېوالتیا نه ښیي. ټولې هغه لاس ته راوړنې چې د تداوۍ له لارې ګټي، پر بناپارت د سیاسي ناندریو له لارې به یې بایلي. په هر حال هر څه به ډېر ژر خرګند شي. زموږ کورنی ژوند که د خپل ورور په لرې والي سترګې پټې کړم، پخوانی رنګ لري. هغه شان چې مې پخوا درته لیکلي و، هغه په دې وروستیو وختو کې ډېر بدل شوی دی. د خپلې مېرمنې تر مرګه وروسته یې سر کال یو ټکان خوړلی دی، په ګوګل کې یې یوه څپه را الوتلې ده او بیا هماغه شان شوی دی، چې ما په ماشومتوب کې پېژانده. ربښتینوالي، خوږ ژبه والي، پاک زړتوب او نورې هغه ښېګڼې چې ما په بل چا کې نه دي لیدلې. داسې تصور کوم چې په دې پوه شوی دی چې ژوند د هغه لپاره پای ته نه دی رسېدلی. خو له دې رواني بدلونو سره سره له جسمي پلوه ډنګر، ژوبل او عصبي شوی دی. د هغه له پلوه پرېښانه یم، خو خوشاله یم، چې د ډاکترانو د پخواني ټینګار له امله یې بالاخره بهر ته د هغه سفر پخوانۍ سپارښتنه ومنله. هیله لرم چې د هغه روغتیا په بشپړه توګه روغه شي. تاسو لیکلي و چې هغه په پترزبورګ کې یو له غوره، څیرکو او پوهو ځوانانو نه ګڼل کېږي، هیله لرم چې زما کورني غرور، به وبښې، ما هېڅکله په دې خبره کې کوم شک نه لاره. هغه مرستې او نیکي چې دلته له خلکو، له مریيونه نیولې تر لویو ځمکوالو پورې کړې دي، شمېرل یې ګران کار دی. اوس پترزبورګ ته راغلي او هغه منصب یې تر لاسه کړی دی، چې وړتیا یې درلوده. زه حیرانه یم او تعجب کوم چې څنګه دغه شان آوازې هغه هم ناسمې چې ګواکې هغه له کومې وړې رستوفې سره مرموز واده کړی، له مسکو نه پترزبورګ ته رارسېږي. زه فکر کوم چې سردار اندرې به له کوم چا، په تېره بیا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې نجلۍ سره په دغو دلايلو واده وکړي:

لومړي خو دا چې زه پوهېږم چې ورور مې خورا لږ خو بيا هم د خپلې خداى ببنلې ښځې په اړه غږېږي، د هغه وير او خواخوږي دومره د هغه پر زړه واکمن دي چې تصور نه کوم. دغه زړه دې بل چا ته ورکړاى شي او بيا زموږ دغه نازولې ملک (نيکولاى) د ميرې منګلو ته وسپاري.

دويم دا چې دغه نجلۍ د هغو ښځو له ډلې نه ده چې د سردار اندرې دې خوښه شي او ده دې واده ورسره وکړي. که رښتيا راباندې وايئ زه هم نه غواړم چې هغه دې دغه شان ښځه ولري. وښه قلم مې آزاد پرېښود، کيسه اوږده شوه او دا دى دا دويم مخ دى چې توروم يې. د خداى په امان ګرانې خورلنډې، خداى دې تاسو په خپل سپېڅلي رحم او پناه کې وساتي. زما ګرانه ملګرې پېغله بوري ين هم تاسو ښکلوي.

ماريا

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶

د اوړي نیمایي وه، چې شهزادګۍ ماریا له خپل ورور سردار اندرې نه چې په سویس کې و، لیک تر لاسه کړ. هغې دغه لیک ته هېڅ انتظار نه لاره، سردار اندرې په دې لیک کې خپلې خور ته یو عجیب او ددې له انتظاره لرې خبر لیکلي و. هغه له پېغلې رستوفې سره د ده د بولې خبر و. ټول لیک خپلې کوژدنې ته د ده په ښکلو ستاینو، د مینې په خبرو او خپلې خور ته د وروګلوۍ او پر هغې د باور له تورو ډک و. هغه لیکلي و چې لا تر اوسه هېڅکله په کومې ښځې مین شوي نه و. دا دی دی اوس نوی د ژوند په معنا پوه شوم، له خور نه یې له دې کبله بښنه غوښتلې و، چې هغې ته یې د خپلې کوژدنې په هکله څه نه و ویلي او یوازې یې له پلار سره په دې اړه خبره کړې وه. هغه دا دلیل راوړی و چې خور به یې بیا پر پلار ټینګار کړی وای چې د ورور واده ومني، پلار به د هغې هیله نه وای منلې او پلار به یې لا پسې عصبي شوی وای او بله دا چې، خبره لا هغه وخت څرګنده نه وه، لکه اوس چې څرګنده شوې ده. هغه ورځ پلار ده ته یو کال وروسته د واده وعده ورکړه. له هغه وختـه دا ده شپږ میاشتې اوښتې دي، یعنې نیمایي موده تېره شوې وه او زه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخته اوس زيات دي وا ده ته لېواله يم. که دغه داکترانو دلته زه د نورو درې مياشتو لپاره په دغو معدني اوبو کې د لامبو لپاره نه واى ساتلاى، زه به لا د وخته روسيې ته ستون شوى واى... ته ما پېژنې او له پلار سره مې په اړيکو ښه پوهېږې. زه هغه ته هېڅ ډول اړتيا نه لرم او هېڅ څه ترې نه غواړم. زه تل خپلواک وم او يم خو د هغه په وړاندې مخالفت هم د هغه د کرکې او قهر سبب کېږي. هغه په داسې حالت کې دى چې له موږ سره د هغه شپې ورځې، خورا کمې پاتې دي، نو ځکه نه غواړم چې هغه دې زما د نيکمرغۍ خنډ شي. دا دي اوس لګيا يم په دې اړه هغه ته يو ليک ليکم او له تا نه هيله کوم چې يوه ښه شېبه غوره او هغه ته يې ورکړې. ته به ګورې چې هغه په دې اړه څه وايي، ايا کومه هيله شته چې هغه به دا ومني او کنه؟ ايا هغه به دغه يو کال موده لږ رالنډه کړي که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا له ډېرو شکونو، دعاګانو او هيلو نه وروسته ليک پلار ته وسپاره، يوه ورځ وروسته بوډا سردار په کراره هغې ته وويل:

- ورور ته دې وليکه چې تر څو مړ نه يم، صبر دې وکړئ، ډېر وخت پاتې نه دى، په همدې لنډو ورځو کې به زما له غمه خلاص شي.

شهزادګۍ غوښتل چې د مخالفت کوم ځواب ورکړي، خو پلار هغې ته د خبرو اجازه ورنه کړه، آواز يې لا لوړ کړ او وې ويل:

- واده يې کړه، واده يې کړه ګرانه، تر دې نه غوره موندي نه شي. هوښيار خلک دي آ؟ بډاى دي آ؟ د نيکولاى جان به ښه ميره وي؟ ګوره ورته وليکه، واده يې کړه، همدا سبا يې واده کړه، د نيکولاى جان به ميره شي. هغه او زه به له بورينکې سره واده وکړم! هه، هه، هه چې دى هم بې ميرې پاتې نه شي. خو په يوه خبره بايد پوه شي چې نور زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې بله ښځه په کار نه ده، پرېږدئ چې واده وکړي، هر څه چې ژوند کوي، کوي دې.

هغه ماريا ته وکتل او وې ويل: ته هم هغه ته ورکډه شه؟ خدای دې مل شه! دا ګز دا مېدان، څلور پلو دې قبله...

لورته يې وېل:

-ولې يې ونه کړو، د شهزادګۍ نوم خورا ښه ورسره ابسي، شهزادګۍ ماريا په حيرت سره ليدل چې پلار يې په دې وروستيو وختونو کې خپله فرانسوي مينځه ډېره ځانته نږدې کړې ده. ورور ته يې وليکل، چې د ده دليک په وړاندې دپلار غبرګون څه و. دې له ورور سره خپله خوا خوږي څرګنده او هغه ته يې ډاډ ورکړ چې د بوډا خوښه به ژر ترژره تر لاسه کړي.

د شهزادګۍ ژوند ټول د نيکولای له روزنې، د اندرې په اړه خيالونو او له مذهب سره له مينې جوړ و او له هغو نه دې د مرستې هيله لرله، خو ددې ترڅنګ لکه هغه شان چې هر څوک خپل ځانګړي ارمانونه لري، شهزادګۍ ماريا هم د زړه په تل کې هغه پټ ارمانونه چې ددې د ژوند پانګه جوړوله، ساتلي وو. ددې د دغو هيلو سرچېنې هماغه خدايي خدمتګارانو ډله وه چې ددې ديدن ته به راتلل...

له دغو خدايي خدمتګارانو نه يوه هم، يوه بوډۍ مېرمن فېډيوسيوشکا نومېده. هغه پنځوس کلنه ښځه، چې کمکۍ ځان يې درلود، ساده، آرامه او چوپ و. ديرش کاله کېدل، چې يو زنځير يې تر ملا تړلی وه، هغې پښېبلې سفرونه کول. شهزادګۍ ماريا د هغې زياته لېواله وه. يو ورځ چې دغې ښځې په يوه تياره کوټه کې، د يو تت څراغ مخې ته، د خپل ژوند کيسې شهزادګۍ ته کولې، ناڅاپه د شهزادګۍ ذهن ته راغلل، چې فېډيوسيوشکا يوازينۍ ښځه ده، چې سمه لاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موندلې ده. هغې پرېکړه وکړه، چې همدا لاره غوره کړي... يو کشيش سره يې په دې اړه مشوره وکړه، هغه هم خوښه ورکړه. شهزادګۍ ماريا يو جوړ جامې او تور ټکری په دې پلمه ځانته جوړ کړل، چې ګوا کې هغه کومې خدای خدمتګارې ته وربښي... خو په زړه کې، هغه وخت ته سترګې په لاره وه چې دغه جامې واغوندي او له هغو سره لاړه شي... خو کله چې يې پلار په تېره بيا کمکي نيکولای وليد، د هغه تکل لږ سست غوندې شو، لږ آرامه شوه او ځان يې ګنهګاره وباله او په کرار کرار يې وژړل. ځکه هغې ته پلار او کمکي وراره تر خدايه هم ګران وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

څلورمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د انجیل په سپېڅلي کتاب کې راغلي دي، چې له جنته د آدم له شړلو مخکې هغه یوازې استراحت کاوه او له کار او زیار نه بې غمه و. په خاورین انسان کې د هوسایي لېوالتیا په هماغه لومړنۍ بڼه پاتې ده. خو د خدای د لعنت پېټي له دې کبله پرې وربار دي چې هغه تورن او نه یوازې دې ته اړ دی چې د خپل لاس له تناکو ځان موړ کړي بلکې د موړ ختیه داسې نغښتل شوې چې نه شو کولای په اخلاقي آرامتیا هوسا او آرامه واوسو. یو مرموز غږ په پرله پسې زموږ د زړه په غوږو کې انګازې کوي او وايي چې موږ باید د دغې هوسایۍ له کبله ګنهګار وګڼل شو... که انسان کولای شوای هغه حالت رامنځ ته کړي، چې په هغه کې هم هوسا ، هم ګټور او هم خپلې دندې تر سره کړي، د هغه به همهاله ازلي نیکمرغي په برخه شوي وای. د ټولنې یو ډله چې پوځیان دي ،د همدې ازلي نیکمرغۍ او دهرومرو دندې سرته رسولو پړاو ته رسېدلي دي، د پوځي خدمت غوره زړه راښکون په همدې اجباري خدمت او هم مهاله د وجدان په آزادۍ کې نغښتی دی او وي به.

نیکولای رستوف چې لا همالته د پاولوګراد په غونډ کې خدمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه او د ۱۸۰۷ کال راهیسې د دینیسوف پر ځای د سواره پوځ قوماندان شوی و، دغه نیکمرغي په غوره توګه تر لاسه کړې وه.

رستوف یو پاک زړي انسان و چې په پوځ کې لږ قهرجن شوی و او که د ماسکو آشنایانو هغه لیدلي وای، هغه به تر پامه هسې بې لارې او باڅاري ورغلی وای، خو په پوځ کې هغه ته، ملګرو، لاس لاندو او مشرانو د یوه ګران او درانه ځوان په سترګه کتل. خپله هم له خپل ژوند نه خوشاله و. په دې وروستیو وختونو (پر کال ۱۸۰۹ کې) هغه د مور له خوا په رارسېدلو لیکونو کې، د کورنۍ د مالي وضعې د ورځ تر ورځې خرابېدو په اړه خبرونه لوستل او د مور دا هیله یې لیده چې نور د دې وخت رارسېدلی چې دی باید د عمر خوړلو مور او پلار د خیال د آرامۍ او د هغو د پریشانۍ د مخنوي لپاره کورته راستون شي.

نیکولای چې دغه لیکونه لوستل، له دې یې ویره لرله چې خدای مه کړه، دی له دغه چاپیریاله چې دی ورسره عادت شوی او له غیر پوځي پریشانیو نه یې دراتښتېدو نه وروسته هلته پناه اخیستې او دی هلته په خورا آرامۍ اوسي، ونه باسي. هغه داسې انګېرله چې ژر به وي یا لږ په ځنډ هغه به دې ته اړ وي چې بیا د ژوند د بهیر هغه ناآرام ورخ ته ورودانګي. له کړکیچونو او شخړو سره پنجه نرمه کړي، جړې غوټې پرانزي، د ژوند دوکو او ناروا ووته غاړه کېږدي او له سونیا سره د مینې د وعدې خبرې بیا راتازه کړي. دغه ټولې خبرې او د هغو وریادېدل، ټول وحشتناکه، کړکیچن او ورک لاري وو او هغه به د مور لیکونو ته په سړو او دودیزو خبرو، ځوابونو لیکل او لیکونه به یې په دې تورو: ګرانې مورې! ستاسو مطیع زوی. په تورو پیل او په همدې تورو به پای ته رسېدل.همداسې ځوابونه به یې ورلېږل. خو په دې اړه چې څه وخت به کورته ورستنېږي، هېڅ نه لیکل. ۱۸۱۰ کال و چې هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور او پلار نه یو ځانګړی لیک ورسېد او په هغه کې یې لیکلي و چې ناتاشا یې سردار اندرې ته ورکړه. په لیک کې دا هم راغلي و چې د مشر سردار د مخالفت له امله واده یو کال وروسته کېږي. دې لیک نیکولای هم غمجن او هم خوابدی کړ. لومړي له دې کبله چې، ده احساس کاوه چې ده ته تر ټولو نه د کورنۍ ګرانه غړې، ددوی له کوره ځي، دویم دا چې د یوه سواره پوځي په څېرېې هیله لرله چې د دغې بولې په وخت کې کاشکې هلته وای، چې دغه بالکونسکي ته یې ښودلي وای چې له دوی سره خپښي هومره د ویاړ نه ده او په رښتیا که ناتاشا په ده ګرانه وي، کولای یې شول هر څه د خپل هغه سرسام پلار له خوښې پرته ترسره کړي. یوه شېبه زړه نا زړه و چې رخصت واخلي او ناتاشا د ناوې په جامو کې وګوري، خو بیا هغه ته بېلابېل خیالونه، خیالونو ته ورغلل، هغه ته سونیا او له هغې سره د ده اړیکې او هغه ستونزې چې دغه اړیکې به یې ده ته پیدا کړې وریاد شول. نیکولای له رخصتۍ نه لاس په سر شو، خو د هماغه کال په پسرلي کې یې د مور نه یو بل لیک تر لاسه کړ. مور دغه لیک د نیکولای له پلاره پټ لیکلي و. دغه لیک دي په دې قانع کړ چې کورته لاړ شي. مور یې لیکلي و، که دي کورته راستون نه شي، ددوی د ځمکو او جایدادونو غم ونه خوري، ددوی هر څه به تالا والا او کورنۍ به ګدایي ته کېني. مور لیکلي و چې پلار یې اوس داسې ژوبل شوی، دومره یې هر څه میتینکا ته پرېښي او دومره له هر چا سره خواخوږی دی چې هرڅوک یې دوکه کوي او هرڅه ورځ تر ورځې خرابېږي او خرابېږي. هغې لیکلي و:

تا ته په خدای قسم درکوم، که همدا اوس را نه شې، کورنۍ او د هغې شتمني له بدمرغۍ ونه ژغورئ، خدای خبر څه به پېښ شي؟ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ يې را خوځېږه او كه ناست يې را پاڅه. دغه ليک په نيكولای اغېز وكړ، د هغه سالم عقل ده ته لارښوونه وكړه چې څه بايد وكړي.

اوس هغه بايد كورته ستون شوي وای، كه له پوځه يې چور استعفا نه وای كړي، لږ تر لږه خو يې بايد رخصتي اخيستي وای.

دی بايد همدا اوس تللی وای خو په دې نه پوهېده چې ولې تر غرمنۍ وروسته وېده شو. له خوبه چې راپاڅېد سپارښتنه يې وكړه د هغه خړ مارس نومي مست آس، چې ډېره موده يې نه و زغلولی، زين كړي. هغه چې له خپل مست آس سره راستون شو، لاوروشكا (د دينيسوف چوپړ چې ده ته يې پرېښی و) او خپلو ملګرو ته چې ماښام د ده ديدن ته راغلي وو، وويل چې دی څه موده رخصتي اخلي او كورته ځي. هغه ته دا تصور ګران و او ورته عجيبه برېښېده چې څنګه به دی له قوماندانۍ نه د خپل نوي ترفيع خبر او په وروستيو تطبيقاتو كې د برې له امله د (انا) نومي نښان د اخيستو پرته كورته لاړ شي. ده ته دا هم ګرانه وه... چې څنګه به يې د مېرمن پشازديڅكا په وياړ د سواره پوځ له خوا په جوړه شوې مېلمستيا او د هغو په نڅا كې چې د مېرمن بارژاوسكا په وياړ جوړېږي، ګډون نه كوي... خو هغه اوس په دې ډاډمن او پوه شوی و، چې هغه بايد له دې په زړه پورې او ښكلي ماحوله، هلته لاړ شي، چې هرڅه تشې خبرې او پېغورونه دي. د يوې اونۍ په اوږدو كې يې رخصتي واخيسته، د خدای په امانۍ تر مېلمستيا نه وروسته د كور پلو وخوځېد... كورته د نيمايي لارې تر وهلو وروسته يې له ځانه پوښتنې پيل كړې چې په اترادنيا (په مسكو كې د دوی كلي) كې به څه كېږي. څومره چې كورته نږدې كېده، د ده په وړاندې د پرتو ستونزو خيالونو، پر ده يرغل زياتوه... اترادنيا ته لا يو تم ځای پاتې و چې ګاډيوان ته يې درې روبله وركړل، چې آس ونه لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يرغه کړي. همدا چې له کور سره کوزشو ، لکه ماشوم داسې په منډه منډه د کور په زينو داسې وروخوت چې سا يې بنده بنده کېده.

تر تودې ستړې مشي خوار مشي او د خپلو خپلوانو تر تاوده هرکلي نه وروسته يې هغه خيالونه چې ستونزې يې تر مخې دي، هېر کړل (هر څه هماغه شان دي، چې و، نو ما ولې تلوار کاوه). نيکولاى کرار کرار بېرته له کورني چاپېريال او ژوند سره روږدى شو. د مورو پلار په کړووړو کې يې هېڅ بدلون نه و راغلي، يوازې لږ څه نور هم زاړه شوي وو. هغه نوې خبره چې د مور او پلار په کړووړو کې د ده ورته پام شو دا و چې ددوى ترمنځ د خواشيني او مخالفت روحيه چې پخوا ده نه و ليدلې، پيدا شوې وه. نيکولاى ډېر ژر په دې پوه شو چې دغه روحيه د ناوړې مالي وضعې له امله ده. سونيا شل کلنه شوې وه. ښکلې کېدل يې پاى ته رسېدلي او تر هغه څه چې و، د لا ښکلي کېدو هيله يې نه کېده. خو هغه څه چې و، هماغه ددې د ښکلا لپاره پوره و. د نيکولاى تر راتګ نه وروسته هغه د مينې او نيکمرغۍ په څپو کې ډوبه وه. د هغې دغې رښتينې مينې او خواخوږۍ پر نيکولاى ښه اغېز لاره. پيتيا او ناتاشا هغه حيران کړي و. پيتيا نور نو زلمي شوي و. ديارلس کلن، ښکلي، مست، ځيرک او خورا شوخ. آواز يې هم ډډ شوى و. نيکولاى خپلې خور ته هم تر ځير ځير کتلو نه وروسته هک حيران و، هغه هغې ته وويل:

-نور نو هغه پخوانۍ ناتاشا نه يې؟

-ولې، بدرنګه او باثارې شوې يم.

-نه، برعکس.

هغه په پټه د هغې غوږ کې وويل: برعکس اوس شهزادګۍ ته ورته شوې يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا په خوښۍ ځواب ورکړ: هو، هو، .... او .... هغې له اندرې سره د خپلې مينې او اترادنيا ته د هغه د راتګ کيسې ورته وکړې. هغه ته يې د اندرې وروستي ليک ولوست او ورور نه يې وپوښتل:

- څنګه خوشاله شوې؟ ګوره زه اوس داسې آرامه او نيکمرغه يم...

نيکولای ځواب ورکړ:

- هغه خورا ښه سړی دی، څنګه سخته پرې مينه شوې يې؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- څه درته ووايم، زه په باريس مينه وم، د نخا په معلم مينه وم، پر دينيسوف مينه وم، خو دا وار چور بل ډول مينه ده. دا وار مې زړه آرامه او ډاډمن دی. پوهېږم چې تر ده نه بل ښه سړی نه شته، نو ځکه آرامه او ډاډمنه يم. دا وار، د نورو وارو په شان نه دی...

خو نيکولای د بالکونسکي په ريبارۍ او دده له خور سره د هغه واده ته په شک کتل. هغه په دې ډاډمن نه و چې د خور برخليک يې ټاکل شوی دی. په تېره بيا چې هغه د خور تر څنګ بالکونسکي نه و ليدلی. هغه په دې کېدونکې واده کې، په کوم ټکي نه پوهېده او د زړه غوټه يې نه آوارېده. هغه په زړه کې دا خبره ډېره کوله:

- نو ولې واده ځنډوي؟ ولې يې کوژده ونه کړه؟ له مور سره په دې اړه تر خبرو او زړه خوالې نه وروسته په تعجب سره پوه شو چې مور هم هغه شان فکر کوي لکه دی. دی پوه شو چې مور هم په زړه کې دغې بولې ته په شک او بې باورۍ ګوري. دغې خبرې دی خوشاله کړ.

مور د هغې رخې له کبله چې هره مور يې د خپلې لور د راتلونکي مېړه په وړاندې لري، د سردار اندرې يو ليک خپل زوی ته ورښکاره کړ او وې ويل:

- هغه ليکلي و چې د د سامبر د مياشتې نه مخکې راتلای نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راتلای نه شي؟ پوهېږم ناروغ دي، تداوي ته تللي دي. خو په هر حال، ته په دې اړه ناتاشې ته څه مه وايه، د هغې خوښې ته پام مه کوه، دا د پېغلتوب وروستۍ لوبې دي. يوازې زه پوهېږم، چې هر وار د هغه ليک رارسېږي، په دې څه تېرېږي. هغې هر وار خپلې خبرې په دې خبرو پای ته رسولې:

- توکل په خدای، هر څه به ښه شي، هغه خورا ښه ځوان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

نیکولای کورته تر راستنېدو وروسته په لومړیو وختونو کې ډېر په غوره کې ښکارېده، خو له دې حالت سره سره هغه پریشانه و. هغه د جایدادونو په اړه هغو کړکیچونو او چارو زوراوه چې مور یې د هغه د سرته رسولو لپاره دی له پوځه راغوښتی و. ددې لپاره چې هر څه ژر دغه پېټي له اوږه پریباسي، تر راتګ نه درې ورځې وروسته پرته له هغې چې د ناتاشې دې پوښتنې ته چې چیرې ځې؟ ځواب ورکړي، په برندو سترګو او تریو تندي د کور د ودانۍ هغه برخې ته چې میتینکا هلته مېشت و، ورغي او له هغه نه یې د چارو جاج او د کارونو حساب وغوښت. د چارو حساب او د هغو پوښتنه، هغه څه وو چې دی، تر میتینکا چې ډار پسې اخیستی و، لا خراب پوهېده، خو د ده دې پوښتنې میتینکا هم سرسام کړی و. له میتینکا سره خبرو او د هغه ځوابونو ډېر وخت ونه غوښت. د بزګرو ټاکل شوي مشر او نورو استازو چې د کور دالان ته دده د رانتوتو په وخت کې د دروازې په خوله کې سترګه په لاره وو. د ځوان ګراف غږ اورېده چې له بنګهاري راپیل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار کرار په غږمېږدو بدل شو او وروسته بیا بدو ښکنځلو ته ورسېد.
- غله، دوکه ماره، ناشکره، لکه د سپي په شان به دې څپېړې کړم...
زه مې پلار غوندې نه یم، ستا دې دوکو خو موږ ګدایۍ ته ورسولو.
تر دې وروسته ټولو په خورا خوشالۍ چې ډار هم ورسره مل و، ولیدل چې ځوان ګراف، مېتینکا له څټه رانیولی، کشکارېږي یې، له کوټې یې راوویست، په لغتو لغتو یې واهه او ورته وې ویل:
- ووزه، لعنتي ارواح دې ورکه کړه، چې بیا دې دلته ونه وینم.
میتینکا، لکه بریښنا داسې له شپږمې زینې نه راوالوت او مخامخ یې ځان په باغچه کې پټ کړ (د اترادنیا په کلي کې د ګنهکارانو د پټېدو ځای و، میتینکا هم چې هر وار له ښاره نشه راګرځېده دلته به یې ځان پټاوه او په اترادنیا کې د هغه لاس لاندې وګړو هم د میتینکا له ویرې په همدغې باغچې کې ځان ته د پناه ځای لټاوه. دوی ټول د دې باغچې د ژغورنو، کوډو په کوډو پوهېدل.)
د میتینکا مېرمن او د هغه ښینې (د ښځې خویندې) په خورا وحشت سره د هغې کوټې له وره چې پاک سماوار هلته اېشېده او لوړ په ښکلو برستنو پټ کټ په کې اېښې و، راودانګل.
ځوان ګراف، چې سا یې بنده بنده کېده، پرته له هغه چې هغو ته وګوري، په خورا ټینګو ټینګو قدمونو د هغو له څنګه تېر او اصلي ودانۍ ته ورغی.
مشرې ګرافینې سمدلاسه له دې پېښې نه خبره شوه، که له یوه پلوه آرامه وه چې ددوی د جایدادونو او مالي چارو غمخور پیدا شو، خو له بله پلوه هغه په دې خواشینې شوه چې ددوی زوی به څنګه د غه درونډ پېټې او د هغه ناندرۍ وزغملې شي. څو واره کرار کرار او د پنجو پر سر د نیکولای د کوټې شاته ورغله، هلته یې غوږ ونیو او په دې پوه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نیکولای پرله پسې پیپ څښنوي.

بله ورځ بوډا ګراف، خپل زوی ځانته وروغوښت، په داسې یوې موسکا چې ویره ترې لاندې پټه وه، هغه ته وویل:

- زما د زړه سره ! ته هسې داسې په قهر شوی یې، میتینکا ټولې خبرې راته وکړې.

نیکولای له ځانسره وویل:

- زه پوهېدم، چې په دې ناوړه دنیاګۍ کې والله که په هېڅ شي هم پوه شم.

- ته په دې به خپه شوي وې، چې هغه او سوه روبله په کتابچې کې نه و لیکلي، خو هغه دغه او سوه روبله په پټه په بل مخ کې لیکلي او تا هغه بل مخ نه و کتلي.

-پلار جانه هغه یو دوکه مار دي، زه پوهېږم چې هغه څه کړي او څه کوي، خو که ته نه غواړې زه به نور هغه ته هېڅ هم ونه وایم.

- نه ګرانه ! (ګراف هم ناآرامه او له دې امله یې ځان ګنهکار ګاڼه چې ښځه یې څنګه د شتمنیو اداره کوي. د اولادونو په وړاندې ملامته او په دې نه پوهېده چې کارونه څنګه جوړ کړي) نه، نه زما هیله تا نه دا ده چې د ټولو چارو واک تر لاسه کړې، ځکه زه زوړ شوي یم.

-نه پلار جانه ! زه تاسو نه له دې کبله ښښنه غواړم چې په خپلو کړو مې تاسو خوابدي کړي، زما په رښتیا په دې کارونو سر نه خلاصېږي.

نیکولای په زړه کې وویل:

- بلا وریسې، بلا په دې بزګرو، په دې پیسو، په دې حسابو، په دې حوالو، په دې ټولو او پر هغو پاڼو پسې. زه په دې هېڅ شي نه پوهېږم...

له هغه وروستې یې بیا د چا کارو کې ونډه وانه اخیسته، خو یو ازې یو وار ګرافینې خپل زوی وروغوښت او ورته وې ویل چې هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انامیخایلوفنا نه د دوو زړو روبلو یو حواله لري او له هغه نه یې وپوښتل له هغه سره څه وکړي؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- تاسو غواړئ چې زه ځواب ورکړم؟ نه، نور نو نه انامیخایلوفنا ما ته ګرانه ده او نه د هغه زوی باریس. هغوی، هغه وخت له موږ سره نږدې و چې او خوار وو. او اوس... حواله یې څېرې او په خپل دې کار سره یې زوړ ګراف له خوشالۍ نه په ژړا کړ. تر دغې پېښې وروسته نیکولای بیا د جایدادونو او حسابونو په چارو کې هېڅ ونډه وانه خېسته او یوه نوې لاره چې دده لپاره یې چورنویوالی درلود، غوره کړ. دا کار ښکار و. ښکار له ډلې ډلې سپیانو سره. زاړه ګراف هم دداسې ډول ښکار لېواله و. په دې لاره کې یې ډېرې پیسې خرڅولې او لوی لوی ښکارونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

يخني پيل شوې وه. د سپېده داغ سړو د مني له بارانو نه لمده شوې
ځمکه، لکه وسپنه داسې کنګل کړې وه او نور نوشنيلېو رنګ
بايلودلی و او هغه شين والی، دنويو کرل شويو ژمنيو غنمو د شنه رنګ
په وړاندې کمرنګه او د تېرو ريبل شويو غنمو د سوارې د ژېړ رنګ سره
چې د مالونو تر پښو لاندې مېده شوي و، په تضاد کې و...د سويانو
رنګ بدل شوی و، د ګېدړې خپلې خوړې پرېښې او ډاګونو کې سردانه
ګرځېدلې او ځوان لېوان سپيانو ته ورته شوي وو.د ښکار خورا ښه
وخت و. د ځوان رستوف سپيان چې خورا ښکاري وو، نه يوازې دا چې
ډنګر شوي وو، بلکې پښې يې له چاودو ناسور شوي وې. ښکاريانو د
سپيانو د دغه حالت تر کتنې وروسته پريکړه وکړه چې هغوی د درې
ورځو لپاره په آرامه پرېږدي او د سپتمبر په شپاړلسمه بيا صحرا ته
ورستانه شي. ښکار د دوپراوو له سيمې نه ځکه پيل کړل، چې هلته د
لېوانو يو ډله ليدل شوې وه. دا د سپتمبر د څوارلسمې نېټې خبرې وې.
هغه ورځ ښکاريان په کورونو کې پاتې شول. هوا سړه او ساړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځوونکي وو ، خو ماښام هوا لږ راتوده شوې و. د سپتمبر د پنځلسم په سهار چې کله ځوان رستوف د خوب کالي په ځان د کړکۍ د باندې وکتل، هوا داسې وه چې د ښکار لپاره تر دغه شان هوا نه، بله ښه هوا پیدا کېدای نه شوه. داسې برېښېده چې آسمان راویلې او دا چې باد نه لګېږي، ځمکې ته راڅڅېږي. یوازینۍ څه چې له هوا نه ځمکې ته یې راښکته کېدل د پام وړ و ، هغه راښکته کېدونکي لړې وې. د ونو پر پنړو ځانګو د شبنم رانه څاڅکي ځلېدل او پر نویو رالوېدل شویو پاڼو څڅېدل... نیکولای د باندې راووت. په دې وخت د ښکاریانو شر و شور واورېدل شو او د ښکاریانو مشر دانیل د کور د دیواله له شانه راتېر شو. هغه خورا ښه ښکاري و. خپل ماش و برنج ویښته یې اکرائینیانو ته ورته لکه سرچپه کاسه داسې جوړ کړي وو او یو تاو شوي متروکه یې په لاس کې وه. د هغه بې باکه کړه وړه او ګونځې ګونځې مخ د هغه د بې باک ژوند څرګندونه کوله. داسې بې پروا او بې باکه چې ګواکې په دنیا کې یې د هېڅ چا او هېڅ شي پروا نه لرله. دا هغه د ښکاریانو ځانګړې ځانګړتیا وه. خپله چیرکیسۍ (یو قام دی) خولۍ یې د خپل بادار تر مخې لوړه او په خورا سپکاوي یې هغه ته وکتل. دغه شان کتو د هغه بادار نه زوراوه، ځکه هغه په دې پوهېده چې دغه سړی چې تر نورو ځان لوړ او کبرجن ګڼي د هغه نوکر او ښکاري دی.

نیکولای غږ کړل:

- دانیلو ! هغه په ویرې دا احساس کړه چې دغه راز هوا چې هر څوک ښکار ته بولي، له دغو ښکاري سپیانو او له دغه ښکاري سره د ښکار شوق زیاتوي، انسان ښکار ته هڅوي، لکه هغه شان چې د مین په زړه کې لوېدلې مینه، د معشوقې په لیدلو له هغه ټول تېر خیالونه هېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانیلو په خپل انګازین، درانه او له چغو ډک غږ سره ځواب ورکړ:
- څه وایئ عالیجنابه؟ د هغه دوې تورې ځلېدونکې سترګې له ښکته نه د خپل خاموشه بادار خوا ته ځیر شوې او داسې بریښېدې چې وایې:
- څنګه؟ صبر نه شې کولای؟
نیکولای چې له دانیلو نه خپلې پوښتنې پای ته ورسولې او په دې پوه شو چې سپیان ټول ښکار ته چمتو دي(باید وویل شي، چې خپله دانیلو هم د ښکار له شوقه لېوني و) سپارښتنه یې وکړه چې آسونه زین کړي، خو دانیلو لا له کوټې وتلې نه و چې ناتاشا په چټکو ګامونو کوټې ته راننوته. هغې لا نه کالي اغوستي و او نه یې سینګار کړی و. یوازې یې د خپلې مینځې شال په اوږو اچولی و. پیتا هم له هغې سره په تلوار راروان و. ناتاشا وویل:
- زه پوهېدم چې ته ځې، خو سونیا وویل چې نه ځې. ځکه زه پوهېدم چې ننني هوا چاته په کور کې د ناستې اجازه نه ورکوي.
نیکولای چې په هغه ورځ له ځانسره ټینګه وعده کړې وه چې دلېوانو ښکار به کوي، نه یې غوښتل له ځانسره ناتاشا او پیتیا بوزي، په سړه سینه یې وویل:
- ځو ،خو تاسو نه بیایو ، ځکه چې نن د لېوانو ښکار دي، تاسې ته به مزه درنه کړي او حوصله یې هم نه لري.
ناتاشا وویل:
- ته خو پوهېږې چې ښکار زما لپاره تر ټولو غوره او د خوښې لوبه ده، دا خو د وروري خبره نه ده چې آسونه زین کړې، ښکار ته لاړ شې او موږ ځوک هیڅ خبر نه کړې.
پیتیا له قهره وخوټېد او وې ویل: زموږ روسانو مخه هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی نه شي.

نیکولای ناتاشي ته مخ ورواړاوه او وې ویل: ته تلای نه شې، مورجانې وویل چې ته ښکار ته تلای نه شئ.

خو ناتاشې په غوڅه ژبه وویل: نه، نه، دا څه وایې، زه هرومرو ځم.

مخ یې د نیکولای د سپو او آسونو ساتونکي چوپړ دانیلو ته ورواړاوه او وې ویل: دانیلو ! ورته ووایه چې زموږ آسونه زین کړي، میخایلو ته هم ووایه چې زموږ سپیان راوباسي.

دانیل ته چې په کورکې پاتې کېدل هم ورته ګران وه او بادار له لور سره هم خوند نه ورکاوه او داسې کارو تصوریې هم نه خیال ته نه ورته.

هغه سترګې ښکته واچولې او په چټکۍ له کوټې ووت. داسې یې وانګېرله چې هېڅ یې نه دي اورېدلي، خو هڅه یې کوله چې د وتو په وخت کې تصادفا له هغې سره ونه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

بوډا ګراف چې تل يې د ښکار لوېې ډلې (سپيان او سړي) ساتلې وې، که څه هم د هغو واک يې اوس خپل زوی ته سپارلی و، په دغه ورځ د سپتمبر په ۱۵ سخت د ښکار شوق اخېستی و او غوښتل يې د ښکاريانو له ډلې سره يو ځای شي.

يو ساعت وروسته ټول د ودانۍ مخې ته راټول وو. نيکولای په خورا تندو او چټکو ګامونو د ناتاشا او پيتيا له مخې چې غوښتل يې ده ته څه ووايي، تېر شو او هغو ته يې داسې څرګنده کړه چې اوس د هغو د اپلتو د اورېدو وخت نه لري. هغه د سپو او ښکاريانو هر ډله جلا جلا په ځير وڅارله. يو ډله سپيان او ښکاريان يې مخې ته ولېږل او خپله پر خپل سور بخون آس سپور او د خپلو سپو پر ډلې يې غږ وکړ، وې خوځول، د درمندو له مينځه تېر شول او د دښتې له لارې د اترادنيا د ځنګله پلو وخوځېدل.

د بوډا ګراف آسوان، د هغه سور سپين ياله ويفلينسکي نومي آس چمتو او خپله ګراف له ګاډۍ سره هغه ځارځای ته چې ورته ټاکل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، لاړ.

ټول سپیان چې ښکار ته چمتو شوي وو ، شمېر یې څلورپنځوسو تـه رسېده. دغـه سـپیان پـه شـپږو ډلـو کـې، شـپږو کسـانو زغلـول. دغـه راز څلور ښت تازیان هم و ، چې اتو کسانو یې لار ښوونه کوله. کـه پـه ټـولیزه توګه د بادارانو ځانګړي سپي هم و شمېرو ،شـمېر یې یـو سلو دیرشـو تـه رسېده، چې اتو تنو ښکاریانو ځان سره مل کړي وو.

هر سپي هم خپـل خاونـد او هـم خپـل نـوم پېژانـده. هـر ښـکاري خپلـه دنده، ځای او هغه ته سپارل شوې سیمه پېژانده. همدا چې لـه کرونـدو او پـالیزونو نـه واوښـتل، ټـول پرتـه لـه هغـه چـې سره وغرېږي،ټولـو پـه چوپیتیـا لـه نیغـو او بـې لارو او د ډاګونـو لـه لارې ځـان د اترادنیـا ځنګلونو ته برابر کړل.

آسونه، د ډاګونو پر ګوګل لکه پر پاسته فرش داسې زغلېدل، خو کله به یې چې یو نیم ډنډ یا غوچوړی مخې تـه ورغـي، هـر پلـو تـه بـه یـې اوبه وشیندلې. وریځنی آسمان، کرار کرار او پـه اوډلـي توګـه د ځمکـې پلو ته راښېوه وه. هوا توده، آرامه او کراره کراري وه. کله ناکله به د کوم ښکاري چغې، یا د کوم پرنجهاري یـا د متروکوشرقهاري یـا د سـپیانو غپا تر غوږه شوه.

د یو ورست په واټن له کوره لرې شوي وو چې پنځـه سـواره لـه خپلـو سپیانو سره مخامخ له خورو لـږو نـه ددوی پلـو تـه را روان وو. د هغـو تـر ټولو نه مخکې پر آس سور، یو ښکلي زړه راښکوونکي بوډا ، چې ګڼ، اوږده سپین بریت یې لرل، راروان و.

نیکولای چې له بوډا سره مخامخ شو ، وې ویل:

- سلام کاکاجانه !

بوډا چې د رستوف د کورنۍ ،له لرې خپلوانو او یـو بـې وزلـي سـړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، وویل:

- حساب پاک دی وړاندې، زه پوهېدم. زه پوهېدم، چې دې هواته تېنګېدای نه شئ. هو، حساب پاک دی وړاندې، هرومرو ښکار ته ځئ، حساب پاک دی وړاندې. (حساب پاک دی وړاندې، دا د هغه تکیه کلام و، چې هره شېبه یې کاراوه).

هغه وویل:

- ژر کوئ او کنه ایلا ګیني ښکاریان او انډیوالان یې د کورنیکیو په سیمه کې ولاړ دي، حساب پاک دی وړاندې، تر تاسې نه به مخې شي او په رښو سترګو کې به هر څه درنه یوسي.

نیکولای وویل:

- چې داسې ده، راځئ چې خپلې ډلې سره یو ځای کړو.

د سپیانو ډلې یې سره یو ځای کړې، نیکولای او کاکا جان ځنګ ترځنګ روان وو. ناتاشا چې سر په شال کې مروړلې، ځلېدونکې سترګې یې د خوشالۍ او مستۍ ځېرې په منځ کې، ځلېدې. تر شایې پیتیا چې پسې رسېدای نه شو او میخایلوفنې چې له ناتاشې سره مینځتوب کاوه، هغو ته نېږدې کېدل. پیتیا په خندېدو خندېدو کې د خپل آس جلو کشاوه. ناتاشا په خورا ډاډ او ټینګه پر خپل عربي آس ناست وه... او په خپل لاس یې د آس افسار راکش او په ننداریزه بڼه یې هغه ودراوه.

بوډا کاکا جان په خوښۍ ناتاشا او پیتیا ته وکتل. د هغه دا نه خوښېدل چې ټوکې او لوبې او جدي کارونه له ښکار سره ګډ شي.

پیتیا چغه کړه: کاکا جانه! سلام! موږ هم درځو.

کاکا جان په ځېږه ژبه وویل: سلام! سلام! پام کوئ، چې سپي پرینږدئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اترادنیا ځنګلونو ته دوسوه متر لاره پاتې وه. ښکاریان ورنېږدې کېدل. رستوف او کاکا جان، خپله وروستۍ پریکړه وکړه چې سپیان له کوم ځایه ښکارته ورښکاري. رستوف ناتاشا ته هغه ځای چې باید هلته ودرېږي... وروښود او خپله ځنګله ته ورشېوه شو.

کاکا جان نیکولای ته وویل: ښه کاکا جانه! ته لېوه سره مخامخ یې پام کوه چې له لاسه دې ونه وزي.

نیکولای وویل: ګورو به چې څه کېږي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

په دې وخت کې نيکولای رستوف، په خپل ځار ځای کې ولاړ او د لېوه راتګ يې ځاره. د ځارونکو ښکاريانو د رانږدې کېدونکي شرو شور، د هغه ده ته د آشنا سپيانو غپا او د ببلا ببلو غږونو له اورېدو نه يې کولای شو دا اټکل وکړي، چې هلته څه تېرېږي. هغه په دې پوهېده چې هلته زاړه او ځوان لېوان ديره شوي دي. هغه په دې پوهېده چې ددوی ځارونکي ښکاري سپيان په دوو ډلو ويشل شوي، او کوم لېوه يې پسې اخېستي، څه ناوړه پېښه پېښه شوې ده او هره شېبه کېدای شي چې د ده تر څنګ کوم لېوه راپيدا شي. په دې خيالونو کې ډوب و چې لېوه به څنګه له کومې خوا راځي او څنګه به دی پسې اخلي. خو دم په دم يې هيله په ناهيلۍ بدليده. څو ځله يې خدای ته دعا او هغه ته يې زاري وکړې، چې د ده ترڅنګ له شنيليو بوټونه، د ده مخې ته لېوه راپيدا شي. هغه هماغه شان د زړه له کومې دعا کوله چې ځينې کسان يې هغه ته د ناوړه، پېښې د ورپېښېدو په وخت کې کوي. هغه خدای ته زارۍ کولې:

- دا خو نو تا ته څه ګرانه ده، چې همدا اسې شي، او لېوه زما مخې ته راپيدا کړې؟ پوهېږم چې ستا دربار لوی دی، پوهېږم چې ستا نه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غوښتنه لویه ګناه ده، مګر ستا له درباره څه کمېږي چې لېوه همدلته زما مخې ته راپیدا کړې...

له زر واره زیات د دغه نیم ساعت په اوږدو کې د هغه ناآرامه او له هیلو ډکې سترګې د ځنګله د چنارونو پر سر د دوو ولاړو بلوتو ونو شاوخوا څارله...

هغه له ځانسره ویل:

- نه، زه او دومره نیکمرغي، دا نو هغه ته څه سخته خبره خو نه ده ! نه، نه کېږئ ! زه او دومره بخت، تل نه په لوبو او نه په جګړه، په هېڅ شي کې زما بخت نه شته.

د هغه په خیال کې په چټکۍ د اوسترلیځ او دولوخوف یادونه راتازه خو بېرته تت شول. هغه به غوږونه څک کړل، هرې خوا ته به ځیر شو، کله به یې کینې او بیابه یې ښۍ خوا ته مخ واړاوه او یو متې غږ ته به غوږ او زړه کې به یې وویل:

یوازې یو ارمان لرم چې په ژوند کې، که یو ځل هم وي، یو لوی لېوه پسې واخلم، نورله خدایه هېڅ نه غواړم. یو وار بیا یې خپلې ښۍ خوا ته وکتل او وې لیدل چې له خالي ډاګه دده خوا ته څه شي رادرومي. یو ژوره سا یې ووېسته، د داسې د یو چا ژوره سا چې ډېر وخت د کوم شي را رسېدو ته سترګې په لاره پاتې شوی وي او هغه یې تر لاسه کړی وي. هغه په زړه کې ویل: نه، دانا شونې خبره ده ! ستره نیکمرغي یې په برخه شوې ده، هغه هم پر دې سادګۍ، بې شروشوره، بې ډهل او نغارې ! رستوف په خپلو سترګو او لیدلي حال باور نه لاره او دغه شک یوازې یوه شېبه و، لېوه مخې ته راودانګل او په خپله لاره کې یې له پراته غوچوړي نه ګام کړ. هغه زوړ عمر خوړلي لېوه وه، د شا وړی یې خړې، خو د ګېډې هغه یې سرې رنګه، مګر ځای ځای داغ شوې وې. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ وړاندې روان و. په دې ډاډه وه، چې هېڅوک یې نهویني. رستوف سا بنده، مخ یې واړاوه او سپیانو ته یې وکتل. هغه ولاړ، پراته، لېوه یې نه لیده او له دنیا نه ناخبره وو...

رستوف شونډې وښورولې او له ځانسره یې وویل:

- اولیولیو... هې هې ! سپیان له ځایه پاڅېدل، زنځیرونه یې ورېږدېدل او غوږونه یې څک کړل. زاړه کارای، نوي شډل سپی. خبل په ډاړو وګراوه پاڅېد، غوږونه یې څک او خپله له وړیو ډکه لکۍ یې وښوروله.

په هغه وخت کې چې لېوه رانېږدې او له ځنګله لرې کېده، رستوف له ځانسره وویل:

- سپي پرې وروشکاروا وکه ونه شکارو؟ ناڅاپه د لېوه حال بدل شو، ورېږدېد، هغه، هغه انساني سترګې چې ده ته ځېر وې او ولیدې، تر هغه وخته یې نه وې لیدلې، په کراره یې ښکاري ته سر وروا ړاوه او ودرېد، داسې برېښېده چې له ځانسره به یې ویلې وي:

- مخ وړاندې؟ که بېرته شاته؟ په هر حال مخ وړاندې !

په نرمه، کراره خو آزاده ځغاسته یې وړاندې تګ ته دوام ورکړ، نیکولای لکه لېونی چې رمباړې وهي، چغه کړل:

- راونیسئ !

خپل ښکلی آس یې یرغه او په چټکۍ یې ځان شیلې تر ورجوړ کړ. له چولونو او چینو ور واوښت او داسې روان و چې غواړي د لېوه لاره بنده کړي. سپو یې تر ده نه، چټک ځغاستل. نیکولای نه، خپلې چغې اورېدې او نه یې داسې احساسوله چې ځغلي. هغه نه خپل سپیان لیدل، نه هغه ځای چې ده پرې ځغاستل. یوازې ده هغه شیله او په هغه کې ځغاستونکی لېوه، چې لکه باد په یوه مخه الوته، او شېبه په شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چټکي زياتېده، ليده.

تر هر څه لومړی تورخال خالي غټ کوني ميلکای نومی سپی، لېوه پسې ځان ورورساوه. نېږدې و، چې وې داړي، خو لېوه مخ راواړاوه، هغه ته يې وکتل او ميلکای ددې پر ځای چې د تل په شان پرې ورګام کړي، لکۍ ښکته کړه او منډې يې سستې شوې.

نيکولای چغې کړې:

-رانيسه يئ!

په دې وخت سور لېوبيم نومي سپي له ميلکای نه ځان مخکې کړ، پر لېوه يې ورودانګل، د کوناټو په منځ کې يې داړې پرې خښې کړې، مګر ناڅاپه او په وحشت له هغه نه راجلا شو. لېوه يوه شېبه کېناست، داړې يې د ګوابښ په نښه سپي ته جينګې کړې، خو بېرته پاڅېد، وړاندې يې منډې کړې، او د ده پسې ځغليدونکي سپيان چې نور ده ته نېږدې شوي وو، د يوه ارشين په واټن ده پسې روان وو.

نيکولای فکر وکړ: نه، نه دا ناشونې خبره ده! هغه همداسې په ناآشنا غږ رمباړې وهلې:

- رانيسه يئ! تا ته وايم رانيسه يئ!...

هغه خپل زوړ سپی پسې، چې د ده يوازينۍ هيله وه، دې خوا ها خوا کتل. زاړه کارای نومی سپی په خپل ټول درونډوالي او قوت سره هغه پسې د رسېدو او د هغه د لارې د خنډ بېدو هڅه کوله، مګر لېوه لا پسې چټکېده او سپي کرار کرار، کرارېده. دا ښکاره وه چې د کارای کره ناسم او لېوه پسې به ور ونه رسېږي. نيکولای هم ليدل چې تر ځنګله پورې هومره لاره پاتې نه وه او که لېوه ځنګله ته ننوزي، نو ربه رښتيا د هغه ښکارول له لاسه وتلې خبره وي. هغه يو ښکاري او د هغه سپيان وليدل چې د مخامخ لوري نه، د هغه خواته راځغلي. لا هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه، يو ځوان اوږده غړي سپي چې نيکولای نه پېژانده، مخامخ پر لېوه ورودانګل، هغه يې وداړه او نېږدې وه چې هغه له پښو يې وغورځاوي. لېوه په داسې يوې چټکۍ چې چا له هغه نه انتظار نه درلود، پر سپي ورودانګل، د هغه د اړو غړو او رېدل شو او ځوان سپي په وينو لړلی، څېرې شوی، په زګيروزګيرو په ځمکه ولګېد.

نيکولای په ژړغوني آواز وويل:

- پلاره! زما کارايه! د زړه سره!

... خو نيکولای هېڅ پوه نه شو چې په کارای څه شوي، خو دومره يې وليدل چې سپي يې لېوه لاندې کړی دی... کارای د لېوه په غاړه داړې خښې کړې وې... نيکولای د غه شېبې د خپل ژوند تر ټولو خوږه شېبه ګڼله.

سپيانو، دوه نور لېوان ښکار کړي وو او درې نور هم تازيانو.

ټول ښکاريان له خپلو ښکارشويو ځناورو او کيسو سره د هغه لوی لېوه ليدو ته راټول شوي وو... لېوه، هغه سپيانو او ښکاريانو ته چې پر ده راټول شوي وو، کتل... ايليا اندريوويچ هم لېوه ته ورورواندې او لاس يې پرې تېر کړ، هغه وويل:

- څومره غټ دی، هغه د نيلو نه چې دده تر څنګ ولاړ و، مخ ورواړواوه او وې ويل:

- غټه بلا ده، بلا!...

-دانيل په چټکۍ خولۍ له سره پورته کړه او وې ويل:

-هو عاليجنابه! ډېر غټ دی!...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

بوډا ګراف کورته راستون شو، ناتاشا او پېتيا که څه هم ژبه کړې وه چې ډېر ژر به راستانه شي، خو بيا هم په ښکار کې پاتې شول. وخت ډېر و او ښکار دوام درلود. غرمې ته نېږدې يې دوه ډله سپي، هغې تنګۍ درې ته چې له تنکو نيالګيو ډکه وه، ور وشړل. نيکولای د ريبل شويو کرونډو په منځ کې ولاړ او خپل ټول ښکاريان يې ليدل. نيکولای، هغه غنمو ته کتل چې لا شنه و او د هغه يو ښکاري يوازې په يوه وياله کې ځان پټ کړی و، دوی همدا چې د سپو ډلې ښکار پسې وشړلې، نيکولای د يو سپي غږ چې ده ته آشنا و، اورېد. دغه سپي (والتون) نومېده. نور سپي هم هغه سره همغږي شول، غږونه به يې کله په کرار او کله لوړ شول. يوه شېبه وروسته د ځنګله نه يو راتلونکی ځانګړی آواز، ګېدړې پسې د ښارني غږ وکړ او ټول سپيان د کرونډو پلو ډاګونو نه غنمو ته ورشېوه او له نيکولايه لرې شول.

ښکاريان په ښارځايو کې ځای پر ځای او خپل سپي يې وشکارل. نيکولای يوې سرې، لنډونې او عجيبې ګېدړې ته پام شو چې سترې ستومانه د غنمو منځ کې ځغلي. سپو هغه پسې اخېستې او ژر سپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړسېدل. ګېدړې د هغو په منځ کې چورليدې... او لکۍ يې ښوروله... خو ناڅاپه يو سپين سپي چې نيکولای نه پېژاند پر هغې ورودانګل او بيا يو تور سپي پر هغې يرغل وکړ... سپيان له ګېدړې تاو شول، دوه ښکاريان په چټکۍ سپيانو ته راورسېدل. د يوه سور هغه، سره خولۍ پر سر وه او يو بل يې شنه کالي اغوستي و. هغه کوم پردی سړی و.

نيکولای له ځانسره وويل: دا نو لاپسې څوک دي؟ له کومې راپيدا شول؟ دا خو د کاکا جان سړي نه دي.

ښکاريانو ګېدړه له سپيانو وژغورله... خو ناڅاپه هلته يو اخ و ډب پيل شو. د نيکولای مرستندوی رامخې ته شو او وې ويل:

- هغه يو د ايلاګين ښکاري دی، چې له ايوان سره يې جوړه نه ده.

نيکولای خپل چوپړ ناتاشا او پېتيا پسې ولېږل... چې هغوی راولي... هغه يې سره رواستل...

له هغو ښکاريانو نه، چې يوه يې شر و شور ګډ کړی و، پر آس سپور و، يوه ګېدړه ترزين لاندې ځړولې وه، له ځنګله راووت او خپل ځوان ارباب ته ورنېږدې شو... رنګ يې الوتی، سا يې بنده بنده کېده، ديوې سترګې لاندنۍ برخه يې پښنه شوې وه، خو دی له دغه شنه والي نه خبر نه و.

نيکولای وپوښتل:

- څه خبره ده؟

- غوښتل يې چې زموږ د سپيانو ښکار رانه يوسي. زما خړ رنګې سپۍ دا ګېدړه داړې وه... ما هم دا ګېدړه پر اوربوز ووهله...

نيکولای د خپل ښکاري خبرو ته هومره پام ونه کړ، ناتاشا او پېتيا ته يې وويل چې همدلته ده ته ودرېږي او خپله د ايلاګين ښکاريانو ته ورغی، هماغه د سيالانو د اخ و ډب ځای ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالي ښکاري د ګڼه ګوڼې او انډيوالانو خوا ته ورغي او هلته يې د خپلو کړو غور يې پيل کړې، هغه وويل چې د ايلاګين او رستوف کورنۍ له پخوا نه په دې سيمه دعوا لري او هغوی تل هڅه کوي، چې په دې سيمه کې ښکار وکړي، چې له پخوا د رستوف د کورنۍ ګڼل کېږي. او ګواکې په هغه ورځ دوی لاسي هلته ګمارل شوي و، چېرې چې رستوف ښکار کاوه، نه يوازې ښکار او ورته ويل شوي و چې، د رستوف ښکار ترې برمته کړي.

نيکولای هېڅکله ايلاګين ليدلای نه و او تل د هغه په وړاندې له کرکې او سيالي نه ډک و... هغه يې خپل خورا لوی دښمن ګاڼه... هغه له ډېره قهره غوربده... او هرو کړو ته چمتو و...

نيکولای همدا چې د ځنګله څنډو ته وررورسېد، هغه د دښمن پر ځای پر آس سپور يو ځوان... با ادبه او مهربانه سړی وليد، چې ده ته يې هرکلي وايي او د ده له ليدو نه سخت خوشاله بريښي. ايلاګين د هغه مخې ته راروان او د هرکلي په نښه يې خپله خولۍ لږ پورته او وې ويل:

دی ددې پېښې له کبله خورا خواشينی دی، ده سپارښتنه کړې هغه ښکاريانو ته جزا ورکړل شي، چې د پردېو سپو له منګلو يې د ښکار د را اېستلو هڅه کړې ده. هغه له ځوان ګرافه هيله وکړه چې ده ته ور اوږد شوی لاس کېښکارېږي او د ده په سيمه کې ښکار وکړي.

ناتاشا په دې ډېره ويربده چې پر وروريې کومه بده پېښه را نه شي، په خورا تلورا او ګبنهې ورپسې ورغله، خو هلته يې د دوو سيالانو او دښمنانو پر ځای د دوو دوستانو په شان کسان وليدل، هغو ته ورنږدې شوه، ايلاګين د ناتاشا په ليدو د درناوي په نښه خوله د لومړي ځل نه، لا پورته کړه او په خوږه موسکا يې وويل:

- شهزادګۍ ګرافينه، هم د ښکار په زده کړې کې او هم په خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا سره چې د هغه په اړه مې ډېر اورېدلي دي، د طبيعت او ځنګلو د ساتونکي ديان (په يوناني اساتيرو کې د طبيعت او ځنګلو ملکه) ته ورته ده.

ايلاګين د خپلو ښکاريانو د تېروتنې د پور په بدل کې، ډېر ټينګار او له نيکولای نه هيله وکړه چې د ده ځانګړي ښکار ځای ته د ده بلنه ومني... نيکولای دا بلنه ومنله او له خپلو ښکاريانو سره چې اوس دوه برابره شوي وو، آ پلو وخوځېدل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې ماښام ایلاګین او نیکولای مخه ښه وکړه، نیکولای دومره له کوره لرې و چې هغه د کاکاجان دا خبره چې ښکار پرېږدي او شپه د ده په کلي، میخایلوفکي تېره کړي، ومنله.

کاکا جان وویل:

- ښه ګه که زموږ کره لاړ شوو. حساب پاک دی، وړاندې!

هغه تر یوې ژورې سا اېستلو وروسته دوام ورکړ:

- هوا باراني او لمدبل زیات دی. لږ دمه به وکړې او کمکۍ ګرافینه به ګاډۍ کې راولې.

د کاکا جانې خبره ومنل شوه او یو ښکاري یې اترادنیا ته ګاډۍ پسې ولېږه. نیکولای، ناتاشا او پېتیا د کاکاجان کورته لاړل.

پنځه شپږ تنه لوی او واړه د ارباب د هرکلي لپاره د ودانۍ زینو ته راووتل. په لسګونه ښځینه چوپړانې، زړې، ځوانې او واړه د کور د شا زینو ته وتلي وو چې رارسېدونکو ښکاریان وګوري.

د سورو ښکاریانو په منځ کې، د ناتاشې، د یوې ښځې او دیوې مېرمنې شته والي د کاکا جان چوپړان دومره حیران کړي وو چې زیاترو یې شرم هېر کړي و، هغې ته ورنږدې کېدل. په ځیر ځیر یې هغې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل، د هغې په مخکې يې د هغې په اړه خپلې خبرې او يادونې يادولې، ګواکې چې کومه معجزه شوې ده، يا کوم عجيبه ښاروي چا ننداري ته يې راوستی، نه ښځه چې د ځان په اړه غږېدا واوري او پرې پوه شي.

-ارينکا ! ګوره، ښه ګوره ! پر آس هم په ښنګ ناسته ده، ناسته ده او لمن يې هم ځوړنده ده.

- ای خدايه ! توره يې ګوره، توره يې هم اچولې ده.

- ورته ګوره، لکه تاتاره داسې ده.

يو تن چې تر ټولو زړور و، مخامخ يې ناتاشې ته وويل:

- ښنګه چې آس پورته نه رالوېږي؟

کاکاجان د باغ د ځنګله د ونو په منځ کې د خپل لرګين پناه شوي کور د مخې زينو ته له آس نه راکوز، خپلو چوپړانو ته ځيرا او په لوړ او دريځوالي غږ يې نارې کړې او وې ويل چې لاړ شئ او د مېلمنو د هرکلي لپاره هرڅه جوړ کړئ.

چوپړانو سره منډې کړې. هر څوک خپل کار پسې لاړل. کاکاجان ناتاشې راکوزه کړه، له لاسه يې ونيوله او د کور پر لرګينو شورکوونکو زينو يې وروخېژوله.

د هغه د کور ديوالونه، کاګل نه درلود ،لرګي نه يوازې پوښل شوي نه وو، بلکې هومره پاک هم نه وو. که څه هم دلته تنبلۍ او بې اعتنايي نه احساسېده خو دا احساسېده چې په دې کور کې څوک د داغونو او ګردونو د پاکولو تکل نه لري. دهليز ته د تازه مڼو بوی راته او پر ديوالونو د لېوانو او ګېدړو پوستونو ځوړنده وو.

کاکاجان خپل مېلمانه له دهليز نه واړه صالون ته چې مېزونه او سرې څوکۍ په کې اېښې وو بدرګه او له هغه ځايه يې بيا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستون ته بوتلل چې سپين د چناره د لرګي جوړ ګرد ميز په کې ايښې و او ښکلو څوکيو ښايسته کړی و او بيا يې هغوی خپله د کار کوټه چې يوه زړه لاستې لرونکې څوکۍ په کې ايښې وه او نخي فرش په کې پروت و، بوتلل. د کوټې په ديوالونو د سوروف (روسي جنرال) دده د مور او پلار، دده خپل تصويرونه او يوه پوځي دريشي ځړوند وو. په کوټه کې د تندو تنباکو او سپی بوی هم لګېده.

کاکا جان، له مېلمنو نه هيله وکړه چې په کوټه کې کينې او وې ويل چې د خپل کور په شان آرامه واوسي او خپله ووت. او ګای نومي سپي هماغه شان په خټو ککړ کوټې ته راننوت، په کټ يې ځان واچاوه او په خپلو غاښو او ژبې د ځان په پاک کولو لګيا شو. له کوټې نه يو دهليز پيل شوی و چې په يوې پردې په دوو برخو ويشل شوی و. د ديوال ډوله پردې له شا نه د ښځو شرو شور او د موسکا غږ راته.

نيکولای، ناتاشې او پېټيا چې جامې وويستې پر څوکيو کېناستل. پېټيا سر به څنګل کېښود او سمدلاسه ويده شو. ناتاشا او نيکولای چپه خوله ناست وو، څېرې يې تکې سرې برېښېدې. دواړه ډېر وږي، خو بيا هم خوشاله وو. (ترښکار نه وروسته، په کوټه کې نيکولای، د خور په وړاندې د نارينتوب غوره نه کولې) ناتاشا خپل ورور ته سترګه کېښکوده او دواړو تر ډېره وخته پورې خندل، خو مخکې له هغه چې دوی د خپلې خندا لپاره پلمه پيدا کړي، خندا يې لا پسې زياته او په کړس کړس بدله شوه.

تر لږ ځنډ نه وروسته کاکا جان قزاقي کميس په غاړه، شين پرتوګ اغوستی او لنډې موزې په پښو کوټې ته راننوت. ناتاشا احساس کړه، همدغه جامې چې کاکا جان په اترادنيا کې اغوستې وې، غير معمولې او آن د خندا وړ برېښېدې، خو دلته هغه ددوی تر کوټونو او کميسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ښې ښکارېدې. کاکا جان خوشاله و، نه یوازې دا چې د خور او ورور له خندا نه خوابدی نه شو. (دا یې آن په زړه کې هم تېره نه شوه، چې ګواکې هغوی دې وکولای شي د ده پر ژوند وخاندي) بلکې خپله هم له هغو سره په خندا پیل سر شو...

د کاکا جان له راتګ سمدلاسه وروسته د کوټې دروازه یوې ښځې راخلاصه کړه، د پښو له غږ یې ښکارېده چې پښې بلې ده، څو ځلو یېښت کلنه ځوانه، ښکلې، سپینه سره ځلېدونکې څېره، غوښینې شونډې او ژامې لاندې هم غوښینه وه. په خورا مهربانۍ او درناوي یې هر مېلمه ته جلا وکتل او له هر څه یې د مېلمه پالنې نښې ورېدلې. په یوه مالګینه ادا یې، هغوی ته سترې مشې وویله (دا د کاکا جان ښځه وه) که څه هم د زیاتې څوربزالي نه یې، ټټر او ګېډه وړاندې او سر یې شاته وتلی و، په خورا بې سارې چټکۍ او حیرت سره یې بوتلونه د بېلابېلو خوړو او د ډوډۍ رنګارنګ قابونه پر مېزونو اېښودل. همدا چې کار یې پای ته ورساوه، له مېزه لرې او موسکا یې پرشونډو خوره شوه. د دروازې خولې کې ودرېده او داسې برېښېده چې دغه ښځه رستوف ته وایي دا هم هغه او دا هم زه، اوس د کاکاجان د کار په رازونو پوه شوئ؟ او څنګه به څوک نه پوهېږئ؟ نه یوازې نیکولای، بلکې ناتاشا هم د کاکا جان...

انیسا فیودروفنا (د هغه ښځه) د راننوتلو په وخت کې د هغه د وروځو په برندوالي، چې د هغه د نیکمرغۍ او د ډاډمنتوب څرګندونه یې کوله، پوه شول، چې راز چېرې او په څه کې دی. په پطنوس کې یوه بوتل خوندور شراب، د مېوو او شرابو ګډې اوبه، مرخېړي، په غوړو کې د تورو وړو (ګډولې) پتېرې، انګبین، پاخه انګبین، منې، خستکې، پنیر، مربا او په عسلو کې نغښتل شوي چارمغز، اېښي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا انیسا فیودروفنا، ډول ډول مربا چې په انګبینو او بورې کې پاخه شوي وو، د لاندي غوښه او سور شوی چرګ چې هماغه شېبه برابر شوي وو، راوړل.

دا ټول د انیسا فیودروفنا د لاس کوډې وې... دا ټول دې په خپله پاخه کړي، او په هر څه کې د هغه د ښه ذوق نښې څرګندې وې. ټول د هغې په شان سپېڅلي، پاک او سپین او د هغې د موسکا په څېر خوندور وو. هغې به کله له دې خوړو نه او کله به یې ناتاشې ته ست وکړ چې له هغو میوو نه کومه مړۍ واخلي او ویل به یې:

- نوش جان یې کړه ناتاشا جانې، ګرافینې، نازولې!

ناتاشا ټول او هر څه په خوند خوند خوړل. هغه داسې انګېرله چې دغه شان په غوړو کې د تورو وړو پتېرې، انګبین او په عسلو کې نغښتل شوې مندکې هېڅکله هېڅ ځای نه دي خوړلي.

انیسا له کوټې ووته. رستوف او کاکا جان ماښامنۍ خوړله، له شرابو او د ګیلاسو د اوبو د یو نیم غوړپ سره سره د پخوانیو او راتلونکو وختونو او پېښو په اړه خبرې کولې او روګای نومي او د ایلاګین سپي یې هم نه هېرول. ناتاشا چې سترګې یې ځلېدلې، مخامخ دوی ته پر څوکۍ ناسته وه او هغو ته یې غوږ نیولی و. څو ځله ناتاشې هڅه وکړه چې پېتیا د ډوډۍ لپاره راویښ کړي خو هغه څه نه پوهېدونکې خبرې کولې او داسې برېښېده چې نه راویښېده. ناتاشا دې ته په دې نوي ځای کې دومره خوشاله، دومره آرامه او بې غمه وه، چې دعا یې کوله، ګاډی ژر راونه رسېږي. په یوه شېبه کې چې ناڅاپه ددوی منځ کې چوپتیا راغله، کاکا جان د هغو کوربنو په شان چې د لومړي ځل لپاره خورا نېږدې کسان مېلمانه کوي، د هغې پوښتنې په وړاندې چې د مېلمنو په خیال کې ګرځي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-غواړم ټول عمر مې همداسې تېر کړم، سبا به مړ یم حساب پاک دی، وړاندې... هرڅه پای ته رسېږي، ولې ځان هسې بې ځایه ګنهکار کړم؟

کله چې کاکا جان دا ویل، ځیرې یې زر خبرې کولې او آن ښایسته هم وه. په دې وخت کې رستوف په غیر ارادي ډول، ټولې هغه ښې خبرې او ستاینې چې د کاکا جان په اړه یې له پلار او ګاونډیو څخمکوالو نه اورېدلې وې، وریادولې. کاکا جان د خپل ولایت په ټولو سیمو او شاوخوا کې د یوه خواخوږي او بې غرضه انسان نوم ګټلی و. هغه به هر چا په هره شخړه کې روغې ته ورباله، له هغه سره به یې د زړه خواله کوله، خپل رازونه به یې ورسره شریکول، د هغه پریکړه به یې منله او خبره به یې د کاڼي کرښه ګڼل کېدې. هغه تل او په ټینګار سره د رسمي دندو له منلو نه غاړه غړوله. هغه پسرلي او منې له خپل کهربایي آس سره په ډاګونو کې تېرول، ژمی به په کور کې پروت و او اوړی به د خپل باغ د بوټو په منځ کې خوندي او استراحت و.

- کاکا جانه تاسو ولې رسمي کار نه کوئ؟

- رسمي کار مې هم کاوه،خوپرې مې ښوده،د دغو کارونو حوصله نه لرم. حساب پاک دی، وړاندې ! د رسمي چارو په ډېرو ځانګړتیاوو مې سر نه خلاصېږي. د دولت چارې باید تاسو یوه کسانو ته وسپارې شي،خو ښکار چارې، دا بله خبره ده. دلته حساب پاک دی، وړاندې ! بیا یې چغه کړه:

- دا دروازه خلاصه کړئ، هغه ولې تړلې ده؟ د ده موخه هغه دروازه وه چې د دهلیز په کوز سر کې وه...دا د هغې کوټې دروازه وه چې د ښکاریانو کوټې ته ورخلاصېده او د مجردانو د کوټې نوم یې ګټلی و. کومې پښې بلې پښې په چټکۍ وخوځېدې او یوه ناڅرګنده لاس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو د کوټې دروازه خلاصه کړه. د يوه ګيتار غږ واورېدل شو، له ورايه ښکاره وه چې ګيتار کوم استاد غږوي. ناتاشا چې له پخوا نه د ګيتار آواز ته غږ وه، پاڅېده او دهليز ته ددې لپاره ووتله، چې هغه ښه واوري. کاکا جان وويل:

- دا زما ګاډيوان ميتکا دی چې دا ګيتار غږوي. ما هغه ته ښه ګيتار اخيستی، ډېر مې خوښېږي. کاکا جان عادت لاره چې کله دی له ښکاره راستنېده د مجردانو په کوټه کې به يې له هغوی سره ګيتار غږاوه. د کاکا جان، د ګيتار دغې نغمې خورا خوښېدې.

نيکولای وويل: آفرين، آفرين، څه ښکلی يې غږوئ. د هغه آواز څه سوړ غوندې و، داسې برېښېده، چې ګواکې نه غواړي ووايي چې دغه نغمې يې خوښېږي.

ناتاشې چې د ورور په خبرو کې سوړوالی اورېدلی و، د ورور د ملامتولو په نښه يې وويل:

- نه ښکلې، بلکې په بې سارې ښکلا يې غږوي.

هغې چې د کاکا جان، مرخيړې، انګبين او شراب خوښ او په دنيا کې تر ټولو غوره ګڼلي وو، اوس يې په نړۍ کې تر بلې هرې موسيقۍ د دغه ګيتار آواز غوره او بې ساری باله. همدا چې د ګيتار غږ چوپ شو، ناتاشا د خلاصې شوې دروازې پلو ته مخ وروا ړاوه او وې ويل:

- نور، نور يې هم وغږوئ، هيله کوم، هيله کوم نور يې هم وغږوئ!

ميتيکا خپل ګيتار سُر کړ او د ارباب د مېرمنې نغمه غږول يې په خورا ښکلا او خوند ښوونکي ډول پيل کړل. کاکا جان ناست و، غوږونه يې د نغمې خواته ورڅک کړي وو او په يوې ناڅرګندې موسکا يې نغمه اورېده. د ارباب د مېرمنې نغمه څه کم سل واره تکرار شوه، څو واره ګيتار سُر شو او بيا هماغه نغمه وغږوله شوه، خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمې بیا بیا غږولو نه یوازې څوک نه ستومانه کول، بلکې هغوی غوښتل چې تکرار شي. آنیسا فیودروفنا کوټې ته راننوته، په څورب ځان یې دروازې ته ډېره ولګوله او په داسې یوې موسکا چې سخته د کاکا جان هغې ته ورته وه، ناتاشا ته وویل:

- غوړ شئ، ته او خدای غوړ شئ، څه کوډ ګرې ګوتې دي.

کاکاجان ناڅاپه، په خورا ټینګې خوځېدا ،لاس وخوځاوه او وې ویل:

- دغه سُر یې سم ونه غږاوه ،دلته سرونه باید جلا او نرم شوي وای... هر څه پاک دي، وړاندې !

ناتاشا وپوښتل:

- ایا ته یې هم غږولئ شئ؟څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکا جان پرته له هغه چې ځواب ورکړي،یوازې وموسېد او وروسته یې وویل:

- آنیسیو جانې ! ته وګوره چې زما د ګیتار تارونه جوړ دي او کنه؟ ډېره موده کېږي چې ګوتې مې ورورې نه دي. هر څه پاک دي، وړاندې !

انیسا په مینې او چټکو ګامو لاړه، چې د خپل خاوند خبره پر ځای کړي او ګیتار یې راوړ. کاکا جان پرته له هغه چې چاته وګوري، له ګیتاره یې، ګردونه پو کړل او په خپلو ډنګرو اډوک ډوله منګلو یې د ګیتار له تندي نه یو ګرز جګ کړ. ګیتار یې سُر کړ او ځان یې په څوکۍ کې جوړ کړ. (په څو نندا ریزو بڼو یې خپله چپه څنګله لږ پورته او آزاده کړه). ګیتار یې له غاړې راونیو، انیسیا فیودروفنا ته یې سترګه کېښکوده او د ګیتار غږول یې پیل کړل. خو هغه د ارباب د مېرمنې ترانه نه، بلکې خورا استاد وزمه یې... او په ډېر شوق او مینې یې د (پوخو کوخو) (په تېږو فرش شوي) نغمه وغږوله. د نغمې منځپانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هماغه نرمو مينې ښوونکو ضربو چې د انيسيا فيودروفنا لـه زړه نـه راپاڅېده، هغه سره هم مهاله يې د نيکولای او ناتاشا پـه ګوګلونو کـې منګولې خښولې. انيسيا فيودروفنا تکه سره شوه، د سر په دستمال يې مخ پټ کړ او په موسېدو موسېده له کوټې نه ووته. د کاکا جان قلمي ګوتو پـه خورا ځير، د ګيتـار لـه زړه نـه زړه راښکوونکې کوډ ګره نغمـه راوويسته، د هغه غږولو ته يې دوام ورکاوه او هغه ځای ته يې کتل چې تر څو شېبو مخکې هلته انيسيا فيودروفنا ډډه لګولې وه. ناليدونکې موسکا يې تر سپينو تورو بريتو لاندې ځان راخوراوه، خو دغه موسکا به هغه وخت لا زياتېده چې نغمه بـه لا مستېده او ضربه بـه لا پسې پرلـه پسې قوي کېده...

همدا چې کاکا جان نغمه پای ته ورسوله، ناتاشا چغې کړې: ښـکلې ده، ښکلې ده ! کاکا جانه خورا ښکلې وه ! بيا ، بيا يې ووهه ! هيله کوم !

هغې ودانګل، له کاکا نه يې غېږ تـاو کـړه او ښـکل يې کـړ. هغـې پـه داسې حال کې چې ورورتـه مـخ ورواړاوه او لـه هغـه نـه يې د څه خبرو د اورېدو هيله لرله، وويل:

- نيکولای جانه ! دا څه وه، دا نغمه يادوم؟

نيکولای هم د کاکا جان له دغې نغمې نه ښه خوند اخېستي و. کاکـا جان بيا نغمه پيل کړه. انيسا فيودروفنا چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، بيا کوټې ته راننوته او هغې پسې نور او نور خلک. کاکـا جـان د «لـړ تـم، سرو چينـو تـه بـه پـه ګـډه ځـو، زمـا ښـکلې» نغمـه وغږولـه. بيـا يـې د استادانو په چم ځان وښوراوه، اوږو ته يې ټکان ورکـړ او نغمـه يـې پـای ته ورسوله.

ناتاشې په زاري ډوله آواز، داسې چې ګواکې ټول ژونـد يـې د کاکـا جان په منګلو کې راګير شوی وي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کاکا جانه ! د زړه سره ! ماته ګرانه، مه يې پرېږدئ، وغږوئ.

کاکا جان پاڅېد. داسې برېښېده چې په هغه کې دوه جلا کسان نغښتي دي، يو هغه چې خورا تند او جدي دی، چې پر هرڅه يې ملنډې وهلې او بل هغه چې خپله ټوکمارو او ساده و او د نڅا لپاره يې چمتووالی کاوه.

کاکا جان په هماغه لاس چې ګيتار واهه، ناتاشا ته اشاره وکړه راوې بلله او چغه يې کړل:

- نو خورځې، پاڅه !

ناتاشا ودانګل او پر اوږو پروت شال يې وارتېره، د کاکا جان مخې ته يې ورمنډه کړل، لاسونه يې په ملا کېښودل، اوږې يې وښورولې، تر مخې يې ودرېده او نڅا يې پيل کړه.

هغه چې ورته وکتل وې ويل:

- په فرانسوي دغه کډواله، چېرې، څنګه او کله دغه روسي روح زېښلی، په خپل روح کې يې نغاړی، هغه يې پاللی، له کومه هغې دغه نښې او دغه مالګيني اداګانې چې اروپايي نڅاګرو هغه بايد پخوا هېرې کړې وي، له خپلو خوځېدا ونه شړلې و، په ځان کې ساتلې دي؟

کاکا جان پوره همدغه بې ساری روح، همدا بې سياله، نه پورېدونکې، نه زده کوونکې ژورې لاسي خوځېدا وې، له هغې نه غوښتې. همدا چې هغې نڅا پای ته ورسوله، ودرېده، په ناز ناز وموسېده، هغه لومړنی ډار چې نيکولای او نورو کسانو، درلوده، چې هغه کوم ناوړه څه و نه کړي، له منځه لاړ او د ټولو په زړونو کې د ستاينې او مينې له احساسه پرته بل څه نه ګرځېدل.

هغې هغه څه وکړل، چې بايد کړې يې وای. هغه ټول داسې په ادا او ناز تر سره کېدل، انيسا فيودروفنا چې په چټکۍ د هغې لپاره شال

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړي و هم له خوښي. نه او ښکې تو يولي، ځکه هغې ليدل چې دغې نرۍ ښکلې له نازه ډکې شهزادګۍ، دغه په وريښمنو او عطرونو کې لويه شوې نجلۍ، چې په بې ساري ډول دې ته ورته نه ده، ټولې هغه ښکلاوې، اداګانې چې د هغې په مور، پلار، ترور او بل هر روسي انسان کې نغښتې دي، دې يوازې په ځان کې رانغاړلي او پرې پوهېږي.

کله چې نڅا پای ته ورسېدله، کاکا جانه په خوشالۍ ومو سېد او وې ويل:

- نو ګرافينې! هر څه پاک دي، وړاندې! دغه ته خورځه وايي، اوس که خدای وکړي، چې يو ښه زوم پيدا شي، هرڅه پاک دي، وړاندې!

نيکولای وموسېد او وې ويل: وخته پيدا شوی دی.

کاکا له حيرت سرسام شو او په پوښتنيزه يې ناتاشې ته وکتل او وې ويل: اوهو؟ عجبه ده!

او ناتاشا په يوې خوږې موسکا چې د هو نښه يې څرګندوله وويل:

-هغه هم څه زوم!

خو تر دې ځواب نه وروسته سمدلاسه بيا خيالونو پر هغې يرغل وکړ، او ناتاشې له ځان سره وويل چې، کله چې نيکولای وويل چې زوم پيدا شوی دی، څه به بل څه به يې غوښتل؟ ايا هغه خوشاله وه که نا خوښه؟ داسې ورته بربښېده چې ګواکې نيکولای فکر کوي چې زما بالکونسکي به زما د دغو کړو نه زغم لاره او نه به يې منلي وای. نه، نه، هغه به هرومرو پوه شوی وای. او وايي چې اوس نو هغه چېرې دی؟... دغه حالت ځو شيبو نه زيات دوام ونه کړ او په زړه کې يې وويل:

- په دې اړه فکر مه کوه او حق هم نه لرې، فکر وکړې، هغې وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بېرته د کاکا جان تر څنګ کېناسته او له هغه نه يې هيله وکړه چې يوه بله نغمه وغږوي. کاکا جان بيا يوه نغمه وغږوله... او تر يوې چوپتيا نه وروسته يې په يوه ټوخي سينه صافه کړه او د خپلې خوښې د ښکاريانو سندره يې وويله:

شپه خوره او نرۍ توره
واوره، وريږي ځمکه سپينه

کاکا جان داسې سندرې ويلې، لکه ولسي خلک يې چې وايي. په هماغې سادګۍ او ټينګې عقيدې، په دې باور چې د سندرو قوت يوازې د هغو کلماتو کې دي، او موزيک په خپل سر ورزياتېږي. موسيقي له تورو نه پرته شتوالي نه لري او يوازې د موسيقي د نظم لپاره وي، نو له همدې کبله د هغه سندره، لکه د مرغانو په شان چې له خپلو سندريزوالي نه خبر نه وي، خورا زړه وړونکي و. ناتاشا د کاکا جان د سندرې په اورېدو، سخته جذبه پيدا کړه، پريکړه وکړه چې چنګ لرې کړي او يوازې ګيتار وغږوي. د کاکا جان ګيتار يې راواخيست او سندره يې پيل کړه.

شپه له لسو بجو اوښتې وه چې ګاډۍ او درې ساتونکي چې د ناتاشا او پېتيا په لټه پسې رالېږل شوي و، راورسېدل. يو تن ساتونکي ويل چې ګراف او ګرافينه د خپلو ماشومانو نه ناخبره پاتې شوي او ډېر ناآرامه وو.

هغو پېتيا لکه مړی داسې سره پورته او په ګاډۍ کې واچاوه، ناتاشا او نيکولای په ګاډۍ کې کېناستل. کاکا جان له ناتاشې نه يو ښه تود پټو تاو کړ او په بې ساري مهربانۍ يې له هغې سره خدای په اماني وکړه او همداسې پلې تر هغه پله پورې ورسره لاړ چې، سواره پرې تېرېدای نه شو، بلکې بايد په اوبو کې ورګډ شوي وای، کاکا جان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریانو ته سپارښتنه وکړه چې ځراغ واخلي او د هغو مخکې روان شي.

د کاکا جان غږ د شپې په توره تیاره کې انګازې کولې، د خدای په امان، ګرانې لورکۍ! دا د هغه ورځني غږ نه و، چې ناتاشا پېژانده، بلکې هغه غږ و چې د واورې سندره یې ویلې وه.

په کلي کې د بل شویو اورونو سره رڼایي ځلېدله او د لوګیو زړه راښکوونکي بوی په هوا کې خور و.

کله چې هغوی لویې لارې ته ورسېدل، ناتاشا وویل:

- دا کاکاجان هم عجیبه ښه سړی دی!

نیکولای وویل:

- هو کې، ښه سړی دی، ګوره ساړه خو به دې نه کېږي؟

- نه، نه خورا ښه یم.

او په حیرانۍ یې زیاته کړه:

- دومره مې خوښ شوي دي، چې نه شم کولای تا ته و وایم.

او تر ډېرې پورې دواړه چوپ پاتې شول.

شپه، تور تم او لړۍ خورې وې. آسونه نه لیدل کېدل، او یوازې د هغو د پښو آوازونه چې په ختو کې یې ځښول، اورېدل کېدل.

په دغه ماشوم وزمه او ویښ ګوګل کې چې داسې د ژوند د بېلابېلو خیالاتو د منلو تږی و، څه تېرېدل؟ دغو خیالاتو څنګه د هغه په ذهن کې ځای پیدا کاوه؟ خو په هر حال، هغه خورا نیکمرغه وه. هغه لا کورته نه وه رسېدلې، چې تر شونډو لاندې یې د واورې د سندرې په ویلو پیل وکړ. د ټولې لارې په اوږدو کې یې هڅه کوله، د هغه شعر وریاد کړي، خو په پای کې هغه وریاده شوه.

نیکولای وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درياده ده کړه؟

ناتاشا وپوښتل:

- نيکولای جانه! تا همدا اوس د څه په اړه فکر کاوه؟

د هغو دا خوښېده چې دوی يو له بل نه دا سې پوښتنې وکړي.

نيکولای هڅه وکړه چې وریاد کړي د څه په اړه يې فکر کاوه او وې ویل:

- آها، غوږ شه! لومړي مې فکر وکړ، چې روګای، هغه سور سپی، ډېر کاکا جان ته ورته دي، که دغه سپي، د سپيتوت پر ځای سړی وای، تل به کاکا جان هغه له ځانسره ساته، که هغه يې د ښکار لپاره نه ساتلي، د خپل زړه د خوښۍ لپاره به يې ساته. هغه هم له دې کبله، چې دوی سره ورته وو... اوس ته راته ووايه چې تا د څه په اړه فکر کاوه؟

-ما، يو شېبه ودرېږه! هو کې! لومړي خو مې فکر کاوه چې موږ خو، موږ خو کورته ځو، خو اوس ګورم چې خدا زده په دې تياره کې چېرې روان يو، که يو وار يو چېرته ورسېږو او وګورو چې اترادنيا نه ده، بلکې يوې کوډګرې سيمې ته رسېدلي يو. بيا مې فکر کاوه چې... نه هېڅ، هېڅ، نور مې بل د هېڅ شي په اړه فکر نه کاوه.

نيکولای وويل: پوهېږم! هرومرو دې د هغه په اړه فکر کاوه!

او ناتاشا په دې تياره کې د هغه د غږېدا له سندريزوالي نه په دې پوه شوه چې ورور يې موسېږي.

ناتاشا ځواب ورکړ:

- نه د هغه په اړه مې فکر نه کاوه. حال دا چې هغې په رښتيا د سردار اندرې او ددې په اړه که سردار کاکا جان ليدل وای، ايا خوښ شوی به يې وای او کنه؟ او بيا يې زياته کړه:

- او نور مې په ټوله لاره کې له ځانسره ويل او ويل چې انيسيا جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښومره ښه وه، ښومره ښه يې وکړل. او نيکولای د هغې د خندا له خوښۍ نه ډکې سندريزې انګازې واورېدې.

ناتاشا ناڅاپه وويل: ته پوهېږې، زه پوهېږم چې زه به بيا هېڅکله لکه اوس داسې نيکمرغه او آرامه ونه اوسم.

نيکولای وويل: دا اپلتې، حماقت او تشې خبرې دي.

او په زړه کې يې وويل:

- دا زموږ ناتاشا هم څه د ښکلا، ښکلا ده! هېڅکله مې ددې په شان ملګرې نه درلود او نه به يې ولرم. هغه ولې مېړه کوي؟ ښه به دا وي چې تل به داسې ګډ سره ګرځو.

ناتاشا په زړه کې وويل:

- دا نيکولای ښومره بې سارې ښه دی!

هغې د کور کړکيو ته د شپې په تور تم او لړو کې ځلېدلې، اشاره وکړه او وې ويل: عجبه ده، د مېلمستون څراغونه لا تر اوسه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

ګراف ايليا اندريويچ د سيمه ايز جرګې له مشرۍ نه ځکه استعفا وکړه چې دغې دندې خورا زيات خرڅ درلود ،خو له کاره لرې کېدل، بيا يې هم د هغو مالي چارو ته څه ګټه ونه رسوله. ناتاشا او نيکولای به زياتره وخت د مورو پلار هغه پټې خبرې اورېدې، چې د مسکو په ښندو کې ددوی د کورنۍ د لوی کور د خرڅېدو په اړه به يې سره کولې. که ګراف رستوف د سيمه ايزې جرګې مشر نه وای، هغه به دومره پراخو مېلمستياوو ته اړتيا نه لرلای او په اترادنيا کې به ددوی کورنی ژوند هم تر پخوا نه آرامه او هوسا و ، خو د هغوی په لوی کور او هغه پورې په اړونده ودانۍ کې هماغه شان د چوپړانو ګڼه ګونه او لا تر اوسه به تر شلو پورې مېلمانه ددوی پر ميز ناست وو... د سارې په توګه ديملر چې سندرغاړی و او د هغه مېرمنه يُوګل، د نڅا ښوونکي د کورنۍ له غړو او يوې زړې پېغلې سره چې (بېلو)نومېده ، ددوی کره له پخوا نه اوسېده. دغه راز ډېر نور کسان او له هغې ډلې نه د پېتيا ښوونکې، د ناتاشا روزونکې او ډېر نور خلک چې د خپل کور پر ځای يې غوره ګڼله د ګراف په کور کې واوسي. که څه هم د پخوا په شان ګڼې او پرتمينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستیا او بنډارونه نه جوړېدل، خو د هغوی ژوند په هماغه بڼه دوام درلود، ځکه پرته له دې نه، ګراف او ګرافینې د خپل ژوند تصویر نه شو کولای. د نیکولای د سپیانو د ډلو، پنځوس آسونو او په پنځلسو ګاډیوانو نوکې هم څه کمي نه و راغلي، په جشنونو کې یو بل ته د قیمتي ډالېو بښنلو ته پاملرنه... لوبې، جواریو، قطعې او په هغو کې د سلګونو روبلونو بایلل ته پاملرنه، هغو پرتمینو مېلمستیاوو ته تګ راتګ چې د سیمې د بډایانو به ګډون په کې کاوه، او د ایلیا اندرېویچ هغه ته لا رنګینه بښله لا د پخوا په شان دوام درلود.

ګراف د مالي ستونزو له امله په یوې داسې بې پایه کړۍ کې راګیر و، خو ده هڅه کوله دا ونه مني، چې دی په داسې یو نه آواربدونکې جړې غوټې کې راګیر او ګام په ګام لا په کې را ابسارېږي. خو هغه دا احساسوله چې نه له دغې کړۍ نه د راوتلو توان لري او نه کولای شي په احتیاط سره له دغو چارو نه ځان لرې کړي. ګرافینې د زړه له کومې دا احساسوله، چې په دې توګه به یې ماشومان بدمرغه شي.او دا د ګراف ګناه نه ده او نه هغه د خپل طبیعت او خوښې په وړاندې دربدای شي.

ګراف پر دغې رارسېدونکو خواریو او دیوالي کېدو پوهېده، ډېر زورېده او د ماشومانو برخلیک زوراوه (که څه هم هغه دا زورېدل پټول) ګرافینې بیا د خپل ښځینه طبیعت له مخې هڅه کوله چې له دغه حال نه د ژغورنې لپاره یوه لاره پیدا کړي. د هغې د اند له مخې، د دغې ژغورنې لپاره یوازې یوه لاره پاتې ده، هغه هم له یوې بډایې پېغلې سره ددوی د زوی نیکولای واده کول و. هغه دغه چاره، د ژغورنې وروستي هیله ګڼله او تصور یې کاوه، که نیکولای هم دغه ونه مني، په ژوند کې به بیا ددوی کار سم نه شي. دغه پېغله چې دې د نیکولای لپاره غوره کړې وه، ژولیه کاراګینا وه... هغه یوه ښکلې نجلۍ او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مور يې خورا مهربانه، خوا خوږې مخور خلک وو، د رستوف کورنۍ هغه لا له ماشتوبه پېژندله. د غه پېغله او س د خپل وروستي ورور د مړينې له امله خورا بد ایه شوې وه.

ګرافینې مخامخ، ګرافینې کاراګینا ته، چې په مسکو کې اوسېده، د يوه ليک په ترڅ کې وليکل چې لور يې د خپل زوی لپاره غواړي او ډېر ژر يې د هو ليک تر لاسه کړ. ګرافینې کاراګینا ځواب ورکړی و، چې دا ریباري په سر سترګو مني، خو يوازې خبره دا ده چې بايد د نجلۍ خوښه هم وغوښتل شي، هغه سره هغوی هم مهاله نیکولای ته بلنه ورکړه چې مسکو ته ورشي.

ګرافینې څو واره په ژړه او انګولا، له خپل زوی سره خبرې وکړې او وې ویل: اوس چې د دواړو نجونو بخت ښکاره شوی، د هغې يوازينۍ هيله دا ده چې زوی يې هم زوم شي او د ده سا په آرامه وخېژي. بيا يې زياته کړه چې، خورا ښه نجلۍ يې پيدا کړې ده. او له هغه نه يې د واده په اړه و پوښتل. هغې تر دې وروسته وويل چې ده ته يې يو ډېره ښه او ښکلې ناوې پيدا کړې ده.

دا وار او بيا يې څو ځله نور له نیکولای سره په خبرو کې، هغه نجلۍ ژوليه وستايله او له هغه يې هيله وکړه چې په اختر کې مسکو ته لاړ شي او ساعت به يې تېر شي. نیکولای تصور کاوه چې ولې يې مور غواړي چې دی مسکو ته لاړ شي او د هغې د خبرو پای چېرې رسېږي، خو ده به ځان ناګاره اچاوه، مګر يوه ورځ يې مور په ډاګه ورته وويل چې د هغوی دژوند د ژغورنې يوازينۍ لاره له پېغلې کاراګينا سره واده دی.

نیکولای ځواب ورکړ: ښه پوهېږم ! که زما کومه خواره او بې وزلې نجلۍ خوښېدلای، تاسو به زه اړولای چې خپله مينه او عزت مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنیو د لاس ته راوړلو لپاره، له بلې نجلۍ سره تر واده کولو نه ځار کړای وای...

هغه د خپلې دې پوښتنې په هغه اغېز نه پوهېده، چې دده پر مور يې کوي، خو ده يوازې خپله خپلواکي ښودله، مور وويل:

- نه، نه زما موخه دا نه وه.

هغه نه پوهېده چې خپله موخه څنګه څرګنده کړي، زياته يې کړه:

- زه ستا له نيکمرغۍ پرته، بله هيله نه لرم.

هغې ددې خبرې په ويلو پوه شوه چې رښتيا نه وايي، ګبنۍ واخېسته او په ژړا شوه.

نيکولای وويل: ادکې ! مه ژاړه، يوازې دومره راته ووايه، چې تاسو څه غواړئ، هر څه چې تاسو غواړئ زه هغسې کوم، تاسو ښه پوهېږئ زه به خپل ټول ژوند او نور هر څه تر دې نه ځار کړم چې ته آرامه شې، زه هر څه تر تا ځاروم، آن خپل احساس او مينه.

خو ګرافينې نه غوښتل چې خبره دا سې وشي، هغه له خپل زويه ځار بدل نه غوښتل، بلکې هغې غوښتل چې دا ځان له هغې نه ځار کړي، او ښکې يې پاکې کړې او وې ويل: ته مې په خبره پوه نه شوې، پرېږده، دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو.

نيکولای له ځانسره وويل: دا څه خبره ده، کېدای شي په رښتيا ما ته کومه بې وزلې نجلۍ ګرانه وي، څنګه کولای شم، خپله مينه او عزت د کومې نجلۍ د شتمنيو د لاس ته راوړلو نه ځار کړم؟ زه دې ته حيرانه يم، چې مور مې څنګه کولای شو، ما ته دغه شان خبره وکړي. دا چې سونيا بې وزله ده، نه شي کولای را ته ګرانه وي؟ څنګه کولای شم، د هغې وفا او پاکه مينه بې ځوابه پرېږدم؟ رښتيا وايم زه به د ژوليه پر ځای چې يوه جوړه شوې سينګار شوې نانځکه ده، سونيا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکمرغه واوسم. هلته چې د سونیا د مینې خبره وي، زما احساس تر هر څه لوړ او پیاوړی دی.

نیکولای مسکو ته لاړ نه شو. ګرافینې هم بیا له هغه سره د واده خبره یاده نه کړه. هغې په خواشینۍ او کله ناکله په قهر سره لیدل چې زوی یې پرله پسې او ورځ تر ورځې له بې وزلې او بې جهزه سونیا سره اړیکې او مینه زیاتېده.

مور له دې امله ځان ښکنځه، خو له دې سره سره یې نه شو کولای سونیا سره بد وکړي. کله ناکله به یې بې له دلیله هغې ته تاسو یا ګرانې ویل، داسې رسمي خبرې له هغې سره د نه لېوالتیا ښندنه وه. له سونیا سره، د مهربانې ګرافینې بدخلقي له دې کبله وه چې دا تور سترګې بدمرغه نجلۍ، دومره پاک زړې او پر حق ولاړه، دومره یې د خپلو دغو غمخور خپلوانو منت ساته او داسې په نیکولای مینه وه، چې د هغې غندنې یا بد ویلو ته هېڅ دلیل پیدا کېدای نه شو.

نیکولای خپله ټوله رخصتي د خپلو خپلوانو کره تېره کړه.

د سردار اندرې څلورم لیک رارسېدلی و. په هغه کې سردار لیکلي و که د هغې ځای د تودې هوا له کبله د ده ټپونه ناڅاپه راتازه شوي نه وای، دی به نوي کال ته خپل راتګ نه وای ځنډولای او لا د وخته به د روسیې پلو در خوځېدلای وای.

ناتاشې ته خپل کوژدن لا هماغه شان ګران و، دې ته د هغه مینه لا هماغه شان د زړه او روح آرامي او د پخوا په شان د ژوند د ښادیو سرچینه وه، خو د بېلتانه د څلورمې میاشتې په پای کې و چې د دغه بېلتانه او جدايي غم کرار کرار دا زوروله او ددې پر زړه یې د غم داسې څپې راخورولې چې د هغو په وړاندې دربدای نه شوه. خپل زړه یې په خپل حال سوځېده، په دې یې زړه خوږېده چې د ژوند دغه موده هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې او د هېڅ نه ځار او تېره کړې وه. هغه داسې احساسوله چې په دې موده کې دې ځومره د گرانښت توان لاره او ځومره يې کولای شو په ځان ځوک مين او گرانه واوسي.

د رستوف له کورنۍ نه خوښۍ کډه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د مسیح د زوکړې مبارکې ورځې راورسېدې. په کلیسا کې له پرتمینو لمانځنو پرته، د ګاونډیو او کلیوالو د رسمي او غمجنو مبارکیو نه برسیره او د نویو جامو د اغوستو تر څنګ، هېڅ بل داسې څه پیښ نه شول، چې دغو ورځو ته د اختر خوشالي او رنګ وبښي.

د اختر په دریمه ورځ، تر غرمنۍ نه وروسته د هغو د کورنۍ ټول غړي هر څوک خپلو کوټو ته لاړل. د ورځې تر ټولو نه خواشینې شېبې وې. نیکولای چې د سهار له خوا د ګاونډي کره تللی و، په خپل کټ کې ویده شو. زوړ ګراف په خپلې کوټې کې استراحت کاوه. سونیا د مېلمستون د ګرد میز شا ته ناسته او پر ټوکریې څه رسمول. مشرې ګرافینې په قطعو فال لیده. اناستاسیه ایوانوفنا د ګراف هماغه ټوکماره له دریو بوډیو سره د کړکۍ څنګ ته ناستې وې.ناتاشا کوټې ته راننوته،د سونیا خواته ورغله او د هغې د کار په ننداره شوه، بیا مور ته ورغله او پټه خوله ودرېده.

مور یې وویل:

- څه درشوي دي، ولې داسې لکه بې کوره ګرځې راګرځئ؟ څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړئ؟ ناتاشا چې سترګې یې ځلېدلې او موسکا یې له شونډو کډه شوې وه، وویل:

- هغه غواړم، همدا اوس، همدا اوس یې غواړم!

ګرافینې سر پورته کړ او په ځیر ځیر یې لور ته وکتل.

- مورجانې! ما ته داسې مه ګوره، مه ګوره کنه ژړا مې راځي.

ګرافینې ځواب ورکړ: کېنه، ترڅنګه مې کېنه.

- مورجانې زه هغه غواړم، هغه غواړم، له همدې امله داسې ناهیله شوې یم.

د هغې آواز پرې او اوښکې پر لیمو راښوه شوې، په دې هیله چې اوښکې پټې کړي، مخ یې واړاوه، له کوټې نه ووته، واړه مېلمستون ته لاړه، ودرېده، هلته لږ په خیالو کې ډوبه شوه او بیا د مینځو کوټې ته ورغله. هلته یوې زړې ښځې، یوې ځوانې هغې ته چې له باندې نه راغلې وه او د سړو نه یې سا بنده بنده کېده بنګېدله او هغه یې ښکنځله.

دغې زړې مینځې وویل: دا لوبې او سادګي بس دي، هر کار خپل وخت لري...

ناتاشا وویل:

-کاندرانیوفنا! پرېږده، څه یې کوئ.. ناتاشا دې خوا آخوا ګرځېده، ټوله ځمکه ورته د تبۍ په شان وه... هغه بیا د خیالونو په دنیا کې ډوبه شوه. هغې ته، هغه وختونه وریاد شول چې هغه یې ترڅنګه و او دې یې ښکلو او مینه ناکه سترګو ته کتل.

- ای کاشکې ژر تر ژره راغلي وای، خو زه ډېره ډارېږم، چې داسې به شي، خو تر ټولو لویه بدمرغي دا ده، چې زه زړېږم! بیا به هغه په ما کې، هغه څه نه وي، چې اوس شته. کېدای شي همدا نن راشي، همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس، کېدای شي هغه راغلی وي، او هلته په مېلمستون کې ناست وي، کېدای شي، هغه پرون راغلی وي او ما هېر کړی وي، چې راغلی دي.

پاڅېده او مېلمستون ته لاړه. د کورنۍ ټول غړي، ښوونکي، روزونکي او مېلمانه ټول د چای د مېز شا ته ناست وو. د هغو شا ته چوپړان او مینځې ولاړ وو، خو سردار اندرې په مېلمستون کې نه و او ژوند د پخوا په شان روان و.

ایلیا اندرېویچ کوټې ته راغله ناتاشا ولیده او وې ویل:

- هو، هغه ده، هغه! راشه، راشه ځنګ ته مې کېنه! خو ناتاشا د مور په څنګ کې ودرېده، شا و خوا یې وکتل، داسې بربښېده چې کوم شي لټوي. هغې وویل:

- مورې! هغه ما ته راکړه! مورجانې! ژر، ژر هغه راکړه او ددې خبرې سره یې ونه شو کړای د خپلې ژړا او ساندو مخه ونیسئ.

هغه هم مېز ته کېناسته، د مشرانو او نیکولای خبرو ته چې د مېز شاته ناست و، غوږ شوه، خو له ځانسره یې ویل:

- ای خدایه! لویه خدایه! بیا هماغه څېرې، هماغه خبرې او هماغه پلار چې په هماغه شان پیاله منګلو کې نیسې او خپل چای ځکي، هغې په وحشت سره داسې انګېرله چې د کورنۍ د غړو په وړاندې یې ځکه کرکه په زړه کې راویښېږي، چې دوی هماغه شان چې و، هماغه شان دي. تر چای نه وروسته، نیکولای، سونیا او ناتاشا په واړه مېلمستون کې د خپلې خوښې هغه کونج ته لاړل چې تل به یې هلته تر ټولو پټ رازونه سره ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

کله چې هغوی واړه مېلمستون ته لاړل، ناتاشا خپل ورور نیکولای ته وویل:

- کله ته هم داسې کېږې، چې تصور کوې او درته برېښي چې بیا هېڅکله کوم څه پېښ نه شي؟ هر هغه څه چې ښه و، هغه پخوا و او هغه ټول پخوا تېر شوي او بیا هېڅکله را نه شي؟ پوهېږې دا د خواشینۍ خبره نه ده، دا یو غمرلی حالت دی؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- ولې نه! کله کله زه داسې انګېرم چې نیکمرغه یم او هر څه ښه دي، خو د سترګو په رپ کې مې زړه ته راشي چې نور نو هر څه ستومانه کړی یم او هرڅه ما کې مري. لکه چې پوځ کې وم، یو ورځ ټول یو بنډار ته لاړل، سازو او موسیقي، خو زه ناڅاپه په غمونو کې ډوب شوم.

ناتاشا هم د هغه ټولې خبرې تایید کړې او وې ویل:

- زه چې لا ډېره کمکۍ وم، چې همداسې شوې وم، یادېږې به دې؟ یوه واریې زه د الوګانو له امله وښکنځلم، تاسو ټول نڅېدې او زه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبقونو په کوټه کې ناسته او له ژړا نه مې ساندې وهلې. دا سې مې ژړل چې هېڅکله به مې هېر نه شي. پوهېږم څنګه خفه وم، په تا سو مې زړه خوږېده، پر ځان هم. پر ټولو ټولو او هر څه. تر ټولو نه لا مهمه دا وه، چې زه هېڅ ګنهکار نه وم، یاد بېږي دې؟

نیکولای ځواب ورکړ: یاد بېږي مې، ښه مې یاد بېږي، چې تا ته درغلم او بیا مې غوښتل تا تسل کړم، پوهېږې، د شرم خبره وه، او څنګه د خند وړ وو. یاد بېږي دې؟ د لوبو یوه نانځکه دې درلوده او ما غوښتل هغه درکړم.

ناتاشا چې لږ په فکر کې ډوبه، خو موسکا یې پرشونډو وه ،وویل:

- او ستا یاد بېږي؟ دا خو ډېر پخوا و، ډېر واړه وو، کاکا جان خپلې کوټې ته وروغوښتو. لا په پخواني کور کې و، یاد بېږي دې، تیاره وه، موږ ورغلو او ناڅاپه مو څه ولیدل؟

نیکولای په خورا خوښۍ او موسکا د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- هو کې عرب، هغه توره کې، کاکا ! څنګه مې نه یاد بېږي؟ خو زه لا تر اوسه پورې په دې نه پوهېږم، چې هغه عرب توره کي کاکا په رښتیا هلته و، که موږ خوب لیده او یا یې چې وروسته کیسې راته کړې وې.

- یاد بېږي دې، چې د هغه د خبرې رنګ دا سې خاورین غوندې او غاښونه یې سپین وو، همدا سې ولاړ و او موږ ته یې بیرګ کتل...

نیکولای وپوښتل:

- سونیا، ستا یاد بېږي؟

سونیا په شرم سره وویل:

- هو کې، هو کې، یو څه مې یاد بېږي.

ناتاشا وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ما مې له پلار جان او مور جانې نه وپوښتل چې دغه تور عرب له کوم ځايه راغلی؟ او هغو وويل هېڅکله کوم تور عرب نه و، خو ګورې، دا دي ستا هم ياد پرې.

- ښکاره خبره ده، د هغه غابښونه مې داسې په ياد دي، ته به وايې چې همدا پرون و.

- ډېره عجيبه ده، ته به وايې چې دا ټولې خبرې په خوب کې تېرې شوې وې. زما دغه حال خوښېږي.

- ستا ياد پرې چې د اختر رنګ کړې هګۍ مو په کوټه کې جنګولې او ناڅاپه دوې بوډۍ پيدا شوې او پر قالينو يې څرخېدل پيل کړل. دا ټول زمونږ د سترګو په مخ کې تېر شوي دي او کنه؟ ياد پرې دي، څومره ښه وختونه وو.

- هو کې، هغه بل دې ياد پرې، چې پلار جان په خپل شنه رنګه پوستين کې، څنګه د زينو له سره ډزې وکړې؟

هغوی په خورا خوند او خندا ،نه دعمر خوړلو په شان په خواشينۍ، بلکې په خوند سره د خپل ماشومتوب شاعرانه او ښکلې خاطرې رايادولې... سره خندل يې او په دې نه پوهېده چې په څه شي خوشالېږي او په څه شي سره خوابدېږي.

که څه هم د هغو ټول يادونه سره ګډوډ وو، خو سونيا د هغو په رايادولو کې تر ټولو نه وروسته پاتې کېده.

سونيا ډېر هغه څه چې نورو رايادول، نه شو کولای وريادکړي، خو که وريادبه هم شول، هغه شاعرانه احساس چې په نورو کې يې پيدا کاوه، په دې کې نه راتوخناوه، بلکې د هغو نورو له خوښۍ نه به يې خوند اخېست او هڅه يې کوله، چې له هغو سره سر وښوروي...

دوی خبرې کولې، چې ديملر واړه مېلمستون ته راننوت او د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنګ خواته چې د کوټې په کونج کې اېښی و ورغی، پوښ یې ترې جګ کړ او له هغه نه یې یو بې سُره غږ پورته کړ.

مشره ګرافینه له لوی مېلمستونه را پاڅېده او وې ویل: ادوارد کارلیج، مهرباني وکړئ او زما د زړه د خوښې نغمه (نیکچورن میسو فیلده) راته وغږوئ.

دیملر چنګ را واخیست.

ناتاشې، نیکولای او سونیا ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

- ځوانان څنګه په خوله ناست دي؟

ناتاشا لنډ غلچک هغه ته ورولېږه او وې ویل:

- زموږ مرکه فلسفي ده. تر یوې شېبې څنډ نه وروسته یې خپلې خبرې بېرته پیل کړې، خبرې د خوب لیدو په اړه وې. دیملر نغمه پیل کړه. ناتاشا په آرامو ګامونو میز ته ورنږدې شوه، شمعه یې راواخېسته، هغه یې یوړه، بېرته راستنه شوه او پر خپل ځای کې آرامه کېناسته. په دې کوټه کې په تېره بیا پر هغو څوکیو چې دوی ناست و، تیاره وه، خو د ټولو کړکیو نه پر غولې باندې د بشپړې سپوږمۍ سپینه رڼا رالوېده.

دیملر چې نغمه پای ته ورسوله، هماغه شان چنګ ته ناست و، خپلې ګوتې یې په کراره د هغه په تارونو زغلولې، داسې بربښېده چې سودا کې دی، چې چنګ پرېږدي، پاڅي او یا کومه بله نغمه وغږوي.

په همدې وخت کې ناتاشا نیکولای او سونیا ته ورنږدې شوه او په بنګهاري سره یې وویل:

- زه داسې تصور کوم، چې کله خپل یادونه او خاطرات یادوي، رایادوي او همداسې یې رایادوي، پخوانیو زمانو ته ورځي او هر څه یادوي، آن هغه څه چې تر زوکړې مخکې ورباندې تېر شوي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد پرې.

سونیا چې خپلو زده کړو کې تکړه وه او هرې زده کړې څه ورزده کول، وویل:

- دې ته تر زوکړې مخکې، رواني لېوالتیا وایي. لرغوني مصریان هم په دې باور و چې زموږ روح پخوا په څارویو کې و او بیا هم څارویو ته ورځي.

که څه هم موسیقي پای ته رسېدلې وه، خو ناتاشا هماغه شان په ټیټ آواز او بنګهاري وویل:

-نه، نه! پوهېږئ، زه په دې باور نه لرم چې موږ به د څارویو روح لاره، برعکس زه په دې باور یم، چې کېدای شي موږ به ملکې وو او دې دنیا ته هم ددې لپاره راغلي یو، چې هغه راپه یاد کړو.

دیملر دوی ته ورنږدې شو او وې ویل:

- اجازه ده چې ستاسو ترڅنګ کېنم او ستاسو په خبرو کې ګډون وکړم؟ او د هغو ترڅنګ کېناست.

نیکولای ځواب ورکړ: نه، نه یې منم، که موږ ملکې وای، نو ولې راولوېدو، نه، نه دا ناشونې خبره ده!

ناتاشې چې په ټینګ باور له هغه سره مخالفت کاوه، وویل:

- نه، نه یو رالوېدلي، چا ویل چې رالوېدلي یو؟ ولې؟ ولې؟ زه پوهېږم چې پخوا زه څه ډول ملکه وم؟ زه یوازې په دې پوهېږم چې روح ابدي او جاودانه دی... که داسې وي چې موږ تل وو، پخوا هم وو یعني ابدي یو...

د ګرافینې غږ پورته شو، چې ویل یې:

- ښه ناتاشې! اوس ستا وار دی. کومه سندره راته ووایه، دا څه د دوکمارو په شان په یوه کنج کې راټول شوي یاستئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:

- مورجانې، هېڅ مې زړه نه کېږي، خو بيا هم پاڅېږه.

د هغوی له ډلې نه د يوه هم، آن د پاخه منګ ديملر هم دې ته خوښه نه وه، چې د کوټې هغه تياره کونج کې له هغه څوکۍ نه پاڅي او د خپله خوړه مرکه پرېږدي، خو بيا هم ناتاشا پاڅېده او نيکولای ارکاديون ته کېناست. ناتاشا د تل په شان د تالار په منځ کې په هغه ځای کې ودرېده چې آواز ښه په کې اورېدل کېده او هغه سندره يې پيل کړه چې د مور يې خوښېده.

ناتاشې وويل:

- هغې نه غوښتل چې سندرې ووايي، ډېر وخت کېده چې سندرې يې نه دې ويلي او تر دې وروسته به هم په دې خوند سره سندرې ونه شي ويلای. ګراف ايليا اندرېويچ له خپلې کوټې نه چې له ميتينکا سره په خبرو لګيا و، د هغې آواز اورېده، هغه، هغه زده کوونکي ته ورته و، چې د زده کړو له پای ته رسېدو نه مخکې لوبو ته د تګ تکل لري. په خبرو کې غلطېده، ژر ژر يې چوپړانو ته سپارښتنې ورکړې او په پای کې چوپ پاتې شو. ميتينکا هم پټه خوله، سندرې ته غوږ او موسکا پرشونډو د ګراف مخې ته ولاړ و. نيکولای له خپلې خوره سترګې نه لرې کولې، داسې چې د هغې له سا سره يې يو ځای سا ويسته. سونيا چې آواز ته غوږ غوږ و، په زړه کې يې ويلې، چې ددې او ملګري ترمنځ يې تو پير څمکه او آسمان دی او دا به ناشونې وي چې لږ ترلږه د هغه خوږوالي ته هم ورته شي. زړه ګرافينه نيکمرغه، خو يوه غم لړلې موسکا يې پرشونډو او اوښکې په سترګو کې راښکاره وې. کله ناکله به يې سرښوراوه. هغې د ناتاشې، د خپلې ځوانۍ او د يوې وحشتناک شي په اړه چې د ناتاشې او سردار اندرې په راتلونکې واده کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیده، فکر کاوه. دیملر د ګرافینې تر څنګه کېناست، سترګې یې پټې کړې او سندرې ته غوږ شو. هغه تر یوه ځنډه وروسته وویل:

- نه، ګرافینې! د هغې استعداد او هنر د اروپایانو په کچه دي، نورنو داسې څه پاتې نه دي، چې د هغې زده نه وي، د مهربانې، نرموالي، تاندتوب او د آواز....

ګرافینه پرته له هغه چې کوم ټاکلي چا ته ووایي، وویل:

- اخ! تصور کوئ، چې څنګه ډار یږم، څنګه مې د هغې ژوند زوروي.

د هغې مورنۍ زړه ویل چې په ناتاشا کې یو ستر ناڅرګند څه نغښتي دي، چې همدغه څه د هغې د نیکمرغۍ خنډ دی. ناتاشا لا سندره پای ته رسولې نه وه چې څلورلس کلن پېتیا کوټې ته رامنډه کړل او ناري یې کړې چې: رمضانیان! (هغه کسان دي چې د روژې ترپنځلسمې وروسته ځانګړي جامې اغوندي او د ماخوستن له خوا په کورونو ګرځي، دغه کسان په روسیه کې د نوي عیسوي کال په شپو کې دې ته ورته کار کوي) راغلل.

ناتاشې ناڅاپه سندره بس او پر ورور یې ورچغه کړه:

- احمقه!

هغې د څوکۍ پلو ورمنډه، پرهغې ځان وروارتېره او له ژړا نه تکه شنه شوه. خو مور ته یې په خندا خندا وویل:

- هېڅ، هېڅ ،مورجانې هېڅ نه شته، یوازې پېتیا زه وډاره کړم. هغه غرېده او پر لیمو یې اوښکې راروانې وې. ستونی یې ساندو پسې اخېستی و.

دغې لوبغاړې ډلې چې په بېلابېلو کالو او سینګارونو یې له ځانه مېږ، ترُکان، بقال، ملنګ، ارباب یا کوم ځناور جوړ کړی و، په مستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا کورته رانغلل. له هغوی سره سره خو له خوښۍ نه ډکه هوا هم کورته راتله. هغو لومړی لړ په احتیاط د هلیز کې یو بل رانیول، ننداري یې ښودلې، بیا تالار ته ورشېوه شول او کرار کرار یې مستي زیاتېده، نڅاوې یې ښکلې کېدې او سندرې یې ویلې، خورا ښه چورلېدل، پښې یې ګډولې او لاسونه یې غورځول او د حضرت عیسی د زوکړې په ویاړ ننداري ښودلې. وروسته له هغه چې مشرې ګرافینې د دغو کسانو یو تن وپیژاند او د هغه د کالو او سینګار نه په خندا شوه، د هرکلو کوټې ته لاړه. ایلیا اندریویچ په واره تالار کې کېناست او په موسکا موسکا یې په ځلېدونکې څېرې د دغو نندارچیانو ستاینې او ننداري ته دوام ورکړ. خو په دې مینځ کې د هیچا پام نه شو، چې د کور ځوانان څه شول. د دغې ننداري د دوام نه نیم ساعت وروسته، د لوبغاړو په ډله کې یوه نوې زړه بوډۍ چې ځانګړې جامې یې اغوستې وې، راپیدا شوه (دا نیکولای و) پېتیا له ځانه ترکي پېغله جوړه کړې وه. دیملر د بدې ښځې ونډه لرله او ناتاشا د سواره پوځ د یوه پوځي په توګه کالي اغوستي و، سونیا بیا د ګڼو بریتو او وروځو په رسمولو ځان نه چرکیسي (د روسیې یو قام دی) ځوان جوړ کړی و.

لومړۍ ډله، د دویمې په لیدو هک حیران شول. د هغو په ستاینو او پالنې یې پیل وکړ. ځوانانو هم د خپلو کالو او څېرو بدلون داسې خوښ شو، چې تکل یې وکړ، چې لاړ شي او نورو خلکو ته یې هم وروښیي.

نیکولای چې ښه هوا او ښایسته لاره یې خوښ شوي وو، غوښتل یې ټول دغه خلک په خپله درې کسیزه ګاډۍ کې چکر ته بوزي، نو ځکه یې له هغو لسو تنو لوبغاړو نه هیله وکړه چې په هماغه بدلو جامو کې له ده سره د کاکا جان کره لاړ شي. مشرې ګرافینې وویل:

- نه، نه څه کوئ، ولې هغه سپین ږیری په عذابوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره دا ده چې د هغه په کور کې ستاسو د چورلیدو لپاره ځای نه شته، ښه به دا وي چې د ملیوکووا ، کره ورشئ.

ملیوکوا ، یوه کونډه وه چې د بېلابېل عمر ډېر ماشومان، نارینه او ښځینه ښوونکې یې لرل او د رستوف له کورنۍ نه څلور ورسته په لرې واټن کې یې ژوند کاوه.

مشر ګراف چې له خوشالۍ نه په نځا راغلی و ، د ګرافینې دا خبره خورا غوره وګڼله او وې ویل:

- واه واه ! زما ګرانې ! خورا ښه فکر دې وکړ. ګورئ ! صبر وکړئ، راکړئ، نورې جامې راکړئ چې ځان جوړ کړم او له تاسو سره لاړ شم او (ملیوکووا) له خوبه بې برخه کړم.

خو مشرې ګرافینې د ګراف له تګ سره مخالفت وښود او وې ویل چې څو ورځې کېږي چې د هغه پښې خوږېږي. نو ځکه پریکړه وشوه چې ایلیا اندرېوویچ په کور کې پاتې شي، خو نجونې به هغه وخت ځي چې لویزا ایوانوفا له هغو سره لاړه شي. سونیا چې تل د ټولو په منځ کې با حیا وه، په دې زیات ټینګار کاوه، چې لویزا ایوانوفنا دې، له دوی سره لاړه شي...

دوه ګاډۍ خو تل تیارې ولاړې وې او دریمه هغه هم د ګراف و... او څلورمه هم د نیکولای ګاډۍ و ، د هغې ګاډۍ آس تور، لنډ ونی، اوږد څنې و... له هغه سره په ګاډۍ کې ناتاشا ، سونیا ، میرمین شوس او دوه چوپړان ناست وو. د مشر ګراف په ګاډۍ کې دیملر، د هغه ښځه او پېتیا او په درونورو ګاډیو کې چوپړان، چې بدلې جامې اغوستې وې، ناست وو.

نیکولای د پلار په ګاډیوان غږ وکړ: زاخاره ته مخکې شه ! هغه یې ددې لپاره مخې ته ولېږه چې د اړتیا په وخت کې ده ته د مخکې کېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره ورکړې.

د مشر ګراف ګاډۍ چې د يملر او څو نور ممثلين په کې ناست وو، وخوځېدل او د آسونو د غاړو زنګونو... د هغو سمونو چې په واورو کې ښخېدل، يو عجب شغاری جوړاوه...

نيکولای تر ټولو دمخه او بيا هغو پسې دوه نورې ګاډۍ يو په بل پسې روانې وې. دغه کاروان ګوټي، لومړی په نری لاره کرار کرار لاړ. تر يوه وخته د باغ د ديوال خواته خوځېدل. په لارې د بربنډو ونو سيوري کربښې ابستلي وې... خو همدا چې د باغ له ديوالو نه تېر شول، دښتې ته ورسېدل. له واورو ډکه دښته يې د سپوږمۍ د رڼا په څپو کې ډوبه وليده... هغه داسې بربښېده چې تا به ويل د الماس دانې دې پرې شيندلې دي... په دې سړه هوا کې د ناتاشې غږ پورته شو چې ويل يې:

- د سويانو د پلونو نښې ګورئ؟ سويان څومره ډېر دي!

سونيا هم نارې کړې:

- د پښو پلونه له ورايه ښکاري، نيکولايه! نيکولای مخ واړاوه، سونيا ته ورخم شو، چې له نېږدې نه د هغې څېره وګوري. يوه نوې مهربانه څېره، تورې وروځې او نرې تور بريت چې د سپوږمۍ په رڼا کې، په خورا لرې، خو لرې وا ټن کې د سموري د خولۍ له مينځه راڅلېدل.

نيکولای سونيا ته تر کتنې وروسته په زړه کې وويل:

- دا څېره تر دې نه مخکې، د سونيا څېره وه. هغه وروړاندې شو، د هغې سترګو ته لا ځير شو او وې خندل.

- نيکولايه، څه شوي دي؟

- هېڅ، هېڅ نه دي شوي. بېرته يې مخ ترې واړاوه او د آسونو به نندارې شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په چغو شو او هڅه يې وکړه چې د زاخارتر ګاډۍ نه مخکې شي.

زاخار د خپل آس قيضه لږ ټينګه غوندې کړه، خپل سر يې چې تر ورو ځو پورې له واورو او يخ نه پوښل شوی و ورواړاوه.

نيکولای خپل آسونه لاپسې يرغه کړل، او زاخار خپل قيضه، نيکولای مخکې شو او ده پسې يې ځان برابر کړ او ووې ويل:

- ښه اربابه! خوښه دې، چې هر څه کوئ!

دوه ګاډۍ، له هر وخت نه په چټکۍ لکه باد داسې ځنګ په ځنګ، الوتلې... نيکولای له سيال نه مخکې کېدونکی و. زاخار بې له هغه چې د خپلو لاسونه حالت بدل کړي، يو لاس افسار ته ورپورته کړ او چغه يې کړل:

- اربابه، هسې ځان په عذابوې.

نيکولای خپل درې واړه آسونه يرغه او وړاندې لاړ... يو وخت، نيکولای بېرته خپل آسونه ودرول، شاوخوا يې وکتل، هرې خواته کوډې کړل شوې دښته وه، چې د سپوږمۍ د پلوشو په سيند کې ډوبه او د ستورو ګرد پرې لوېدلی و.

نيکولای په زړه کې ويل:

- زاخار نارې وهي چې چپې خواته، چپې خواته لاړ شي، ولې چپې خواته؟ مګر موږ د مليوکووا کورته نه ځو؟ ايا د مليوکووا د کور لاره ده؟ خدای خپله ښه پوهېږي چې موږ چېرته ځو؟ او يوازې خدای پوهېږي چې پر موږ به څه راشي، هر هغه چې پر موږ راځي هم ښه دي، هم بد او بيرته يې خپلو سورلۍ ته مخ ورواړاوه او هغو ته يې وکتل. د هغو کسانو له ډلې نه چې د ده په ګاډۍ کې ناست و، د ده تر نظر يو تن پردی خو ښکلی وبريښېده. هغه، بريتور و او ښکلې ګنې ورو ځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرلې، ده وويل:
- هم يې بريت او هم يې ټول بانه واورو سپين شوي دي.
نيکولای په زړه کې وويل: داسې برېښي چې دا ناتاشا وه. هغه بله هم که تېروتلې نه يم کېدای شي مېرمن شوس وي، خو دغه بل څوک چې له ځان نه يې چرکس جوړ کړی، ځانته يې بريتونه يې رسم کړي، نه پېژنم، خو هر څوک چې دی، په ما ښه لګي.
هغه يې وپوښتل:
- ساره خو به مو نه کېږي؟
ځواب يې ورنه کړ، خو يوازې يې وخندل. ديملر چې شاته په بله ګاډۍ کې ناست و چغې وهلې او څه يې ويل، کېدای شي کومه ټوکه يې ويله، خو نه پوهېدل کېده، چې څه وايي.
خو يو څو له خندا نه ډکو غږونو ورته وويل:
- هوکې، هوکې. دا کوډګر ځنګلونه او د هغو نڅاګر سيوري، پر هغو ځړوند الماسي غمي، دا لړۍ په لړو مرمرينې زينې او بامونه، دا له کوډو ډکې ودانۍ او د چنارو دغه ډارونکي او غوږ زورونکي آوازونه چې هېڅ ښکاره نه و څه دي او له کومې راځي. نيکولای له ځانسره وويل:
- که دغه د مليوکووا مېنه ده، خورا زړه راښکوونکې او تر ځنګلو نه هم کوډګره ده، داسې زړه راښکوونکې چې موږ يې هم نه پېژنو او نه پوهېدو چې چېرې روان يو، روان وو، روان و، او ناڅاپه مو کاروانګوټې د مليوکووا مېنې ته ورسېد.
او په رښتيا هم هغه د مليوکووا مېنه وه. يوې ډلې ښځو او نارينه مينځو او چوپړانو شمعه په لاس او خوشالۍ ددوی هرکلي ته رامنډې کړې او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو څوک یاستئ؟

یو چا غږ کړل: د ګراف کورنۍ ده، چې په بدلو جامو کې یې له ځانه پېښنګر جوړ کړي دي، ما هغوی د هغو له آسونو نه وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پلاګیا دانیلوفنا ملیوکووا یوه ثوربه ارقوي ښځه وه، عینکې یې اېښې وې، پراخ کمیس یې اغوستی و او د خپلو لوښو په مینځ کې چې سخته ترې په تنګ شوې وه، په مېلمستون کې ناسته وه. هغې هڅه کوله چې د لوښو ساعت یې ورتېر کړي. کله چې د راغلو کسانو د پښو غږونه او شروشور په دهلیز کې واورېدل شو، هغوی لا په کراره شمعونه ویلول او د هغو له څاڅکو نه یې جوړو شویو انځورونو ته کتل او په هغو کې یې خپل فالونه لیدل.

دغه نوې راغلې ډله، چې چا له ځانه سواره پوځیان، چا اغلې مېرمنې، چا کوډګر او کوډګرې یا هم ځناور او داسې نور جوړ کړي وو، هغه لوی تالار ته چې هلته چوپړانو په بېړه شمعې لګولې وې ورننوتله. دیملر له نیکولای سره چې له ځانه یې بوډۍ جوړه کړې په نڅا شو. له دغو راغلو پېښګرو نه چې خپل مخونه یې پټ کړي او جامې بدلې کړې وې، ما شومان چاپېر شوي وو، شروشور یې جوړ کړی و او د کور مېرمن ته تر درناوي او چورلیدو نه وروسته تالار ته وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

.وا خدايه، پېژندل يې څومره ګران دي؟ دا خو ناتاشا ده، ته ګوره چې ځان يې څه جوړ کړی دی؟ کوم څوک را يادوي. او دې ادوارد کارلېوويچ ته ګوره چې څومره ښه ښکاري ! ما ونه پېژاند ، چې څومره ښه ناځي ! او ، پلار جانه ! هغه چرکس ګوره، دې سونيا جانې ځان څومره ښه او ښکلی جوړ کړی دی. او دا بل بيا څوک دی؟ ياره چې څه خوند يې وکړ ! نيکيتا ، وانيا دا ميزونه راټول کړئ.

له بله پلو غږونه راپورته شول: ها ، ها ، ها

- د سواره پوځ افسر ته ګورئ... هو کې... کوم هلک دی... زه ښه نه وينم... هغو پښو ته يې ګوره، له خندا يې بډوډي چوي...

ناتاشا چې د مليوکووا د کورنۍ ځوانانو ته هم په زړه پورې وه،له هغو سره يو ځای د تالار د شا کوټې کې پټه او له هغه ځايه يې د نارينه کالو او نوروشيانو غوښتنه وکړه. د نيمه چولې دروازې نه، د نجونو بربنډ لاسونه را اوږدېدل او د نارينو غوښتل شوې جامې يې غوښتې. لس دقيقې وروسته د مليوکوف د کورنۍ ټول ځوانان د دغو پېښګرو په شان جامې اغوستې وې.

پلاګييا دانيلوفنا وروسته له هغه چې د تالار د منځ د تشولو او د نويو رارسېدلو اربابانو او د هغو د چوپړانو د تاوده هرکلي سپارښتنه وکړه، هماغه شان چې عينک يې پر سترګو او موسکا يې پرشونډو وه، د دغو پېښګرو په منځ کې ګرځېده راګرځېده. هر يو ته به يې په ځير ځير کتل، خو يوه يې هم پوره پېژندلی نه شو. هغه نه يوازې د رستوف د کورنۍ ځوانان او پېغلې او ديملر ونه پېژندل، بلکې خپلې لونې يې چې د نارينو کالي او دريشۍ يې اغوستې وې، ونه پېژندل.

هغې خپلې يوې لور ته چې د تاتاري کازانو کالي يې اغوستي او د هغو پېښې يې کولې، وکتل، هغې ته ځير شو او بيا يې د خپلې کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يوې روزونکې نه وپوښتل:

- دا لا پسې د چا لور ده، هو، دا سې بريښې چې د رستوف له ختې به وي، بيا يې ناتاشې ته ورو مخه واړوله او وې پوښتل:

- او تاسو د سواره پوځ افسره! په کوم پوځ کې خدمت کوئ؟...

يو ساعت وروسته جامې ټولې خېرنې او گونځې گونځې شوې، له مالوچو او رسمونو نه جوړ شوي بيريتونه او ربيرې ولوېدې او پلاگيا دانيلوفنا کرار کرار ټول وپېژندل... له هغو نه يې له دې کبله ډېره مننه وکړه چې د ټول وخت او ساعت يې تېر کړی دی. هغو په لوی تالار کې اربابانو او په واړه کې د هغو چوپړانو ته ډوډۍ جوړه کړه.

تر ماښامنۍ نه وروسته، د مليوکووا په کورنۍ کې يوې ميشتې زړې نجلۍ وويل:

- د حمام فال به مو نه وي کتلی؟ ډېر وحشتناکه دی.

د مليوکووا يوې لور وپوښتل:

-څنگه وحشتناکه دی؟

- څه وايئ، تياره حمام ته ورتگ څه آسانه کار نه دی، زړوړتيا غواړي.

سونيا غږ کړل: څه شي دي؟ زه ورځم.

د مليوکووا دويمې لور غږ کړ:

-د هغې نجلۍ کيسه وکړئ چې حمام ته ننوتې وه.

زړې نجلۍ کيسه پيل کړه: هو کې، نه و نه و د خدای کړه وه، يوه نجلۍ حمام ته يوازې ننوته، يو چرگ او دوه چړې يې هم له ځانسره واخېستل، هغه څنگه چې ښايي لاړه، ننوتله او سترگه په لارې کيناستله، چې يو ناڅاپه يې واورېدل، چې څوک راروان دي، د گاډۍ د زنگونو او راتگ غږ يې تر غوږه شو، چې رانېږدې کېږي. څوک ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي شول. ددې خوا ته راغي او راغي، چې ګوري يو انسان دی، لکه يو پوځي، راغي او ددې تر څنګه کېناست.

ناتاشا چې له وېرې يې سترګې وتلې وې، چغه کړل:

- وای وای، خدای دې انسان ترې ساتي.

- ښه، وايه نو، بيا يې نو څه وکړل؟ له نجلۍ سره وغږېد؟

- هوکې، هغه د يو انسان په توګه، هوکې هغه شان چې له يوه انسان سره ښايي، هغه هڅه وکړه چې هغه نجلۍ قانع کړي، نجلۍ هم بايد له هغه سره غږېدلې وای. د هغه پام يې خپلو خبرو ته رااړولی وای. هغه يې بايد تر سهاره، تر چرګ بانګه په خبرو بوخت کړی وای. خو نجلۍ شرمېده، حيا يې کوله، نو ځکه يې مخ په لاسونو پټ کړ. خو هغه پر هغې ورودانګل، مګر له نيکمرغه، د نجلۍ بخت بېداره و او په دې وخت کې نورې نجونې راورسېدې...

پلاګييا دانيلوفنا وويل:

- نو څه کوئ، ولې دې ډاروله؟

يو نجلۍ وويل: مورجانې، خو تا خپله فال ليده کنه؟

سونيا وويل: دغه د ګدام نومي فال يې لا ښه وي؟

- هغه داسې دی، چې ګدام ته ځې، هلته فال نيسې، که د اخ او ډب غږ اورې، دا بد فال دی، که د غنمو د ميچين غږ راشي، دا نيکمرغي ده، خو کله ناکله داسې هم کېږي چې...

- مورجانې، ښه به دا وي چې ووايئ له تا سره په ګدام کې څه پېښ شول؟

پلاګييا دانيلوفنا وموسېده او وې ويل: ورکه وه يې، زما هېر شوي دي، څه ګټه چې ووايم، ستاسو نه خو يو هم هلته نه ځي.

سونيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې نه، زه ځم، پلاګيیا دانيلوفنا، اجازه راکړئ، زه ځم.
- ښه ده، که نه ډارېږې ورځه!
سونيا وپوښتل: لوییزا ایوانوفنا! ما ته اجازه راکوئ، چې لاړ شم؟
نيکولای څه د لوبو، څه د قطعي بازۍ او څه د وروستيو خبرو په اوږدو کې، ټوله موده په پرله پسې او ځير سونيا څارله، هغه يې يوازې نه پرېښوده او هغې ته يې په څه نوي نظر کتل. داسې برېښېده چې د همدې انځورشويو بريتونو له برکته يې د لومړي ځل لپاره ليدلې او پېژندلې ده. او په رښتيا چې سونيا دغه ماښام، په بې سارې ډول خوشاله، غوړېدلې، تانده او داسې ښکلې شوې وه، چې نيکولای هېڅکله داسې نه وه ليدلې.
نيکولای چې د هغې ځلېدونکو نيکمرغو سترګو، د هغې د بريتو په پای کې د غومبور غوچوړو، خوږې مالګينې موسکا، ته چې په عمر کې يې داسې نه و ليدلې، کتل، له ځانسره ويل:
- دغې ته وايئ ښکلا! زه احمق وم احمق!
سونيا وويل:
- زه له هېڅ شي نه، نه ډارېږم. زه کولای شم، همدا اوس لاړه شم.
هغه پاځېده، هغې ته يې د ګدام لاره وروښودله او ورته وې ويل چې څنګه بايد چوپه خوله، او غوږ غوږ وي، هغې ته يې پوستين ورکړ. پوستين يې پر سر واچاوه او يو خوږ غلچک يې نيکولای ته ورولېږه.
نيکولای په زړه کې وويل:
- دا پېغلوټې څه ښکلې، زړه راښکوونکې او مالګينه ده، نه پوهېږم چې تر اوسه ما چېرته کتل.
سونيا دهليز ته ووته او د ګدام پلو وخوځېدله. نيکولای هم په دې پلمه چې د کوټې هوا خورا توده ده، په تلوار سره د ودانۍ د زينو سر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورووت. په رښتیا هم په کوټه کې د ګڼه ګوڼې له امله هوا توده او تنګه شوې وه.

بهر هماغه سړه، بې وږمې هوا او ځلېدونکې سپوږمۍ چې تر پخوا نه لا رڼه شوې وه، ځلېدله... که څه هم آسمان غمجن او خواشیني و، مګر ځمکه له ښادیو ډکه وه.

نیکولای په زړه کې ویل:

-څه ساده او احمقه وم! آه، آه، څه احمقه! هېڅ نه پوهېږم چې تر ننه پورې څه ته سترګه په لاره وم. پر زینو ورشېوه شو، د ودانۍ له څنډې وچورلیده او هماغه نرۍ لاره یې ونیوله چې د ودانۍ شا ته رسېده. پوهېده چې سونیا به له هماغه ځایه تېرېږي... دغه نرۍ لاره ګدام ته ورغځېدلې وه. د ګدام دیوالونه د غټو ونو له لرګیو جوړ شوي وو، بام یې له واورو ډک او د سپوږمۍ تر رڼا لاندې داسې ځلېده چې ګواکې له کومې قیمتي تېږې نه تراشل شوی وي. د کومې ونې د شاخونو شغهاری واورېدل شو، خو هرڅه ژر بیرته په چوپتیا کې ډوب شول. انسان داسې انګېرله چې د سا په وخت کې نه هوا، بلکې د ځوانۍ مسته او ابدي مستي، ګوګل ته ورلېږي. د ودانۍ د شا له زینو نه چې په ځانګړې توګه د چوپړانو د تګ راتګ لپاره ځانګړې شوې وه، د ګامونو غږ واورېدل شو. د زینې پر وروستي پلې چې واوره هم پرې کوټه شوې وه، د هماغې زړې مینځې پېغلې غږ واورېدل شو، هغې ویل:

- همدا نرۍ لاره به نیسئ، مخامخ به ځئ، خو یوازینی کار چې کوئ، ګوره شا و خوا یا څنګ ته به نه ګورئ.

سونیا ځواب ورکړ:

-زه نه ډارېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په ښکلو موزو کې يې ورو نازکو پښو، پر واورې قدمونه کېښودل. له هر ګام سره واورې شغاري کاوه او سونيا په نرۍ لاره د نيکولای خوا ته ور روانه وه.

سونيا په پوستين کې ځان ښه ومروړه او مخې ته روانه وه. تر نيکولايه رسېدو پورې لا دوه ګامه لاره پاتې وه، چې و يې ليده. هغې هم نيکولای هغه شان چې دې به تل ليده او د هغه په ليدو به يې زړه درزېده ونه ليد. هغه ښځينه کالي اغوستي و، ويښته يې جړ او پريښانه وو، خو د خوښۍ موسکا يې پر شونډو خوره وه. داسې يوه موسکا چې د سونيا لپاره چورنوې وه. په چټکۍ د هغه خوا ته ورغله.

نيکولای د هغې څېرې ته چې د سپوږمۍ تر شغلو لاندې ځلېدله، ځير و او په زړه کې يې ويل:

- سره له هغه چې چوره بدله شوې ده، خو بيا هم هماغه سونيا ده. لاسونه يې تر هغه کوټ لاندې چې سونيا اغوستی و، ورننيستل، هغه يې ځانته راوړاندې کېښکودله او شونډې يې چې پرسکرو يې بريت پرې انځورکړي او د سوي لرګي بوی يې کاوه ښکل کړې. سونيا چې د هغه شونډې زبېښلې، د هغه لاسونه يې ورخوشې کړل او په دواړه لاسونه يې له دواړو خوا و نه، د هغه غومبوري راونيول. هغوی دواړه يو ازې دومره وويل:

-سونيا... نيکولای... د ګدام خوا ته يې منډې کړې او بيا هر يو جلا د هغو زينو له لارې چې وتلي وو، ببرته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

کله چې ټول د پلاګيیا دانيلوفنا له کوره ووتل، ناتاشا چې هر څه ښه څارلي او ليدلي و،د ستنبدو کار يې داسې جوړ کړ چې لوييزا ايوانوفنا، ديملر او دا په يو ګاډي کې کېناستل او سونيا، چوپړان او نيکولای په بله ګاډي کې سره د ېره شول.

نيکولای د ستنبدو په لاره کې، نور ددې په خيال کې نه و، چې ګاډی له کومې ګاډي نه مخکې يا څنګ ته کړي، هغه آسونه يرغه او په چټکۍ روان و. په ټوله لاره کې يې د سپوږمۍ تر رڼايي لاندې د سونيا په سترګو سترګې خښې کړې وې. د سپوږمۍ تر دغې کوډګرې رڼايي لاندې، چې هر څه يې تر پخوا نه ښکلي ځلول، د سونيا په بشره کې د انځور شويو وروځو او تربڼو لاندې خپله ننني مينه او پروني سونيا بيا موندله او پريکړه يې کړې وه، چې بيا هېڅکله له هغې نه جلا نه شي. په ځير سره يې هغې ته کتل او دواړه سونيا ګانې يې بيا پېژندلې وې. هغه ته د سوي لرګي له بوی سره، د ګډې شوې مچې خوند ورياد او د ګوګل په تل کې يې د سړې هوا سا وويسته. همدا چې تر خپلو پښو لاندې يې تېربدونکې ځمکې او پر خپل سر پراخ شوي آسمان ته کتل، ځان يې بيا د کوډګر طبيعت په غېږه کې ليده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به يې له سونيا نه وپوښتل:

- سونيا خوشاله يئ؟

او سونيا به ځواب ورکاوه: هو کې او ته څنګه؟

د لارې په نيمايي کې يې د ګاډي جلو ګاډيوان ته ورکړ او خپله يې د يو څو شېبو لپاره د ناتاشا دوی ګاډي ته ورمنډه کړل، د هغوی د ګاډي په رکاب ودرېد او په فرانسوي ژبه يې په پټه د ناتاشې په غوږ کې وويل:

- د سونيا په اړه مې پرېکړه وکړه.

ناتاشا ناڅاپه له خوشالۍ نه تکه سره شوه او وې پوښتل:

- تا هغې ته وويل؟

- هی، هی چې ته له برېتو او له بڼو سره څومره ښکلې شوې يې، ګوره ناتاشا ! ته خوشاله شوئ؟

- زه داسې خوشاله، داسې خوشاله چې مه پوښته، زه نور نو له تا نه خفه وم، ته له هغې سره څومره بې رحمه وې. ستا زړه نه و، تېره و تېره. اوس ډېره خوشاله يم.

ناتاشا تر لږ شېبې څنډه وروسته دوام ورکړ:

- ما نه هم کله ناکله احمقه جوړېږي، خوزه له دې شرمېدم چې له سونيا پرته، زه نيکمرغه واوسم. ورځه، ورځه ورمنډه کړه، هغې ته ورشه.

نيکولای هغې ته وويل:

- نه، نه، ته صبر وکړه، چې ته څومره د خندا وړ يئ.

هغه چې هغې ته کتل په خپله خور کې يې هم يو څه نوي، غير معمولي، خورا مهربان او تازه، داسې چې پخوا تر هغه يې نه وو ليدلي، ليدل. هغه زيات کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ناتاشا لېونۍ شوې یې که څنګه؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- هو، خو تا ډېر ښه کار وکړ.

د نیکولای په زړه کې تېره شوه:

- که مې پخوا دغه شان چې نن شپه ده، هغه لیدلی وای، ما به هرومرو له پخوا پوښتلې وای، چې باید څه وکړم او ټول هغه څه به مې چې هغې ته ویلي وای، هغه به مې کړي وای او هر څه به ښه وای.

- ښه نو، ته خوشاله یې او ښه کار مې کړی دی؟

- اخ نه شم ویلی چې څومره ښه کار دې کړی دی، څو موده د مخه مې، له مور سره په همدې ناندرۍ شوې. مور جانې ویل چې سونیا غواړي تا خپل اسیر کړي، زه په دې نه پوهېږم چې څنګه څوک کولای شي داسې ووایي. نېږدې و چې له مور سره په دې خبره لاس او ګریوان شو، زه به هېڅکله، هېڅ چا ته اجازه ورنه کړم، چې د هغه په اړه بد فکر وکړي، ځکه په هغې کې له ښېګڼو پرته بل څه نه شته.

نیکولای وویل:

- ښه نو، نو ښه کار مې وکړ؟

او بیا ددې لپاره د خپلې خور سترګو او بشرې ته ځیر شه، چې پوه شي، چې رښتیا هغه رښتیا وایي. بیا یې د هغې له ګاډۍ نه ودانګل او د خپلې ګاډۍ پلو ته یې ورمنډه کړل. موزو یې د واورو شغهاري پورته کړ. هلته هماغه نیکمرغه چرکس (سونیا په چرکسي جامو کې) هماغه موسکا، بریتور، ځلېدونکې سترګې، په پوستین کې مرورلې. هماغه شان ناست و او ده ته یې کتل. او دا چرکس سونیا وه. کېدای شوه چې سونیا د ده راتلونکې، ګرانه او نیکمرغه ښځه وه.

کله چې کورته ورسېدل، نجونو مشرې ګرافینې ته، د ملیوکووا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د تېرشویو پېښو کیسې وکړې او بیا خپلې کوټې ته لاړې، جامې یې بدلې کړې او پرته له هغه چې پر خپلو ځېرو انځور شوي، انځورونه پاک کړي، تر ډېرو پورې یې د زړه خوالې او د زړه خوږ و او خپلو نیکمرغو کیسو ته دوام ورکړ، هغوی په دې اړه چې څنګه به ودونه کوي، څنګه به د هغو مېړونوله یو بل سره ملګرتیا لري او دوی به څنګه نیکمرغې وي، وغږېدلې. او هغه هینداري چې لا له پرونه د ناتاشا لپاره چمتو کړې ،دهغې پر میز ولاړې وې.

ناتاشا پاڅېده او هینداري ته د ورنږدې کېدو په لړ کې یې وویل:

- یوازې خدای په دې پوهېږي، چې دا به کله وي؟ خو زه ډارېږم چې هېڅکله.. ځکه هغه به خورا ښه او خوږه وي.

سونیا وویل: کېنه ! کېدای شي هغه ووینې ! ناتاشا شمعې ولګولې او کېناسته. ناتاشا چې خپله ځېره په هینداره کې لیده وې ویل:

- له یو بریتوره پرته بل څوک نه وینم.

هغې وویل:

- اغلې ! خاندې به نه، دا د خندا وړ خبره نه ده.

ناتاشا د سونیا او چوپړانو په مرسته هینداره داسې برابره کړه چې دې ته جوړه وې، کله چې له دې چارې نه وزګاره شوه، ځېرې ته یې برنده بڼه ورکړه، چوپه شوه او تر ډېرې پورې کېناسته او په هینداري کې د شمعونو منظمه کتار ته ځیر، په دې هیله ځیروه چې (د اورېدلو له مخې به) دا کوم تابوت ووینې او یا به د هینداري په وروستې تیاره او موهومه څلورکنجه کې سردار اندرې رابنکاره شي. خو سره له هغه چې هغه دې ته سترګې په لاره او چمتو وه چې آن په هینداره کې کوم یو رابنکاربدونکی داغ د سړي یا د کوم تابوت په توګه وګڼي. هېڅ شي یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لیدل. هغه و چې د هغې سترګې په رپېدو شوې، د هینداري له مخې پاڅېده او له هغو نه لرې شوه.

هغې وویل:

- دا څنګه کېدای شي، چې نور یې ویني او زه یې لیدای نه شم. ښه، نو ته راشه سونیا، راشه کښېنه! نن شپه به هرومرو کېنئ او په هینداره کې به څوک ووینئ... ګوره زما په خاطر!... زه نن شپه ډېره ډارېږم...

سونیا د هینداري په وړاندې کښناسته، ځان یې برابر کړ او هغې ته په کتو شوه.

دوېناشا، په بنګهار سره، د ناتاشې په غوږ کې وویل:

- ښه، اوس به سونیا الکساندروفنا هرومرو ووینئ، خو تاسو ټول خاندئ.

سونیا دا خبره واورېده او دا یې هم واورېدل، چې ناتاشا په کراره او بنګهاري وویل:

- زه خپله پوهېږم چې هغه یې وینئ، پروسږ کال یې هم لیدلی و.

دوه درې دقیقې ټول چوپ پاتې شول، بیا ناتاشې په کراره وویل:

- هرومرو یې وینئ! خو خپله خبره یې پای ته ونه رسوله، ځکه سونیا ناڅاپه، هغه هینداره چې لاس کې نیولې و، لرې له ځانه لرې، لاسونه یې پر سترګو کېښودل او وې ویل:

- آه، ناتاشا؟...

ناتاشا هینداره بېرته واخېسته، خپل ځای ته یې راوسته، او چغه یې کړه:

- ودې لیدل؟ ودې لیدل؟ ودې لیدل؟

دونیاشا چې هینداره نیولې وه وویل:

- ما خو ویل، ما خو ویل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیا هېڅ شي نه و لیدلي. هغې غوښتل چې سترګې ورپوري او پاځي چې د ناتاشې غږ یې واورېد، چې وویل:

- هرومرو !...

هغې نه غوښتل ناتاشا او دونیاشا تېر باسي، نور ورته ګرانه و د هیندارې مخې ته کیني. هغه خپله هم په دې نه پوهېده، چې ولې او د څه له کبله یې هغه وخت چې سترګې په لاسونو پټې کړې وې، چغه کړې وه؟

ناتاشا د هغې لاس راونیو او وې پوښتل:

- هغه دې ولید؟

د سونیا په خیالونو کې دا خیال راتاو شو.

- اوس نه ولې ونه وایم، چې لیدلی مې دی؟ ګوره نور خو یې هم وینئ. څوک کولې شي په دې پوه شي چې ما په رښتیا څوک لیدلي او که مې نه دې لیدلي؟

هغې وویل: هو کې و مې لیدل.

- څنګه؟ څنګه؟ ولاړ و که پروت و؟

- نه، نه، ما ولیدل، لو مړی هېڅ نه و، بیا مې ولید چې پروت و.

ناتاشا چې سترګې وحشت پسې اخېستې وې، خپلې خورلنډې ته کتل او له هغې نه یې وپوښتل:

- اندرې پروت دی؟ ناروغ دی؟

-نه، نه، برعکس، خورا خوښ او خوشاله و. هغه هم مخ ما ته راواړاوه او ما ته یې راوکتل.

په هغې شېبه کې چې سونیا دا خبرې کولې، داسې یې انګېرله، چې په رښتیا یې هغه څه چې وایي، لیدلي دي.

- ښه سونیا بیا څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یو بل څه مې هم ولیدل، خو پوره مې سر پرې خلاص نه شو، پوه نه شوم، چې شین و که سور.

ناتاشا وویل:

-سونیا او کله به هغه راستون شئ؟ کله به بیا زه هغه ووینم؟ یا پاکه خدایه چې څنګه زه ډاریږم. هم پر هغه ډاریږم او هم په ځان.

هغې پرته له هغې چې د سونیا آرام بښوونکی تسل ته ځواب ورکړي، ځان یې پر کټ وارتبړه، او وروسته له هغه یې چې شمعې مړې کړې، تر ډېره پورې یې، په پرانستو خو ناخوځېدونکو سترګو د سپوږمۍ هغو پلوشو ته چې د کړکۍ له یخ وهلې اینې نه، کوټې ته رالوېدلې وې، ځیر پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

تر اختره ډېره لنډه موده وروسته نیکولای په ډاګه مور ته وویل چې سونیا ورته ګرانه ده او ټینګه پریکړه یې کړې ده چې له هغې سره واده وکړي. ګرافینې چې له پخوا نه، د نیکولای او سونیا تر منځ تېرېدونکو پېښو ته پام شوی و، د هغه دغو خبرو ورته نوی والی نه درلود، هغې په چوپه خوله هغه واورېدې مګر زوی ته یې وویل چې، هغه کولای شي له هر هغه چا سره واده وکړي چې زړه یې غواړي، خو که له سونیا سره واده وکړي، نه به ددې چې مور ده او نه به د پلار خوښه او مبارکي ووینې.

دا لومړی ځل و چې نیکولای احساسوله چې مور یې داسې له ده نه، ناراضه او سره له هغې ټولې مینې چې له ده سره یې لري، له خپلې خبرې به وانه وړي. هغې په خورا بې پروايي او پرته له هغه چې زوی ته وګوري، ځوک مېړه پسې واستول. کله چې ګراف راغی، هغې غوښتل چې د نیکولای تر مخې هر څه په ډاګه او په لنډه وواېي. خو زغم یې پای ته ورسېد، د خواشینۍ اوښکې یې له سترګو راشېوه او له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وو ته. زاړه ګراف په نرمه ژبه او شک هڅه وکړه خپل زوی قانع کړي، چې له خپلې دغې پريکړې تېر شي. نيکولای ځواب ورکړ، چې دی له خپلې وعدې نه تېرېدای نه شي. ګراف د دې خبرې په اورېدو يو سوړ اسويلی وويست، خپلې هڅې يې بې ګټې وګڼلې او خپلې مېرمنې پسې لاړ. ګراف له زوی سره په خپلو ټولو شخړو کې، دا نه هېروله، چې د دې ټولو ستونزو سرچينه د ده مالي ژوبلتيا ده، نو له دې کبله يې ځانته اجازه نه ورکوله له زوی نه په دې خفه شي، چې کومې بډايې نجلۍ پرځای له سونيا سره واده کول غواړي. پلار يوازې په دې کې چرت واهه، که د ده مالي دريځ ښه وای، تر سونيا نه د ده لپاره، بله ښه ناوې پيدا کېدای نه شوه. هغه د هر څه ګناه يوازې پر ځان او پر خپل مالي استازي، ميتيکا او هغو عادتونو وراچوله چې پرېښود ای يې نه شول.

پلار او مور، نور نو په دې اړه له زوی سره ونه غږېدل، خو څو ورځې وروسته مشرې ګرافينې سونيا ځانته ورو بلله او په داسې ترخه ژبه چې نه دې او نه سونيا د هغې تصور کاوه، خپل خورځه له دې امله ملامته کړه چې نه يوازې يې د دوی زوی تېر ويستلی، بلکې د دې ټولې مرستې يې هم هېرې کړې دي. سونيا سرښکته اچولی و، په چوپه خوله يې د ګرافينې دا ترخې خبرې واورېدې او په دې نه پوهېده چې له هغه نه څه غواړي. هغه د هغو کسانو لپاره چې دا يې لويه کړې او ساتلې ده، د هر ډول ځانښندنې لپاره چمتو وه. د ځانښندنې حس په هغې کې تر بل هر حس نه پياوړی و، خو په دغه پېښه کې نه پوهېده، چې څه د چا نه ځار کړي. هغې نه شو کولای د ګرافينې او د رستوف د کورنۍ د هر غړي په ګرانښت سترګې پټې کړي، خو نيکولای هم ورته ګران و او داسې يې انګېرله، چې د دې نيکمرغي له همدې مينې سره تړلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغښتې ده. هغه چوپه خوله، غمجنه او بې ځوابه وه. نیکولای ته داسې وبرېښېده چې نور د دغه حالت د زغم توان نه لري، ددې لپاره مور ته ورغې چې د زړه غوټه ورته پرانزي. کله به یې مور ته زارۍ کولې چې سونیا وبښي او له هغې سره د ده واده کول ومني، او کله به یې ګواښ کاوه، که دوی د سونیا له زورېدو نه لاس وانخلي، هغه به سمدلاسه له دوی نه په پټه له سونیا سره واده وکړي. خو مورو هغه ته په داسې سړه او ترخه ژبه، چې نیکولای، په ژوند کې له مور نه، نه و لیدلي، ځواب ورکړ او وې ویل چې دی، خورا ښه زلمی او زوی دی، دی هم د سردار اندرې په څېر کولای شي د پلار له خوښې پرته واده وکړي، خو دا (په خپله ګرافینه)به هېڅکله دغه دوکماره(سونیا) د خپلې لور او ناوې په نامه ونه پېژني. نیکولای د دوکمارې د کلمې په اورېدو نور نو ځان ټینګ نه شو کړای او په لوړ آواز یې وویل چې، هېڅکله یې دا تصور هم نه شو کولای، چې مور یې دی د خپلې مینې او عاطفې خرڅولو ته اړ کړي، که داسې وي، دا به وروستی ځل وي چې... خو ددې وخت یې پیدا نه کړي چې هغه ګواښمنه خبره چې ګرافینې د خپل زوی د وحشتناکې څېرې په حالت کې، د هغې اورېدو ته سترګې په لاره وه، او کېدای شوه، د مور او زوی تر منځ د یوې نه هېرېدونکې ترخې خاطرې په توګه پاتې شوې وای، ووایي.

ناتاشا په داسې حال کې چې رنګ یې الوتی او څېره یې خواشینې برېښېده له هغې دروازې نه کوټې ته راننوته چې دې د هغې تر شا د ورور خبرو ته غوږ نیولی و ، هغې پر وروړ چغه کړل:

- نیکولا جانه ! ته ملنډې غړوې، چوپ شه، زه درته وایم چوپ شه !

هغه په داسې لوړ آواز غړېدله، چې ګوا کې غواړي، د هغه غږ لاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خپلې مور ته چې په خورا خواشينۍ يې خپلې زوی ته کتل او نېږدې و چې له قهره يې زاره وچوي، مخ ورواړوله... او وې ويل:

- ګرانې مورې، د زړه سره ! هېڅ خبره نه ده... زما مورې...

- نيکولاجانه ! ګوره مور يې زه به اوس تا ته... نيکولايه، ته د باندې لاړ شه... او بيا يې مور ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- ګوره مورجانې ! ته لږ راته غوږ شه ! مورکۍ !

د ناتاشا خبرو هېڅ معني نه لرله، خو بيا يې هم هغه اغېز وکړ چې دې يې هيله لرله.

ګرافينې چې له ژړا نه په ساندو وه، خپل مخ، د لور په غېږ کې ورپټ کړ، نيکولای پاڅېد ، سر يې په دواړو لاسونو کې ټينګ کړ او له کوټې نه ووت...

ناتاشا د مور او د ورور د پخلاينې لپاره متې ونغاړلې، او هلوځلو يې دواړه قانع کړل، چې مور به يې سونيا نه زوروي او څه به ورته نه وايي او نيکولای به د مور و پلار نه پټ کومه پريکړه او کړه نه کوي. نيکولای د جنورۍ په لومړۍ نېټه په خورا پريشانۍ، د مور و پلار له غمه ناآرامه، او په خيالو کې د سونيا له مينې نه لېونی، کور پرېښود او د خپلې قطعې پلو وخوځېد. هغه تکل کړی و چې غونډ ته به ځي، هلته به خپل اړوند کارونه پای ته رسوي، له پوځ نه به استعفا کوي، بېرته به راستنېږي او له سونيا سره به واده کوي. د نيکولای تر تګ نه وروسته د رستوف پر کور داسې غم او خواشيني لاسبره شوې وه چې پخوا يې چا ساری نه و ليدلی. مشره ګرافينه هم له رواني ستومانۍ نه ناروغه شوې وه.

سونيا د نيکولای د بېلتانه په اور کې سوځېده او تر هغه نه لا د مشرې ګرافينې ترخې ژبې او بې پايه دښمنۍ چې پر له پسې يې له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره کوله، سخته ستومانه کړې وه. ګراف له بل هر وخت نه او س، د هغه ناوړه مادي حالت، چې سمدلاسي پریکړې یې غوښتې، پریشانه کړی و. هغه نور نو دې ته اړ شوی و چې د ژوند د سمولو لپاره، د مسکو او د مسکو د څنډو کورونه خرڅ کړي او د دې سوداګرۍ لپاره باید مسکو ته لاړ شي، خو د ګرافینې ناروغۍ، دغه چاره ورځ تر ورځې ځنډوله او خبره له نن نه سبا ته پاتې کېده.

ناتاشا چې په لومړیو وختونو کې یې د خپل کوژدني (سردار اندرې) بېلتون په خوښي او بې پروايي زغمه، اوس یې نو ورځ په ورځ زغم او حوصله پای ته رسېدله. دغه خیال چې د ژوند خورا ښې شپې ورځې، چې دا کولی شي له مینې نه یې ځار کړي، هسې عبث تېروي. دايې ډېره او پرله پسې زوروله. د سردار اندرې د لیکنو زیاتره برخو د خوښۍ پر ځای دې ته د غم بوټي کرل. په خواشینۍ به ځان ته ویل:

- په هغو شېبو کې چې دا یوازې د خپلې کوژدنۍ په اړه فکر کوي، ددې کوژدنی ښار په ښار ګرځي، نوي ځایونو او له خلکو سره چې هغه ته په زړه پورې دي، آشنا کېږي، څومره به چې د ده لیکونه ناتاشې ته په زړه پورې و، په هماغه اندازه به هغه زورونکي و. هغه لیکونه چې سردار اندرې دې ته لیکل نه یوازې ددې د زړه تنده نه ماتوله بلکې هغه لیکونه دې ته په یو ډول غمجنې او خواشینې دندې بدل شوي وو. هغه په دې ربړدې شوې وه، هغه لیکونه ولیکي چې هغې به نه شو لیکلي، هغې ځکه نه شو لیکلي چې د هغه زوریدو نه یو هم په لیک کې نه شو انځورولی، چې دا په خپل غبر، موسکا او غلچکونو کې د هغې په انځورولو ربړدې شوې وه. د هغې یو رنګه کلاسیکه او تکراري لیکونه آن ددې تر خیاله هم وچ، بې روحه او بې خونده بریښېدل، هغه به یې تر لېږلو مخکې مورته ښودل او هغې به یې املايي تېروتنې ورسمولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګرافینې د روغتیا د ښه کېدو هیله ورځ په ورځ کمېده او خبره هغه ځای ته ورسېده، چې نور ګراف نه شو کولای، مسکو ته خپل سفر وځنډوي. دوی باید د ناتاشې د واده د جهیز اخیستو لپاره د مسکو د کور خرڅ کړی وای. له بله پلوه دوی مسکو ته د سردار اندرې راتګ ته ځکه سترګه په لاره وه، چې د هغه پلار سردار نیکولای اندریوویچ سږ کال ژمی په مسکو کې میشت شوی و. او ناتاشا هم په دې ډاډه وه، چې هغه لا وخته مسکو ته رارسېدلی دی.

ګرافینه په کلي کې پاتې شوه، ګراف او سونیا له ناتاشې سره یو ځای د جنوري په پای کې مسکو ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

پنځمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پېير د ناتاشا او اندرې تر بولې وروسته ناڅاپه بې له ښکاره دليله داسې احساس کړه چې نور نو نه شي کولای پخواني ژوند ته دوام ورکړي، که څه هم هغه، لا په هغو عقايدو اعتقاد درلود چې د هغه لارښود ورښودلي و، چې د هغه د روحاني هلوځلو په پيل کې د هغه لپاره د روان او روح د سپېڅلتيا هلې ځلې او کمال ته رسېدو لارې چارې د سرښندنې ورړوې، ټول او ټول، د سردار اندرې او ناتاشې د کوژدې او د يوسف الکسوويچ د مرګ له خبر نه وروسته چې ده ته په همدې وخت کې رارسېدلی و، د پخواني ژوند ټولې ښېګڼې چې د ده د خوښيو سرچينې يې جوړوي، خپله معني له لاسه ورکړه. د هغه لپاره له ژونده يوازې کالبوت پاتې و. پرتمين کور او ښايسته ښځه چې اوس له هغې سره يوه مخور چارواکې ځانګړې خواخوږي پيدا کړې وه، د پترزبورګ له ټولو مخورو سره دوستي او هغه دنده چې اوس يې په دربار کې پيدا کړې وه او سخت غمرلي تشريفات يې لرل. دغه ټولو کسانو او ټولو شيانو يو په يو او ناڅاپه د هغه لپاره خپل ارزښت بايللی و. د ورځنيو يادداښتونو له ليکلو لاس په سر او د ماسون ورونو له ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره يې اړيکي وشلول. بيا يې هوټلونو او کلوبونو ته تګ راتګ پيل کړ، بيا يې زيات شراب څکل، د مجردانو ډلې ته يې لاره پيدا او داسې يو ژوند يې له سره ونيو، چې ګرافيني ايلن واسيلوفنا دې ته اړ شوه، پر هغه نيوکې وکړي او هغه وغاندي. پيير دا احساس کړه چې د هغه ښځه برحقه ده، نو ځکه يې پريکړه وکړه چې د هغې د بې آبۍ د مخنوي لپاره پترزبورګ پرېږدي او مسکو ته لاړ شي.

مسکو ته په رسېدو، دی په خپل ستر، لويه حويلۍ لرونکې پرتمين کور کې چې د زړو او د زړېدو په حال کې پېغلو ترخارنې لاندې و، ميشت او ځای پر ځای شو. همدا چې ده په ښار کې د يهودي لمانځې ځای وليد، په دغه لمانځای کې تر ځړوند شمايلو لاندې بل شوي شمعونه وليدل، بيا يې د کرملين ډګر تر سترګو تېر شو چې د واورو تر سپين او لاګام نه ابښودل شوي فرش لاندې پټ و، د وراژدک د ورانو کورونو او ماتو کراچيو بهېر يې وليد، د مسکو په کلوب کې يې د مسکو سپين ږيري يې وليدل چې نه يې څه ځانګړې غوښتنې لرلې او نه يې کوم پلو تلوار کاوه، د مسکو عمر خوړلې ښځې، د مسکو پېغلې او د مسکو بنداړونو او د مسکو انګليسي کلوب، د ټولو تر ليدو وروسته يې ځان په خپل کور کې او د خپل کور په آرامۍ کې احساس کړ. د هغه لپاره مسکو کې ژوند آرامه، مينه ناک، بې غمه او د پخوانيو عاداتونو په شان و، لکه زاړه خيرن کميس سره چې څوک روږدی شوی وي هغه ته له هغو نه بېلېدل ورته ګران و.

د مسکو ټولو مخورو، اعيانو له زړو نه نيولې بيا تر ماشومانو پورې پيير، ته د يوه دېر ګران مېلمانه په توګه چې له پخوا ورته سترګه په لاره او ددوی په منځ کې يې ځای خالي و، هرکلي وواپه. پيير د مسکو د اعيانو لپاره تر ټولو مهربانه، بارحمه، هوښيار، خوشاله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پراخ زړی، ساده، صمیمي، روسي، نرم غاړی او ښاغلی و. د هغه جیبي بکس به څکه تل تش و چې هغه د ټولو بکس و.

د هغه د خیر او کرم دروازه د ټولو پر مخ پرانستې وه، هېڅ چا له هغه نه د (نه) خبره نه اورېدله. هغه،د هغو ننداړتونونو خرڅ چې به دده یا هغه له خوا جوړېدل، ورکاوه، کله ناکله خو یې آن ناوړه او کم ارزښته تصویرونه د یو او بل په سپارښتنه او دخوښۍ له مخې اخېستل او ټولو خیریه موسسو، ټولنو، ښوونځیو، د عیاشانو چړچو، د ماسونو ټولنو، کلیساوو، کتابتونونو او نورو نورو ته به یې د مرستې لاس ورغځاوه. که د هغه دوه انډیوالان چې د ده زیات پوروړي او ده پسې به یې ځارنه کوله نه وای، ډېر ژر به دیوالي شوای وای. داسې غرمنۍ او ماښامنۍ به نه وه چې دی دې په انګلسي کلوب کې نه وي، هغه به چې دوه بوتله مارګو نومي، نوي شراب وڅکل او پر څوکۍ کې به یې ډډه ولګوله، سمدلاسه به ترینه چاپیر شول، ټوکې ټکالې، خبرې او ناندرۍ به پیل شوې. هغه به هم دغو مرکو جرګو ته وررولوېد او په خپلو خوږو ټوکو او د زړه له کومې موسکا سره به یې سیالان سره پخلا کول، بل پلو له هغه نه پرته،د ماسونانو د ډلې ماښامونه بې شروشوره او غمجن وو... ټولو ځوانو ښځو او پېغلو ته څکه ګران و چې هغه نه یوازې له یوې ښځې یا نجلۍ سره چې پر مین شي، بلکې له ټولو، په تېره بیا له ماښامه وروسته په یو اندزه مهربانه او خواخوږی و. د هغه په اړه به یې ویل چې: ښه ځوان دی، خو نارینه نه دي....

پېیر هغه شان بې وزګاره چاړواکی و چې نور په سلګونو تنو په مسکو کې هغه ته ورته و. که اوه کاله مخکې کله چې هغه له بهر نه راستون شوی و، چا ورته ویلي وای، چې دې ته اړتیا نه شته چې د ژوند د تګ لوري لپاره ستونزې آوارې کړي او څه لټوي، څکه دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ لاره لا د وخته ټاکل شوې ده... هغه به يې سخت حيران کړای وای.... ايا دی هماغه څوک نه و چې په روسيه کې يې د جمهوريت د راتګ غوښتنه کوله؟ ايا دی هغه څوک نه و چې غوښتل يې ناپليون شي؟ ايا ده نه غوښته فيلسوف شي؟ ايا دی هغه څوک نه و چې ځان يې هغه سپهسالار ګاڼه چې غوښتل يې پر ناپليون بری ترلاسه کړي.؟ ايا دی هغه څوک نه و چې له فساده لرې بشري ټولنې يې غوښته او د هغې لپاره يې د نويو اخلاقو د روزنې لټونه کوله او د ځان د کمال رسولو لټه پسې سرګردانه و؟ ايا دی هغه څوک نه دی چې ښوونځي او روغتونونه يې جوړول او مرييان يې آزادول؟ خو ددې ټولو سره سره، هغه دا دي اوس د يوې بې وفا ښځې بډای مېړه، يو مستعفي چاروا کی، د مسکو د انګليسي کلوب غړی، د ښو خواړو او څکلو لېوال، ټولو ته ګران، د مسکو د اعيانو د ډلې يو مخور، چې تر خوړو وروسته ټنی خلاصې او پر څوکۍ بې غمه ډډه ولګوي. په نرمۍ پر دولت نيوکې وکړي، تر ډېرو پورې دا خبره منلې شو چې دې اوس د مسکو د ټولو تر پامه، يو بې وزګار ياور دی چې اوه کاله پخوا ده هم له هغو کرکه لرله.

کله به يې ځان په دې تسلاوه چې دا دي اوس دغه شان ژوند کوي، خو بيا به نور وحشتناکو خيالونو پسې واخيست، او دې ته به يې پام شو چې ډېرو کسانو چې دغه شان ژوند پيل کړي او دا لاره يې غوره کړې، خو دی خو هغه وخت ترې وتلی دی، چې نه وينښته ورته پاتې و او نه غاښونه. د وياړنو او غرور په وخت کې به يې چې کله د ځان په اړه فکر کاوه، هغه ځان چور بل ډول بربښېده او تصور به يې کاوه، چې له هغو نورو متقاعدو ياورانو نه چې ده پخوا هغو ته په سپکه کتل ډېر توپير لري... په مسکو کې تر څه مودې ژونده وروسته يې نور خپلو هم برخليکو انډيوالانو ته په سپکه نه کتل او کرار کرار يې له هغو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه پیدا کوله، درناوي یې کاوه او پر هغوی هم دا سې زړه خوږېده، لکه پرځان. پر پېیر نور د پخوا په شان د ناهیلو څپې او له ژوند د کرکې حالت نه راته، خو هماغه پخواني دردونو چې کله به یې پر ده یرغل کاوه، اوس د ده پر زړه کې دیره شوې او یوه شېبه یې هم په کراره نه پرېښوده. له ځانسره به یې ویل:

- دا د څه لپاره؟ ولې؟ په دې دنیا کې ژوند څه معنې لري؟ هغه به هره ورځ څو واره او په حیرت یې له ځانه دا پوښتنې کولې، هغه د ژوند ناسپړلو اړخونو ته ځیرېده، خو څنګه چې د خپلې تجربې له مخې پوهېده چې دا پوښتنې ځواب نه لري، نو ځکه یې په تلوار هڅه کوله، په هغو سترګې پټې کړي، په دې وخت کې به یې یا کوم کتاب راواخېست یا به کلوب ته لاړ او یا به اپون نیکولاوویچ ته ورغی، چې په ښار کې د خورو شویو آوازو په اړه له هغه سره وغږېږي.

پېیر به له ځانسره ویل:

- ایلن واسیلوفنا چې هېڅکله د خپلې ښکلا نه پرته د بل هېڅ چا او هېڅ شي په اړه فکر نه کوي او په نړۍ کې یو له احمقو نه احمقه ښځه ده، خو خلک هغه یوه خورا هوښیار او ځېرکه ښځه ګڼي او د هغې په وړاندې ملا ماتوي. ناپلیون بناپارت تر هغه پورې چې یو سترنومیالی و، خلکو هغه خوار ګاڼه خو همدا چې یو بې وزګاره لوبغاړی شو، اوس د فرانسې ټولواک غواړي هغه ته خپله لور په غیر شرعي توګه ورنکاح کړي. اسپانویان د کاتولیکو کشیشانو له لارې له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په ۱۴ مه یې فرانسویانو ته ماته ورکړې ده او فرانسویان بیا د هماغه کاتولیکو کشیشانو په برکت له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په هماغه ۱۴ مه نیټه یې پر اسپانویانو بری موندلی دی. زما ماسوني ورونه په خپلو ورونو قسم خوري چې چمتو دي، خپل سر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه له نورو سره په مرسته کې ځار کړي، خو کله چې چا لـه بې وزلـو سره د مرستې غړ وشي له خپل يو روبله هم تېرېدای نه شي.

... موږ ټول ځان د مسيح پيروان شمېرو ، د هغه قانون موږ د نورو ښښنې او خپلو همذاتو سره مينې او هغو ته درناوي ته وربولي، هغه قانون چې موږ هغه ته درناوي په ويـاړ څلويښت واره، څلويښت کليساوې په مسکو کې جوړې کړي دي. همدا پرون له زندانه تښتېدلی سړی مو وواژه، او د همدې ګناه ښښونکي قانون چوپړ يعنې کشيش سرتېري ته صليب وروړاندې کړ، چې د حکم د سر ته رسولو مخکې هغه مچ کړي. پېير په همدې اند ښښنو کې ډوب و ، که څه هم د دغه خبرو دروغ له هر ځايه او له هر چا ورته ښکاره ښکاره ښکاره شوی و ، او چا ته يې نوې والی نه لاره، ده هم ورسره عادت شوی و ، خو دی يې هر وار د يوه نوي شي په څېر په حيرت کې اچاوه. هغه به له ځانسره ويل:

- زما په دې دروغو او تېروتنو سرخلاصېږي، نو زه څنګه هغه ټول څه چې پرې پوهېږم، هغوی ته ووايم؟ دا کار ما په وار وار سره آزمايلی دی او هر وار په دې پوه شوی يم، چې هغوی هم زما غوندې د زړه له کومې پر دې پوهېږي خو يوازې هڅه کوي، چې ښکاره کړي چې دوی نه پوهېږي او دا ټول سم دي. خو زه څنګه وکړم؟ زه چېرته او چا ته پناه ورورړم؟

هغه د ډېرو خلکو په تېره بيا د روسانو هغه بدمرغه استعداد ، چې هر څه احساسوي، ښه احساسوه، هغه استعداد چې کولی شي مهرباني او رښتيا ووينې او باور پرې وکړي. هغه استعداد چې د هغه په مرسته په ژوره توګه دروغ او ظلمت ووينې او په ځان کې په هغو کې د ګډون توان وروزي. د ژوند ټولې هلې ځلې د هغه لپاره په ظلمت او دوکې پای ته رسېدلې. هرکار ته به يې چې لاس وراچاوه، د هغه د شور او دروغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به مخامخ کېده. هغه ته به يې خندونه جوړول، خو له دې سره سره يې بايد ژوند کړی وای او روزګار يې درلودلای. د ژوند د نه اوربدونکو جړو کړکيچ نور نو ورته د زغم وړ نه و، نو ځکه د آرامتيا هرڅه به چې پرمخ ورغلل، مخ به يې نه ترې اړاوه. هر بنډار ته يې لاره درلوده، شراب يې پريمانه څکل، انځورونه يې اخيستل او ودانۍ يې جوړولې او تر هرڅا نه يې زيات کتابونه لوستل. هرکتاب به چې په لاس ورته هغه يې لوسته، کتابونه يې په مينه او لېوالتيا لوستل. کورته به لا رسېدلی نه و، چې چوپړانو به جامې ترې واخيستې، ده به سمدلاسه بيا کتاب راواخېسته او لوسته به يې، لوسته به يې او تر هغه به يې لوسته چې ويده به شه. له خوبه وروسته بيا بنډارونه، اپلتې، کلوب، شراب، ښځې، بيا اپلتې، نانډرۍ، کتاب او خوب، دا هغه څه و چې دده په ورځنيو اړتياوو، آن په معنوي روحاني اړتياوو بدل شوي وو. که څه هم د زيات خورب والي له امله داکترانو هغه د شرابو له څکلو منع کړی و، خو بيا هم ده، پريمانه څکل. هغه به تر هغه چې څو جامونه پورته نه کړل، طبيعت به يې نه جوړېده او همدا سې پرله پسې به يې څو جامونه په سر واړول، يو ډول خوښي او مهرباني به پرې راخوره شوه او له خپلو خپلوانو او آشنايانو سره ډېره خواخوږې او مينه ناک شو. هغه به په ډېره آسانه هره شخړه بې له هغې چې د خبرې اصلی هدف ته يې پام شي، آواروله. ده به چې يو دوه جامه له ستوني تېر کړل، هغه خبرې به چې تر څو شېبو مخکې ورته ستونزمنې او کړکيچني بربښېده، خورا آسانه او آواربدونکي وبريښېدې...هغه يوازې د شرابو د نشې تر اغېز لاندې کولای شول وو ايي:

- دا پريښاني لنډ عمر ده، هرومرو يې په خوښيو بدلوم. ددې پريکړه ما پورې اړه لري، خير که اوس وخت نه لرم بيا به يې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېږي او هر څه به څرګند شي. او بیا دغه وخت هېڅکله نه را رسېږده.

سهار به یې چې نشه، والوته او ذهن به یې راتازه شو، د ژوند ټولې شخړې به یې بیا تر سترګو ناآوارېدونکې او ګوابنمنې وبریښېدې، نو ژر به یې کتاب راواخیست او په دې به ډېر خوشاله شو، که څوک یې دیدن ته راغلي وای.

کله به هغه کیسې وریاد شوې، چې د جګړې د ډګرونو د سرتېرو په اړه یې اورېدلې وې، هغه اورېدلي و چې کله به سرتېري په خپلو سنګرونو کې د دښمن تر اور لاندې و او څه یې له لاسه نه کېږي، نو دوی هڅه کوي، ځانته لوبې پیدا کړي، چې وکولای شي دغه ګوابن په آسانۍ وزغمي. د پېیر له انده دغه خلک ټول لکه د همدې سرتېرو په شان و، چې هڅه یې کوله، د ژوند له شره ځان وژغوري. یو د نوم او ویاړ لېونی و، یو ځان په جواریو کې هېراوه، یوه قوانین لیکل او بل به د ښځو په عیاشي کې ډوب و، یوه به هسې کومه لوبه کوله، بل به بیا آسونه زغلول، یو سیاست بایلود، بل ښکار ته لاس اچاوه، یو به په شرابو کې لمبېده او بل به ځان دولتي چارو کې بوختاوه. په دغو ټولو چارو کې باید نه د کوم سپکاوي او نه د کومې بل هغه زیات درناوي وشي. دغه ټولې چارې یو شان دي، خو غوره داده چې په هر ډول کولی شو، باید له ژونده ځان وژغورو. یوازې باید له ژوند سره له مخامخ کېدو او د هغه له ډاره او ګوابن نه وتښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ژمي په پیل کې سردار نیکولای اندرېوویچ بالکونسکي له خپلې لور سره مسکو ته راغي. سردار بالکونسکي د خپل تېر ویاړمن ژوند ، پوهې، ځانګړي او له نورو نه توپیر لرونکي شخصیت له کبله او په تېره بیا چې د ټولواک الکساندر په وړاندې ټولیز راپاربېدونکي خیالات کمېدونکي و ، د هغه د وطن پالنې او فرانسوي ضد خیالات له کبله د هغه ځای د مسکویانو په زړه کې ورځ تر ورځې زیاتېده. هغه د دغو کړو وړو له برکته و ، چې ډېر ژر، د ټولو د درناوي وړ او د مخالفینو په یوې غوره نښې بدل شو.

سردار په هغه کال ډېر زوړ شوی و او د زړښت نښې یې ډېر ژر ژر په کړو وړو کې راڅرګندېدې، بې وخته او ناڅاپه به وېده کېده، هره نوې پېښه به یې ژر ژر هېروله، حال دا چې پخوانۍ هغه یې ښې یادې وې... خو سره له دې کله به چې د غه بوډا په تېره بیا ماښام، کمیس او پوستین په غاړه، خولۍ پر سر او څنې پودر وهلې، د چای څکلو لپاره له کوټې راووت او د کوم چا په لمسون به یې په غوڅه ژبه د پخوانیو پېښو نقلونه پیل کړل، یا تر هغې نه په ترخه ژبه به یې د ورځنیو پېښو په اړه قضاوت کاوه، په ټولو مېلمنو کې به یې د ځان په وړاندې په یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندازه درناوي راپاراوه. د ده د کور پرتمینه ماڼۍ، د هغې لوړ او سینګار شوي دیوالونه، له خپلو ،تر انقلابه پخوانیو میزونو او څوکیو سره، له سینګار شویو چوپړانو، له دغه بوډا ، سخت زړي او د تېر قرن نه پاتې خاوند ، له دغې مهرباني او خوا خوږې لور او ښکلې فرانسوي ښځې سره چې دواړه د لمانځني تر کچې هغه ته درناوي درلود ، په میلمنو کې یو ډول درناوي او پرتم رالمسوه...

د شهزادګۍ ماریا لپاره په مسکو کې دغه کورنی ژوند خورا ګران تمامېده. هغه په مسکو کې له پاک زړو خدایي خدمتګارانو سره د مرکو ، خبرو اترو او زړه خوالې نه چې په لیسه ګورې کې یې درلوده، بې برخې شوې وه. د پلازمېنې ژوند هم د هغې لپاره کوم زړه راښکون نه درلود او نه یې تنده پرې ماتېده.

هغه مېلمستیاوو او بنډارونو ته نه تله او ټول په دې پوهېدل، چې پلار یې یوازې چېرته د تګ اجازه نه ورکوي او خپله هم د خپلو روغتیا ستونزو له کبله چېرته نه تله. له دې کبله نور نو چا مېلمستیاوو ، نڅاوو او بنډارونو ته نه بلله. شهزادګۍ ماریا ته نور نو د واده کولو هېڅ هیله پاتې نه وه. هغې ښه لیدل چې ددوی کورته، هغه یو نیم ځوان چې راځي او کېدای شي کوم ورځ ددې ریباري وکړي، څنګه ددې د پلار له قهر او غضب سره مخامخ کېږي. سردار نیکولا یوویچ څنګه هغوی سپکوي او ښکنځې یې. هغې نه کوم دوست درلود او نه کومه خورلنډه. مسکو ته په سفر کې له خپلو دوو دوستانو نه چې لرل یې، سخته خوابدې شوې وه. له دغو دوو نه یوه هغه یې پېغله بوري ین وه. د هغې پخوا هم هغه نه خوښېده او اوس خو یې هسې له پامه بده شوې وه. هغې تل هڅه کوله چې ځان لرې تربې وساتي. ددې بله خورلنډه، ژولیه نومېده، چې د مسکو اوسېدونکې وه. شهزادګۍ ماریا په تېرو پنځو کالو کې پرله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې هغې ته ليکونه ليکل. اوس يې له هغې سره د يدن شوی و او په ليدو سره يې له هغه نه سخت د پرديتوب احساس کړی و. ژوليه اوس د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، يو له خورا بدا يو مېړو لټوونکو پېغلو نه شوې وه، چې په مسکو کې يې سخت نوم ګټلی و. ډېر ځوانان به پرې راټول وو، او هغې داسې تصور کاوه چې دغه ځوانان تازه د هغې په پوهه او هوښيارتيا پوه شوي دي. ټول به پسې روان وو. د هغې د ځوانۍ د پسرلي وروستۍ شپې ورځې وې او داسې يې انګېرله چې د واده وروستی بخت يې له لاسه وزي. هغې تصور کاوه که همدا اوس يې بخت ونه غوړېږي، بيا به ژوند کې د واده کولو نيکمرغي ور په برخه نه شي. شهزادګۍ ماريا به هره پنجشنبه په خورا خواشينۍ دا په زړه کول، چې نور نو هغې ته هېڅوک پاتې نه دي چې دا ليکونه ورته وليکي، ځکه ژوليه خو همدلته وه، د اونۍ يو وار به يې سره ليدل، خو د هغې له خبرو اترو او د زړه خوالي نه به يې هېڅ خوند نه اخيسته.

... شهزادګۍ ماريا دلته هېڅوک نه لرل، چې ورسره د زړه خواله وکړي او پر خپل زړه د غمونو بار پېټي له هغو سره وويشي. نه يوازې دا چې پر زړه بار پخواني پېټي يې نه سپکېدل، د نويو غمونو او اندېښنو بارونه به نور هم پرې ورکوټه کېدل. د سردار اندرې د راستنېدلو او د هغه د واده نېټه رانېږدې کېده. هغې نه يوازې د خپل ورور سردار اندرې هغه سپارښتنې په ځای کړې نه وې، چې پلار بايد واده منلو ته قانع کړي، بلکې د ناتاشې رستوف هرې يادونې، بوډا سردار لېونی کاوه او له حال يې ويسته. هغه به غضب اخيست. د شهزادګۍ پر نورو غمونو يو بل نوی غم هم وربار شوی و. دا غم هغه زده کړې وې چې دې خپل وراره کمکي شپږ کلن وراره ته ويل يې. هغې له وراره سره په خپلو کړو کې، د پلار هغه سختې او تندي موندله، چې دې ټول ژوند ليدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په وار وار هغې ځان ته ویل چې د زده کړې په وخت کې به وراره ته په قهر نه شي، خو هر وار به یې چې د الفبې کتاب راواخیست، له هغه سره به کیناسته، د فرانسوي ژبې الفبې به یې پرانسته او دومره به یې تلوسه شوه، چې څومره ژر کېږي، بې له هر ډول زیاره خپله ټوله پوه وراره ته چې د ترور له قهره یې وحشت درلود، په یو وار سره ورولېږدوي. ماشوم به خپله آرامي له لاسه ورکوله، شهزادګۍ ماریا به هم ورودانګل، په قهر به شوه، چغې به یې وهلې او ماشوم به یې په یوه پښه د کوټې کوم کونج کې دراوه. خو همدا چې هغه به یې په کونج کې ودراوه، خپله به په ژړا شوه او په خپله به له خپلو کړو او طبیعت نه بېزاره شوه. نیکولای جان به د هغې د اوښکو په لیدو په ژړا شو او د هغې له اجازې نه پرته به د کوټې له کونجه وخوځېد، هغې ته به ورغی، په اوښکو د هغې لامده لاسونه به یې د هغې له مخې لرې کړل او تسلي به یې کړه... که د شهزادګۍ ماریا پلار دا دې ته اړوله چې ټوله شپه په ګونډو تېره کړي، یا یې دا وهله، یا یې دې ته اړوله چې لرګي یا اوبه راوړي، هېڅکله به یې په زړه کې تېر شوي نه وای، چې دا کوم درونډ له زغمه لرې یا له ظلمه ډک کار دی، خو دغه هرڅه ځکه ګران، زورونکي ،هوکې بې ساري زورونکي دي چې،وراره ته هغه ګران دی، نو ځکه د هغه زورولو دا هم زوروله... په دې وروستیو وختونو کې شهزادګۍ ماریا ته یو بل غم هم پیدا شوی و. دا غم، له خپلې مینځې پېغلې بورې ین سره ددې د پلار خورا زیات نېږدې والی و. دغه ټوکیز ډوله خبره د لومړي ځل لپاره هغه وخت وا اورېدل شوه چې مشر سردار له ناتاشې رستوف سره د خپل زوی سردار اندرې د واده د تکل د خبرو ،تر اورېدو وروسته کړې وه. هغه، هغه وخت ویلي و:

- که سردار اندرې، له دغې نجلۍ سره واده وکړي، دی به هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې بورې ين سره واده وکړي. د هغه خپله دغه ټوکه ډېره خوښېدله او په دې وروستيو وختونو کې يې په پرله پسې توګه (د شهزادګۍ ماريا په اند يوازې ددې د زوروولو لپاره) ددې تر مخې پېغله بورې ين ډېره نازوله او له خپلې لور نه خوابدي به يې له هغې سره په مينه کې څرګندوله.

يوه ورځ په مسکو کې بوډا سردار، د شهزادګۍ ماريا تر مخې (هغې داسې وانګېرله، چې هغه لاسي دغه کار وکړ) د پېغلې بورې ين لاس ښکل کړ، هغه يې ځان ته ورنږدې کړه، وې نازوله او په غېږ کې يې ونيوله. شهزادګۍ ماريا سرسامه او کوټې ته وتښتېده. له دې پېښې نه لا څو دقيقې تېرې نه وې، چې پېغله بورې ين دې پسې راغله، په موسېدو موسېدو او خندا يې هغې ته د کومې خوښۍ خبرې پيل کړې. شهزادګۍ ماريا په چټکۍ له سترګو اوښکې پاکې او په ټينګو قدمونو پېغلې بورې ين ته ورنږدې شوه، داسې بربښېده چې خپله هم نه پوهېده چې څه کوي، په تلوار، لوړ او بې واکه غږ يې، په چغو چغو پردغې فرانسوي نجلۍ غږ وکړ:

- دا بې حيايي ده، دا بې شرمي ده، دا سپکاوي دی چې د هغه له کمزوروالي نه داسې بې ځايه ګټه...

خپلې خبرې يې لا پای ته نه وې رسولې چې ژړا او ساندو د هغې ستوني راونيو، خو هغې چغې کړې:

- ووزه، ناولئ، وزه زما له کوټې نه، ووزه، د باندې ووزه.

بله ورځ مشر سردار له لور سره يوه خبره هم ونه کړه او د هغې دې ته پام شو، چې د غرمې په ډوډۍ کې هغه چوپړانو ته سپارښتنه وکړه چې د ډوډۍ ويش له پېغلې بورې ين نه راپيل کړي. تر ډوډۍ نه وروسته چې کله شربت ويشل کېده، د عادت له مخې، تر هر چا نه د مخه لومړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ته قهوه ورووړه، مشر سردار ناځاپه له قهره تک سور شو، چغه یې کړې، په لېوني غږ یې د فلیپ نومي چوپړ خوا ته ورودانګل، او سپارښتنه یې وکړه چې هغه پوځ ته ولېږئ، چې سرتېري شي.

مشر سردار چغې وهلې:

- غوږونه مو کاڼه دي، تاسو ته بیا بیا وایم، تاسو ته وایم، هغه (پېغله بوري ین) د دې کور لومړنۍ مېرمن ده، هغه تر ټولو نه ما ته نېږدې دوست دی.

هغه چې له قهره خوتېده د لومړي ځل لپاره یې په دې حال، شهزادګۍ ماریا ته مخ وروا ړاوه او بیا یې چغه کړل:

- خدای مه کړه که یو ځل بیا د پرونۍ شپې په شان بیا ځان ته دا حق ورکړې او هغې ته څه ووایې، بیا به نو ګورئ او پوه به شې چې د دې کور اصلي واکمن څوک دی، څه ورکه شه، چې مردار مخ دې ونه وینم، لاړ شه او بښنه ترې وغواړه !

شهزادګۍ ماریا له امالیا افګینیفنا او له پلار نه بښنه وغوښته، هم د ځان په خاطر او هم د فلیپ په خاطر، چې له هغه یې د مینځګړیتوب هیله کړې وه. په دغه شان شېبو کې د ماریا په ګوګل کې یو ډول د ځان ښندنې ویاړ او غرور راپارېده. په همداسې شېبو کې ناځاپه، همدا پلار چې دې په زړه کې یې هغه بې رحمه ګاڼه، غانده یې، د دې خوا ته یې لاس غځاوه چې خپلې عینکې چې د ده خپلې مخې ته پرتې وې، واخلي، لاس به یې عینکو تر څنګ دا خوا هغه خوا ځکه ښوراوه، چې ده هغه نه لیدې، یا هغه څه چې څو شېبې مخکې تېر شوي و، وریادولی یې نه شو، یا به یې پښې ربړدېدې او په لاره به تلای نه شو، یا به یې شاو خوا کتل، د ده، دغه حال چا لیدلی نه و، یا کله به چې پر میز مېلمانه نه وو، چې دی بوخت وساتي، خوب به یووړ، ناځاپه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویده شو ، دستمال به یې له لاسه ولوېد ، رېږدېدونکی سر به یې قاب ته ورونښوید ، نو هغه وخت به شهزداګۍ ماریا په زړه کې ویل:

- هغه زړو او ضعیفه دی او زه ځان ته حق ورکوم، هغه وغندم.
په دغه شان شېبو کې به یې له ځانه زړه بد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

۱۸۱۱ کال و چې يو فرانسوي ډاکتر مسکو ته راغي او خورا نوم يې وګاټه. هغه ځګه ونه، ښکلی، مهربانه او د زياترو فرانسويانو په شان، هغه شان چې په ټول مسکو کې يې سره ويل، د طبابت په چارو کې بې جوړې او نوم يې متيفه و. د مسکو د مخورو او اعيانو په کورونو کې هغه ته نه د طبيب، بلکې د يو سيال په څېر هرکلی ويل کېده.

مشر سردار نيکولای اندرېوويچ چې تل يې د خپلې زمانې په ډاکترانو ملنډې وهلې وې، د پېغلې بوري ين په خوښه هغه خپل کورته پرېښود او آن له هغه سره عادت هم شو. ډاکتر متيفه به، په اونۍ کې دوه واره، د هغې د ليدنې کتنې لپاره راته.

يوه ورځ چې د نيکولای د نامه ورځ و. (هر نوم خپله ورځ لري) د مسکو ټولو اعيانو او مخورو په دغه ورځ د مبارکۍ لپاره دده کور ته د ورتګ تکل کړی و او د ده د کور د ودانۍ خواته راټول شوي وو، خو مشر سردار سپارښتنه کړې وه چې يوازې هغه څوک به ده ته ورپرېږدئ او دی به يې مني، چې ده يې نوم ليکلی او شهزادګۍ ماريا ته يې سپارلی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داکتر متیفه، چې لا سهار مبارکۍ ته راغلی و، د خپل داکتر والي په دریغ کې، ځان له دغو بندیزونه آزاد ګڼلی... او د مشر سردار مبارکۍ ته ورسېدلی و. له بده بختـه هغـه ورځ له سهاره د مشر سردار طبیعت خټه و او له غرمې نه مخکې یې د کور پر هر غړي کومه نیوکه کړې وه او داسې یې ښودلې وه چې ده ته دوی چې څه وایي، دی نه پرې پوهېږي او دی هم چې څه وایي نور نه پرې پوهېږي. شهزادګۍ ماریا په بشپړه په دې ډاډه وه چې د هغه ددغه شان خټه طبیعت پای، په یوه ناڅاپه غضب او لېونتوب لکه څوک چې د ډک توپک تضمین نه کوي، پای ته رسېږي. له سهاره هغه د پلار کوټې ته تله او راتله او دغه ډز تـه سترګې په لارې وه. د داکتـر تـر راتګه پورې هر څه په خیر تېر شول. وروسته له هغه چې داکتر راغي، د مشر سردار کوټې ته ورننوت، شهزادګۍ ماریا یو کتاب راواخیست او د هرکلیو د کوټې د دروازې شاته کېناسته. دې له هغه ځایه کولی شو، هغه څه واورې چې د پلار په کوټه کې تېرېدل.

هغې لومړی د متیفه غږ واورېد، بیا یې د پلار او تر هغه وروسته دواړو غږونه غبرګ او هم مهاله د کوټې دروازه په خړس راخلاصه شوه. د متیفه وحشت اخیستې څېره سره له تور ښایسته کاکله په دروازه کې رابښکاره شوه او هغه پسې مشر سردار چې خپله لوړه خولۍ یې پر سر، اوږد کمیس په غاړه، څېره یې له قهره نه پېژندل کېده، سترګې یې له خپل حاله وتلې وې، هغه پسې راووت.

سردار ناري وهلې:

- نه پوهېږئ؟ خو زه ښه پوهېږم! د بناپارت چوپړه! فرانسوي جاسوسه! ورکېږه، له سترګو مې ځان پناه کړه! تا ته وایم ژر کوه! وزه له کوره مې ووزه او دروازه یې په خړس ورپسې ورپورې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متیفه، اوږې پورته وا چولې او د پېغلې بوري ین خواته، چې د سردار د چغو په اورېدو یې له ګاونډي کوټې نه راداننګلي و، ورغي او وې ویل:

- د سردار حال خورا ښه نه دی، صفرا، د وینې دربدل، د سکتې امکان! مګر ښه به دا وي چې آرامه او سئ! تاسو مه ډارېږئ، که وشول، سبا به بیا راشم. د چوپتیا په نښه یې ګوته پرشونډو کېښود او په تلوار د باندې لاړ. د دروازې له شا نه د سردار د ګامونو د ډبهاري، د شروشور او ښکنځلو غږ راته، چې ویل یې:

- جاسوسانو، خاینینو! هرې خواته جاسوسان خواره شوي دي! اوس څوک په خپل کور کې هم یوه شېبه موږ په کراره نه پرېږدي، او امنیت نه لرو.

مشر سردار د متیفه تر تګه وروسته، شهزادګۍ ماریا ځانته وروغوښته او خپل زړه یې ښه پرې تش کړ. د شهزادګۍ ماریا ګناه دا و چې دغه جاسوس اجازه ورکړې وه چې دده کوټې ته ورشي. هو کې، ده خپله ویلي و، ایا ده سپارښتنه نه وه کړې، هېڅ هغه چا ته چې نوم یې ده د مېلمنو او رابلل شویو کسانو په ډله کې نه وي لیکلی، ده ته د ننوتلو اجازه ورنه کړي؟ دغه احمق سړي ته چا اجازه ورکړې وه چې ده ته ورننوزي؟ دا ټول د هغې (شهزادګۍ ماریا) له لاسه دي. هغه ویل:

- تر هغه پورې چې هغه (شهزادګۍ ماریا) وي، دی به یوه شېبه هم په کراره نه وي، آن هغه نه پرېږدي چې په کراره مړ شي.

- نه لور جانې! موږ باید سره جلا شو! ته په دې ښه پوهېږئ، زه نور نو د دغه شان ژوند زغم نه لرم!

بوډا دا وویل او له کوټې نه ووت. داسې یې وانګېرله چې ګواکې کېدای شي لور یې بیا په کوم ډول نه په کوم ډول زړه وکړي او څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایي، بېرته راوګرځېد ، هڅه یې وکړه چې آرام وبرېښېږي، په خورا کراره ژبه یې وویل:

- کېدای شي تصور وکړې چې دا خبرې مې له قهره کړي دي، نه، نه، دا ده، ګورئ چې آرام او کراره یم، دا خبره مې خورا په هوښیارۍ کړې دي. څه، څه لاړه شه او ځان ته کوم ځای پیدا کړه. خو آرامي یې پای ته ورسېده، په یوه یاغي قهر یې چې کېدای شي له یوه مینه ناک زړه نه را پاڅېدلی و، په داسې حال کې چې له غضب یې سوکونه تړلي و، په خورا لوړ آواز او چغه وویل:

- ولې یو لېونی نه پیدا کېږي، چې دغه وکړئ؟ دروازه یې په زوره ووهله او پېغله بوري ین یې ځانته وروغوښته. نور نو دهغه له کوټې نه کوم غږ وانه ورېدل شو.

د ماسپښین دوه بجې وې چې د ده له خوا شپږ تنه تاکل شوي مېلمانه د غرمنۍ لپاره راغلل. دغه مېلمانه، پېژندل شوی ګراف راستوپچین، شهزاده لوپوخین سره له وراره او جنرال چاتروف چې د سردار د خدمت د دورې انډیوال و، له ځوانانو نه، یو پییر او بل باریس دروبتڅکوي وو.

باریس چې څو ورځې مخکې، د خپلو رخصتیو د تېرولو لپاره مسکو ته راغلی و، غوښتل یې چې له سردار نیکولای اندریوویچ سره پېژندګلوي پیدا او د هغه پام یې لا د مخه دومره ځانته وراړولی و چې د خپل عادت برخلاف چې ځوان مجردان هېڅکله خپل کورته نه وربولي، دی ده ته ورشي.

د سردار بالکونسکي کور که څه هم د اشرافي بنډار ځایونو په ډله کې نه راته، خو داسې یوه کوچنی ځای و چې هومره د بنډارچیانو د پام وړ نه و، خو هغه ته لاره موندل ویاړ ګڼل کېده. په دې خبرې یوه اونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا باریس هغه وخت پوه شوی و، چې د ستړي قوماندانۍ قوماندان د ده په مخ کې راستوپچین ته بلنه ورکړه چې د نیکولای د جشن په ورځ، غرمنۍ له ده سره تېره کړي، خو راستوپچین ورته ویلي و:
-په دغه ورځ زه تل د نیکولای اندرېوویچ درناوي ته ورځم.
ستر قوماندان ځواب ورکړی و:
ښه، ښه وبښئ،روغتیا یې څنګه ده؟
د دغه کوچنۍ ډله ،خلک چې د غرمنۍ نه مخکې، په پخواني دود جوړه شوې، لوړ چت او زړو میزو او څوکیو لرونکې کوټې کې راټول شوي وو، داسې یوې قضایي ډلې ته پاتې کېدل چې د قضا یوې پرتمینې غونډې ته راټول شوي وي. ټول چوپ و، که څوک غږېده هم خورا په کراره غږېده. سردار نیکولای اندرېوویچ په کراره، چوپه خوله،خو په جدي ښه راووت. شهزادګۍ ماریا تر پخوا نه چوپه او با حیا برېښېده. مېلمانه په خورا احتیاط له هغې سره د غږېدا تکل کاوه، ځکه لیدل یې چې هغه له دوی سره د خبرو لپاره هېڅ ډول لېوالتیا نه ښیي. یوازې ګراف راستوپچین و چې د خبرو اترو لړۍ یې تازه ساتله، هغه له ښاري خبرونو نه راپیل، بیا تر سیاست پورې په هر څه کې غږېده.
لوپوخین او عمر خوړلی جنرال به، کله ناکله په خبرو کې ګډون کاوه، سردار نیکولای اندرېوویچ داسې غوږ نیولی و، لکه مشر قاضي چې د نورو ګزارش ته غوږ او یوازې کله کله په چوپیتیا او کله هم په کومې لنډې خبرې دا ښیي چې ده ته وړاندې شویو او اورول شویو خبرو ته یې پام دی.
له خبرو اترو نه داسې څرګندېده، چې په دې ډله کې ټول راټول شوي کسان له هغه څه نه چې په سیاسي بهیر کې کېږي، ناراضه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی په تصور ورځ تر ورځې هر څه د خرابۍ پلو روان دي، خو د حيرت او تعجب وړ خبره دا وه چې کله به خبره ټولواک ته ورسېده، وياند به يا خپله يا د بل چا له خوا دربدو او چوپيتيا ته اړ کړل شو.

د ډوډۍ په وخت کې خبره وروستيو سياسي حالاتو، د ناپليون له خوا د (اولوينبورګ) لاندې کولو او د روسيې د دربار له خوا د اروپا ټولو دربارونو ته د ناپليون په اړه د يو ترخه يادد ښت لېږلو ته ورسېده.

ګراف راستوپچين وويل:

- ناپليون له اروپا سره داسې کړه کوي لکه د سمندرونو يو غل يې چې د بېړۍ د لاندې کولو لپاره کوي. هغه خپله دا خبره څو واره پرله پسې تکرار کړه:

- دا د اروپا د شاهانو اوږد صبر او په هر څه سترګې پټول، خورا حيرانونکي دي، خبره اوس د عيسويانو مذهبي مشر پاپ ته رسېدلې، ناپليون بې له هغه چې وشرمېږي، غواړي د کاتوليکانو مذهبي مشر راوپرزوي، خو دوی ټول چوپه خوله ورته ګوري. يوازې زموږ ټولواک دی چې د اولوينبورګ د شهزاده د لاندې کولو په وړاندې يې غږ پورته کړی او هغه هم... او ګراف راستوپچين ناڅاپه چوپ شو، هغه داسې احساس کړه، چې دی هغه برېد ته رسېدلی، چې نورنو له هغه اوښتل او د نيوکو اجازه نه شته.

سردار نيکولای اندرېوويچ وويل:

د لاندې شوي اولوينبورګ په ځای يې د مراسمو لپاره بل ځای ښودلی دی. هغه شان لکه ما چې خپل مريیان له ليسه ګوري نه، بوګوچارې او يا ريزان ته ولېږل، دوی هم له (شهزاده) سره همداسې کوي.

باريس چې په خورا درناوي مرکې ته راګډ شو، وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د الوینبورګ شهزاده دغه بد مرغي په عجیبه صبر او مېړانې زغمي. هغه دا خبره څکه وکړه، چې له پترزبورګ د راتګ نه مخکې یې د شهزاده د دیدن ویاړ په برخه شوی و. سردار نیکولای اندرېوویچ دغه ځوان ته داسې وکتل، چې ګواکې غوښتل یې څه ووایي، خو بیا یې دا فکر وکړ چې هغه د ده د خبرو لپاره لا ډېر ځوان دی.

ګراف راستوپچین په داسې یوې ژبه چې ګواکې څوک د کومې آشنا پېښې په اړه خبرې کوي وویل:

- ما د الوینبورګ د پېښې په وړاندې زموږ د سخت غبرګون یادداښت ولوست، زه د دغه یادداښت د لیکنې له انشایي ضعیفوالي نه په حیرت کې شوم.

پېیر د سادګۍ په یوې حیرانتیا، راستوپچین ته کتل او په دې نه پوهېده چې د دغه یادداښت د لیکنې د انشا ضعف دی ولې حیران کړی دی، هغه وویل:

- ښاغلیه ګرافه! زه په دې نه پوهېږم، چې د یادداښت د انشا ضعف څه اهمیت لري، اصل خبره په متن کې ده. متن باید غوره او معني لرونکي وي.

ګراف راستوپچین ځواب ورکړ:

- ګرانه! چېرته چې پنځه سوه زري پوځ راټولوې، هغو ته به په ښه ښکلی توګه لیکل ګرانه خبره نه وي. او پېیر په دې پوه شو، ولې د یادداښت ناښکلې لیکنې د ګراف خاطر خته کړی دی... خبرې اترې اوږدې، خو بالاخره یې وروسته له کباب شویو غوښو او کچالانو شامپاین (نرم شراب) راوړل، ټول له خپل ځایه پاڅېدل او بوډا ته یې مبارکي وویله. شهزادګۍ ماریا هم هغه ته ورنږدې شوه.

مشر سردار په ساړه او کړکیچن غلچک هغې ته وکتل او خپل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونځو ډک او خریل شوی مخ یې هغې ته وروړاندې کړ. د هغه د څېرې ټول حالت لور ته ویل چې د دوی سهارنۍ خبرې یې هېرې شوې نه دي، سهارنۍ پریکړه په خپل ځای پاتې وه، خو یوازې او یوازې د مېلمنو له برکته هغه او س نه غواړي د هغه په اړه وغږېږي.

تر ډوډۍ نه وروسته کله چې دوی قهوه خانې ته لاړل، ټول یو ځای کېناستل.

سردار اندرې نیکولایوویچ کې، یو شور او لېوالتیا راوپارېده او د پېښېدونکې جګړې په اړه یې خپل نظر واوراوه.

هغه وویل چې له ناپلیون سره به زموږ جګړه تر هغه وخته بد مرغه او بې ګټې وي، چې موږ له المانیانو سره د ټلواله او ملګرتیا غوښتنه او د تیلزتسکي د تړون له مخې د اروپا په چارو کې ځان ته د لاسوهنې حق ورکوو. موږ باید نه د اتریش لپاره او نه د اتریش سره جګړې ته ورګډ شو، زموږ بهرنۍ سیاست باید ټول په ختیځ کې پیاوړی، خو د بناپارت په وړاندې یوه لار لرو، په پولو کې قوي پوځ او پیاوړی سیاست. په دغه شان یو دریځ کې به بناپارت هېڅکله د ۱۸۰۷ کال په شان بیا پر موږ د تېري زړه ونه شي کړای.

ګراف راستوپچین وویل:

- ښاغلیه سرداره !موږ کله کولای شو ،له فرانسویانو سره وجنګېږو ؟ایا موږ کولې شو د خپلو ښوونکو او پیرانو په وړاندې ودرېږو ؟ زموږ ځوانانو ته وګوره ! زموږ پېغلو ته لږ پام وکړه ! فرانسویان زموږ خدایان او پاریس زموږ لپاره جنت دی.

هغه خپل غږ د دې لپاره لا پسې لوړ اوه، چې ټول یې واوري:

- کالي مو فرانسوي دي، خیالات مو فرانسوي دي او احساسات مو فرانسوي دي ! ښه ده تاسو متیفه له څټه نیسي او له کوره یې باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرانسوي دی، خو پېغلې او ښځې خو هغې پسې مندې وهي او ورته په ګونډو دي. هو کې جلالتمابه سرداره ! کله چې سړی دې ځوانانو ته ګوري، زړه يې غواړي چې د ستر پيتر سوټی له موزيم نه راواخلي او په روسي ډول د هغوی لاس او پښې او ډډې ښې پستې کړي، چې بيا دا لېونتوب ونه کړي.

ټول چوپ شول او مشر سردار چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، راستوپچين ته کتل او له هغه سره يې د ملګرتيا په نښه سر ښوراوه.

راستوپچين په خپلې ځانګړې چټکۍ سره پاڅېد . لاس يې مشر سردار ته وروغځاوه او وې ويل:

- ښه، که اجازه راکړئ جلالتمابه، نور به نو درنه لاړ شو . ستاسو روغتيا او اوږد عمر غواړو.

مشر سردار د هغه لاس په خپل لاس کې کېښکود . خپله بشره يې د ښکلولو لپاره هغه ته وروړاندې کړه او وې ويل:

- ګرانه د خدای په امان ! ستا دا خبرې لکه ښکلی ساز تل د زړه په غوږو اورم. او له راستوپچين سره نور هم پاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

شهزادګۍ ماریا د هرکلو په کوټه کې ناسته او د بوډاګانو خبرې اترې او غیبتونه یې اورېدل.
هغې د دغو خبرو نه په یوه هم نه پوهېده او سر یې نه پرې خلاصېده. هغې یوازې د یو شي په اړه فکر کاوه او هغه دا و، نه چې مېلمانو له دې سره د پلار په خوابدۍ پوه شي. د هغې آن لا د دروبتشکوي (چې د دربېیم وار لپاره د دوی کورته راغلی و) هغې مهربانۍ او خواخوږۍ ته هم پام شوی نه و، چې د غرمنۍ په وخت کې یې له دې سره کړې وه.
شهزادګۍ ماریا په پریشان او پوښتنیز غلچک پېیر ته وکتل، هغه چې موسکا یې پرشونډو خوره او خولۍ یې په لاس کې وه او د مشر سردار تر وتلو نه وروسته دواړو یوازې پاتې شوي و، هغې ته ورنږدې شو. پېیر له خپل غټ ځان او ځوربوالي سره، په څوکۍ کې د هغې تر څنګ ځان وروا چاوه او وې ویل:
- اجازه ده، چې لږ نور هم کېنم؟
شهزادګۍ ماریا ځواب ورکړ: اخ، کېنه! د هغې غلچکو له هغه پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا هېڅ شي ته پام نه شو؟

پيير چې تر غرمنۍ نه وروسته يې طبيعت ښه جوړ و، خپلې مخې ته يې کتل، کرار کرار يې خندل او وې پوښتل:

- شهزادګۍ! تاسو دغه ځوان له پخوانه پېژنئ؟

- کوم ځوان؟

- دروبتځکوي.

- نه، ډېره وخت نه کېږي.

- ښه، هغه مو خوښېږئ؟

- هو کې په زړه پورې او ښه ځوان دی...

شهزادګۍ ماريا چې لا د خپل پلار د سهارنۍ شور په خيالو کې ډوبه وه، وې ويل:

- پوه نه شوم ځنګه مو د هغه په اړه وپوښتلم؟

- له دې کبله چې ما هغه پسې څارل او يو څه ته مې پام شو، ځکه چې د پترزبورګ يو ځوان هسې له هغه ښاره، مسکو ته د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره راځي، د هغه هدف دلته د يو بډايې ناوې پيدا کول هم دي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- او تاسو هغه پسې څارل؟ په زړه پورې خبرې ته مو پام شوی دی؟

پيير چې هماغه شان خندل، وويل:

- دغه ځوان پرته له دې اوس بل کار نه لري، هر چېرې چې بډايې پېغلې دي، دی هماځته ښوري. زه اوس لکه کتاب پر هغه پوهېږم، اوس په شک کې دی، چې پر چا بريد وکړي، د تا پلو ته راشي او يا د پېغلې کاراګينا خواته ورشي. ځکه د هغوی کورته هم پرله پسې ځي راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- عجبه ده، د هغو کورته هم ځي راځئ؟

- هو کې ډېر زيات. تاسو د نجونو د زړونو د لاس ته راوړلو په نويو لارو چارو پوهېږئ؟

شهزادګۍ ماريا وويل: نه!

پېير وويل:

- اوس ددې لپاره چې د مسکو د نجونو خوښ شي، بايد ځان لږ شانته سودايي ښکاره کړې او د غه ځوان چې کله د پېغلې کاراګينا په مخ وي، ډېر سودايي برېښي.

شهزادګۍ ماريا چې د پېير مهرباني خبرې ته کتل او هماغه شان په خپلو غمونو کې ډوبه وه، وې ويل:

- رښتيا وايئ؟

هغې په زړه کې وويل:

- که مې دا پريکړه کولای شوای چې پر خپل زړه د بار غم پېټې له چا سره وويشم، څومره به ښه شوي وای، څومره به مې زړه غوښتل چې همدې پېير ته د زړه ټول حال ووايم، هغه څومره مهربان او زړه سواندی سړی دی. زړه به مې تش شوی وای، که هغه راته ويلي وای چې څه وکړم!

پېير وپوښتل:

له هغه سره به دې واده کړی وای؟

شهزادګۍ ماريا چې اوښکې يې له سترګو راشېوه شوې داسې چې آن دې خپله هم دراتوبېدو هيله نه لرله، ناڅاپه وويل:

- اخ، د خدای لپاره ګرافه! تاسو څه وايئ؟

په ژوند کې مې کله داسې شېبې هم وې چې زړه مې غوښتل هرڅوک چې وي، زه واده ورسره وکړم. پوهېږي، دا څومره ګرانه ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو څوک درته ګران وي او داسې وانګېرې (په دې شېبه کې يې له ژړا نه آواز په ربړېدو شو) چې هغه ته پرته له خوابدي رسولو بل هېڅ نه شې کولای، په تېره بيا چې په دې پوه شوي چې د دغه حالت د بدلول دې هم له لاسه نه کېږي. نو هغه وخت پرته له دې بله لاره نه پاتې کېږي، چې هر څه پرېږدې... ترينه لاړ شې، خو زه به چېرته لاړ شم؟ زه هېڅوک نه لرم.

- تاسو څه وايئ، شهزادګۍ په تاسو څه شوئ دئ؟

خو شهزادګۍ پرته له هغه چې څه وو ايي په ژړا شوه.

- زه نه پوهېږم نن په ما څه شوي دي، زما خبرو ته غوږ مه نيسئ او هغه څه مې چې ويلي هغه هم هېر کړئ.

د پېير ټوله خوشالي په خواشينۍ بدله شوه. په خورا پريشانۍ يې له هغې نه پوښتنې کولې او هيله وکړه چې ده ته خپل زړه تش او ټول غمونه ورته وو ايي. خو شهزادګۍ ماريا پرله پسې خپله دا يوه هيله تکراروله چې ددې نه اوربدلې خبرې هېرې کړي او خپله يې هم په ياد نه و چې څه يې ويلي دي. او ددې يوازيني غم هم دا دی چې د سردار اندرې واده به، د پلار او زوی اړيکي خورا کړکيچن کړي.

شهزادګۍ ماريا ددې لپاره چې خبره بل پلو واړوي، وپوښتل:

- تاسو د رستوف د کورنۍ په اړه څه اوربدلي دي؟ ما اوربدلي دي چې هغو به ژر راشي او اندرې ته هره ورځ سترګه په لاره دي. زه هيله لرم چې هغوی دلته سره وګوري.

پېير پوښتنه وکړه:

- هغه به اوس دې ټولو خبرو ته په کوم نظر ګوري؟

د هغه له کلمې نه د پېير مقصد مشرسردار او د هغه سخت دريځ و. شهزادګۍ ماريا پرته له هغه چې ځواب ورکړي، سر يې وښوراوه.

شهزادګۍ ماريا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه کولای شو وکړو؟

څو میاشتې وروسته یې یو کلنه موده پوره کېږي، حالت هم کوم ښه زیري نه لري. زما غوښتنه دا ده چې خپل ورور د لیدنې د لومړیو شېبو نه وژغورم. زما هیله دا ده چې ژر تر ژره راورسېږي او زه ناتاشا ووینم. ګوره! کولې شې راته ووایې، لاس دې په زړه کېږده او رښتینې خبره راته وکړه، دا نجلۍ څنګه نجلۍ ده؟ تاسو د هغې په اړه څه فکر کوئ؟ هر څه چې د هغه په اړه پوهېږې ټول رښتیا راته ووایې. تاسو خو پوهېږئ، چې ورور مې، سردار اندرې څومره لوی پېښې ته اوږه ورته کړې او د پلار د خوښې بر خلاف یې له ناتاشې سره د واده کولو تکل کړی دی، زه غواړم په هر څه پوه شم.

پېیر د یوې ناڅرګندې غریزې له مخې، داسې احساس کړه، چې د ناتاشا په اړه د شهزادګۍ ماریا دغه پرله پسې پلټنې، شک او ګمان، ددې ښنه ده چې د خپلې راتلونکې وریندارې په اړه ددې په زړه کې هم ډېرې خبرې دي او هیله یې لرله چې پېیر ي دهغه د ورور دا خوښه ونه مني، خو پېیر هغې ته هغه څه وویل چې زړه یې احساسول نه دا چې د عقل تلې تلل، هغه خپله پوه نه شو، چې ولې تک سور شو، خو وې ویل:

- نه پوهېږم، ستا دې پوښتنې ته څنګه ځواب ووایم. زه چور د دغې نجلۍ له زړه نه خبر نه یم. زه د هغه په اړه هېڅ اټکل کولای نه شم، هغه خورا زړه وړونکې ده، خو په دې نه پوهېږم چې څنګه او ولې؟ نور په هېڅ نه پوهېږم، دا هغه څه و چې د هغه په اړه زه پرې پوهېږم.

شهزادګۍ ماریا یو سوړ اسویلی وکړ او د هغې بشره داسې وه چې ګواکې غواړي ووایي:

- له دې نه پرته مې د بل څه انتظار نه درلود او زه له همدې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاريدمه. هغې وپوښتل:

- هغه هوښياره او ځيرکه ده؟

پيير په خيالو کې ډوب شو او وې ويل:

- زه تصور کوم نه، کولای شم ووايم، هو ! هغه بايد ځيرکه او هوښياره نه وي. هو کې، نه هغه زړه وړونکې ده او بس.

او شهزادګۍ ماريا د نه په نښه بيا سر وښوراوه.

- پوهيږم څومره مې زړه غواړي چې راته ګرانه واوسي، که له ما نه دې مخکې وليده، هيله لرم چې زما له خوا دغه ورته ووايئ.

پيير وويل: اوريدلي مې دي چې نن سبا راځي.

شهزادګۍ ماريا پيير ته وويل:

- تکل يې کړی دی چې له خپلې راتلونکې ورينداري سره نږدې او خورلنده شي او هڅه وکړي چې مشر سردار هم د هغې ګرانښت ته وهڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

باریس په پترزبورګ کې ځانته بډایه ناوې په پیدا کړای نه شوه، نو ځکه د دې ارمان د پوره کولو لپاره مسکو ته راغی. په مسکو کې هم هغه د دوو کورنیو او بډایو ناویو، شهزادګۍ ماریا او ژولیه په ټاکنه کې حیران پاتې شوی و.

که څه هم شهزادګۍ ماریا له خپلې ټولې ناښکلتوب سره، د باریس لپاره تر ژولیه نه ښکلې او زړه راښکوونکې برېښېده، خو د پېغلې بالکونسکي له خوا د باریس لپاره له هغه سره مینتوب د اسې آسانه نه برېښېده. له هغې سره د مشر سردار د نوم پر کالیزه کې، د باریس هلوځلو په دې هیله چې ورسره وغږېږي او د زړه حال ورته ووایي، هېڅ ګټه ونه کړه او له هغې نه، د ګنګو ځوابونو نه پرته بل هېڅ څه وانه وربدل. داسې برېښېده چې هغې د باریس خبرې هېڅ اورېدلې نه وې.

ژولیه برعکس په خورا مینه او لېوالتیا د باریس هرو کړو ته په درناوي کتل او په هغو خوشالېدله.

ژولیه اوه ویشت کلنه او د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ټوله شتمني دې ته پاتې شوې وه، که څه هم خپله پخوانی مالګینتوب یې له لاسه ورکړی و او په پوره اندازه بدرنګه بربښېده، خو دې نه یوازې ځان د ښکلا بېلګه ګڼله بلکې تصور یې کاوه، چې له پخوا نه لا ښکلې او په زړه پورې شوې ده. ددې دا تصور له دې کبله و چې لومړی خو هغه یوه شتمنه او بډایه ناوې وه او له بله پلوه هر څو مره به چې ددې عمر پخېده د نارینو لپاره له هغې سره غږېدل او آشنا کېدل آسانېدل. نارینو له هر ډول غوښتنو او شرطونو پرته کولای شول، د هغې په مېلمستیاو او بنډارونو کې ګډون وکړي... هغه ځوان چې لس کاله مخکې نه شو کولای هغه کورته چې یوه ولس کلنه پېغله ژوند کوي ورشي، ځکه هلته ورتګ به سلګونې خبرې او آن بدنامی پیدا کولې، اوس یې په خورا زړورتیا کولای شو هره شپه د هغې کره ورشي او له هغې سره نه د یوې پېغلې چې د ریبارانو په تمه وه وګوري، بلکې د ښځتوب او نارینتوب له خبرو لرې یې هغه سره ناسته ولاړه کولای شوه.

هغه ژمی، د کاراګین کور په مسکو کې تر ټولو مېلمه پال او له خوښیو ډک کور و. له مېلمستیاوو او بنډارونو نه پرته چې مېلمانه به وربلل کېدل، هره ورځ به ډېر خلک په تېره بیا ځوانان هلته راټولیدل. د شپې په دولسو بجو به یې ډوډۍ خوړله او تر دوه درې بجو به هلته پاتې کېدل. د نڅا هېڅ داسې بنډار، د تیاتر ننداره او بل د خوښۍ محفل به نه و، چې ژولیه هلته ورنه شي. د هغې جامې تل د وروستي دود سره برابرې وې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، ژولیه ډېره ناهیله او هرچاته ویل چې هغه په هېڅ چا او شي، نه په دوستۍ، نه په مینې او نه په کومې خوښۍ، په هېڅ شي باور نه لري او یوازې په هغې دنیا کې د آرامۍ او کرارۍ په هیله ده. د هغې غږېدا او کړه وړه هغې نجلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې کېدل چې یا یې کومه ستره ناهیلي لیدلې وي، یا یې خپل زړه ته ګران څوک له لاسه ورکړی وي او یا هم په ژوند کې چا سخته دوکه کړې وي. که څه هم د دغو ټولو نه یو هم دې ته ور پېښ شوي نه و، خو هغې ته هر چا په دې سترګه کتل او آن خپله یې هم په دې باور درلود چې په ژوند کې یې ډېر زغمونه لیدلي دي. دغو ټولو خبرو، دغه پریشان حالت یوه هم، نه بنداړونو او خوښیو ته او نه د دې کورته د ځوانانو تګ راتګ ته خنډ نه پېښاوه، او نه نورو هغو کسانو ته چې هر ورځ به یې دې د راتګ تکل لاره، هر مېلمه به دې کورته په راتګ سره، له ژولیه سره د هغې په پریښانۍ کې ځان شریک ګاڼه، بیا به ورځنۍ خبرې اترې، نڅاګانې، ډله ایزې لوبې، ذهني سیالۍ، شاعري او ټوکې ټکالې چې د کاراګین د کور ورځنۍ ژوند یې جوړاوه، کېدې. له ځوانانو نه یوازې څو تنو او له هغې ډلې نه باریس و چې د ژولیه پریشانۍ او غمونه ته یې ژوره پاملرنه او خیال ساته. ژولیه هم د نورو په پرتله تر نورو زیاتې او کله ناکله یوازې خبرې او مرکې کولې، هغوی به د دې دنیا د بې وفایۍ کیسې کولې، خپل عکسونه به یې هغوی ته ښودل او خپلې د خاطرو کتابچې یې چې له مینه ناکو غمجنو سفرونو او ویناوونه ډکې وې، هغوته لوستلې.

ژولیه د باریس په وړاندې خورا مهربانه وه او په ژوند کې د ناڅاپو غمونو او ناهیلیو له کبله یې له هغه سره د خواخوږۍ په نښه، د خپلې کرارونکي دوستۍ وعده ورکوله، هغه یې تسلاوه او بالاخره دا چې ویل به یې چې په خپله یې په ژوند کې ډېرې ناهیلۍ او زغمونه لیدلي دي. کله چې هغې خپله د خاطرو کتابچه هغه ته پرانسته. باریس هلته دوه ونې رسم کړې او تر هغو لاندې یې په فرانسوي ژبه ولیکل:

ای کلیوالو ونو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو د څانګو او پاڼو تت سايوان
پر ما د غم تورې اېرې راوڅنډئ.
په بله پاڼه کې يې يو ګور (قبر) انځور کړ او ورته وې ليکل:
مرګ ژغوررونکی
او مرګ آرامي ښوونکی دی
آه ! چې له عذابونو د تېښتې بله لاره نه شته.
ژوليه وويل: بې ساري ښکلي دي.
هغې په خپله کتابچه کې له کوم کتاب کټ مټ دا ليکل شوي توري باريس ته ولوستل:
ای زهرو چې لېواله او حساس زړه خړوبوئ
بې له تانه به ما نيکمرغي ليدلې نه وای
اې خوږې او مهربانې !خواشيني وزغمه
راشه، راشه او زما غملړلی زړه وپاله
او ما ته د لذت راز راوسپړه.
ژوليه به چنګ راواخېست او هغه ته به يې په شپو کې غږونکې، تر ټولو نه غمجنه نغمه (نکتورن) وغږوله او باريس به د خوارې ليزا ،کتاب د هغې لپاره په لوړ آواز لوسته. هغه به په داسې خوند هغې ته دا کتاب لوسته، چې کله کله به ځکه ودرېد ، چې ساندو به يې ستونی ونيو. کله به چې په لويو بنداونو کې يا د خلکو په ګڼه ګوڼه کې سره مخامخ شول، يو بل ته به يې داسې کتل، چې تا به ويل په دغه بې غمه ډله کې، دوی يوازيني کسان دي چې يو بل احساسوي او په ناغږېدا کې پر يو بل پوهېږي.
انا ميخايلوفنا چې د کاراګين کورنۍ ته يې تګ راتګ درلود ، خپله مورنۍ دنده يې تر سره کړه او د ژوليه د ولور په اړه يې پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات تر لاسه کړه (هغه د روسيه په جنوب کې د پنزه په ښار کې دوه لوی جايدادونه او نيژني ګورد په سيمه کې لوی ځنګلونه او ځمکې وې) انا ميخايلوفنا ځان تقدير ته وسپاره، په دعاوو او زاريو او مينه ناک زړه يې پريکړه وکړه چې همدا شتمنه ژوليه به په خپل زوی ته کوي.

هغې خپلې لور ته وويل:

- پوهېږې هر څه چې نه وي، زموږ ژوليه خو ښه ښکلې او خماري ده.

باريس د مور خبرو ته هم غوږ و او هم به يې له ملنډو سره مل يوه موسکا پرشونډو راخوره شوه. هغه به په کراره د خپلې مور، په دوکمارو ځانګړتياوو خندل، خو د هغې خبرې به يې تر پايه د زړه له کومې اورېدې. هغه نه يوازې د هغې خبرو ته پام کاوه خو کله ناکله به يې د پنزې او نيژني ګورد د جايدادونو په اړه پوښتنې هم ترې کولې، او د هغې ځوابونه به يې په ځانګړې ځېرتياوو اورېدل.

ډېره موده کېده چې ژوليه، د خپل مين او لېوال له خوا ريبارۍ ته سترګه په لاره وه. هغه چمتو وه، چې د غه ريباري ومني، خو له ژوليه نه يو ډول پټې کرکې او له مېړه کولو نه د هغې يو ډول ويرې... د باريس له خوا هغې ته د ريبارانو په لېږلو کې خنډونه جوړول. رخصتي يې ژر پای ته رسېده. که څه هم ډېرې ورځې يې له هغې سره تېرولې، هره ورځ به له ځان سره په دې اړه غږېده او خپلو کړو وړو ته يې دليلونه جوړول. او ريباري يې ځنډوله، خو له هغې سره په مخامخ کېدو، د هغې د ګلابي څېرې او تل په پودرو سينګار شوي زنې په ليدو يې نور هر څه هېرېدل... که څه هم باريس لا پخوا ځان د پنزه او نيژني ګورد د جايدادونو او ځنګلونو خاوند ګاڼه او په خيال کې يې د هغو د کالني حاصل اندازه کوله... ژوليه به چې بيا کله د باريس شک او تردېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل، دا خيالونه به يې په زړه کې ګرځېدل، چې باريس له دې نه کرکه لري، خو سمدلاسه به يې ښځينه ځان خوښوونې، دې ته ډاډ ورکاوه چې هغه ددې مينې لېوني کړی او په خپله پرېکړه کې غوڅ ګام اخېستی نه شي، خو ددې خبرو سره سره، دده پريشاني کرار کرار په خواشيني او قهر بدليدل او د باريس د تګ نه يې مخکې د يوې غوڅې پرېکړې، پرېکړه کړې وه. په هماغه وخت کې چې د باريس رخصتۍ پای ته رسېدې او هغه له مسکو نه د تګ تکل کړی و، په مسکو په تېره بيا د ژولیه دوی په مېلمستون کې اناتول کوراګين پیدا شو. ژولیه د هغې په ليدو، خپله پريشاني او غمونه هېر او سخته خوشاله او مهربانه برېښېده. هغې اناتول ته بې پايه پاملرنه ښودله. انا ميخايلوفنا زوی ته وويل:

- زه له خورا ښو ځايو نه خبره شوې يمه، چې سردار واسيلي خپل زوی مسکو ته ځکه رالېږلی دی، چې ژولیه ورته وغواړي. پوهېږم، زويه ما له ژولیه سره اوس داسې مينه پيدا کړې ده، چې ته يې تصور هم نه شې کولای، د ما هغې ته زړه خوږېږي، ته په دې اړه څه فکر کوې، زما ګرانه؟

دغه خيال چې د ده يوه مياشتنۍ خواري، د ژولیه کورته منډې رامنډې او د هغې خدمت، د پنزې او نيژني ګورد د جايدادونو حاصل، او د هغې ويش او خرڅ چې په ذهن کې انځور کړی و، د بل چا په تېره بيا د بې عقله آناتول منګلو ته ورنه شي، باريس ډېر زوراوه. په ټينګ تکل او غوڅ دريځ د ريباري په هيله د ژولیه کره ورغی. ژولیه په ورين تندي او خورا خوشالۍ هغه ته هرکلي ووايه. هغې په ډاګه او آزاد خيال هغه د پرونۍ شپې د بنډار او نڅاوو نقل وکړ او وې ويل چې ټولو شيانو دې ته ښه خوند ورکړ. بيا يې له باريسه ددې پوښتنه وکړه چې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خوځېږي؟

سره له هغه چې باريس په دې تکل چې له هغې سره به په خورا خواخوږې ژبې د خپلې مينې په اړه غږېږي، لږ تند شو او خبرې يې له دې راپيل کړې، چې ښځې څومره بې وفا دي، ښځې څومره په آسانۍ سره خپل غمونه او پريشانۍ هېروي، او ژر خوشالېږي، څومره ددوی غم او خوشالي هغه ځوان پورې تړلي دي، چې له دوی سره وي... او نور نور... دغه خبرې که څه هم په ژوليه بده ولګېده، خو هغې وويل:

- هو کې، همداسې ده، ته رښتيا وايې، ښځې رنګارنګ ژوند ته اړتيا لري، ځکه هغوی يو څه او يو ډول کړه وړه ډېر ستومانه کوي.

باريس غوښتل هغې ته کومه ترخه خبره وکړي، خو ناڅاپه يې دې ته پام شو چې ټوله خواري به يې اوبه يو سي. تر دې خبرې وروسته يې سترګې ددې لپاره ښکته واچولې چې د هغې له قهره ډکه څېره او برندې سترګې ونه ويني او وې ويل:

- غواړم تاسو ته يوه لارښوونه وکړم...

سمدلاسه وروسته يې وويل:

- زه ګوره دلته د شخړې او کړکيچ لپاره نه يم راغلی، برعکس زه ددې لپاره راغلی يم...

هغه ببرته د هغې سترګو ته ددې لپاره وکتل چې يوه شي کولای شي خبرو ته دوام ورکړي او کنه. هغه وليدل چې ناڅاپه د ژوليه له څېرې نه ناآرامۍ او قهر کډه کړې او د هغې پريشانه، لټونکې سترګې د هغه مينې او خواخوږۍ ته سترګه په لارې وې، باريس وويل:

- زه کولای شم تل داسې وکړم، چې هغه ډېره لږ ووينم، خو پيل شوی کار بايد پای ته ورسوم.

د باريس څېره وغوړېده، سترګې يې هغې ته ورپورته کړې او هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې وويل: تاسو زما له هغو احساساتو نه خبره ياستي، چې تاسو سره يې لرم؟

نورنو د نورو خبرو ويلو ته اړتيا نه وه. د ژوليه له څېرې نه د برې د غرور او وياړ باران په وريدو شو، خو هغې په خپلو اداګانو هغه دې ته اړ کړ، چې ټول هغه څه چې يوه نارينه يې په دغه شان حالاتو کې ښځو ته وايي، ووايي، هغه وروسته وويل چې هغه ډېره ورته ګرانه ده، دا چې هغه ته په ژوند کې، بل وخت او بله ښځه هېڅکله داسې ګرانه نه وه. هغه په دې پوهېده، ژوليه د پنزې د جايدادونو او د نيژني ګورد ځنګلونو دغه شان مينه ناکو خبرو وړتيا لري او هغې هغه څه خپل کړل چې ارمان يې لاره.

ځوانو کوژديانو ناوې او شاه نور هغه ونې چې پر دوی يې د غم اېرې ورولې هېرې کړې وې، هغوی د راتلونکي ژوند ښکلاوې انځورولې، او په پترزبورګ کې يې د پرتمينو ماڼيو د جوړولو غوټې تړلې. بيا د خپلو خپلوانو يارانو ديدنونه او يو نه هېرېدونکي او پرتمين واده ته چمتو والی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

ګراف ایلیا اندرېوویچ د ناتاشا او سونیا په ملتیا د جنورۍ په وروستیو کې مسکو ته راغلل. مشرۍ ګرافینې د ناروغۍ له امله نه شو کولای له هغو سره راشي. وخت خورا کم و او نور په دې هیله چې د ګرافینې روغتیا ښه شي، انتظار کېدای نه شو، ځکه نن سبا سردار اندرې رارسېدونکی و. ددوی بله ستونزه دا وه چې د خپلې لور د واده د ولور په خاطر (په روسیه کې پخوا د نجلۍ پلار ورکاوه) د مسکو په ښنډه کې خپلې څه ځمکې خرڅې کړې وای... په مسکو کې ددوی د کور د تودولو چاره، هم شوې نه وه، ځکه دوی له یوې خوا د لنډې مودې لپاره راغلي و او له بله پلوه ګرافینه هم له دوی سره نه وه. نو له دې کبله ایلیا اندرېوویچ پرېکړه کړې وه چې په مسکو کې د ماریا دیمیتریوفنا کره چې پخوا یې دوی رابللي و، دېره شي. د شپې ناوخته و چې د رستوف د کورنۍ څلور ګاډي د مسکو د ستارایاکانیوشنایا په واټ کې د ماریا دیمتریوفنا د حویلۍ مخې ته ودرېدې. ماریا دیمتریوفنا ځکه یوازې ژوند کاوه چې لور یې واده شوې وه او زامن یې هم هر یو خپلو کارونو او ژوند پسې تللي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پخوا په شان هماغه شان نيغه نيغه ښوربده، په ډاګ او سپيني خبري يې کولې، په لوړ اواز او په غوځه يې ټولو ته خپل نظر ښرگنداوه، د خپلو ټولو نيمګړتياوو، بې برې ژوند او پريشانۍ له کبله بې نور ملامتول او غندل. سهار وختي به يې ژيړې کورنۍ جامې او پيش بند په ځان او کورنۍ چارې سرته رسولې. بيا به د جشنونو په ورځ کليسا او وروسته به زندانو ته تله. دې د دغه کارونو په اړه چا ته هيڅ شي نه ويل، د اونۍ په کاري ورځو کې به يې ښې جامې واغوستې، په خپل کور کې به کېناسته او رنګارنګ او د بېلابېلو دندو خلک به يې منل چې د خپلو اړتياوو د لرې کولو او سرته رسولو لپاره دې ته راتلل. بيا به يې غرمنۍ خوړله او په غرمنۍ کې به تل درې څلور تنه مېلمانه ددې په دستر خوان چې له خورا ډېرو او خوږو خوړو نه ډک وو، ناست وو. تر غرمنۍ وروسته به يې په ګډه د بوستون لوبه کوله، د شپې به يې يو څوک دې ته اړول چې دې ته ورځپاڼې يا کوم کتاب ولولي او خپله به يې څه شي ګنډل او يا يې اوبدل، کله ناکله او ډېر لږ به يونيم چېرته تلله، هغه هم که به چېرته تلله، په ښار کې به د ډېر نېږدې او غوره پېژندل شويو کسانو کره ورتله.

هغه لا وېده نه وه چې رستوفيان راورسېدل. د کور په دهليز کې شر او شور جوړ شو رستوفيان او دهغو چوپړان له ډېرو سړو نه ژر ژر، کورته راننوتل. ماريا ديمتريوفنا چې عينکې يې پر پزې رالوېدلې وې، سر يې شاته نيولی و، د صالون د دروازې مخکې ولاړه وه، هغې په برندو سترګو او پريشانه حالت نويو راننوتونکو ته کتل. که په هغه شېبه کې د نويو مېلمنو دبادونو دځای پر ځای کولو لپاره چوپړانو ته د هغې د مېلمنو ځانګړې اوله غمخورۍ ډکې سپارښتنې نه وای، کېدای شي تصور شوی وای، چې هغه د هغو له بې وخته راتګ نه ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواشينې او غوا ړي چې هغه وشرل شي. پرته له هغه چې له چا سره ستړي مشي خواره مشي وکړي، بارونو او پنډونو ته يې اشاره کوله او ويل يې:

- دا بکسونه، د ګراف دي، دې خوا ته يې راوړئ، د نجونو کالي هلته، کين خوا ته کېږدئ. هغې پر چوپړانو چغې وهلې:

- دا څه غوړه مالي کوئ؟ هي هي ! سماوارته اور ورته کړئ !

د ناتاشا دستمال يې د هغې له يخه سرو شويو اننګو او څېرې نه لرې کړ، هغه يې ځان خواته رانبږدې کړه او وې ويل:

- ځوربه شوې يئ ! ښکلې شوې يئ ! آهو، چې څومره يخ دې شوی دی !

پر ګراف يې چې غوښتل د دې لاس ښکل کړي، لږ چغه غوندې کړې:

- ښه به دا وي چې لومړی دې کوټ وباسئ، جامې وباسه، يخ به دې شوی وي.

هغې پر چوپړ غږ وکړ:

- له چای سره لږ د رم شراب هم راوړئ.

سونيا ته يې په فرانسوي ستړې مشې وويله او په دې فرانسوي ويلو کې يې د پالنې سره سره سونيا ته د يو ډول سپکاوي غږ هم اوربدل کېده. کله چې ټولو درنې جامې وويستې، د سفر ښنې يې له ځانه لرې کړې او چای ته سره کېناستل، ماريا ديمتريوفنا په وار سره هر يو جلا مچ کړ او وې ويل:

- د زړه له کومې مو په راتګ او په خپل کور کې له پاتې کېدو نه خوشاله يم.

- هغې چې په معنا لرونکي غلچک ناتاشې ته کتل وويل:

- بوډا هلته دی او نن سبا يې زوی هم رارسېدونکی دی. بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه سره پېژند ګلوي وشي. هرومرو ښه ده، ورکه وه يې، په داسې حال کې چې سونيا ته يې کتل او ويل يې چې نه غواړي د هغې په مخ کې څه ووايي، ګراف ته وويل:

-ښه اوس نو غوږ شه ! سبا ته څه کوئ؟ د چا ديدن ته تلل غواړئ؟ شين شين؟

خپله يوه ګوته يې د شمېر په نښه قات کړه او وې ويل:

- دوه، انامیخایلوفنا ! هغه له خپل زوی سره دلته ده. خپل زوی ته واده کوي. وروسته بیا غواړي بېزاوخوف هم وګورئ که څنګه؟ هو کې هغه هم له ښځې را تښتېدلی خو اوس هغه پسې راغله او همدلته ورسره ده. هغه د چارشنبې په ورځ همدلته و، د هغه نه يې موخه پېيرو. بيا يې نجونو ته اشاره وکړه او وې ويل:

- ښه اوس دوی څنګه کېږئ؟ سبا ته دوی د (ايفروسکي) لمانځتون ته بيايم او تر هغه وروسته له هغو سره فرانسوي کاليو مغازې (اوبرشالمه) ته ځم. هرومرو دوی نوې جامې غواړي کنه؟ زما کاليو ته مه ګورئ، نن سبا لستوڼي دغه شان نه ګنډل کېږي. څو ورځې د مخه ځوانه شهزادګۍ ايرينا واسيلوفنا، زما کره راغله. خدای دې چا ته نه ښيي. داسې يې وګڼه چې دوه جامونه يې په اوږو بار کړي وي. اوس نو دودونه (مودونه) ورځ تر ورځ يې بدلېږي. بيا يې ګراف ته په څه ترخه ژبه وويل:

- ښه ده ورکه وه يې، ستا ژوند او کار څنګه دی؟

ګراف ځواب ورکړ:

- پوهېږئ، هر څه او ټول يو په يو وران شوي دي. لومړی بايد دوی ته جامې راونيسم، بيا هغه د مسکو د څنډې کورونو ته اخښستونکی پيدا شوی دی، اوس نو که ستا خوښه وي، يو ورځ به زه درنه لاړ شم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوښې به تا ته پرېږدم... که وشوه مارینسکا یا ته به هم ورشم.

- ښه ده، ښه ده، له هغو نه بې غمه اوسه ! داسې يې وګڼه چې په یو ښه روزنتون کې دي. دوی چې هر چېرې وغواړي، هلته به يې بوزم، که شیطاني وکړي، بیا به ګوري، ناز او نازولومې هم زده دي، ماريا دیمتريوفنا ددې خبرې سره همهاله، خپلې ځېرې منګلولې د ناتاشې غومبوري ته چې هغه يې د زړه سره او د مینې لور ګڼله وروړل.

بله ورځ سهار، ماريا دیمتريوفنا نجونې لومړي د ایفروسکي لمانځتون او تر هغه وروسته د مېرمین شالمه مغازې ته بوتلې. دغه ښځه هومره له ماريا دیمتريوفنا نه ډارېده چې هغې ته به يې د سترګو په رپ کې هر ډول جامې ددې لپاره آن په تاوان هم ورکولې، چې ژر ترژره دا پرېږدي او لاړه شي. ماريا دیمتريوفنا د ناتاشې د واده د ټولو جامو سپارښتنه وکړه، او کورته لاړه. کور ته د راستنېدو سره سم يې له ناتاشې پرته، ټول له خپلې کوټې وويستل او دې ته ګرانه ناتاشه يې تر خپل څنګ کېنوله او ورته وې ويل:

- اوس به سره وغږېږو ! تا ته ستا د بولې (نامزدۍ) مبارکي وایم. ښه مېړه دې پيدا کړی دی. زه هغه له وړو کلونو نه (لاس ځمکې ته ورښکته کړ) پېژنم. ناتاشا له خوشالۍ نه تکه سره شوه. ماريا دیمتريوفنا دوام ورکړ:

- هم هغه، هم د هغه ټوله کورنۍ خورا راته ګرانه ده. اوس نو راته غوږ شه ! ته خو پوهېږې چې بوډا سردار نیکولای هېڅ نه غوښتل چې زوی يې واده وکړي. هغه یو عصبي بوډا دی. هغه خورا اخلاقي او دوديز سړی دی. خو پروا نه لري، سردار اندرې، البته چې ښکاره خبره ده، هغه د چا خبرې نه اوري، بې له هغه نه، خپلې چارې سرته رسوي، خو بیا هم د کورنۍ له خوښې نه پرته واده کول به غوره کار نه وي. هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید پـه انـدازه وي او تـه هوښیاره او ځیرکـه یـې، هـر څـه کـولای شـې، هرڅه. ته به خپل ژوند جوړ کړای شې، مهربانه او ښکلې یې.

ناتاشا چوپـه خولـه... ماریـا دیمتریوفنـا داسـې تصـور وکـړ چـې د ناتاشا چوپتیا د بې پروایۍ نښه ده، خو اصلاً ناتاشا نـه غوښـتل چـې د هغې او سردار اندرې د ژونـد پـه اړه وغږېږي، ځکـه هغـې داسـې تصـور کاوه چې د هغې مینه دومره له نورو نه توپیر لري، چې هېڅوک پـه هغـه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي. هغې په ټوله نړۍ کې یو تـن پېـژانـد او هغه سردار اندرې و... هغه ته، هغـه ګرانـه وه او بایـد ژر تـرژره راغلـی وای، دا یې له ځانسره اخېستې وای او نور نـو هـېڅ هغـې نـه غوښـتل او نه یې هیله لرله.

- ایا ته پوهېږئ چې هغه زه له پخوا پېژنم! ستا نږور (د مېـړه خـور) ماشنکه (شهزادګۍ ماریا) هم راته ګرانه ده. هغې ما نه غوښتلي چې لـه تا سره یې پیژند ګلوي وکړم. ته سبا ته له پلار سره هغـې تـه ورځـې، هغـه مهربانه او خواخوږې ده، هغه تر تا مشره ده. هـوکې مخکـې لـه هغـه چـې هغه راورسېږي، ته به د هغـه لـه خـور او پـلار سره پېژنـد ګلوي ولـرې او هغو ته به ګرانه واوسئ. منې یې کنه؟ څه فکر کوئ، همداسې ښـه ده او کنه؟

ناتاشې په ناخوښۍ ځواب ورکړ: ښه ده، ښه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

بله ورځ ګراف ايليا اندرېوويچ د ماريا ديمتريوفنا په سپارښتنه له ناتاشې سره يو ځای د سردار نيکولای اندرېويچ ديدن ته ورغلل. ګراف دغه ديدن ته چندان زړه نه ښه کاوه او له سردار سره يې له کتو نه ويره درلوده. ګراف، له سردار سره خپله وروستني کتنه، وريادوله او هغه دده له خوا غرمنۍ ته د سردار رابلل او په ځواب کې يې دده غندنه وه. له بله پلوه ناتاشا چې خپلې تر ټولو نه ښکلې جامې اغوستې وې، سخته خوشاله او مسته برېښېده، هغې له ځانسره فکر کاوه:

- دا ناشونې خبره ده چې زه هغو ته ګرانه ونه اوسم. زه تل، ټولو ته ګرانه وم. زه د هغو لپاره هر ډول سربښندنې لپاره چمتو يم. زه به هر هغه څه وکړم، چې هغوی يې هيله لري. زه چمتويم، هغه بايد زړه ته ځکه ګران کړم، چې هغه د اندرې پلار دی، شهزادګۍ ماريا به زړه ته ګرانه کړم، ځکه چې هغه د هغه خور ده، نو ولې به زه هغو ته ګران ونه اوسم؟ هغوی ټول، د ورديژنکا په واټ کې، د هغو غم ورونکي کورته ورسېدل او د هغوی انګړته ورننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف په تريو تندي، خو خندا سره وويل:

- خدای دې مور ړ تول وساتي !

خو د ناتاشا دې ته پام شو چې پلار يې د هرکلو کوټې ته د رارسېدو سره سم، څه وارخطا غوندې و او په حيا سره يې په کراره وپوښتل، چې ايا سردار او شهزادګۍ په کور کې دي؟

وروسته له هغه چې د هغوی د راتګ خبر ورکړل شو، ټول چوپړان يو ډول ګبهې پسې واخېستل، هغه چوپړ چې يې په چټکۍ غوښتل د کور خاوند ته دده د رارسېدو خبر ورسوي، يو بل چوپړ يې په تالار کې ودراوه او څه يې پټ پټ هغه ته وويل... داسې بريښېدل چې د سردار په اړه څه ورته وايي. په همدې شېبه کې و چې تر ټولو مشر چوپړ چې طبيعت خورا ډېر خراب و، راغي، ګراف او ناتاشا ته يې وويل چې سردار له ده سره د کتنې هيله نه لري، خو شهزادګۍ ماريا تاسو نه هيله کوي، چې هغې ته ورشئ، تر هر چا د مخه پېغله بوري ين د هغو هرکلي ته راووته، هغې په يوه ځانګړي احساس پلار او لورته هرکلي ووايه او د شهزادګۍ د کوټې پلو يې بدرګه کړل. شهزادګۍ په خورا ګبهې چې مخ يې له قهره تک سور او له ډاره رېږدېده، له خپلې کوټې راووته او ددوی مخې ته راغله، هغې هسې بې ګټې هڅه کوله چې هغو ته ځان آرامه او خوشاله وښيي. شهزادګۍ ماريا له هماغې لومړۍ کتنې نه خوښه نه شوه. ناتاشا هغې ته، ډېر سينګار شوې، ساده ډوله، خوشاله او ځانښوونکې وبرېښېده. شهزادګۍ ماريا خپله هم په دې نه پوهېده چې د خپل ورور د راتلونکې ښځې تر ليدو مخکې يې د هغې په اړه څه ډول قضاوتونه کړي دي او د هغې پر ځوانۍ، ښکلا او نيکمرغۍ او له دې کبله چې د هغه ورور د خوښې نجلۍ ده، رخه کړې ده... له بله پلوه هغه له دې کبله هم ناآرامه وه چې پلار يې د مېلمنو د راتګ په خبر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه کړي و چې هېڅ د هغو د ليدو هيله نه لري. که شهزادګۍ ماريا د هغو د ليدو هيله لري، کولای شي، هغه وګوري. هغه په ټينګه ويلي و چې ده ته څوک ورپرېنږدي. شهزادګۍ ماريا پريکړه وکړه، چې له ناتاشې او پلار سره يې وګوري، خو هره شېبه له دې ډارېده چې سردار بيا کوم څه ونه کړي، ځکه د ناتاشا او د هغه د پلار راتګ هغه سخت لمسولی و. ګراف شهزادګۍ ته د درناوي په هيله، پېښې ودربولې، په خواشينۍ سايې داسې شاوخوا وکتل چې تا به ويل اوس به له کومې خوا نه ناڅاپه سردار راشي. هغه وويل:

- هوکې، دغه ده، ما مې خپله مهربانه بلبله تاسو ته راوسته.و نه پوهېږئ څومره خوشاله يم چې له تاسو سره مې پېژند ګلوي پيدا کړه. افسوس، افسوس چې د سردار روغتيا ښه نه ده

او نور يې څو نورې همداسې خبرې يې وکړې، پاڅېد او وې ويل:

- ګرانې شهزادګۍ که اجازه راکړئ، خپله ناتاشا به د يو پنځلسو دقيقو لپاره درته پرېږدم،داسې د ساباچيا، تر ډګر پورې د اناسيميونوفنا کتنې ته ورځم، بيا بېرته راستنېږم او دواړه به درنه لاړ شو.

ايليا اندريوويچ (هغه شان يې چې وروسته لور ته وويل) دا خبره يې هسې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لور او هغې د مېره خور يوازې سره کېني، د زړه خواله او څه له نېږدې پېژند ګلوي سره پيدا کړي... خو پېغلې بوري ين د شهزادګۍ ماريا هغو کتو ته چې له هغې نه يې ددې لپاره له کوټې نه د وتلو غوښتنه کوله،چې هغې سره د زړه د خوالې لپاره يوازې پاتې شي،په خورا بې پروايۍ کتل او له کوټې نه، نه وتله. هغه نه يوازې له کوټې نه ونه وتله بلکې له هغې سره يې د مسکو د بوختياو او تياتر په اړه زړه خواله پيل کړه... د ناتاشا لپاره هر څه ناوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خواشینوونکي بریښېدل. شهزادګۍ ماریا یې خوښه نه شوه، هغه یې تر پامه بې عقله، شډله او ناخواخوږې ورغله. ناتاشا پرته له هغه چې پوه شي، په خبرو کې داسې ژبه غوره کړه چې ماریا یې له ځانه لا پسې لرې لرې کړه. پنځه دقیقې لا له دغو زورونکو خبرو اترو نه تېرې شوې نه وې، چې په څپلکو کې د نغښتو پښو د ګامونو غږ واورېدل شو. داسې ګامونه چې په چټکۍ رانږدې کېدل. د ماریا په څېره کې د وېرې او وحشت نښې راښېوه شوې. د کوټې دروازه راخلاصه او سردار چې خولۍ یې پر سر او سپین کمیس په غاړه و، راننوت. هغه وویل:

- اخ اغلې ! اغلې ګرافینې ! ګرافینه رستوفه ! فکر کوم تېروتلی نه یم دا تاسو یاست. هیله کوم ما به وبښئ، وبه مې بښئ، زه نه وم خبر اغلې ! خدای شاهد دی، چې خبر نه وم. خدای شاهد دی چې خبر نه وم، چې تاسو مورې ته د خپل دیدن ویاړ رابښئ. زه په دې جامو کې لورته راننوتم. هیله کوم چې ما به وبښئ، خدای شاهد دی... نه وم خبر.... هغه داسې دا خبره تکراروله، چې له ورایه ښکارېده چې رښتیا نه ده. هغه د خدای په کلمه ډېر ټینګار کاوه. دغه ټینګار دومره بې خونده بریښېده چې شهزادګۍ ماریا پاڅېده، سترګې یې داسې ښکته واچولې، چې نه یې ناتاشا او نه یې پلار ته، یوه ته هم د کتو توان نه لاره. ناتاشا هم پاڅېده، درناوي یې وکړ، خو نه پوهېده څه وکړي. یوازې، پېغله بوري ین د زړه له کومې خندل.

بوډا همداسې غړمبېده: هیله کوم وبښئ، هیله کوم وبښئ، وګورې خدای شاهد دی چې نه وم خبر. هغه له سره تر پښو پورې ناتاشا وڅارله او له کوټې نه ووت. پېغله بوري ین له دغه پېښې نه وروسته لومړی څوک و چې د سردار د ناروغۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. ناتاشا او شهزادګۍ ماریا پرته له هغه چې څه ووایي، همداسې چوپه خوله یو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل، څو مره چې په چو پیتیا کې یو بل ته د غه کتل او ږد ېدل، او هغه څه چې باید دوی یو بل ته ویلي وای او ویل یې نه شول، د هغوی کر که یو له بله زیاتېدله.

کله چې ګراف راستون شو، ناتاشې له دوده لرې بې سارې خوشالي وکړه او تګ ته یې تلوار ښوده. ناتاشا په دې شېبه کې نور نو دغه زړه، وچکۍ پېغله (شهزادګۍ ماریا) چې دا یې له داسې یو کړکیچن حال سره مخامخ کړې وه او د نیم ساعت په اوږدو کې یې آن یو خبره هم د سردار اندرې په اړه نه وه ورسره کړې، نه لیده، نه اورېده. ناتاشا په زړه کې وویل:

- نو ما خو نه شو کولای، ددې فرانسوي ګکې په مخ کې، لومړۍ خبرې پیل کړم. شهزادګۍ ماریا هم له ناتاشې سره همداسې په عذاب وه، لکه ددې غوندې. هغه په دې پوهېده چې باید ناتاشې ته یې څه ویلي وای، خو کولای نه شو، ددې فرانسوۍ په مخکې چې له ناتاشې سره یې دخپلو خبرو خنډ ګڼله، خبرې پیل کړې. بیا یې وویل چې په څه علت ددې واده په هکله له ناتاشې سره د خبرو پیل داسې ګرانه وه.

کله چې ګراف، لاړ له کوټې ووت، شهزادګۍ په چټکو ګامونو، ناتاشې ته ورنېږدې شوه، هغه یې له لاسه راونیوله، یو ژور اسویلی یې وویست او وې ویل:

- ودرېږه، زه باید له تا سره...

ناتاشا له ملنډو نه په ډک غلچک هغې ته وکتل خو خپله هم په دې نه پوهېده چې د شهزادګۍ ماریا کوم کړه، د ملنډو وړ دي. شهزادګۍ ماریا وویل:

- ګرانې ناتالیا! پوهېږم زه د زړه له کومې خوشاله یم، چې ورور مې خپل بخت موندلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خبرې ځکه پرې کړې، چې نه پوهېده، رښتيا نه وايي. د ناتاشې د خبرو دې پرېکېدو ته پام شو او د هغې د ناڅاپه بندېدو د علت تصور يې وکړ، په ډاډه خو په ترخه ژبه چې د دې ستونې يې کېښکود او اوښکو د راشېوه کېدو غوښتنه کوله، وويل:

- شهزادګۍ اوس به په دې اړه خبرې، خورا بې ځايه وي، خو له کوټې نه په وتلو سره يې وويل:

- ما نو څه کړي دي؟ ما نو څه ويلي دي؟

هغه ورځ، غرمه تر ډېرو پورې ناتاشې ته انتظار پاتې شول. هغه په خپله کوټې کې ناسته وه، سلګې يې وهلې، ژړل يې او اوښکه يې تويولې. سونيا يې تر سره پورې ولاړه وه، د هغې څنګ يې نازولې او ورته ويل يې:

- ناتاشا څه خبره ده؟ ستا يې پر هغو څه؟ ناتاشې ! دا ټول تېرېږي، غم مه کوه !

- نه، نه داسې نه ده، که ته پوهېږې، چې څومره زوروونکې ده، تصور کوم...

سونيا وويل:

- داسې مه وايه ناتاشې ! ته خو ملامته او ګرمه نه يې. د تاپې څه؟ واخله، واخله مچ مې کړه.

ناتاشا سر راپورته کړ، خپله خورلنډه يې پر شونډو ښکل کړه او خپله له اوښکو ډکه بشره يې پر هغې ورکېښکودله، او وې ويل:

- زه نه شم ويلې او نه پوهېږم چې څوک ګرم دي، هېڅوک ګرم نه دي، زه خپله ملامته يم، خو هر څه خورا ګران او زوروونکي وو. اخ، اخ چې ولې هغه نه راځي !

هغه په سرو سترګو غرمنۍ ته ورغله. ماريا ديمتريوفنا چې د مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار له خوا د رستوفيانو د پلار او لور په وړاندې له کړو نه خبره وه، داسې يې ښودله چې د ناتاشا لـه تريـو تنـدي، هـيڅ خبـره نـه ده. هغـه همداسې لـه ګراف او نـورو مېلمنـو سره پـه لـوړ آواز لـه خنـدا نـه ډکـې خنداګانې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

په دغه ماښام رستوفیان هغې اوپرا ته لاړل چې ماریا دیمتریوفنا یې تکتونه ورته پیدا کړي وو. ناتاشا نه غوښتل چې تیاتر ته لاړه شي، خو دهغې پاملرنه ته په پا سره چې هغې دې ته کړې وه، نه شو کولای لاړه نه شي.

کله چې ناتاشې کالي واغوستل تالار ته ووته، هلته پلار ته د انتظار په شېبه کې هیندارې ته ودرېده، په لویې هینداره کې یې خپلې څېرې ته وکتل، وې لیدل چې ښایسته ده، ډېره ښایسته، په دې لیدو لا غمجنه شوه، خو د هغې دغه غمجن والي د مینې او لېوالتیا غم و.

په زړه کې یې ویل:

- ای پاکه پروردګاره ! که هغه دلته وای، نور به مې د پخوا په شان احمقانه حیا او شرم کې نه وای.بلکې په یو بل ډول او په خورا اسانۍ به مې مړوندونه ترې تاوول، په غېږ کې به مې نیو او دې ته به مې اړاوه چې په هماغه څېرکو، پلټونکو او له پوښتنو نه ډکو غلچکونو چې زیاتره وخت یې راته کتل. راته کتلي وای. هغه وخت به مې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندولای وای، هغه شان به مې خندولای لکه هغه وخت مې چې خنداوه... د هغه سترګې، وای وای چې څنګه زغردې مې لیدلې، زما يې د هغه پر خور او پلار څه؟ ما ته يوازې هغه ګران دی، هغه يوازې هغه، له هماغې بشره سره، له هماغو سترګو سره له هماغې موسکا سره، هماغه نارينه او له ماشوم وزمه موسکا سره... نه، نه ښه به دا وي چې د هغه په اړه فکر ونه کړم، هېر يې کړم، همدا اوس يې چور هېر کړم. زه به دا بېلتون ونه شم زغملای. هغه له هينداري لرې شوه او ځان يې ټينګ کړ، چې ونه ژاړي. په سونيا يې سترګې ولګېدې. هغې چې جامې اغوستې او پکه يې په لاس کې وه، راننوته، د هغې په ليدو يې وويل:

- دا سونيا څنګه کولای شي، داسې په کراره او بې شراوشوره له نيکولای سره مينه ولري، څنګه کولای شي هغه ته،دومره ډېر ځنډ کېني او سترګه په لاره پاتې شي، نه، نه هغه چور بل ډول ده، زه داسې نه شم کولای.

ناتاشا په دې شېبه کې داسې انګېرله او د نرمۍ او مهربانۍ په داسې احساس کې ډوبه وه، چې يوازې په دې چې دا مينه او پر دې پوه شي چې څوک پر دې مين دي، ددې تسل نه کېده. هغې دې ته اړتيا لرله، همدا اوس يې اړتيا لرله، چې خپل مين او ده ته ګران چا نه مړوندونه تاو کړي، له هغه سره خبرې وکړي او له هغه نه د مينې خبرې واوري، له هغې مينې او خبرو نه چې په ګوګل کې يې نه ځايېدې. اوس تر هغو چې دوی روان و او دا په ګاډۍ کې د خپل پلار تر څنګه ناسته وه، په خيالو کې ډوبه وه، د ګاډۍ د يخ وهلو ايينو تر شايې پر واټ د درېدلو څراغونو، تېرېدونکې رڼا ليدله، هغې ځان لاپسې مين او غمجن انګېره. هغه په دې مينه او غم کې دا هېره کړې وه چې هغه له چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره چېرته روانه ده. بالاخره يې ګاډی د نورو ګاډيو له کتاره سره برابره او تګ يې آرام شو، په لوېدلي واورې د رستوفيانو ګاډی د تياتر مخې ته ورسېده. ناتاشا او سونيا د خپلو کميسونو لمنې راټولې او په چټکۍ يې له ګاډی نه راودانګل او ګراف هم په راښکته کېدو کې چوپړانو مرسته وکړه. درې واړه د مېرمنو، ښاغلو او د اعلان پلورونکو په منځ کې، د تياتر تالار ته تلونکي دهليز ته وربرابر شول. نور نو د تياتر دلوژ له دروازې د موسيقۍ غږ اورېدل کېده.

سونيا په بنګهاري ناتاشې ته وويل:

-نتاليا وينښتان دي !

د تياتر لاربنود په خورا درناوي او په يو ځنګ د مېرمنو په وړاندې خم شو او په چټکۍ يې د تياتر د صالون دروازه ددوی پر مخ پرانسته. د موسيقۍ غږ نور نو ښه اورېدل کېده او د هغوی د سترګو په وړاندې، د تياتر رڼا شوي کتارونه، د ښځو بربنډې اوږې او مړوندونه، د هغوی ګڼه ګونه او شراوشور او د تياتر د پارتر په برخه کې ښکلې پوځي دريشيانې، وځلېدلې. يوه مېرمن چې ګاونډ لوژ ته ورننوتونکې وه، ناتاشه يې له ښځينه رخې نه په ډک غلچک وڅارله. د تياتر پردې لا پورته شوې نه وې او (اوروتو) نغمه يې غږوله. ناتاشې چې هڅه کوله د خپل کميس لمن راټوله کړي، له سونيا سره يو ځای روانه او مخامخ رڼا شوي لوژ ته په کتو کتو کې په خپل ځای کې کېناسته. ډېره موده يې دغه احساس، چې په سلګونه جوړه سترګې يې بربنډې غاړې او مړوندونو ته ګوري، احساس کړی نه و. ناڅاپه يو ښکلی او يو غمجن احساس چې ددې په ګوګل کې يې بې شمېره خوږې او ترخې خاطرې او يادونه راپارول، پر دې راخور شو.

ګراف ايليا اندرېوويچ او له هغه سره مل دوو ښکلو او خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته نجونو چې ډېره موده په مسکو کې لیدل شوي نه وو، د ټولو پام ځانته وروا ړ اوه. د هغه تر ځنګ ټولو د ناتاشې او سردار اندرې د بولې په اړه یوه ناڅرګنده خبرتیا اورېدلې او په دې پوهېدل چې تر هماغه بولې نه وروسته د رستوف کورنۍ په کلي کې میشته شوې، نو ځکه یې د روسیې د یوه پېژندل شوي ژنې، کوژدنۍ ته د اسې برګ برګ کتل.

ناتاشا هماغه شان چې نن ماښام ټولو هغو ته ویل، په کلي کې لا ښکلې شوې وه او هغه شپه د هغې ګېڼې له امله چې دا یې پسې اخېستې وه، لا پسې ښکلې او ښکلې برېښېده. دغې ښکلا د ژوند سره لېوالتیا او شاو خوا کې تېرېدونکو حالاتو ته نه پام، د ټولو پام لا پسې ځانته راوا ړ اوه. د هغې تورو سترګو پرته له هغه چې ځانګړې څوک ولټوي، ګڼه ګوڼې ته کتل. د هغې ډنګر او تر څنګل پورې بربنډ لاس چې پر بخمل پوښ شوي لوژ ایښي و او منګلو یې ددې له ارادې نه پرته، د موسیقي (اوورتور) له وزن سره، هم مهاله د تیاتر د خپرونې پر قات شوي کاغذ، په تکرار سره کېښکودل کېده.

سونیا وویل: الینینا ته ګوره! ښکارې له مور سره راغلې ده.

ګراف وویل: وای پلار جانه! میخاییل کیریلیوویچ ته ګورئ، نور هم څورب شوی دی.

- زموږ خپلې انامیخایلوفنا ته وګورئ! د هغې خولۍ ته ګورئ!

- د کاراګین کورنۍ او ژولیه هم دلته دي، باریس هم ورسره دی، ربښتیا هم لکه شاه او ناوې برېښي.

- یعنې نیکولای دروبتځکوي، له هغې نه د واده غوښتنه کړې ده؟

شین شین چې ددوی کتار ته ورګډ ېده، وویل:

- نن یو نوی زیری راته را رسېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا هغې خواته چې پلار یې کتل، وروکتل او ژولیه یې ولیده. هغه په خپله ځوربه غاړه کې (ناتاشا پوهېده چې پریمانه پودر یې پرې دوړولې دي) د مرغلرو غاړکۍ په غاړه، نیکمرغه نیکمرغه د مور تر څنګه ناسته ده. د هغوی شاته باریس لیدل کېده چې خپل ښایسته سر او ښه ږمنځ شوي ځنې یې راوړاندې کړي، غوږ یې د ژولیه خولې ته نېږدې کړي، تر سترګو لاندې یې رستوفیانو ته کتل او په موسکا یې خپلې کوژدنۍ ته څه ویل:

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه: هغه زموږ په اړه غږېږي، پرما، زما او د هغه پر اړیکو او هرومرو همداسې هم ښکاري، چې هغه هڅه کوي، له ماسره د خپلې ښځې رخه آرامه کړي، خو هغه بې ځایه رخه او ناآرامي کوي. که هغوی په دې پوهېدای چې څنګه زه له نورو سره له اړیکو سترې او د هغو لپاره وخت نه لرم.

د هغوی تر شا انا میخایلوفنا چې شنه بخنه خولۍ یې پر سر، زړه یې د الهي اطاعت نه آرام او له څېرې نه یې د نیکمرغۍ ښه اریزې ښې ځرګندېدې، ناسته وه. د هغو په لوژ کې، د کوژدنو هغه فضا خوره وه چې ناتاشه ښه پرې پوهېده او ورته ګرانه وه. هغې شا ته مخ واړاوه او ناڅاپه د سهارنۍ کتنې ټولې سپکاوۍ او ملنډې وریادې شوې.

په زړه کې یې وویل:

- په کوم حق، نه غواړي چې زه یې د کورنۍ غړې شم؟ ورکه وه یې، ښه به دا وي چې په دې اړه هېڅ فکر ونه کړم، لږ تر لږه د هغه د راتګ پورې دا خیالونه له سره وباسم. هغې په تالار کې دې خوا، هغې خوا ته کتل، دوستان او آشنایان یې لټول. د تالار په لومړني کتار کې د ارکستر د ځای تر شا یې دولوخوف ولید چېد نندارځای د دیوالګوټې په منځني برخه کې یې ډډه لګولې، خپل ګڼ او کړۍ کړۍ ویښته یې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړو کړیو سینګار کړي و او پارسي دریشي یې اغوستې وه. هغه د تیاتر په داسې ځای کې ولاړ و ، چې پوهېده د ټولو پام ځانته وراړاولی شي، هغه ددې خبرې په پوهېدو سره سره، داسې بې پروا خوځېده چې تا به ویل په خپله کوټه کې یوازې ولاړ دی. د هغه دواړو خواوو ته د مسکو د ځوانانو تر ټولو غوره او پېژندل شوې ډلې ولاړې وې او ده د هغو په منځ کې داسې ځانښودنه کوله، چې ګواکې دی تر ټولو غوره دی.

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپل څنګ کې ناسته سونیا چې تکه سره اوښتې وه، په خندا خندا په څنګل وواهه، هغې ته یې د هغې پخوانی مین وروښود او وې ویل:

- ودې پېژاند؟ مخ یې د شین شین پلو وروااړاوه او وې ویل:

- هغه خو ورک شوی و ، له کومې راپیدا شو؟

شین شین ځواب ورکړ:

- هوکې! ورک شوی و ، قفقاز ته تللی و ، له هغه ځایه هم پارس ته تښتېدلی و ، هلته هغه د پارس د یو شهزاده وزیر شوی، د پارس د شاه ورور یې وژلی، اوس د مسکو پېغلې پسې لېونۍ شوي دي. اوس نو هغه د پارسي دولوخوف نوم ګټلی دی، ټول د هغه په اړه غږېږي او آن د هغه په نامه قسم خوړل کېږي.

شین شین زیاته کړه: هوکې د هغه په سر قسم خوري، د هرې مېلمستیا ویاړ او د خدای یو ډالۍ ګڼل کېږي.

اوس دولوخوف او اناتول کوراګین زموږ ټولې ښځې لېونۍ کړې دي.

ګاونډ لوژ ته یوه جګ ونې ښکلې میرمن راننوته. د هغې ښکلې او اوږدې له سره تاو شوې کوڅۍ د هغې پر بربنډو تاندو مرمرینو اوږو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګه صدفه ته ورته غاړه چې دوه تاره مرغلرو ګاڼلې وه، لکه تاج د اسې ولاړې وې. تر خپله ځايه د هغې رسېدو ځکه يو څه وخت وغوښت چې خپله پراخه اوږده وريښمينه لمنه چې شغهاري او شور يې ګډ کړی و، لږه راټوله کړي.

ناتاشا بې ارادې د هغې غاړې، اوږو، مرغلرو او کاکل ته کتل او د هغې بربنډو ښکلو اوږو او مرغلرو سره يې مينه ښودله.

کله چې ناتاشا دويم وار هغې ته وکتل، هغې په مينې سترګې راواړولې، خو کله چې يې د ګراف ايليا اندرېوويچ سره سترګې ولګېدې، هغه ته يې سروښوراوه او وموسېده.

دا ښځه شهزادګۍ بيزاوخوا د پېير مېرمن وه. ايليا اندرېوويچ چې له ټولو مخورو سره پېژندګلوي لرله د هغې خوا ته ورغي او له درناوي نه وروسته يې له هغې سره خبرې اترې پيل کړې. هغه، هغې ته وويل:

- آغلې شهزادګۍ ډېره موده کېږي چې راغلي ياست؟ هرو مرو مو ديدن ته درځم، لاس مو ښکلوم. هرومرو ! زه مې د ځينو کارونو د سرته رسولو لپاره راغلی يم، خپلې لوڼې مې هم له ځانسره راوستې دي. وايي چې نن به په تياتر کې بې ساري سيميونوا، لوبې کوي. ګراف پيتر کيريلېوويچ هم هېڅکله نه هېرو، هغه دلته دی؟

ايلن چې په ځير ناتاشې ته کتل، وويل:

- هو کې، هغه هم غوښتل چې راشي.

ګراف ايليا اندرېوويچ بېرته پر خپل ځای کېناست او په کراره يې د ناتاشا، په غوږ کې وويل:

- ډېره ښکلې ده کنه؟

ناتاشا ځواب ورکړ: د حيرت نښه ده، سړی پرې مينېږي. په ديدن يې څوک نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې، د آوورتور تر غږېدونکې نغمې پای ته ورسېدې او د ارکستر مشر له خپلې لرګینې لښتې سره پر خپل ځای کېناست. ناوختـه راغلـو ښاغلو خپلو ځایو تـه ځانونـه ورسول او د ستیج پردې پورته لاړې.

د پـردې د پورتـه کېدو سره... پـه تـالار کـې ګـرد ناست نندارچیان چوپ، ټول نارینه زاړه او ځوانان، پـه دریشـیو او نـور جامو کې، ټولې ښځې چې پـه قیمتـي ګـاڼو يې، خپلې بربنډې اوږې غـاړې او ټټرونـه ګاڼلي و، پـه خورا تلوسې او تږو غلچکونو د ستیج پلو ته وکتل. ناتاشا هم وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

ننداره ځای یا ستیج، په سرو برابرو تختو فرش شوی و، د ځنګ دیوالونه یې پر رنګ شویو انځورونو انځور کړي وو او په وروستۍ برخه یا پای کې یې تختې چې په خمتا پوښ شوې وې، ولاړې وې. د ننداره ځای په منځنۍ برخه کې یو شمېر نجونې چې سره کالي خو سپینې لمنې یې درلودې، ناستې وې. یوه ډېره ځوربه نجلۍ چې سپین وریښمین کمیس یې اغوستی و، له نورو نه جلا پر یوې لنډې څوکۍ چې شاته یې شنه کاغذي تخته سرېښ وه، ناسته وه. هغوی ټولو کومه سندره ویله. همدا چې ددوی سندره پای ته ورسېده، هماغه سپین جامې نجلۍ د سوفلور خوا ته ورنېږدې شوه او نارینه چې ځورب ورنونه یې په وریښمین پرتاګه کې نښتي بربښېده، پر خوله یې یو بڼکه او توره یې تر ملا وه دې ته راوړاندې شو. خپل لاسونه یې پرانستلي، د سندرو ویلو له پیل سره یې لاسونه هم ښورول. لومړی هغه نارینه چې پرتوګ یې په ورنو نښتی بربښېده یوازې سندرې ویلې، خو وروسته نجلۍ هم سندرې پیل کړې. بیا دواړو هم مهاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شول او ارکستر پیل وکړ، بیا نارینه د سپین جامې نجلۍ لاسونه، راونیول او له ورایه بربښېده چې له هغې سره یې د بیا ګډې سندرې ویلو په هیله د هغې پر ګوتو لوبې کولې. هغو په ګډه سندرې ویلې، په دې وخت کې په تیاتر کې ټولو نندارچیانو، د هغو د ستاینې په نښه لاسونه پړک وهل او ناري سورېې جوړې کړې. دغه نارینه او ښځې چې په ننداره‌ځای کې د مینو ښودنه کوله، خپل پرانستې لاسونه یې د منني په نښه ښورل او په خندا خندا یې ټولو ته درناوی وکړ. دغه ټول کړه وړه د ناتاشا لپاره چې له کلي نه راغلې وو او نورو په شان یې د ښاري ژوند بې پروایي نه لرله، خورا عجیب او حیرانوونکي بریښېدل. هغې نه شو کولای د اوپرا بهیر وڅاري، هغې آن د هغې موسیقي نه اورېدله، هغې یوازې پر ننداره‌ځای کې د کور (جوړه شوي ځای) لیده او یو شمېر نارینه او ښځې چې عجیب او غریب سینګار یې کړی، جامې یې اغوستې او تر رڼایي لاندې غیر عادي خوځېدا اوې او خبرې یې کولې او سندرې یې ویلې لیدل. هغه په دې پوهېده چې دغه به ټول بیا د یو څه ښودنه وکړي، خو دغه ټول دومره لاسي، غیر طبیعي او له ربښتیني ژوند نه لرې و، چې کله کله دې د لوبغاړه له امله، د شرم احساس وکړ. کله ناکله به یې په زړه کې پر هغو ښه وخندل. شا او خوا به یې وکتل. ننداره‌چیانو ته به ښه ځیر شوه، د هغوی په څېره کې به یې هماغه د سپکاوي او ملنډو نښې لټولې، چې ددې په زړه کې وې، خو د ټولو په څېرو کې به یې بې پایه ځیر او پام لیده. لیدل به یې چې ټول د ننداره په وړاندې ډوب دي، هغې د ټولو په څېرو کې د لوبغاړو لپاره د ستاینې نښې چې ددې تر پامه ټولې دروغجنې ورتلې، لوستې. په زړه کې یې وویل:

- له دې نه پرته، باید بل ډول نه وي. هرې خوا ته یې کتل، د تالار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ د ننداړچيانو د غوړو شويو ځلېدونکو ښځو کتارونو ته، د لوڅونو نيمه بربنډو ښځو ته، په تېره بيا په خپل ګاونډ لوژ کې ناستې ايلن ته، چې نېږدې چوربربنډه، آرامه او موسکا پرشونډو ناسته وه او په پرله پسې ننداړې ته کتل،کتل... ناتاشا کرار کرار پر خپلې څوکۍ کې دغه حالت مسته او لا مستوله. ډېره موده کېده چې هغې دغه شان يو حالت احساس کړی نه و. نور نو ، نه پوهېده چې چېرې ،له چا سره او تر مخې يې څه تېرېږي. هغې کتل، هغې فکر کاوه او په ذهن کې يې بېلابېل خيالونه چې يوه له بل سره يې هېڅ ډول اړيکي نه لرل، ګرځېدل. کله به يې ذهن ته ورغلل چې ودانګي، ننداړځای ته ورشي او هغه سندره چې سندرغاړې يې وايي، ووايي. کله يې زړه غوښتل خپله پکه د هغه بوډا پر څټ چې دې ته نېږدې ناست و ورځړونده کړي او کله به يې فکر کاوه چې د ايلن خوا ته ورکږه شي او د خندا لپاره يې وتخنوي.

په يوه شېبه کې چې په ننداړځای او صالون کې چوپتيا خوره شوه او د ټول د موسيقۍ د آواز اورېدو ته سترګه په لاره و، د تالار هغې خوا ته چې د رستوف د کورنۍ غېږي ناست وو، نېږدې د دروازې د راخلاصېدو آواز د اورېدو سره هم مهاله، د يو ناوخته ننداړچي د ګامونو آواز هم واورېدل شو. شين شين په ټيټ آواز وويل:

- هغه دی، هغه دی کوراګين راغی !

ګرافينه بيزاو خوفه مخ راواړاوه او راغلي سړي ته وموسېده. ناتاشا هغې خوا ته چې د بيزاو خوف سترګې کتل، وکتل او يو ځوان ياور يې وليد چې خورا ښکلی، په ډاډ او د صالون نزاکت ته په پام د دوی د لوژ خوا ته روان و. دا ځوان اناتول کوراګين و ، چې دوی ډېر پخوا د پترزبورګ د نڅاوو په بنډارونو کې ليدلی او هغه ته يې پام کړی و. هغه نن د ياور دريشي... اغوستې وه. هغه ډاډمن او د ځوانانو په څېر ګامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستل. کـه د داسـې ښـکلې، بشـره خوشـالـه او سـاده ډولـه نـه وای، د خندا وړ به و... که څه هم ننداره پیـل شـوې وه، خـو پـه نرمـو ګـامـونو ،بې تلواره،د بوټو د اوسپنو له جرنګ و جورنګ سره، تـوره تـر مـلا ، خپـل عطـرجن اورمېـږ یې پورتـه نیـولی او پـر فـرش شـوې لاره روان و. هغـه ناتاشې ته وکتل او د خور خواته وړاندې ور روان شو. خپل پـه دسـتکش کې مروړل شوی لاس یې د هغه د لوژ تر څنګ کېښود ، سر یې هغې تـه وښوراوه، هغې تـه ورخـم شـو او ناتاشـا تـه یې پـه اشـاره کې څـه وویل. هغه وویل:

-څه زړه راښکوونکې ده ! داسې ښـکارېده چې هغـه ناتاشـا یـادوي. ناتاشا د هغه په دې خبرې نه د اورېدو بلکې د هغـه د شـونډو د خوځېدا نـه پـوه شـو. تـر هغـه وروسـته بیـا انـاتول، لـومړي کتـار تـه ورغـي، د دولوخوف تر څنګ کېناست. په خورا بې اعتنـایـۍ او بې پروایـۍ یې، دولوخوف په ترخګ کې په څنګله وواهه. هغه دولوخـوف چې نـور تـرې چارچـاپیره تاوېـدل او ځـان تـه د هغـه د پـام اړولـو هڅـه یـې کولـه. دولوخـوف هغـه تـه سـترګه کېښـکوده، ومو سـېد او خپلـې پښـې یـې د کتار مخې ته دیوال ته تکیه کړې.

ګراف وویل:

-دا خـور او ورور څـومره سـره ورتـه دي، دواړه ښـکلي هـم دي. شـین شـین دهغـې پېښـې کیسـه پیـل کـړه چې کـوراګین تـه پـه مسـکو کـې ورپېښه شوې وه، ناتاشا یوازې له دې کبله چې انـاتول هغـې تـه ښـکلې ویلې و ، خپل غوږونه لا د هغه خوا ته څک کړل.

لومړۍ ننداره پای ته ورسېده، ټول نندارچیان پاڅېدل، سره ګډوډ شول، هرې خوا ته په قدم وهلو او وتلو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باريس د رستوف دوی د لوژ خواته راغي، په سادګۍ يې د هغو مبارکۍ ومنلې، وروځې يې برندې کړې، اورمېږ يې هسک او په موسکا يې د خپلې کوژدنۍ له خوا ، له ناتاشې او سونيا نه هيله وکړه چې ددوی په واده کې ګډون وکړي او له لوژه ووت. ناتاشا په موسکا ، خوشالۍ او ناز سره له هغه سره وغږېده ، هغه ته يې ، هغه باريس ته چې يو وخت پرې مينه وه او په خپل زړه کې يې ځای ورکړی و د کوژدې مبارکي ورکړه. هغې ته، په دغه مست حالت کې دا دې ټول کړه هسې عادي خبرې تر نظره ورتلې.

ايلن نيمه برېنډه دوی ته نېږدې ناسته او او په يو رنګه موسکا يې ټولو ته کتل. ناتاشې هم کټ مټ دغه شان موسکا باريس ته وروښودله.

هغه لوژ ته چې ايلن په کې ناسته وه ،له هرې خوا د ښار خورا هوښيارې مخورې او پېژندل شوې څېرې راشپوه شوې، دلته د هغوی د راتګ موخه دا وه چې ټولو ته دا وښيي چې دوی له دغې مېرمنې سره پېژند ګلوی لري. کوراګين په دې ټوله موده کې چې تفريح اعلان شوې وه، همالته د نندارځای تر مخې د دولو خوف ترڅنګ ولاړ او هغه لوژ ته يې کتل،چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو. د هغه سترګې بل هېڅ خوا ته نه غړېدلې. ناتاشا پوهېده چې د هغو ټوله غړېدا ددې په اړه ده، نو ځکه له خوښۍ نه په جامو کې نه ځايېده، آن دا چې هغې مخ داسې واړاوه چې ددې په وينا د هغې د مخ خورا وړ او ښايسته اړخ هغو ته برابر شي.

د دويمې ننداري له پيله د مخه، پيير چې مسکو ته د رستوفيانو د راتګ له وخته تر اوسه پورې نه و ليدلی، په تياتر کې پيدا شو. څېره يې له هغه وخت چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا ليدلی و، ډېره غمرلې او لا څوربه شوې وه. پرته له هغه چې چاته پاملرنه وکړي، د لومړنيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتارونو خواته ورتېر شو. اناتول هغه ته ورنږدې شو ، له هغه سره يې خبرې پيل کړې او د صالون هغې خواته يې کتل او اشارې کولې، چې درستوف د کورنۍ غړي هلته ناست وو. پيير چې ناتاشا وليدله، وغوړېد او په تلوار سره د کتارونو په منځ کې د هغو لوژ ته ورغی. هغو ته چې ورورسېد ، ډډه يې ووهله، وموسېد او تر ډېره پورې له ناتاشې سره وغږېد. ناتاشا د پيير سره د غږېدا په وخت کې د ګرافينې بيزاوخوفې له لوژ نه د نارينه غږ واورېد ، خدای خبر چې ولې يې هغه و پيژاند چې د کوراګين غږ و. هغې مخ وا ړاوه او له هغه سره سترګې په سترګه شوه. د هغه چې خوږه موسکا پرشونډو وه ،مخامخ د هغې سترګو ته وکتل او دا کتل او غلچک داسې مينه ناک او لېواله و ،چې ناتاشا تصور وکړ چې څنګه په داسې نږدې والي کې هغه، دې ته داسې په ډاډ ګوري، داسې د هغه خوښه شوې ده، خو بيا هم سره آشنا نه دي.

د دويمې ننداري جوړښت، اديره، قبرونه او يادګاري نښې، ديوال له خمتا جوړ شوی و او په هغه کې سوري د سپوږمۍ او ستوريو نښه وو، په نندارځای کې څه تختې راپورته او ارکستر خپلې نغمې وغږولې او له ښۍ او چپې خوا ډېر شمېر تورجامې وګړي راووتل. دغو خلکو د لاسونو په ښورولو پيل وکړ او تورو ته ورته شيان يې په لاس کې و. وروسته نور خلک په تلوار سره راغلل او هماغه نجلۍ يې چې تر مخه يې سپينې او شنې جامې يې اغوستې وې ،سره پورته کړه او له ځانسره يې د باندې يوووړه، دغه کار دوی په تلوار ونه کړ، لومړي خو يې ،ډېره موده له هغې نجلۍ سره سندرې وويلې او بيا يې په پای کې د باندې يوړه. د پردې له شا نه د کوم وسپنيز څيز درې ګوزار واورېدل شول، ټول په ګونډو شول، لاسونه يې پورته او دعا يې پيل کړه. هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا په سندريز توګه ويله. د هغوی دغه کړه په وار وار سره د نندارچيانو د ستاينو او لاس پړک وهلو سره مخامخ شول.

د دغو ننداارو په لړ کې، چې هر وار ناتاشې، لومړي کتار ته کتل، اناتول کوراګين به يې ليده چې سر يې اړاوی،لاس يې پر خپلې څوکۍ اچولی او ددې خواته راګوري. ناتاشه، له دې نه خوند اخېست چې هغه يې داسې په ځان لېواله کړی دی او هېڅ يې داسې نه ګڼله چې د هغې په دې کړو کې څه ناوړه او يا بد څه نغښتي دي.

کله چې دويمه ننداره پای ته ورسېده، ګرافينه بيزاوخوفه (د پېير ښځه) پاڅېده، مخ يې هغه لوژ ته چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو، وروااړاوه (ټټر يې چور بربنډ و) ګراف رستوف ته يې په دستکش اغوستي ګوتې اشاره وکړه، چې ددې پلو راشي او پرته له هغه چې ددې لوژ ته تلونکو راتلونکو کسانو ته پام وکړي، په موسکا او مهرباني يې له هغه سره خبرې پيل او وې ويل:

- هو کې، ولې مې له خپلو ښکلو نازولو لوڼو سره پېژند ګلوي نه کوئ؟ په ټول ښار کې د هغو ښکلاو آوازو خپرې دي او زه لا هغو سره پېژند ګلوي نه لرم.

ناتاشا پاڅېده او د ځنګنو په خمېدو يې هغې ښکلې ګرافينې ته درناوی وکړ. ناتاشا ته د دغې ښکلې او زړه خوږوونکې مېرمنې ستاينه دومره په زړه پورې وه، چې له خوښۍ نه تکه سره شوه.

ايلن وويل:

- زه هم اوس غواړم په مسکو کې ميشته شم، خو افسوس دی چې تاسو دغه خپلې د ښکلا خزانې په کليو کې پټې کړې دي.

ګرافينې بيزاوخوفې په رښتيا سره د يوې زړه راښکوونکې ښځې نوم ګټلی و. هغې په خورا آسانۍ سره هر څه ويلی شو، چې دې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور هم نه کاوه او هغې په آسانۍ سره او خورا طبیعي ډول خلک خپلو ستاینو او پر ځان مینولو ته هڅولي شو.

هغې وویل:

- نه ګرافه ! ښه به دا وي، چې اجازه راکړئ، او لوښي دې ماته وسپارئ. که څه هم زه د لږې مودې لپاره دلته راغلې یم او تاسو هم زیات وخت دلته نه یاستئ، زه به هڅه وکړم چې د هغوی وخت ښه تېر شي. ما لا په پترزبورګ کې ستاسو په اړه ډېرې ستاینې اوربدلي وې او زړه مې کېده، چې له تاسو سره مې له نېږدې پېژند ګلوي وشي.

هغې چې خپله ښکلې او یو رنګه دایمي موسکا پرشوندو وه، ناتاشې ته وویل:

- ما له دروبتڅکوي نه ستا د ښکلا په اړه اوربدلي و، تاسو اوربدلي کنه، هغه واده کوي، هو، د خپل مېړه له ملګري بالکونسکي، سردار اندرې بالکونسکي نه مې هم ستاسو په اړه اوربدلي و.

هغې د سردار اندرې بالکونسکي نوم په ځانګړې ادا او ټینګار یاداوه، داسې یې ښوده چې ګواکې د ناتاشې او د هغه له اړیکو خبره ده. هغې له ګراف نه هیله وکړه، چې اجازه ورکړې د لا نېږدې پېژند ګلوۍ لپاره د ده یوه لور د ننداري په پاتې موده کې ددې لوژ ته راشي او ددې تر څنګ کیني. ناتاشا لاړه او ددې تر څنګ کېناسته.

د ننني ننداري دربیمه برخه، یوه داسې ماڼۍ ښودله، چې ډېرې شمعې په کې بلې شوې وې او په دیوالونو یې د ږیرورو شهسوارانو انځورونه راځړوند شوي وو. د نندار ځای په منځنۍ برخه کې دوه تنه چې ګواکې شاه او ملکه دي، ولاړ وو. شاه لاس وښوراوه او په حیا یې کوم آواز وویل او په یوه ارغواني رنګه کټ کېناست. هماغه نجلۍ چې په پیل کې یې سپینې، بیا شنې جامې اغوستې وې او اوس یې یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو کميس په ځان و ، پريشانه څنې د تخت تر څنګ ولاړه وه. هغې ملکې ته په کتو کتو کې کومه غمجنه سندره ويله، خو شاه د نښې په توګه، لاس په تندي وښوراوه، له دواړو خواوو نه پښې بلې نارينه او ښځې راووتې او ټول په ګډه نڅېدو شول. او تر هغه وروسته کوم ګيتار يو خوږه او له خوږې نه ډکه نغمه وغږوله. يوه بله پېغله چې ځوربې پښې او ډنګر مړوندونه يې لرل، له نورو نه جلا شوه، د پردې شاته لاړه، جامې بدلې کړې او په چټکۍ بېرته راستنه شوه، د صحنې په منځنۍ برخه کې ودرېده، په ټوپو شوه، په چټکۍ يې يوه پښه په بله وهله او نندارچيانو ټولو ورته پړک وهل او د هغې ستاينې ته يې چغې سورې سر کړې. تر هغه وروسته يو نارينه په يوه کنج کې ودرېد ، ترومپټ او ټول ارکستر قوت واخيست او هغه يوازې پښې بلې سرې، لوړ هوا ته ټوپونه وهل او په هوا کې پښې پر يو بل ټپولې ((دا سړی هماغه (ديوپورت) نومی هنرمندو چې کلنۍ حق الزحمه شپېته زره د سپينو زرو روبله وو)) ټول نندارچيان، په ټول تياتر کې، د تياتر په منځنۍ، په څنګونو په ټيټو او لوړو لوژونو کې د لاسونو په پړکولو او چغې سورو سره د هغه ستاينه کوله او آفرين يې ويل. هنرمند ودرېد وموسېد ، هرې خوا ته د ټولو په وړاندې د درناوي په نښه خم شو ، تر هغه وروسته، نورو لوبغاړي، نارينه او ښځې پښې بلې وګډېدل، بيا دوه واره شاه له موسيقۍ سره هم مهاله سندرې سر کړې او هغه سره ټولو آوازونه جګ کړل، خو يو ناڅاپه توفان پاڅېد ، ارکستر او نورو غږونکو په لوړ آواز وغږېدل... ټول پاڅېدل، وخوځېدل، منډې شوې، بيا يو لوبغاړی د پردې شاته کش کړل شو او پرده راکوزه شوه. د نندارچيانو په منځ کې بيا ګڼه ګونه او خورا کټونکي غږونه او شر او شور جوړ شو او ټولو په خورا شوق چغې، نارې ګډې کړې، د يو پورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیو پورو.

ناتاشې، نور نو هېڅ شي د حیرانۍ وړ نه ګڼل، هغه هم په خوښیو کې ډوبه او په خند خندا یې شا او خوا ته کتل. ایلن هغې ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- رښتیا چې دا د یوپوره، عجیب سړی دی، همداسې نه دی؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- هو، رښتیا دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د نندارو تر منځ تم وختونو کې، په هغه لوژ کې چې ایلن ناسته وه، یو سوړ باد را ولګېد. دروازه خلاصه شوه او اناتول چې ځان له دې کبله لږ خم کړی و چې له چا سره ټکر نه شي، راننوت.

ایلن چې غلچک له ناتاشې نه اناتول ته وراړوه وویل:

- اجازه راکړئ چې ورور مې درو پېژنم.

ناتاشا د خپلو بربنډو اوږو له سره خپل ښکلی او جوړ شوی سر وروا ړاوه، وموسېده او ښکلي ځوان ته یې وکتل. اناتول، چې له نېږدې نه، د لرې په شان ښکلی و، د هغې تر څنګ کېناست او وې ویل چې له ډېرې مودې راهیسې یې له هغې سره د آشنایي هیله لرله. هو کې له هماغه وخته چې دا یې د ناریشکن د کور د نڅاوو په بنډارکې لیدلې، هېرولی یې نه شي. کاراګین له ښځو سره په کړو وړو کې تر نارینو هغو نه خورا ځیرک او مهربانه و. هغه په زړورتیا او سادګۍ خبرې کولې او ناتاشه له دې کبله حیرانه او خوشاله وه چې څومره یې د دغه ځوان د بدیو او ناوړو کړو کیسې اورېدلې وې، په هماغه اندازه دی ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه، خوښ طبیعته او د نیکویې سرچینه دی.

کوراګین له هغې نه د لوبغاړو په اړه وپوښتل او وې ویل چې سیمیونوفنا څنګه په خپله تېره ننداره کې د لوبو په وخت پر ځمکه ولوېده، هغه ناڅاپه وویل:

- پوهېږئ ګرافینې ! د هغه د غړېدا ژبه داسې وه، چې ګواکې له خپل یو خورا پخواني پېژند ګلوی سره د زړه خواله کوي... پوهېږئ ! موږ غواړو یو ننداره جوړه کړو، چې ټول به په هغو کې په بدلو جامو او څېرو کې ګډون کوي. تاسو باید په هغې ننداره کې ګډون وکړئ، ډېر ساعت به مو تېر شي. ټول د آرخوف په کور کې راټولېږي. زه له تاسو هیله کوم چې راشئ، رښتیا او په ټینګار سره تاسو ته وایم، راشئ، څنګه؟ هغه چې غړېده، خپلې خوشاله سترګې یې همداسې د ناتاشا پر بشرې، بربنډې غاړې او لوڅو لاسونو خښبې کړې وې. ناتاشا البته په دې ډاډه وه چې دغه ځوان په هغې مین شوی دی که څه هم ناتاشا په دې ډېره خوشالیده، خو په دې نه پوهېده چې ولې د هغه شتوالي، ددې لپاره کرار کرار له زغمه وزي. کله چې دې هغه ته نه کتل، دې داسې انګېرله چې هغه ددې بربنډو اوږو ته ګوري او دې به په تلوار د هغه د سترګو دغه غلا رانیوله، د سترګو په کتو کې به یې هغه دې ته اړ کړ، چې ددې سترګو ته وګوري، خو کله چې به یې د هغه سترګو ته کتل هغې په ویرې داسې انګېرله چې د ده او ددې تر منځ د شرم او حیا هغه پرده لوېدلې او ورکه شوې، چې دا یې تل د ځان او د نورو نارینو تر منځ احساسوي. هغه خپله په دې نه پوهېده چې څنګه له پنځو دقیقو وروسته، دې ځان له دغه سړي سره داسې نېږدې او خپل احساساوه. کله به چې هغې له هغه مخ واړاوه، ډارېده به چې اوس یې هغه له بربنډو مړوندو را ،ونه نیسي او بربنډه غاړه یې ورښکل نه کړي.هغوی د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده څېزونو په اړه غږېدل، خو هغې دا سې احسا سوله چې لـه هغـه سره درمره نېږدې شوې چې هېڅکله له بل یوه نارینـه سره هم دا سې نېـږدې شوې نه وه. هغې، ایلن او خپل پلار ته دا سې وکتل، چې ګوا کې غـواړي له هغو وپوښتي، چې دا څه معنا لري. خو ایلن له کوم جنرال سره غږېده او د هغې غلچک ته یې ځواب ونه وایې، مګر د پلار کتو هغې تـه لـه هغه څه پرته، چې تل یې دې ته ویل، بل څه ونه ویـل، د پـلار کتـو بـه تـل ویل:

- نو څه دي، خوشاله اوسئ، ستا خوشالي زما خوښي ده.

ددوی تر منځ په چوپیتیا کې، چې زورونکي هم وه اناتول پـه خپـل ځیر کرار او پرله پسې کتو دې ته کتل، ناتاشا د دغه چوپیتیا د ماتولو لپاره، له هغه نه وپوښتل:

- څنګه مسکو مو خوښېږئ؟ ناتاشا چې دا پوښتنه وکړه، تکـه سـره شوه. هغې پرلـه پسـې دا سې انګېرلـه چې لـه هغـه سره پـه غږېدو، کـوم ناوړه کار تر سره کوي. اناتول دا سې وموسـېد ، چې ګوا کې پـه موسـکا سره د هغې د احسا ساتو رښتیا والي ته غاړه ټېټوي او وې ویل:

- لومړی مې چندان نـه خوښـېده او بیـا وروسـته، وروسـته پـوهېږئ ښارونه څه شي، د خوښۍ وړ ګرځوئ؟ ښـارونه ښـکلې ښـځې، ښایسـته او د پام وړ کوي، همدا سې نه ده؟

او بیا یې هغې ته له معنا نه په ډکو سترګو وروکتل او وې ویل:

او اوس خو مـې ډېر خوښـېږي. زمـوږ ننداړې تـه راځـې ګرافینـې ! مهرباني وکړئ هرومرو راشئ.

دا یې وویل او لاس یې د هغې پر ټټر ټمبل شوي ګل تـه وروړانـدې کړ او په کراره یې وویل:

- تاسو به زموږ د مېلمستیا تر ټولو نه ښـکلې ښـکلا و اوسـئ، هیلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم مهرباني ګرافيني ! او ستاسو د ټېر دغه ګل به زه د تضمين په توګه وساتم.

ناتاشا لکه په خپله د اناتول په شان په دې پوه نه شوه، چې هغه څه وويل:

- خو دومره پوه شوه چې په دغو نه پوهېدونکو خبرو کې، کوم ناوړه نيت نغښتی دی. خو سره له دې هم هغه نه شو کولای ځان هغه ته له کتو نه راټينګ کړي. هغه نه پوهېده چې څه ووايي، هغې له هغه نه مخ واړاوه، هغې داسې وښوده چې ګواکې هېڅ شي يې نه دي اورېدلي، خو همدا چې له هغه يې مخ واړاوه، داسې يې احساس کړه چې اناتول ددې تر شا دې ته خورا نېږدې ولاړ دی. د مخ د اړولو سره سم يې په زړه کې تېره شوه، اوس به څنګه وي؟ هغه به ګبڼي اخېستی وی، خوابدی شوی به يې، بايد هر څنګه چې وي راشم که څنګه؟ هغې نه شو کولای ور ونه ګوري او بيا يې ور وکتل. سترګې يې مخامخ د هغه له سترګو سره وجنګېدې، د هغه نېږدوالي، د هغه پر ځان ډاډمنتوب، د هغه مهربانۍ او د هغه خوږې موسکا دا ايل کړې وه. هغه کټ مټ د هغه په شان وموسېده او مخامخ يې د هغه په سترګو خپلې سترګې خښې کړې، هغې بيا په وحشت داسې احساس کړه چې ددوی تر منځ د نېږدوالي د خنډ هېڅ خنډ پاتې نه دي.

د تياتر پرده بيا پورته شوه او اناتول په خوښۍ او آرامۍ ددوی له لوژه لاړ. ناتاشا بېرته خپل لوژ ته چې پلار يې هلته ناست و، په هغه خيالو کې چې دا ډوبه وه، راستنه شوه. نور نو هغه څه چې ددې تر سترګو تېرېدل، ټول ورته په پوره توګه طبيعي برېښېدل، خو د ژوند، د شهزادګۍ ماريا او د کليوالو ژوند په اړه ټول خيالات ګواکې پخوا تېر شوي و، يو وار بيا هم ددې په ذهن کې راتاو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداري په څلورمه برخه کې کوم شیطان د لاس اچولو په ملګرتیا بدلې ویلې او تر هغې پورې ګډ و چې د ده تر پښو لاندې یې فرش شوې تختې سره لرې کړې او دی د لاندې ولوېد. ناتاشا د ننداري د څلورمې برخې له همدې خبرې نه پرته په بل څه پوه نه شوه او له دې نه پرته هغه کومې خبرې هم زوروله او عذابوله. ددې زورېدنې او عذاب علت کوراګین و چې دې تر سترګو لاندې ځاره. کله چې هغوی له تیاتره ووتل، کوراګین هغو ته ورغی، د هغوی ګاډیوان ته یې ورغږ کړ او له هغوی سره د ګاډي په ناسته کې مرسته وکړه. هغه چې کله ناتاشا په ګاډي کې کېنوله، د هغې مړوند یې کېښکود. ناتاشا ګېنې واخېستې، تکه سره شوه او په نیکمرغه غلچک یې هغه ته وکتل. د هغه سترګې وځلېدلې او په داسې حال کې خچې وربه موسکا یې پرشونډو و، هغې ته کتل.

کله چې کورته راورسېدل، ناتاشا وکړی شول، د هغه څه په اړه فکر وکړي، چې په دې تېر شوي وو، په څرګنده فکر وکړي او ناڅاپه دې ته سردار اندرې وریاد شو. هغه هک پک شوه، د ټولو تر مخې یې چې تر تیاتره وروسته چای ته سره ناست و، چغه کړه، تکه سره شوه او له کوټې نه وتښتېده. هغې فکر وکړ او له ځانسره یې وویل:

- لو یه خدایه تباه شوم! څنګه ما کولای شول، دا ټول پېښ شي؟ تر ډېره وخته پورې یې وازې ناسته وه، خپل سور شوي مخ ته یې لاسونه نیولي و، هڅه یې کوله ځان په څرګنده په دې پوه کړي، چې په دې څه وشول، هغه نه په دې پوهېده چې په دې څه شوي او نه په دې چې دا څه احساسوي. هر څه دې ته تیت، وحشتناکه او ناڅرګنده برېښېدل. هلته په هغه ستر صالون کې، چې پښې بلې په ځلېدونکو ګانو ګاڼل شوې جانې په غاړه (دیو پورو) د موسیقۍ تر نظم لاندې پر لمدو تختو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپونه وهل او پېغلو، زړو، نورو او په آرامۍ او له غروره ډکه موسکا پرشونډو بربنډې ايلن له حيرت د آفرين نارې وهلې، هوکې هلته د ايلن تر سيورې لاندې هر څه ځرګنده او ساده بريښېدل، خو اوس چې دلته يوازې شوې، هر څه تت او ناځرګند دي، هغې په وار وار سره له ځانسره وويل:

- دا څه وشول؟ دا ويره چې زه يې، زما زړه يې له هغه احساسه وي، څه شي دئ؟ دا څه شي دئ، چې زما وجدان دا سې زوروئ؟ دا څه شي دئ؟ خو که يوازې مشره ګرافينه دلته واى، ناتاشې به کولاى شو په شپه کې ورشي او په کټ کې ټول هغه څه چې ددې په زړه کې تېرېږي هغې ته وواييې. خو دا په دې پوهېده چې سونيا په خپل غوره دريځ او سختو ځانګړتياوو چې لري يې، ددې په راز او وينا به پوه نه شي او يا به د هغې له اعترافاتو نه په وحشت کې شي. ناتاشا هڅه کوله، يوازې خپله هغه غوټه خلاصه کړي، چې دا يې زوروله.

هغې ځان نه پوښتل: ايا زه د سردار اندرې د مينې لپاره تباه شوم؟ هغې په ملنډ يزه موسکا خپله بېرته ځواب پيدا کاوه:

- دا څه احمقه يم، څه احمقانه پوښتنې؟ ما څه کړي دي؟ هېڅ هېڅ مې نه دي کړي، هېڅ ګناه مې نه ده کړې، هېڅوک به په دې خبر نه شي ،زه به هم نور هېڅکله هغه ونه وينم، نو له دې کبله دا ښکاره خبره ده چې هېڅ څه نه پېښ شوي، نه اعترافاتو ته اړتيا ليدله کېږي، بلکې کېداى شي سردار اندرې به له ما سره په همدې ډول چې يم، مينه ولري. کوم ډول؟ آه، لويه خدايه ! پاکه هغه ولې دلته نه شته؟ ناتاشا يوه شېبه د سترګو د رپ لپاره آرامه شوه، خو وروسته بېرته کوم لمسوونکې غريزې ورته ويل چې که څه هم دا هر څه سم دي او هېڅ څه پېښ شوي نه دي، خو له سردار اندرې سره د هغې پخوانۍ پاکه مينه ټوله تباه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

او هغې ته بیا له کوراګین سره خپلې ټولې خبرې ورپه زړه شوې، هغې ته بیا د هغه ښکلی او زړور ځوان، څېره او خوږه نازکه موسکا او هغه شېبه چې د ده مړوند یې کېښکود وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

اناتول په مسکو کې ځکه او سېده چې پـلار هغـه لـه پـترزبـورگ نـه راشړلی و. هلتـه هغـه د کـال شـل زره روبلـه خـرڅ لاره او همـدومره نـورې پیسې یې له دې او له هغه نه په بېلابېلو پلمو پورولې او پوروړو بـه بیـا د هغه له پلاره هغه غوښتې.

پلار زوی ته پـه ډاگـه کـړه چـې د وروسـتي ځـل لپـاره، د هغـه نیمـا یـي پور په دې شرط پرې کوي، چې مسـکو تـه لاړ شي او هلتـه د پوځـونو د سـتر قوماندان یـاورتوب ومني، هغـه دنـده چـې ده ورتـه پیـدا کـړې ده. هلته هم هڅه وکړي، چې ځانته ښه ایه ښځه پیدا کړي. هغه ورتـه د ماریـا ژولیه کاراگینا نوم وریاد کړی و. اناتول د پلار خبرې ومنلې، مسکو تـه لاړ او هلته هم د پېـیر کره میشت شو. پېیر هغه لـومړی زړه نـازړه ومانـه، خو وروسته ورسره عـادت شو، له هغـه سره بـه بنـډارونو او عیاشیو تـه، تـه او پور یې هم ورکاوه.

هغـه څـه رښـتیا شـول چـې د انـاتول پـه اړه شـین شـین ویلـي و، هغـه مسکو ته تـر راتگـه وروسـته د مسـکو ټولې ښـځې پـر ځـان میـنې کـړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، هغه هم له دې کبله چې ده هغو ته پاملرنه نه کوله، او ده به تر هغو نـه جتهانې او فرانسوي ښځې زياتې خوښولې. آن دا څرګنده وه چې د هغو په منځ کې يې له مېرمن پېغلې جورج سره چې د فرانسوي لوبغاړو مشره وه ګوتې خوړېې کړې وې. د دولو خوف د کور او نورو د عياشيو يو بنډار هم ترې پاتې نه و. له ماښامه تر سپېدو پورې به يې شراب څکل، په دې سياليو کې بې سياله و او د ټولو غوره اعيانو د نڅا او شوګيرو بنډارونو کې به ولاړ و. ويل کېدل چې د مسکو له څو ښځو سره يې آشنايي لرله او په هر بنډار کې به يې څو نوروپسې د آشنايۍ هڅې کولې. هغه له پېغلو، په تېره بيا بډايو هغو سره چې زياتره يې څه بې عقلې غوندې وې، ليوالتيا نه ښودله. هغه دا کار له دې کبله هم نه کاوه، چې ده دوه کاله مخکې واده کړی و او له څو نېږدې انډيوالانو نه پرته، د هغه له دغه رازه هېڅ څوک خبر هم نه و. دوه کاله مخکې چې کله ددوی غونډ په پولند کې ځای پر ځای شوی و، يو نه بډای پولنډي، هغه اړ کړی و چې د هغه له لور سره واده وکړي. هغه ډېر ژر هغه ښځه پرېښوده... اناتول له خپل ژوند نه راضي و. له ځانه او نورو نه. هغه په خته کې په دې باور و، چې پرته له ده نه، چې دا سې دی، بل ډول ژوند نه شي کولای او په ژوند کې د کوم ناوړه کار نه دی کړی. هغه نه د خپلو کړو او نه پر نورو د هغو د اغېز جاج اخېستو توان لاره او نه يې په دې اړه فکر کاوه، چې د ده کړه به دده لپاره څه پايلې ولري. هغه په دې باور و، لکه هغه شان چې هيلۍ د بې لپاره پيدا شوې دي چې په اوبو کې ژوند وکړي، دی هم خدای داسې پيدا کړی دی چې پر کال کې د يرش زره روبله خرڅ کړي او تل د ټولنې له غوره نه غوره وبلل شي. هغه داسې په دې خبره ټينګ باور درلود، چې هغه ته په کتو سره نورو هم په هغه باور پيدا کاوه. نه يې د هغه په غوره ټولنيز دريځ کې شک پيدا کاوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې هغه ته د پيسو په ورکولو کې. هغه به چې هر چېرې او هر چا ته رسېدو پرته له هغه چې د پرې کولو په خيال کې يې و او سي، پورونه او نور پورونه به يې اخېستل.

هغه جوار ګر نه و ، لږ تر لږه هېڅکله يې د ګټلو خيال نه درلود او آن د بايللو فکر يې هم نه کاوه. هغه شهرت غوښتونکي نه و او هغه ته دې خبرې هېڅ اهميت نه لاره چې نور دده په اړه څه وايي. تر دې لا سربېره هغه کېدای شو ګناهکار او صادق واوسي. هغه څو واره د پلار د بدنامۍ او سپکاوۍ سبب شوی و ، په هر څه آن نامه او عزت يې ملنډې وهلې. هغه بخيل نه و او هرچا به چې د خير لاس ورغځاوه مرسته به يې ورسره کوله. يوازينی څه چې زيا ته مينه يې ورسره لرله، له ښځو سره لېوالتيا وه. د هغه د اند له مخې له ښځو سره خوږوالی هېڅ بد نه لري، خو هغه د نورو لپاره د دغو اړيکو د پای په اړه هېڅکله او هېڅ ډول فکر نه کاوه. هغه ځان د ټولو په وړاندې صادق ګاڼه، او د زړه له کومې يې د ټولو دوومخو سپکاوي يې کاوه او آرام وجدان يې تر ټولو لوړ ګاڼه.

دولوخوف سږ کال د پارس له تبعيده او هغه ته له ورپېښو شوو پېښو وروسته بيا مسکو ته راستون شوی، خپل پرتمين ژوند ، عياشۍ او جوارو کې ډوب او له خپل پترزبورګي دوست کوراګين سره يو ځای شوی، د هغه له نامه يې د ځان د ګټې، د جوارۍ او له بدو ايو ځوانانو سره د آشنا کېدو لپاره ګټه اخېستله.

اناتول، دولوخوف،د هغه ځيرکتيا او زړورتيا له کبله، د زړه له کومې خوښېده ،له هغه نه يې خپلو عياشيو ته د رسېدو لپاره کار اخېستنه خو هڅه يې کوله، چې هغه دده په دغه تکل پوه نه شي...

ناتاشا ، پر کوراګين سخته لېونۍ اغېزه کړې وه. هغه ترتيا تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د ماښامنۍ په وخت کې د یو ځیرک ښکلا پېژندونکي په څېر د هغې د لاسونو، مړوندونه، اوږو، پښو او څنګو انځورونو اېستل او دولوخوف ته یې وې ویل چې تکل یې کړی دی، د هغه زړه د وړلو هڅې وکړي. اناتول هماغه شان چې د خپلو کړو پایله نه لیدله، د دې تصور یې هم نه شو کولای چې د دغې مینې پای په څه وي.

دولوخوف هغه ته وویل:

-هو کې وروره ! ښکلې نجلۍ ده، خو نه زموږ لپاره.

اناتول وویل:

- زه مې خورته وایم، چې هغه د غرمنۍ لپاره زموږ کره رامېلمه کړي، څه وایې؟

- ښه به دا وي لږ صبر وکړې، چې هغه لومړی واده وکړي.

اناتول وویل:

- نه پوهېږې، زه خو د نجونو غلام یم، هغه هم زما په لیدو سرسامه کېږي.

دولوخوف چې د اناتول له واده نه خبر و، وویل:

- ګوره ته خو یو وار د دې نجونو له لاسه بې آبه شولې، پند دې وانه خیست، ځان ته پام کوه.

اناتول په مهربانۍ وخندل او وې ویل:

- یو وار ولوېدم، خو بیا به دا ونه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

تر تیاتره یوه ورځ وروسته، د رستوف د کورنۍ غړي نه چېرې لاړل او نه ځوک د دوی دیدن ته راغلل. ماریا دیمتریوفنا له ناتاشې نه پټه د کوم څه په اړه د هغې پلاره سره غږېده. ناتاشا اټکل وکړ چې هغوی د مشر سردار او له ستونزو نه د ژغورنې په اړه غږېدل. دغې خبرې نه یوازې د هغې خواشنه کړه بلکې ځان لپاره یې سپکاوي هم وګاڼه. هغه هره شېبه د سردار اندرې د راتګ لاره څارله او له همدې کبله یې، هغه ورځ څوکېدار دوه ځله د فازدوفیژنکه کوځې ته ددې لپاره ولېږه چې وګوري هغه رارسېدلی او کنه. هغه رارسېدلی نه و. هغې ته د راتګ د لومړیو شېبونه، دغه او سني حالت خورا ګران او له زغمه لرې و، دغه حالت د هغې د غه بې صبرۍ او غم، له شهزادګۍ ماریا سره د هغې د کتنې ترخې خاطرې، له مشر سردار نه ویره او هغه ویره چې دا یې په علت نه پوهېده لا زیاتول. هغې ته داسې برېښېده چې سردار اندرې به یا هېڅکله بېرته رانه شي او یا که را هم شي، دا به له کوم نوغي سره مخامخ شي. هغې نه شو کولای د پخوا په شان، یوازې د هغه په اړه په آرامه او پرله پسې فکر وکړي. هر وار به یې چې د هغه په اړه فکر کاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له خیالو سره به د مشر سردار، شهزادګۍ ماریا او په وروستۍ ننداره کوراګین یادونه وریاد پدل. هغې ته بیا هغه پوښتنې ور په زړه شوې چې ایا د خپل کوژدنۍ په وړاندې ملامته ده؟ ایا هغې سردار اندرې ته جفا کړې ده او کنه؟ هغې بیا ځان دې ته اړ کړه، چې د هغه سرې، څېره، خوځېدا د هغه هره خبره، چې کولای شول په دې کې د غه ناپېژندل شوی او له ویرې ډک احساس راویښ کړي، وریاد کړ. ناتاشا د کورنۍ د ټولو غړو تر نظره هماغه شان چټه، ښکلې او مسته بربښېده، خو د هغې په ګوګل د غم او درد یو زورور توفان را الوتی و.
د یکشنبې په سهار ماریا دیمتریوفنا خپلو ټولو مېلمنو ته بلنه ورکړه چې له دې سره یو ځای، هغې کلیسا ته لاړ شي، چې دا هره یکشنبه ورتله. ماریا دیمتریوفنا پر خپلو خپلواکو خیالونو ډېر نازېدله او ویل یې:
- زه ددې نویو کلیساوو درناوی نه کوم، هغه مې هېڅ په زړه برابره نه دي. خدای هر چېري حاضر او یو دی. زموږ پاپ ډېر ښه سړی دی، د نمانځنې ټول مراسم خورا ښه ترسره کوي، د هغه ټولې چارې خورا په زړه پورې او د درناوي وړ دي. د هغه مرستیال هم بد سړی نه دی. په دې ورځو کې په کلیسا کې څه کنسرتونه جوړوي او بیا هغه ته د نمانځنې نوم ورکوي. دا هم ددوی سپېڅلتیاوې دي، نه، نه دا مې نه خوښېږي، دا ټولې دوکه او لوبې دي.
ماریا دیمتریوفنا د یکشنبې د ورځې خورا درناوي کاوه او دغه ورځ یې د یو جشن په توګه لمانځله. هغې هره شنبه خپل کور ښه پاکاوه او د مذهبي غوښتنو له مخې به یې نه خپله کار کاوه او نه د هغه چوپړانو. ټولو به پاکې او سپېڅلې جامې اغوستې او کلیسا ته به تلل... کله به چې له کلیسا نه راستنه شوه، خپل هغه شال یې په اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچاوه چې دې به د ځانګړو او بډایو مېلمنو د هرکلي په وخت کې په اوږو اچاوه. هغه په هغه ورځ پاځېده او په خورا ډاډمن غږ به يې ويل چې، د مشر سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي ديدن ته ورځي، چې د ناتاشا په اړه يو دوه خبرې ورسره وکړي.

د ماريا ديمتريوفنا تر تګه وروسته ګنډونکې مېرمن شالمه راغله... او ناتاشا له هغې سره د کاليو په خونه لګيا شوه. کله چې يې لا خام کوک، ناګنډل شوی کم رنګه کميس چې لستوڼي يې لا کميس سره کوک شوي نه و ، واغوست، اورمېږ يې ددې لپاره تاو کړ چې په هينداره کې ځان وګوري، د خپل پلار مينه ناک غږ يې واورېد ، چې له يوې ښځې سره غږېږي. ددې غږ په اورېدو ،د ناتاشې رنګ تک سور شو. دا د ايلن غږ و. ناتاشا ددې وخت پيدا نه کړ، چې د اندازه کولو لپاره اغوستل شوی کميس وباسي، دروازه راخلاصه شوه او مېرمن بيزاوخوفه (ايلن د پېير ښځه) چې خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه، کوټې ته رانوتله. دبخمل يو ګلابي جګ غاړی کميس يې په غاړه و.

هغې ناتاشې ته چې تکه سره اوښتې وه، وويل:

- چې څومره خوږه او مالګينه يې ! او بيا يې ايليا اندرېوويچ ته چې دې پسې رانوتلی و ، وويل:

- نه ګرانه ګرافه، دا نه کېږي، څنګه په مسکو کې ژوند وکړئ او هېڅ چېرې لاړ نه شئ. زه مو نه پرېږدم، نه پېغله جورج زموږ په کور کې د موسيقۍ بنډارلري، ځينې آشنايان هم راځي، که تاسو را نه شئ او خپله دا ښکلې لور را نه ولئ، نور بيا نو زما او تاسې نه کېږي، زما خاوند نه شته، د توير ښار ته تللی دی، کنه هغه به مې درپسې درلېږی و. هرومرو به راځئ، هرومرو پوره نهه بجې... هغې پرله پسې د ناتاشې پر ښکلا آفرين وايه او د هغې ستاينې يې کولې. ايلن ګنډونکې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخوا ايې پېژانده سر وښوراوه، د درناوي په نښه لږه خمه شوه، د هيندارې تر څنګ پر لاستي لرونکې څوکۍ کې کېناسته او د خپل بخمل کميس ګونځې يې په هنري ډول شاو خوا را جوړې کړې. هغه آرامه نه شوه، پرله پسې خوږه خوږه غږېده او د ناتاشې پر ښکلا يې آفرين وايه. د ناتاشې کميسونه يې وکتل، هغه يې وستايل، خپل نوی کميس يې هم چې وسپنزډول توکرنه جوړ او نوی له پاريس نه ورته رارسېدلی،وستايه او ناتاشې ته يې مشوره ورکړه، چې هغه دې هم ځان ته دغه شان جوړ کړي. هغې زياته کړه هر ډول جامې په تا ښکلې ښکاري، زما ښکلې !آخ زما زړه وړونکې !

د ناتاشا له بشرې نه د خوند او لذت موسکا نه ورکېده. هغې د دغې مهربانې ګرافينې بيزاو خوفې تر ستاينو لاندې چې پخوا هغې ته يوه ځانګړې مېرمن برېښېده چې غږېدل به ورسره ګران و، ځان نيکمرغه او غوړېدونکی احساساوه. په ناتاشې د خوښۍ څپې راخورې او داسې يې انګېرله چې نښږدې ده، چې پر دغې مهربانې خوږ زړې ښځې زړه بايلي. ايلن هم د ناتاشا په ليدو د بې پايه خوښۍ احساس کاوه او هڅه يې کوله، چې ناتاشا خوشاله وساتي. اناتول له ايلن نه هيله وکړه چې له ناتاشې سره يې ناسته برابره کړي، نو له همدې کبله هغه هم اوس د رستوفيانو ديدن ته راغلې و. له خپل ورورسره د ناتاشې ناسته د ناستې جوړول، هغې ته هم خوند ورکاوه.

که څه هم ايلن له ناتاشې نه په زړه کې له دې نه خوابدې وه، چې په پترزبورګ کې يې له هغې نه باريس بې لارې کړی و، خو اوس يې په دې اړه هېڅ فکر نه کاوه او د زړه له کومې يې د ناتاشې د خوښۍ هيله لرله. کله چې يې د تګ تکل وکړ، ناتاشې ته يې ورغږ کړ، سره يوې خوا ته شول او ورته وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون ماښام مې ورور له ما سره ماښامنۍ وکړه. ورکه وه يې له خندا نه مو نفس وخوت، څکه يې هم ونه کړه، همدا اسويلي و، اسويلي، همدا يې ويل چې ناتاشا ښکلې ده او ښکلې. پوهېږئ لېونی شوی دی، فکر کوم پر تاسو مين شوی دی، رښتيا لېونی شوی دی.

ناتاشا ددې خبرو په اورېدو له شرمه ګلابي شوه.

ايلن وويل: وای، وای ولې سره شوې، ولې سره شوې! ګرانې! هرومرو به راځئ! که پرچا مينه شوې، دا ددې دليل کېدای نه شي، چې ځان په کوټې کې زنداني کړې. آن که کوژدنۍ هم لرې، زه فکر کوم هغه هيله لرئ، چې کله هغه نه وي، بندارونو ته لاړه شې او وخت ښه تېر کړې. نه دا چې ځان د غم په کور کې زنداني کړې.

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه:

- ښه، ښه نو پوهېږې چې زه کوژده شوې يم، يعنې هغې له خپل مېړه پيير سره له همدغه رښتني او ځيرک پيير سره په دې اړه غږېدلي او خندېدلي دي، هېڅ پروا نه لري، خير دې وي. او بيا د ايلن تر اغېز لاندې هغه څه چې پخوا ترينه ويرېده، اوس ورته ساده او دورځني ژوند خبرې وبرېښېدې. ناتاشا بيا له ځانسره وويل:

- څه غوره مېرمن ده! څومره مهربانه ده، داسې برېښي چې د زړه له کومې ورته ګرانه يم.

ناتاشا بيا په زړه کې ويل: نو ولې وخت ښه تېر نه کړم او خوښه ونه اوسم؟

هغې چې دا خبرې کولې، برند برند او په حيرانتيا يې ايلن ته کتل. ماريا ديمتريوفنا چې غرمه راستنه شوه، طبيعت يې خټه، جدي او داسې برېښېده چې له مشر سردار سره يې په مرکه کې ماته خوړلې وي. هغه، له هغه څه نه چې پېښ شوي و، لا هماغه شان نا آرامه او ګبنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیسته وه، نو ځکه یې نه شو کولای، د پېښې کیسه په آرامه وکړي. ګراف چې له هغې نه د خبرو د پایلې پوښتنه وکړه ورته وې ویل، چې هر څه ښه دي او نورې کیسې به سبا ته وکړي. ماریا دیمتریوفنا چې د مېرمن بیزاوخوفا له راتګ او د هغې له بلنې نه خبره شوه، وې ویل:

- له بیزاوخوفې سره مې تګ راتګ نه خوښېږي او تاسو ته هم مشوره درکوم، چې مه ورځئ.

بیا یې ناتاشې ته مخ ورواړاوه او زیاته یې کړه:

- خو که ژبه دې کړې وې، لاړه شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپلې لوڼې د ګرافینې بېزاو خوفې کره بوتلې. ماښامنۍ ته پوره ډېر مېلمانه راغلي وو، خو ناتاشا د هغو له ډلې نه څه کم ټولو سره پېژند ګلوي نه لرله. د ګراف ایلیا اندرېوویچ په خواشنۍ دې ته پام شو چې په دې بنډار کې راغلي ټول کسان، نارینه او ښځې په خپل منځ کې د آزادو اړیکو په لرلو پېژندل شوي کسان وو. پېغله جورج د تالار په یوه کنج کې ولاړه او ځوانان پرې ورټول وو، څو فرانسوي او د هغو په ډله کې متهویه چې مسکو ته د ایلن د راتګ نه وروسته د هغې دایمي او ځانګړی مېلمه بلل کېده. ګراف ایلیا اندرېوویچ پرېکړه وکړه چې د قطعو په لوبو کې ډوب نه شي، د خپلو لوڼو تر څنګ کېني، هغه وخاري او همدا چې د پېغلې جورج ننداره پای ته ورسېږي، سمدلاسه لاړ شي. اناتول د دروازې تر مخې يې ولاړ و او ښکاره وه چې د رستوف د کورنۍ غړو ته ستر ګه په لاره و. هغه سمدلاسه له ګراف سره ستړي مشې وکړه، ناتاشا ته ورنږدې او هغې پسې ورو خوځېد. همدا چې ناتاشا هغه ولید، هماغه د تیاتر د شپې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان که له یوه پلوه د انسانیت احساس له دې کبله پردې څپې غوړولې وې، چې د هغه خوښېږي او له بله پلوه یې له دې وحشت لاره، چې د دې او هغه تر منځ اخلاقي حیا او د هغه پرده له منځه وتلې وه. ایلن ناتاشې ته بې ساری تود هرکلی وو ایه او په لوړ آواز یې د هغې د ښکلا او کالیو ستاینه وکړه. د هغو د راتګ نه لږه شېبه وروسته پېغلې جورج د دې لپاره ووته، چې خپلې جامې بدلې کړي... اناتول ناتاشې ته یوه څوکۍ وروړاندې کړه او غوښتل یې چې د هغې ترڅنګ کېني، خو ګراف چې د خپلو لونو څارنه کوله، د لور ترڅنګ او اناتول د هغو تر شا کېناست.

پېغله جورج په څوربه بربنډو تیو، په څنګلو کې له ورایه لیدونکو نه جوړ شوي غوچړو سره د ټولو پام ځانته وراړاوه، دهغې سور شال پر یوه اوږه پروت راووته او په یو غیر عادي ډول، په هغه ځای کې چې د څوکیو تر منځ ورته پرېښودل شوی و، ودرېده. د ناستو کسانو له منځه یوه هیجاني شر او شور تر غوږه شو.

پېغلې جورج نندارچیانو ته برند برند وکتل او په فرانسوي د داسې شعرونه په لوستلو لګیا شو چې په هغو کې د یوې شاعرې د ګهنکارې مینې خیالونو انځور شوي وو. هغې به کله آواز لوړ، کله به یې په ساندو بدل کړ، سر به یې په ویاړ پورته کړ او کله به یې پرته له هغه چې څه ووایي، خرهاري وکړ او د سترګو ګاټي به یې د سترګو له کاسې راوویستل. له هرې خوا نه د آفرین او ستاینو غږونه پورته شول، څنګه ښکلې، څه بې سارې، معجزې کوي...

ناتاشې څوربې جورج ته کتل، خو نه یې څه اورېدل، نه یې لیدل او نه په هغه څه چې پو هېده چې د دې تر مخې تېرېدل. هغې ځان په پوره توګه بیا په لوړ، نه راګرځېدونکي او د لېونتوب په هماغه عجیبه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې لیده، چې راستنېدل ترې ناشونې او د هغې له خپلې وینا نه ډېر لرې و. هغه نرۍ چې هغه په هغې کې وه، دا ګرانه وه چې څوک پوه شي، چې څه ښه، څه بد، څه معقول او څه نامعقول دي. اناتول، د هغې شاته ناست و، هغې د هغه نېږدوالی احساسوه او په ویرې کوم څه ته سترګې په لاره وه.

په نندارې کې تر لومړي تفریح نه وروسته، ټول پاڅېدل. له پېغلې جورج نه تاوراتاو شول او خپله حیرانتیا یې ورته څرګنده کړه.

ناتاشا چې له پلار او نورو سره یو ځای پاڅېدلې وه، د ګڼې ګوڼې په منځ کې یې ځان لوبغالي ته ورنېږدې کاوه، وویل:

- څه ښکلې ده!

اناتول چې ناتاشې پسې غبرګ روان و، هغې ته یې وویل:

- کله چې زه تاسو ته ګورم، په هغې کې ښکلا موندلی نه شم.

اناتول دا خبره هغه وخت ناتاشې ته کوله، چې یوازې هغې اورېده، هغه، هغې ته وویل:

- تاسو بې سارې ښکلې یاستئ، له هغې شېبې نه مې چې تاسو لیدلې، نور نو تاسو هېرولې نه شم...

ګراف خپلې لور پسې راستون شو او وې ویل:

- درځه چې ځو، درځه، څومره ښکلې ده!

ناتاشا چې هېڅ نه ویل، پلار ته ورغله، په حیرانتیا او پوښتنیز غلچک یې هغه ته کتل.

پېغلې جورج تر څو نندارونه وروسته، بنديار پرېښود، لاړه او ګرافیني بیزوخوفې مېلمنو ته بلنه ورکړه چې تالار ته ورشي.

ګراف غوښتل چې بنديار پرېږدي، خو ایلن له هغه هیله وکړه، د نڅا هغه بزم چې له پخوانۍ تکل نه پرته، جوړ شوی دی په خپل تګ خراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړي. اناتول ناتاشې ته د نڅا بلنه ورکړه او د نڅا په ترڅ کې يې د هغې ملا او لاسونه کېښکودل او ورته ويل چې سخته ښکلې او اداګره ده او له ده نه يې زړه وړی دی. تر هغه وروسته چې په ګډه (داکوسوز) نڅا پای ته ورسوله، اناتول چوپه خوله په حيرت کې پاتې و او يوازې يې هغې ته کتل. ناتاشا په دې نه پوهېده، هغه څه يې چې د نڅا په لړ کې د اناتول نه اورېدلي و، د خوب خبرې وې که د وينښتيا. تر نڅا نه وروسته اناتول دوه ځله د هغې لاسونه کېښکودل او ناتاشا په وېرې او وحشت خپلې سترګې پورته خواته ده ته ور واړولې، خو د اناتول له مينې او لېوالتيا نه په ډکو سترګو کې يې داسې ننبې يې وليدې، چې ونه يې کړای شو، هغه ته وګوري او هغه څه ورته ووايي چې ويل يې غوښتل. ناتاشې سرښکته کړ او ژر ژر يې ځواب ورکړ:

- ما ته دا خبرې مه کوه، زه خپل کوژدنی لرم، ما ته بل نارينه ګران دی.

اناتول که څه هم له دې ځوابه خواشينی او تعجب يې وکړ، خو وې ويل:

زما يې ستا په کوژدنی څه، ما ته د خپل نارينه خبرې مه کوه، زه هغه څه کوم؟ زه يوازې دومره وايم، چې لکه لېوني په تا مين شوی يم، لکه لېونی، ايا په دې کې زه ملامت يم چې تاسو زړه وړونکې ياستئ؟... بيا زموږ وار دی، بايد پاڅېږو. ناتاشا له شوره ډکه، خو ګبنې اخيستې له وېرې نه په پراخو شويو سترګو، شا او خوا کتل او له عادت نه زياته خوشاله برېښېده. هغې ته د هغه څه نه چې په نننې بنډار کې تېر شوي و، څه په ياد پاتې نه و. هغوی د اکوسوز او د ګروس فاتر څرخوونکې نڅاوې وکړې. پلار يې د تګ غږ کاوه، خو دې هيله کوله چې صبر وکړي او پاتې شي. هر چېرې به چې دا له هرچا سره غږېدله، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کتو بار به يې په زړه احساسوه. بيا يې ورياد شول، چې له پلاره يې اجازه اخيستې وه، چې د کار کوټې ته لاړه شي او خپل کميس ټول او جوړ کړي. او ايلن دې پسې راغلې وه او په خندا خندا له هغې سره د خپل ورور د لېونی مينې په اړه غږېدلې وه او دا ورياد بدل چې په واړه تالار کې بيا له اناتول سره مخامخ شوې ده. ايلن يې له سترګو غړېدلی، او دوی دواړه يې يوازې پرېښې دي او اناتول د هغې لاسونه رانيولي او په خواږه مينه ناک آواز يې هغه ته ويلي و:

- زه نه شم کولای ستاسو کورته درشم، ايا بيا زه تاسو هېڅکله ليدلای نه شم؟

ناتاشا په مينه کې مې عقل له لاسه ورکړی دی، لکه د لېونو په شان درسره مينه لرم، ايا په رښتيا هېڅکله...؟ هغه چې دا وويل، د هغې لاره يې بنده کړه او خپل مخ يې د هغې مخ ته وروړاندې کړ.

د هغه ځلېدونکې غټې نارينه سترګې دومره د هغې سترګو ته ورنږدې وې چې هغې، له دغو سترګو پرته بل څه نه ليدل.

د اناتول پوښتنيز بنګهاری ږوله غږ او ربدل شو چې وايي:

- ناتالي!

او د هغې مړوند يې داسې سخت کېښکود، چې خوږ شو او وې ويل: ناتالي!

د هغه سترګو ناتاشې ته ويل:

- زه په هېڅ نه پوهېږم او د ويلو لپاره هېڅ نه لرم.

د هغه اورنی شونډې د هغې پر شونډو ورخښې شوې او ناتاشې په همدې شېبې کې احساس کړه چې له بنده ژغورل شوې او هغه سره هم مهاله په کوټه کې د ايلن د ګامونو او کميس د شغهاري انګازه جوړه شوه. ناتاشې هغې ته مخ وروااړاوه او بيا يې په سور شوي رنګ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګبنهۍ اخېستې غلچک اناتول ته وکتل او د دروازې پلو وخوځېده.
اناتول غږ پرې وکړ:

- یوازې یوه خبره، د خدای لپاره یوه خبره!

هغه ودرېده، هغې دده د دغې یوې خبرې اورېدو ته سخته اړتیا لرله، ځکه دغې کلمې هغه څه ورته څرګندول چې پېښ شوي و، نه هغه څه چې ناتاشا به یې ځواب ورکړای وای.

- ناتالي، یوه خبره یوازې یوه خبره. هغه همدا یوه خبره تکراروله.

داسې برېښېده چې هغه خپله نه پوهېده، چې څه ووایي، هغه دا خبره تر هغه وخته پورې تکرار کړه چې ایلن دوی ته ور ورسېده.

ایلن او ناتاشا دواړه غبرګ د هرکلو تالار ته راستنې شوې، خو د رستوف کورنۍ ډوډۍ ته تم نه شوه او لاړل.

ناتاشه چې کور ته راستنه شوه، ټوله شپه یې سترګې ورنه وړې. هغه دغې نه اورېدونکې پوښتنې زوروله او عذابوله چې څوک هغې ته ګران دي؟ اناتول که سردار اندرې؟ سردار اندرې ورته ګران و، هغې ته وریادېدل، چې څنګه یې له هغه سره لېونۍ مینه لرله، خو اناتول هم ورته ګران و. د اناتول په ګرانښت کې یې شک نه لاره، هغې ویل:

- که داسې نه وای او هغه ورته ګران نه وای، دغه څه به نه پېښېدل؟ که ما کولای شوای، تر دغې څه وروسته چې پېښ شول، د هغې د خدای په امانۍ موسکا ته په موسکا ځواب ورکړم؟ که ما اجازه ورکړه، چې دغه څه پېښ شي چې پېښ شول، داسې بریښي چې له لومړي غلچک نه په هغه مینه شوې یم. دا خبره دا معنا لري، چې هغه مهربان، پاک زړی او خورا ښه ځوان دی، چې له ګرانښته پرته بله لاره پاتې نه وه. هغه له ځانسره غږېده او نه یې شو کولای دغو زورونکو ویرونکو پوښتنو ته ځوابونه پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

سبا له خپلو غمونو او شراوشورسرهراغي.ټول پاڅېدل وخوځېدل او خبرې اترې پيل شوې. بيا ګنډونکي راغلل او بيا ماريا ديمتريوفنا ټول چاى ته وربلل. ناتاشا په غټو او لا پراخو شويو سترګو ټولو ته ددې لپاره کتل چې ګواکې هغه يې کوله، په هر هغه غلچک په معنى پوه شي چې دې ته ور اوړي او خپله د تل په شان وبريښي.

ماريا ديمتريوفنا تر سهارنۍ وروسته (دا د هغه لپاره د ورځې تر ټولو نه غوره وخت و) پر خپلې څوکۍ کېناسته، ناتاشا او مشر ګراف يې ځانته وروغوښتل، هغې وويل:

- ښه ګرانو دوستانو ! ما خبره ښه او هر اړخيزه ولټوله او خپله د زړه خبره تاسو ته کوم.تاسو پوهېږئ چې پرون د مشر سردار نيکولاى کره ورغلې وم.له هغه سره وغږېدم.هغه د چيغو او نارو تکل وکړ، خو تاسو پوهېږې پر ما څوک چغې وهلى نه شي، ما هم خپلې ټولې خبرې ورته په ډاګه وويلې.

ګراف وپوښتل: ښه دا سپينې خبرې نو څه وې؟

- د هغه سپينې خبرې ! هغه يو ځانستايونکى دى او د چا خبره نه اوري، ښه نو څه ووايم، ماريا ديمتريوفنا زياته کړه:

- مور د غه خواره نجلۍ ډېره په عذاب کړه، که زما خبره منئ، خپل کارونه مو خلاص کړي او ډېرته اترادنيا ته ستانه شي... او هلته سترګې په لاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا د زړه له کومې چغه کړه: نه، نه څه وايئ؟
ماريا ديمتريوفنا وويل:
- نه، ښه به داوي چې لاړ شي او هملته انتظار شي. که ستاسو زوم اوس دلته راشي، خبره بې شخړې او کړکيچه پای ته نه رسېږي، خو که تاسو لاړ شئ، هغه به له پلار سره کيني، له هغه سره به د زړه خواله وکړي او بيا به ستاسو ديدن ته راشي.
ايليا اندرېوويچ د ماريا ديمتريوفنا ټولې خبرې ومنلې او هغه يې خورا هوښيارې وګڼلې. کېدای شي د بوډا زړه نرم شي، بيا به يا مسکو او يا هم ليسه ګورې ته ورشئ او که رضا نه شو، نو بيا به د هغې له خوښې پرته، په اترادنيا کې واده تر سره شي. ګراف وويل:
- تاسو پوره برحق ياستئ، څه بد مې وکړل، چې د هغه ديدن ته ورغلم او هغه مې له ځانسره بوتله.
ماريا ديمتريوفنا چې په خپله وړه لاسي کڅوړه کې څه شی لټول، وويل:
- هيڅ د پريشانۍ خبره نه ده، دلته چې راغلې نو بيا څنګه هغه ته نه وای ورغلي، پوښتنه مو نه وای کړې، سترې مشې او سلام مو نه وای کړی؟ دا چې تاسو يې ونه منل يې او کتنه يې درسره ونه کړه، اوس چې تاسو د واده کالي هم اخيستي، نو بيا څه ته ګورئ؟ او هغه څه چې لا چمتو شوي نه دي، زه به يې درولېږم، که څه هم زما زړه نه کېږي چې تاسو پرېږدم، خوښه به دا وي چې لاړه شئ. هغې په خپلې کڅوړه کې هغه څه پيدا کړل، چې لټول يې، هغه يې راوويسته او ناتاشا ته يې ورکړه. دا شي، د شهزادګۍ ماريا ليک و. ماريا ديمتريوفنا وويل:
- تا ته يې ليک ليکلی دی، هغه خواره ډېره زورېږي، چې ته فکر ونه کړې، چې ته ورته ګرانه نه يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:
- هو کې، هغې ته زه ګرانه نه یم.
ماریا دیمتریوفنا چغه کړل:
- اپلتې مه وایه!
ناتاشې لیک واخیست او په زړورتیا یې وویل:
- په هېڅ چا مې باور نه راځي. زه پوهېږم چې ورته ګرانه نه یم.
کله چې یې لیک واخیست، د څېرې بڼه یې بدله شوه، په هغې کې د کرکې او خواشینۍ نښې څرګندې شوې. داسې نښې چې ماریا دیمتریوفنا په ځیر ځیر هغې ته، ځیر شوه، تندي یې تریو کړ او وې ویل:
- ادکې ته داسې ځوابونه مه وایه! هغه څه چې زه وایم، ربښتیا دي، ښه به داوي چې لیک ته یې ځواب ورکړې.
ناتاشا پرته له هغه چې څه وواییې، پاڅېده او خپلې کوټې ته لاړه، چې د شهزادګۍ ماریا لیک ولولي.
شهزادګۍ ماریا لیکلي و چې د هغه نه پوهېدنې له کبله چې د دوی ترمنځ راغلي، خورا خواشینې ده. هغې لیکلي و:
- د هغې پلار چې هرڅنګه وي، وي به، خو دا خپله غواړي چې ناتاشا دا ومنئ، دا امکان نه لري، هغه څوک چې ورور یې دځان لپاره خوښه کړې، دې ته ګرانه نه وي، دا د ورور د نیکمرغۍ لپاره هر ډول سربښندنې ته چمتو ده، بیا یې لیکلي و:
- دا فکر مه کوه چې پلار یې دې ته په ښه سترګه نه ګوري، هغه زوړ او ناروغه دی، هغه باید وبښو، هغه د لوړو خیالو او مهربان سړی دی او هغه څوک به هرومرو ورته ګران وي چې د زوی نیکمرغي یې غواړي. هغې د لیک په پای کې هیله کړې وه، چې د دوی د کتنې لپاره وخت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښته وتاکي.

ناتاشا ليک ولوست او ميز ته کښناسته، چې ځواب يې وليکي. په خپل سر يې بې له ارادې او پرته له هغه چې فکر وکړي، په چټکۍ وليکل:

-ګرانې شهزادګۍ ! او بيا يې قلم ودرېد. له هغه وروسته چې پرون ورپېښ شوي، نن به څه وليکي؟ د پيل شوي ليک په وړاندې ناسته وه او ويل يې:

- هوکې، هوکې، هغه څه چې پخوا و، و، اوس هر څه بدل شوي دي. بايد ځواب ورکړم؟ خپله ژبه هېره کړم؟ ايا په رښتيا بله لاره نه شته؟ او چې څومره وحشتناکه ده !... د دغو وحشتناکو خيالونو د ژغورنې په هيله پاڅېده او سونيا ته ورغله او له هغې سره يې د ګڼ په اوبدلو پيل وکړ.

تر غرمنۍ نه وروسته، خپلې کوټې ته لاړه، بيا يې د شهزادګۍ ليک را واخيست. له ځانسره يې ويل:

- ايا په رښتيا هر څه پای ته رسېدلي دي؟ په رښتيا هر څه داسې ژر، ځي راځي، بدلېږي او پخواني هر څه هېرېږي؟ له سردار اندرې سره يې خپله لېونۍ مينه په خورا مينه ناک لېونتوب وريادوله او دايې هم احساسوله، چې کوراګين هم ورته ګران دی. ځان يې په څرګنده د سردار اندرې ښځه انګېرله او له هغه سره يې د نيکمرغه ګډ ژوند انځورونه انځورول. خو کله به يې چې له اناتول سره خپلې پروني کړه وړه وريادشول، له مينې نه به يې اور واخيست...

په دا شېبه کې يوه مېنځه کوټې ته راننوته او هغې ته يې په پټه او رازه ډک آواز وويل:

- يو چا دغه ليک راکړ، هغې مينځې ليک هغې ته ورکړ او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل:

- يوازينۍ هيله مې دا ده چې د خداى لپاره...

ناتاشا پر ته له هغه چې ځنډ وکړي، په يوې خوځېدا يې په خپل سر ليک پرانيست او د اناتول مينه ناک ليک يې ولوست. هغه د ليک په هېڅ شي پوه نه شوه، يوازې دومره پوه شوه، چې هغه د اناتول دى. د هغه ځوان ليک چې دې ته ګران دى. هو کې دې ته ګران دى، که دا سې نه واى، څنګه هغه څه پېښېداى شول چې پېښ شوي دي؟ که دې تـه ګران نه واى دا څنګه کېداى شو، چې اوس د هغه مينه ناک ليک ددې په منګلو کې وي؟

ناتاشا لـه مينـې نـه ډک، مينـه نـاک ليـک، پـه خپلو رېږدېدونکو منګلو کې نيولى و او هغه يې لوست او هغه څه يې پـه هغـه کې مونـدل چې ددې په زړه کې تېرېدل، ليک داسې پيل شوى و:

- له پرون ماښام نه زما برخليک ټاکل شوى دى، يا به مرم او يا به تا ته ګران و اوسم، دربيمه لاره نه شته. بيا يې ليکلي و چې دى په دې خبر شوى دى، چې د ناتاشا کورنۍ به هغـه دې تـه ورنـه کړي، ددغې نه ورکړې رازونه دى کولاى يوازې دې ته ووايي، خو که ناتاشې تـه هغـه ګران وي او يوازې ووايي چې «هو» نو بيا هغـه وخت، بل هېڅ واک نه شته، چې د هغو د نيکمرغۍ خنډ شي. مينه بـه پـر هر څه لاسبرې شي. دى به هغه پټه کړي او د دنيا بلې خوا ته به يې له له ځانسره بوزي...

ناتاشا د شلم ځل لپاره ليک ولوست، هغې، د هغـه پـه هر توري او کلمې کې، کومه ژوره معنا لټوله، او په زړه کې يې ويل:

- هو، هو! راته ګران دى.

هغه ماښام، ماريا ديمتريوفنا د ارخارف دوى کره تله، نجونو تـه يې د ملګرتيا غږ وکړ، خو ناتاشا د سردردۍ په پلمه په کور کې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

سونیا چې ناوخته د شپې کورته راستنه شوه، کوټې ته ننوته او په حیرانتیا سره یې ولیدل چې ناتاشا له جامو سره پر څوکۍ ویده ده. له دې نه لرې لرې، پر میز د اناتول پرانستی لیک پروت و. سونیا لیک راواخیست او د هغه یې ولوست.

هغې لیک لوسته او په خوب کې د ډوبې ناتاشا بشرې ته یې کتل، کتل یې او د هغې په څېره کې یې د هغه څه نښې لټولې، چې په دې په لیک کې لوستل، خو هېڅ شي یې موندلای نه شو. د ناتاشا څېره ښکلې او خوندوره وه او د لذت نښې په کې څرګندې وې، خپل ټټر یې ټینګ کړ، ځکه انګېرله یې چې سا یې بندېږي، په الوتي رنګ، وحشت، پریښانۍ او ربړدونکي آواز پر څوکۍ کېناسته، او له سترګو یې د اوښکو باران جوړ شو، هغې ویل:

- څنګه ما هېڅ شي نه لیدل؟ څنګه دا ټول دومره مخکې تللي؟ ایا نور نو په سردار اندرې مینه نه ده؟ څنګه هغې کولای شو، دا کوراګین ځانته دومره نېږدې راپرېږدي؟ دا ښکاره خبره ده چې هغه دوکه مار او غولونکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. که نیکولای، زما ګران او خوږ زړې نیکولای له دې خبرې نه خبر شي، څه به وايئ؟ دا ده اوس څرګنده شوه، چې دا پرون او هغه بله ورځ ولې داسې ګبنېی اخیستې او رنګ الوتي و، خو دا ناشونې خبره ده چې پر کوراګین مینه شوې وي. هرومره دا به نه پوهېده چې دا لیک د چا دی، هسې په تېروتنه کې يې پرانستي، هرومرو له دې نه خوابدې ده چې ولې يې هغه لوستی دی، هېڅ امکان نه لري چې داسې وکړي.

سونیا خپلې اوښکې پاکې کړې، ناتاشې ته ورنږدې شوه او بیا د هغې څېرې ته ځیر شوه.

په داسې یو آواز یې چې متهې اورېدل کېده، وویل:

- ناتاشا !

ناتاشا راویښه شوه او سونیا یې ولیده.

- اوهو، راستنه شوې يئ؟

په خورا مهربانۍ او عاطفې يې، چې د راویښېدو د لومړنیو شېبو ځانګړتیا ده له خپله خورلنډې نه غېږ تاو کړه، خو د سونیا پریښانې څېرې ته یې پام شو، په څېره کې يې د اندېښنو او بدګمانۍ نښې را څرګندې شوې او وې ویل:

- سونیا لیک دې ولوست؟

سونیا په کراره ځواب ورکړ: هو ومې لوست.

ناتاشا له خوښۍ نه وغوړېده وموسېده او وې ویل:

- نه سونیا، نه، نور نو نه شم کولای خپل راز له تا نه پټ وساتم، ته پوهېږئ موږ یو بل ته ګران یو... سونیا، د زړه سره ! هغه لیک لیکي... سونیا !

سونیا ګواکې چې په خپلو سترګو او غوږو باور نه لاره په ویستلو سترګو هغې ته ځیره شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او بالکونسکي څنګه کېږئ؟
- آه سونیا ، اخ که ته پوهېدلای، چې څنګه بختوره یم. ته نه پوهېږې چې مینه څه ته وایئ؟
- نو ناتاشه ! ته څه وایئ،ایا له سردار اندرې سره هر څه پای ته ورسېدل !
ناتاشا په غټو او له حیرته راوتلو سترګو سونیا ته داسې کتل، چې ګواکې د هغې په پوښتنو نه پوهېږي.
سونیا وپوښتل:
- څه، سردار اندرې ته ځواب ورکوې که څنګه؟
ناتاشا ناڅاپه له قهره تکه سره شوه، له یو سختې خواشیني سره یو ځای وویل:
- غوږ شه، ته په هېڅ څه نه پوهېږې هسې ملنډې مه وایه.
سونیا تکرا کړه:
- نه، نه زما باور نه راځي، زه په دې نه پوهېږم چې پوره یو کال بل سړی درته ګران و او اوس ناڅاپه... ګوره تا خو یوازې درې واره هغه لیدلی دی، ناتاشه، زه تا هېڅ نه پېژنم، زما ستا په خبرو باور نه راځي، ټوکې به کوې، په درې ورځو کې هر څه داسې هېرول...
ناتاشا وویل:
-دا درې ورځې ما ته داسې برېښي چې ته به وایې سل کاله کېږي چې هغه راته ګران دی. داسې انګېرم چې مخکې له هغه نه هېڅوک راته ګران نه و ، سونیا ته په دې پوهېدای نه شې، ته راشه کېنه. دلته راشه ! له هغې نه یې غېږ تاو کړه، مچ یې کړه، بیا یې وویل:
- ما د داسې مینتوب اورېدلي و ، تا به هم اورېدلي وي، خو دا دي اوس یې خپله احساسوم. دا مینه، زما له پخوانۍ هغې نه ډېر توپیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې ما هغه ولیده، ما احساس کړه چې هغه زما بادار او زه یې مینځه یم. هره سپارښتنې چې وکړې ورته غاړه ږدم. ته خو نه پوهېږې نه پوهېږئ چې څه وکړم؟ سونیا تا ته وایم څه وکړم؟

ناتاشا چې غږېده، څېره یې بختوره، خو ویرجنه ښکارېده.

سونیا وویل:

-خو ته لږ فکر وکړه، ته څه کوئ؟ زه نه شم کولای لاس تر زنې کېنم، دا پټ لیک یې بیا څه وي؟ سونیا چې نه شو کولای خپل وحشت او کرکه پټه کړي، دوام یې ورکړه:

- آخر تا څنګه اجازه ورکوله، چې خبرې دلته راورسېږئ؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- زه تا ته وایم، زه هېڅ نه شم کولای، ته ولې په دې خبره نه پوهېږئ؟ ما ته ګران دی، ګران.

سونیا چې د اوښکو باران یې له سترګو راشېوه شو، چغه کړل:

- دا سې یې کله پرېږدم، زه ځم او ټولو ته وایم.

ناتاشا وویل:

- نه، نه د خدای لپاره، که ته چا ته ووایئ، ته زما دښمنه یې، ته زما بدمرغۍ غواړې، ته غواړې چې موږ سره جلا شو.

سونیا چې د ناتاشا دا ویره ولیده، له دغه حاله یې له شرمه او هغې سره د خواخوږۍ له کبله وژړل.

سونیا وپوښتل:

-نو ستا سو تر منځ څه تېر شول؟ هغه تا ته څه وویل؟ ولې کور ته نه راځي؟

ناتاشا د هغې پوښتنو ته ځواب نه وایه، خو په زاریو زاریو یې سلګۍ وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای لپاره سونیا ! هېڅ چاته، هېڅ ونه وایئ، ما به نه زوروې.
هو کې هغې په زاریو زاریو ویل:
- ته په یاد لره، په دغه شان کارونو کې هېڅ مه ورګډېږه، غواړم تا ته په ډاګه ووایم...
سونیا وپوښتل:
- نو دا رازونه د څه لپاره؟ هغه ولې کورته نه راځي؟ ولې په ښکاره ستا ریباري نه کوي؟ مګر سردار اندرې خو تا ته پوره واک او خپلواکي درکړې ده؟ خو په دې مې باور نه راځي، خو ناتاشې ! ته خپله فکر وکړه، دا پټ رازونه او دلایل به څه وي؟
ناتاشا له حیرته په ډکو سترګو سونیا ته کتل، داسې برېښېده چې دا د لومړي ځل لپاره و، چې دغه شان یوه پوښتنه اوري او هغه په دې نه پوهېده، چې دې پوښتنې ته څه ځواب ورکړي.
- په دلیلونه نه پوهېږم، خو دلایل به وي کنه.
سونیا سوړ اسویلی وویست او په ناباورۍ یې سر وښوراوه.
- که دلایل وو، نو...
خو ناتاشا چې د هغې د شک اټکل وکړ، په ډار یې د هغې خبره پرېکړه او وې ویل:
- سونیا ! ته حق نه لرې، چې په هغه شک ولرې، نه شې کولای، نه شې کولای، پوهېږې کنه؟
- ایا ته هغه ته ګرانه یې؟
ناتاشا په داسې یوې موسکا چې د خورلنډې په سادګۍ او نه پوهېدنې یې زړه سوی ښوده، تکرار کړه:
-ایا ګرانه یې؟ مګر تا یې لیک ونه لوسته، پوه نه شوې.
- که ښه سړی نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ که ښه سړی نه وي؟ سونیا که ته پوهېدای.
سونیا په غوسه او ټینګ آواز وویل:
- که هغه ښه سړی دی، یا باید خپل نیت څرګند کړي او یا دې ستا سره کتنې نه کوي. که ته نه شې کولای دا ورته ووایې، د تا پر ځای به زه ورته ووایم. زه به هغه ته لیک ولیکم او پلار ته به هم ووایم.
ناتاشې چغې کړې:
- هو کې، زه بې له هغه نه ژوند نه شم کولای.
- ناتاشې، زما هېڅ په دې سر نه خلاصېږي، زه په دې نه پوهېږم، دا ته څه وایې؟ پلار درياد کړه، نیکولای ته به څه وایې.
ناتاشا بیا چغې کړې:
- زما هېڅ څوک په کار نه دی، ما ته له هغه پرته بل څوک ګران دي، څنګه کولای شې ته ووایې، چې هغه ښه سړی نه دی. ایا ته په دې نه پوهېږې چې هغه ما ته څنګه ګران دی؟
ناتاشې چې آواز یې رېږدېده، ډېر شوی وه او کرکه ترې ورېده، وویل:
- سونیا ووزه، نه غواړم له تا سره ناندرۍ وکړم، ووزه، د خدای لپاره ووزه، ته ګورې چې زه څنګه زورېږم؟
سونیا په سلګو او ژړا له کوټې نه ووته.
ناتاشا میز ته کېناسته او پرته له هغه چې یوه دقیقه هم فکر وکړي، هغه ځواب یې چې سهار راهیسې یې نه شو کولای، شهزادګۍ ماریا ته ولیکي، ولیکه. هغې په لنډه توګه ولیکل:
- ددوی تر منځ ټولې نه پوهېدنې پای ته رسېدلي، دا د هغې د خپلواکۍ او واک نه چې سردار اندرې د تګ په وخت کې دې ته ورکړی و، ګټه اخلي او دې نه هیله کوي، چې هر څه هېر کړي او دې که د هغې په وړاندې کومه تېروتنه کړې وي، دا دې وبښي. دا نه شي کولای، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ښځه شي.

دا ټولې خبرې په هغې شېبې کې، دې ته خورا آسانه او ساده وبرېښېدې.

ټاکل شوې وه چې د جمعې په ورځ رستوفیان کلي ته ستانه شي. ګراف د چارشنبې په ورځ له یو چا سره چې د ده د مسکو د ځنګلو د جایدادونه یې اخېستل، هلته لاړ.

د ګراف د تګ په هماغه ورځې سونیا او ناتاشا یو لویې غرمنۍ ته د کوراګیانو (اناتول او د هغه خور ایلن) کورته مېلمستیا ته بلل شوي وو. ماریا دیمیتروفنا دوی هلته بدرګه کړل. په دې مېلمستیا کې ناتاشا او اناتول بیا سره ولیدل او د سونیا دې ته پام شو چې ناتاشا له هغه سره څه ویل، خو هڅه یې کوله چې څوک یې وانه اوري. دواړه د غرمنۍ په ټوله موده کې له پخوانه لا احساساتي او نا آرامه برېښېدل. کله چې نجونې بېرته کورته را ستنې شوې، سونیا غوښتل له هغې سره وغږېږي، خو ناتاشا خپله لومړی د خبرو د سپینولو لپاره نا ندری پیل کړې. ناتاشې په ماته ژبې، په هغې ژبې چې ماشومان کله له چا نه د ستاینې هیله لري، پرې غږېږي، غږېده، هغې وویل:

- ودې لیدل، سونیا! تا پر هغه ملنډې وهلې، ما له هغه سره په بل ډول سپینه کړه.

- نو څه، څه وشول؟ نو، نو هغه څه وویل؟ ناتاشا زه څومره خوشاله یم چې ته له ما نه خوابده شوې نه یې. ووایه، ووایه ماته ټول رښتیا ووایه. هغه څه وویل؟

ناتاشا په حیرت کې لاړه.

- اه سونیا کاشکې تا هغه، هغه شان پېژندای، چې زه یې پېژنم! هغه وویل... هغه له مانه وپوښتل چې له بالکونسکي سره مې اړیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه دي، خو کله چې پوه شو ، چې سردار اندرې، د اړیکو په شلولو کې ما ته واک رابښلی، خوشاله شو.

سونیا د خواشیني یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:

- نو ، تا خو لا له بالکونسکي سره اړیکي نه دي شلولي.

- چا تـه معلومه ده، کېدای شي شلولي مې وي، کېدای شي لـه بالکونسکي سره هر څه پای ته رسېدلي وي، ولې زما پـه اړه داسې فکرونه کوئ؟

- زه هېڅ فکر نه کوم، زما په دې خبرو سر نه خلاصېږي.

- سونیا ته لږ صبر وکړه، پـه هر څه بـه پوه شې. تـه کـه یو وار هغـه ووینئ، په رښتیا به پر هر څه پوه شې. ګوره نه د هغه او نه د ما ، زموږ په اړه بد فکر مه کوه.

- زه د هېڅ چا پـه اړه بد فکـر نـه کـوم، ټول راتـه ګران دي او پـر ټولـو مې زړه خوږېږي، ولې څه کولای شم؟

سونیا د ناتاشا د غږېدا په خواږه او نرم آوازو ،نه غولیده. څومره به چې د ناتاشا څېره هیلمنده او مهربانـه کېده، پـه هماغـه انـدازه بـه د سونیا څېره لا پسې برنده او جدي کېده، هغې وویل:

- ناتاشا تا ماته وویل چې له ما سره مه غږېږه، زه نه غږېدم، اوس خو تا خپله خبرې پیل کړې. ګوره ناتاشا !زه په هغه باور نه لرم. دا ټولې پټې خبرې د څه لپاره دي؟ دا رازونه؟

ناتاشا زه په تا ډارېږم !

- ولې ډارېږې؟

سونیا په ډاګه وویل:

- زه په دې ډارېږم چې ځان به مړ او تباه کړې.

سونیا د دې خبرې په ویلو خپله له خپلې خبرې وډاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناتاشې پر څېرې بيا د کرکې څپې راخورې شوې.

- هو کې، ځان به تباه کړم، ځان به ژر نابوده کړم، هرڅه چې کوم په تا يې څه؟ تا پورې هېڅ اړه نه لري، که تباه کېږم، زه به تباه کېږم. پرې مې ږدئ، په کرار مې پرېږدئ، تا نه هم کرکه لرم.

سونيا له ډاره په ډک آواز غږ وکړ: ناتاشا !

- تا نه کرکه لرم، کرکه ! اورې کنه؟ کرکه، ته زما ابدي دښمنه يې !

او ناتاشا په منډه د باندې ووته. هغه نور نوله ناتاشې سره ونه غږېده او هڅه يې کوله چې په مخه ورنه شي.

ناتاشا د ګبڼې په هماغه حالت، په هماغه ويرجنې له خواشينې څېرې د ګنهکارانو په څېر له يوې کوټې نه بلې او له بلې نه بلې ته سرګردانه تله راتله، يو شي به يې هسې راپورته کول او سمدلاسه به يې بېرته غورځول.

که څه هم د سونيا لپاره، دغه ټول خورا ګران تمامېدل خو بيا هم هغې خپلې خورلنډې پسې کتل او هغه يې څارله.

د ګراف د راستنېدو په درشل کې، يوه ورځ له هغه د مخه چې بايد هغه راګرځېدلې واى، د سونيا پام شو چې ناتاشا ټول سهار د مېلمستون د کړکۍ خواته ناسته او څه ته سترګې په لاره ده او يوه نارينه پوځي ته چې سونيا پر هغه د اناتول ګمان وکړ، کومه اشاره وکړه. سونيا خپلې خورلنډې پسې خپله څارنه لا زياته کړه او دې ته يې پام شو چې ناتاشا ټول وخت له سهاره تر ماښام پورې يو عجيب او ناآرامه حالت درلود ،هغې، هغو پوښتنو ته چې له دې نه کېدې، ګډوډ ځوابونه ويل، خبرې يې ناتمامې پرېښودې او په هر څه يې خندل.

ترچاى نه وروسته سونيا وليدل چې يو مينځه چې ډار پسې اخېستې وه، د ناتاشې د کوټې د دروازې شاته انتظار وه. هغې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځې ته اجازه ورکړه چې ورننوزي، خو خپله یې د دروازې شا ته غوږ ونیو او پوه شوه، چې بیا یې هغې ته لیک راوړی دی، ناڅاپه سونیا ته ځرګنده شوه چې ناتاشا د ماښام لپاره کوم ګوانښمن تکل لري. هغې دروازه وروټکوله، خو ناتاشې دروازه خلاصه نه کړه.

سونیا له ځانسره فکر وکړ:

- هغه، له هغه سره تښتي ! هغه هرڅه ته تیاره ده. نن د هغې بشره په ځانګړي ډول د زړه سوي وه او د یو تکل ننبې په کې لیدل کېدې. سونیا ته وروپه یاد شول، چې هغه ورځ یې له پلار سره په خدای په امانی کې وژړل. هوکې هرومرو ناتاشا له هغه سره د تېښتې تکل کړی دی. هوکې دا نور ښکاره خبره ده چې هغوی تښتي، ښه اوس نو زه څه وکړم؟ پلار جان هم نه شته ! کوراګین ته لیک ولیکم، پوښتنه ترې وکړم؟ څوک به هغه دې ته اړ کړي، چې ما ته ځواب ولیکي؟ پییر ته یې ولیکم؟ سردار اندرې ویلي و چې د کومې پېښې په وخت کې له هغه مرسته وغواړم ! او یا کېدای شي په رښتیا یې له سردار بالکونسکي سره خپلې اړیکې شلولي وي. (هغې خو پرون شهزادګۍ ماریا ته لیک لېږلی دی). کاشکې، پلار جان دلته وای.

سونیا ته دا خورا ګرانه بریښېده چې په دې اړه له ماریا دیمتریوفنا سره وغږېږي، ځکه هغې په ناتاشا ډېر باور درلود.

سونیا په تیاره دهلېز کې ولاړه وه او په زړه کې یې ویل:

- اوس ددې وخت رارسېدلی، وښیم چې دا کورنۍ څومره په ما حق لري، ما ددوی ښه هېر کړي نه دي، څومره نیکولای ماته ګران دی. آن که درې شپې هم ویده نه شم، زه به په همدې تیاره دهلیز کې ولاړه و اوسم. زه به له خپل ټول قوت نه کار واخلم او هغه به تېښتې ته پرې نه ږدم. نه، زه به اجازه ورنه کړم چې دغه کورنۍ رسوا او بدنامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

اناتول په دې وروستيو وختونو کې، د دولوخوف کره استوګن شوی و. د ناتاشا د تښتولو لاره لا څو ورځې د مخه دولوخوف جوړه کړې وه او په هماغه ورځ چې سونيا د هغې د کوټې تر شا غوږ ونيو او د هغې د ساتنې تکل يې وکړ، بايد تښتول شوي وای. ناتاشا ژبه کړې وه چې د ماښام په لسو بجو، د ودانۍ د شا له خوا ور وتلې او کوراګين هغه درې آسيزه ګاډۍ کې د مسکو په شپېته ورستۍ کې پر اته کامنکا نومي کلي ته تښتولې وای. په هغه کلي کې له کليسا نه يو شړل شوی خوابدی پاپ رابلل شوی و چې د هغوی نکاح وتړي، له هغه ځايه بايد د ډاګي آسونو په مرسته د وارسا واټ ته رسول شوی او بيا له هغې سيمې نه د ډاګ په ګاډيو کې په چټکۍ بهر ته تللی وای.

اناتول پاسپورت درلوده، لس زره روبله يې له خور نه اخيستي و او لس زره نور يې هم په ضمانت له دولوخوف نه پور کړي و. دوه شاهدان يو خوستيکوف چې پخوا يې د کاتب دنده لرله او اوس دولوخوف په جوارګرۍ او بل کوماخ و ډب کې د ناندريو لپاره له ځانسره ګرځاوه او بل مکارين چې د سواره پوځ يو متقاعد افسر و. دغه افسر ښه سړی و، مګر لږ مست غوندې ښکارېده. د هغه کوراګين ډېر خوښېده. دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه په لومړۍ کوټې کې ناست او چای یې څکه.

دولوخوف چې د سفر کالي یې اغوست، موزې یې په پښو، د خپل کار په کوټه کې چې غولی او دیوالونه په پارس کې جوړو شویو قالینو، د خرس په پوستونو او ډول ډول وسلو فرش او سینګار شوي و، د هغه میز تر شا چې... څو بنډله پیسې پرې پرتې وې، ناست و. اناتول چې تنۍ پرانستې پوځي دریشي اغوستې وه، له هغې کوټې نه چې شاهدان یې په کې ناست وو، د ودانۍ د شا کوټې له لارې چې هلته دفرانسوي چوپړیې له څو نورو تنو سره وروستي پنډونه تړل، د دولوخوف کوټې ته تګ راتګ کاوه. دولوخوف د پیسو بنډلونه شمېرل او لیکل یې، هغه وویل:

- ښه خوستیکوف ته باید دوه زره روبله ورکړې.

اناتول وویل: نو، ور یې کړه!

دولوخوف وویل:

- خو ماکارکا (ماکارین دوی په دې نامه یادوه) بې له هغه چې څه ته سترګه ونیسي، د تا په خاطر په اور او اوبو کې ځان اچوي، بیا یې خپلو حسابونو ته اشاره وکړه او وې ویل:

- حسابونه ټول پوره شول، ښه، څنګه منځ یې کنه؟

اناتول چې ښکاره وه، د دولوخوف خبرې نه اوري، له هغې موسکا سره چې له شونډو نه یې نه لرې کېده، پر ته له هغه چې هغه ته وګوري، وویل:

- ښکاره خبره ده، چې منم یې.

دولوخوف خپل دفتر وتاړه او له ملنډو نه په ډکې موسکا یې اناتول ته وویل:

-پوهېږئ تا ته وایم، پرېږده، تر اوسه لا وخت شته، دا لېونتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر بېړده !

اناتول ځواب ورکړ:

- احمقه، دا څه وايئ، ته دا اپلتې ويل پر بېړده... که ته پوهېدای، چې... خدای خپله ښه پوهېږي، چې څه به کېږي...

دولوخوف بيا وويل:

- رښتيا درته وايم، دا لېونتوب دی چې ته يې کوې. پر بېړده ګوره ! دا ټوکې نه دي، ته له اور سره لوبې کوې.

اناتول وويل:

- بيا بيا مې لمسوې، بيا مې پاروې، ورکېږه بلا درپسې ! پوه شوې؟ ولې مې خپه کوې، رښتيا درته وايم، زه ستا ددې ټوکو د اوريدو وخت نه لرم.

دا يې وويل او له کوټې نه ووت. کله چې له کوټې نه وت، دولوخوف هغه پسې مهربانه خو له سپکاوي ډکه خندا وکړه.

دولوخوف ورپسې ورغږ کړ:

- تا ته وايم ودرېږه، ټوکې نه کوم، رښتيا وايم، دلته راشه، دلته !

اناتول بېرته کوټې ته راستون شو، هڅه يې وکړه، آرام او هغه ته ځير او خبرو ته يې غوږ شي. هغه ته يې وکتل او له خپلې خوښې نه پرته يې هغه ته غاړه کېښوده.

- ګوره غوږ شه ! د وروستي ځل لپاره درته وايم، زه له تا سره ټوکې لرم؟ چې له تا سره ټوکې وکړم. تر اوسه مې د تا په وړاندې څه ويلي و؟ پاسپورت چا درته جوړ کړ؟ پيسې چا درکړې؟ پاپ چا درته راوبوله؟ له ما پرته بل څوک و، چې دا ټول درته وکړي؟

دا يې ورته وويل، له هغه نه يې غبرګ تاو او ښکل يې کړ.

هو کې ما له تا سره مرستې کړې دي، خو رښتيا هم بايد درته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاګه کړم. دا کار چې ته کوې، دا ډېر ګواښمن کار دی او که لږ فکر وکړې، دا لېونتوب او حماقت دی. ښه تا هغه وتښتوله او لاړې، ډېر ښه، خو خبره دلته پای ته رسېږي؟ نه، فکر کوې، چې ته به آرامه شې؟ دا به ورته سپینه شي چې تا ښځه لرله او محکمې ته به دې خبره ورسېږي.

اناتول بیا تندی تریو کړ او وې ویل:

- چې څومره اپلتې غږوئ! ما خو هر څه درته ویلي کنه؟ هغه په هماغه ځانګړي تعصب سره چې زیاتره باڅاري او بې عقله خلک یې، له خپلې بې عقلۍ نه لاس ته راغلو پایلو لپاره کاره وي، خپل سل ځله ویل شوي دلایل بیا د دولوخوف ته واورول، هغه وویل:

- ګوره بیا هم درته وایم، ما خپله پریکړه کړې ده. هغه خپل ټول امکانات او لارې یادې کړې او په داسې حال کې چې خپلې ګوتې یې شمېرلې وویل:

- که دغه واده ښه دی یا بد، زه هېڅ مسوولیت نه لرم، که ښه هم شي، ما ته کوم ارزښت نه لري، په بهر کې څوک له هغه نه، نه خبرېږي، داسې نه ده؟ نو له تا نه هیله کوم، نورې خبرې بس کړه، چوپ او په کرار مې پرېږده او خبرې مه کوه.

- رښتیا درته وایم، پرېږده، دا لېونتوب پرېږده، ته ځان ته خپله زولنې اچوې.

اناتول وویل:

- ځه ورکېږه، بلا درپسې!

خپلې څنې یې په دواړو منګلو کې کلکې کړې، بلې کوټې ته لاړ، خو سمدلاسه بېرته راستون شو، دولوخوف ته مخامخ نېږدې پر څوکۍ یې پلترۍ ووهلې، د هغه لاس یې راونیو، پر خپل زړه یې کېښود او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ویل:

- خدای خپله پـوهېږي، چې څـه خبـره ده؟ تـه گـوره چې څنگـه وهـل کوي؟ څنگه مې زړه درزېږي؟پوهېږې څه پېښې لـري؟ مهربانـه ملگريـه ! څه غلچکونه، ښاپېرۍ ده، ښاپېرۍ، پوهېږې؟

دولوخوف چې ښکلې او سپین سترگې، سترگې یې ځلېدلې په دې هیله یې هغـه تـه یـو ترخـه موسکا وروله‌ېږلـه، چې نـور هـم ملنډې پـرې ووهي او وې ویل:

- نو که پیسې دې خلاصې شي، بیا به څه کوئ؟

اناتول د زړه له کومې په راتلونکې د نه پوهېدو د تصور نه وړاندې خپله پوښتنه تکرار کړه:

- نو بیـا بـه څـه کـوئ؟ ښـه؟ نـه پـوهېږم چې بیـا بـه څـه کـوم... دا څـه احمقانه خبرې دي. خپل ساعت ته یې وکتل او وې ویل:

- ښه نو ! نور یې وخت رارسېدلی دی.

اناتول پس خانې ته لاړ او پر خپلو چوپړانو یې غږ وکړ:

- نور هم ځنډېږو ، که څنگه؟ دا څه شی لټوئ؟

دولوخوف د میـز لـه سره پیسـې ټـولې کـړې، یـوه سـړي تـه یـې ددې لپاره ورغږ کړل، چې دوی ته ډوډۍ او شراب برابر کـړي. خپلـه ووت او هغې کوټې ته لاړ چې ماکارین او خوستیکوف په کې ناست وو.

اناتول په کوټه کې پر ولاړې غځېدلې څوکۍ څنگل وهلې وه، سر یـې لاس کـې نیـولی و او پـه داسـې حـال کـې چـې پـه خیـالو کـې ډوب و، موسېده، تر شونډو لاندې یې نرم نرم څه ویل.

دولوخوف له بلې کوټې ورته راغږ کړ:

- راځه کوم شي وخوره، یو جام پورته کړه.

اناتول چې هماغه شان موسېده، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، نه یې غواړم.
- ورشه بالاګا راغلی.

اناتول پاڅېد او خوړنتون ته ورننوت، بالاګا، د درې آسيزه ګاډیو یو پېژندل شوی ګاډیوان و، چې له شپږو کالو راهیسې یې له دولوخوف او اناتول سره انډیوالي درلوده او په خپلو درې آسیزه ګاډیو یې ددوی ډېر خدمت کړی و. کله چې د اناتول غونډ د توفیر په ښارګوټي کې و، په وار وار سره هغه، ماښامي له هغه ځایه راسپور او سپېده داغ یې مسکو ته رارسولی او سبا شپه یې بېرته هلته رسولی دی. هغه په وار وار دولوخوف د هغه له پوروړو ژغورلی و، په وار وار دغه ګاډیوان دغه دوه انډیوالان له جتانو او خپلو ملګرو نجونو سره په ښار کې ګرځولي وو... د دغو دواړو نه د هر یو په ډېرو داسې پېښو او رسواییو خبر و، چې د هغه له امله کېدای شو، هغوی هر یو سایبریا ته تبعید کړای شي. هغوی به هم زیاتره وخت هغه د خپلو عیاشیو بنډارونو ته رابالله، جامونه به یې ورسره پورته کول،له جتانو سره به یې نڅاوې کولې او د هغوی په زرګونو روبلونه به دده د لارې خرڅېدل. د هغوی په چوپړ کې هغه هر کال تر شلو وارې پورې خپل ژوند له مرګ سره مخامخاوه، تر وهلو خوړلو پورې به یې د هغو ساتنه کوله، د هغو آسونو قیمت چې ده به ددغو دوو تنو په چوپړ کې له پښو اچول، تر هغو پیسو زیات و، چې دوی به د بالاګا د چوپړ په بدل کې، هغه ته ورکاوه، خو ده ته هغوی ګران وو. دهغو په ساعت کې تر ۱۷ ورستو پورې چټک تګ خوښېده. د هغه خوښېدل، چې د هغو په چوپړ کې خپلې ګاډۍ واړوي، ټکر یې کړي، له نورو ګاډیو نه مخکې شي او لکه باد هسې د مسکو کوڅې لاندې کړي. د هغه دا خوښېدل چې د باد په شان په چټکه ګاډیوانۍ کې د ده تر شا له ناستو نشه انډیوالانو نه دا خبرې واوري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نور هم چټک، نور هم چټک، دا سې چټک چې نور نو نا شوني وي. د هغه خوښېدل چې په لاره په کړاو روانو بزگرو ته متروکې ور واره کړي او په زړه کې وو ايي، دا هم د ښتينو بادارانو له خوا.

اناتول او دولوخوف ته هم بالاگا ډېر گران و. هغه په گاډيوانۍ کې د ښې استادۍ او هم له دې کبله چې د هغه هم څه خوښېدل چې د دوی خوښېدل. بالاگا، به له نورو مسافرينو سره مخکې له مخې پيسې، هر دوه ساعته پنځه ويشت روبله ټاکل، ده خپله به د هغو گاډيواني هم نه کوله، خپل زلمي گاډيوانان به يې ورلېږل، خو د دولوخوف او اناتول لپاره، چې ده هغوی د خپلو اربابانو په نامه نومول، تل خپله چمتو و او هېڅکله به يې د خپل چوپړ په بدل کې پيسې هم نه غوښتې. هغه به يوازې، په څو مياشتو کې يو وار کله چې د هغو د چوپړانو له لارې خبر شو، چې بادارانې يې پيسې لري، نو کوم سهار تر نشې وروسته به راغي، درناوی به يې وکړ، په ملا به خم شو او ويل به يې چې پيسو ته اړتيا لري. بادارانو به هم تل نازاوه. هغه ويل:

- پلارکه فيودرايوانويچه! مرسته راسره وکړئ، يو روغ آس هم راپاتې نه دی، جيب مې تش دی، هر څه چې کولای شي هغه راسره وکړئ.

اناتول او دولوخوف به چې کله پيسې لرلې، زره، دوه زره روبله به يې هغه ته ورکول. بالاگا کليوال، د ژيړ ډوله ويښتو خاوند، سره بشره، په ځانگړي ډول ثوربه غاړه، ټيټه ونه، پيته پزه درلوده او د اته ويشتو کالو په منگ ځوان و چې ځلېدونکې وړې سترگې او وړه زنه يې لرله.

هغه نرۍ شنه چپنه چې ورېښمين استر يې درلوده پر لنډ پوستين اغوستې وه.

هغه په لومړۍ کوټې کې، د ځړوند سپيڅلي شمايل په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد ، پر ټټر او تندي يې د صليب کرښې وويستې، د دولو خوف پلو وړاندې ورغي او خپل کوچنی تور لاس يې هغه ته ور وړاندې کړ، تر درناوي وروستې ته يې هغه ته وويل:

- فيودرايوانوويچ !

- سترې مه شئ وروره ! راشه، دا هم هغه.

د اناتول پلو ته چې همدا اوس،د راننوتو په حال کې و، لاس ور وړاندې کړ او وې ويل:

- جلالتمابه سلام !

اناتول خپل لاسونه، د هغه په اوږو ورکېښودل او وې ويل:

-زه تاته ګران يم او که نه؟ اوس د رښتني چوپړ وخت رارسېدلی، کوم آس دې راوستی دی؟ ها !

بالاګا ځواب ورکړ:

- هماغه چې ستا استازي ياد کړي وو، هماغه ياغي آسونه.

- نو غوږ شه بالاګا ! که ګاډی ياغي هم شي، پروا نه لري خو زه غواړم، چې درې ساعتو کې موږ ورسوئ.

بالاګا سترګې کېښکودې او وې ويل:

- که ټوټه ټوټه شي، نو څنګه به ورسېږو؟

اناتول چې سترګې يې راوتلې وې، ناڅاپه چغه کړې:

-اوربوز به دې درمات کړم، ټوکې به نه کوې...

ګاډيوان په خندا خندا ځواب ورکړ:

- څه ټوکې ! ما تر اوسه پورې له خپل باداره څه سپمولی دی؟ تر هغه چې آسونه ژوندي وي، زغلو به.

اناتول وويل:

- چې داسې ده، کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف وویل:

- راځه کښېنه، ښه شو.

- نه فیودرایوانوویچه، همداسې ولاړ ښه یم.

اناتول وویل:

- راځه کښېنه او جام پورته کړه.

یو لوی ګیلاس مادیر (یو ډول خوږا ښه شراب) یې ورته واچول. د دغو شرابو په لیدو د ګاډیوان سترګې وځلېدې. هغه د نزاکت له مخې، وویل:

- نه، نه یې څکم. ولې وروسته یې په سر واړول او خپلې شونډې په هغه سره وریښمین دستمال چې له خولۍ نه یې راویستلی و، پاکې او وې ویل:

- ښه جلالتمابه ! څه وخت به خوځېږو ؟

اناتول، ساعت ته وکتل او وې ویل:

-هوکې ! همدا اوس.

- خو بالاګا ! ګوره چټک به ځې او په وخت به رسېږې، کنه؟

بالاګا وویل:

- هوکې، ګوره چې ښنګه ځو، که په خیر لاړ شو، ولې به په خپل وخت نه رسېږو. ګوره ستا خو یادېږي، چې توفیر ته مې په اوو ساعتونو کې رسولې، یادېږي او کنه؟ اوس هم مه ډارېږه جلالتمابه !

اناتول خپلې خاطرې وریادې کړې او ماکارین ته یې چې په مینه مینه یې ده ته کتل، وخندل او وې ویل:

- پوهېږئ یو وار د حضرت مسیح په میلاد کې له توفیر نه راروان و، باور به دې رانه شي ماکار، موږ داسې چټک راتلو چې له ددوو ګاډیو له سره همداسې راوالوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالاګا دولوخوف ته وکتل او د غې کیسې ته یې دوام ورکړ:
- څه آسونه وو ! دوه ځوان آسونه مې، د خپل قهري آس تر څنګ تړلي وو، باور به ونه کړې، فیودر ایوانوویچه شپیته ورسته الوتل. د هغو مخه نیول ګرانه خبره وه، ساړه وه، لاسونه مې شنډ شوي وو. ورته مې وویل، جلالتمابه ! راشه او جلو ونیسه، خپله یې د ګاډۍ په وروستي سیټ کې ځان واچاوه. آسونه داسې یاغي شوي و، څه نور د متروکو وهلو ته اړتیا نه لیدل کېده، آسونه خپله الوتل. هغوی په درې ساعتو کې ورسېدل، مګر د کینې خوا آس له پښو ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

اناتول له کوټې ووت او څو دقيقې وروسته پوستين په غاړه د سپين زرو ملاوستني په ملا د سمور د پوست خولۍ لکه د زلميانو په څېر د سر په يو څنګ ايښې وه، داسې چې د هغه له ښکلې څېرې سره يې سخت اړخ لګاوه، بېرته راستون شو، هينداري ته يې وکتل او په هماغه حالت چې د هيندارې په وړاندې دربدلی و، د دولو خوف په وړاندې ودريد، او د ميو جامې يې پورته کړ.

اناتول وويل:

- ښه فديا! د خدای په امان! ستا له هر څه نه مننه، د خدای په امان!

په چرت کې لاړ، بيا يې ماکارين او نورو ته مخ وروا اړاوه او وې ويل:

- ښه ملګرو! زما د ځوانۍ يارانو! د خدای په امان...

که څه هم ټول له هغه سره روان وو، داسې بربښېده چې اناتول په دې توګه غواړي د خپلو انډيوالانو په وړاندې دغو خبرو ته پارونکي او لمسوونکي بڼه ورکړي. هغه چې ټټر وړاندې ويستلی و او يوه پښه يې ښوروله، هره کلمه جلا او لوړه ويله.

هغه ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټول مو جامونه پورته کړئ، بالاګا ته هم، نور ملګرو او زما د ځوانۍ همزولو اندېوالانو، ما او تاسو ډېرې عیاشۍ کړي، خوښۍ مو تېرې کړي او ژوند مو کړی دی، کنه؟ اوس نو خدای خبر دی چې بیا به مو څه وخت دیدن کېږي؟ زه بهر ته روان یم، د تېر ژوند په یاد مو، د روغتیا په یاد مو، هورا ! دا یې وویل او خپل جام یې وڅکه او هغه یې په ځمکه وویشت.

بالاګا، هم خپله جام وڅکه، شونډې یې په دستمال پاکې کړې، او وې ویل:

- روغ اوسئ.

ماکارین چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، له اناتول نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

- اخ شهزاده، چې ستا دا بېلتون څومره راته ګران او غمرلی دی.

اناتول چغه کړل:

- ځۍ چې ځو، ځۍ چې ځو !

بالاګا، له کوټې نه وتونکي و، چې اناتول ورته وویل:

- نه، نه ودرېږه، دروازه پورې کړه، تر تګ نه مخکې لومړی باید کېنو (روسان سفر ته له وتلو مخکې د وتلو په وروستې شېبه کې کېني) هو کې، دغسې ! دروازه یې وتړله او ټول کېناستل.

څو شېبې وروسته، اناتول پاڅېد او وې ویل:

-اوس نو درځئ هلکانو ! درځئ !

د اناتول جوزوف نوي چوپړ، کڅوړه او توره مې هغه ورکړل او ټول دالان ته ووتل.

دولوخوف وویل:

- پوستین دې چیری دی؟ های ! ایګناتکا ! لاړ شه ماترینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتویوفنا ته ورشه، پوستین ترې وغواړه او راییې وړه، هغه سترګې کېښکودې او زیاته یې کړه:

- ما اوربېدلي دي، چې کله یوه نجلۍ تښتوي، نجلۍ زړه نازړه وي، له ډاره داسې وي لکه مړې. له کوره په هماغو کالیو کې راوزي، چې په کور کې یې اغوندي. تا به لا څه ورته ویلي نه وي، اوښکې یې را روانې وي، عذر او زارۍ وي، پلار جان او مورجانه وریادېږي. او غواړي چې بېرته کورته ستنه شي... خو ته خپل پوستین له ځان سره واخله، هغه ورواغونده، په ګاډۍ کې یې کېنوه او د خدای په امان. مینځې د ګېدړې له پوستکي جوړ ښځینه پوستین راوړ.

هغه داسې چغه وکړه چې آواز یې په کوټو کې انګازه وکړه:

- بې عقله! ما در ته وویل چې د سمور له پوستکي جوړ پوستین راوړه. تاتریشکا! د سمور د پوستکي.

یوې ښکلې، په ملا چنګې، ژېړ رنګې جتې، چې تورې ځلېدونکې سترګې او تورې شین بخونۍ ګړګوټ څڼې یې درلودې، ښکلی سور شال یې په اوږو د سمور د پوستکي پوستین په لاس کوټې ته راودانګل.

داسې بربښېده چې هغه له خپل باداره حیا کوي او د خپل پوستین د لاسه ورکولو له امله خوابدي کېږي، خو بیا یې هم وویل:

- څه پروا لرئ، دا زما پوستین واخلئ، زړه مې نه پسې خوږېږئ.

دولوخوف هغې ته ځواب ورنه کړ، پوستین یې واخیست او د ماتروشکا پر اوږو یې ورواچوو او هغه یې ښه په کې تاو کړه... ټول په دوو ګاډیو کې ځای پر ځای شول...

بالاګا وپوښتل:

- چمتو یاستئ؟ د ګاډۍ جلو یې تر مړوند تاو او چغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځئ، او د نیکیتسکي پر واټ شېوه شول. په دې وخت کې یوازې د بالاګا او د هغه تر څنګ په ګاډۍ کې پر صندوق د ناست ځوان چغې چې آسونه یې له باد هسې زغلول، اورېدل کېدې. د مسکو د اربات په ډګر کې ددوی ګاډۍ د یوې بلې ګاډۍ سره ولګېده او د کوم شي د ماتېدو غږ واورېدل شو او ګاډۍ لکه باد هسې د اربات په واټ کې له سترګو پناه شوه. د پادنسدواټ تر وهلو وروسته، دوی خپلې چټکتیا لږه کمه کړه، راوګرځېدل او آسونه د ستاریا کانیوشینۍ په څلورلاره کې ودرېدل.

هغه ځوان د بالاګا تر څنګ ناست و، ددې لپاره یې لاندې ودانګل چې د آسونو اوربوزونه ونیسي، خو په دې کې دولوخوف او اناتول لا د وخته پلي شوي او پر لار روان وو، کله چې د کور د دروازې خولې ته ورسېدل، دولوخوف شپلکی وواهه او له هغې خوا نه هم د شپلکي ځوابي غږ واورېدل شو او تر هغه وروسته یو مینځه راووته او وې ویل:

- راځئ د ننه، کنه څوک به مو ووینې.

هغې مینځې زیاته کړه:

- اوس انګړ ته راننوزئ، وبه مو وینې.

دولوخوف د دروازې مخې ته ودرېد، اناتول مینځې پسې وخوځېد او انګړ ته ننوت، د دیوال له څنګه تېر او پورته په زینو یې منډې کړې.

د ماریا دیمتریوفنا څورب، چوپړګفریل د اناتول تر مخې راپیدا شو او وې ویل:

- راځئ، مهرباني وکړې اغلې ته!

دغه چوپړ چې په څورب ځان د اناتول مخې ته خنډ شو په غړمبهارې وویل:

- مهرباني، اغلې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناتول چې سا یې بنده بنده کېده، په پسهاري وپوښتل:
- کومه اغلې ! ته څوک یې؟
- مهرباني وکړه، امر شوی، تاسو هغې ته بدرګه کړم.
دولوخوف چغه کړل:
-کوراګینه ! خیانت شوی، غولول شوي یو، شاګرز ! دولوخوف، له هغې پنجرې سره چې درېدلی و، له څوکیدار سره لاس او ګریوان و، څوکیدار هڅه کوله، اناتول پسې هغه پنجره ټینګه کړي چې ترې تیر شوی و. دولوخوف په خپل وروستي توان څوکیدار پورې وهه، د تښتې په حال کې یې اناتول له لاسه راونیو، هغه یې له پنجرې راوویست او دواړو د ګاډي خواته وروځغاستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ماریا دیمتریوفنا ولیدل، چې سونیا په دهلیز کې ژاړي، هغه یې دې ته اړ کړه چې هر څه دې ته ووایي. ناتاشا ته لیکل شوی یاددښت ،دماریا دیمتریوفنا په لاس ورغي او له دغه یاددښت سره یو ځای، د ناتاشې کوټې ته ورننوته.

هغې ناتاشا چې په حیرت،وچو او بې احساساه سترګو یې دې ته کتل، پورې وهله او ورته وویل:

- بې شرمې، بې حیا نجلۍ ! غږېږئ به نه، نه غواړم هېڅ شی واورم. د هغې کوټه یې قفله کړه او چوپړانو ته یې سپارښتنه وکړه چې هر هغه څوک چې نن شپه دوی کره راځي، انګړ ته رانتباسي او پرې یې نه ږدي چې بهر ته ووتښتي. خپل چوپړ ته یې سپارښتنه وکړه چې هر څوک راځي، دې ته دې راولي، خپله لاړه، په مېلمستون کې کېناسته او د تښتوونکو راتګ ته سترګه په لارې شوه.

کله چې ګوریل نومی چوپړ راغي او ماریا دیمتریوفنا ته یې خبر ورکړ چې تښتوونکي وتښتېدل، هغې تندی تریو او لاسونه یې تر شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه کړل، تر ډېرو پورې په کوټه کې ګرځېده راګرځېده او په دې اړه یې فکر کاوه، چې څه وکړي. د ماښام اوه بجې وې چې لاس یې په جیب کې په کلۍ ولګېدې او د ناتاشې کوټې ته ورغله. سونیا په دالان کې ناسته او ژړل یې. هغه چې ساندو پسې اخېستې وه، په زارۍ زارۍ یې وویل:

- د خدای لپاره، هیله کوم پرې مه ږده چې ورشم.

ماریا دیمتریوفنا پرته له هغې چې ځواب ورکړي، دروازه خلاصه کړه او ورننوته. د خپل قهر د آراملو لپاره یې په زړه کې وویل:

- بې شرمه، بې حیا، بې ننګه، زما په کور کې او دا رسوایي. په پلار مې یې زړه خوږېږي. که څه هم دا به ګرانه خبره وي، خو ټولو ته سپارښتنه کوم چې په دې اړه څوک څه ونه وایي او ګراف پوه نه شي. په ټینګو ګامونو کوټې ته ورننوتله. ناتاشا پر کټ پرته وه، سر یې په منګلو کې مروړلی و او هېڅ نه ښورېده. هغه په هماغه حال پرته وه چې ماریا دیمتریوفنا هغه دلته قفل کړې او ترې وتلې وه.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

-واه واه زیرې دې راباندې! آفرین! زما په کور کې خپل لوند سره وعدې کوئ! ما به نه غولوی. دلته به دوکې او پېښې نه کوئ! هر هغه څه چې درته وایم په ځیر به یې اورې. هغه یې له منګولو راونیوله او وې ویل:

- ګوره غوږ ونیسه، هر څه چې وایم اورې به یې. تا د یوې بې حیا او سپین سترګې نجلۍ په شان ځان رسوا او بدنامه کړ، زه پوهېږم چې له تا سره څه وکړم. خو په پلار مې دې زړه سوځي.

ناتاشا، هماغه شان چې پرته وه. هېڅ بدلون په کې رانغي، خو له هغې نه د نه اوربدونکې ژړا او ساندو غږ احساسېده. ماري دیمتریوفنا سونیا ته مخ وروا ړاوه او پر کټ د ناتاشې ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناسته.

ماريا ديمتريوفنا په ځېر او ډډ غږ وويل:

- بختورو چې وتښتېد ، خو زه يې پيدا کوم، ته اورې کنه، چې زه څه وايم؟

خپل ځېر او پنډ لاس يې د ناتاشا تر مخ لاندې کېښود او هغه يې خپلې خوا ته راوګرځاوه. ماريا ديمتريوفنا او سونيا د هغې د مخ په ليدو ، حيرانې شوې، د هغې سترګې ځلېدونکو خو ځای پر ځای وچې ولاړې وې، شونډې سره ورغلې او چاودلې او غومبوري يې لوېدلي وو.

په غضب او کرکه يې د ماري ديمتريوفنا ځان وژغوره، خپله پخواني بڼه يې غوره کړه او وې ويل:

- پرې مې ږدئ... څه رانه غواړئ، غواړم مړه شم.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- ناتاشا زه د تا خير غواړم، غواړې وېده شئ، وېده شه، همداسې وغځېږه، زه به لاس هم درنه ورړم، خو خبرې مې واوره... نور زه نه وايم چې ته ګنهکاره او ملامته يې. ته خپله پوهېږئ، خو خبره په دې کې ده چې سبا دې پلار راځي، هغه ته څه ووايو؟ د هغه ځان بيا له سلګيو نه په رېږدېدو شو.

- ټول خبرېږي، پلار دې، ورور دې، کوژدنی دې.

ناتاشا چغې کړې:

-نو ، هغه خبرېږئ، زه کوژدنی نه لرم، ما هغه ته ځواب ورکړ.

ماريا ديمتريوفنا دوام ورکړ:

- په هر حال هغوی خبرېږي، ته فکر کوې هغه دا خبره همداسې پرېږدي؟ ګوره، هغه خو پلار دی، زه هغه ښه پېژنم، هغه به اناتول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئیل ته راوغواړي، دا به بیا ښه کار وي که څنګه؟

ناتاشا له کټه لږ راکړه غوندې شوه، له کرکې نه په ډک غلچک یې ماریا دیمتریوفنا ته وکتل او چغه یې کړل:

- پرې مه ږدئ! ستاسو یې زما په ژوند څه؟ ولې؟ ولې مو زما په ژوند کې لاس وواهه؟ چا تاسو نه ددې کار غوښتنه کړې وه؟

ماریا دیمتریوفنا له قهره ډکه چغه وکړه:

- تا څه غوښتل، څه شوي وای؟ په تا چا بندیز لګولی و، که څنګه؟څوک کورته د هغه د راتګ خنډ شوي وو؟ ولې هغه غوښتل چې تا د کومې نوم ورکې جتې په شان یوسي؟ ښه دا یې ورې او تښتولې، نو ته څه فکر کوې، هغه به یې پیدا کړی نه و؟ ستا پلار، ورور او کوژدنی؟ هغه سپک، بې ننګه، پوهېږئ، پوه شوې او کنه؟

ناتاشا چې لږ راپورته غوندې شوه چغې کړل:

- هغه تر ټولو تاسو نه غوره دی، که تاسو د هغه خنډ شوي نه وای... اخ، لویه خدایه! دا څه شي دي؟ سونیا تا ته وایم دا څه کېږي؟ ووزئ، رانه ووزئ!

هغې داسې ساندې وهلې، داسې د ناهیلۍ، د داسې خلکو په څېر یې ژړل، چې یوازې خپله د خپل کړو په پایله پوهېږي. ماریا دیمتریوفنا بیا څه ویل پیل کړل، خو ناتاشې پر هغو ورچغې کړې! ووزئ، ووزئ، تاسو ټول له ما نه کرکه لري، او زما سپکاوي کوي او ځان یې ببرته په کټ کې وارتېره.

ماریا دیمتریوفنا لا تر یوې مودې پورې هغې ته ددې لپاره نصیحت کاوه چې ناتاشا په دې ډاډه کړي چې دا پېښه یې له پلاره پټه کړي او هېڅوک په هېڅ شي خبر نه شي. ددې لپاره باید په خپله ناتاشا هر څه هېر کړي او هېڅ چا ته څه ونه وایي. ناتاشا، ځواب نه وایه. هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې سلګۍ نه وهلې او نه يې ژړل، خو له سره تر پښو پورې رپېږدېده.
ماريادیمتریوفنا د هغې ترسر لاندې، سرو پړدي کېښود، دوه کمپلې يې پرې وروا چولې او په خپله يې يو زيتون ګل ورته راوړ، خو ناتاشې هغې ته پاملرنه ونه کړه.

ماريا په دې خيال چې هغه ويده ده، له کوټې نه د وتلو په وخت کې وويل:

- پرېږده چې ويده شي. خو ناتاشا ويده نه وه. رنګ يې الوتی او سترګې يې رډې رډې وتلې وې. هغه شپه تر سهاره ويښه پاتې شوه. له سونيا سره هم چې څو ځله يې د کټ سر ته راغله ونه غږېده.

له وعدې سره سم ،بله ورځ سهار د وخته ،ګراف ايليا اندرېوويچ چې د مسکو ښځو ته تللی و، راستون شو. هغه خورا خوشاله و او د مسکو د ښځو جايدادونه يې په ښه بيعه خرڅ شوي و او نور هېڅ شي په مسکو کې د هغه د پای ته کېدو او له ګرافينې سره چې په زړه کې د هغې د ليدو لېوالتيا پسې اخېستی و، د ديدن خنډ کېدای نه شو.

ماريا ديمتریوفنا چې هغه وليد، سمدلاسه يې ورته وويل، چې ناتاشا پرون سخته ناروغه شوې، دې ډاکتر ورته راغوښتی او نن يې روغتيا ښه ده. ناتاشا نن سهار له خپلې کوټې راونه وتله.شونډې يې وچې او چاود بدلې او سترګې يې لوېدلې وې. هغه د کړکۍ خوا ته ناسته وه او په ځير ځير يې په کوڅو کې تېرېدونکو خلکو ته کتل. کله به چې يې څوک کوټې ته راننوتل، په تلوار به يې مخ ورواړاوه. داسې برېښېدل چې کوم خبر يا ليک ته سترګې په لاره وه.

کله چې ګراف، د هغې کوټې ته ورننوت، هغه په خورا ګبنې د هغه د نارينه ګامونو غږ ته غوږ شوه او د هغې پر څېرې بيا هماغه پخوانۍ سړه څپه او د کرکې نښې راخورې شوې. آن د پلار په ليدو هم له ځايه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته نه شوه ! ګراف وپوښتل:

- څه درشوي دي زما ښاپېرۍ؟ ناروغه يئ؟

ناتاشا چوپه شوه، خو وروسته يې وويل:

- هو کې ناروغه يم.

ګراف په خواشينۍ د هغې د داسې مات او ژوبل شوي حالت پوښتنه وکړه او وې ويل په کوژدنۍ خو به يې څه نه وي شوي. هغې ډاډ ورکړ چې هېڅ پېښه نه ده شوې او هيله وکړه چې بې غمه وي او ناآرامه نه شي.

ماري ديمتريوفنا هم د ناتاشې د خبرو ملګرتيا وکړه او وې ويل چې له ناروغۍ پرته بل څه پېښ شوي نه دي.

ګراف ته د ناتاشې دغه ناروغۍ خورا بل ډول وبرېښېده، د لور په پرېښانۍ، د سونيا او مارينا ديمتريوفنا په خواشينو څېرو کې يې له ورايه ليدل، چې څه کومه بده پېښه پېښه شوې ده. خو دهغه لپاره ددې ګرانې لور ته د داسې يوې پېښې پېښېدل، چې د بې ننګۍ او بې شرمۍ سبب شي، آن په تصور کې هم وحشتناکه وه، هغه ته خپله خوشالي او آرامي داسې ګران وه، چې له نورو پوښتنو نه تېر شو او ځان يې خپله په دې ډاډه کړ، چې هېڅ ځانګړي څه نه دي پېښ شوي او کلي ته تګ به يوازې د خپلې لور د ناروغۍ له امله وځنډوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

پېير مسکو ته د خپلې ښځې ايلن تر راتګه وروسته، هڅه کوله چې ددې لپاره کومې خوا ته مخه کړي چې له هغې سره يې ديدن ونه شي.
مسکو ته د رستوف د کورنۍ تر راتګ نه وروسته، د هغه اغېز له امله چې ناتاشا په ده کړی و، دی يې دې ته اړ کړی و، چې د خپل تکل په لاس ته راوړلو کې تلوار وکړي. هغه د يوسف الکساندروويچ کونډې ته چې د توفير په ښار کې اوسېده، ددې لپاره ورغی چې هغې ژبه کړې وه، د خپل خدای بښلي مېړه سند ونه ده ته ورکړي.
پېير چې کله له توفير نه مسکو ته راستون شو، هغه ته يې د ماريا ديمتريوفنا هغه ليک سره ورکړ چې په هغه کې يې له ده نه هيله کړې وه چې د اندرې بالکونسکي او د هغې د ناوې په هکله د يو مهم کار لپاره ددې کره ورشي. پېير هڅه کوله چې له ناتاشا سره يې هم ديدن ونه شي. هغه ته داسې برېښېده چې د ناتاشې په وړاندې د هغه احساسات تر هغه څه نه، چې يو ښځې لرونکی سړی يې د خپل ملګري د ناوې په وړاندې لري، زيات او پياوړي دي، خو د برخليک چارو هغه دواړو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ډول نه یو ډول سره مخامخول.

کله چې یې ماریا دیمتریوفنا کورته د تګ لپاره جامې اغوستې، له ځانسره یې چرت واهه او ویل یې:

دا څه پېښ شوي؟ او دا بیا ما پورې څه اړه لري؟ ژر تر ژره به سردار اندرې راغلی وای، له هغې سره به یې واده کړی وای...

د توفیراسکایا په کوڅه کې یو آشنا غږ، غږ پسې وکړ:

- پېیره ! د بر وخت کېږي چې راغلي یئ؟

پېیر سر پورته کړ، اناتول یې ولید چې له خپل دایمي ملګري ماکارین سره په داسې یوه ګاډۍ کې چې دوو خړو آسونو کشوله، ناست وو، خورا چټک روان وو، هره خوا یې د واورو غونډه کې وارول. اناتول د پوځیانو په شان ځانښودونکی او نیغ ناست و او سر یې لږ مخې خواته خم کړی و. زنه یې لږ شانتې د پوستین په غاړه کې پټه کړې وه. څېره یې تکه سره او خوشاله وه او خپله په ښو سینګار شوې خولۍ یې داسې کږه ایښې وه چې غوږې شوي څڼې یې چې د وارو دانې پرې پرتې وې، له ورایه ښکارېدې.

پېیر په هغه رخه کوله او په زړه کې یې ویل:

- رښتیا هم دا یو رښتینی هوښیار دی ! د ژوند د اوسنۍ شېبې له خوند پرته بل هېڅ نهویني. ددې شېبې له خوند نه پرته بل خیال نه لري، نو له همدې کبله تل خوښ او خوشاله دی. چمتو یم، خپل هر څه لرم ور کړم، چې همداسې شم.

په دهلیز کې چې چوپړ د پېیر له اوږو نه پوستین اخیست ورته وې ویل چې ماریا دیمتریوفنا هیله کړې وه چې د هغې د خوب کوټې ته تاسو بدرګه کړو.

پېیر همدا چې د صالون دروازه خلاصه کړه وې لیدل، چې ناتاشا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خوا ته ناسته ده. رنګ الوتي، غومبوري يې لوېدلي او خپله په قهر ده. پيير ته يې وکتل، سترګې يې برندې کړې او په خورا غمبړلې بڼه له تالار نه ووته.

پيير چې ماريا ديمتريوفنا ته ورسېد، وې پوښتل: څه خبره ده؟

ماريا ديمتريوفنا ځواب ورکړ:

- ښه خبره ده ! اته پنځوس کاله مې ژوند کړی دی، خو داسې رسوايي مې ليدلې نه وه.

وروسته له هغه چې له پيير يې قسم واخېست چې دغه اورېدل شوې خبرې به هېڅکله هېڅ چا ته نه وايي، ماريا ديمتريوفنا هغه ته وويل چې ناتاشا د موراو پلار له مشورې پرته خپل کوژدني ته ځواب ورکړی. هغې ورته وويل چې ددې ځواب علت اناتول کوراګين و. هغه کوراګين چې د پيير ښځې له ناتاشې سره د هغه پېژند ګلوي کړې وه او ناتاشا غوښتل، هغه وخت چې پلار يې نه يې، له هغه سره وتښتي او په پټه واده سره وکړي.

پيير اوږې پورته نيولې وې او د هغو خبرو له اورېدو خوله وازه پاتې وه چې ماريا ديمتريوفنا ورته کولې، هغه داسې څه اورېدل چې باور يې نه پرې راته. د هغه باور نه راته چې څنګه کېدای شو، د سردار اندرې کوژدنې، مهرباني ناتاشا رستوفې چې بې اندازې هغه ته ګرانه وه، دغه بې عقل اناتول چې واده يې هم درلود، (پيير د اناتول له پټ واده نه خبر و) تر بالکونسکي نه غوره وګڼي او داسې پرې مينه او د هغه لېواله شي او له هغه سره وتښتي؟ پيير نه په دې پوهېده او نه يې تصور کولای شو. هغه ښکلی تصور چې ده، د ناتاشې له ماشومتوبه په خپل خيال کې انځور کړی و، د هغې سپکې او سخت زړې نجلۍ له نوي تصوير سره نه جوړېده چې اوس ماريا ديمتريوفنا ورته انځور کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيير ته خپله ښځه (ايلن) ورياده شوه. هغه په زړه کې وويل، دوی ټول له يوې ډلې نه دي ! او خيال ته ورغلل، چې يوازې دی نه دی، چې له داسې يوې ناپاکې سپکې ښځې سره يوځای کېدل يې په برخه شوي دي... هغه په دې نه پوهېده چې د ناتاشا روح له شرم نه خوټېږي او دا ددې ګناه نه وه چې د هغې بشرې آرامه کراري خپله کړې وه.

پيير د ماريا ديمتريوفنا د خبرو په اورېدو وويل:

- ولې؟ هغه څنګه کولای شي واده وکړي، هغه خو بله ښځه لري، واده نه شي کولای.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- سپکه، سپکه، دا دې لا بله سپکه ! دم په دم نوي ګلان راغوړېږي. عجيب ښه ځوان دی. دا سپک. دې بلې ته يې وايه، هغه يې لا سترګه په لاره ده. دا دوه ورځې کېږي چې لارې ته ګوري.

ماريا ديمتريوفنا چې له پيير نه د اناتول د ښځې ټول حال واورېد، په ښکنځلو ښکنځلو يې خپل زړه تش کړ او هغه ته يې وويل چې د څه لپاره يې راغوښتی و. هغې وويل چې دا ډارېده چې هر شېبه دا شونې ده چې ګراف او بالکونسکي راورسېږي او له دغې پېښې نه چې دې يې د پټولو هڅه کوله، خبر شي، هرومرو به اناتول ته بلنه ورکړي، چې په دوئيل کې يې سره سپينه کړي. نو له دې کبله يې له پيير نه وغوښتل، چې له خپل اوښي (اناتول) نه وغواړي له مسکو نه ووزي. پيير چې سردار اندرې او ګراف ته د ورپېښې ګواښ په ګواښ پوه شو، ژبه يې وکره چې د ماريا ديمتريوفنا دغه هيله تر سره کړي. ماريا ديمتريوفنا چې خپل زړه ورته تش کړ، پيير يې د هرکلو کوټې ته بدرګه کړ او ورته وې ويل:

- ګوره پام کوه چې ګراف له هېڅ څه خبر نه دی او نه يې هم داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښيي چې له کوم څه نه خبر يې. او زه به اوس ناتاشې ته ورشم او ورته وبه وايم، چې هسې تش انتظار مه باسه، هو، که دې خوښه وي کولای شې، غرمه له مور سره پاتې شئ.

پيير له زاړه ګراف سره وليدل، هغه خورا پريشانه او خواشينی بريښېده. هغه ورځ سهار ناتاشا هغه ته ويلي و چې له بالکونسکي سره خپل اړيکي شلولي او ځواب يې ورکړی دی.

ګراف پيير ته وويل:

- څه بدمرغي ده، لويه بدمرغي! له دې بې موره نجونو سره په څه بدمرغۍ اخته شوی يم. پوهېږئ دلته له راتګ نه ډېر پښېمانه يم. غواړم له تا سره په سپينه وغږېږم. تا به هم اوريدلي وي؟ پرته له هغه چې له چا سره مشوره وکړئ، خپل کوژدنۍ ته يې ځواب ورکړئ، که څه هم هېڅکله زما دې واده ته خوښه نه وه، خو بيا هم سردار اندرې بد ځوان نه دی، په هر حال هغه د پلار له خوښې پرته دا کار کړی و. د پلار له خوښې پرته کار، ښه پای نه لري. ناتاشا هم بې کوژدنې نه پاتېږي. خو پر دې بولې ډېره موده تېره شوې وه. او بيا يې هم د مور او پلار له خوښې پرته دا کار کړي او هغه ته يې ځواب ورکړی دی. اوس ناروغه پرته ده او خدای خبر چې څه پرې شوي دي. ښاغليه ګرافه! حال ډېر خرابه دی. د بې موره نجلۍ ساتنه خورا ګران کار دی... پيير ليدل چې ګراف خورا پريشانه دی. هڅه يې وکړه چې خبرې بل پلو بوزي، خو ګراف به بېرته د خپل غم کيسه راپيل کړه. سونيا په خورا خواشينۍ د هرکلو کوټې ته راننوته، او وې ويل:

- د ناتاشا ناروغي خورا کړکيچنه ده، هغه په خپلې کوټې کې ده، که ستاسو خوښه وي، هغه ستاسو د ليدو هيله لري. ماريا ديمتريوفنا له هغې سره ده، هغه هم هيله لري چې تاسې هلته ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف پېير ته وويل:
- هوکې رښتيا تاسو خو هم له بالکونسکي سره نېږدې ملګرتيا لرئ، هرومرو ناتاشا غواړي هغه ته کوم زيري ولېږي. آه خدايه، څنګه هر شي ښه و، خپلې منګلويې په خپلو سپينو څڼو کې خښې کړې او له تالار ووت.

ماريا ديمتريوفنا ناتاشا په دې خبره کړې وه چې اناتول ښځه لري، خو ناتاشا په هېڅ ډول د هغې خبره نه منله او هيله يې کړې وه چې پېير دې ته رښتيا ووايي. دغه خبره پېير ته هغه وخت سونيا کړې وه چې هغه دهغې پلو وررروان و.

ناتاشا چې رنګ يې الوتی و، په خورا حيرانه او جدي بڼه د ماريا ديمتريوفنا تر څنګ ناسته وه، د هغې ځلېدونکې ټيټې نيولې سترګې لا د دروازې په خوله کې په پېير ورولګېدې او په پوښتنيزه توګه يې هغه ته وکتل. هغه، نه ورته وموسېده او نه يې سر ورته وښوراوه، خو همداسې په ځير او پرله پسې يې په سترګو کې له هغه نه وپوښتل:
- ايا دی د اناتول ملګري دی، که د نورو په شان هغه ته په بده سترګه ګوري؟ خورا ښکاره ده چې خپله د پېير شته والی يې نه احساساوه.

ماريا ديمتريوفنا چې پېير ته اشاره کوله، ناتاشې ته وويل:
- هغه په هر څه پوهېږي، پرېږده چې درته ووايي، چې ما رښتيا ويلي که درواغ؟

ناتاشا لکه ويشتل شوی له ښو پاتې ځناور، چې د ښکاريانو او تازيانو رانېږدې کېدل يې ليدل، کله يوه او کله بل ته کتل.

پېير چې پر هغې يې سخت زړه خوږېده، سترګې يې ښکته واچولې او له هغه شهادت نه چې له ده نه غوښتل شوی و له کرکې سره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

- نتالیا ایلیچنا ددې خبرې رښتیا او نه رښتیا باید ستا لپاره یو شان وي ځکه...

- نو دا رښتیا نه ده چې هغه ښځه لري؟

- ولې؟ رښتیا ده.

بیا یې وپوښتل: ښځه یې لرله؟ له پخوانه؟ قسم وخوره !

او پییر قسم وخوړ، چې له پخوا نه یې ښځه لرله.

ناتاشا په تلوار وپوښتل:

- هغه لا په مسکو کې دی؟

-هو کې، په مسکو کې دی. دا نیم ساعت مخکې مې ولید.

داسې بریښېده چې نور نو هغې د خبرو توان نه درلود او لاس یې په دې نښه وښوراوه چې یوازې یې پرېږدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

پېير غرمنۍ ته پاتې نه شو او سمدلاسه له کوټې نه ووت او لاړ. هغه په دې هيله ښار ته لاړ چې کوراګين ولټوي. د هغه د پيدا کولو په خيال کې و. په همدا خيال يې ټوله وينه په زړه کې داسې را ايشېدله، چې اوس سا ايستل يې هم له ستونزو سره مخامخېدل. هغه يې هر ځای ولټاوه، په غونډيو کې له جټانو سره، په کومونتو (په مسکو کې د ساعتېرۍ يو ځای و) کې، هېڅ ځای نه و. پېير بيا کلوب ته لاړ. په کلوب کې هر څه په خپل حال روان و. هغه مېلمانه چې د غرمنۍ لپاره راغلي وو، ډله ډله ناست او له پېير سره يې روغبړ وکړ. هغوی د ښاري ژوند په اړه غږېدل. هغه چوپړ چې ده ته يې هر کلی ووايه، نه يوازې د هغه انډيوالان پېژندل، بلکې د هغو له عاداتو سره هم آشنا و، ورته وويل چې ده ته په واړه خوړنتون کې ميز چمتو دی، شهزاده زاخارويچ په کتابتون کې دی او پاول تيموفيويچ لا راغلی نه دی. د پېير يوه آشنا د خبرو اترو په لړ کې له هغه نه وپوښتل چې د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتېدلو په اړه چې اوس يې په ټول ښار کې آوازې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، څه اوربدلي او کنه؟ دا آوازې ربښتيا دي که هسې آوازې دي؟ پيير وخندل او وې ويل:

- دا هستې تشې ملنډې دي، ځکه دی همدا اوس د رستوف په کور کې و. کراره کراري وه.

هغه له ټولو نه د اناتول پوښتنه کوله، يوه وويل چې لا راغلی نه دی، بل بيا وويل چې نن به غرمنۍ ته راشي. پيير په حيرانتيا سره دغو آرامو او آسوده خيالو، خلکو ته چې د ده په ګوګل کې له تېربدونکي توفان نه خبر نه و، کتل. هغه د کلوب په ټولو صالونونو کې وګرځېد، ودرېد چې ټول راټول شي، له اناتول نه پرته ټول راغلل، دی هم نور انتظار نه شو او پرته له هغه چې ډوډۍ وخوري، کورته لاړ.

اناتول چې دی يې په لټولو بوخت و، دغه ورځ غرمه د دولوخوف سره غرمنۍ کوله او دوی په دې اړه غږېدل، چې د دغې ورپېښې بدنامۍ غم څنګه وخوري. د هغه په اند ددې کار لپاره بايد هرومرو ناتاشا وګوري. مابښام هغه ددې لپاره د خور کره (د پيير ښځه ايلن) ورغي، چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي، چې څنګه او له کومې لارې ناتاشې سره د ده کتنه وشي. کله چې د ټول ښار د بې ثمره لټولو نه وروسته پيير بېرته کورته راورسېد، د هغه يو چوپړ ده ته خبر ورکړ، چې شهزاده اناتول واسيلوويچ له ګرافيني ايلن سره د هرکلو په صالون کې ناست دي. د هرکلو په صالون کې د مېلمنو ګڼه ګوڼه وه.

پيير چې مسکو ته له راتګ نه وروسته خپله ښځه (په دې شپه کې له بل هر چا نه زيات، هغه له خپلې ښځې ايلن نه کرکه کوله) ليدلې نه وه، بې له هغه چې له هغه سره سلام او روغبړ وکړي، صالون ته تر ننوتلو وروسته يې اناتول وليد او مخامخ هغه ته ورغي.

ګرافينه ايلن د خپل مېړه خوا ته راغله او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-آه ! پېيره ! ته پوهېږئ چې اناتول له څه ستونزو سره لاس او ګريوان دی؟

خو همدا چې د خپل مېړه ښکته سر، له قهره ډکې ځلېدونکې سترګې، د هغه ټينګ ټينګ ګامونه، او له لېونتوب نه ډکه پياوړتيا يعنې هغه څه چې دې په هغه کې له دولو خوف سره د دوئيل په وخت کې ليدلي وو، وليدل، ځای پر ځای ودرېده.

پېير خپلې ښځې ته وويل:

-هر چېرې چې ته يئ، هلته شر او رسوايئ شته.

بيا يې اناتول ته مخ وروااړاوه او په فرانسوي ژبه يې ورته وويل:

-اناتول، درځه درځه، زه غواړم درسره وغږېږم.

اناتول خورته وکتل، په نرمه غاړه پاڅېد او چمتو شو چې پېير پسې وخوځېږي.

پېير هغه له لاسه راونيو، ځانته يې راکش کړ او له صالون نه ووتل.

ايلن په ټيټ آواز وويل:

-که ځانته اجازه ورکړئ چې زما په مېلمستون کې... خو پېير پرته له هغه چې د هغې ځواب ووايي، له مېلمستون نه ووت.

اناتول، په خپله عادي بڼه، لکه د ځان ستاينکو زلميانو په شان هغه پسې روان و ،خو د هغه په څېره کې د ناآرامۍ نښې له ورايه ښکاره ښکارېدي وې.

کله چې پېير خپل دفتر ته ننوت، دروازه يې قفل کړه، پرته له هغه چې اناتول ته وګوري، هغه ته يې وويل:

-تاسو ګرافينې رستوفې ته وعده ورکړې چې واده ورسره وکړئ؟ د هغې د تښتولو تکل مو کړی و؟

اناتول په فرانسوي ژبه (هغوی تل په فرانسوي غږېدل) وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما ګرانه! زه ځان اړ نه ګڼم، هغو پوښتنو ته چې په داسې ترخه ژبه له مانه کېږي، ځوابونه وو ایم.

د پېير بشره چې لا د مخه رنګ ترې الوتی و، په لېوني غضب کې ډوبه شوه. هغه اناتول په خپلو شډلو لاسونو د دريشی له ګريوان نه راونيو او تر هغه يې له يوې خوا نه بلې خوا ته خوځاوه، چې په څېره کې يې د ډار او وحشت نښې راڅرګندې شوې.

پېير تکرار کړه:

- درته مې وويل، غواړم درسره وغږېږم...

اناتول چې د ګريوان په شليدلې ځوړندې تڼۍ لاس واهه، وويل:

- حماقت دی، وايه څه وايې، خبره دې وکړه.

پېير وويل:

- ته لچک او سپک انسان يې، نه پوهېږم څه شي زما مخه نيسي او ستا د سر د چېتبدو له خونده مې بې برخې کوي (هغه د ميز له سره د کاغذونو درنه دوسيه راپورته او تر ګوابنه وروسته يې سمدلاسه بېرته کېښوده) هغه زياته کړه:

- وعده مو ورکړې وه چې واده ورسره وکړې؟

- ما، ما، ما فکر نه کاوه، چې... ما هېڅکله وعده نه وه ورکړې، ځکه چې...

پېير د هغه خبرې پرې کړې، ورو ړاندې شو او تکراره يې کړه:

- د هغې ليک تا سره شته؟ تا سره يې ليک شته؟

اناتول هغه ته وکتل، سمدلاسه يې لاس پر جيب ومانډه او يو کاغذ يې راوويست.

پېير هغه ته ورکړ شوی ليک واخيست، ميز يې لږ پورې واهه او په کټ ډوله څوکۍ کې يې ډډه ولګوله. په دې وخت کې وليدل چې اناتول

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوې ځانګړې خوځېدا له ډار سره پټ کړ، هغه ته يې وويل:
- زه هېڅ نه درسره کوم، ډار بېږه مه !
بيا يې په داسې يو ژبې چې ګواکې له ځانسره لوست تکراروي، وويل:
- لومړي ليکونه... دويم... تر يوې شېبې چوپتيا نه وروسته، هغه بيا دوام ورکړ. بيا پاڅېد او په ګرځېدو شو. دويم تاسو بايد له مسکو نه ووزي.
- نو زه څنګه کولې شم...
- درېيم دا چې، پيير پرته له هغې چې د هغه خبرې واوري، دوام ورکړ: تاسو بايد هېڅکله د هغه څه په اړه چې د تاسو او ګرافينې ناتاشا تر منځ تېر شوي دي، يوه کلمه هم هېڅ چېرې او هېڅ چا ته ونه وايئ. البته زه پوهېږم، ستا د ژبې مخه نيولی نه شم، خو که لږ تر لږه که ستا په وجدان کې د رښتيا يو سپځنکي هم پيدا شي...
پيير چو په خوله، څو ځله په کوټه کې ښکته پورته لاړ.
اناتول په تريو تندي د ميز شاته ناست او خپلې شونډې يې ژوولې.
پيير وويل:
- تاسو نه شي کولای پوه نه شئ، چې بالاخره ستاسو له خوښې پرته هم نور خلک د نيکمرغۍ او آرامۍ حق لري، تاسو نه شې کولای پوه نه شي چې په خپلې يوې شېبې خوشالۍ د نورو ټول ژوند بربادوی. تاسو خپلې عياشۍ، له داسې ښځو سره وکړئ، لکه زما د ښځې په شان ښځو سره، هغوی پوهېږي چې تاسو له هغو څه غواړئ. هغوی ستاسو د عياشي او بې لاري لپاره پوره په هماغه شان بې لارۍ اخته دي، لکه تاسو چې اخته ياست، خو يوې نجلۍ ته د واده وعده ورکول، د هغې غولول او بيا د هغې تښتول... څنګه نه پوهېږئ، چې ستاسو دغه کار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بوډا او یا یو ماشوم وهلو او زورولو ته ورته دی.

پییر چوپ شو، اناتول ته یې وکتل، اناتول ته د هغه کتلو، نور د قهر نه بلکې پوښتنیزه بڼه پیدا کړې وه.

څومره به چې د پییر قهر او خواشیني سرېده، په هماغه اندازه به د اناتول زړورتیا زیاتېدله، هغه وویل:

- پوهېږئ، په دې نه پوهېږم، نه پوهېږم او نه غواړم پوه شم.

هغه چې لاندنۍ ژامه یې رېږدېده، پرته له هغه چې پییر ته وګوري، دوام ورکړ:

- پوهېږئ ماته څه وویل، تاسو ما ته داسې خبرې، لکه سپک، لچک او دې ته ورته نورې وویل، هغه څه مو وویل چې زه د یوه درانه او مخور انسان په توګه هېڅ چا ته اجازه نه ورکوم، چې ما ته یې ووایي.

پییر په حیرت هغه ته کتل، خو دا توان یې نه درلود، چې هغه له ده نه څه غواړي.

اناتول دوام ورکړ:

- که څه هم موږ یوازې و او ستا خبرې چا وانه ورېدې، خو زه نه شم کولای...

پییر له ملنډو نه په ډکه ژبه وویل:

پوه نه شوم، تاسو له ما نه څه غواړئ؟

- که غواړئ چې زه ستاسو هیله تر سره کړم، لږ تر لږه خپلې دا خبرې بېرته واخلئ، څنګه؟

پییر وویل: خپلې خبرې، خپلې خبرې بېرته اخلم، او هیله کوم چې ما وبښئ!

پییر د هغه شلیدلې تنۍ ته وکتل او زیاته یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که سفر لپاره مو پیسې په کار وي.

اناتول وخندل.

پیېر د اناتول،لـه ډار او ملنډو ګډې خندا نـه چې ده پـه وار ،هغـه خپله ښځه همدا اسې لیدلې وه، بېرته په غضب شو او وې ویل:

- څه سپکه او بې رحمه خټه ده.

دا یې وویل او له کوټې نه ووت.

او بله ورځ اناتول د پېترزبورګ پلو وخوځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير، ماريا ديمتريوفنا ته ورغي چې د هغې هيلې د سرته رسېدو نه يې خبره کړي، چې کوراګين بايد له مسکو نه وشړل شي. ټول کور په ويره او ګبنۍ کې ځپې وهلې. ناتاشا ډېره ناروغه وه، ماريا ديمتريوفنا په پټه پيير ته خبر ورکړ، چې کله پرون شپه ناتاشا د اناتول له ښځې خبره شوه، د هغو درملو (د موږک د وژلو دوا) په خولو چې په پټه يې پيدا کړي وو، د ځان وژنې هڅه کړې ده. هغې درمل لږ خوړلي او بيا ډاره شوې ده، سونيا يې راويښه کړې ده او ورته ويلي دي چې څه يې کړي دي، خو په هر حال اوس خورا ناتوانه ده او کلي ته د هغې د لېږلو تصور هم نه شي کېدای. نو ځکه يې يو څوک لېږلي چې د هغې مور مشره ګرافينه مسکو ته راولي. پيير وليدل، چې ګراف ډېر غمجن او سونيا په ژړا ژړا ژاړي، خو ناتاشا يې ونه شوه ليدلای.

پيير هغه ورځ په کلوب کې غرمنۍ وخوړه او اورېدل يې چې هر پلو، د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتولو کيسې او خبرې روانې دي. هغه په ټينګار دغه آوازې ناسمې بللې او ويل يې چې رښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره دا ده چې اوښې يې د ناتاشا ريباري کړې ده او هغه يې نه ده ورکړې. پيير دا خپله دنده بلله چې د غه خبره پټه وساتي او د رستوف د کورنۍ پت او عزت بېرته پر ځای کړي.

هغه، په خورا تلوسې د سردار اندرې رارسېدو ته سترګې په لاره و او هره ورځ به د هغه په اړه د نويو خبرونو د لاس ته راوړلو لپاره د زاړه سردار کورته ورته.

سردار نيکولای اندرېوويچ د پېغلې بوري ين له لارې د ښار له ټولو آوازو خبرېده او هغه ليک يې چې ناتاشې په هغه کې له سردار اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و، لوستی و. هغه تر ورځني ژوند خوشاله برېښېده او په بې حوصلګۍ يې د زوی د راتګ لاره څارله.

له مسکوه د اناتول د تګ نه څو ورځې وروسته، پيير د سردار اندرې له خوا يو ليک ترلاسه کړی و، په هغه ليک کې يې هغه ته د خپل راتګ خبر ورکړی و او ده نه يې هيله کړې وه، چې د ده ديدن ته ورشي.

مسکو ته په رارسېدو سره مشر سردار، د سردار اندرې مخې ته د ناتاشا هغه ليک کېښود، چې په هغه کې ناتاشا له اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و. (د غه ليک پېغلې بوري ين له شهزادګۍ ماريا نه غلا کړی او مشر سردار ته يې ورکړی و) او د اناتول له خوا د ناتاشا د تښتولو کيسه يې په هر اړخيزه ډول او لا زياتې ښه ورته کړې وه. سردار اندرې ماښام رارسېدلی و او پيير بل سهار د هغه ديدن ته ورغی. هغه دا تصور لاره، چې سردار اندرې هم د ناتاشا په شان په خراب طبيعت او غمجن حالت کې ووينې. خو کله چې دی د هغه مېلمستون ته ورننوت، له دې نه يې تعجب وکړ چې د کار له دفتره يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لوړ او داسې تاند غږ چې په پترزبورګ کې د يوې دوکې د سپينېدو په اړه غږېده، وا ورېد. د ده له غږه سره د مشرسردار او د بل کوم چا غږ ورګډېده. شهزادګۍ ماريا د پيير هرکلي ته راووته. هغې يو سوړ اسويلي وويست او د سترګو په کېښکودو سره يې د هغې کوټې دروازې ته اشاره وکړه، چې سردار اندرې په کې ناست و، داسې برېښېده چې په دې ډول غواړي، له هغه سره په ورپېښ شوي غم کې ځان ورګډ کړي، خو د پيير دې ته پام شو چې د شهزادګۍ ماريا په بشره کې د دغې پېښې او د کوژدنۍ له خوا ددې ورور ته د خيانت له امله د ورور په غبرګون کې، د خوښۍ نښې ځرګندې وې، هغې وويل:

- ورور مې وويل چې ده د دغه شان يوې پېښې انتظار لاره، زه پوهېږم چې د هغه غرور ده ته اجازه نه ورکوي چې په دې هکله خپل احساسات ځرګند کړي، خو په هر حال، هغه په خورا زغم له هغه نه زيات چې ما يې هيله لرله دغه پېښه وزغمله، داسې ښکاري چې تقدير به داسې و...

پيير وويل:

- ولې، په رښتيا هر څه پای ته رسېدلي دي؟

شهزادګۍ ماريا په حيرانتيا، پيير ته وکتل، هغه آن په دې نه پوهېده چې څنګه کېدای شي داسې پوښتنې وشي. پيير د سردار اندرې د کار دفتر ته ورننوت. اندرې ډېر بدل شوی و او د هغې تاندې خبرې دا ښودله چې هغه خورا ښه شوي ده، خو يوه نوې ګونځه يې په تندي کې زياته شوې وه. ولسي جامې يې په غاړه وې او د خپل پلار او شهزاده ميشيرسکي تر مخې ولاړ و، په خورا لېوالتيا يې خبرې کولې او په تندۍ يې سر او لاس ښورول.

خبرې تولې د سپرانسکي د ناڅاپي تبعيد او د هغه د خيانت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آوازو په اړه وې چې نوې مسکو ته رارسېدلې وې.

سردار اندرې ویل:

- نن هغه کسان هغه غندي چې یوه میاشت پخوا یې، سره له هغه چې د هغه په موخه نه پوهېدل، هغه نه آفرین ویل. د یوه پرزیدلي غندنه او پر ګنهل خورا آسانه کار دی او په آسانۍ سره کېدای شي. ټولې تېروتنې آن د نورو پر هغه وروتپل شي. زه وایم که زموږ د اوسني ټولواک په وخت کې کوم ښه کار شوی وي، دا د هغه او یوازې د هغه له برکته و... پیېر چې رانغوت او د سردار اندرې سترګې په هغه ولګېدې، له خبرو پاتې شو. په بشره کې یې ربړد بدا راځرګنده او سمدلاسه په کې د خواشینۍ نښې راپیدا شوې، هغه خپله وینا په دې خبرو پای ته ورسوله:

- را تلونکې به په هغه قضاوت وکړي، دا یې وویل او مخ یې پیېر ته وروا ړاوه، هغه هماغه شان په لېوالتیا وویل:

- ښه، ته خپله څنګه یې؟ همداسې څوربېږئ او څوربېږئ!

هماغه نوې پیدا شوې ګونځه یې په تندي کې لا ژوره شوه او د پیېر پوښتنې ته یې د ملنډو سره مل ځواب ورکړ:

- زه روغ یم، د پیېر په اند د هغه د ملنډو معنا دا وه چې:

-هو کې زه ښه یم، خو زما د صورت روغتیا د چا په ګټه نه ده. وروسته له هغه چې یو څو خبرې یې د پولند له پولو نه د دې خوا د لارو د خورا بدې ورانۍ او خرابۍ په اړه وکړې، د پیېر د هغو آشنایانو په اړه چې په سویس کې یې لیدلي و، وغږېد او بیا د ښاغلي دوسال(د اندرې د زوی استاد) په اړه چې د خپل ماشوم د روزو لپاره یې له بهره له ځانسره راوستي یو څه هغه ته وویل او بېرته یې له دوو بوډاګانو سره چې د سپرانسکي د خیانت په اړه غږېدل، خبرې پیل کړې. هغه په توده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه او لېوالتیا وویل:

- که په رښتیا خیانت شوی وي او له بناپارت سره هغه پټ اړیکي لرلای، باید په رسمي بڼه ټول پرې خبر شوي وای. زه خپله له سپرانسکي سره کومه ځانګړې مینه او لېوالتیا نه لرم او پخوا مې هم نه لرله، خو زه د عدالت مینه وال یم، پییر په خپل ملګري کې هغه ځانګړتیا بیا موندله چې ده پخوا په هغه کې پېژانده...

کله چې شهزاده میشیرسکي لاړ، سردار اندرې، پییر له مړونده راونیو او هغې کوټې ته یې بدرګه کړ چې ده ته ځانګړې شوې وه. هلته یې کټ هم ورته اېښې و، هلته څو صندوقونه او بکسونه هم اېښي وو. سرونه یې پرانستي وو. سردار اندرې د یوې کڅوړې خواته ورغی، یوه بله وړه کڅوړه یې له هغې نه راوویسته، بیا یې له هغه نه یو بنډل کاغذونه راوویستل. دغه ټول کار یې په خورا چټکۍ او چوپتیا تر سره کړ، بیا پاڅېد او په یوه ټوخي یې غاړې خلاصې کړې. تندي یې تریو شو، شونډو یې سره وزبېښلې او وې ویل:

- ما به وبښئ چې ستاسو د ناآرامۍ سبب شوي یم.

پییر پوه شو، چې سردار اندرې غواړي له ده سره د ناتاشې په اړه وغږېږي او د هغه په پراخه بشره کې د غم او خواشینۍ نښې راڅرګندې شوې. د پییر د څېرې دغه بڼې سردار اندرې خپه کړ. په غوڅه او بې خونده لوړ غږ یې دوام ورکړ:

- ګرافینه رستوفې زما سره له واده کولو نه ډډه کړې ده، زموږ د بولې ژبه یې ماته کړې ده او اورېدلي مې دي چې ستا اوښۍ د هغې ریباري کړې او داسې څه نورې خبرې، ایا دا رښتیا دي؟

پییر ځواب ورکړ:

- هم رښتیا دي او هم نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او وې ويل:

- نو راشه دا يې ليکونه او دا هم د هغې تصويرونه. هغه يو بنډل کاغذونه له ميزه راپورته او پيير ته يې ورکړل.

- که دې له ګرافينې سره ديدن وشو ، دا به ورکړې.

پيير وويل:

-هغه سخته ناروغه ده.

سردار اندرې وويل:

- ښه تر اوسه لا دلته ده؟ او په چټکۍ يې بيا وپوښتل:

- شهزاده کوراګين څنګه؟

- کوراګين لا پخوا تللى دى، نيږدې وه چې ناتاشې مړه شي...

سردار اندرې وويل:

- له دې کبله خورا خواشينى دى چې هغه ناروغه شوې ده.

د پلار په څېر په خورا ترخې او له دښمنۍ نه په ډکې ژبې غږېده او د هغه له ملنډو ډکې موسکا ،د هغه د پلار موسکا رايادوله.

سردار اندرې وويل:

- نو په دې ډول ښاغلي کوراګين ګرافينه رستوفه د خپل ښځتوب وړ ونه ګڼله؟ دا يې وويل او څو ځله وپرنجېد.

پيير وويل:

- هغه واده نه شو کولاى، هغه ښځه لرله.

سردار اندرې يوه بې خونده خندا چې د پلار خندا يې رايادوله وکړه او وې ويل:

- کولاى شو پوه شو ، اوس ستاسو دا اوښي چېرې تشريف لري؟

پيير وويل:

- پيټر ته لاړ ، که څه هم پوره نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې وويل:

- نو ښه ده، اوس پروا نه لري، زما له خوا ګرافينې رستوفې ته ووايې چې هغه آزاده وه او اوس هم آزاده ده او زه د هغې نيکمرغي غواړم.

پيير د ليکونو يو بنډل راواخيست. سردار اندرې د هغو کسانو په شان چې نه پوهېده څه وايي، انتظار پاتې شي چې پيير هغه ته څه ووايي، په ځير ځير يې هغه ته کتل.

پيير وويل:

- ګوره، هغه په پترزبورګ کې دی، زموږ خبرې دې ياد ېږي، تا ته وايم ياد ېږي دې !...

سردار اندرې په چټکۍ ځواب ورکړ:

- ياد ېږي مې، ډېرې ښې مې ياد ېږي، ما ويل چې ګنهکاره ښځه بايد وبښل شي، خو ما ونه ويل چې زه کولای شم ګنهکاره ښځه وبښم، نه، نه يې شم کولای،

پيير وويل: دغه شان پرتله کول امکان لري؟

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او په زوره يې چغه کړل:

- هو کې، بيا يې بايد ريباري وکړم، د هغې په وړاندې مهربانه واوسم او دې ورته نورې خوا خوږی؟ هو کې دا خورا د خير خبره ده، خو زه نه شم کولای، ددې ښاغلي ميراث خور شمه او که ته غواړې چې زما ملګری واوسې، نور هېڅکله... هېڅکله په دې اړه له ما سره مه غږېږه. ښه، د خدای په امان، زما خبرې به همداسې چې ما وويل، همداسې به يې ورسوئ.

پيير د هغه له کوټې ووت، له هغه ځايه مشر سردار او شهزادګۍ ماريا ته ورغي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا تر هر وخته تاند او خوشاله برېښېده. شهزادګۍ ماريا داسې وه لکه د تل په شان. پيير د هغې په څېره کې له ناتاشې سره د ورور د جلاکېدو له امله يو ډول پټه خوشالي احساسوله. هغه چې کله هغوی ته کتل، ټولو د رستوف کورنۍ په خواشينۍ او سپکاوي يادوله....

د غرمنۍ په لړ کې خبرې اترې د جګړې په اړه وې. د هغې جګړې په اړه چې رارسېدل يې نور ټولو ته څرګند شوي و. سردار اندرې پرله پسې غږېده، کله به يې پلار او کله به يې له دوسال، سويسي روزونکي سره خبرې کولې، دی له عادي حال نه تازه او لېوال برېښېده، هماغه لېوالتيا چې پيير د هغه په رواني علتونو ښه پوهېده.

۲۲

په دغه ماښام پيير د رستوفيانو کره راغی، چې خپله ورسپارل شوې دنده تر سره کړي. ناتاشا په بړستن کې وه، ګراف په کلوب کې و، پيير ليک سونيا ته ورکړ او خپله ماريا ديمتريوفنا ته ورغی. هغه غوښتل يې په دې پوه شي، چې سردار اندرې د دې خبرو په وړاندې څه غبرګون ښودلی دی. لس دقيقې وروسته سونيا ماريا ديمتريوفنا ته راغله او وې ويل:

- ناتاشا غواړي هرومرو له پيتر کريلويچ سره وګوري.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- پوه نه شوم، څه وايې، غواړۍ هغه خپلې کوټې ته بوزئ؟ هلته ګډوډي نه ده؟

سونيا وويل:

- نه، هغې جامې واغوستې او مېلمستون ته راووته.

ماريا ديمتريوفنا يوازې اوږې پورته واچولې، مخ يې پيير ته وروا ړاوه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله به دغه ګرافینه راشي، زه خو دغې نجلۍ ډېره په عذاب کړې يمه. ګوره پام کوه که راشې، چې ټول حال ورته ونه وايې... ډېر مې زړه ورته خوږېږي.

ناتاشا په ډنګره شوې، رنګ الوتې څېرې او تريو تندي، د پيېر له خياله لرې، له هر ډول حيا او شرمه پرته، په مېلمستون کې ولاړه وه. کله چې پيېر راننوت، هغه يو ډول ګېنګې واخيسته، داسې برېښېده ،هغه زړه نا زړه او په دې خيال کې وه چې د هغه پلو ورشي، که ودرېږي، چې هغه د دې خوا ته راشي.

پيېر په تلوار د هغې خواته ورغی. هغه فکر کاوه چې ناتاشا به د تل په شان ده ته لاس ورکړي، خو هغه چې کله ده ته رانېږدې شوه، ودرېده، په سختۍ يې سا وويستله او لاسونه يې لکه د شنډ لاسونو په شان ځړوند وو. د هغې درېدل، هغه درېدو ته ورته و، چې د سندرو ويلو لپاره به د مېلمستون په منځ کې درېده. خو اوس يې څېره چور بل ډول برېښېدله.

هغې په چټکۍ خبرې پيل کړې او وې ويل:

- پيتر کېريليچ ! سردار بالکونسکي ستاسو ملګری و ،بيا يې خپله خبره راسمه کړه، هو او اوس هم ستاسو ملګری دی. (هغه داسې انګېرله چې هر څه و ، هغه پخوا و او اوس هر څه بدل شوي دي). هغه، هغه وخت ماته ويلي و چې کومه ستونزه وي، له تاسو نه مرسته وغواړم...

پيېر هغې ته کتل او ژوره ژوره سا يې ايستله. تر هغې شېبې پورې هغه، ،هغه په خيال کې پړه ګڼله، خو اوس يې تر سترګو داسې د زړه سوي ورغله چې په زړه کې يې د ملامتۍ يوه نښه هم پاتې نه شوه.

- هغه اوس دلته دی، هغه ته ووايئ چې ما وبښئ... ما وبښئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې یوه ښښنه، ما دې وبښئ. هغه ودرېده، سا ویستل یې لا زیات شول، خو ژړل یې نه.

پېیر وویل:

هو کې، زه به ورته ووایم، خو... هغه نه پوهېده چې څه ورته ووایي.

داسې برېښېده، چې هغه له هغه خیاله ډاربږي، چې د پېیر خیالو ته به ورشي.

او په چټکۍ یې وویل:

- زه پوهېږم، چې هر څه پای ته رسېدلي، نه، نه دا نور هېڅ امکان نه لري، خو ما هغه عذاب زوري چې ما هغه ته رسولی دی. زما یوازینۍ هیله داده چې هغه ته ووایئ چې زما هیله ومنئ او ما د ټولو ګناهونو په خاطر وبښئ، وبښئ، وبښئ او وبښئ.

د هغې ټول ځان په رېږدېدا شو او پر څوکۍ کېناسته.

د پېیر زړه له دې نه مخکې، هېڅکله د داسې زړه خوږي احساس نه و لمسولی، هغه وویل:

- هغه ته به ووایم، هر څه به بیا ورته ووایم، خو... په یو څه غواړم پوه شم...

د ناتاشا غلچکونو، له هغه نه وپوښتل:

- په څه شي غواړې پوه شې؟

- هیله مې لرله، پوه شم، ایا... هغه... تاسو ته ګران و؟

پېیر نه پوهېده چې اناتول (خپل اوښی) په څه نامه یاد کړي. د هغه د نامه په یادیدو تک سور شو او وې ویل:

- ایا تاسو ته دغه احمق ګران و؟

ناتاشا وویل:

- هغه ته احمق مه وایئ، خو زه په هېڅ څه نه پوهېږم، نه پوهېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بیا په ژړا شوه.

د زړه خوږې، خواخوږې او مینې احساس له پخوا لا زیات د پېیر پر زړه منګولې خښې کړې، داسې یې انګېرله چې تر عینکو لاندې یې اوښکې راشېوه شوي دي او دا هیله یې لرله، چې د چا ورته پام نه شي.

پېیر وویل:

- زما ملګرې! نور به په دې اړه خبرې نه کوم.

د هغه دغه په زړه پورې، مینه ناک غږ چې د خواخوږۍ نښې په کې نغښتې وې ناڅاپه د ناتاشا په غوږو کې عجیبې انګازې او پر زړه یې حیرانوونکی اغېز وکړ.

- په دې اړه به نه غږېږو ګرانې! زه به هغه ته هر څه او ټول ووایم. خو له تاسو نه هیله لرم چې ما خپل وګڼې او که زما مرستې یا مشورې ته مو اړتیا پیدا شوه او یا که مو غوښتل چې له چا سره د زړه خواله وکړې، نه یوازې اوس، بلکې هر وخت مو چې خوښه وي په ربښتیا، ما مه هېروئ.

د هغې لاس یې راونیو، هغه یې ښکل کړ او وې ویل:

- ډېر به ځان نیکمرغه وګڼم که وکولای شم چې...

پېیر ونه شو کولای، خپلې خبرې پای ته ورسوي.

ناتاشې چغې کړل:

- له ما سره داسې مه غږېږئ، زه د هغه څه سیاله نه یم، چې تاسو یې وایئ.

ناتاشا غوښتل چې له کوټې نه ووزي، خو پېیر د هغې لاس راونیو او د تګ خنډ یې شو او غوښتل یې چې څه ووایي. خو کله چې یې وویل، هغه خپله دې ته حیران او هک و پک شو چې څنګه یې هغه ویلي دي.

پېیر هغې ته وویل: بس کړي، بس کړي، ستاسو ټول ژوند تر مخې دي.

ناتاشې په ډېر شرم او خورا حیا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، زما لپاره، نه، نه زما لپاره، ژوند پای ته رسېدلی دی.

پېير د هغې خبرې تکرارې کړې:

- زما لپاره ژوند پای ته رسېدلی دی؟ که زه، زه نه وای، بلکې د نړۍ تر ټولو ښکلي، هوښيار او ښه سړی وای او خپلواک وای، زه به همدا اوس، ستا په وړاندې ګونده شوی وای او په خپله به مې تا ته د خپلې مينې ويلې وای او د ځان لپاره به مې ستا سو ريباري کړې وای.

له ډېرې مودې نه وروسته د لومړي ځل لپاره د ناتاشې له سترګو نه د مننې او ښکې راښېوه شوې، په خوا خوږۍ يې پېير ته وکتل او له کوټې نه ووته.

پېير هم د هغې پسې نژدې د هليز ته منډه کړې، هڅه يې کوله د نيکمرغۍ او خواخوږۍ هغه اوښکې او ساندې راټينګې کړي چې د هغه غاړه يې کېښکودله. خپل پوستين يې چې لستوڼۍ يې نه شو پيدا کولای وا غوست، په ګاډۍ کې کېناست او لاړ.

ګاډيوان وپوښتل:

- اوس کومې خواته ! چېرته د تګ سپارښتنه کوئ؟

- چېرته؟ پېير له ځانه وپوښتل: چېرته کولای شو لاړ شو؟ کلوب ته يا مېلمستيا ته؟ د هغې مينې، احساس او خواخوږۍ په پرتله چې ده په خپل ګوګل کې احساسوله او د هغه غلچک په پرتله چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا د اوښکو د پردې له شا ده ته کتلي و، ټول خلک د ده تر سترګو خورا د زړه سوي او خوار ورتلل.

د لسو درجو سړو سره سره يې، د خنځير له پوسته د جوړ شوي پوستين تڼۍ يې پرانستې، خپله پراخ او په ساه ايستلو کې ډوب ټټر يې پاکې هوا ته ورډالۍ کړ او چيغه يې کړل:

- کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا سړه او ښه رڼه وه. پر ناولو او تیارو واټونو او تیارو بامونو شین خو له ستورو ډک آسمان وزرونه خواره کړي وو. پیېر یوازې دغه پاک آسمان ته په کتو کتو کې، هغه سپکاوی او ځمکنی بې ننګي نه احساسوله چې پر لوړو څوکو یې د ده روح ګرځېده. پیېر چې کله د اربات ډګر ته ورسېد، له ستورو نه د ډک تیاره آسمان ستره پراخه لمنه، د هغه د سترګو په وړاندې وغوړېده.

د دغه آسمان څه کم په نیمایي کې د پریچینسکایا واټ پر سر د ۱۸۱۲ کال لوی، ځلېدونکی سپین، اوږده، پورته نیولې لکۍ لرونکي ستوري چې، تر ټولو ستورونه ځمکې ته نېږدې او له هرې خوا نورو ځلېدونکو ستورو را ایسار کړی وو، ولاړ و. هماغه لکۍ لرونکی ستوری چې ویل کېدل، د بدو بلاوو او قیامت زیری یې راوړی دی، خو دغه ځلېدونکی روڼ او اوږدې لکۍ لرونکی ستوری، د پیېر په زړه کې هېڅ ډول ویره نه راپاروله، بلکې برعکس په خوشالۍ او له اوښکو نه په لمدو سترګو دغه روڼ ځلېدونکی ستوری چې، په نه اندازه کېدونکې چټکۍ، په دې بې پایه فضا کې ده ته په ټاکلي بهیر کې الوت، خو ناڅاپه، لکه په خاوره کې دویشتل شوي غشي په څېر د رانه آسمان په تور زړه کې، چې ځانته یې ټاکل شوي ځای غوره کړی و، ودرېد او هلته ننوت او لکۍ یې په هماغې چټکۍ، ببرته پورته تللې او دادی د نورو ستورو په منځ کې یې د وړانګو په څېرولو پیل کړی دی. پیېر ته داسې وبرېښېده چې، دغه ستوری، له هغه څه سره ښه اړخ لګوي چې، نوي ژوند ته د ده په غوړېدونکي او زړور شوې روح کې تېرېږي.

د دویم ټوک پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library